

Giới thiệu Tiểu Bạch Kiểm Liệp Diễm

Vũ trụ vô tận, tình cầu vài nghìn, cường giả khắp nơi.

Từ xưa tới nay, trường sinh chính là thứ mà ai cũng truy cầu, nhưng liệu ai đã thành công?

Cường giả vạn người kính ngưỡng, khuấy đảo phong vân, cuối cùng lại chẳng thể thoát nổi cái chết.

Hắn là Tà Đế một đời, tình duyên sau vạn năm ngủ say tiếp tục tìm kiếm mục đích của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiểm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Thức tỉnh

Hoàng Nhân tình cầu, một trong vô số những tình cầu trong vũ trụ bao la, cũng như những tình cầu khác, nơi này con người cùng yêu thú tranh đấu muôn đời. Ở thế giới này vô đạo làm chủ. Con người tu luyện vô đạo để bảo vệ mình đồng thời tranh giành thọ nguyên với trời cao. Thiên Nam đại lục, một trong những đại lục lớn nhất của Hoàng Nhân tình cầu. Ở đây thực lực vi tôn, đạo lý đúng sai thuộc về kẻ mạnh, kẻ yếu chết hoặc thần phục với kẻ mạnh hơn đó là đạo lý muôn đời. Thiên Nam đại lục, tông môn lớn nhỏ mọc lên như nấm, cường giả như mây.

Băng Nguyệt cung, một trong sáu tông môn lớn nhất của Thiên Nam đại lục, nhiều năm trước trải qua trận chiến đấu với tà đạo khiến rất nhiều cường giả bỏ mình, Băng Nguyệt cung dần dần xuống dốc, bị những tông môn khác không ngừng khiêu khích, bây giờ đứng cuối cùng trong sáu đại tông môn. Băng Nguyệt cung khác với những môn phái khác, chỉ nhận đệ tử nữ, từ chưởng môn, trưởng lão đến đệ tử bình thường toàn bộ là nữ. Trong tông môn không có bất kỳ bóng dáng một người nam nhân nào. Băng Nguyệt cung trải dài trên những đỉnh núi cao của vùng đất quanh năm băng giá Băng Phong cốc.

Trong lòng đất phía dưới ngọn núi chính của Băng Nguyệt cung, một tảng băng lớn nằm giữa động đột nhiên tan chảy, theo tiếng nước chảy róc rách, một thân thể từ từ hiện ra. Đó là một người nam nhân, bộ dáng gần hai mươi tuổi, mặc một bộ quần áo màu trắng, nằm giữa tảng băng. Băng dần dần tan chảy hết, nam nhân ngón tay hơi động đậy một chút, cặp mắt từ từ mở ra.

Hắn tên là Thiên Tà, cũng là trong miệng võ giả Tà Đế. Thiên Tà có vẻ như rất lâu không thấy ánh sáng, cặp mắt hơi nhắm lại một chút rồi từ từ mở ra, trong miệng lẩm bẩm:

- Ta tỉnh lại rồi sao.

Rất lâu trước kia, hắn vẫn định vương tọa vạn vật. Khi một người đã sống quá lâu, thông tri mọi thứ, rất nhanh cảm giác buồn chán sẽ đến. Thiên Tà cũng không ngoại lệ, hắn chém giết không biết bao nhiêu cường giả thần ma, hủy diệt cả một tình cầu, đến khi hắn không còn mục đích sống, chán ghét cuộc sống, hắn quyết định ngủ say. Một đời Tà Đế tung hoành vũ trụ, chém giết thần ma như làm thịt gà, người nghe người sợ, từ nay chấm dứt, từ bây giờ trên đời không còn Tà Đế.

Lắc đầu, Thiên Tà quan sát xung quanh, tiếng nước chảy róc rách, bốn phía linh khí cực kỳ thừa thớt. Chậm rãi bước ra cửa động, ngược nhìn cảnh quan bốn phía, vừa đi được vài bước, một thanh âm truyền vào trong lỗ tai hắn. -

Này, ngươi là ai, sao đi vào trong khu vực này.

Thiên Tà quay lại nhìn, trước mặt là một cô gái mười bảy mười tám tuổi, khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp, nàng mặc một bộ quần áo màu trắng, cầm trong tay trường kiếm tiến lại phía hắn. Thiên Tà nhìn nàng, trong lòng thầm nghĩ, mỹ nữ thiên hạ nhiều như vậy, sao trước kia không chú ý chứ, đồng thời cũng trả lời:

- Ta tên là Thiên Tà, đi lạc đường đến đây, cô nương là? .

Nàng nhìn hắn một chút, không phát hiện ra được tu vi, nghĩ là người bình thường, trong núi lại lạnh giá như vậy, trong lòng không khỏi nổi lên lòng thương hại, nói:

- Ta tên là Dương Ngọc Nhi, đệ tử nội môn của Băng Nguyệt cung, chắc ngươi đến xem nhạc hội, để ta dẫn ngươi đi. Đây là đan dược, ngươi ăn vào cho khỏi lạnh.

Cầm lấy viên thuốc nhỏ trong tay, Thiên Tà trong lòng thầm nghĩ, ta cũng bị lạnh sao, mà cái này cũng được gọi là đan dược. Nhìn cô gái một chút, hắn cũng cho vào miệng nuốt xuống, đồng thời đi theo cô gái nhỏ này. Thiên Tà sống bao nhiêu năm, làm sao không nhìn ra được cô nàng này đang thương hại mình. Dù sao hắn cũng không biết đi đâu, cô nàng này thương hại mình thì đi theo nàng cũng tốt.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, rất nhanh đến một ngọn núi, dưới chân núi rất nhiều người tập lập qua lại, tùm năm tùm ba nói chuyện rất vui vẻ. Hai

người trèo lên đỉnh núi, Thiên Tà phát hiện xung quanh rất nhiều trận pháp bảo vệ, bốn phía khung cảnh khá đẹp, không khí trong lành. Qua vừa rồi tìm hiểu, hẳn biết hôm nay đã là năm xxx, không ngờ mình ngủ một giấc hơn một vạn năm.

Băng Nguyệt cung hôm nay tổ chức đại hội đàn âm. Nhân loại tu luyện rất nhiều loại pháp thuật, có người tu luyện võ đạo, luyện đan, luyện khí... tất cả đều có những điểm mạnh riêng. Đàn âm cũng là một loại trong số đó, người tu luyện Đàn âm cần thiên phú tu luyện cực cao, người tu luyện đến cảnh giới nhất định có thể dùng âm luật giết người. Từ xưa đến nay cũng có rất nhiều người tu luyện Đàn âm đến cảnh giới cực mạnh, sức mạnh cũng như người tu luyện võ đạo và những thứ khác.

Vào trong điện, Thiên Tà cũng rất nhanh kiếm một chỗ trong góc ngồi, đàn hội cũng rất bắt đầu, vì người đến xem rất nhiều lên chen chúc phía bên trên, hẳn ngồi một mình một góc, uống trà suy nghĩ lung tung. Hẳn cũng không để ý mấy người so tài, ngày xưa hẳn gặp qua rất nhiều cao thủ âm luật, cũng chém giết vô số người thiên phú âm luật cực cao, nên cũng không thêm nhìn.

Rất lâu sau cuộc so tài kết thúc, mọi người tan rã ra về. Thiên Tà cũng tỉnh táo lại, hẳn suy nghĩ thông suốt rất nhiều việc, cũng định ra con đường tiếp theo của mình. Lúc trước hẳn chém thân diệt ma, tung hoành thiên hạ, hẳn cảm thấy chán ghét cuộc sống khi xưa, sau khi suy thông suốt, hẳn quyết định con đường tương lai của mình là lập điểm, xây dựng một đoàn quân nữ nhân của mình. Khi đối mặt với tên nào không có mặt trên choker mình, không cần mình ra tay, chỉ cần hô một tiếng, quân đoàn nữ nhân tràn ra quét sạch kẻ gây chiến, như vậy còn gì sung sướng bằng.

Khi người xung quanh đã đi hết, Thiên Tà đứng dậy, nhìn qua mấy người ngồi trên ghế chủ vị một chút, con mắt rơi vào người ngồi giữa, một cô gái cực kỳ xinh đẹp, nhìn qua mặc dù trẻ tuổi, nhưng trên người lại tản ra một luồng khí chất thành thực, cô gái thân hình cao ráo, làn da trắng hồng thân thể lồi lõm đầy đặn nhìn rất mê người. Tóc dài đen cài một cây châm ngọc trên đầu, khuôn mặt xinh xắn, hơi trang điểm một chút, một bộ quần áo màu xanh nhạt nhìn càng thêm đẹp dễ như tiên nữ hạ phàm.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Chữa thương

Thiên Tà nhìn nàng một chút rồi nói ""Người bị thương rất nặng, nếu không nhanh chóng chữa trị sẽ rất khó phục hồi như trước"". Hẳn nhìn ra, cô nàng này kinh mạch, xương cốt, đan điền, lục phủ ngũ tạng đều bị trọng thương, một thân tu vi gần như bị phế đi. Nhưng nhìn nàng sắc mặt bình thường, không lộ ra là bị thương gì hết, chắc do một loại bí pháp hoặc loại đồ vật nào đó che giấu, bình thường rất khó phát hiện. Quả nhiên, vài cặp mắt mang theo sát khí tập trung vào người hẳn. Dương Ngọc Nhi đứng một bên nhìn qua cô gái rồi quay về phía hẳn nói ""Thiên Tà, người nói lung tung gì vậy, cung chủ làm sao mà bị thương được chứ"". Thiên Tà lắc đầu, quay đầu định rời đi. ""Đợi một chút, mọi người đi ra ngoài hết đi, ta muốn nói chuyện riêng với vị công tử này một chút"", vị cung chủ kia lên tiếng. Đợi mọi người đi ra hết, hẳn cũng không khách khí đi vào một cái bàn rồi ngồi xuống. ""Ta là cung chủ của Băng Nguyệt cung, Tiết Tiên Tiên, vị công tử này chắc là Thiên Tà trong lời Ngọc Nhi"". Thiên Tà gật đầu không nói gì, chỉ nhìn nàng. Hai người im lặng nhìn nhau một lúc, Tiết Tiên Tiên mở miệng nói ""Đúng vậy, ta bị thương rất nặng, trận chiến mười năm trước bị người đã thương. Mười năm này ta tìm hết mọi cách nhưng không chữa khỏi, bây giờ dùng một loại bí pháp khiến cho người khác rất khó nhìn ra là ta bị thương, trong Băng Tuyết cung cũng chỉ có một hai người biết việc này, không nghĩ tới bị công tử nhìn ra. Không biết Thiên Tà công tử biết cách nào chữa trị không"". Thiên Tà giả bộ suy nghĩ một chút, thật ra thì loại thương thế này, hẳn có vài trăm cách chữa trị. Đầu óc nhanh chóng vận chuyển, một ý nghĩ tà ác nhanh chóng hiện ra, hẳn nghĩ tới mục tiêu mỹ nữ quân đoàn, Băng Nguyệt cung này mỹ nữ khá nhiều, bắt đầu từ đây cũng được. ""Cung chủ đã tìm kiếm lâu như vậy còn không có cách nào, ta một người bình thường làm gì có cách nào chứ"". Tiết Tiên Tiên thấy hẳn nói vậy, dù trong dự liệu nhưng cũng không khỏi thất vọng, lầm bầm ""Thật sự không còn cách nào sao"". ""Thật ra không phải là không có cách nhưng..."", Thiên Tà nhìn nàng, làm điệu bộ muốn nói lại thôi. Quả nhiên Tiết Tiên Tiên nghe hẳn nói vậy, con mắt lóe lên một tia hy vọng nói ""Công tử có cách nào cứ nói"", Thiên Tà nhìn nàng từ từ nói ""Ta từng đọc qua một quyển sách, trong đó cũng ghi loại thương thế như của cung chủ, loại thương thế này cần... Âm Dương song tu mới có thể chữa khỏi"". Nghe vậy, Tiết Tiên Tiên khuôn mặt đỏ bừng nói ""Âm Dương song tu"", ""Đúng vậy, cung chủ có thể đi tìm nam đạo lữ của mình để song tu, ta sẽ viết cho cung chủ một bộ song tu công pháp"". Tiết Tiên Tiên khuôn mặt càng đỏ hơn nói ""không giấu công tử ta không có nam đạo lữ, Băng Nguyệt cung cũng không thu đệ tử nam. Không biết công tử còn cách nào khác không"", Thiên Tà nghe xong trong lòng nở hoa, ngoài miệng thì nói ""Ta cũng không biết cách nào khác nữa, cung chủ đừng nản chí, Thiên hạ rộng lớn như vậy, chỉ cần bỏ công tìm kiếm thì có lẽ sẽ tìm ra được thôi. Ta xin cáo từ. "" Tiết Tiên Tiên thấy Thiên Tà định đi vội vàng nói ""Công tử không biết có thể ở lại Băng Nguyệt cung vài ngày được chứ"". Thiên Tà trong lòng vui vẻ đồng ý, Dương Ngọc Nhi được gọi vào đưa hẳn đến chỗ ở. Thiên Tà mượn được lệnh bài của nàng đi vào tàng thư các, xem qua vài bộ điển tịch, hẳn biết trong khi mình ngủ say đã xảy ra trận chiến Thần Ma, cuối cùng gần như toàn bộ cường giả vẫn lạc. Đồng thời cũng biết cảnh giới tu sĩ thời kỳ này chia làm Luyện khí, Trúc cơ, Kết đan, Hóa thân, Đại Thừa, Độ kiếp, phía trên nữa là Thiên Tiên, Chân tiên, Kim Tiên, Đại La kim tiên. Mỗi cảnh giới lớn chia làm mười cảnh giới nhỏ. Về bí tịch võ công cũng chia làm Phẩm cấp, Linh cấp, Huyền cấp, Hoàng cấp, Địa cấp, Thiên Cấp, Thánh cấp, Thần cấp. Cũng chia ra HạPhẩm, Trung phẩm, Cực phẩm. Đan dược cũng chia làm vài cấp, phân ra ba loại như trên. Ở đại lục này đa số tu sĩ cảnh giới Luyện khí, Trúc cơ và Kết đan đa số là trưởng lão của các tông môn, Hóa thân có vài người của sáu đại tông môn lớn, còn cao hơn nữa cũng không có ai. Tóm gọn lại một số kiến thức cơ bản, Thiên Tà rời khỏi Tàng thư các, vì xem quá nhập tâm nên trời cũng đã tối. Về phòng nghỉ ngơi một chút thì có tiếng gõ cửa, Tiết Tiên Tiên từ từ bước vào. Hai người cũng không nói gì, im lặng một lúc, Tiết Tiên Tiên lấy hết can đảm nói ""Thiên Tà công tử, về biện pháp lúc trước công tử nói có mấy phần nắm chắc chữa khỏi thương thế của ta. "" Thiên Tà nhìn nàng, thầm nghĩ cá đã cắn câu, nói ""Biện pháp đó trăm phần trăm chữa khỏi cho nàng"". Tiết Tiên Tiên mặt đỏ bừng, cắn chặt răng đứng dậy ôm lấy hẳn nói ""Ta muốn làm đạo lữ của công tử, mong công tử đồng ý"". Thiên Tà đang định nói gì thì một cặp môi mềm mại bịt miệng hẳn. Mỹ nữ dang tới cửa, hẳn cũng không từ chối nữa. Tay dần dần di chuyển xuống phía dưới, xoa bóp hông nàng, Tiết Tiên Tiên hơi run một chút cũng không ngăn cản hẳn mà tay ôm chặt lấy cổ hẳn tiếp tục hôn môi. Thấy nàng không phản đối, Thiên Tà gan cũng lớn hơn, một tay cởi bỏ áo bên ngoài của nàng rồi xoa bóp bộ ngực, không ngừng đùa bỡn cặp núm to. Hẳn nhìn không được thò tay vào trong nội y của nàng, xoa nắn cặp vú to, thỉnh thoảng còn trêu chọc hai núm hoa. Tiết Tiên Tiên cảm thấy trái tim mình bị người nam nhân này cầm chặt, bộ ngực truyền đến cảm giác khoái cảm làm nàng cảm thấy toàn thân tê dại, một dòng điện chạy khắp toàn thân, nàng xấu hổ,

khuôn mặt xinh đẹp càng lúc càng đỏ hơn. Tiết Tiên Tiên thỉnh thoảng hừ một tiếng nhỏ nhẹ, điều này làm Thiên Tà càng thêm hưng phấn, một tay tiếp tục xoa bóp bộ ngực, tay kia dần dần vuốt ve đùi của nàng. Thiên Tà đẩy nàng xuống giường, rất nhanh chóng cởi sạch quần áo của nàng, nhìn thân thể hoàn mỹ trước mắt, hắn rất nhanh nhất trụ kinh thiên.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Gia nhập Băng Nguyệt cung

Nhìn thân thể tuyệt mỹ trên giường, Thiên Tà dục hỏa tăng vọt, nhanh chóng cởi sạch quần áo của mình rồi đè lên Tiết Tiên Tiên. Thiên Tà không nhận được hưng phấn mà run rẩy một chút, một tay cầm một bên chân trắng nõn giơ lên cao, tay kia cầm lấy dưới thân Cự Long chỉ thẳng vào nguyên tử từ tiến vào. "A" Tiết Tiên Tiên không tự chủ được mà phát ra tiếng cao vút rên rỉ, mang theo phần đau đớn và sung sướng. Khóe mắt chảy ra một dòng nước mắt, loại cảm giác sung sướng chưa bao giờ được trải nghiệm thật mạnh mẽ kích thích nàng. Hai người điên cuồng quần lấy đối phương, trong đầu chỉ còn lại một ý nghĩ duy nhất là tìm càng lớn hơn khoái cảm. Không biết qua bao lâu, Tiết Tiên Tiên trong miệng phát ra một tiếng hét kinh thiên động địa, thân thể kịch liệt run rẩy, hai tay ôm chặt lấy Thiên Tà, nước mắt trào ra, nàng đã đến đỉnh cao. Thiên Tà bị đạo nguyên của nàng kích thích mạnh mẽ, hắn cũng không chịu nổi nữa, một dòng dung nham nóng bỏng mãnh liệt trào ra, chui vào trong chỗ sâu nhất. Sau đó hai người ôm nhau thờ dốc, không ngừng vuốt ve lẫn nhau. Tiết Tiên Tiên trải qua mây mưa lần đầu trong đời, khiến nàng càng thêm mê luyến, trên người toát ra một luồng khí chất thành thực. Thiên Tà ôm nàng nghỉ ngơi một chút, rất nhanh phía dưới Cự Long lại tỉnh giấc. Tiết Tiên Tiên cảm thấy một thanh sắt nóng bỏng chống vào giữa hai chân mình, rất nhanh phát hiện đó là thứ gì, khuôn mặt đỏ lên, một tay cầm lấy Cự Long ngắt một cái. Thiên Tà cười xấu xa nhìn nàng, ghé sát vào tai nàng nói nhỏ "Tiểu Tiên nhi, lên cười ngửa thử một chút". Tiết Tiên Tiên nghe hắn nói vậy không khỏi xấu hổ cầu xin, nhưng không được, cuối cùng nàng đành chịu một chút, trèo lên người hắn, tay cầm lấy Cự Long nhắm vào đạo nguyên chậm rãi ngồi xuống. Thiên Tà hai tay xoa bóp bộ ngực to tròn của nàng, trong miệng không ngừng trêu chọc, cổ vũ nàng. Tiết Tiên Tiên hai tay chống vào ngực hắn, mông to nhẹ nhàng lắc lư, một luồng khoái cảm rất nhanh chạy khắp cơ thể của hai người. Tiết Tiên Tiên không ngừng uốn éo vòng eo, đôi mắt đẹp mê ly, cắn chặt hàm răng, khuôn mặt ửng hồng, mồ hôi chảy đầm đìa, khuôn mặt xinh đẹp như thiên thần không được xâm phạm bất giác trở thành một khuôn mặt dâm đãng, trong miệng không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ. Theo động tác lên xuống, trước ngực cặp vú to không ngừng lắc lư, Thiên Tà nhìn theo hoa cả mắt, hắn ngẩng đầu ngậm lấy một hạt anh đào vào miệng liếm mát, phía dưới Cự Long không ngừng ra sức tấn công. Tiết Tiên Tiên bị mãnh liệt kích thích, trong miệng tiếng rên rỉ mỗi lúc một lớn hơn, hai tay ôm chặt lấy đầu hắn ép vào trong ngực mình. Rốt cuộc, nàng không chịu nổi nữa, toàn thân xụi lơ, cao trào tiến đến, hô hấp dồn dập, nằm gục xuống ngực của hắn. Thiên Tà xoay người ép nàng xuống dưới thân, Cự Long điên cuồng mà ra vào. Tiết Tiên Tiên trong thân thể xuân tình tràn ngập, đối với dâm dục khiêu khích đã không còn một chút chống cự nào. Nàng chỉ cảm thấy đạo nguyên của mình bị Cự Long không ngừng ra vào khiến cho bên trong không ngừng trào ra dâm thủy. Hai tay ôm chặt lấy cổ hắn, mông to không ngừng lắc lư theo hắn, trong miệng phát ra những tiếng rên rỉ điên loạn. Tiết Tiên Tiên đã chìm vào trong tình dục khoái cảm điên cuồng, không thêm đề ý tới gì nữa, trong miệng kêu to, làm gì còn hình tượng cao quý như tiên nữ, mà thay vào đó là một hình ảnh của một dâm phụ. Thiên Tà nghe thấy âm thanh dâm đãng của nàng, phía dưới Cự Long càng thêm điên cuồng mà ra vào. Không biết qua bao lâu, hai người đạt tới đỉnh phong, ôm chặt lấy nhau không ngừng vuốt ve, trong miệng nói ra những tiếng yêu thương. Ánh sáng mặt trời chiếu xuống khiến Thiên Tà tỉnh giấc, mở mắt ra thấy Tiết Tiên Tiên nằm bên cạnh xoa xoa khuôn mặt mình, đôi mắt mang theo nồng đậm nhu tình. Hai người nhìn nhau một chút rồi lại quần lấy nhau hôn nồng nhiệt. Hai người thay đổi quần áo rồi dắt tay nhau ra khỏi phòng, trải qua một đêm mưa móc, Tiết Tiên Tiên càng thêm mê luyến, đêm qua lúc nàng mệt mỏi ngủ thiếp đi, Thiên Tà đã len lút chữa trị thương thế cho nàng. Tiết Tiên Tiên tỉnh giấc thấy thương thế của mình khỏi hẳn còn có dấu hiệu đột phá, khiến nàng vui mừng không thôi. Vì buổi sáng cường ép không muốn đột phá nên rất nhanh, nàng tìm một khu vực rộng lớn hứng chịu thiên kiếp, vì thời gian tích lũy ở cảnh giới cũ khá lâu nên dễ dàng thành công lên cấp Hóa thần. Toàn bộ Băng Nguyệt cung vui mừng không thôi, trong cung lại có thêm một vị Hóa thần cảnh trần thủ. Trong Băng Nguyệt điện, Tiết Tiên Tiên ngồi trên ghế chủ tọa, hai bên là vài vị trưởng lão của tông môn. Phía dưới là các đệ tử của Băng Nguyệt cung, nàng nói "Hôm nay ta quyết định đề cho Thiên Tà công tử làm một trưởng lão trong Băng Nguyệt cung, mọi người có ý kiến gì không?". Nghe vậy, các đệ tử bàn luận xôn xao, một vị trưởng lão tên Tuyết Ngọc Linh đứng dậy nói "Ta không có ý kiến", tiếp sau đó, những vị trưởng lão còn lại cũng tỏ vẻ đồng ý. Trong lòng họ biết rõ, Cung chủ vết thương là do Thiên Tà chữa khỏi, đồng thời vì vậy mới đột phá Hóa thần cảnh, họ biết buổi tối hôm trước cung chủ vết thương khó chữa vào trong phòng của Thiên Tà, sáng hôm sau đã ra hoàn toàn khỏi hẳn lại còn đột phá, chắc do Thiên Tà dùng thủ đoạn nào đó. Phía dưới các đệ tử đồng thanh hô "Chúc mừng Thiên Tà trưởng lão". Thiên Tà cũng biết ý nghĩ của Tiết Tiên Tiên là muốn mình ở lại bên cạnh nàng, hắn đứng dậy nói "Đa tạ mọi người đã tin tưởng, ta sẽ cố gắng làm cho Băng Nguyệt cung càng thêm lớn mạnh, Ta có một bộ Bất Diệt Kiếm Quyết và một bộ Bất Diệt Đế Quyền, nay xin cống hiến cho Băng Nguyệt cung làm quà ra mắt". Nghe hắn nói vậy, tất cả mọi người xôn xao bàn tán, Tiết Tiên Tiên và Dương Ngọc Nhi nghỉ hoặc nhìn hắn. Hai người đều nghĩ hắn là người thường, lấy đâu ra bí tịch võ công. Vài vị trưởng lão cũng không đề ý, họ nghĩ là Thiên Tà cống hiến hai bộ bí tịch Phàm cấp hoặc Linh cấp. Bởi vì bí tịch võ công phân chia làm nhiều loại, Phàm cấp bí tịch Băng Tuyết cung vài ngàn bộ, Linh cấp cũng có vài trăm bộ, Huyền cấp quý giá hơn một chút cũng vài chục bộ. Hoàng cấp và Thiên Cấp cũng có vài bộ, còn phần Thánh cấp và trên đại lục may ra các gia tộc thượng cổ may ra có, Thần cấp bí tịch thì trên đại lục tuyệt chủng không còn. Một vị đệ tử hiếu kỳ đứng dậy hỏi "Xin hỏi Thiên Tà trưởng lão, Bất Diệt Kiếm Quyết và Bất Diệt Thần Quyền thuộc về phẩm cấp nào. Nghe vị đệ tử kia hỏi vậy, mọi người cùng lắng tai nghe câu trả lời của hắn. Bất Diệt Kiếm Quyết và Bất Diệt Thần Quyền là Thiên Tà rất lâu chém giết một tên cao thủ lấy được, hai bộ bí tịch này hắn từng xem qua nhưng không có tu luyện, một phần vì hắn không dùng kiếm, phần kia vì hắn bí tịch võ công quá nhiều. Bất Diệt Kiếm Quyết là một bộ võ học cần 12 người kết hợp để phát ra uy lực lớn nhất, kiếm pháp nhanh nhẹn, xuất thần nhập hóa. Khi luyện thành, mười hai người hợp lực tùy tiện chém giết võ giả cảnh giới cao hơn mình. Còn Bất Diệt Thần Quyền, một bộ chiêu pháp cực kỳ uy lực, luyện thành quyền pháp bay đầy trời. Một phút có thể đánh ra vài trăm quyền uy lực cực mạnh mẽ, có thể đánh xuyên cực phẩm bảo giáp. Thiên Tà thấy mọi người chăm chăm vào mình, hắn ho khan một tiếng, lấy ra hai quyển sách cũ nói "Bất Diệt Kiếm Quyết và Bất Diệt Thần Quyền là hai bộ bí tịch Thánh cấp, có lần ta nhặt được trong một hang động". Nghe hắn nói xong mọi người đứng bật dậy, có những ánh mắt khiếp sợ, hóa đá, nóng rực nhìn hai quyển sách trong tay hắn. Cả Băng Nguyệt điện tĩnh lặng không một chút tiếng động. Thấy cảnh này, Thiên Tà không khỏi cười khò, nói "Mọi người chê bai hai bộ công pháp này quá thấp thì thôi vậy, ta sẽ giữ lại", nói xong giả bộ muốn cất đi. Thấy hành động của hắn, mọi người bừng tỉnh, trưởng lão Tuyết Ngọc Linh vội vàng chạy tới giữ chặt lấy tay hắn nói "Nếu Thiên Tà Trưởng lão đã cống hiến cho Băng Nguyệt cung, làm sao lại đổi ý được". Hai tay nhanh giật lấy hai quyển sách cũ ôm chặt vào ngực mình. Nhìn bộ ngực to của nàng bị hai quyển sách cũ đè ép biến hình, Thiên Tà thiếu một chút phun ra máu mũi. Mọi người nghe Tuyết Ngọc Linh nói

vậy cũng nhao nhao gât đầu phụ họa, Thánh cấp công pháp uy lực cực kỳ to lớn ai mà không biết. Có người tu luyện cả đời đều hy vọng được xem qua Thánh cấp công pháp dù chỉ một lần. Tiết Tiên Tiên không hổ là cung chủ, rất nhanh che giấu vẻ mặt cuồng nhiệt của mình nói ""Đã Thiên Tà trưởng lão nguyên ý công hiến hai bộ công pháp này cho tông môn, mọi người ai cũng không được giữ làm của riêng, bhai bộ công pháp này đặt trong Công pháp điện, ai có công lao lớn cho Băng Nguyệt cung được xem bộ công pháp này một giờ, đồng thời tin tức về bộ công pháp này không ai được truyền ra bên ngoài, nếu không bị coi như phản bội Băng Nguyệt cung, mọi người nhớ rồi chứ?"". Nghe Tiết Tiên Tiên nói vậy, tất cả trưởng lão và đệ tử hiểu hiểu ra. Thánh cấp công pháp trên đại lục này vô cùng quý giá, nếu truyền tới bên ngoài, rất có thể Băng Nguyệt cung sẽ bị diệt tông.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Yên Bình thôn

Một tháng trôi qua rất nhanh, trong một tháng này, Thiên Tà cũng không có nhàn rỗi. Ban đêm mây mưa với Tiết Tiên Tiên, ban ngày thì chạy khắp Băng Nguyệt cung làm quen với các mỹ nữ. Hắn cũng không mất công vô ích, trải qua một tháng tiếp xúc, vì trong Băng Nguyệt cung có một mình hắn là Nam giới nên rất được hoan nghênh, bây giờ hắn có thể đẩy ngã bất cứ cô gái nào trong cung, kể cả trưởng lão. Tiết Tiên Tiên cũng biết điều hắn làm, nhưng cũng không ngăn cản. Nói đùa, nàng vui mừng còn không kịp, một tháng này ngày nào cũng bị hắn hành hạ chết đi sống lại, mặc dù rất sung sướng nhưng buổi sáng tỉnh giấc nàng không xuống được giường. Hôm nay Thiên Tà xuất cung cùng với Tuyết Ngọc Linh và Dương Ngọc Nhi, mặc dù hắn không muốn đi nhưng Tiết Tiên Tiên vì muốn nghỉ ngơi một thời gian nên dùng mọi thủ đoạn ép buộc, dụ dỗ. Hắn không còn cách nào khác nên đành phải đi, tất nhiên dọc đường đi cặp sắc thủ của hắn cũng không nhàn rỗi, hai tay ôm lấy hai vị mỹ nữ đồng thời vuốt ve khắp cơ thể hai người. Tuyết Ngọc Linh và Dương Ngọc Nhi quần áo xộc xệch, khuôn mặt đỏ bừng không dám ngẩng đầu nhìn ai. Thiên Tà cũng không có ý định hóa thân thành sói ăn thịt hai con cừu non, nên chỉ dừng lại ở vuốt ve thôi. Vài ngày đi qua, ba người cũng đã đến Yên Bình thôn, Thiên Tà quan sát thấy toàn bộ thôn bị bao phủ một bầu không khí kỳ lạ, khiến người ta rùng rợn tóc gáy. Bởi vì trời gần tối nên trên đường vào thôn có lác đác vài người. Nhưng người nào cũng có khuôn mặt vội vàng, sợ hãi, bước chân vội vàng, thỉnh thoảng còn quay đầu lại phía sau nhìn xem, như có thứ gì đó kinh khủng đi theo mình. Tuyết Ngọc Linh và Dương Ngọc Nhi ôm chặt lấy cánh tay Thiên Tà, gập bầu không khí kỳ lạ như vậy hai người hình như cũng có chút sợ hãi. Thiên Tà nghĩ cũng buồn cười, một người là Kết đan cao thủ, một người là Trúc cơ cảnh mà cũng sợ hãi nép vào một người bình thường như hắn, mặc dù buồn cười nhưng hắn cũng càng thêm vui vẻ, hai người như vậy là càng ngày càng y lại vào hắn. Hai cánh tay bị hai luồng thịt mềm ép sát, khiến hắn hưng phấn không thôi. Ba người đi đến trước một sạp hàng, thấy phía sau sạp một bộ thi thể người, khuôn mặt đã biến thành màu đen, không nhìn rõ khuôn mặt. Tuyết Ngọc Linh kim nén lại nỗi sợ hãi, tiến lên quan sát một chút nói ""Người này bị hút sạch máu dẫn đến tử vong"". Ba người bị tiếng động thu hút cùng chạy về phía rừng rậm. Rất nhanh hiện ra trước mắt Thiên Tà là hai cô gái tuyệt đẹp đang đánh nhau với một con rắn khổng lồ. Thiên Tà cũng không thêm liếc nhìn con rắn một chút nào mà cặp mắt nhìn chăm chăm vào hai cô gái. Một người trong đó tầm hai năm hai sáu tuổi, dáng người lồi lõm nóng bỏng say lòng người, làn da trắng bóc, trên người mặc một bộ quần áo màu trắng, trên vai áo choàng tung bay. Cô gái còn lại có vẻ trẻ tuổi hơn, tầm mười sáu mười bảy tuổi, khuôn mặt dễ thương, tóc xõa ngang vai, làn da trắng hồng, trên người toát ra khí chất ngây thơ. Tuyết Ngọc Linh và Dương Ngọc Nhi thấy vậy, hai người cũng rút kiếm xông vào trợ giúp. Con rắn khổng lồ rất nhanh bị bốn người đánh bại, biến thành một người con gái trẻ tuổi. Thiên Tà hô to không muốn bốn người giết nàng, Tuyết Ngọc Linh nghi hoặc nhìn hắn một chút, rồi cũng phong ấn tu vi của rắn tinh lại. Thiên Tà đi tới trước mặt nó, không đợi hắn nói gì, con rắn tinh đã nói ""Ta không phải cố ý muốn giết bọn họ, tất cả là tại bọn họ bức ép ta"". Dương Ngọc Nhi nói ""Bọn họ ép ngươi, bọn họ là những người bình thường, làm sao bức ép được ngươi, Thiên Tà đừng ngăn cản nữa, để ta giết nó đi"". Dương Ngọc Nhi nói xong cầm kiếm định chém xuống. Thiên Tà nhanh chóng giữ chặt lấy nàng, lúc này, con rắn tinh cười như điên đại nói ""Con người các ngươi là một lũ dối trá, ngươi nói bọn họ không bức ép được ta, nếu bọn họ tham lam sắc đẹp của ngươi, tìm mọi cách chiếm giữ lấy ngươi thì ngươi có giết họ không, ta giết họ mà sai sao?"". Nghe rắn tinh nói vậy, mọi người rất ngạc nhiên, Dương Ngọc Nhi định nói gì đó nhưng đến miệng lại nuốt ngược xuống. Tuyết Ngọc Linh suy nghĩ một chút rồi nói ""Dù vậy ngươi cũng không cần phải giết họ, ngươi giết họ vì sao ngươi còn hút sạch tinh huyết của họ. Ngươi có chủ ý giết người hút tinh huyết từ trước để tu luyện rồi sao, ngươi đáng chết"". Con rắn tinh im lặng không nói gì, Thiên Tà lên lút bóp mũi Tuyết Ngọc Linh một chút, ý bảo nàng đừng nói nữa. Hắn nhìn rắn tinh nói ""Ngươi tên gì, ngươi bây giờ có hai lựa chọn, đi theo làm nô lệ của ta, hoặc chết, suy nghĩ kỹ đi"". Tuyết Ngọc Linh và Dương Ngọc Nhi kinh ngạc nhìn hắn, hai người kéo gần nhau một bên hết sức khuyến khích. Một lúc sau, Thiên Tà quay lại nhìn con rắn tinh nói ""Suy nghĩ kỹ sao? "", rắn tinh nhìn Thiên Tà một chút, con mắt hiện lên sự không cam lòng, khuất phục, nhục nhã, cảnh giới của nàng mới Trúc cơ hậu kỳ, lẽ ra không thể hóa thành hình người được, không nghĩ đến vì nàng ăn được một loại quả kỳ lạ mới hóa hình được, nghĩ tới sau khi hóa thành hình người sẽ sống tốt hơn, không nghĩ tới hôm nay phải làm nô lệ cho người khác. Nàng có thể cam lòng sao, nhưng bây giờ đứng trong ranh giới sự sống và cái chết, nàng chỉ có thể khuất phục. Nàng nói ""Chủ nhân, Huyền Nguyệt đồng ý làm nô lệ cho chủ nhân"". Huyền Nguyệt trên trán bay ra một đạo ánh sáng màu tím lao thẳng vào đầu Thiên Tà, trong đầu hắn bỗng nhiên nhiều hơn một bản kế ước. Tuyết Ngọc Linh ở một bên kinh ngạc kêu lên ""kế ước sinh tử "" phần kế ước này nghĩa là khi Thiên Tà chết Huyền Nguyệt cũng phải chết theo, phải biết đại lục này muốn kế ước một loại yêu thú đã rất khó khăn chứ đừng nói đến kế ước sinh tử. Huyền Nguyệt cũng không để ý đến nàng mà là nhìn Thiên Tà nói ""Từ bây giờ, Huyền Nguyệt là người của chủ nhân, xin chủ nhân thương xót Huyền Nguyệt"". Thiên Tà bảo Tuyết Ngọc Linh cời bỏ phong ấn cho nàng rồi nói ""Ngươi yên tâm, ta sẽ không bạc đãi ngươi, ngươi sẽ không bao giờ hối hận vì quyết định này "" khi nói cặp mắt hắn nhìn chăm chăm vào ngực nàng, Huyền Nguyệt cũng nhìn thấy ánh mắt của hắn, nàng cũng không nói gì mà chỉ nở nụ cười quyến rũ, còn hơi kéo cổ áo xuống một chút. Thiên Tà đột nhiên cảm giác được hai bên hông đau đớn, nhìn qua hai bên thì thấy Dương Ngọc Nhi và Tuyết Ngọc Linh tay bầu lấy eo hắn, sát khí kinh người lập tức phá vào mặt hắn. Thiên Tà vội vàng quay mặt đi không dám nhìn hai người, đồng thời cũng không dám nhìn Huyền Nguyệt. Thấy hai cô gái lạ kia không có nói gì từ đầu đến giờ, Thiên Tà đi tới chấp tay chào nói ""Tại hạ Thiên Tà của Băng Nguyệt cung, không biết hai vị mỹ nữ đây tên gì? "" một cô gái nghỉ ngơi nhìn hắn, ""Băng Nguyệt cung không phải chỉ thu nữ đệ tử sao?, thôi đi, dù sao cũng đa tạ các vị ra tay cứu giúp, còn vị Thiên Tà công tử này lần sau có duyên gặp lại, chúng ta sẽ cho công tử biết tên... "" nói xong hai người rời đi. Thiên Tà nhìn theo đến khi bọn họ biến mất trong tầm mắt mới quay đầu nhìn lại, thấy cả ba người đang cười cười nhìn mình, hắn ho khan một tiếng nói ""Huyền Nguyệt ở đây lâu như vậy có biết thứ gì tốt không"". Huyền Nguyệt nghe hắn nói vậy, tiến lên ôm tay hắn, nói ""Chủ nhân, bên trong rừng có một cây Thanh Huyền quả, nhưng có một con yêu thú cấp hai đỉnh cấp canh giữ, cấp hai đỉnh cấp giống với con người Trúc cơ hậu kỳ đỉnh phong sắp đột phá đến Kết đan"". Thiên Tà nghe nàng nói vậy, quay sang nhìn Tuyết Ngọc Linh và Dương Ngọc Nhi, thấy hai người ánh mắt nóng bỏng, gât đầu nhìn hắn.

Chương 5: Thanh Huyền quả

Bốn người nhanh chóng lao vào trong rừng rậm chỗ sâu, đến nơi, Huyền Nguyệt nói có Thanh Huyền quả, núp ở xa xa quan sát, Thiên Tà và hai người khác ánh mắt nghi ngờ nhìn Huyền Nguyệt. Phía trước đầu phải một con yêu thú cấp hai đỉnh, mà là bốn con ah, Huyền Nguyệt lắc đầu, ánh mắt mang theo vẻ xin lỗi nhìn ba người. Tuyết Ngọc Linh rất nhanh định ra kế hoạch, nàng và Dương Ngọc Nhi tiến lên đánh nhau với bốn con yêu thú, ah không Trâu nước to bự, Huyền Nguyệt ở lại bảo vệ Thiên Tà. Sau khi hai người bước đi, Thiên Tà quay sang ôm lấy Huyền Nguyệt nói "" Huyền Nguyệt, vậy mà bảo là một con yêu thú sao, nói dối là không ngoan nhé "", nói xong một tay chui vào trong cổ áo của nàng, tay kia trượt xuống dưới mông, hai tay cùng nhẹ nhàng xoa bóp. Huyền Nguyệt đỏ bừng mặt nói "" Chủ nhân xấu "", Thiên Tà ghé sát vào tai nàng nói "" Huyền Nguyệt lừa chủ nhân, lần sau phải trừng phạt nha "", rút tay ra, tầm mắt hướng về phía Tuyết Ngọc Linh và Dương Ngọc Nhi đang đi tới chỗ bốn con trâu to. Bốn con yêu thú phát hiện có người tiến đến, chúng nổi giận âm âm kêu to, nhanh chóng lao về phía Tuyết Ngọc Linh và Dương Ngọc Nhi. Bởi tốc độ cao lên phía sau chúng có thể nhìn thấy một đợt gió mạnh cuốn theo bụi đất, lá cây. Bốn con trâu nhanh chóng lao tới trước mặt hai người, gờ lên cặp sừng to lớn, sắc nhọn. Hai người cũng không hoảng sợ, né qua một bên đồng thời rút kiếm chém xuống. Nhưng rất nhanh, hai nàng cảm thấy kiếm chém vào người chúng như trúng gà đập xuống đá, những nơi bị kiếm chém qua không có một chút trầy xước. Hai người cũng không hoảng hốt, vận chuyển nội lực vào trong thân kiếm, lại một lần nữa chém xuống, lần này có hiệu quả hơn một chút, đã có máu trào ra. Một lúc sau đám Trâu nước máu tươi tung toé, không cam lòng chết đi, Tuyết Ngọc Linh và Dương Ngọc Nhi ngồi phịch xuống đất. Thiên Tà nhanh chóng chạy tới hỏi thăm hai nàng, tuy hai người không bị thương nhưng chém giết lũ Trâu nước đó khiến tiêu hao rất nhiều sức lực. Nghỉ ngơi một chút, bốn người nhanh chóng chạy tới chỗ Thanh Huyền quả, trên một tảng đá, một cây nhỏ tỏa ra ánh sáng màu xanh. Dương Ngọc Nhi kêu lên "" Thanh Huyền quả, vậy mà có năm quả "". Thiên Tà ánh mắt nghi hoặc nhìn nàng, Tuyết Ngọc Linh giải thích "" Thiên Huyền quả là một loại quả dùng để luyện chế Trúc cơ đan "", Huyền Nguyệt cũng nói "" Thiên Huyền quả là một loại quả rất đặc biệt, loại cây sinh trưởng ra quả này rất khó sống, phải là một nơi có điều kiện đặc thù mới sinh trưởng được. Loại quả này khá là quý hiếm "". Tuyết Ngọc Linh nhanh chóng hái xuống năm quả Thiên Huyền, cẩn thận bỏ vào nhẫn chứa đồ. Bốn người chậm rãi rời khỏi rừng rậm. Nhanh chóng tìm một khách sạn nghỉ ngơi, Thiên Tà thuê hai phòng, khác với những lần trước, lần này hẳn cho Tuyết Ngọc Linh và Dương Ngọc Nhi ở một phòng, hẳn và Huyền Nguyệt chung một phòng. Tuyết Ngọc Linh và Dương Ngọc Nhi vì mệt mỏi lên cũng không để ý nhiều, ăn uống qua loa một chút rồi người nào về phòng người đó, Thiên Tà hứng thú ngồi chém gió với mấy tên khách kia một chút, cũng khá là vui. Bước vào phòng, nghe tiếng nước chảy, hẳn nghỉ hoặc nhìn lại, lập tức máu mũi ào ào chảy ra. Huyền Nguyệt đang tắm, đứng vậy nàng đang tắm. Qua lớp màn mỏng, hẳn có thể nhìn thấy thân hình nóng bỏng lồ lộ bên trong, vì Huyền Nguyệt mới đồng ý làm nô lệ của mình chưa tới một ngày, hẳn nhìn xuống một loại xúc động muốn nhào vào bên trong. Thiên Tà quyết định phải nhanh chóng đồ xuống mỹ nữ này. Nghĩ đến nàng bản thể là một con rết, một loại ý nghĩ tà ác nhanh chóng hiện ra nhưng rất nhanh bị dập tắt. Hít thở sâu một hơi, Thiên Tà bình tĩnh lại, vừa ổn định được trong lòng hóa điểm thì một giọng nói quyền rũ truyền đến làm cho công sức dập lửa của hắn biến thành vô ích. Huyền Nguyệt chậm rãi bước ra khỏi bồn tắm, mặc vào một chiếc áo màu trắng mỏng nói "" Chủ nhân, nhìn Huyền Nguyệt có đẹp không "". Thiên Tà trong lòng kêu to một tiếng yêu tinh. Huyền Nguyệt mặc một chiếc áo mỏng đi ra khiến hắn có xúc động muốn nhào tới xé rách chiếc áo rồi đè nàng xuống dưới thân, cho nàng thấy hùng phong của chủ nhân như hắn. Nhìn thấy hắn cố gắng hết sức kìm nén mình, Huyền Nguyệt nhào vào trong lòng hắn nói "" Chủ nhân không muốn Huyền Nguyệt sao "". Thiên Tà làm gì còn kiềm chế được, nhìn xuống thấy nàng khuôn mặt ửng hồng, đôi mắt to quyền rũ nhìn hắn, đôi môi mọng nước, trông thật quyền rũ. Thiên Tà trong lòng lửa nóng cuộn cuộn, cúi đầu xuống hôn môi. Kết thúc một nụ hôn ngọt ngào, đôi tay chậm rãi cởi bỏ chiếc áo mỏng của Huyền Nguyệt, hắn mang theo tâm tình kích động và tò mò, sợ hãi, nhìn theo từng tác da thịt của nàng. Khi chiếc áo rơi xuống, hắn thở phào một hơi, thân thể rất đẹp, không khác con người một chút nào, lúc đầu hắn phập phồng lo sợ, dù sao Huyền Nguyệt cũng không phải là con người, mà nàng là Rết tinh hóa hình ah. Nhìn thân thể trần truồng tuyệt mỹ rúc trong ngực mình, Thiên Tà xoay người đè nàng xuống giường, cẩn thận quan sát từng chút từng chút thân thể hoàn mỹ trước mắt. Hắn ngây ngốc nhìn thân thể trần ngập quyền rũ vô hạn, cặp vú to trắng bóc vô cùng mê người, trên đỉnh có hai điểm hồng nhỏ nhỏ, phần bụng bằng phẳng không có chút gì thừa thãi, xuống dưới một chút là một rừng cây mọc trên hai bên mấp míu tươi tốt. Cặp chân dài cân đối, kẹp chặt lại cố gắng che giấu đi rừng cây rậm rạp. Nhìn thấy vậy, Thiên Tà thân thể bùng cháy, bàn tay to run rẩy di chuyển khắp nơi trên cơ thể mê hoặc này. Huyền Nguyệt cũng cảm nhận được núi lửa sắp bùng phát, nàng hơi run một chút, thân thể trắng bóc nhanh chóng chuyển thành màu hồng hồng. Hắn hít sâu một hơi, bắt đầu cởi bỏ quần áo của mình, từng mảnh vải rơi xuống, làm lộ ra thân hình rắn chắc, tràn ngập sức mạnh, nhìn như một pho tượng điêu khắc sống. Toàn thân cơ bắp rắn chắc, hoàn mỹ, trước ngực cơ bắp to lớn, phần bụng tám múi hiện ra rõ ràng. Huyền Nguyệt nhìn chăm chăm vào hắn, khuôn mặt đỏ bừng, đôi mắt lộ ra thần sắc say mê. Thiên Tà bước tới giường, ôm lấy nàng, hai tay di động khắp cơ thể nàng. Huyền Nguyệt biết sắp xảy ra chuyện gì, nàng nằm yên bất động, nhắm mắt lại mặc kệ hắn vuốt ve khắp cơ thể mình. Nàng cảm giác được môi mình bị đối phương tham lam mút lấy khiến nàng gần như tắc thở, sau đó cái miệng độc ác kia mới chịu thả ra môi mình, nhưng rất nhanh, nàng cảm thấy nó cũng không dừng lại mà liếm mút dọc thân hình của mình, dừng lại vài phút ở bộ ngực sau đó tiếp tục di chuyển xuống phía dưới. Đôi tay mạnh mẽ tách ra hai chân Huyền Nguyệt, Thiên Tà nhanh chóng vục đầu xuống rừng rậm, nhanh chóng tìm kiếm mạch nước ngầm, sau đó điên cuồng liếm mút để giải khát. Huyền Nguyệt lần đầu tiên trong đời bị kích thích như vậy, nàng làm sao chịu đựng nổi, cảm giác sung sướng lan truyền lên đầu, khiến nàng không nhìn được bắt đầu rên rỉ, mông to nhếch cao lên, đồng thời hai tay vô ý thức mà ôm lấy đầu hắn đẩy mạnh vào giữa hai chân mình. Sau một lúc thì rừng rậm bên trong khe rãnh phun ra nước ấm thỏa mãn cơn khát của hắn. Huyền Nguyệt lần đầu tiên đạt được cảm giác cao trào trong đời, nhưng nàng không kịp hưởng thụ hết cảm giác đó thì một luồng cảm giác đau đớn, xé rách truyền tới, hai hàng nước mắt từ từ rơi xuống chứng minh cho cuộc sống xử nữ kết thúc. Thiên Tà lợi dụng lúc nàng cao trào mà xé thương lên ngựa, Cự Long chậm rãi xé rách màng bảo vệ mỏng chui vào sâu bên trong hang. Cảm giác Cự Long bị bao vây chặt chẽ bởi một mảnh đất ẩm áp khiến Thiên Tà run rẩy một cái, hắn cũng biết vừa rồi Cự Long đâm xuyên qua cái gì, nhìn thấy trên mặt nàng sự đau đớn, hắn há miệng hôn lấy Huyền Nguyệt, hai tay không nhàn rỗi, nhẹ nhàng nắn bóp bộ ngực nàng, ngón tay xoa xoa hai hạt anh đào để giảm bớt sự đau đớn cho nàng. (Có sắc nặng quá không... Có thì nói ta sẽ cắt. Bớt)...

Chương 6: Thần Cấp công pháp??? Cục gạch thần khí

Thiên Tà càng lúc càng hưng phấn, dưới thân động tác càng lúc càng nhanh hơn, không ngừng tiến công Huyền Nguyệt. Huyền Nguyệt thở gấp, rên rĩ, giống như không chịu nổi từng đợt trùng kích của hắn, thân thể như rắn nước mềm mại quấn lấy Thiên Tà, không ngừng vận vẹo. Không biết qua bao lâu, Thiên Tà gầm nhẹ một tiếng, Cự Long phun đầy nước vào trong đào nguyên, hắn gục xuống trên người nàng thở hồng hộc. Về phần Huyền Nguyệt không biết đã ngất đi khi nào. Đang định nghỉ ngơi thì bên cạnh phòng vang lên tiếng "" Âm...Âm "", Thiên Tà nhanh chóng mặc lại quần áo, chạy ra. Vừa bước vào trong phòng của Ngọc Linh và Ngọc Nhi thì thấy một cánh tay nằm trên đất, hắn hoảng sợ vội vàng chạy tới bên cạnh hai người xem xét. Ngọc Nhi nhìn thấy hắn tới ôm chặt lấy hắn, sau khi nghe Ngọc Linh kể lại mọi chuyện, hắn im lặng ôm cánh tay mình. Thì ra là một tên Hoa Hoa Công Tử mê đắm sắc đẹp của hai người, lập mưu lợi dụng lúc hai người ngủ bỏ thuốc mê, ai ngờ mới đứng cửa, chưa kịp thả khói thuốc thì Ngọc Linh đi ra, và rồi một cánh tay rời xa thân thể nằm trên đất như bây giờ. Thiên Tà trong lòng thầm nói ngu ngốc, quay qua nhìn Ngọc Linh thấy nàng đang cầm lấy một quyển sách cũ, đang loay hoay xem xét. Hắn hỏi một chút, kết quả là quyển sách cũ này là Tứ Đại Sát Thuật, hắn hỏi mượn một chút, Ngọc Linh một tay ném thẳng cho hắn. khiến Thiên Tà kinh ngạc là vừa xem tên bộ công pháp đã thấy vài chữ Thần Cấp. Ánh mắt nghi hoặc nhìn Ngọc Linh và Ngọc Nhi, từ khi nào mà hai người đã ném Thần Cấp công pháp như ném rác vậy rồi. Thấy ánh mắt của hắn, hai người bật cười, Ngọc Nhi nói "" bộ công pháp này mà là Thần Cấp gì chứ, chỉ là đồ bỏ thôi, vài chục năm trước vì bộ công pháp mang danh Thần Cấp này mà đại lục nổi lên sóng gió cực lớn, thậm chí có vài môn phái bị diệt môn, người nào tu luyện bộ công pháp này không bị đột tử mà chết thì cũng bị phế đan điền, biến thành phế nhân. Từ đó bộ công pháp này được xem như hàng phế, không ai dám tu luyện, người người xem như rác vãi đi "". Thiên Tà mang theo Tứ Đại Sát Thuật về phòng mình, lão quái vật sống không biết bao nhiêu năm như hắn rất nhanh tìm ra sơ hở. Tứ Đại Sát Thuật đúng là Thần Cấp công pháp, có điều đã bị người động tay chân chỉnh sửa. Sáng hôm sau, sau một đêm động não, hắn đã dựa theo Tứ Đại Sát Thuật và kiến thức của mình, viết thành bốn bộ Công pháp, uy lực tuy nhiên không bằng Thần Cấp công pháp nhưng cũng đã vượt qua Thánh cấp. Lần lượt là Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ. Trong đó Thanh Long, Bạch Hổ lấy tấn công mạnh mẽ làm chủ, Chu Tước lấy hòa hoãn công kích, còn Huyền Vũ công pháp lấy phòng thủ làm chủ. Tu luyện thành công trong đan điền có thể ngưng tụ ra Thần thú, người tu luyện Thanh Long công pháp có thể ngưng tụ ra Thanh Long thần thú, tương tự với ba bộ công pháp kia. Nhưng một điều làm Thiên Tà đau đầu không thôi là bốn bộ Công pháp này không phải ai cũng học được, bốn bộ Công pháp muốn học điều kiện kiên quyết là phải có huyết mạch của tứ đại thần thú, hắn thở dài một hơi, lắc lắc đầu, sống có lớn đến đâu cũng sẽ có cầu bậc qua ah. Quay đầu nhìn lại, Huyền Nguyệt không biết tỉnh giấc khi nào, đang cười nhìn chăm chăm vào hắn. Bởi vì nàng nằm nghiêng nên tấm chăn mỏng tuột xuống để lộ ra một bé thỏ trắng. Thiên Tà rất nhanh hóa thành sói lao đến. Trong phòng lại vang lên tiếng thở dốc cùng những âm thanh dâm dăng. Hơn một tiếng sau, bốn người cười bốn con Hỏa Diễm Mã lên đường. Thiên Tà không muốn cười yêu thú phi hành, mà muốn cười ngửa vừa đi vừa ngắm phong cảnh, đề nghị này được mọi người đồng ý, dù sao lần này xuống núi thuận lợi hơn dự liệu, hơn nữa đường về tới Băng Nguyệt cung cũng không xa lắm, nên tâm trạng cũng thoải mái. Bốn người bốn ngựa chậm rãi tiến vào trong rừng rậm. Thông dong đi được vài chục km thì dị biến phát sinh. Bốn con Hỏa Diễm Mã hí dài một tiếng, hét bốn người xuống rồi chạy mất. Bốn người chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì Âm một tiếng, một con vượn đỏ không lồ không biết từ đâu nhảy ra giữa đường khiến khói bụi đất đá bay tung toé. Tuyết Ngọc Linh sợ hãi kêu lên "" Huyết Nguyệt Vượn "", Huyết Nguyệt và Dương Ngọc Nhi sắc mặt cũng cực kỳ khó coi. Huyết Nguyệt Vượn cao hơn năm mét, toàn thân lông màu đỏ, là yêu thú cấp ba, như nhân loại Kết đan cảnh giới, nhưng Huyết Nguyệt Vượn sức mạnh toàn thân cực lớn, mặc dù Kết đan hậu kỳ không chú ý cũng rất dễ làm thức ăn của nó. Tuyết Ngọc Linh, Dương Ngọc Nhi và Huyền Nguyệt nhanh chóng rút kiếm chuẩn bị chiến đấu, Thiên Tà chấp tay nhìn Vượn khổng lồ, miệng còn nhẹ nhàng huýt huýt sáo. Huyết Nguyệt Vượn trông thấy một nhân loại nhỏ bé dám khinh thường mình, nó nổi giận, ầm ầm lao tới. Rất nhanh, ba vị mỹ nữ và một con quái vật khổng lồ lao vào đánh nhau, chiến đấu kéo dài hơn một giờ không phân thắng bại. Thiên Tà đứng một bên quan sát, cảm giác buồn chán, hắn tìm một gốc cây to nằm xuống định nghỉ ngơi, xoay người tìm kiếm tư thế thoải mái thì trên lưng truyền tới cảm giác đau đớn, nghi hoặc đưa tay xuống, rất nhanh cầm được một vật gì đó. Đưa lên trước mắt nhìn thì thấy một cục đen sì nhìn như cục gạch, thuận tiện đưa lên gồi đầu rồi ngủ mất. Khi tỉnh lại thì trời đã gần tối, không nghe thấy tiếng động gì, hắn ngồi dậy đi tới chỗ chiến đấu, Huyết Nguyệt Vượn và ba vị mỹ nữ đã ngừng chiến, ba người ngồi một bên vệ mặt một môi, ánh mắt vẫn đề phòng nhìn con vật khổng lồ, Huyết Nguyệt Vượn thì thở hồng hộc, nằm im quan sát ba người. Có lẽ do chiến đấu kéo dài, người vượn đều tiêu hao hết sức lực, không nhúc nhích gì được, Thiên Tà chậm rãi đi về phía Huyết Nguyệt Vượn, khuôn mặt mang theo vẻ khiêu khích, Huyết Nguyệt Vượn nổi giận, muốn xông lên cho tên nhân loại này một trận, nhưng bây giờ nó quá mệt mỏi không nhắc nổi thân hình khổng lồ của mình. Thiên Tà đi đến trước mặt nó nói ""Người dọa chạy ngựa của ta, bây giờ làm vật cười đưa chúng ta về núi, sau đó người tự do được chứ "", Huyết Nguyệt Vượn thở phì một tiếng, ánh mắt mang theo vẻ trêu chọc. Nói đùa, nó là yêu thú cấp ba, thực lực mạnh mẽ, tên nhân loại đề tiện này lại muốn nó làm thú cười. Thiên Tà thấy vẻ mặt của nó, hắn nổi giận tung ra một cú đâm vào cái đầu khổng lồ kia, nhưng cánh tay truyền đến cảm giác đau đớn khiến hắn nhăn mặt lại, hắn chạy lại chỗ gốc cây nhặt lên cục gạch rồi quay về chỗ con vượn. Huyết Nguyệt Vượn thấy vậy càng thêm đắc ý, thân thể của nó cứng rắn, một nhân loại bình thường đòi làm tổn thương hắn, đừng nói cục đá nhỏ màu đen kia, dù to hơn gấp trăm lần cũng không tổn thương nổi nó. Bên cạnh ba cô gái đang định nói gì đó thì kinh ngạc ngẩng người. Thiên Tà tay cầm cục gạch dùng sức đập thẳng vào đầu Huyết Nguyệt Vượn, mà Huyết Nguyệt Vượn về mặt trêu chọc nhìn hắn, nhưng rất nhanh nó phát ra tiếng gào thét đau đớn. Hơn mười phút sau, Thiên Tà cũng mệt mỏi đặt móng ngồi phịch xuống đất, hắn nhìn lại thành quả mười phút của mình về mặt hài lòng, đồng thời trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc về cục gạch, phải biết bình khí bình thường không làm thương tổn nổi Huyết Nguyệt Vượn. Mà lúc này Huyết Nguyệt Vượn đã cực kỳ thâm thâm, toàn thân màu đỏ lúc này càng thêm đỏ hơn, đôi mắt bị đánh xum vù không mở ra nổi. Thiên Tà cầm cục gạch đánh vào những chỗ da mềm hoặc miệng vết thương, phía xa Tuyết Ngọc Linh, Dương Ngọc Nhi và Huyền Nguyệt đã kinh ngạc không nói ra lời, lúc trước ba người bọn họ đánh nhau cũng không làm Huyết Nguyệt Vượn thâm thâm như vậy. Nghỉ ngơi một chút Thiên Tà nhìn bộ dáng thảm hại Huyết Nguyệt Vượn nói "" Đủ rồi sao, bây giờ đồng ý đưa chúng ta về núi rồi chứ? "" Huyết Nguyệt Vượn định cự tuyệt nhưng thấy hắn một tay cầm cục gạch lắc lư trên không khí, đôi mắt hiện lên sự hoảng sợ nhanh chóng gầm một tiếng tỏ vẻ đồng ý. Nói đùa, nó đã ném trải thử uy lực của cục gạch nhỏ kia, đòi này nó không bao giờ muốn thử lại.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Huyền Anh bí cảnh

Hai tháng sau, Băng Nguyệt điện, Tiết Tiên Tiên tập trung toàn bộ trưởng lão và đệ tử nói có việc quan trọng cần bàn bạc. Suốt hai tháng này, Thiên Tà cố gắng hết sức tìm hiểu về Cục gạch, thử mọi biện pháp phá vỡ cục gạch nhưng không thành công, hẳn đang cảm thấy buồn chán thì nghe thấy tiếng chuông tập trung, hẳn cũng chạy tới xem xét. Tiết Tiên Tiên thấy mọi người tập trung đông đủ nói "" Bản cung chủ mới nhận được tin tức, Huyền Anh bí cảnh trong vài ngày tới sẽ mở ra, lần này tập trung mọi người tới đây là để đề cử 10 người đi tới bí cảnh rèn luyện, tìm kiếm bảo vật, cơ duyên "". Phía dưới những đệ tử nghe vậy bắt đầu xôn xao bàn tán. Thiên Tà nghi hoặc nhìn ngồi bên cạnh mình Tuyết Ngọc Linh, nàng thấy ánh mắt nghi hoặc của hắn, nhỏ giọng nói "" Huyền Anh bí cảnh mấy trăm năm mới xuất hiện một lần, bên trong có rất nhiều thiên tài địa bảo, truyền thừa... Mỗi lần xuất hiện các môn phái đều phái người tới tìm kiếm tài nguyên "". Tiết Tiên Tiên ra hiệu mọi người im lặng, nói tiếp "" Lần này tám bảo trong Huyền Anh bí cảnh do Thiên Tà trưởng lão, Ngọc Linh trưởng lão và Ngọc Dao trưởng lão dẫn đầu, đồng thời mười vị đệ tử tinh anh nhất của Băng Nguyệt cung đi theo, nhiệm vụ lần này cực kỳ quan trọng, tất cả đệ tử phải tuân theo lệnh trưởng lão, không được tự ý hành động. Mọi người có ý kiến gì không "" tất cả các đệ tử, trưởng lão cùng tỏ vẻ không có ý kiến, rất nhanh đi ra khỏi đại điện chuẩn bị đồ đạc. Trong cung điện lúc này chỉ còn lại Thiên Tà đang nhìn chăm chăm vào Tiết Tiên Tiên, trên miệng nở một nụ cười thâm trầm. Tiết Tiên Tiên thấy hắn còn không về chuẩn bị, đang định mở miệng ra nói vài câu thì trông thấy nụ cười thâm trầm kia, nàng lập tức hiểu nụ cười đó là ý gì, khuôn mặt đỏ bừng cúi đầu xuống, nói nhỏ "" Thiên Tà, đây là đại điện mà, đừng làm vậy "". Thiên Tà không nói gì, đi tới ôm lấy nàng, hai tay không ngừng vuốt ve khắp cơ thể nàng. Tiết Tiên Tiên trải qua mấy tháng bị hắn điều giáo, khiến cho cơ thể cực kỳ mẫn cảm với hắn, bây giờ bị vuốt ve như vậy, làm sao còn biết được đây là đâu, chủ động cởi bỏ quần áo của cả hai người. Tiết Tiên Tiên đúng là một cái mê chết người yêu tình, tóc dài màu đen xõa ngang vai, đôi mắt to câu hồn đoạt phách người khác, môi đỏ mọng nước khiến người ta không nhịn được muốn cắn một cái. Cơ thể trắng nõn, đầy đặn với những đường cong đầy quyến rũ, tắn ra vô tận mỹ hoặc. Cặp vú to lớn ngạo nghễ, trên đỉnh là hai hạt anh đào hồng nhạt, bởi vì hơi thở gấp gáp khiến chúng không ngừng phập phồng. Nhìn thân thể mềm mại đầy mê hoặc trước mắt, Thiên Tà làm sao chịu nổi, một cổ dục hỏa chạy khắp toàn thân, phía dưới Cự Long đã ngẩng cao đầu, bành trướng hết sức khiến hắn cảm thấy đau đớn. Không đợi hắn làm gì, Tiết Tiên Tiên đã xoay người ép hắn xuống ghế, một tay cầm chặt lấy Cự Long đặt trước miệng đào nguyên đã nước chảy róc rách chậm rãi ngồi xuống. Đợi khi Cự Long không lộ bị đào nguyên bao bọc toàn bộ, nàng mới rên rỉ một tiếng thỏa mái. Tiết Tiên Tiên không ngừng uốn éo, lay động mông to của mình, hai tay cũng cầm lấy tay hắn đặt lên vú mình. Hai người tiến vào tình dục điên cuồng, hoàn toàn không để ý đến bên ngoài Băng Nguyệt điện một thân ảnh khác đang há hốc mồm nhìn chăm chăm vào hai người. Mây mưa kết thúc, Thiên Tà tinh thần sảng khoái đóng cửa bước ra khỏi đại điện, bỏ lại một mình Tiết Tiên Tiên còn đang hôn mê bất tỉnh trên ghế. Đoàn người tập trung lại rồi nhanh chóng cười yêu thú phi hành Phong Linh Điều xuất phát. Dọc đường cũng không xảy ra bất kỳ biến cố gì, ngoài việc Phong Linh Điều chở Thiên Tà và Huyền Nguyệt thỉnh thoảng lao đảo trên không trung, vài lần xuyết chút đám mây vào vách núi. Mọi người nghĩ tới khả năng điều khiển của Huyền Nguyệt kém, nhưng Dương Ngọc Nhi và Tuyết Ngọc Linh lại không nghĩ như vậy. Thật ra thì không phải Huyền Nguyệt điều khiển kém mà là nàng không tập trung nổi. Trong quần áo có một đôi ma thủ thay phiên sờ loạn, từ phía trên cặp vú to đến phía dưới đào nguyên không ngừng bị khiêu khích. Một đường phi hành vút và đối với nàng cũng rất nhanh kết thúc. Huyền Anh bí cảnh lúc này tập trung rất nhiều người, đa phần là đệ tử tinh anh của các môn phái, một số là tán tu. Trong số đó có Thiên Ma điện và Huyền Nam quốc là khá đặc biệt. Thiên Ma điện, một môn phái phát triển cực nhanh trong thời gian gần đây, thực lực tổng hợp đã ngang bằng với một số môn phái lớn nhất Thiên Nam đại lục. Còn Huyền Nam quốc là một quốc gia thời cổ, tồn tại rất lâu, thực lực tổng hợp rất khủng bố, lần này phái Hoàng Tử mạnh mẽ nhất dẫn đội người tiên đến. Thiên Tà và đoàn người xuất hiện khiến oanh động nho nhỏ, nhất là một đám đệ tử nhìn thấy một tên mặt trắng nhỏ đi giữa một đám mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành khiến cho bọn họ trong lòng sinh ra cảm giác ghen ghét. Một tên đệ tử có kiến thức nói "" Đó không phải là người của Băng Nguyệt cung sao, sao lại có một tên mặt trắng nhỏ, không phải Băng Nguyệt cung trước giờ không thu nhận nam đệ tử sao?, không được, ta phải đi đăng ký vào làm đệ tử Băng Nguyệt cung "", một tên bên cạnh khinh thường hắn nói "" Người mới luyện khí tầng ba cũng đòi vào Băng Nguyệt cung, nghe nói Băng Nguyệt cung cao thủ như mây, mà lại là một đám mỹ nữ, nếu ta có được một vị trong đó thì dù sống ít mười năm ta cũng đồng ý "". Đám người nghe nói vậy, lại nhìn trước mắt đám mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành, trong đầu không ngừng abcxyz nhìn không được nước rãi chảy đầy mắt. Đám đệ tử Băng Nguyệt cung thấy vậy, khuôn mặt buồn nôn, trong miệng thầm mắng lũ nam nhân kinh tởm. Ánh mắt nhìn về phía bóng lưng phía trước cũng tỏa ra vẻ say mê, chỉ Thiên Tà trưởng lão là tốt nhất. Bọn họ nghĩ vậy là vì trong thời gian ở Băng Nguyệt cung, Thiên Tà thường xuyên đi tới nói chuyện, chỉ điểm võ học cho họ, khiến một đám mỹ nữ cực kỳ say mê hắn. Một tiếng huyền náo truyền tới cắt đứt ý nghĩ dâm loạn của đám nam nhân kia. Huyền Anh bí cảnh mở ra, dòng người như một đàn kiến vỡ tổ lao vào trong, trong khi đó, đoàn người do Thiên Tà dẫn đội chậm rãi đi tới, vào được trong Huyền Anh bí cảnh cũng đã là những người sau cùng. Đi được vài bước, Thiên Tà ngẩng người nhìn chăm chăm vào một bụi cây nhỏ bị người khác dẫm đạp nát bét. Đám đệ tử nghi hoặc nhìn theo, trước mặt là một bụi cây nhỏ, nhìn qua không có gì đặc biệt, nhìn kỹ một chút sẽ thấy, dù bụi cây bị dẫm đạp không còn hình dạng nhưng những quả cây màu đỏ nhiều chỉ chít vẫn còn nguyên vẹn, không biến dạng chút nào. Thiên Tà tiến lên, cẩn thận hái xuống toàn bộ số quả đó, cho vào nhẫn chứa đồ, thấy hắn cẩn thận như vậy, Huyền Nguyệt hiểu kỳ kỳ "" Công tử, đây là quả gì vậy? "". Hái xuống toàn bộ, Thiên Tà quay lại nói "" Thanh Xuân quả, nguyên liệu chủ yếu để luyện chế Vĩnh Cửu đan, một loại đan dược dùng để bảo vệ dung nhan của nữ nhân, ăn vào có tác dụng làm dung nhan không bao giờ già đi. Không nghĩ tới bây giờ vẫn còn loại quả này "". Thanh Xuân quả là một loại quả vô cùng hiếm có, loại cây này mọc thành bụi, quả màu đỏ, điều kiện sinh trưởng vô cùng khắc nghiệt, vạn năm mới ra quả một lần. Hắn còn nhớ vài nghìn năm trước một đám mỹ nữ đánh nhau toác đầu mê trán chỉ vì một quả. "" khi nào quay về Băng Nguyệt cung ta sẽ luyện chế cho mỗi người một viên Vĩnh Cửu đan "". Nghe hắn nói vậy, đám mỹ nữ cực kỳ xúc động, dung nhan mãi mãi không già nữ nhân nào mà không muốn. Một nữ đệ tử thầm nói "" Quả nhiên Thiên Tà trưởng lão là tốt nhất, không như đám nam nhân ghê tởm kia "". Huyền Nguyệt ở một bên nghe nói như vậy, tiến lên hôn hắn một cái, có người thứ nhất thì sẽ có người thứ hai, dần dần cả đám mỹ nữ mỗi người hôn Thiên Tà một cái. Thiên Tà toàn bộ khuôn mặt bị che kín bởi những vết son môi, hắn vui sướng không thôi, một chút đan dược mà mua được nhiều tâm hồn thiếu nữ như vậy, chiều nay sau này phải thường xuyên dùng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Lãnh Dao

Đoàn người Băng Nguyệt cung chậm chạp di chuyển, hơn một nửa ngày, bọn họ thu hoạch được khá nhiều thứ, trong đó đa phần là Linh thảo. Bỗng

nhien một tiếng gầm rận dữ truyền đến, một con sư tử khổng lồ không biết từ đâu nhảy ra chắn ngang đường. Thân hình to lớn, cả người bao phủ một lớp lông màu vàng, cái miệng nhe ra để lộ những chiếc răng khổng lồ. Tuyết Ngọc Linh nói "" Ngàn năm sư tử, cấp ba sơ kỳ, toàn bộ đệ tử tiến lên tiêu diệt nó "". Nghe vậy mười vị đệ tử tinh anh không chút chần chừ nào, rút kiếm xông lên tấn công Sư tử khổng lồ. Sư tử thấy một đám công kích mình, miệng phát ra một tiếng gào thét, mặc dù nó không nói được tiếng người, nhưng là yêu thú cấp ba nó cũng có linh trí, thấy một đám sinh vật nhỏ bé vậy mà dám công kích nó. Hơn nghìn năm qua, nó là Vương giả ở chỗ này, hôm nay lại bị khiêu khích, nó nổi giận xông vào tấn công mãnh liệt. Dù sao nó cũng chỉ có một mình, bị mười người liên tục vây công khiến cho nó cả người bắt đầu chảy máu. Lúc này, một bóng người cầm trong tay một viên gạch đen sì chậm rãi bước tới chỗ nó. Thiên Tà thừa dịp Sư tử khổng lồ không đề ý, một gạch đập xuống, tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp khu vực. Đám đệ tử mờ mịt mắt kinh ngạc nhìn hần, vài phút sau, tiếng kêu thảm thiết dừng lại, Sư tử nằm bất động trên mặt đất, mặt mũi xung vù, miệng trào ra máu tươi, không biết sống chết. Đám người ngậy ra một lúc mới phục hồi tinh thần lại, Ngọc Nhi chạy tới chỗ Sư tử cho nó thêm vài kiếm rồi móc lấy nội đan. Nội Đan tích tụ thành công thì phải là Yêu thú cấp ba trở nên, thực lực càng mạnh, nội đan càng to. Đoàn người nghỉ ngơi một chút, sau đó tiếp tục di chuyển. Có thể đã tiến vào khu vực yêu thú hoành hành, bọn họ liên tục gặp phải yêu thú, đệ tử và trưởng lão chiến đấu liên tục lúc này cũng đã khá mệt mỏi, đoàn người tìm một tảng đá to lớn nghỉ ngơi. Ngồi chưa ấm đít thì những tiếng "" Xi...Xi "" truyền vào trong lỗ tai, một con Rắn ba đầu xuất hiện, toàn thân nó xanh lét, ba cái đầu không cái nào giống cái nào, có một điểm chung là đều lộ ra hàm răng sắc nhọn trắng bóc. Nhìn hàm răng đó, ai cũng cảm thấy run rẩy. Có một đệ tử nói "" Ba đầu Cự蟒, cấp ba trung kỳ "". Ba Đầu Rắn đứng như tên gọi, nó có ba cái đầu, mỗi một cái đầu lại có một khả năng đặc biệt, là loại yêu thú khát máu, chuyên săn giết những yêu thú cùng cấp làm thức ăn. Mọi người đang định tiến lên thì Thiên Tà nói "" Không cần, toàn bộ ngồi xuống khôi phục thực lực đi, Tiểu Nguyệt nhi, lên làm thịt nó, cho ta thấy kết quả học tập mấy tháng này, nhớ không được dùng bản thể "". Huyền Nguyệt gật đầu, rút kiếm từ từ đi tới, đồng thời cũng thả ra khí tức cấp ba trung kỳ, Ngọc Linh ở một bên nói "" Cấp ba trung kỳ, năng lực tấn công? "" Thiên Tà gật gù, Ngọc Linh ngạc nhiên nhìn hần một chút, phải biết hai tháng trước Huyền Nguyệt mới là Cấp hai hậu kỳ, giờ đã Cấp ba trung kỳ, tốc độ tiến cấp này cũng quá nhanh đi. Ngồi bên cạnh Ngọc Nhi nghe Ngọc Linh trưởng lão nói như vậy, trong mắt hiện lên vẻ thất lạc, hai tháng này nàng cố gắng rất nhiều, nhưng vẫn không bằng Huyền Nguyệt. Thiên Tà cũng nhìn thấy ánh mắt của nàng, hần đưa tay nhẹ nhàng xoa má Ngọc Nhi nói "" Không cần thất vọng, đừng quên nàng là thiên tài của Băng Nguyệt cung, Huyền Nguyệt ở bên cạnh ta nhiều nên học được cũng nhiều, sau này ta chỉ điểm cho nàng nhiều hơn một chút, để nàng không thua Huyền Nguyệt được chứ"", Ngọc Nhi nhìn hần một chút rồi gật đầu, trong lòng vui vẻ không thôi. Lúc này Huyền Nguyệt và Ba Đầu Rắn đã thăm dò qua nhau vài chiêu. Huyền Nguyệt sử dụng Bất Diệt Kiếm Quyết mới được Thiên Tà truyền dạy bắt đầu tấn công mãnh liệt. Huyền Nguyệt hô to "" Bất Diệt Kiếm Quyết- Kiếm Ảnh đây trời "", Kiếm Ảnh đây trời là một chiêu cuối cùng trong Bất Diệt Kiếm Quyết, trên bầu trời vô số kiếm ảnh được ngưng tụ lại xuất hiện, gào thét lao xuống Ba Đầu Rắn. Nhìn thấy Huyền Nguyệt dùng chiêu cuối cùng trong Bất Diệt Kiếm Quyết, mọi người kinh ngạc vô cùng. Dù sao Bất Diệt Kiếm Quyết cũng là một bộ kiếm pháp mạnh mẽ nhất của Băng Nguyệt cung, từ khi Thiên Tà giao cho Băng Nguyệt cung, hầu như tất cả đệ tử đều tu luyện, nhưng qua vài tháng mọi người chỉ luyện thành công ba bốn chiêu thức đầu, bây giờ thấy Huyền Nguyệt tu luyện hai tháng mà học xong toàn bộ khiến bọn họ cực kỳ kinh ngạc. Ba Đầu Rắn không cam lòng yếu thế, ba đầu gào thét, đầu ở giữa phun ra hỏa diễm, bên cạnh hai đầu phun ra hàn khí và cuồng phong. Nhưng vì uy lực của Kiếm Ảnh đây trời quá lớn, kiếm khí liên tục xuyên xuống đám qua chiêu thức của Ba Đầu Rắn, sau đó đâm bao phủ lấy cơ thể nó. Vài giây sau, kiếm khí biến mất, mọi người há hốc miệng nhìn cảnh tượng trước mắt. Ba Đầu Rắn bây giờ chỉ còn lại một bộ xương, toàn bộ da thịt trên cơ thể nó bị gọt thành vô số mảnh nhỏ rơi xuống mặt đất. Không đợi mọi người nói gì thì phía sâu trong Huyền Anh bí cảnh bộc phát ánh sáng, linh khí tràn ra, Ngọc Linh trưởng lão kêu to "" Mọi người mau tiến lên, phía trước có bảo vật xuất hiện "". Đoàn người nghe thấy bảo vật, nhao nhao tiến về phía trước. Đến nơi phát ra ánh sáng, một vị trưởng lão kêu to "" Bách Thọ thảo, thật sự là bách thọ thảo "", Bách Thọ thảo, một loại thảo dược quý hiếm nhất trên thế giới này, không cần nói cũng biết tác dụng của nó là kéo dài tuổi thọ, loại thảo dược này một khi xuất hiện sẽ khiến người ta tranh đoạt sứt đầu mẻ trán. Loại thảo dược này cực kỳ hiếm thấy, vài trăm năm qua được coi như đã biến mất, không nghĩ tới bây giờ còn xuất hiện trong này. Phía sau lưng bọn họ vài chục mét, một đám người cũng đã nhận ra Bách Thọ thảo, không ngừng la hét chạy tới, Thiên Tà đứng cạnh Bách Thọ thảo gần nhất, một tay chop lấy bỏ vào nhẫn chứa đồ. Một đám tầm mười người chạy tới, thấy Bách Thọ thảo bị Thiên Tà cho vào nhẫn chứa đồ, một cô gái xinh đẹp mặc bộ đồ màu đen bước lên nói "" Tiểu Đệ Đệ, tỷ tỷ là Lãnh Dao của Thiên Ma điện, không biết tiểu đệ đệ có thể đưa Bách Thọ thảo cho tỷ tỷ không "", khi nói chuyện còn có ý vén lên một bên váy, để lộ ra đôi chân dài trắng nõn, khiến người khác nhìn muốn phun máu mũi, đặc biệt mê người. Thiên Tà nhìn chằm chằm vào đùi nàng, không chớp mắt, bỗng dưng cảm giác được vô số sát ý tập trung vào người mình, sống lưng lạnh lẽo lưu luyến thu hồi ánh mắt, hần xoa người lại thì thấy toàn bộ đệ tử và trưởng lão Băng Nguyệt cung đang nhìn mình. Vội vàng ho khan một tiếng, tay xoa xoa cảm nói "" Lãnh Dao phải không, ta có một đề nghị khác, bây giờ bên cạnh ta còn thiếu mấy cái thị nữ kiêm chức nha hoàn làm ấm giường, không biết nàng có đồng ý hay không? "". Lãnh Dao nghe hần nói xong thân hình run rẩy một chút, nàng đường đường là thiên tài số một của Thiên Ma điện, đồng thời cũng là Thiên Nam đại lục mười đại mỹ nữ một trong, mà tên mặt trắng trước mắt này lại muốn nàng làm thị nữ kiêm ấm giường nha hoàn, nếu không phải bây giờ Băng Nguyệt cung người đông thể mạnh, nàng muốn xông lên xé xác tên mặt trắng trước mắt này ra. Rất nhanh bình tĩnh lại Lãnh Dao bày ra vẻ quyến rũ nói "" Tiểu đệ đệ, lá gan quá lớn nha "" nói xong quay người rồi đi. Vừa đi được vài bước, một giọng nói truyền tới "" Đáng tiếc ah, Chu Tước huyết mạch, nếu được ta bồi dưỡng..."". Lãnh Dao kinh ngạc xoay người lại nhìn hần, không đợi nàng nói gì, Thiên Tà tiếp tục dụ hoặc, từ trong nhẫn chứa đồ lấy ra bộ Chu Tước công pháp do hần trước hần cải biến từ Tử Đại Sát Thuật ra vùng vẫy trước mặt nói "" Chu Tước công pháp ah, Tiểu Dao Dao suy nghĩ cho kỹ nha "". Lãnh Dao nhìn hần một chút rồi lại nhìn quyển Chu Tước công pháp, trong lòng suy nghĩ một chút, Chu Tước công pháp trên đại lục tựa như biến mất nha, vậy nên huyết mạch Chu Tước của nàng được che giấu kỹ càng, không ai biết, tên mặt trắng nhỏ trước mắt này nhìn qua đã nói ra huyết mạch của nàng, khiến nàng nghi hoặc không thôi. Quay đầu lại bước đi bỏ lại một câu "" Ta sẽ suy nghĩ "".

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Ngọc Linh

Một tháng sau, Băng Nguyệt cung, lúc này đa số đệ tử đều bế quan tu luyện, toàn bộ Băng Nguyệt cung chỉ còn lác đác vài bóng người. Hai mươi ngày trước Huyền Anh bí cảnh đóng lại, mọi người bị truyền tống ra ngoài. Từ khi đoàn người mang theo vô số linh dược và Công pháp bí tịch ở Huyền Anh bí cảnh về, Băng Nguyệt điện biến hóa vô cùng lớn, Đan dược sung túc khiến toàn bộ đệ tử thực lực tiến triển cực nhanh, không chỉ có đệ tử, trưởng lão trong cung cũng dồn dập bế quan, mong sớm tiến cấp. Cung chủ Tiết Tiên Tiên ngày đêm nghiên cứu Bất Diệt Kiếm Quyết và Bất Diệt Thần Quyền có tiến bộ không nhỏ, Tiết Tiên Tiên là Hóa thân cảnh giới, tu luyện Bất Diệt Kiếm Quyết thành công uy lực phát ra không phải Huyền Nguyệt cảnh giới Kết

đan có thể so sánh. Thiên Tà cũng không nhàn rỗi, hẳn luyện chế rất nhiều Vĩnh Cửu đan phân phát cho toàn bộ mỹ nữ trong Băng Nguyệt cung. Lúc này trong phòng của Thiên Tà, một vị mỹ nữ khuôn mặt tiêu tụy đứng trước mặt hắn, nàng là Lãnh Dao, vài người trước nàng phế bỏ một thân tu vi rời khỏi Thiên Ma điện. Thiên Tà nhìn thân hình yếu ớt trước mắt, một tay đưa lên vuốt ve mái tóc của nàng, nói "" Nàng phế bỏ toàn bộ tu vi rồi rời khỏi Thiên Ma điện đến đây, sau này nàng suy nghĩ lại, sẽ thấy đây là một quyết định sáng suốt nhất đời mình "". Lãnh Dao trừng mắt nhìn Thiên Tà một chút, nước mắt từ từ chảy ra "" Người biết ta chịu bao nhiêu đau khổ mới rời khỏi Thiên Ma điện được sao, mau đưa Chu Tước công pháp cho ta "". Thiên Tà lau sạch nước mắt cho nàng, sau đó yêu cầu ký kết khế ước, rồi mới đưa Chu Tước công pháp, bộ công pháp này hẳn tiêu hao rất nhiều chất xám mới cải biến được ra. Lãnh Dao đạt được Chu Tước công pháp, hướng về phía bên ngoài tuyên bố chính thức gia nhập Băng Nguyệt điện, trở thành thị nữ của Thiên Tà. Thông tin này truyền tới bên ngoài khiến vô số người không tin nổi. Lãnh Dao là Thiên Ma điện thiên tài, đứng trong mười vị mỹ nữ đẹp nhất Thiên Nam đại lục, bây giờ tự phế tu vi gia nhập Băng Nguyệt cung đồng thời còn làm thị nữ cho Thiên Tà trưởng lão. Thiên Tà cái tên này rất nhanh cũng bị người khác chú ý tới, Băng Nguyệt cung một vị trưởng lão là Nam nhân duy nhất. Lãnh Dao tu luyện Chu Tước công pháp hơn mười ngày, được sự giúp đỡ, chỉ điểm rất nhiều của Thiên Tà, có thể nói tiến bộ cực khủng bố, tu vi khôi phục được toàn bộ, khí tức mạnh mẽ hơn lúc trước rất nhiều, đặc biệt đáng người càng thêm nóng bỏng, mê người. Những thứ này là do nàng tu luyện Chu Tước công pháp kích hoạt được Chu Tước huyết mạch trong cơ thể mình, Chu Tước huyết mạch quả là rất khủng bố, loại huyết mạch khác nghĩ cũng đừng nghĩ tới việc khôi phục kinh khủng như vậy. Thiên Tà kéo Lãnh Dao vào lòng mình nói "" Khôi phục khá nhanh, vài ngày mà khôi phục được như vậy, thật sự là Thiên tài nha "". Lão quái vật như hắn muốn mở miệng khen một người khó vô cùng, mà khi đã mở miệng thì người đó trong tương lai sẽ thành nhân vật cực kỳ khủng bố. Lãnh Dao bị hắn ôm ấp cũng không kháng cự, hát lên bộ ngực to nói "" Đó là tất nhiên, Tiểu Chủ nhân, còn bộ công pháp nào lợi hại hơn đưa hết ra đây "", Thiên Tà đưa tay xoa ngực nàng nói "" Tiểu yêu tinh "". Lãnh Dao nhìn như cực kỳ phóng đảng nhưng thật ra nàng lại là loại người cực kỳ bảo thủ, làm sao chịu nổi hắn ban ngày tuyên dâm như vậy, vội vàng lách ra khỏi lòng hắn. Thiên Tà lại kéo nàng vào ngực mình, há miệng ngậm lấy vành tai nói nhỏ "" Tiểu yêu tinh, nàng bây giờ tu luyện xong Chu Tước công pháp đi đã, chưa luyện thành đừng nghĩ đến loại công pháp khác "". Lãnh Dao khuôn mặt đỏ bừng, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nàng vội vàng đứng dậy bỏ lại một câu nói rồi chạy mất "" Ta đi tu luyện "". Thiên Tà nhìn xuống dưới thân mình rồi lại nhìn qua bóng lưng của nàng, trên miệng nở nụ cười khổ, xem ra phải nhanh chóng nghĩ cách ăn tươi cô nàng này. Bước ra khỏi phòng, nhìn cả Băng Nguyệt cung vắng vẻ không một bóng người, hẳn đi dạo lung tung một chút. Trăm năm trước, Băng Nguyệt cung cũng không phải tên như vậy mà tên là Băng Nguyệt Tông, là tông môn đứng đầu Thiên Nam đại lục, không nghĩ tới trải qua trận chiến người ma bây giờ lại suy tàn đến mức này. Trận chiến năm đó vô cùng ác liệt, mặc dù thắng nhưng nhân loại tổn thất thảm trọng, Băng Nguyệt Tông lúc đó đứng đầu đại lục tổn thất cũng là nghiêm trọng nhất. Toàn bộ số trưởng lão và đệ tử tinh anh từ trận, không một người sống sót. Năm đó Băng Nguyệt Tông đệ tử hơn một vạn, cao thủ nhiều như mây nhưng sau cuộc chiến đệ tử sống sót là những người thực lực yếu, gom góp lại cũng không đủ vài trăm người. Tiết Tiên Tiên năm đó sống sót là do trường môn hy sinh tính mạng bảo vệ, nàng lúc đó thực lực mạnh nhất trong đám người còn sống và đã kế thừa chức trường môn, đồng thời đổi tên Băng Nguyệt Tông thành Băng Nguyệt cung, chỉ thu nữ đệ tử. Băng Nguyệt cung thực lực không còn mạnh mẽ lên rất nhanh bị những phái khác vượt qua, nếu không phải là nhờ sự huy hoàng đời trước, rất có thể bây giờ đã bị các phái khác tiêu diệt. Bây giờ không bị diệt cung nhưng phạm vi lãnh thổ mà Băng Nguyệt cung nắm giữ đã bị phái khác chiếm gần hết, lãnh thổ giảm xuống tất nhiên khiến vô số thiên tài địa bảo mất đi.

Vừa đi vừa suy nghĩ lung tung, không biết lúc nào đã đi tới sau núi, nhìn dòng suối trước mặt, Thiên Tà trong lòng cảm thấy không thoải, đang định quay về thì một màn khiến hắn máu mũi ầm ầm phun ra. Một bóng người đứng bên cạnh dòng suối đang chậm rãi cởi bỏ quần áo. Từng kiện quần áo rơi xuống, để lộ ra một thân thể hình vô cùng quyến rũ, bộ ngực to lớn, cao vút, phần bụng không có một chút mỡ thừa, giữa hai chân đào nguyên tươi tốt không ngừng ẩn hiện, cặp mông to vênh cao lên trên. Thiên Tà âm thầm nuốt nước bọt, vài hôm nay Tiết Tiên Tiên và Huyền Nguyệt bệ quan, hẳn lại bị Lãnh Dao khiêu khích khiến dục hỏa bành trướng không có chỗ phát ra, nhìn kỹ một chút thì thấy đúng là Ngọc Linh trưởng lão, Thiên Tà do dự một chút rồi đi tới. Ngọc Linh vừa mới xuất quan, lần này bệ quan lĩnh ngộ được rất nhiều thứ, mặc dù vậy nhưng khoảng cách đột phá còn rất xa, xuất quan xong nàng muốn đi tắm rửa một chút, vừa cởi sạch quần áo thì thấy có người tiến đến, Ngọc Linh hoảng sợ vội vàng mặc lại quần áo. Quay đầu lại thấy Thiên Tà ánh mắt dâm dăng, nóng bỏng nhìn chằm chằm vào thân thể mình, khuôn mặt lập tức đỏ lên, ngượng ngùng không dám nhìn hắn, nói "" Thiên... Thiên Tà trưởng lão "". Thiên Tà nhìn bộ dáng ngượng ngùng của nàng, trong lòng thầm nghĩ, cô nàng này ở đâu có phong thái của phụ nữ đã hơn trăm tuổi, ánh mắt đảo xuống thân thể của nàng, bởi vì vội vàng lên chỉ kịp khoác lên chiếc áo mỏng, toàn bộ nội y bên trong vẫn nằm trên đất. Trước ngực một đôi vú cực kỳ to lớn, hẳn đã từng bóp thử, một tay tuyệt đối nắm không hết, giữa ngực tạo thành một khe rãnh sâu không thấy đáy, mặc dù cặp vú to như vậy nhưng không có một chút nào xệ xuống, ngược lại còn hơi nhếch lên một chút. Bởi vì chỉ mặc một chiếc áo mỏng, lên mơ hồ có thể nhìn thấy núm vú đỏ hồng hiện ra, phần bụng bằng phẳng không một chút thừa thãi nào, giữa hai chân trắng nõn là một nhúm cỏ đen vô cùng tươi tốt, cả thân hình lờ mờ bên trong chiếc áo mỏng lại khiến nó có một loại hấp dẫn riêng biệt. Ngọc Linh nhìn thấy Thiên Tà ánh mắt không ngừng đánh giá cơ thể mình, nàng vội vàng dùng tay che chắn trước ngực và giữa hai chân. Thiên Tà nhìn thấy bộ ngực to lớn bị cánh tay đè ép biến hình, phía dưới Cự Long không ngừng biến lớn, hẳn chịu không nổi vội vàng lao tới ôm nàng vào ngực. Một bên hôn lên đôi môi nóng bỏng kia, hai tay cũng nhanh chóng cởi bỏ chiếc áo mỏng duy nhất trên người nàng. Ngọc Linh bị hành động của hắn khiến cho vô cùng bất ngờ, định đẩy hắn ra nhưng lại nghĩ tới khắp người mình có chỗ nào hắn chưa sờ mó qua, lại nhớ tới vài tháng trước hình ảnh Cung chủ Tiết Tiên Tiên điên cuồng cười trên người hắn, trong miệng còn liên tục rên rỉ những tiếng dâm dăng, nàng hai tay chuyển từ đẩy Thiên Tà biến thành ôm chặt lấy lưng hắn, miệng cũng không ngừng đáp lại nụ hôn ngọt ngào do hắn mang lại. Thiên Tà từ từ đặt Ngọc Linh xuống một tảng đá lớn, sau đó lại cúi đầu xuống hôn khắp cơ thể của nàng. Ngọc Linh biết chuyện gì sắp xảy ra, nàng định ngồi dậy thì một bàn tay to lớn kéo nàng xuống, một bàn tay khác đã tham lam vuốt ve, nắn bóp bộ ngực mình, bộ ngực bị tập kích khiến cho nàng thân thể nhũn ra, không còn chút sức lực nào, nàng buông tha ý định ngồi dậy, nằm im mặc kệ hắn. Thiên Tà nhìn thấy Ngọc Linh nằm im không nhúc nhích, hẳn biết nàng đã thả lỏng ý hành động của mình, tay càng thêm ra sức vuốt ve cặp vú to, ngón tay xoa xoa hạt anh đào nho nhỏ, một tay khác di chuyển xuống dưới chân nàng.

Một tiếng kêu đau đớn vang vọng khắp ngọn núi đánh dấu cho một cô gái biến thành đàn bà, Ngọc Linh nước mắt chậm rãi chảy ra, hai tay cào cấu lưng hắn, hai chân cuốn lấy hông hắn. Thiên Tà sau khi khiêu khích khiến Ngọc Linh miệng rên rỉ liên tục, phía dưới đào nguyên nước suối tràn lan, hẳn không do dự chút nào cầm lấy Cự Long chậm rãi chui vào rai đất chật hẹp. Ngọc Linh cảm thấy một con quái vật khổng lồ nóng rực chui vào trong cơ thể mình, cảm giác đau đớn khiến nàng biết nàng đã thật sự thuộc về hắn, nhìn thấy trước mắt là người đàn ông nàng yêu mến đầu tiên và cũng là duy nhất trên đời đang dùng Cự Long to lớn của hắn đâm chọc vào cơ thể mình, nàng có một loại hạnh phúc không nói lên lời, thân thể không ngừng rung động phù hợp với động tác của hắn.

Hai người điên cuồng không biết bao nhiêu lâu, tiếng rên rỉ dâm dăng vang vọng khắp ngọn núi, may mắn là lúc này Băng Nguyệt cung tất cả mọi người đã bế quan, trận pháp bảo vệ cũng đã khởi động, không có người nào có thể tiến vào Băng Nguyệt cung, nếu không tất cả mọi người đều sẽ bị tiếng rên rỉ này dẫn đến.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Yêu Linh bí cảnh

Băng Nguyệt điện, Thiên Tà và vài vị trưởng lão ngồi cao cao phía trên, phía dưới đứng hai mươi vị đệ tử, ai cũng khuôn mặt nghiêm túc. Hắn đứng dậy nói: - Như mọi người đã biết, Yêu Linh bí cảnh sắp mở ra, bên trong có vô số loại linh dược, trừ linh dược ra còn rất nhiều thần binh, bí tịch võ công còn sót lại.

Yêu Linh bí cảnh là một nơi từ rất lâu trước là Người Yêu chiến trường, trong đó chết không biết bao nhiêu cường giả hai tộc. Mặc dù nhiều đã nhiều lần mở ra, nhưng Thần binh lợi khí vẫn còn rất nhiều.

Thiên Tà ngừng lại một chút, nhìn về phía các đệ tử đang bàn tán xôn xao nói tiếp:

- Những đệ tử vào bên trong thu hoạch được những gì toàn bộ được nhận lấy, nếu như ai không hợp tu luyện những bộ công pháp đó, có thể đến Công pháp điện đổi một bộ Công pháp khác ngang cấp, hoặc đổi lấy đan dược. Những bộ công pháp nào Băng Nguyệt cung không có, chỉ hy vọng mọi người sao chép ra một bản đưa vào Công Pháp điện.

Một bên Thanh Đan trưởng lão, một vị trưởng lão của Linh Dược điện, đứng dậy nói:

- Lần này Yêu Linh bí cảnh mở ra, Cung chủ và vài vị trưởng lão còn chưa kịp xuất quan. Bản trưởng lão đã tự ý bàn bạc với Ngọc Linh trưởng lão và Thiên Tà trưởng lão, lần này xuất phát đi bí cảnh sẽ do Thiên Tà trưởng lão dẫn dắt các đệ tử, bản trưởng lão và Ngọc Linh trưởng lão sẽ ở lại trấn thủ Băng Nguyệt cung, phía dưới mọi người là hai mươi người đứng đầu Thiên Kiêu bang của Băng Nguyệt cung, lần này tham ra bí cảnh phải đoàn kết với nhau và toàn bộ nghe sự chỉ huy của Thiên Tà trưởng lão. Mọi người có ý kiến gì không.

Thiên Tà nhìn hai vị trưởng lão, lại nhìn phía dưới đệ tử, nói:

- Mọi người trở về chuẩn bị đi, một giờ sau xuất phát.

Đội mọi người đã rời đi gần hết, Ngọc Linh tiến tới dặn dò cẩn thận mới bước đi.

Sau khi hai người phát sinh quan hệ, Ngọc Linh càng lúc càng yêu thương hắn. Thiên Tà ngược lại cũng không có gì lo lắng, Yêu Linh bí cảnh mà thôi, có gì ghê gớm chứ.

Sau một tiếng, Thiên Tà dẫn theo Lãnh Dao và hai mươi vị đệ tử ngồi trên Phi Thuyền xuất phát. Phi Thuyền này là một loại pháp bảo phi hành, dài ba mươi mét, rộng mười mét, có thể biến lớn nhỏ tùy ý tốc độ phi hành cực kỳ nhanh chóng, cả Băng Nguyệt cung cũng chỉ có một vài chiếc.

Yêu Linh bí cảnh nằm trong một hoang mạc nóng bỏng, nhiệt độ bên trong rất cao mặc không phải mùa hè. Lúc này phía trước cửa bí cảnh đã đông nghịt người, đám người Thiên Tà cũng không đáp xuống mà điều khiển Phi Thuyền lơ lửng trên không trung. Trên phi thuyền, Thiên Tà lại một lần nữa nhắc nhở các đệ tử:

- Lần này vào trong bí cảnh không phải là hành động tập thể, mà là khi truyền tống đi vào có thể sẽ bị truyền tống đi những chỗ khác nhau, mọi người phải cực kỳ cẩn thận, tốt nhất lên tập trung lại cùng bảo vệ lẫn nhau, hơn nữa phía dưới rất nhiều môn phái cũng tới, bản trưởng lão hy vọng mọi người có thể bình an rời khỏi, vào trong tính mạng là quan trọng nhất, đạt được gì hay không cũng không quan trọng, biết không.

Mọi người đồng thanh nói:

- Yên tâm đi Thiên Tà trưởng lão.

- Xuất phát.

Trên phi thuyền còn lại Thiên Tà và Lãnh Dao, Thiên Tà nhìn nàng hỏi:

- Làm sao, muốn vào không?

Lãnh Dao nghe vậy mắt sáng lên gật gật đầu.

Thật ra thì Thiên Tà cũng rất hứng thú với Yêu Linh bí cảnh, nhưng tất cả các môn phái đã có quy định, không cho phép Cao thủ cấp bậc Trưởng lão trở nên tiến vào Yêu Linh bí cảnh, nếu không sẽ bị các môn phái vây đánh. Thiên Tà lấy ra hai cái mặt nạ, đưa một cái cho Lãnh Dao, một cái đeo lên mặt rồi hai người hòa vào dòng người tiến vào Yêu Linh bí cảnh.

Thiên Tà và Lãnh Dao bị truyền tống vào trong bí cảnh, may mắn lúc truyền tống đến không bị tách ra, quan sát một chút, hắn quyết định hướng về phía không người nào đi. Nói đùa đi sau những người kia ngay cả một ngọn Linh thảo bình thường cũng không còn. Đường riêng tất nhiên sẽ có nguy hiểm nhiều hơn là đi chung, nhưng hắn cũng không quan tâm, cùng lắm thì chờ bỏ phong ấn tu vi diệt sát toàn bộ. Bởi vì bên trong không được phi hành, nên

hai người đành phải đi bộ. Hơn một giờ sau, Lãnh Dao chỉ về phía trước trên tảng đá nói:

- Một gốc Kim Linh thảo, lại là hơn năm trăm năm.

Trên một tảng đá cạnh vách núi, một cây toàn thân màu đỏ, trong như hình người mọc trên đỉnh tảng đá, xung quanh tỏa ra linh khí. Kim Linh thảo tác dụng là giúp người dùng tăng cao tuổi thọ, Kim Linh thảo một trăm năm giúp người dùng tăng thêm mười năm tuổi thọ, tám trăm năm tương đương tăng tám mươi năm tuổi.

Lãnh Dao chạy tới hái xuống, vừa cho vào nhẫn chứa đồ thì dị biến phát sinh. Vách đá chợt nổ tung, một con Rắn dài hơn mười mét há miệng lao ra. Lãnh Dao cũng đã có chuẩn bị, Linh thảo lâu năm như vậy làm sao không có yêu thú bảo vệ chứ, toàn lực chém ra một kiếm, ánh kiếm lóe lên, Con Rắn đang lao tới khựng lại, sau đó thân hình bị chẻ thành hai mảnh, máu me bắn lung tung.

Thiên Tà gật đầu, Lãnh Dao tu vi Kết đan sơ kỳ cộng thêm uy lực của Chu Tước công pháp mà không miếu sát nổi một yêu thú Trúc cơ đỉnh phong thì không cần thiết phải tu luyện nữa.

Hai người tiếp tục lên đường, dọc đường thu hoạch được không ít linh thảo. Bỗng nhiên trước mặt "" Âm "" Một tiếng, bụi đất bay tung toé. Bụi đất lắng xuống, một thân hình cao hơn ba mét hiện ra, khắp người đỏ lôm, trên đầu mọc ra cái sừng sắc nhọn, toàn thân bao phủ một lớp gai nhọn chi chít, nhìn vô cùng đáng sợ. Con quái vật hình người mở miệng nói:

- Lại có con người, bản yêu Tướng đã nhiều năm không có nếm thử thịt con người rồi, lần này có hai tên, thật sự là hạnh phúc mà.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Ma Tướng

Nhìn trước mắt Ma Tướng, Thiên Tà rất ngạc nhiên, hẳn được biết Yêu Linh bí cảnh là nơi ở của Ma tộc, nhưng bị trấn áp mạnh mẽ nên không còn Ma tộc đẳng cấp quá cao, nếu không cũng sẽ không cho phép đệ tử đi vào. Trước mắt Ma Tướng đẳng cấp ngang bằng Kết đan trung kỳ, làm sao có thể sống sót trong bí cảnh.

- Nhân loại, buông tha chống cự đi, bản Ma Tướng sẽ cho ngươi chết thoải mái, nếu không...

Ma Tướng giọng nói khàn khàn quái dị khiến người nghe rùng mình. Hắn nhìn Thiên Tà và Lãnh Dao không thấy tu vi của hai người, nên chỉ nghĩ là dùng một loại công pháp nào đó ẩn giấu thôi, dù ẩn giấu nhưng chắc tu vi không cao, không có chút uy hiếp nào, như là món mồi ngon vậy. Một cánh tay duỗi ra, trực tiếp hướng Thiên Tà. Lập tức ma khí tràn ra đầy trời, một mảnh trời nhỏ như mất đi sự sống, khắp nơi là âm thanh tang thương, huyết tinh.

Thiên Tà lắc đầu, Lãnh Dao cũng nhanh chóng phản ứng lại, lập tức rút kiếm chém tới. Kiếm và nắm đấm va chạm vào nhau, Lãnh Dao bị lực phản chấn lui lại năm, sáu bước, mỗi một bước phía dưới chân lại tạo thành một cái lỗ thủng. Mà Yêu Tướng cánh tay cũng nhẹ nhàng run lên, nó về mặt bắt đầu khó coi:

- Xem ra bản Tướng đã xem thường các người.

Trong chốc lát, một luồng khí tức kinh khủng bao phủ lấy thân thể nó, trong cơ thể ma khí tuôn trào, một quyền đâm ra.

Lãnh Dao cũng không chậm chạp chút nào, thôi động chân khí trong cơ thể, miệng hô:

- Chu Tước công pháp - Phượng Khiếu Cửu Thiên.

Hai chiêu thức va chạm vào nhau, khiến đồi núi rung động, vô số khói bụi và tiếng nổ lớn vang lên. Lãnh Dao bị đẩy lui hơn mười bước, Ma Tướng cũng không tốt hơn chút nào, nó liên tục lui lại phía sau, một vết rách trên cánh tay không ngừng trào ra máu tươi, rơi đầy xuống đất.

Kinh ngạc nhìn cánh tay mình đang chảy máu, Ma Tướng không tin nổi nhân loại nhỏ bé này lại tổn thương được mình, nó "" Rống "" lên một tiếng. Ma khí trong cơ thể điên cuồng trào ra, che khuất bầu trời, vô tận Ma khí rất nhanh bao phủ một khu vực rộng lớn.

- Nhân loại, ngươi chọc giận ta. Chết đi, Ma tộc bí pháp - Thiên Giáng Ma Thạch.

Không trung kịch liệt chấn động, một khối đá khổng lồ từ trên trời rơi xuống, lao thẳng về phía Lãnh Dao. Vì tốc độ nhanh lên Tảng đá khổng lồ, to hơn một ngọn núi nhanh chóng bùng cháy, tia lửa văng tung toé khắp nơi.

Ma Tộc không giống nhân loại, chúng tu luyện đủ loại bí pháp, như con Ma Tướng này, sau khi lên cấp Ma Tướng, nó lĩnh ngộ ra Thiên Giáng Ma Thạch, tức là lấy lực lượng của mình dẫn dắt một viên tinh thạch trong tinh không, lực lượng càng mạnh, dẫn dắt được viên tinh thạch càng lớn.

Lãnh Dao trong mắt không có một chút hoảng sợ nào, tung người lên không trung

- Chu Tước công pháp - Vô Hận Hòa Vực.

Rất nhanh, tảng đá khổng lồ bị đánh nát vụn, vô số mảnh nhỏ rơi khắp bốn phía, bên trong một khoảng trời khói lửa cháy mịt mù.

Ma Tướng không tin nổi vào mắt mình, không đợi hấn phục hồi tinh thần lại, một ánh kiếm lóe lên, cơ thể cao hơn ba mét bị trẻ làm đôi.

Lãnh Dao hạ xuống, vội vàng dùng một viên đan dược hồi phục, nhìn thân thể tách đôi trên mặt đất, trong lòng kinh ngạc không thôi, một chiêu vừa rồi, nàng không có bao nhiêu phần trăm nắm chắc ngăn cản nổi. Không nghĩ tới lại thành công, Chu Tước công pháp quá kinh khủng rồi, ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Thiên Tà như muốn hỏi một người bình thường như hấn lấy đâu ra bộ công pháp khủng bố này.

Thiên Tà nhìn thấy chiến đấu kết thúc, đi tới bên cạnh Lãnh Dao nói:

- Nghi ngơi một chút đi, Ta biết nàng muốn hỏi gì, đến lúc nào đó nàng tự nhiên sẽ biết.

Lãnh Dao gật đầu, từ lúc gia nhập Băng Nguyệt cung, trong vòng một tháng từ phế nhân biến thành cao thủ Kết đan nàng đã biết người chủ nhân này không giống người bình thường.

Nghi ngơi xong, hai người lại tiếp tục lên đường. Hơn hai giờ tìm kiếm, thu hoạch được hơn ba mươi gốc Linh thảo, trong đó có một gốc ngàn năm Diệp Linh thảo.

Diệp Linh thảo là nguyên liệu quan trọng nhất để luyện chế Diệp Linh đan. Diệp Linh đan là một loại đan dược cực kỳ quý hiếm, một viên Diệp Linh đan có thể rút ngắn võ giả năm mươi năm tuổi luyện.

Lãnh Dao Chu Tước huyết mạch cũng may mắn hấp thu được rất nhiều hóa điểm của Linh Hóa Điều.

Yêu Linh bí cảnh, là nơi giam giữ rất nhiều Yêu thú và Ma tộc. Truyền thuyết từ thời xa xưa, Thiên Nam đại lục xuất hiện một vị thiên kiêu thành công tiến cấp Thiên Tiên, trước khi phi thăng đã tạo ra Yêu Linh bí cảnh tạo phúc cho con cháu đời sau. Bên trong bí cảnh dùng pháp tắc hạn chế, Yêu thú mạnh nhất cũng chỉ là Cấp ba còn Ma tộc thì yếu hơn cấp hai trở xuống. Vừa rồi xuất hiện một Ma Tướng có lẽ lúc bị bắt vào đã là Ma Tướng, may mắn gặp đám người Thiên Tà nếu không không biết bao nhiêu đệ tử khác phải làm thức ăn cho nó.

Giới thiệu một chút về cảnh giới Ma tộc. Bình thường yêu ma cảnh giới ngang với Luyện khí kỳ của nhân loại, Ma Bình - Trúc cơ, Ma Tướng - Kết đan, Ma chủ - Hóa thân, Ma Hoàng - Đại Thừa, Ma Tôn - Độ kiếp, Ma Vương - Thiên Tiên, Ma Quân - Chân Tiên, Đại Ma - Kim Tiên...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Nghịch Thiên quả

Hai người không biết đã đi bao lâu, đến một đầm lầy lớn, đi hơn một giờ trong đầm lầy, điều kỳ lạ là hơn một giờ này không thu hoạch được bất cứ một gốc Linh thảo nào, cũng không gặp bất kỳ yêu thú hay Ma tộc nào. Hai người cứ đi mãi đi mãi, Lãnh Dao bắt đầu mắng hấn xối xả.

- Lúc đầu đã nói, Công tử không nên đi đường này, người không nghe, bây giờ ngay cả một con yêu thú nhỏ cũng không có gặp được.

Thiên Tà cũng không trả lời nàng, con đường này là do mình chọn, giờ gì cũng không gặp, còn không đủ xấu hổ hay sao mà đòi cãi lại.

Lãnh Dao cảm nhàm một mình suốt một đoạn đường dài, sau đó đòi nghỉ ngơi, len lén nhìn hấn một chút rồi chạy ra sau một thân cây to. Thiên Tà ánh mắt kỳ lạ nhìn bóng lưng nàng, với thính lực biến thái của hấn rất nhanh nghe thấy tiếng nước chảy sau gốc cây. Không nhịn được nở nụ cười âm, ngồi xuống tảng đá bên cạnh bắt đầu yy trong đầu. Vài phút sau Lãnh Dao hấp tấp chạy về, thở hồng hộc nói:

- Công tử, phía...phía trước có... bảo...bối.

Thiên Tà mặt đầy nghi hoặc nhìn nàng, Lãnh Dao không đợi hấn nói gì, kéo tay hấn chạy mà mạch tới sau cây to, cánh tay chỉ chỉ.

Thiên Tà nhìn theo, miệng há lớn, hô hấp dồn dập, kinh ngạc kêu lên

- Nghịch Thiên quả.

Phía trước hơn mười mét, trong một đám bùn đen, một thân cây nhỏ mọc chui lên, thân cây cao tầm nửa mét, chính giữa có một quả to như quả bưởi màu đỏ đang tỏa ra mùi thơm ngào ngạt.

Nhìn vẻ mặt kích động của hấn, Lãnh Dao trong lòng rất vui vẻ, dọc đường đi mặc dù thu hoạch được rất nhiều Linh thảo hơn một ngàn năm, mắt hấn cũng không nháy một chút không thèm để ý. Lãnh Dao rất nghi hoặc quả trước mắt có tác dụng gì mà khiến hấn kích động như vậy, nàng mặc dù quan

sát biết là bảo bối nhưng không biết rõ loại quả gì, quay sang hỏi:

- Công tử, đây là loại Linh Dược gì vậy?

Thiên Tà kìm nén lại sự sung sướng của mình, giải thích:

- Đây là Nghịch Thiên quả, tác dụng của nó vô cùng nghịch thiên nên được gọi là Nghịch Thiên quả. Khi luyện chế thành đan dược, võ giả ăn vào có thể tăng cao ngộ tính, thể chất. Không nghĩ tới loại Linh Dược vô cùng quý hiếm này đến bây giờ còn tồn tại.

Lãnh Dao nghe xong, thân hình run rẩy, trên thế giới này lại có Linh Dược cải thiện ngộ tính, thể chất con người. Quá nghịch thiên rồi, phải biết thể chất con người còn có thể ăn đan dược và tu luyện tăng cường, nhưng ngộ tính ah, đây là từ khi sinh ra đã có, không thay đổi được. Hít sâu một hơi, nâng tiến lên gần chạm tay vào Nghịch Thiên quả thì dị biến phát sinh.

Bên cạnh Nghịch Thiên quả, dưới bùn đất, một thân hình cao lớn hơn mười mét chui lên, toàn thân bao phủ bởi một lớp vảy đen bóng, trên đầu mọc ra một cái sừng nhọn hoắt, há to miệng đồ ngầu hướng về phía Lãnh Dao lao tới.

Bên cạnh mỗi cây Linh thảo lâu năm tất nhiên sẽ có Linh thú bảo vệ. Nghịch Thiên quả cũng không ngoại lệ. Lãnh Dao thấy sắp thành công còn bị ngăn cản, nhất thời nổi giận dùng hết toàn lực chém giết yêu thú. Trận chiến cũng không kéo dài quá lâu, Yêu thú bị Hỏa diễm đốt sạch sẽ không còn chút cặn, Thiên Tà ở một bên quan sát, thân hình run rẩy một cái, nữ nhân này nổi giận cũng quá khủng bố đi.

Hai người chậm rãi lại gần Nghịch Thiên quả, bỗng nhiên một bóng người xẹt qua, Nghịch Thiên quả biến mất.

- Ha Ha...bản Đại gia tìm cả buổi cuối cùng cũng kiếm được một cây, nhìn bên ngoài chắc cũng hơn một ngàn năm. Hừm loại Quả gì nhìn kỳ lạ vậy, mà thôi đã có yêu thú bảo vệ chắc chắn là loại quý hiếm nào đó, đợi khi nào ra khỏi đây đi hỏi trưởng lão không phải là biết. Cảm tạ vị mỹ nữ kia giúp đỡ chém giết yêu thú.

Thiên Tà nghe nhìn sang thì thấy một thân ảnh mặc một bộ đồ màu đen, tầm ba mươi tuổi, trên mặt có vết sẹo khủng bố. Nghe xong hắn nói, Thiên Tà và Lãnh Dao thân hình lao đảo, tên này rõ ràng là ăn cướp của mình ah, giờ còn đứng đây lải nhải, cảm ơn giết yêu thú. Thiên Tà tức nổ phổi, không ngờ vật hắn nhìn trúng cũng dám đoạt.

Hắn lấy ra cục gạch thần khí trong nhẫn chứa đồ, ném thẳng vào mặt tên hắc y kia, trong miệng chửi ầm lên:

- Móa nó, đồ vật lão tử vừa ý cũng dám cướp đoạt, đúng là tức chết lão tử mà.

Tên thanh niên kia kinh ngạc nhìn cục gạch đang bay tới, hai tay để trước ngực, ánh mắt khinh thường, miệng hất lên nói:

- Cục gạch nát mà cũng dám nghĩ làm tổn thương ta, có chạm được vào vòng bảo hộ của ta không mới là vấn đề.

Nhưng sau đó ác mộng của đời hắn đã xảy ra, Cục gạch giương như không bị vòng bảo hộ ngăn cản, lập tức đập thẳng vào mặt hắn. Thanh niên chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, hai mắt nổi đầy gân đỏ, trong não ong ong kêu vang.

Thiên Tà đi tới bên cạnh hắn, nhặt lên cục gạch rồi treo lên người hắn, tay không ngừng đập xuống, trong miệng mắng chửi:

- Lão tử đập chết ngươi... dám cướp đồ của lão tử... Đập chết ngươi... Mẹ kiếp.

Đứng một bên Lãnh Dao đã hóa đá, nàng có năm mơ cũng không nghĩ tới Công tử của mình kinh khủng như vậy, tên thanh niên đang bị đánh kia cảnh giới cao hơn nàng một chút, nàng vận dụng Chu Tước công pháp toàn lực may ra mới thắng nổi. Nhưng tên này bây giờ bị cưỡi lên người đánh cho khuôn mặt biến hình, không biết sống chết. Sau vài phút, nàng chạy tới kéo Thiên Tà ra, lúc này tên thanh niên đầu đã bị đập nát bét nhè, vài mảnh xương chìm sâu vào trong lòng đất. Rùng mình một cái nàng vội vàng nói:

- Được rồi, Công tử, hắn chết rồi, chúng ta mau đi hái Nghịch Thiên quả.

Lần này không còn biến cố gì xảy ra, Thiên Tà cẩn thận hái xuống Nghịch Thiên quả, bỏ vào trong hộp nhỏ rồi cất đi. Trời cũng mau tối, hai người nhanh chóng kiếm một chỗ an toàn dựng lều nghỉ ngơi.

Trời tối Lãnh Dao ngồi bên cạnh Thiên Tà trước đồng lửa, hỏi:

- Công tử, Cục gạch kia là như thế nào vậy?

Thiên Tà nhìn nàng mỉm cười

- Lần trước vô tình nhặt được dưới một gốc cây, ta cũng không biết nó từ thứ gì tạo thành.

Lãnh Dao quay sang nhìn hắn, thấy hắn đang nhìn mình, khuôn mặt đỏ lên, nàng vội vã quay đầu đi nói:

- Công tử người thu ta làm thị nữ chỉ vì huyết mạch của ta sao?

Thiên Tà đột nhiên ôm nàng vào lòng, miệng kề sát vào tai nàng nói:

- Lúc đầu thì đúng là thể chất của nàng ta mới thu nhận nàng.

Lãnh Dao nghe xong khuôn mặt hiện ra vẻ thất lạc. Thiên Tà thấy vẻ mặt của nàng, vội vàng ghé vào tai nàng nói nhỏ thêm vài câu.

Lãnh Dao nghe được vài câu sau của hắn khiến nàng ngại ngùng không thôi, quay người ôm lấy, ngẩng đầu hôn lên môi hắn nói:

- Lãnh Dao cũng yêu thích Công tử.

Sau đó khuôn mặt nàng đỏ bừng rúc vào trong ngực hắn.

Thiên Tà nhìn vị mỹ nữ xinh đẹp trong ngực mình, cơ thể nhanh chóng nổi lên phản ứng. Vội vàng bế Lãnh Dao vào trong lều.

Đặt nàng xuống tắm tắm, Thiên Tà nhanh chóng cởi sạch quần áo của mình, sau đó cởi bỏ quần áo của Lãnh Dao, nàng cũng biết chuyện gì sắp xảy ra, trong lòng có một chút sợ hãi cùng vui mừng, Lãnh Dao nhắm chặt hai mắt lại. Thiên Tà cởi bỏ áo ngoài của nàng, kéo xuống cái yếm, một đôi vú to hiện ra, trắng muốt như tuyết. Tiếp tục cởi bỏ quần của nàng, phía dưới lộ ra một khu rừng rậm đen bóng, rất nhiều cây xanh mọc trên hai mép đồi. Thiên Tà càng nhìn càng say mê, Lãnh Dao da thịt trắng hồng, bộ ngực lớn phập phồng theo từng tiếng thở gấp, bụng nhỏ không có chút mỡ thừa nào, đôi chân dài thon nhỏ vô cùng cân đối. Vùng tam giác thần bí giữa hai chân khi hiện khi ẩn cực kỳ mê người.

Thiên Tà không chịu nổi mê hoặc nữa, hắn cúi xuống ngậm lấy một bên vú nàng liếm mát, hai tay cũng không nhàn rỗi, một cánh tay xoa bóp bên vú còn lại, trong khi tay kia bắt đầu khám phá đào nguyên của nàng. Vài phút sau, bàn tay của hắn đã bị mạch nước ngầm trong đào nguyên làm ướt đầm.

Lãnh Dao bị hắn khiêu khích khiến toàn thân run rẩy, hơi thở gấp gấp, đôi môi đỏ mọng hơi mở ra, phát ra những tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ. Lãnh Dao bây giờ lửa nóng chạy khắp toàn thân, dục hỏa bùng cháy dữ dội, bàn tay không tự chủ được mà đưa xuống cầm lấy Cự Long của hắn, run rẩy nói:

- Công tử, mau cho Dao nhi, Dao nhi không chịu nổi nữa.

Thiên Tà nghe nàng nói vậy, đã biết nàng không chịu nổi nữa, hắn ngồi dậy, tách hai chân nàng ra, sau đó lập tức ngồi xuống giữa hai chân nàng, tay cầm Cự Long đặt trước cửa đào nguyên đã ướt đầm nước từ từ tiến vào. Lãnh Dao cảm thấy phía dưới thân thể như bị xé rách làm hai nửa, đau đớn khiến nàng hét to một tiếng, nước mắt chậm rãi chảy ra, hai tay không ngừng cào cấu lưng hắn. Đợi đến khi Lãnh Dao đã bớt đau đớn, Thiên Tà bắt đầu vận động lên xuống. Lãnh Dao tiếng rên rỉ theo từng lần ra vào của hắn mà càng lúc càng lớn hơn. Nàng toàn thân run rẩy, đôi mắt khép hờ, mồ hôi chảy ướt đầm toàn thân, cặp mông to lớn không ngừng nhếch cao lên phối hợp với hắn.

Một đêm này Lãnh Dao bị hắn làm cho thâm hại vô cùng. Thiên Tà liên tục di chuyển cơ thể nàng làm thành đủ loại tư thế, những âm thanh dâm dăng vang vọng khắp khu rừng mãi đến khi trời gần sáng mới dừng lại.

Mặt trời từ từ nhô lên từ phía xa xa, xua tan đi toàn bộ bóng tối và những màn sương trắng. Trong lều nhỏ một đôi nam nữ đang ôm nhau ngủ say. Đến khi ánh mặt trời trào lên cao cao trên đỉnh đầu, Thiên Tà mới chậm rãi tỉnh lại, nhìn mỹ nữ đang ngủ say trong ngực mình, dưới thân Cự Long lại từ từ tỉnh giấc. Lãnh Dao bây giờ còn đang say xưa ngủ, đôi môi đỏ mọng vẫn còn mang theo nụ cười thỏa mãn, da thịt trắng nõn dưới từng tia sáng lọt qua chiếc lều nhỏ càng thêm lung linh. Bộ ngực lớn bởi vì nàng nằm nghiêng mà tạo ra một khe rãnh sâu không thấy đáy, khiến người khác không tự chủ được say mê. Thiên Tà trong mắt bốc lên lửa nóng, mặc dù tối hôm qua hai người cực kỳ điên cuồng, gần như dùng hết sức, nhưng trải qua một đêm bây giờ cũng đã khôi phục được rất nhiều, đặc biệt khi tỉnh dậy gặp cảnh tượng mê người trước mắt, người đàn ông nào còn chịu nổi, mặc dù bị liệt dương nhưng buổi sáng tỉnh giấc nhìn thấy cảnh như vậy cũng chắc chắn sẽ có cảm giác. Hai tay hắn không tự chủ được mà nhẹ nhàng xoa xoa khắp cơ thể nàng. Lãnh Dao dần dần bị hắn đánh thức, hai mắt mở lung lay vừa hé ra đã thấy người nam nhân mình yêu thích đang không ngừng vuốt ve khắp cơ thể mình, điều này khiến nàng ngại ngùng không thôi.

- Công tử sáng sớm tỉnh lại đã làm việc xấu.

Cảm nhận được một đồ vật nóng bỏng đang ma sát bụng mình, không cần nói cũng biết là thứ gì, Lãnh Dao vội vàng nói:

- Công tử, tha cho Dao nhi lần này đi, bây giờ phía dưới vẫn còn hơi đau, để buổi tối Dao nhi lại hầu hạ người được không.

Thiên Tà cũng biết nàng hôm qua mới bị phá thân, lại chịu đựng hắn dày vò lâu như vậy, làm sao không đau cho được, hắn kìm nén lại dục hỏa, nhẹ nhàng hôn môi nàng một chút rồi đứng dậy mặc quần áo cho cả hai người.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Bách Thảo núi

Cuối cùng cũng vượt qua được đầm lầy, Hai ngày này tốc độ của Thiên Tà và Lãnh Dao hơi chậm lại một chút, bởi vì Lãnh Dao thân thể vẫn đề lên bọn họ hầu như tránh mất tất cả yêu thú. Vận may của hai người phải nói cực kỳ kinh khủng, vừa đi ra khỏi đầm lầy thì trước mặt từ từ hiện ra một ngọn núi. Nếu núi bình thường thì cũng không có gì để nói, mà ngọn núi này Linh Dược mọc nhiều hơn rau cải trồng ở nhà, nơi đây linh khí cũng rất nồng đậm.

Nhìn ngọn núi chỉ chít Linh Dược trước mắt, Lãnh Dao bật thốt lên:

- Bách Thảo núi... Đây thật sự là Bách Thảo núi.

Bách Thảo núi, tên đúng như những gì họ nhìn thấy, Linh thảo nhiều không đếm hết, từ những loại vài trăm năm đến vài nghìn năm. Bách Thảo núi theo truyền thuyết ghi lại thì quanh năm bị cấm chế bao phủ, không ai biết địa điểm cụ thể ở chỗ nào trong Yêu Linh bí cảnh và cũng không biết bao nhiêu lâu mới mở ra.

Thiên Tà và Lãnh Dao tay chân cũng không chậm, bọn họ bắt đầu cặm cụi thu hái. Vì Linh Dược số lượng quá nhiều nên hai người chỉ hái những cây đã có nhiều hơn tám trăm năm tuổi.

Sau hơn ba giờ thu hoạch, bọn họ bị truyền tống ra khỏi Bách Thảo núi, hai người nằm thở hồng hộc trên mặt đất, ba giờ này bọn họ dùng hết tốc độ có thể để thu hoạch Linh Dược, vừa hái xong vài cây cuối cùng trên đỉnh núi thì cũng là lúc bị đui khỏi.

Thiên Tà và Lãnh Dao tiếp tục lên đường, chỉ khác lúc trước một điều là trên đường gặp những loại Linh Dược bình thường đều không hái, trừ một số loại đặc biệt ra.

Mười ngày sau Yêu Linh bí cảnh đóng lại, toàn bộ đệ tử bên trong bị một luồng lực lượng vô hình đá ra khỏi bí cảnh, bởi vì vẫn còn che mặt nên không ai nhận ra bọn họ. Nhìn những đệ tử tay vẫn còn cầm kiếm đánh nhau còn về mặt thì ngơ ngác nhìn xung quanh khi bị truyền tống ra, Thiên Tà và Lãnh Dao cũng không nhận được nở nụ cười. Nhanh chóng tìm một chỗ không người đổi lại quần áo, ra địa điểm tập kết. Không lâu sau, đệ tử Băng Nguyệt cung tốp ba tốp năm tiến đến. Nhìn mọi người nét mặt khá vui vẻ, Thiên Tà cũng cười hỏi:

- Lần này thu hoạch được tốt chứ, mọi người xem còn thiếu ai không?

Đám đệ tử quan sát một chút, một người trong đó đứng ra nói:

- Thiên Tà trưởng lão, lần này Yêu Linh bí cảnh bọn đệ tử không phụ sự kỳ vọng của Trưởng lão, toàn bộ bình an trở về, không thiếu người nào.

Thiên Tà cười cười nói:

- Được rồi, mọi người đi kiểm chỗ nào nghỉ ngơi một ngày rồi về Băng Nguyệt cung, mấy ngày nay khổ cực rồi, ngày hôm nay ta mời khách, coi như chúc mừng mọi người trở về bình an.

Đoàn người đi theo một đệ tử dẫn đường rất nhanh đến Thiên Hương tửu lâu. Dọc đường đi bởi vì trang phục đặc thù mà không người nào trêu chọc nhưng cũng thu hút rất nhiều ánh nhìn khi một người nam nhân bị vây quanh bởi hơn hai mươi cô gái.

Trang phục của nữ đệ tử Băng Nguyệt cung khá đặc biệt, toàn thân một bộ đồ trắng, một chiếc áo choàng đen khoác bên ngoài, trên mặt người nào cũng đeo một tấm vải trắng mỏng. Trên toàn bộ Thiên Nam đại lục cũng chỉ có một mình Băng Nguyệt cung có cách ăn mặc như vậy.

Thiên Hương tửu lâu, tửu lâu lớn nhất xung quanh khu vực Yêu Linh bí cảnh này. Giá cả ở đây cũng rất cao, người vào đây chỉ có thể là đệ tử nhà giàu hoặc võ giả cảnh giới mạnh mới đủ sức tiêu phí. Đối với võ giả yếu mà nói, một bữa ăn ở đây tổn thất hết toàn bộ tài sản của họ. Người nào chịu bỏ ra cái giá như vậy vì một bữa ăn.

Đám người Thiên Tà tìm vài bàn trống rồi ngồi cả xuống. Vừa ngồi một chút thì bên cạnh truyền đến tiếng bàn luận

- Nghe nói tối nay Thiên Long các bắt đầu buổi đấu giá mỗi năm một lần. Không biết lại có bảo vật gì sắp xuất hiện.

- Thiên Long phòng đấu giá?

- Đúng vậy, không lẽ ngươi không biết. Ngươi từ xó xỉnh nào chui ra vậy?

-...

- Thôi để ta nói cho ngươi biết. Thiên Long Các là nơi mua bán lớn nhất Thiên Nam đại lục này. Bọn họ mỗi năm chỉ tổ chức một buổi đấu giá, năm nào cũng có bảo vật xuất hiện. Năm trước là một quyền Thánh cấp công pháp và một quyển ghi lại tu luyện tâm đắc của một tên võ giả Đại Thừa cảnh giới cao thủ. Không biết năm nay là thứ gì đây.

Một tên khác nói:

- Theo thông tin mới nhất là một kiện binh khí Thiên Cấp và hai thanh Địa khí. Cộng thêm rất nhiều loại Linh Dược một ngàn năm tuổi.

- Thiên Cấp và Địa Cấp ghê gớm như vậy, không được tối nay ta phải đi quan sát mới được. Ta sống đến giờ còn chưa nhìn thấy một thanh Hoàng khí.

Thiên Tà nghe bọn họ bàn luận khiến trong lòng hứng thú nhảy lên. Nhìn Lãnh Dao một chút, thấy nàng cũng đang nhìn mình, hai người hiểu ý cười cười.

Cấp độ Binh khí phân chia làm bình thường Phàm khí, Huyền khí, Hoàng khí, Địa khí, Thiên khí, Thánh khí, Thần khí. Ở Thiên Nam đại lục này, đa số võ giả đều sử dụng Phàm khí và Huyền khí. Một số đệ tử tinh anh và Trưởng lão thì may mắn hơn dùng Hoàng khí, các lão quái vật sống cực lâu trong các tông môn thì mới có Địa khí để sử dụng. Thiên khí toàn bộ Thiên Nam đại lục chỉ có vài thanh, được các môn phái lớn nhất coi làm trấn môn chí bảo,

uy lực mạnh mẽ khủng khiếp. Còn về phần Thánh khí cùng Thần khí thì chỉ là trong truyền thuyết. Nhiều năm trước Băng Nguyệt cung cũng có một thanh Thiên khí nhưng sau đại chiến bị thất lạc mất. Thiên Tà muốn đi xem đấu giá thanh Thiên khí kia có phù hợp với Lãnh Dao thì mua xuống cho nàng, dù sao nàng cũng là người bảo vệ mình. Lãnh Dao bây giờ cũng chỉ sử dụng một thanh kiếm phẩm cấp Huyền khí.

Buổi tối, Thiên Long phòng đấu giá, một nữ nhân xuất hiện trên đài khiến toàn bộ hội trường yên tĩnh lại. Một cô gái phong tình vạn chủng xuất hiện trước mắt mọi người, mọi ánh mắt đều bị nàng hấp dẫn, thỉnh thoảng trong cổ họng người nào đó còn phát ra tiếng nuốt nước bọt ực ực. Cô gái này vô cùng mê người, cặp mông to lớn bị bao phủ bởi một chiếc váy bó sát người, bởi vì bó chặt lên có thể thấy hai bên mông tròn trịa lắc lư theo từng bước đi. Toàn thân hiển hiện rõ ràng sự thành thực và quyến rũ mê người.

Da thịt trắng như tuyết, xinh đẹp dung nhan, cặp môi đỏ mọng phối hợp với dáng người cao gầy mà đầy đặn, trong đầu mọi người chỉ còn nghĩ đến một cái hại nước hại dân khuynh thành mỹ nữ.

Tô Mị - Thiên Long phòng đấu giá quản lý, Thiên Long các một cái mê chết người không đền mạng yêu tinh. Có lời đồn thậm chí có cao thủ Hóa thân cảnh đỉnh cao quỳ gối dưới chân nàng.

Đối với phía dưới mọi người những ánh mắt nóng bỏng giống như muốn lao tới cưỡng hiếp nhìn mình, Tô Mị cũng không để ý, ngược lại còn cố tình uốn éo thân thể khiến bộ ngực to lớn như muốn phá vỡ quần áo lao ra quyến rũ mọi người. Nàng cười cười nói:

- Hoan nghênh mọi người tới Thiên Long phòng đấu giá, ta là Tô Mị, quản lý Thiên Long phòng đấu giá, hôm nay cũng chính là người chủ trì cuộc đấu giá duy nhất trong năm nay. Khiến mọi người chờ lâu, ta xin bắt đầu giới thiệu vật đấu giá đầu tiên.

Thời gian từ từ trôi đi, đa số vật phẩm đã tìm được chủ nhân. Tô Mị nói:

- Bây giờ là món đồ cuối cùng của buổi đấu giá hôm nay, cũng là món đồ quý giá nhất, một thanh Thiên khí. Thiên Long Các nghe nói lần này Yêu Linh bí cảnh mở ra, mọi người thu hoạch được rất nhiều Linh Dược nên quyết định dùng Linh Dược đến để đấu giá Thiên khí. Yêu cầu là Linh Dược tuổi thọ phải trên một ngàn năm.

Trong một căn phòng bên cạnh, Lãnh Dao đánh thức đang ngủ say trong ngực mình Thiên Tà dậy

- Công tử món đồ cuối cùng ra rồi, nhưng lần này đấu giá bằng Linh Dược.

Thiên Tà ngồi dậy xoa xoa con mắt, nhìn về phía đài cao.

Lúc này trên đài xuất hiện một thanh dài gần một mét trường kiếm, xung quanh tỏa ra cực nóng hỏa diễm, tựa như có thể đốt cháy toàn bộ mọi thứ.

- Đây là Hỏa Diễm Kiếm, phẩm cấp Thiên Khí, truyền thuyết là do hai ngàn năm trước một vị đức kiếm đại sư chế tạo, chuôi kiếm này luyện chế hơn một trăm ngày. Hơn nữa bên trong còn phong ấn một loại Hỏa Diễm cực mạnh, người nào có được sau đó nhận chủ là có thể điều khiển được Hỏa Diễm bên trong. Bắt đầu trả giá.

- Năm gốc ngàn năm Linh Dược.

- Sáu gốc ngàn năm Linh Dược

- ...

- Bảy gốc ngàn năm Linh Dược.

- Tám gốc ngàn năm Linh Dược, còn ai ra giá cao hơn không, đây là Thiên Khí ah, đại lục không có nhiều hơn mười thanh.

- Mười gốc ngàn năm Linh Dược.

- Mười năm gốc ngàn năm Linh Dược.

- Mười năm gốc ngàn năm Linh Dược, còn ai ra giá cao hơn không, mười năm gốc lần một, mười năm gốc lần hai...

- Hai mươi gốc ngàn năm Linh Dược.

- Hai mươi năm gốc ngàn năm Linh Dược.

- Ba mươi gốc ngàn năm Linh Dược.

- Mười gốc hai ngàn năm Linh Dược.

Câu này vừa nói ra khiến cả phòng đấu giá im lặng, toàn bộ ánh mắt nhìn về phía gian phòng hai mươi tám, căn phòng mà Thiên Tà và Lãnh Dao đang ngồi.

- Vị khách phòng thứ hai tám đã trả giá mười gốc hai ngàn... Hai ngàn năm Linh Dược, còn ai trả giá cao hơn không. Mười gốc hai ngàn năm Linh Dược lần một... Mười gốc hai ngàn năm Linh Dược lần ba, thành giao. Chúc mừng vị khách phòng số hai mươi tám.

Vô số ánh mắt kinh ngạc nhìn phòng số hai mươi tám, hai ngàn năm Linh Dược ah, đó là hai ngàn năm ah. Vậy mà hôm nay một lần hiện ra mười gốc. Ai lấy đều lắc đầu khiếp sợ. Nhưng cũng không ai nổi ý cướp đoạt, mà muốn cướp cũng không biết ai mà cướp, chỉ thẳm kêu mình không đủ tiền. Cướp đoạt, nói đùa đi, Thiên Long phòng đầu giá có quy định, không tiết lộ danh tính cũng như khuôn mặt khách hàng, đồng thời cũng sẽ được bảo vệ trong phạm vi thể lực của Thiên Long các, nếu người nào cướp bóc trong phạm vi thể lực của họ sẽ bị vô số cao thủ đuổi giết không chết không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Trở lại Băng Nguyệt cung

Cách Băng Nguyệt cung không xa, cao vút trên bầu trời, một chiếc phi thuyền to lớn ầm ầm lao tới với tốc độ cực nhanh, người trên phi thuyền này cũng không phải ai khác mà chính là đám người Thiên Tà trở về từ Yêu Linh bí cảnh. Đêm hôm trước trong buổi đầu giá Thiên Tà dùng mười gốc hai ngàn năm Linh Dược cầm xuống Thiên Cấp Hóa Diễm Kiếm, sau đó đưa cho Lãnh Dao khiến nàng vô cùng cảm động. Sau khi trở về nàng đã lấy thân báo đáp hần. Hai người vui vẻ, diễn cuồng một đêm rồi sáng hôm sau xuất phát về Băng Nguyệt cung.

Phi Thuyền chậm rãi hạ xuống quảng trường, dưới mặt đất tập trung toàn bộ trưởng lão và đệ tử của Băng Nguyệt cung ra chào đón. Đám người đi xuống, Thiên Tà đến trước mặt Tiết Tiên Tiên nói:

- Không phụ sức mạng, ta đã mang toàn bộ đệ tử bình yên trở về.

Tiết Tiên Tiên nở nụ cười vui vẻ nói:

- Trở về là tốt rồi, Thiên Tà trưởng lão và mọi người cực khổ rồi. Mau vào trong.

Băng Nguyệt điện, toàn bộ Trưởng lão đã an vị trên ghế, Tiết Tiên Tiên và Ngọc Linh chăm chú quan sát hần, ánh mắt mang theo vô hạn nhớ mong, yêu thương, nhu tình. Thiên Tà đứng dậy nói:

- Lần này đi Yêu Linh bí cảnh thu hoạch được rất nhiều Linh Dược, đây là do ta trà trộn vào bên trong lấy được. Giữ lại cũng không có gì dùng, nên ta quyết định công hiến cho Băng Nguyệt cung.

Nói xong đồ ra một đồng Linh thảo, mùi hương đặc biệt tỏa ra khắp không khí. Mọi người thấy hần nói trà trộn vào bí cảnh hơi nghi hoặc một chút, sau đó nghĩ đến hần không có Tu vi nên việc trà trộn vào không khó. Sau đó thấy Linh Thảo đầy trên đất, không khỏi ngáy người. Đồng Linh thảo cũng phải có một hai nghìn gốc, trong đó không thiếu những gốc hai ngàn năm trở nên, thấp nhất cũng là tám trăm năm. Tiết Tiên Tiên bình tĩnh lại hỏi:

- Những loại Linh Dược này đều do ngươi hái được? Quá nhiều rồi, hơn nữa còn là những loại quý hiếm và lâu năm.

Trưởng lão Dược viện bộ ngực to lớn phập phồng mạnh mẽ, cánh tay run run cầm một gốc hai ngàn năm Linh Dược, cực kỳ xúc động, đúng là cực kỳ xúc động, nàng sống bao nhiêu năm còn chưa từng gặp những loại Linh Dược này mà bây giờ lại chất thành đồng trước mắt. Run rẩy nói:

- Có những Linh Dược này, Băng Nguyệt cung chúng ta sẽ rất nhanh phát triển mạnh mẽ hơn, đệ tử tu vi sẽ có bước tiến mạnh mẽ, có thể khôi phục lại Băng Nguyệt cung nhiều năm trước. Thiên Tà trưởng lão, ngài thật sự muốn tặng cho cung.

Thiên Tà cười nói:

- Đúng vậy, ta cũng là một phần của Băng Nguyệt cung, ta cũng muốn Băng Nguyệt cung càng thêm lớn mạnh, bây giờ ta đã coi Băng Nguyệt cung như nhà của mình, một chút Linh thảo này không đưa cho Băng Nguyệt cung thì đưa cho ai. Ta tin tưởng mọi người trong cung cũng coi ta như người một nhà.

- Thiên Tà trưởng lão công hiến nhiều như vậy cho Băng Nguyệt cung, chúng ta trong lòng hổ thẹn không bằng.

Đám trưởng lão nghe vậy gật đầu như gà mổ thóc. Trong lòng thầm khâm phục không thôi, nhiều Linh Dược quý hiếm như vậy mà toàn bộ cho Băng Nguyệt cung, không cần bất cứ thứ gì trao đổi, trong thế giới này chắc chỉ có một mình Thiên Tà trưởng lão. Đôi mắt nhìn hần càng nhiều hơn phần yêu mến.

Tiết Tiên Tiên nói:

- Thiên Tà trưởng lão từ khi gia nhập Băng Nguyệt cung tới giờ, làm bao nhiêu công hiến cho Cung, chúng ta cũng không có gì báo đáp cho trưởng lão, ta thay mặt toàn bộ đệ tử, trưởng lão cảm ơn Thiên Tà trưởng lão.

- Không phải ta đã nói rồi sao, ta coi Băng Nguyệt cung như nhà của mình, không lẽ mọi người cũng không chịu coi ta là người một nhà, nếu mọi người coi ta là người một nhà thì không lên khách khí như vậy.

Đột khi mọi người toàn bộ rời khỏi Băng Nguyệt điện, Thiên Tà mau chóng đóng lại cửa, sau đó quay đầu nhìn Tiết Tiên Tiên. Nhiều ngày không gặp, hẳn thấy nàng càng lúc càng đẹp. Hôm nay Tiết Tiên Tiên mặc một bộ quần áo màu trắng, bộ ngực lớn cao ngất, nhìn như tiên nữ hạ phàm vậy. Thiên Tà ôm lấy nàng, cúi đầu xuống hôn môi nàng, Tiết Tiên Tiên bị hắn bắt ngờ hôn môi khiến nàng giật mình một chút, nhưng rất nhanh sau đó cuồng nhiệt mà đáp trả lại. Lâu ngày không gặp nàng cũng rất nhớ hắn, Tiết Tiên Tiên hoàn toàn say đắm trong nụ hôn cuồng dã của hắn.

Thiên Tà tay cũng chậm rãi xoa bóp hông nàng, Tiết Tiên Tiên hơi thở biến thành gấp gáp, toàn thân mềm yếu, lửa nóng chạy khắp toàn thân. Nàng cảm giác thân thể càng lúc càng nóng, càng khát khao được người vuốt ve, phía dưới đào nguyên bắt đầu chảy ra nước.

Thiên Tà đang định cởi bỏ quần áo của nàng thì cửa điện đột nhiên mở ra khiến hai người kinh hãi. Một bóng người bước vào, khi Thiên Tà nhìn thấy là Ngọc Linh thì hắn thở ra một hơi. Ngọc Linh bước vào nhìn thấy hai người đang ôm ấp, Cung chủ mặt còn mang theo vẻ say mê, nàng cũng cười nói:

- Thiên Tà, ta đột nhiên ngoài cửa mãi không thấy ra, thì ra là ở đây.

- Linh nhi ah, đột nhiên ta có việc gì không? Lại đây.

Ngọc Linh nghe hắn gọi, ngại ngùng mà đi tới, thật ra, trong lòng nàng vô cùng nhớ cảm giác thoải mái mà hắn mang lại.

Tiết Tiên Tiên thấy Ngọc Linh như vậy cũng mỉm cười, xem ra Ngọc Linh trưởng lão đã bị hắn ăn rồi.

Thiên Tà nhìn Ngọc Linh khuôn mặt đỏ bừng tới gần mình, trong lòng vô cùng vui vẻ. Ngọc Linh sau khi bị hắn phá thân thì càng lúc càng nhạy cảm, mỗi ngày đều muốn Cự Long của hắn. Thiên Tà ôm nàng vào ngực mình, sau đó cúi đầu xuống hôn môi nàng, hai tay nhanh chóng cởi bỏ quần áo của nàng, rất nhanh một thân hình trắng hồng hiện ra trước mắt hắn. Khuôn mặt trái xoan xinh đẹp, hai vú to lớn vênh lên trên, phía dưới hạ thân là hai mảnh mạp mạp hồng hồng mọc ra vài sợi lông đen đã dính ướt những giọt nước óng ánh. Thiên Tà để nàng ngồi xuống ghế, sau đó quỳ gối giữa hai chân nàng, dùng tay tách ra hai mép thịt mạp mạp, không chút do dự vùi đầu vào, đầu lưỡi thò ra liếm mát.

Ngọc Linh toàn thân run rẩy, miệng phát ra những tiếng rên rỉ dâm dăng, hai chân không tự chủ được mà đang rộng ra, hai tay ôm lấy đầu hắn ấn về phía giữa hai chân mình, phía dưới đào nguyên đã bắt đầu chảy nước thấm đẫm mặt hắn.

Một lúc sau, Thiên Tà vác hai chân nàng đặt lên vai mình, phía dưới Cự Long không ngừng ma sát đào nguyên, rồi từ từ tiến vào.

Theo một tiếng kêu to vang khắp Băng Nguyệt điện, Ngọc Linh xụi lơ nằm trên đất, nàng đã cao trào. Lúc này Thiên Tà mới rút ra Cự Long, nhìn qua phía Tiết Tiên Tiên. Tiết Tiên Tiên không biết đã cởi sạch quần áo lúc nào, toàn thân ửng đỏ, cặp vú to lớn vênh lên, thân thể đầy đặn mê hoặc đang đứng một bên vuốt ve thân thể mình.

Sau khi thấy Thiên Tà rút Cự Long ra khỏi người Ngọc Linh, Tiết Tiên Tiên vội vàng tiến tới, đẩy ngã Thiên Tà xuống đất, một chân bước qua ngực hắn, tay cầm lấy Cự Long há miệng liếm láp.

Nhìn trước mắt cao quý, đoạn trang Băng Nguyệt cung chủ bây giờ lại dâm dăng giống như một con chó mẹ động tình mà không ngừng liếm mát Cự Long của mình, trong lòng Thiên Tà một loại cảm giác thành tựu sinh ra. Hắn cũng ôm lấy hông to của nàng, há mồm liếm mát đào nguyên.

Cứ làm như vậy một lúc, Tiết Tiên Tiên xoay người lại, một tay cầm lấy Cự Long to lớn, tay kia tách ra hai mép đào nguyên rồi từ từ ngồi xuống. Sau đó hai tay chống trên ngực hắn, nhanh chóng lắc lư hông mình. Tiết Tiên Tiên khuôn mặt dâm dăng, miệng nhỏ không ngừng rên rỉ.

Bởi vì đã lâu đào nguyên không được người khai phá, nên Tiết Tiên Tiên cùng Ngọc Linh cực kỳ điên cuồng, hai người thay nhau cưỡi trên người hắn. Một người cưỡi lên Cự Long thì người kia ngay lập tức ngồi xuống mặt hắn. Hai người thay phiên nhau chống địch, nhưng cũng không kiên trì được bao lâu, rất nhanh hôn mê đi. Sau hai giờ điên cuồng phát rừng làm rẫy, Thiên Tà mặc dù thắng lợi nhưng tổn thất cũng rất lớn. Lúc đi ra Băng Nguyệt điện, hắn phải gọi Huyền Nguyệt điu đất mới về được phòng của mình, thể lực tiêu hao quá mức, thắt lưng đau đớn khiến hắn nhanh chóng ngủ mất.

Khi tỉnh dậy đã là ngày hôm sau, hắn ngồi dậy cười khổ không thôi, có hai người còn làm cho hắn thảm hại như vậy nếu sau này ba người rồi bốn người, chắc hẳn sẽ thoát lực quá nhiều mà chết. Thầm nghĩ, không được, đường đường Tà Đế hắn mà chết trên bụng nữ nhân, không biết sẽ bị người đời cười nhạo như thế nào. Nhớ tới một quyển bí tịch lúc trước đạt được tên là Long Thương gì đó có ghi là một ngày ngự trăm nữ không biết mệt mỏi, hắn vội vàng lục tung nhà chứa đồ tìm kiếm.

Một lúc sau cuối cùng cũng tìm được, quyển bí tịch tên là Hồng Hoang Long Thương Ngự Nữ Quyết. Quyển bí tịch này do một lần lạc lối vào trong một hang động vô tình lấy được. Lúc đó giấc mộng của hắn đầu phải như bây giờ nên hít mũi khinh thường, vất bỏ vào góc sâu nhất trong nhà chứa đồ. Không nghĩ tới bây giờ cần dùng đến. Quyển bí tịch này do một vị Kim Tiên thời Hồng hoang sáng tạo ra, bên trong ghi chi cần tu luyện bộ công pháp này một đêm ngủ trăm nữ không biết mệt mỏi, tu luyện thành công tự do không chế Long Thương, biến lớn nhỏ tùy ý, bộ công pháp này chỉ có nam nhân được tu luyện, nữ nhân biến thành nô lệ cực kỳ trung thành với chủ nhân khi bị tinh hoa bắn vào trong, đồng thời cũng sẽ có cảm giác cực kỳ chán ghét những người nam nhân khác, suốt đời phía dưới đào nguyên chỉ cho phép một mình Cự Long của chủ nhân tiến vào, nếu như bị người khác tiến vào thì cơ thể nữ nhân sẽ tự nổ tung.

Thiên Tà đọc xong cực kỳ hưng phấn, tự do không chế xuất tinh, lớn nhỏ. Hắn không thể chờ đợi được nữa mà vội vàng bắt đầu tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Băng Nguyệt giải đấu

Băng Nguyệt cung ngày hôm nay náo nhiệt hơn bình thường rất nhiều, hôm nay là đại hội luận võ tuyển chọn đệ tử ngoại môn, nội môn thăng cấp thành đệ tử tinh anh mỗi năm một lần của Băng Nguyệt cung. Đại hội này gọi là Băng Nguyệt giải đấu, được tổ chức mỗi năm một lần.

Băng Nguyệt giải đấu là để Băng Nguyệt cung chọn đệ tử tinh anh, những đệ tử nào vượt qua được sẽ được đặc cách làm đệ tử tinh anh, nếu như đạt được hai vị trí đầu còn được thưởng cao cấp công pháp.

Trên đài cao Cung chủ Tiết Tiên Tiên ra hiệu cho mọi người im lặng sau đó nói:

- Toàn bộ đệ tử tham gia Băng Nguyệt giải đấu nghe cho kỹ. Lần này địa điểm là dãy núi phía sau Băng Nguyệt cung, Thiên Phong sơn mạch. Lần này mục tiêu rất đơn giản, các ngươi chỉ cần tập trung chém giết yêu thú lấy nội đan. Sau bảy ngày mười người chém giết được nhiều Yêu thú nhất, có nhiều nội đan nhất sẽ được thăng chức thành đệ tử tinh anh. Trong bảy ngày này mọi người có thể dùng bất cứ thủ đoạn, đan dược gì để chém giết yêu thú. Nhưng nghiêm cấm cướp đoạt, giết chóc đồng môn đệ tử, người nào vi phạm sẽ bị đuổi khỏi Băng Nguyệt cung. Ngoài ra, hai người đứng đầu còn được thưởng thêm một bộ công pháp cao cấp. Còn hai bộ công pháp này là gì, xin mời Thiên Tà trưởng lão công bố cho các đệ tử.

Thiên Tà nhìn nàng gật đầu đứng dậy nói:

- Người đứng thứ nhất sẽ được thưởng một bộ Thiên Cấp công pháp - Thiên Băng quyền.

Thiên Băng quyền là Thiên Cấp hạ phẩm công pháp, người tu luyện Thiên Băng quyền phải có ý chí mạnh mẽ, tu vi vững chắc mới phát huy được uy lực thật sự của nó. Thiên Băng quyền có ba chiêu thức, Một Quyền Phá thiên, Quyền Chấn Tứ Phương và Thiên Băng Địa Liệt.

- Người đứng thứ hai sẽ đạt được Địa Cấp công pháp - Thiên Kiếm Ngũ Thức.

Thiên Kiếm Ngũ Thức cũng như tên gọi, có ngũ thức: Bạt Kiếm thức, Trảm Kiếm thức, Loạn Kiếm thức, Phong Kiếm thức và Bạo Kiếm thức.

Nhìn chúng đệ tử xôn xao phía dưới, Thiên Tà tiếp tục nói:

- Ngoài ra, ta tự ý làm chủ tăng thêm giải thưởng cho người thứ ba một bộ thân pháp Địa Cấp - Thất Tinh Bộ, Thất Tinh Bộ tu luyện thành công, trong vòng bảy bước tùy ý di chuyển, vô ảnh vô hình.

- Mọi người đã nghe xong luật lệ và Phần thưởng, ta tuyên bố, Băng Nguyệt giải đấu năm nay chính thức bắt đầu.

Nhìn bóng lưng các đệ tử vội vã lao về Thiên Phong sơn mạch, Thiên Tà không nói gì, lặng lẽ quay về phòng mình. Hắn mới tu luyện thành công bộ Hồng Hoang Long Thương Ngự Nữ Quyết, đang muốn tìm Huyền Nguyệt thử nghiệm.

Về phòng, thấy Huyền Nguyệt đang dọn dẹp giường ngủ cho hắn, Thiên Tà đi tới ôm nàng, cúi đầu xuống gặm đôi môi đỏ. Huyền Nguyệt bị hành động bất ngờ của hắn khiến cho sững sờ vài giây, sau đó nàng cũng ôm lấy hắn, kịch liệt hôn trả.

Vài phút hôn môi cuồng nhiệt khiến cho thân thể Huyền Nguyệt nóng lên, đôi mắt mê ly, hơi thở hỗn hển nhìn Thiên Tà. Đôi mắt to như bị phủ lên một tầng sương mù, ngập nước, cực kỳ động lòng người.

Thiên Tà càng nhìn càng yêu thích, hắn từ từ hôn má rồi cổ của nàng. Tay đã cầm lấy ngực của nàng xoa bóp.

Huyền Nguyệt tựa vào trong lòng Thiên Tà, tùy ý để tay hắn cho vào trong cổ áo xoa bóp bộ ngực mình, Huyền Nguyệt khuôn mặt càng lúc càng đỏ, thân hình bắt đầu run rẩy một chút, cặp mắt ngập nước mang theo vô hạn yêu thương, hưng phấn nhìn hắn.

Thiên Tà để nàng nằm xuống giường, tay bắt đầu cởi bỏ quần áo của nàng. Quần áo từ từ biến mất, một đôi to lớn, trắng bóc vú hiện ra. Hắn cúi đầu ngậm lấy một bên núm hoa vào miệng liếm mát, tay kia xoa bóp bên vú còn lại.

Nhìn thân hình mê người trước mắt, Thiên Tà không còn chịu nổi, mau chóng lột sạch quần áo của mình. Tách ra hai chân của Huyền Nguyệt, bàn tay to di chuyển xuống dưới đào nguyên nhẹ nhàng vuốt ve. Bị hắn không ngừng khiêu khích, vuốt ve, Huyền Nguyệt phía dưới đào nguyên đã nước chảy tràn lan, nàng thở dốc rên rỉ nói:

- Chủ nhân, Nguyệt nhi không chịu nổi nữa... mau cho Nguyệt nhi.

Thiên Tà nghe vậy, cũng không tiếp tục trêu chọc nàng, tay dẫn dắt Cự Long món chôn ở cửa đào nguyên một chút rồi tiến vào. Hai tay bắt lấy cặp vú to vạm vỡ, dưới thân cũng từ từ động dẩy. Huyền Nguyệt khuôn mặt ửng đỏ, răng ngọc cắn chặt, lông mày nhíu lại chịu đựng Cự Long ra vào trong đào nguyên. Trong miệng không ngừng rên rỉ, âm thanh có vẻ đau đớn lại sung sướng.

Những tiếng rên rỉ dâm đãng chui vào tai Thiên Tà khiến hắn càng thêm hưng phấn, phía dưới Cự Long càng thêm điên cuồng mà ra vào. Huyền Nguyệt thở dốc, miệng không ngừng phát ra âm thanh dâm đãng, cả người quắn chặt lấy hắn. Trong phòng chỉ còn lại những thanh âm dâm đãng, những tiếng ""Ba "" Ba ""..

Không biết hai người điên cuồng qua bao lâu, Huyền Nguyệt lần thứ ba như nổi điên, "" A..."" một tiếng lớn, hai tay không biết lấy sức lực ở đâu mà cào cấu lưng hắn, móng tay đâm cả vào trong da thịt. Thân hình co giật rồi xụi lơ nằm xuống giường, hôn mê luôn.

Thiên Tà thấy nàng đã hôn mê, cũng không tiếp tục, phía dưới Cự Long phun ra một dòng tinh hoa vào trong đào nguyên rồi từ từ mềm nhũn xuống.

Nhìn Huyền Nguyệt không còn sức tái chiến nằm mê man trên giường, hắn biết Hồng Hoang Long Thương Ngự Nữ Quyết của mình đã luyện thành. Vừa rồi đại chiến Cự Long không có một chút cảm giác muốn xuất tinh nào, ngược lại càng đánh càng hăng, sau đó khi Huyền Nguyệt hôn mê, trong đầu của hắn nghĩ tới xuất tinh, Cự Long cũng rất nhanh phun trào. Mặc lại quần áo, cẩn thận đắp chăn cho Huyền Nguyệt, hắn rời khỏi phòng.

Đi đến phòng Lãnh Dao thì thấy nàng đã không ở trong phòng. Đi xung quanh tìm kiếm một chút, bỗng nhiên một giọng nói mỉa mai hoặc truyền tới:

- Thiên Tà trưởng lão đi đâu vậy?

Thiên Tà nghi hoặc quay đầu lại thì thấy một cô gái đẹp không mà tới. Nàng mặc một bộ quần áo màu trắng, khí chất siêu phẩm thoát tục, như tiên nữ hạ phàm không nhiễm nhân gian khói lửa. Cô gái thân hình yểu điệu, đáng người và dung mạo cực kỳ xinh đẹp, khiến người khác nhìn không muốn rời mắt.

Cô gái đáp xuống bên cạnh Thiên Tà nói:

- Đệ tử Tổ Dao xin chào Thiên Tà trưởng lão, không biết đệ tử có thể cùng đi dạo với trưởng lão không?

- Tổ Dao sao, bỏ mị thuật đi, mị thuật của nàng không mê hoặc nổi ta, tin hay không bản trưởng lão lột sạch quần áo của nàng sau đó cưỡng gian nàng.

- Tổ Dao tin tưởng Thiên Tà trưởng lão là chính nhân quân tử sẽ không làm những việc như vậy. Nếu trưởng lão muốn Tổ Dao tự mình đưa lên là được rồi.

Tổ Dao biến sắc, nhưng rất nhanh khôi phục lại, giọng nói mỉa mai, thanh âm bình tĩnh nói. Lúc này Tổ Dao toàn thân như tiên nữ không nhiễm, thần thánh cao quý, khiến cho ai nhìn người đó mê say, trong lòng không sinh ra nổi ý nghĩ tổn thương nàng. Thiên Tà nghiêng ngẫm nhìn nàng.

Đối mặt với ánh mắt của hắn, Tổ Dao bắt đầu hoảng sợ, cảm giác toàn thân bị lột sạch, cơ thể trần trụi trước mặt hắn. Bản thân như con dê nhỏ gặp con sói hung ác, nằm im chờ đợi bị làm thịt.

Thiên Tà khước môi nhếch lên nói:

- Tiểu Dao Dao, xem ra nàng không nghe lời của bản trưởng lão rồi.

Nói xong kéo Tổ Dao vào ngực, tay thò vào trong cổ áo của nàng.

Tổ Dao biến sắc, thân thể dường như không thuộc về mình, nàng vô lực phản kháng, chỉ có thể mở miệng nói:

- Không, không được.

Thiên Tà bàn tay cho vào trong cổ áo của nàng đã bắt được một bên ngực, chậm rãi xoa bóp. Vài phút sau, hắn mới buông tha nàng ra.

Tổ Dao bất ngờ ôm lấy hắn, ngẩng đầu hôn lên môi hắn. Thiên Tà vô cùng bất ngờ, vốn định đùa bỡn cô nàng này một chút, không ngờ lại thế này. Hắn khẽ cười một tiếng:

- Làm sao vậy, chủ động muốn đẩy ngược bản trưởng lão sao?

Tổ Dao khuôn mặt đỏ bừng rúc vào ngực hắn, ngượng ngùng nói:

- Tổ Dao yêu...yêu thích Thiên Tà trưởng lão từ lâu rồi... Thiên Tà...trưởng Lão có thích Tổ Dao không...

- Nàng muốn hiến thân sao... Yêu thích bản trưởng lão lại dùng mị thuật quyến rũ ta như vậy sao.

- Tại trưởng lão không khi nào chú ý đến Tổ Dao, Tổ Dao không có cách nào khác, những khi trưởng lão chỉ điểm cho Tổ Dao, Tổ Dao luôn luôn dùng mọi cách gợi ý cho ngài là Tổ Dao yêu thích ngài, nhưng ngài không khi nào hiểu ý nghĩ của ta. Tổ Dao hết cách mới phải làm vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Lần đầu luyện đan...Không biết đan được.

Thiên Tà nghe xong, hắn ghé vào tai nàng nói nhỏ vài câu. Tổ Dao khuôn mặt đỏ bừng gật đầu, hắn nhanh chóng kéo tay nàng chạy về phòng. Vừa đóng

cửa lại, Thiên Tà đã đè nàng xuống giường, môi chạm môi, hai bàn tay không nhàn rỗi vuốt ve khắp cơ thể nàng.

Tổ Dao thân thể không chịu nổi kích thích bắt đầu run rẩy, hai tay ôm lấy cổ hân mặc kệ đôi tay đang vuốt ve khắp cơ thể mình.

Đường như đã chán vuốt ve bên ngoài quần áo. Thiên Tà từ từ cởi bỏ quần áo của nàng. Tổ Dao thân hình không cao lắm, nhưng cũng rất cân đối, trước ngực một đôi vú to vênh lên làm cho vòng eo trông rất nhỏ nhắn. Hân kéo xuống cái yếm nhỏ, một đôi thỏ trắng bật ra, cúi đầu xuống ngậm lấy núm vú đỏ tươi vào miệng liếm mát, cắn cắn nhẹ. Một tay cũng di chuyển xuống dưới cởi bỏ quần lót của nàng.

Tổ Dao chỉ cảm thấy hạ thân mát lạnh, biết mình đã toàn thân trần truồng trước mặt hân, nàng ngượng ngùng khiến khuôn mặt càng đỏ hơn.

Thiên Tà nhìn toàn thân trần truồng Tổ Dao trước mặt lâm bảm:

- Đẹp quá...

Tổ Dao toàn thân trắng bóc, cặp vú to vênh lên trên một tay cầm không hết, vòng eo nhỏ nhắn không có chút gì thừa thãi, thon dài đôi chân đẹp, giữa hai chân cò thơm mọc lên um tùm che giấu phía dưới đào nguyên hồng hồng. Nàng ngại ngùng không ngừng uốn éo thân thể khiến cho những chỗ quan trọng càng thêm một vẻ bí ẩn, hấp dẫn.

Thiên Tà đôi tay du lịch khắp cơ thể nàng, một tay vân vê hạt anh đào hồng hồng trước ngực, tay kia thì di chuyển xuống xoa nắn đào nguyên của nàng.

Tổ Dao làm sao chịu nổi, thân thể nàng không ngừng uốn lượn, đôi mắt mê ly, miệng nhẹ nhàng phát ra những tiếng rên rỉ.

Thiên Tà dục hóa đốt người, vội vàng cởi bỏ quần áo của mình, sau đó cầm lấy cái gối đầu đặt xuống dưới mông nàng. Tách ra cặp đùi đẹp, Cự Long bành trướng dừ tợn không ngừng ma sát đào nguyên đã ướt đầm nước của nàng. Tổ Dao cũng cố gắng tách mở hai chân ra hết sức, miệng không ngừng phát ra âm thanh dâm dăng như cầu xin hân tiến vào. Thiên Tà cũng không đưa bốn nữa mà Cự Long tách ra hai mép cánh hoa từ từ thâm nhập.

Tổ Dao chỉ cảm thấy một cây gậy sắt vừa to vừa nóng cắm thẳng vào đào nguyên của mình, nơi chưa khi nào bị chạm tới. Sau đó cảm giác xé rách đau đớn truyền đến khiến nàng gào khóc, nước mắt chậm rãi chảy xuống.

Thiên Tà cũng biết nàng rất đau, hân cúi đầu xuống hôn môi nàng, hai tay nhanh chóng xoa bóp bộ ngực lớn. Không đến vài phút sau, Tổ Dao cảm giác đau đớn biến mất, thay vào đó là ngứa ngáy khó chịu, nàng không ngừng vận vẹo thân mình, phía dưới đào nguyên cũng đã nước chảy lênh láng.

Thiên Tà sử dụng tất cả những tư thế, chiêu thức mà mình biết không ngừng tiến đánh Tổ Dao, khiến nàng thở gấp, miệng không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ dâm dăng.

Hơn một giờ sau căn phòng cũng yên tĩnh lại, không còn những tiếng thở ồ ồ, tiếng rên rỉ như gào thét. Trong phòng tràn ngập khí tức dâm dăng còn sót lại. Lúc này Tổ Dao đã nằm im không nhúc nhích trên giường, khuôn mặt ửng đỏ, thân thể trần truồng thỉnh thoảng còn run lên nhẹ, cặp mắt lơ đãng mang thần sắc thỏa mãn nhìn người đang mặc quần áo bên cạnh mình, sau đó vì quá mệt mỏi lên nhắm mắt lại thiếp đi. Thiên Tà mặc xong quần áo rồi quay sang đắp chăn cho nàng. Trước khi đi không quên cúi đầu xuống hôn nàng một chút.

Dọc đường nhằm chán không biết làm gì, một mùi thơm ngào ngạt truyền vào mũi hân. Thiên Tà nghĩ nghĩ quyết định đi luyện đan. Lần trước Vĩnh Cửu đan là hân trước đó đã từng được xem qua công thức luyện chế rồi nhớ lại tìm trường lão Đan điện luyện chế. Thật ra thì hân cũng chưa luyện đan bao giờ. Vào phòng, lục lọi trong ngăn chứa đồ lấy ra vài chục gốc hai ngàn năm Linh Dược chủng loại khác nhau, sau đó lôi ra một cái lò luyện đan đã bụi bặm phủ đầy. Cái lò luyện đan này hân cũng không biết đoạt được khi nào, vất trong góc khiến nó phủ đầy bụi. Hơi lau chùi qua một chút, nhớ lại vài ngàn năm trước một tên luyện đan cao thủ luyện chế, nhớ năm đó hân có chút hứng thú quan sát một chút, lập tức bị tên luyện đan đó cười nhạo, nói luyện đan phải có Thiên phú, kiên trì... Khiến Thiên Tà một chút hứng thú luyện đan đó bị hân làm bay mất. Sắp xếp lại trí nhớ trong đầu, lúc đó là cho Linh Dược vào lò sau đó nôi lửa, ngồi trông không hề lơ đãng...

Hân mau chóng làm theo, châm lửa đốt lò, nghĩ nghĩ luyện theo kiểu đó phải vài ngày mới thành công, nghĩ tới rất lâu trước thu được một ngọn lửa nóng bỏng hơn nhiều lần hỏa diễm lần trước tên luyện đan sư kia dùng, hân lập tức lấy ra, ngọn lửa này hình như là của Thần thú Phượng hoàng năm nào đó có được, vất vào trong lò luyện, sau đó không suy nghĩ gì nữa mà vất vài chục cây Linh Dược vào trong.

Ngồi một bên quan sát thấy lò luyện đan đang tỏa ra nhiệt độ cao làm cả phòng nóng lên, hân vội vàng cầm lấy cái chăn dày chạy đi nhúng nước rồi quay lại đắp xung quanh lò luyện đan.

Nhiệt độ phòng giảm bớt, hân ngồi ghé thềm nói:

- Không tin đường đường Tà Đế như ta lại không luyện nổi, tên khốn khiếp dám nói ta không có Thiên phú, hừ chờ đó mà xem.

Trong đầu ỳ ỳ một chút, hân ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Khi tỉnh lại thì trời đã tối, kéo chăn ra thấy bên trong lò luyện đan lửa vẫn cháy, mà vẫn không có động tĩnh gì, nghĩ nghĩ một chút, chắc do ít Linh Dược quá. Lại móc ra vài chục gốc Linh Thảo nữa bỏ thêm vào, dùng chăn che kín lại rồi quay lưng lại bước về giường nằm ngủ.

Hôm sau tiếng sấm ầm ầm làm hân tỉnh giấc, nhớ tới lò luyện đan, ngó ngó trên sân nhà đã không thấy, hân kinh hãi lập tức mặc quần áo chạy ra xem. Bước ra khỏi phòng thì bầu trời đã bị mây đen bao phủ, những tiếng sét vang vọng khắp nơi. Đi xung quanh tìm kiếm lò luyện đan và cái chăn mà không thấy, thầm nghĩ không lẽ bị ăn trộm. Nghĩ đến khả năng này, hân trong lòng bắt đầu chửi mắng tổ tông mười tám đời ah không hai mươi đời nhà tên cướp. Rất nhanh đi gần tới quảng trường.

Vì vùng đất này quanh năm lạnh giá lên không khi nào có mưa, bây giờ trời tự nhiên mây đen che mất ánh sáng mặt trời cộng thêm sấm sét ầm ầm lên mọi người rất hiếu kỳ. Cả Băng Nguyệt cùng đi ra quan sát.

Thiên Tà đi tới bên cạnh Tiết Tiên Tiên, đang định chào hỏi thì một đệ tử kêu to:

- Cái gì, cái gì trên bầu trời kia.

Mọi người ngẩng đầu lên, phía trên bầu trời đen kịt, một tia chớp hiện lên khiến một vật màu trắng hiện ra trong không trung. Thiên Tà nhìn qua rồi nhận ra là cái chấn hòm trước dùng để che phủ lò luyện đan. Hắn kinh ngạc kêu lên:

- Lò đan của ta không bị mất, không bị mất...haha

Mọi người nghi hoặc nhìn sang, Một vị trưởng lão hỏi:

- Thiên Tà trưởng lão luyện đan? Cái vật trắng lơ lửng trên không kia là lò luyện đan của Trưởng lão. Nếu là lò luyện đan thì...

- Đúng vậy, hôm qua ta có luyện chế nhưng đến sáng nay thì biến mất. Làm sao vậy?

Đan dược trưởng lão đứng ra cẩn thận từng chút một nói:

- Không lẽ đây là... Trong truyền thuyết vì luyện chế nghịch thiên đan dược mà sinh ra Đan kiếp.

- Nghịch Thiên đan dược sao?

Một đệ tử xinh đẹp hiếu kỳ hỏi:

- Không biết Thiên Tà trưởng lão luyện chế loại đan dược gì mà Nghịch Thiên như vậy, lại dẫn đến Thiên kiếp.

Thiên Tà xấu hổ nói:

- Ta... Ta cũng không biết nó là loại đan dược nào.

Mọi người bó tay rồi, người luyện đan dẫn đến Thiên kiếp mà không biết loại đan dược gì. Tiết Tiên Tiên nói:

- Vậy trưởng lão dùng loại Linh Dược gì để luyện đan, không ngại nói ra cho mọi người cùng biết. Đan dược trưởng lão cũng ở đây, biết đâu ngài ấy biết.

- Ta dùng Linh Xà thảo, Bạch Dương thảo... những loại trên có tuổi thọ hai ngàn năm tuổi.

Vừa nói xong tất cả mọi người chết lặng. Đan dược trưởng lão nổi tiếng là người hiền lành cũng lảo đảo rồi chúi ầm lên:

- Hơn một...trăm loại Linh Dược hai ngàn...năm tuổi.

- Tức...Tức chết lão nương rồi, Cung chủ thả ta ra, Ta phải đập chết tên phá hoại này.

Thiên Tà nghi hoặc nhìn đang nổi giận đùng đùng bị Tiết Tiên Tiên giữ lại Đan dược trưởng lão, hỏi:

- Đan dược trưởng lão làm sao vậy, sao tự nhiên nổi điên lên vậy.

Đan dược trưởng lão đang tức giận nghe xong câu này của hắn lập tức phun một ngụm máu tươi rồi ngất đi.

- Phá...phá... Oa...

Tiết Tiên Tiên thấy Đan dược trưởng lão như vậy lập tức cho người đưa nàng về nghỉ ngơi. Còn nàng và toàn bộ trưởng lão cũng thân hình lảo đảo, lung lay đáng người rồi đi.

Thiên Tà quay sang hỏi bên cạnh mình Lãnh Dao thì nhận được một câu sau đó cũng rồi đi

- Đồ Phá hoại.

Thiên Tà lắc đầu,

- Sao ai cũng nói ta phá hoại

- Ánh mắt nhìn về phía người duy nhất đứng bên cạnh mình Huyền Nguyệt.

- Công tử, những loại Linh Dược đó...

Thiên Tà nghe xong nàng nói cuối cùng cũng hiểu ra. Ngẩng đầu nhìn lò luyện đan trên bầu trời, lò đan bị Thiên kiếp đánh xong chậm rãi rơi xuống chân hắn.

Thiên Tà mở ra thì thấy năm viên đan được to bằng ngón chân đang tỏa ra mùi hương. Vội vàng đóng lại cất vào trong nhẫn chứa đồ, để khi nào có cơ hội sẽ nghiên cứu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Lịch lãm, Rèn luyện

Hôm nay, ngày cuối cùng của Băng Nguyệt giải đấu, phía rừng cây từng đám từng đám đệ tử đi ra. Trên mặt người nào cũng mang theo vẻ mệt mỏi, quần áo nhuốm máu, một vài đệ tử còn bị thương nhưng ai cũng nở nụ cười tự tin.

Sau khi kiểm tra xong, Cung chủ đứng dậy nói:

- Lần này giải đấu kết thúc, một vài đệ tử bị thương và không có người nào bỏ mạng. Mọi người làm rất tốt. Sau khi trải qua kiểm tra kỹ lưỡng, bản cung sẽ công bố tên mười người đứng đầu, mười người này sẽ được thăng chức thành đệ tử tinh anh.

Ngọc Linh trưởng lão quay sang phía Thiên Tà cười hỏi:

- Thiên Tà trưởng lão nghĩ người nào sẽ đứng đầu?

- Ta làm sao biết được.

- Mười người lần lượt là Dương Tuyết, Tô Phụng, Thiên Nhã, Băng Lam, Ngọc Phụng, Uyển Dung, Thanh Tuyết, Cổ Nguyệt, Uyển Phụng, Uyển Phụng.

Phía dưới nhiều đệ tử tỏ vẻ thất vọng. Tiết Tiên Tiên tiếp tục nói:

- Ta biết mọi người đã rất cố gắng, lần này số lượng nội đan của mười người đứng đầu không chênh lệch nhiều với những người xếp sau. Hy vọng mọi người đừng nản chí, mà cố gắng tu luyện để năm sau đạt được vị trí tốt hơn.

- Ngoài ba người đứng đầu là Dương Tuyết, Tô Phụng, Thiên Nhã đạt được ba bộ công pháp ra, Toàn bộ mười người được thăng chức lần này sẽ phải tham gia một đợt lịch lãm, rèn luyện. Lịch lãm này có thể nguy hiểm tính mạng, nhưng mọi người quanh năm tu luyện ở Băng Tuyết cung, không có cơ hội trải qua sinh tử để rèn luyện bản thân. Băng Nguyệt giải đấu lần này sở dĩ mọi người an toàn trở về là do các vị trưởng lão đã đuổi toàn bộ Yêu thú cao cấp ra khỏi khu vực thi đấu. Lịch rèn luyện sắp tới sẽ không như vậy, Ta cũng không bắt buộc mọi người phải tham gia, những người tham gia tiến lên một bước.

Mười người nhìn nhau một chút, sau đó toàn bộ bước lên. Tiết Tiên Tiên và toàn bộ số trưởng lão gật đầu, không trải qua sinh tử rèn luyện thì rất khó tiến bộ được, Tiết Tiên Tiên nói:

- Rất tốt, vì mọi người toàn bộ đồng ý lên bản cung cho mọi người một đặc quyền, mọi người có thể chọn một vị trưởng lão dẫn dắt cho mọi người trong đợt lịch lãm, rèn luyện này.

Các đệ tử hơi kinh ngạc một chút, ánh mắt đảo qua toàn bộ số trưởng lão trên đài, sau đó toàn bộ dừng lại ở vị trí của Thiên Tà. Mấy lần trước tham gia bí cảnh Thiên Tà dẫn đoàn kết quả thu hoạch vô cùng tốt, cộng thêm hình ảnh của hắn trong lòng đệ tử Băng Nguyệt cung vô cùng cao, lên đám đệ tử quyết định chọn hắn.

Thiên Tà thấy đám đệ tử nhìn mình, hắn mở miệng nói:

- Nhìn Ta làm gì vậy, đừng nói là...

- Đệ tử mong muốn Thiên Tà trưởng lão dẫn dắt đệ tử trong lần rèn luyện này.

Ánh mắt toàn bộ trưởng lão nhìn về phía Thiên Tà, mọi người ai cũng biết các đệ tử có hảo cảm rất lớn với hắn, không chỉ có đệ tử, kể cả đám trưởng lão cũng vậy. Tiết Tiên Tiên cười cười nhìn hắn nói:

- Thiên Tà trưởng lão thấy ý kiến của các đệ tử thế nào?

Thiên Tà đứng dậy vẻ mặt lúng túng, ngượng ngùng nói:

- Ta...Ta rất vui khi mọi người tín nhiệm ta như vậy, nhưng lần rèn luyện này rất lâu, mà chỉ có một mình ta là nam nhân nên có chút không tiện.

Nghe xong hắn nói, các trưởng lão trong lòng thầm nghĩ, Toàn bộ Băng Nguyệt cung có một mình người là nam nhân, người còn không ngại, lần này có mười người, người còn ngại ah.

- Chúng đệ tử không ngại, mong Thiên Tà trưởng lão đáp ứng.

- Được rồi, đã mọi người nói vậy, Ta cũng không nói lời gì khác nữa.

Tiết Tiên Tiên nói:

- Thiên Tà trưởng lão dẫn dắt một đám mỹ nữ đi rèn luyện mà còn tỏ vẻ mặt bị ép buộc như vậy. Truyền ra ngoài không biết bao nhiêu nam nhân ghen ghét đến chết đâu. Được rồi, mọi người về nghỉ ngơi, hai ngày sau xuất phát.

Đầm Lầy Tử Vong nằm ở phía Đông của đại lục, là một nơi có rất ít người đặt chân tới. Đầm Lầy chiếm một phạm vi rộng lớn, sương mù quanh năm, không có một tia ánh sáng mặt trời. Phía trong có vô số yêu thú, được thảo, nhưng cực kỳ nguy hiểm, vào bên trong cho dù cao thủ nếu đi sai một bước cũng vạn kiếp bất phục.

Lúc này ở một công thành ngay sát Đầm Lầy Tử Vong, có một đám tầm mười ba người đang đứng nói chuyện gì đó. Đám người này chính là Thiên Tà, Huyền Nguyệt, Lãnh Dao cùng mười tên đệ tử Băng Nguyệt cung.

Thiên Tà nhìn đám người, nói:

- Phía sau lưng ta chính là Đầm Lầy Tử Vong, nơi lịch lãm, rèn luyện của mọi người lần này. Lần này ta hy vọng mọi người đoàn kết với nhau, tất nhiên đã gọi rèn luyện thì sẽ có nguy hiểm tính mạng, các người cần tự mình giải quyết. Các người có tư chất rất tốt, nhưng là một viên ngọc thô, cần phải được mài dũa cẩn thận mới có thể phát sáng chói mắt nhất. Trải qua được nguy cơ sinh tử mới kích phát được tiềm năng của các người. Bản trưởng lão hy vọng tất cả các người có thể sống sót ra khỏi đây. Được rồi, lần này ta sẽ không đi cùng với mọi người, tất cả xuất phát.

- Chúng đệ tử sẽ không phụ lòng trưởng lão.

Nhìn đám người khuất bóng trong màn sương mù, Thiên Tà quay sang nói với Huyền Nguyệt và Lãnh Dao:

- Chúng ta cũng vào thôi, xem Đầm Lầy Tử Vong này có gì đáng sợ.

Ba người vừa đi được vài bước, một đám bốn người đứng trước mặt họ. Nam nhân đi đầu tiên chắc là chủ nhân của ba người kia, phe phẩy trong tay cây quạt giấy, nở nụ cười, nhìn Huyền Nguyệt và Lãnh Dao ánh mắt cực kỳ dâm đãng, nói:

- Xin chào hai vị mỹ nữ, tại hạ vừa nhìn thì đã biết hai vị không phải người ở đây phải không?

Người nam nhân này tên là Hạo Thiên, con trai của Hạo Nam, thành chủ của thành trì duy nhất ở khu vực Đầm Lầy Tử Vong này. Chưa tới hai mươi tuổi, tính tình cực kỳ háo sắc, dựa vào cha mình là thành chủ mà làm vô số việc xấu, nhiều nhất là cưỡng bức con gái nhà lành. Đôi tay hắn phá nát không biết bao nhiêu gia đình, hại không biết bao nhiêu thiếu nữ. Nếu không phải Hạo Nam bao che cho hắn, không biết hắn đã bị giết bao nhiêu lần.

- Hai vị mỹ nữ đây có thể cho ta biết tên không.

Huyền Nguyệt và Lãnh Dao cũng không thèm nhìn hắn, hai người quay sang rúc vào trong ngực Thiên Tà.

Thấy hai vị mỹ nữ khuôn mặt ửng đỏ, lại còn rúc vào ngực nam nhân bên cạnh. Trong mắt hắn hiện lên vẻ độc ác khi nhìn Thiên Tà, nhưng rất nhanh che giấu.

Thiên Tà trong lòng thầm nói, Hồng Nhan Đỉnh là Họa Thủy. Huyền Nguyệt và Lãnh Dao đều là khuynh quốc khuynh thành cấp bậc mỹ nữ, hai người mặc dù che mặt nhưng cũng mê hoặc được không ít tên công tử bột tinh trùng lên não.

Bởi vì hai nàng đều cảnh giới cao hơn bọn họ rất nhiều, còn Thiên Tà bộ dáng thư sinh trói gà không chặt nên trong mắt Luyện khí tăng năm Hạo Thiên bọn họ như những người bình thường. Luyện khí tăng năm là do cha hắn Hạo Nam dùng vô số đan dược cho hắn ăn mới đạt tới, nếu không dựa vào hắn đến chết cũng không lên nổi Luyện khí kỳ. Hạo Thiên tiếp tục cười nhìn hai nàng, không chút nào để ý đến Thiên Tà, nói:

- Ta xin tự giới thiệu, Ta là Hạo Thiên thiếu chủ của thành trì này. Nếu hai vị mỹ nữ đây muốn, Ta có thể giúp hai vị mua bất cứ thứ gì trong thành trì này. Tất nhiên, giá cả do ta bao hết.

Huyền Nguyệt tách ra khỏi lòng ngực Thiên Tà, nở nụ cười cực kỳ mê người, nói:

- Tất cả mọi thứ sao?

Hạo Thiên nhìn thấy nụ cười của nàng, tâm hồn đều bị câu đi, vô ý thức mà trả lời:

- Đúng vậy.... Mọi thứ nàng muốn.

Huyền Nguyệt đột nhiên rút kiếm chém tới bốn người. Trong ánh mắt kinh ngạc của Hạo Thiên, nàng quay về chỗ Thiên Tà, dựa lại vào ngực hắn, mân mê đôi môi đỏ mọng, nói:

- Ta muốn mạng người.

Hạo Thiên và ba tên người hầu phía sau nghe xong câu đó, máu tươi ở trên cổ trào ra, ngã xuống đất.

Lúc này vài tên binh lính canh cổng thấy thiếu thành chủ bị giết mau chóng chạy đi thông báo. Không lâu sau, vài người đạp không mà tới, dẫn đầu là một người khá giống với Hạo Thiên, hẳn chính là Hạo Nam cha của Hạo Thiên. Nhìn thấy con trai mình máu tươi đầm đìa nằm trên đất, hắn nổi giận gầm lên:

- Là ai... Ai đã giết con trai ta...

Một tên lính canh cổng sợ hãi chỉ đám người Thiên Tà, run run nói:

- Bọn họ, là bọn họ giết...thiếu thành chủ.

Hạo Nam chỉ tay vào Thiên Tà, nói:

- Các người dám giết con ta... Người đầu giết sạch bọn họ.

Vừa dứt lời, vài tên thuộc hạ phía sau hắn, tu vi Luyện khí đỉnh lập tức xông tới.

Huyền Nguyệt đang định xông lên thì Lãnh Dao nói:

- Huyền Nguyệt tỷ tỷ, để muội muội vận động tay chân một chút.

Lãnh Dao không đợi nàng trả lời, thân hình lóe lên bay thẳng tới chỗ bọn họ. Hỏa Diễm Kiếm xuất hiện trong tay nàng. Trận chiến cũng không kéo dài bao lâu, đơn giản là một bên tàn sát.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Đàm Lầy Tử Vong

Giải quyết xong đám người ở cổng thành. Đám người Thiên Tà nhanh chóng lẫn vào đoàn người đông đúc đi vào thành. Trải qua chuyện vừa rồi, trời cũng gần tối, ba người quyết định vào thành nghỉ ngơi một hôm.

Thiên Hương từ lâu, đám người Thiên Tà tìm một bàn trống ngồi xuống, nhanh chóng gọi thức ăn. Bên trong có khá nhiều võ giả, nhưng thực lực bình thường, đa số là Luyện khí kỳ. Bọn họ túm lại bàn luận chém gió khá sôi nổi. Một người thanh niên tay cầm bát rượu nói:

- Các người có biết vừa rồi ở ngoài cửa thành xảy ra trận đại chiến đấu không.

- Ta cũng nghe nói hình như là người của thành chủ đánh nhau với người khác. Chắc lại do Thiếu thành chủ tên đàm tặc đó cường bức con gái nhà ai rồi.

- Nếu không phải cha hắn là thành chủ ta đã làm thịt hắn rồi. Tai họa không biết bao nhiêu người.

- Người biết gì chứ. Thành chủ và thiếu thành chủ đều bị giết ở cổng thành rồi. Là một cô gái giết sạch bọn họ.

- Bị giết rồi sao, giết tốt... Đám người đó cuối cùng cũng bị báo ứng.

Thiên Tà vừa ăn vừa nghe họ bàn luận. Lắc đầu, thành chủ này cũng quá thói nát rồi. Lúc này, một cô gái ăn mặc quần áo cực kỳ ngắn, lắc lư cặp mông to hướng về phía hắn đi tới, nói:

- Vị công tử này thật đẹp trai, làm nhân gia đều sắp không nhìn nổi rồi. Đêm nay để nhân gia hầu hạ công tử được không.

Một mùi son phấn đậm đặc truyền đến. Huyền Nguyệt và Lãnh Dao đều nhíu mày, không nói gì.

Cô gái kia cũng không để ý đến hai nàng, một tay vuốt ve bộ ngực to lớn, ánh mắt quyến rũ nhìn Thiên Tà. Loại nữ nhân này quá đậm đàng rồi, Thiên Tà nhìn qua nàng một chút rồi quay đi. Không thấy hắn để ý đến mình, cô nàng kia bực bội rồi đi.

Ra hỏi trường quầy thuê một gian phòng rồi ba người nhanh chóng đi lên. Trên đường đi ngang qua một gian phòng, bên trong có hai thanh âm truyền ra

- Tên khốn kiếp nhà người lâu như vậy không đến tìm ta.

- Không phải ta bận rộn sao, vớ lại bây giờ đến rồi mà. Từ từ nào, hôm nay bản đại gia chơi chết con kỹ nữ nhà ngươi.
- Đúng nha, Ta chính là kỹ nữ, có giỏi ngươi chơi chết ta đi.
- Khốn kiếp, ngươi nhỏ tiếng một chút, không ai nghe thấy lại đến tai chồng ngươi.

Huyền Nguyệt và Lãnh Dao khuôn mặt đỏ bừng, mắt nhỏ

- Gian phu dâm phụ.

Một đêm này trời qua mà không xảy ra chuyện gì, không phải là Thiên Tà không muốn mà là hai nàng hợp nhau lại, không cho hắn hóa thân thành sói.

Buổi sáng, từ trong cổng thành đi ra một chiếc xe ngựa lớn, chiếc xe chậm chạp hướng về phía Đầm Lầy Từ Vong đi tới. Tại vì Thiên Tà muốn ngồi thử xe ngựa lên lúc rời khỏi chỗ ngủ đã mua một chiếc. Lãnh Dao xung phong đánh xe, nàng cũng chưa điều khiển thử xe ngựa bao giờ, bình thường toàn dùng yêu thú. Bên trong thùng xe là Thiên Tà và Huyền Nguyệt. Nếu như bình thường ngồi xe thì không có gì để nói, đằng này, hai tay Thiên Tà đang không ngừng vuốt ve khắp cơ thể của Huyền Nguyệt. Về phía Huyền Nguyệt thì cố gắng giữ lấy từng mảnh quần áo trên người, lí nhí nói nhỏ:

- Công tử... không được... bây giờ còn ở trên xe ngựa...hơn nữa Lãnh Dao còn ở ngoài...
- Nàng nói nhỏ thôi thì Lãnh Dao không nghe thấy, vớ lại bây giờ ta muốn.

Thiên Tà hôn môi nàng, hai tay còn cời sạch quần áo của nàng vắt qua một bên. Sau đó cúi đầu xuống ngậm lấy hai hạt anh đào hồng hồng vào miệng.

Huyền Nguyệt thấy không ngăn cản được hắn, nàng cũng mặc kệ hắn làm bừa trên cơ thể mình. Không lâu sau, nàng cũng không chịu nổi, khuôn mặt hồng hào, cong người lên mặc cho hắn liếm mát ngực mình. Miệng nhẹ nhàng rên rỉ, hai tay không tự chủ được mà bắt đầu cời bỏ quần áo của hắn.

Thiên Tà càng lúc càng say mê, hắn để nàng nằm xuống, cúi đầu quan sát phía dưới chân nàng. Một cảnh tượng dâm mỹ hiện lên làm cho hắn xuyết chút nữa chảy máu mũi, giữa hai chân mảnh đào nguyên đã ướt đầm, vài dòng nước nhỏ không ngừng chảy dọc xuống hai chân rồi rơi xuống đất. Thiên Tà đầu còn chịu nổi, hắn vực mặt vào giữa hai chân nàng không ngừng liếm mát. Huyền Nguyệt mặc dù không phải nữ dâm đảng nhưng bị hắn khiêu khích như vậy khiến nàng cũng không kìm nén được mình nữa, tiếng rên rỉ phát ra mỗi lúc một lớn hơn, mặc kệ là trên xe ngựa hay Lãnh Dao đang ở ngoài.

Lãnh Dao ngồi đánh xe bên ngoài cũng biết rõ tình huống bên trong, khuôn mặt đã sạm đỏ lên. Nửa giờ sau thì tiếng rên rỉ trong xe cũng im bật, Lãnh Dao thở dốc một hơi, lẩm bẩm:

- Cuối cùng cũng xong.

Nhưng khi nàng vừa nói xong thì một cánh tay kéo nàng vào bên trong. Những thanh âm dâm đãng lại vang vọng khắp con đường.

Xe ngựa đi xuyên qua tầng tầng lớp lớp rừng rậm, càng vào sâu bên trong sương mù cũng giảm bớt đi rất nhiều, nhưng không khí càng thêm âm u. Bỗng nhiên hàng loạt tiếng gầm rú, tiếng va chạm ầm ầm vang lên. Ngựa kéo xe chỉ là loại ngựa bình thường, nghe những tiếng gào thét đó khiến chúng hoảng sợ, không nghe lời mà chạy lung tung. Ba người nhảy xuống xe ngựa, chiếc xe nhanh chóng lao mất, Thiên Tà men theo tiếng gầm gừ tiến đến. Ở một bãi đất trống hiem ho, hai con yêu thú đang đánh nhau kịch liệt. Một con Rắn màu đen, thân hình dài hơn năm mét. Một con khác là con hổ. Không biết vì nguyên nhân gì khiến chúng đánh nhau kịch liệt, hai con vật thực lực ngang nhau lên rất khó phân thắng bại, Cả hai đều máu tươi đầy người.

Lãnh Dao đứng bên cạnh thắc mắc nói:

- Hai con yêu thú này bị điên rồi, cho dù là tranh đoạt lãnh thổ cũng không đến mức kịch liệt vậy đi. Như vậy cho dù thắng thua đều phải chết.

Thiên Tà cũng không hiểu gì, hắn lắc đầu kéo hai người đi. Dù sao cũng chỉ là hai con yêu thú cấp thấp, bọn chúng muốn đánh nhau thì kệ bọn chúng đi, cũng không ảnh hưởng đến ai.

Ba người đi bộ vài giờ, đột nhiên dưới chân xuất hiện một lỗ thủng, cả ba cùng rơi xuống. Vỗ vổ trên người bụi đất, Lãnh Dao mau chóng lấy ra Hỏa Diễm Kiếm chiếu sáng khắp bốn phía. Thiên Tà quan sát xung quanh một chút, cặp mắt dừng lại ở một tấm bia đá cổ xưa. Trên mặt tấm bia có vài chữ nhưng bị bụi bặm phủ đầy, không nhìn rõ là chữ gì. Huyền Nguyệt bước tới phẩy tay vài cái, nhìn thấy dòng chữ bên trên, hai người khuôn mặt trắng bệch.

- Yêu Đế Động.

Thiên Tà cũng không cảm giác thấy gì, ngược lại là Huyền Nguyệt và Lãnh Dao vẻ mặt sợ hãi, ôm lấy tay hắn. Huyền Nguyệt nhỏ giọng nói:

- Yêu Đế là yêu tộc một vị cực kỳ mạnh mẽ Yêu thú, đã từng thống nhất toàn bộ Yêu tộc, không nghĩ tới chúng ta lại rơi xuống chỗ này.

Thiên Tà cười nói:

- Yêu Đế, khá thú vị.

Sau đó bắt đầu bước vào Yêu Đế Động, Huyền Nguyệt và Lãnh Dao thấy vậy vội vàng đi theo. Bên trong Yêu Đế Động không khí vô cùng kỳ lạ,

đường như có một loại áp chế nào đó rơi vào người Thiên Tà nhưng rất nhanh biến mất. Huyền Nguyệt và Lãnh Dao đi dần vào trong thì cảm giác sợ hãi cũng biến mất, hai người một người là Yêu Thú hóa hình, một người là hậu duệ Chu Tước thần thú. Đều có liên quan đến Yêu Tộc, có sợ hãi cũng chỉ là do tầm mắt gặp sợ hãi.

Thiên Tà suy đoán loại áp chế này chắc là do Yêu Đế tạo ra, dù sao Yêu Tộc cũng không thích con người.

Vào sâu bên trong, những giọt nước không ngừng "" tích tách "" rơi, cộng thêm những tiếng gió thổi vu vu càng khiến người khác cảm giác khủng bố, quỷ dị. Thiên Tà cũng không để ý đến, hắn đang suy nghĩ tại sao Yêu Đế Động lại ở chỗ có Yêu thú yếu ớt này.

Bỗng nhiên phía sâu trong động từng đợt gió lạnh thổi tới, trong động tối đen dần dần phát ra ánh sáng, một thanh âm truyền tới:

- Quấy rầy giấc ngủ của ta...CHẾT. Con người dám tiến vào Yêu Đế Động...CHẾT.

Vừa nói xong, hai bóng đen xuất hiện giữa không trung, tỏa ra khí tức khủng bố.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Yêu Đế Động

Hai bóng người từ từ ngưng tụ ra, vô số yêu khí tụ tập lại tạo trong thân thể. Hai người hình dáng cực kỳ quái dị, thân thể giống hệt như con người mà phía trên đầu lâu lại là Yêu Thú. Quá trình ngưng tụ kết thúc, vô số tử khí, sát khí khóa chặt Thiên Tà, Huyền Nguyệt và Lãnh Dao.

Lãnh Dao nhíu mày, Hỏa Diễm Kiếm tuôn trào ra vô số hỏa diễm, phút chốc như núi lửa phun trào vậy lan tràn ra xung quanh động.

Hai tiếng gào thét vang lên, hai bóng người vừa ngưng tụ được thân hình bị ngọn lửa bao vây thiêu đốt nhanh chóng tan biến

- Dao nhi giỏi quá nha.

Thiên Tà xoa xoa má nàng.

Ba người tiếp tục đi sâu vào bên trong, vượt qua vô số cấm chế, trận pháp nguy hiểm. Đột nhiên Thiên Tà dừng lại, nhìn cảnh tượng trước mắt. Phía trước là một ngọn núi được tạo thành bởi vô số bộ xương trắng.

- Nhiều xương như vậy, rốt cuộc chết bao nhiêu người chứ.

Lãnh Dao đôi mắt nhìn chăm chăm vào núi xương trước mặt, thân hình run lên, nàng cảm nhận được vô tận sợ hãi. Thiên Tà quan sát ngọn núi xương trước mắt, nói:

- Không phải chết bao nhiêu người, trước mắt chỉ là xương của một người.

Hai người kinh ngạc nhìn Thiên Tà. Đột nhiên gió lạnh nổi lên, từng tiếng gào thét như quỷ khóc sói tru khiến người ta tâm thần sợ hãi. Một luồng uy áp khủng bố truyền tới, Huyền Nguyệt và Lãnh Dao bị luồng uy áp này khiến cho hai người phun ra một ngụm máu tươi, thân hình run lên lấy bầy, hai mắt mê ly như sắp ngất đi. Thiên Tà vội vàng đem hai người kéo vào ngực mình, Yêu Đế uy áp không phải hai người tu vi như họ có thể chịu nổi.

Núi xương đột nhiên rung động kịch liệt, những thanh âm "" Rắc... Rắc "" không ngừng vang lên. Một cái đầu lâu đen sì từ từ nhô lên, tỏa ra uy áp khủng bố lan ra khắp động.

Hai nữ ở trong ngực Thiên Tà dù không cảm nhận được uy áp nhưng cảnh tượng trước mắt cũng khiến hai người không chịu nổi. Hoảng sợ nhìn đầu lâu khổng lồ phía trước.

Thiên Tà chậm rãi phun ra bốn chữ

- Yêu Đế thi thể.

Hai người giật mình, thì ra cả tòa núi được tạo thành bởi xương trắng này lại là Yêu Đế thi thể.

- Sao nơi này lại có khí tức nhân loại.

Đầu lâu bay lên trên cao, giọng âm u nói. Đầu lâu phát ra ánh sáng rực rỡ, cuối cùng biến thành một tên trung niên nam tử, một thân đen sì quần áo lơ lửng trên không trung, đôi mắt không ngừng đánh giá ba người Thiên Tà.

- Yêu thú, Huyết mạch Chu Tước, ngươi là ai. Trong cơ thể không có một chút tu vi gì, nhưng đôi mắt với người ta lại có cảm giác sợ hãi, nỗi sợ này từ

sâu trong tâm hồn. Ngươi rốt cuộc là thứ gì.

- Ta không phải là thứ gì cả. Ta là ta.

Thiên Tà khước miệng hơi nhếch lên, nói.

Nam tử nhìn Thiên Tà thật lâu, rồi thờ dài, nói:

- Ngươi kinh khủng như vậy, làm gì còn muốn tìm tới đây lấy truyền thừa của ta, ngươi rồi đi thôi.

Thiên Tà mỉm cười, nói:

- Ai nói ta muốn truyền thừa của ngươi. Không nhìn thấy cô nàng bên cạnh ta đây sao.

Yêu Đế nhìn Huyền Nguyệt một chút, nói:

- Cấp ba đã hóa hình, Hừm... Trong cơ thể có một phần nhỏ huyết mạch của Rồng, không tệ, ngày sau có cơ hội hấp thu máu huyết của Rồng thì rất có khả năng lột xác thành Rồng.

- Ngươi tới đây.

Huyền Nguyệt nhìn Thiên Tà, thấy hấn gật đầu, nàng cũng đi tới. Hai người đối mặt với nhau, Yêu Đế chợt bật cười:

- Rất gần với Ma Long huyết mạch. Tiểu cô nương, muốn nhận truyền thừa của bản Đế không.

Huyền Nguyệt nghĩ một chút rồi gật đầu.

- Đây là truyền thừa mạnh nhất của ta, hy vọng ngươi có thể hợp nhất Yêu Tộc, mang nó đi về hướng phát triển.

Dứt lời, một luồng sáng bao phủ Huyền Nguyệt.

Yêu Đế nói Huyền Nguyệt có một chút Huyết mạch của Ma Long cũng không sai. Ngay từ đầu Thiên Tà cũng đã nhìn ra, nhưng cơ hội lột xác thành Rồng không lớn. Dù sao nàng chỉ là có hồn huyết chứ không phải tinh thuần.

Không lâu sau, ánh sáng xung quanh Huyền Nguyệt biến mất, nàng thở sâu một hơi, ánh mắt kích động, vội vàng cảm ơn một câu. Yêu Đế nhìn ba người rồi nói:

- Đi đi, bản Đế mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi.

Nói xong vung tay lên, Thiên Tà, Huyền Nguyệt và Lãnh Dao bị đưa ra ngoài. Huyền Nguyệt và Lãnh Dao nhanh chóng ăn vài viên đan dược trị thương, dù sao vừa rồi hai người cũng bị uy áp làm bị thương.

Nửa ngày sau, ba người tiếp tục hướng về phía sâu bên trong đi tới. Xuyên qua vô số đầm lầy không gặp trở ngại nào. Vừa đi vào rừng cây một chút thì dị biến phát sinh, vô số cành cây như thiên la địa võng vây công ba người. Huyền Nguyệt cùng Lãnh Dao nhanh chóng đánh trả. Nhìn thân cây khổng lồ trước mắt, Lãnh Dao kinh ngạc, nói:

- Ma thụ.

Ma thụ là vật được Ma Tộc vô cùng tôn kính. Nhưng đã bị tiêu diệt rất nhiều năm trước, không nghĩ tới bây giờ còn gặp được. Nơi này có Ma Thụ, thảo nào không khí tràn ngập khí tức Ma Tộc như vậy. Ma thụ là loại cây có thể chủ động công kích, nhưng nếu là Ma Tộc sẽ không công kích, chỉ công kích những chủng tộc khác.

- Xâm nhập địa bàn của Ma Tộc...CHẾT. Cuồng ma loạn vũ.

Ma thụ này khẳng định đã có Linh trí, nó hét lớn một tiếng, một cái mặt quỷ từ thân cây lòi ra, lăm bằm gì đó, sau đó vô số cành cây tập trung lại, như những mũi tên lao về phía ba người. Ma khí âm âm tuôn ra, phút chốc che kín bầu trời.

Huyền Nguyệt và Lãnh Dao đang định tiến lên thì Thiên Tà giữ hai người lại. Từ trong nhẫn chứa đồ lấy ra một cái lò luyện đan, chính là cái lò lần trước hấn thử luyện đan, bên trong mấy viên đan dược đã bị lấy đi. Hóa điểm cực kỳ nóng bỏng không ngừng từ nắp lò luyện đan tràn ra.

- A... Nhân loại chết tiệt, đây là loại Hỏa điểm gì chứ.

Ma thụ lúc này phát ra tiếng kêu thê thảm, khuôn mặt quỷ không ngừng nhăn nhó, thân thể như muốn bị đốt sạch sẽ. Nó nhanh chóng cắt đứt những cành cây bị đốt cháy, vội vàng cuộn những cành cây còn lại quanh người.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Ma Tộc

- Đủ rồi, dừng lại đi.

Sau tiếng nói, một người nam nhân trung niên xuất hiện trên không trung. Cả người hắn được bao phủ bởi vô số ma khí, đang chậm rãi bước tới.

- Nơi này là địa bàn cuối cùng của Ma Tộc, các người mau rời đi thôi, để chúng ta được yên ổn đi.

Thiên Tà nhìn hắn một chút sau đó gật đầu, lời kéo hai nữ quay lưng rời khỏi.

Nhìn theo bóng lưng ba người, Ma thụ không cam tâm, nói:

- Tại sao không giết bọn chúng, chúng đã biết nơi ở của chúng ta.

Người nam nhân trung niên từ từ biến mất, một thanh âm truyền tới trong tai Ma thụ.

- Không phải không muốn giết, mà là giết không nổi. Ngươi không nhìn ra sao.

Một bên khác, Lãnh Dao nghi ngờ hỏi:

- Người đó là Ma Tộc sao? Không phải đã bị diệt sạch rồi sao?

- Nếu như bọn chúng dễ dàng bị diệt như vậy thì vài vạn năm trước đã bị diệt rồi.

Thiên Tà rời khỏi cũng không phải là sợ hãi, chẳng qua hắn không muốn dây dưa với bọn Ma Tộc đó. Bọn chúng tồn tại như ánh sáng và bóng đêm, gần như không thể diệt sạch sẽ. Mỗi lần nghĩ đã diệt sạch bọn chúng, vài chục năm sau chúng sẽ lại xuất hiện ở một nơi nào đó. Như hình với bóng, chúng đã không động chạm đến mình thì tốt nhất mình cũng không nên đi trêu chọc chúng.

Lãnh Dao suy nghĩ một chút, rồi nói:

- Có lên thông báo truyền này cho những người khác không? Để bọn họ tiêu diệt chúng.

- Mặc kệ đi, bọn họ muốn bình yên thì cũng mặc kệ họ đi.

Huyền Nguyệt nói:

- Bây giờ chúng ta đi đâu?

- Về thành trì kia đi. Gần mười ngày rồi, đám đệ tử kia cũng sắp ra.

Ba bóng người nhanh chóng lao ra khỏi Đàm Lầy Từ Vong. Vài bước nữa là tới cổng thành trì thì một thanh âm truyền tới khiến cho bọn họ nhú mảy.

- Oh... Kia không phải là Lãnh Dao phản đồ của Thiên Ma điện sao.

- Phản đồ gì chứ... Ngươi ta tự phế tu vi để gia nhập Băng Nguyệt cung mà. Ha... ha...

Thiên Tà nhìn về phía thanh âm thì xuất hiện trước mắt họ là hai tên thanh niên mặc quần áo màu xanh đang cười nhạo nhìn bọn họ. Một tên cầm kiếm, một tên cầm khiên chắn, tu vi đều là Kết đan sơ kỳ.

Lãnh Dao khuôn mặt hiện lên sự tức giận.

- Người của Huyền Thiên tông đều thích nhạo báng người khác như vậy sao?

Tên thanh niên cầm kiếm cười, nói:

- Phản đồ... Ah không, Lãnh Dao sư muội báỉ nhập Băng Nguyệt cung mấy tháng rồi, đến giờ vẫn khỏe chứ. Oh tên mặt trắng nhỏ này là trưởng lão gì đó của Băng Nguyệt cung sao?

- Không nghĩ tới sư muội phế bỏ tu vi vì tên mặt trắng này, không lẽ Thiên Ma điện không có ai thỏa mãn được sư muội.

Nói xong, hai tên cùng cười vang, không chút nào để ý đến Lãnh Dao khuôn mặt đang bùng bùng sát khí. Tên thanh niên cầm khiên chắn tiếp tục nói:

- Lãnh Dao sư muội đừng nghe sư đệ ta nói bậy. Dù sao Lãnh Dao sư muội cũng là một trong thập đại mỹ nữ của Thiên Nam đại lục, làm sao có thể

vừa ý tên mặt trăng kia chứ. Sư huynh nghĩ như vậy, không bằng sư muội theo chúng ta về Huyền Thiên tông đi. Sư huynh đảm bảo sư muội mỗi ngày đục tiền đục từ ah.

Huyền Nguyệt thấy Lãnh Dao bị họ nói như vậy, cũng đã nổi giận, cả người run run chỉ tay vào hai tên thanh niên, nói:

- Các người... Các người sao dám nói Lãnh Dao muội muội như vậy.

Hai tên thanh niên nhìn sang Huyền Nguyệt, ánh mắt lập tức tỏa sáng, nói:

- oh, lại thêm một vị mỹ nữ nữa, tên mặt trăng này điểm phúc không ít. Tiểu muội muội kia cũng cùng theo Lãnh Dao sư muội về Huyền Thiên tông với chúng ta đi. Đảm bảo hai người thỏa mãn.

- Trưởng lão của Băng Nguyệt cung yếu ớt như vậy, dùng tay làm cho hai người thỏa mãn ah. Ha...H.

Tiếng cười bỗng dừng im bật, Lãnh Dao đã rút kiếm chém xuống, tên thanh niên cảm khiên chấn vội vàng giơ lên, che trước người. Chỉ thấy ""Oanh "" một tiếng, không bỏ kiếm ánh lao thẳng vào trên mặt khiên chắn. Dưới chân bụi đất bắn tung toé, bụi đất tản ra, một vết nứt dài gần ba mét chia đôi mặt đất phía sau hai người. Hai tên thanh niên ngẩng đầu lên, đang định nói gì đó thì thấy khiên chắn của mình bị một vết kiếm chém suýt chút nữa vỡ làm đôi, cả hai hít sâu một hơi, ánh mắt toát ra vẻ khiếp sợ, đồng thời còn là đau lòng.

Cái khiên này hắn đã dùng hai năm, phẩm cấp Hoàng khí ah, trải qua bao nhiêu trận chiến đấu vẫn không có chút trầy xước gì, hôm nay gần gần một kiếm mà gần như vỡ đôi. Món Hoàng khí này trở thành đồ bỏ.

Cũng nghĩ tới không phải Lãnh Dao đã phé bỏ tu vi sao. Làm thế nào bây giờ lại chém ra một kiếm khủng bố như vậy. Nếu không có khiên chắn này bây giờ mình không phải bị chém thành hai nửa.

- Lãnh Dao sư muội, sư huynh chỉ là nói đùa, sư muội đừng cho là thật.

- Đúng vậy ah, sư muội đừng tin thật.

Lãnh Dao khuôn mặt không có bất cứ biểu cảm nào, nói:

- Hai lựa chọn, Tự sát hoặc ta ra tay.

Hai tên thanh niên thấy vậy, giận dữ chỉ vào Thiên Tà, nói:

- Đừng hiếp người quá đáng, còn Ngươi là trưởng lão không quản được đệ tử của cung mình sao, hay Băng Nguyệt cung các người muốn khai chiến với Huyền Thiên tông chúng ta.

Thiên Tà nghe xong, mỉm cười, nói:

- Huyền Thiên tông sao, hai người là đệ tử của Huyền Thiên tông?

Hai tên thanh niên thấy vậy, vênh mặt ngẩng cao đầu, nói:

- Đúng vậy, chúng ta chính là đệ tử nội môn của Huyền Thiên tông, các ngươi tốt nhất không nên động đến chúng ta, nếu không Băng Nguyệt cung sẽ bị Huyền Thiên tông báo thù đẫm máu.

Thiên Tà cười quay sang phía Huyền Nguyệt, nói:

- Huyền Thiên tông quá kinh khủng nha, ta sợ không dám nhúc nhích rồi, Huyền Nguyệt ah lên trợ giúp Lãnh Dao một tay, xử lý bọn chúng đi.

Hai tên đệ tử Huyền Thiên tông nghe xong biến sắc, vội vàng xoay người bỏ chạy. Hai thân ảnh áo trắng lóe lên đuổi theo, vài phút sau vang lên hai tiếng hét thảm thiết.

Tìm một tủ lâu nghi ngại, vào trong phòng, Thiên Tà ôm lấy Lãnh Dao, nói:

- Làm sao, để ý đến những lời bọn chúng vừa nói.

Lãnh Dao tựa vào ngực hắn, lắc đầu.

- Nàng hỏi hận sao?

- Không có, từ lúc Dao nhi quyết định làm thị nữ của Công tử thì cả đời này cũng không bao giờ hối hận.

- Vậy bây giờ lên làm việc thị nữ phải làm thôi.

Thiên Tà nói xong kéo Lãnh Dao xuống giường, mặc kệ Huyền Nguyệt khuôn mặt đỏ bừng ngồi bên cạnh, đưa tay cởi bỏ quần áo của Lãnh Dao. Phút chốc, căn phòng vang lên những tiếng rên rỉ của nữ nhân, thở dốc của nam nhân, cùng những tiếng va chạm ""BẠCH...BẠCH "".

Chương 21: Dạo phố

Sáng sớm hôm sau, ánh sáng mặt trời xuyên qua khe cửa chiếu xuống ba thân hình đang trần truồng trên giường. Thiên Tà cũng tỉnh dậy, nhìn hai thân thể quyến rũ bên cạnh hần thiếu chút nữa không nhìn được mà hóa thân thành sói. Nghĩ tới đêm qua điên cuồng rất lâu, nên hần cố gắng nhìn xuống. Đánh thức hai nữ dậy, cả ba người tắm rửa rồi cùng đi ăn sáng. Hôm nay cũng không biết đi đâu, Lãnh Dao đề nghị đi dạo phố, Thiên Tà và Huyền Nguyệt đồng ý.

Nhìn hai bóng người lang thang hết cửa hàng này đến cửa hàng khác, Thiên Tà thờ dài ngoai ngán.

Lúc này hai nàng cũng đã hấp dẫn vô số ánh mắt của người khác. Cũng phải thôi vì cả hai đều là những mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành. Huyền Nguyệt dịu dàng trang nhã, Lãnh Dao nóng bỏng, gợi cảm, quyến rũ. Chỉ cần một cô gái như vậy xuất hiện cũng đã là tiêu điểm của người khác, mà lúc này lại có những hai người.

Một lúc sau, cảm giác thấy vô số ánh mắt nhìn vào mình khiến hai người cũng không tự nhiên được như trước. Lông mày nhíu lại, quay về phía Thiên Tà, nói:

- Chúng ta đi chỗ khác đi. Chỗ này lắm ruồi quá.

Thiên Tà gật gật, hần có thể nói gì khác được. Cả hai lớn lên đều xinh đẹp, hần có thể làm sao.

Chưa kịp rời đi, vài người đã chắn ngang trước mặt, một tên cơ bắp to lớn, mặc một bộ đồ trắng cười đậm đàng, nói:

- Hai vị mỹ nữ định đi đâu vậy, đi uống rượu cùng chúng ta được không?

- Hai vị mỹ nữ này quả thực quá xinh đẹp. Không biết gặp bao nhiêu lần đám nữ nhân trong kỹ viện ah.

- Xinh đẹp, ta thích, đi dạo với chúng ta đi.

Lãnh Dao giận dữ, nói:

- Cút ngay cho ta, không đừng trách ta không khách khí.

- Oh... Quả ớt cay, nhưng ta thích.

Lãnh Dao giận dữ nằng không khiến đám người kia sợ, ngược lại càng khiến họ cười to. Lúc này xung quanh có vô số người vây xem, nơi nào thường xuyên có việc gì xảy ra là nơi đó sẽ có vô số người vây quanh góp vui. Nhìn thấy hai vị mỹ nữ bị đùa bỡn không những không giúp mà còn cười nói theo. Điều này khiến đám người lá gan càng lớn hơn.

Lãnh Dao khuôn mặt đã tức giận đỏ bừng lên. Một tên đưa tay định chạm vào Lãnh Dao, nhưng dừng lại ngay giữa không trung, vài giây sau trên cổ phun ra một tia máu, thân thể âm ỉ ngã xuống đất.

- Lũ rác rưởi.

Lãnh Dao nói một câu, sau đó vung tay lên, tất cả những tên chắn ngang trước mặt đầu rơi khỏi cổ, máu tươi tràn lan. Những người vây xem vội vàng chạy đi, không ngờ cô gái này mạnh như vậy, mấy tên kia quá xui xẻo rồi. Trong lòng âm thầm kêu may mắn mình không tham gia.

Thấy Lãnh Dao định đuổi theo giết tiếp những người vừa rồi vây xem, Thiên Tà vội vàng ngăn lại:

- Được rồi Lãnh Dao, bỏ qua cho họ đi.

- Hừ... Hứng thú dạo phố bị mấy tên ngu ngốc kia làm bay mất hết rồi.

- Được rồi, đừng giận nữa, chúng ta đi về thôi.

Thiên Tà tiến lên ôm lấy eo hai người, nói. Huyền Nguyệt và Lãnh Dao cũng gật đầu.

Dọc đường về, Thiên Tà hai tay không ngừng nắn bóp hông hai người. Huyền Nguyệt và Lãnh Dao cũng không phản kháng, thân thể mềm nhũn tựa trong ngực hần.

Bởi vì hai nàng đều mặc áo choàng bên ngoài nên không ai để ý. Huyền Nguyệt và Lãnh Dao từ khi bị hắc ăn sạch cũng vô cùng khát vọng được hắc yêu thương, nhiều khi chỉ hơi phản đối một chút là do hắc Bạch Nhật Tuyên Dâm, nhưng sau đó cũng hoàn toàn mặc kệ hắc.

- Công tử... Ta muốn rồi.

Thiên Tà nghe hai nàng nói vậy, bước đi càng thêm nhanh về phía Tử lâu.

Vào phòng, Huyền Nguyệt đóng cửa lại, còn Lãnh Dao cũng không chậm chạp cởi bỏ quần áo của hắc rồi đẩy xuống giường. Hai nàng cũng cởi bỏ quần áo của mình, sau đó cả hai cúi xuống dưới chân hắc, ngậm lấy Cự Long vào miệng liếm mát.

Thiên Tà để hai nàng phục vụ một chút rồi ngồi dậy để Lãnh Dao xuống giường. Tách ra hai chân nàng, Cự Long từ từ tiến vào đào nguyên, dưới thân động tác cũng nhanh dần lên. Huyền Nguyệt cũng đi chuyển sang bên cạnh hắc rồi cùng hôn môi. Lãnh Dao thân thể nóng như lửa đốt, nàng quên hết mọi thứ, trong miệng không ngừng rên rỉ.

Sau nửa ngày, mây tan mưa tạnh, Lãnh Dao đã nằm thiếp đi trên giường. Thiên Tà kéo Huyền Nguyệt xuống giường nằm cạnh Lãnh Dao, Cự Long cứng rắn lại chậm rãi tiến vào đào nguyên đã nước chảy tràn lan của nàng. Huyền Nguyệt nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng.

Khi Thiên Tà tỉnh lại thì thấy bên cạnh mình không có ai, vội vàng ngồi dậy thì thấy Huyền Nguyệt đang ngồi trên ghế. Có vẻ như Huyền Nguyệt vừa mới tắm rửa xong, tóc vẫn còn đọng lại những giọt nước nhỏ. Nàng mặc một bộ quần áo mỏng màu trắng, vì vừa tắm xong khiến bộ đồ mỏng dán chặt vào xung quanh người tạo thành những đường cong mê hoặc. Bộ ngực như ẩn như hiện càng thêm mê người, phía trên hai hạt anh đào hồng hồng lộ ra rõ ràng. ""Nàng không mặc đồ lót "" Ý nghĩ này nổi lên trong lòng Thiên Tà. Phía dưới Cự Long lập tức dựng đứng lên.

Hắc đi tới ép nàng xuống bàn, không đợi Huyền Nguyệt nói gì thì một tay đã kéo quần của nàng xuống, Cự Long từ phía sau lại một lần nữa tiến vào, không ngừng ra vào.

Huyền Nguyệt cảm thấy một cây gậy nóng bỏng chọc vào thân thể mình, nàng run lên, quay đầu lại nhìn Thiên Tà:

- Công tử...

Thiên Tà thờ dõc nói

- Nàng quá mê người rồi, ai kêu nàng ăn mặc như vậy quyến rũ.

Huyền Nguyệt cũng không nói thêm gì nữa, ai bảo nàng có một chủ nhân xấu đấy.

Hai người thực hiện đủ loại tư thế, đến lúc Huyền Nguyệt không chịu đựng nổi nữa thì cửa phòng mở ra. Lãnh Dao tiến vào, nàng cũng nhanh chóng cởi bỏ quần áo đi tới gia nhập. Thật ra nàng đứng ở cửa phòng đã lâu, ngại ngần không dám đi vào, nhưng cuối cùng nghe thấy tiếng cầu xin tha thứ của Huyền Nguyệt, biết nàng không chịu nổi nữa lên vội vàng đẩy cửa vào chịu tội thay.

Trận chiến đấu kéo dài đến giờ cơm tối, vì đói bụng lên Thiên Tà mới chịu phun ra tinh hoa vào miệng hai nàng sau hơn một tiếng được liếm mát.

----- Cho nhận xét với m.n, cứ im lặng thế này ta lại chán, không có hứng thú viết -----

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tập hợp

Bên ngoài thành trì, có mười bóng người nhanh chóng chạy tới rồi hòa vào dòng người đông đúc. Mười người này vừa bước gần tới cổng thành đã thu hút rất nhiều ánh mắt nhìn. Mười người này toàn bộ đều là những mỹ nữ xinh đẹp, quần áo rách nát vài chỗ, không ít mảng da thịt trắng bóc hiện ra. Nhưng toàn bộ bọn họ ánh mắt đều lạnh băng, chắc do vừa trải qua chiến đấu kịch liệt lên vẫn còn có sát khí đọng lại khiến người khác không dám nhìn thẳng. Xung quanh đã có không ít nam nhân dùng tay bịt mũi mình lại ngăn chặn máu mũi chảy ra, nhưng cũng không ai dám lại gần.

Mười người này chính là đám đệ tử Dương Tuyết, Tô Phương, Thiên Nhã, Băng Lam, Ngọc Phương, Uyển Dung, Thanh Tuyết, Cổ Nguyệt, Uyển Phương, Uyển Phương. Những đệ tử này trải qua nhiều ngày chém giết khiến cho tu vi tăng lên rất nhiều, đồng thời cũng trưởng thành hơn.

- Dương Tuyết sư tỷ, có phải trưởng lão đợi chúng ta trong thành trì này không?

- Đúng vậy, lần trước tách ra Thiên Tà trưởng lão đã nói như vậy mà, ta nhớ không nhầm đâu.

- Được, vậy chúng ta nhanh vào thôi, người muội bản quá rồi.

Lúc này dị biến phát sinh, một đám người khác chặn trước mặt, nói:

- Giao ra toàn bộ nhẫn chứa đồ.

Dương Tuyết thấy có người chặn đường mình, nghe đối phương mở miệng là muốn nhẫn chứa đồ của mình, nàng nổi giận nhưng cũng rất nhanh kiềm chế lại được. Đám người kia cảnh giới Trúc cơ như bên mình, nhưng nhiều người hơn, một khi đánh nhau bên mình chỉ có chịu thiệt. Vì vậy tiến lên, nói:

- Các người là ai, chúng ta là đệ tử Băng Nguyệt cung mà các đệ cũng dám cướp.

Phía trước đám người số lượng gần hai mươi người, toàn bộ mặc trang phục màu xanh lá. Một tên nói:

- Không cần biết các người là ai, muốn sống sót thì giao ra toàn bộ nhẫn chứa đồ. Nếu không, hắc hắc...

Nói xong ánh mắt còn không ngừng quét qua thân thể các nàng.

- Các người là đệ tử Thiên Ma điện, các người đừng quá mức, nếu không Băng Nguyệt cung chúng ta sẽ không bỏ qua cho Thiên Ma điện các người.

Bị bọn họ ánh mắt dâm tà nhìn chằm chằm, mọi người đã cực kỳ nổi giận, Tô Phuong không nhịn nổi nữa đứng ra nói.

Đám đệ tử Thiên Ma điện nghe nàng nói vậy, sắc mặt trầm xuống, sát khí không ngừng trào ra.

- Cho các người một cơ hội cuối cùng, giao ra nhẫn chứa đồ, nếu không đừng trách chúng ta.

Một đệ tử tên là Uyển Phuong lúc này rút kiếm ra chỉ thẳng vào đám người Thiên Ma điện, nói:

- Hừ... Muốn nhẫn chứa đồ thì xông tới đây mà lấy, đệ tử Băng Nguyệt cung chúng ta cũng không sợ chết.

- Các người đã muốn chết thì chết hết đi cho ta. Giết.

Đám người Thiên Ma điện nghe xong lập tức rút kiếm lao vào. Chiến đấu nhanh chóng bộc phát. Thực lực mỗi người là ngang nhau nhưng bên kia đông người hơn. Đám đệ tử Băng Nguyệt cung bắt đầu co lại phòng ngự, một số người đã có vài vết thương nhẹ.

Đúng lúc này, ở phía xa có ba bóng người xuất hiện, một nam hai nữ. Ba người không phải ai khác chính là đám người Thiên Tà, Huyền Nguyệt và Lãnh Dao. Lãnh Dao rút kiếm chém xuống, ánh kiếm lóe lên lao tới tên đệ tử đang đánh nhau với Dương Tuyết. Tên đệ tử này phát hiện có người đánh lên lập tức giờ tay đón đỡ.

- A

Tên đệ tử Thiên Ma điện trong miệng truyền ra một tiếng kêu thảm thiết. Một cánh tay của hắn bị ánh kiếm chém rơi xuống, máu me phun ra bay đầy vào mặt Dương Tuyết. Tên đệ tử này nhanh chóng ôm cánh tay đã đứt rồi lùi lại. Dị biến phát sinh khiến cả đám người đang đánh nhau cũng dừng lại. Đám đệ tử Thiên Ma điện ngẩng người nhìn vào vị sư huynh đồng môn của mình.

Dương Tuyết lau đi vết máu trên mặt, nhìn về phía ánh kiếm phát ra. Ba người áo trắng xuất hiện trước mắt nàng lập tức kích động vui mừng:

- Thiên Tà trưởng lão.

- Đệ tử bá kiến Thiên Tà trưởng lão.

Thiên Tà nhìn qua đám mỹ nữ, gật đầu.

- Chuyện gì xảy ra ở đây vậy?

Đám đệ tử Băng Nguyệt cung đi tới bên cạnh hắn, nói:

- Trưởng lão, đám đệ tử vừa ra khỏi Đàm Lầy Tử Vong đến đây thì đám người kia xuất hiện đòi cướp đi nhẫn chứa đồ. Đám đệ tử không đồng ý nên hai bên đánh nhau.

Thiên Tà nhìn đám người kia, nói:

- Người của Thiên Ma điện.

- Đúng vậy, chúng ta là đệ tử Thiên Ma điện, các người chém đứt tay của đại sư huynh của chúng ta. Các người không phải là lên bồi thường chúng ta sao.

Một tên đệ tử Thiên Ma điện đứng ra nói. Thiên Ma điện những năm gần đây tốc độ phát triển cực nhanh, đã vượt qua rất nhiều môn phái lớn khác.

Thiên Tà gật đầu nhìn hắn, sau đó nhìn bên cạnh Huyền Nguyệt và Lãnh Dao nhẹ nhàng nói:

- Giết.

- Dạ, Công tử.

Hai nàng nói một tiếng, sau đó không một chút do dự lao vào đám đệ tử Thiên Ma điện, bộc phát ra Kết đàn kỳ tu vi. Đám đệ tử Thiên Ma điện thấy vậy, kêu lên

- Các người dám, chúng ta là đệ tử Thiên Ma điện...

Chưa nói hết lời, từng tiếng kêu thảm thiết vang lên. Liên tiếp từng người từng người ngã xuống đất.

Xử lý xong xuôi, Thiên Tà nhìn đám đệ tử nói:

- Các người bị thương rồi, vào thành đi, nghỉ ngơi một hôm, sáng mai lên đường về Băng Nguyệt cung.

Sáng hôm sau, một đoàn hơn mười người cười yêu thú cấp thấp rời khỏi thành trì. Thấy sắc mặt đám mỹ nữ đệ tử không tốt, hai mắt thâm đen, vẻ mặt buồn ngủ, Thiên Tà quan tâm hỏi:

- Hôm qua ngủ không đủ sao, có cần nghỉ thêm một hôm nữa không. Mọi người sắc mặt kém quá.

Nghe hán nói vậy, một vị đệ tử ngáp ngừng một chút, nói:

- Thiên Tà trưởng lão, lần sau làm việc thì nhẹ nhàng một chút.

Sau đó liếc nhìn Huyền Nguyệt và Lãnh Dao một chút. Thiên Tà nghe vậy đã hiểu sao họ lại mất ngủ, chắc do đêm qua âm thanh của ba người quá lớn lên bọn họ nghe thấy, họ khan một tiếng rồi nói:

- Khục khục... lần sau sẽ chú ý... Mọi người lên đường.

Lãnh Dao đỏ bừng mặt bỏ lại một câu rồi điều khiển Yêu thú phóng đi. Huyền Nguyệt vì ngồi chung yêu thú với hán mà không làm gì được ngoài việc cúi đầu rúc trong ngực hán.

Hơn nửa ngày sau Lãnh Dao quay đầu lại, nói:

- Phía trước là Mê Huyền Cốc, mọi người cẩn thận một chút.

Đoàn người gật gật đầu, rồi từ từ tiến vào.

Mê Huyền Cốc, quanh năm sương mù bao vây, giống như Đầm Lầy Tử Vong, nơi đây ánh mặt trời không thể xuyên qua được đám sương mù để chiếu sáng. Nơi đây là nơi vô cùng Thần bí, diện tích nhỏ hơn nhưng độ nguy hiểm không kém hơn quá nhiều so với Đầm Lầy Tử Vong. Trong lịch sử, đã có vài người cảnh giới Đại Thừa tiến vào trong chỗ sâu tìm hiểu nhưng ra đi không trở lại.

Vài giờ đi vào trong Mê Huyền Cốc, không gặp trở ngại nào khiến đám đệ tử đã bắt đầu bàn luận về việc trong Cốc này không nguy hiểm như lời đồn. Mọi người cười nói vui vẻ thì dị biến phát sinh, một loạt dây leo quấn lấy đám thú cười rồi kéo đi, đám người vội vàng nhảy xuống khỏi lưng đám yêu thú. Đuổi theo thì thấy đám yêu thú đã bị treo lên không trung, một đệ tử hoảng sợ, nói:

- Mê Huyền thú.

Mê Huyền thú là Yêu thú cấp hai, lực công kích không mạnh nhưng bù lại mắt của nó có thể tạo cho người nhìn vào một loại ảo giác. Khiến người khác không cách nào thoát khỏi loại ảo giác đó.

Mê Huyền thú đi tới gần một con yêu thú đang bị treo trên không trung, ánh mắt nó lóe sáng một chút, con yêu thú kia như bị mê hoặc vậy, hoảng sợ không ngừng dấy dựa, miệng không ngừng gầm thét. Nhưng nó càng dấy thì dây leo quấn quanh người nó càng thêm thắt chặt. Không lâu sau, con yêu thú dừng lại dấy dựa, nó đã chết. Nhưng khuôn mặt của con yêu thú kia cực kỳ hoảng sợ, như gặp chuyện gì vô cùng kinh khủng.

Mê Huyền thú tiến lại gần nó, há miệng cắn xuống "'Rắc"' đầu con yêu thú xấu số đã bị nó ngậm trong miệng nhai xoạt xoạt. Sau đó lại tiếp tục cắn xé thân hình con mồi. Không lâu sau, nó ăn hết tất cả số Yêu thú bị bắt được.

Phía xa, các cô gái đã che mắt, miệng không ngừng nôn mửa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Tắm rửa

Sau hai ngày đoàn người mới rời khỏi Mê Huyền Cốc. Chắc do may mắn bạo phát lên cũng không gặp trở ngại lớn nào, vài con yêu thú cấp thấp cản đường nhanh chóng bị làm thịt.

Thoát khỏi Mê Huyền Cốc nên bọn người Thiên Tà cũng thoải mái hơn rất nhiều. Bọn họ dừng lại trong một cái nhà hoang nhỏ ở mép rừng nghỉ ngơi qua đêm.

Ban đêm, ánh trăng sáng vô cùng, Thiên Tà một mình đi ra bờ sông tắm rửa.

Cởi sạch quần áo, Thiên Tà nhảy xuống dòng suối bắt đầu tắm rửa. Vừa ngoi đầu lên từ dưới mặt nước thì tiếng bước chân truyền tới. Hắn vội vàng núp sau tảng đá, do trăng khá sáng lên hắn nhìn thấy hai bóng người mặc đồ trắng đang đi tới. Lập tức nhận ra đó là hai cô nàng đệ tử Dương Tuyết và Tô Phương.

Dương Tuyết, nói:

- Chúng ta tắm rửa một chút đi.

Sau đó bắt đầu cởi bỏ quần áo, từng kiện quần áo rơi xuống, Thiên Tà có thể nhìn thấy thân thể trần truồng dưới bóng trăng. Một bộ ngực to lớn bên trên có hai hạt đậu hồng. Phía dưới đào nguyên có vài sợi lông đen ít ỏi, lộ ra hai mép hồng hào. Tô Phương ở bên cạnh, nói:

- Tuyết tỷ tỷ thân hình đẹp quá.

Sau đó cũng cởi bỏ quần áo của mình. Cái yếm màu trắng rơi xuống, một đôi cực lớn thò trắng nhảy ra lác lác trong không khí. Sau đó đào nguyên cũng nhanh chóng lộ ra, nhưng hắn không nhìn rõ vì quá nhiều lông lá. Thiên Tà núp sau tảng đá nhìn trộm mà máu mũi chảy liên tục không ngừng.

- Tô Phương muội muội bộ ngực lớn quá.

Dương Tuyết lấy tay cảm lấy bộ ngực của Tô Phương nhưng cảm mãi không hết, nàng kêu lên.

Tô Phương ngại ngùng, nói

- Lớn có gì tốt, muội muội muốn nó như của tỷ tỷ thôi. Chứ ngực muội quá lớn lên nhiều khi cũng vướng víu lắm.

- Muội lớn vậy mà còn không thích, nhiều người muốn lớn như muội mà còn không được đâu. Thôi xuống tắm đi.

Sau đó hai người xuống nước, bắt đầu chà sát thân thể. Tô Phương nói:

- Tỷ tỷ thích Thiên Tà trường lão phải không, mấy hôm nay muội phát hiện tỷ tỷ thường xuyên nhìn trộm Thiên Tà trường lão rồi cười thầm nhé.

Dương Tuyết nghe vậy hơi đỏ mặt lên, lấp bắp, nói:

- Ta... Ta không có, muội nhìn lầm rồi.

- Không có thật sao, sao mặt tỷ lại đỏ vậy, lại còn nói lấp bắp.

- Ta... Ta... Đúng vậy, ta thích Thiên Tà trường lão thì làm sao, đừng nói là muội không thích, ta không tin đâu.

- Đúng vậy nha, muội cũng thích Thiên Tà trường lão đó, mà không chỉ có muội, Băng Nguyệt cũng có ai không thích Thiên Tà trường lão đâu.

Tô Phương cũng không cãi lại Dương Tuyết, nàng gật đầu.

- Tỷ tỷ, chúng ta có lên nói cho Thiên Tà trường lão biết không?

- Ta... Không biết, nếu như Thiên Tà trường lão không thích chúng ta thì sao.

- Nhưng mà không nói thì trong lòng khó chịu nha. Với lại muội nghĩ Thiên Tà trường lão cũng thích chúng ta mà, nếu không hắn làm gì tốt với chúng ta quá vậy.

- ...

- Nói cho tỷ một chuyện bí mật nha, muội thấy Thiên Tà trường lão rất hay nhìn chăm chăm vào ngực chúng ta. Mỗi lần bị hắn nhìn, người muội lại ngứa ngáy khó chịu, như có ngọn lửa nóng rực chạy khắp toàn thân vậy.

Dương Tuyết nghe xong, lẩm bẩm:

- Thiên Tà trường lão nhìn ngực chúng ta sao.

- Đúng nha.

- Đúng gì mà đúng, muối trở lên dâm đẳng từ khi nào vậy, lại còn bị nhìn khiến toàn thân ngứa ngáy nữa.

- Muối... Muối đâu có... Tỷ tỷ trêu chọc muối.

Thiên Tà núp một bên nghe hai người nói chuyện, trong lòng thầm nói, không ngờ mình chỉ nhìn một chút lại bị phát hiện, quá sơ suất rồi. Sau đó lại ngẩng đầu lên nhìn hai người đang đùa dỡn dưới nước, thấy hai bộ ngực lớn bị nhào nặn biến hình, Thiên Tà nuốt nước miếng cái "" Ức "". Đang định nhẹ nhàng rời đi thì trượt chân ngã bùm xuống nước. Dương Tuyết và Tô Phuong giật mình, hai tay che trước ngực, nói:

- Ai, Ai đó.

Thiên Tà biết mình bị phát hiện, trong lòng cười khỏ, ngoi lên mặt nước, nói:

- Là ta...

- Thiên Tà trưởng lão, là ngài sao? Sao ngài lại ở đây.

- Ta đang tắm thì hai người đến lên mới phải núp sau tảng đá.

- Vậy là vừa rồi chúng ta nói...

- Ta... Ta không nghe thấy gì cả. Ta đi về trước.

Thiên Tà nói xong, từ từ tiến vào bờ. Dương Tuyết và Lãnh Dao cũng biết rõ là vừa rồi hai người nói chuyện với nhau đã bị hắt nghe thấy. Hai người đỏ bừng mặt, nhìn nhau rồi gật gật đầu. Tô Phuong kéo hắt lại, nói:

- Vừa rồi Trưởng lão bị chúng ta đến khiến cho chưa tắm rửa xong, bây giờ đệ tử chịu phạt tắm rửa cho trưởng lão được không?.

Nói xong từ phía sau bắt đầu kỳ cộ cho hắt. Dương Tuyết cũng tiến đến giúp sức, sau đó nói nhỏ:

- Vừa rồi đệ tử nói chuyện trưởng lão đều nghe được phải không?

Biết đã không thể không thừa nhận lên Thiên Tà dứt khoát gật đầu.

- Nếu Thiên Tà trưởng lão đã nghe được, không biết trưởng lão có... Có thích chúng ta không.

Tô Phuong nói, đồng thời còn dùng bộ ngực lớn của mình cộ lưng hắt.

Thiên Tà làm sao còn chịu nổi nữa, hắt kéo Dương Tuyết vào trong ngực mình, găm nhấm đôi môi của nàng, hai tay cũng vuốt ve khắp cơ thể nàng. Dương Tuyết cũng kịch liệt đáp lại hắt, phía sau Tô Phuong cũng không nhàn rồi, bộ ngực không ngừng cộ sát lưng hắt, hai tay cũng đã nhẹ nhàng nắm vuốt Cự Long.

Sau vài phút, Thiên Tà tách hai chân Dương Tuyết ra, Cự Long chậm rãi tiến vào đào nguyên, đâm xuyên qua một lớp màng mỏng. Dương Tuyết kêu lên đau đớn, nước mắt tràn ra, lần đầu tiên trong đời đào nguyên của nàng bị Cự Long tiến vào khai phá.

Dương Tuyết hai tay ôm chặt lấy hắt, chân quắp lấy eo của hắt, rên rì:

- Thiên Tà trưởng lão... Đệ tử đã là của người. Thứ của Trưởng lão cuối cùng cũng đã tiến vào... thân thể của ta. Đệ tử mong muốn như vậy... Từ lâu rồi... Nhanh đi chuyển... Ta muốn...

Thiên Tà cũng không chậm rãi, Cự Long bắt đầu ra ra vào vào. Tô Phuong đã đi tới bên cạnh hắt, nhẹ nhàng liếm mút núm vú của hắt.

Không biết bao lâu sau Dương Tuyết kêu to một tiếng rồi gục xuống, Thiên Tà đặt nàng xuống tảng đá, Cự Long từ trong đào nguyên của Dương Tuyết chui ra ngoài, trên thân còn dính đầy chất lỏng. Tô Phuong cũng đã chịu không nổi nữa, nàng đẩy ngã Thiên Tà xuống tảng đá, há mồm ngậm lấy Cự Long liếm mút, cũng mặc kệ nó mới đi ra từ đâu và còn mang theo gì.

Sau khi cảm thấy miệng hơi mỏi một chút, nàng ngồi trên người hắt, tay cầm lấy Cự Long đặt trước miệng đào nguyên của mình rồi ngồi xuống. Một tiếng kêu đau đớn lại vang lên, Tô Phuong cũng là lần đầu nhưng do nàng quá gấp gáp lên Cự Long một chút cũng không dừng lại mà cắm thẳng vào sâu bên trong. Nàng gục xuống ngực hắt.

Thiên Tà cũng biết nàng đau đớn lên không ngừng vuốt ve, an ủi nàng. Một lúc sau cảm giác đau đớn biến mất, thay vào đó là ngứa ngáy khó chịu, Tô Phuong lại chậm rãi dùng đưa cơ thể mình.

Ba người bọn họ vẫn tiếp tục điên cuồng thêm gần hai giờ nữa, tiếng rên rì vang vọng khắp nơi, toàn bộ số đệ tử khác cũng kỳ lạ đến xem sau đó đỏ mặt lên lút rồi đi. Nhưng trong lòng ai cũng thầm mong muốn người bị Thiên Tà trưởng lão đè lên kia là mình.

---- Mọi người đọc xong để lại cái bình luận góp ý với... Ta không thấy ai bình luận gì không biết là làm tốt hay chưa... Có bị mấy thằng ngứa quân tử Nhục Bất Quân đi rêu rao phản đối hay không... Hay lại như bộ trước. ----

Chương 24: Yêu thú quyết đấu

Vài ngày sau, trong một bãi đất trống trong rừng rậm, hai con yêu thú thân hình khổng lồ đang găm giữ nhau. Đám người Thiên Tà đứng xa xa quan sát. Hai con yêu thú này đẳng cấp cực kỳ cao, khí thế phóng ra cực mạnh.

- Đây là Lang Vương

- Hai con Lang Vương.

Mọi người hít sâu một hơi, Lang Vương, hai con yêu thú này mà đánh nhau thì chắc sẽ rất kinh khủng.

Lang Vương chính là trong Lang tộc vương giả, thực lực cấp bốn yêu thú. Hai con Lang Vương cơ thể khổng lồ, thực lực Hóa thân đánh nhau không biết sức phá hoại kinh khủng như thế nào.

Mấy tên đệ tử có vẻ sợ hãi, nói:

- Trưởng lão, chúng ta đi thôi, nếu không chút nữa chúng đánh nhau dư uy không phải chúng ta có thể chịu nổi.

Thiên Tà cười, nói:

- Sợ gì, ở đây quan sát đi, cho mọi người mở rộng tầm mắt. Biết đâu chúng đánh nhau kẻ chết ta sống chúng ta lại được hưởng lợi thì sao.

Mọi người nghe vậy cũng có một chút hưng phấn, dù sao hai con yêu thú cấp bậc cao như vậy đánh nhau, bọn họ cũng chưa được xem bao giờ. Thiên Tà kéo Huyền Nguyệt và Lãnh Dao vào ngực mình, hai tay chậm rãi bỏ vào trong áo xoa bóp bộ ngực của hai người. Hai nàng đỏ mặt lên, cũng không đẩy ra tay hân, liếc liếc hân một chút rồi chuyển qua quan sát hai con yêu thú.

- NGAO..O

Một tiếng kêu vang lên, hai con yêu thú bắt đầu lao vào nhau cắn xé, tốc độ cực nhanh. Chúng đánh nhau điên cuồng khiến mặt đất rung chuyển. Cây cối phía xa âm ỉ đổ xuống, may mắn đám người Thiên Tà núp ở xa xa nếu không nhất định sẽ bị dư âm ảnh hưởng.

Hai con Lang Vương đánh nhau, đây là chuyện ngàn năm mới có một lần, mọi người đều vô cùng chăm chú quan sát ngoại trừ Thiên Tà, bây giờ sự chú ý của hân không phải là cảnh tượng chiến đấu kinh khủng trước mắt, mà là hai cô nàng đang ôm trong lòng. Huyền Nguyệt và Lãnh Dao cũng đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho rung động, không còn sức lực mà để ý tới bàn tay đang không ngừng vuốt ve ngực mình.

Phía trước Lang Vương vô cùng điên cuồng, cả hai con thân hình đã có vô số vết thương, máu tươi chảy ra nhuộm đỏ cả bộ lông trắng.

Trải qua một lúc, một con Lang Vương mệt mỏi, nằm im trên đất, thỉnh thoảng phát ra tiếng găm giữ nho nhỏ. Mà con Lang Vương kia đã bị đất đá ở bên cạnh đè lên, không biết sống chết. mấy ngọn núi nơi chúng quét ngang qua đã bị san thành bình địa, cảnh tượng tan hoang vô cùng.

- Quá đáng sợ rồi, hai con Lang Vương chiến đấu cũng quá kinh khủng đi

Các đệ tử không ngừng cảm thán. Đồng thời cũng hít sâu một hơi, trong lòng thầm kêu may mắn vừa rồi bọn chúng không quét qua bên này.

Huyền Nguyệt và Lãnh Dao cũng bình tĩnh trở lại, gạt bỏ bàn tay đang động đậy trong áo mình ra, Lãnh Dao, nói:

- Công tử, chúng chết rồi sao?

- Không biết, lại gần xem thử đi.

Thiên Tà nói xong cũng cất bước đi tới. Mọi người cũng theo sát phía sau.

Lang Vương thấy đám người Thiên Tà đi tới, mắt lóe lên địch ý, nhưng bởi vì bị thương quá nặng khiến nó không có sức lực đứng dậy tấn công. Lang Vương lúc này đã biến thành hình dáng như con chó nhỏ, không còn một chút uy phong nào như vừa rồi.

Thiên Tà ôm nó lên, đưa một viên đan dược vào miệng nó, nói:

- Ăn đi, nếu không sẽ chết đó.

Lang Vương nhìn Thiên Tà, sau đó lại ngửi ngửi viên đan dược một chút rồi nuốt xuống. Thiên Tà cười cười xoa đầu nó.

Đám đệ tử nhìn thấy Lang Vương biến thành con chó nhỏ đáng yêu như vậy, cũng không nhìn được bước tới vuốt ve nó. Nữ tính đối với đồ vật đẹp sức chống cự vô cùng thấp, các nàng hoàn toàn quên mất chỉ vài phút trước con chó nhỏ trước mắt vẫn còn đánh nhau rung chuyển rừng núi.

Lang Vương bị người túm lại vây xem như vậy, nó gầm gừ một tiếng, xù lông lên, nhưng không có một chút hiệu quả đe dọa nào. Cuối cùng nó đành khuất phục dưới dăm uy của mấy cô nàng này, mặc kệ bọn họ vuốt ve bộ lông của mình. Nó nhìn Thiên Tà sau đó lại nhìn ngọn núi bên cạnh kêu lên một tiếng.

- Ngọn núi đó có vật gì sao?

Thiên Tà thấy vậy hỏi bừa một câu. Lang Vương cụp cái đầu của nó xuống như kiểu gật đầu. Thiên Tà thả nó xuống đất, Lang Vương nhanh chóng hướng về phía ngọn núi kia chạy đi, chạy một đoạn lại quay đầu nhìn Thiên Tà kêu lên. Thiên Tà cũng vội vàng chạy theo nó.

- Có một cái động.

Dưới một đồng lùm xùm dây leo lộ ra một cái hang động, mấy người vội vàng kéo hết dây leo ra. Cái động này tối đen, không nhìn thấy bên trong có gì.

Thiên Tà nhìn thấy Lang Vương chỉ chỉ vào trong động.

- Muốn chúng ta đi vào.

Lang Vương kêu lên một tiếng. Thiên Tà quay sang nhìn mọi người, nói:

- Muốn vào không, biết đâu trong đây có bảo bối.

Mọi người gật gù đầu, Lãnh Dao lấy ra Hỏa Diễm Kiếm làm cho nó phát sáng rồi đi vào.

- Để ta đi trước, mọi người cẩn thận một chút.

Hang động này khá sâu, đi khá lâu mà không thấy cuối động, cũng không gặp nguy hiểm gì. Thiên Tà nghi hoặc nhìn Lang Vương, đang định nói chuyện thì Lãnh Dao thanh âm vang lên.

- Đến đây rồi, có một cái quan tài này.

Đáy động diện tích khá rộng, nhìn xung quanh cũng không có gì đặc biệt ngoài một cái quan tài bằng băng. Khó trách bên trong lạnh như vậy.

Mọi người túm lại quan sát cái quan tài bằng băng trước mặt. Quan tài toàn thân trong suốt, không ngừng tỏa ra từng đợt khí lạnh. Thiên Tà quan sát tỷ mỉ một chút, nói:

- Đúng là một món bảo bối, sánh ngang với Thánh khí.

Mọi người kinh ngạc nhìn hần, Huyền Nguyệt nói:

- Thánh khí sao... cái quan tài này là Thánh khí sao.

- Đúng vậy, nếu ta đoán không nhầm thì nó là một món bảo bối quý giá ngang với Thánh khí. Nhưng không phải là uy lực mà là nó giúp người khác gia tăng tuổi thọ.

- Là sao vậy?

- Quan tài này có thể khiến người bên trong đóng băng, khiến người đó rơi vào trạng thái giả chết, giúp kéo dài tuổi thọ. Không nghĩ tới đồ vật như vậy lại ở trong này.

Mọi người đã hoàn toàn bị kinh ngạc.

- Món đồ này nghịch thiên như vậy, người nào có được thì cũng phải là cường giả tuyệt thế.

Dương Tuyết sợ hãi, nói:

- Như vậy là trong này có người. Mà lại còn sống vài ngàn năm rồi, hơn nữa còn là cực kỳ mạnh mẽ.

Thiên Tà nhìn nàng gật đầu, quát lớn:

- Mở.

Khi hần quát lên, một luồng sức mạnh nào đó khiến chiếc quan tài hơi lắc lư một chút.

Khi dừng lại Lãnh Dao tò mò đi lại gần, nhưng vừa đi được hai bước thì chiếc quan tài đột nhiên tỏa ra một luồng uy áp cực mạnh. Mọi người lập tức bị

luồng uy áp này khiến cho toàn thân run rẩy, vài tên đệ tử còn ngã ngồi xuống đất, miệng phun ra một ngụm máu tươi. Lang Vương hình dạng như con chó nhỏ quần lấy chân Thiên Tà.

Lúc này, lớp quan tài đột ngột mở ra, một người nam nhân trung niên ngồi dậy đi ra quan tài. Vừa bước ra thì chiếc quan tài cũng biến mất.

Người nam nhân này toàn thân mặc một bộ quần áo màu xanh nhạt, toàn thân cao lớn, nhấc chân nhấc tay cũng làm người khác cảm giác được là không phải người thường. Ngẩng đầu nhìn đám người Thiên Tà một chút rồi phát tay thu hồi uy áp. Hắn mỉm cười nhìn Thiên Tà, nói:

- Cảm Tạ.

Mọi người nghe không hiểu gì, người này sao lại nói cảm tạ với Thiên Tà trưởng lão. Thiên Tà cũng gật đầu, nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của mấy người đệ tử, Thiên Tà cũng không giải thích gì, dù sao có những chuyện có nói họ cũng không hiểu được.

Người trung niên nhìn Thiên Tà một chút, sau đó nhìn đám người sau lưng hắn, ánh mắt dừng lại ở Dương Tuyết, nói:

- Ta cũng không có gì để cảm tạ, đồ vật ta có cũng không vừa mắt vị Công tử này. Nhưng không thể không có gì cho các vị, Cô nương kia lại đây đi.

Mọi người trong lòng thầm nghĩ, người bản thân là cường giả mà nói không có gì vừa mắt của Trưởng lão nhà chúng ta, ai tin chứ. Nhưng lại không biết Thiên Tà không để ý thứ gì trên người tên này, mặc dù đối với bọn họ đó là bảo bối quý giá thì trong mắt hắn cũng chỉ là thứ rác rưởi.

Dương Tuyết thấy người kia gọi nàng, nhìn qua Thiên Tà một chút thấy hắn gật đầu thì cũng chậm chạp đi tới.

- Ta truyền cho vị cô nương này một bộ công pháp, nhắm mắt lại, tập trung tinh thần.

Người nam nhân đặt một tay lên đầu Dương Tuyết rồi nói. Nàng cũng không dám chậm trễ, vội vàng làm theo.

Một lúc sau, mọi việc xong xuôi, người nam nhân cảm tạ Thiên Tà lần nữa rồi rời đi.

Đám người Thiên Tà cũng đi ra khỏi hang động, tiếp tục hành trình.

--- Cho cái cảm nghĩ với, thấy chỗ nào không được thì cmt đi để ta rút kinh nghiệm, không ai nói ta tiến bộ thế nào được. ---

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Vô Tận Lâm

Hai ngày đi đường bộ mới đi hết một nửa quãng đường về Băng Nguyệt cung, trong khi phi hành yêu thú chỉ mất gần hai ngày là đến nơi. Có thể thấy đi đường bộ lâu như thế nào. Đám người Thiên Tà cũng không có gì vội vàng, như kiểu đi ngắm cảnh vậy, mệt lại nghỉ ngơi. Vào một quán nước bên đường ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, đám người Thiên Tà bị vô số người chú ý, nhưng khi thấy cả đám mặc cùng một loại màu sắc quần áo, phía sau còn có hình vẽ của môn phái lên cũng không ai dám trêu chọc gì. Uống xong một chén nước thì có vài người tu vi luyện khí đỉnh từ bên ngoài bước vào, bộ dáng một mối. Chủ quán tiến ra, có vẻ như quen mấy người này, hỏi:

- Di... Mấy người huynh đệ kia đâu rồi, sao hôm nay tới ít người thế. Nghe nói mọi người cùng tiến vào Vô Tận Lâm cơ mà, thu hoạch được gì không.

Một người trong đó nói:

- Haiz... Đừng nhắc nữa, thu hoạch được một chút nhưng cái được không bù nổi cái mất.

- Là sao?

- Chúng ta tiến vào trong đó hơn mười người, mà giờ chỉ còn mấy người chúng ta, mặc dù thu hoạch được một chút nhưng chết mất vài huynh đệ, không đáng ah.

- Đúng vậy, trong đó mặc dù có vô số thứ tốt nhưng cũng quá nguy hiểm rồi, chúng ta chỉ xâm nhập bên ngoài cũng đã không chịu nổi.

Thiên Tà nghe xong cũng hơi động lòng một chút, dù sao hắn cũng không sợ hãi gì. Suy nghĩ một chút, quay sang nhìn Lãnh Dao, nói:

- Lãnh Dao, đoạn đường còn lại nàng dẫn dắt các đệ tử về Băng Nguyệt cung đi, ta với Huyền Nguyệt đi xem một chút.

Lãnh Dao nghe xong, kinh ngạc, nói:

- Công tử với Huyền Nguyệt tỷ tỷ muốn đi vào Vô Tận Lâm sao?

- Đúng vậy, ta cũng muốn xem nó có thứ gì tốt. Nàng trên đường về Băng Nguyệt cung nhớ cẩn thận đấy.

Vô Tận Lâm nằm ở phía Đông, đúng như cái tên, nơi đây rừng rậm trải dài vô tận. Bên trong có Yêu Thú thực lực cực mạnh cũng như vô số thiên tài địa bảo. Giống như là bảo bối trời ban tặng cho người tu hành.

Tu sĩ thực lực mạnh có thể chém giết yêu thú cấp cao để lấy nội đan, linh thảo. Thậm chí cũng có thể ở bên trong bí cảnh, di tích tìm kiếm kỳ ngộ. Những ai may mắn tìm được di tích cực mạnh có thể từ trong đó lấy được cực mạnh Công pháp, bí kỹ, truyền thừa, sau đó tu luyện thành cường giả...

Tất nhiên để đạt được những thứ đó cũng phải trải qua vô số nguy hiểm, đã có vô số người bị chết trong đó nhưng cũng không ngăn cản được sức cuốn hút của những tài nguyên bên trong. Càng ngày càng nhiều vô giả liều mạng tiến vào trong.

Sau khi chia tay đám người Lãnh Dao, Thiên Tà và Huyền Nguyệt mua một con yêu thú phi hành. Hai ngày sau cũng đến được Vô Tận Lâm.

Trong rừng, những thân cây to lớn đến mức bốn năm người ôm không hết tỏa ra cành lá xum xuê che trời. Ánh sáng mặt trời cũng không chiếu xuống nổi đến mặt đất. Lúc này, có hai thân ảnh đang từ từ tiến vào sâu bên trong. Hai thân ảnh này chính là Thiên Tà cùng Huyền Nguyệt, bọn họ cũng đã đi vào trong Vô Tận Lâm được nửa ngày, cũng không gặp phiền phức gì quá lớn. Thiên Tà đang định nói gì đó thì những tiếng ầm ầm vang lên. Một thân ảnh không lồ xuất hiện, tốc độ cực nhanh lao về phía hai người, như một con bão quét đi tất cả những gì trên đường nó đi.

Yêu thú trông giống một con sư tử, có điều thân hình cao bốn, năm mét. Toàn thân được bao trùm bởi một lớp vảy màu vàng dày đặc.

- Song Nhân Cuồng Sư.

Huyền Nguyệt nhẹ nói. Song Nhân Cuồng Sư là Yêu thú cấp hai đỉnh cấp, giống nhân loại Trúc cơ đỉnh phong. Nhưng sức chiến đấu ngang với cấp ba yêu thú. Huyền Nguyệt cũng không chậm trễ chút nào, rút ra kiếm của mình rồi lao vào công kích.

Song Nhân Cuồng Sư thấy con mồi nhỏ bé muốn chống cự, nó gầm lên một tiếng, một cỗ kinh khủng uy lực tràn ra làm phía xung quanh vô số cây to ngã gục xuống. Nó cũng vù vù lao vào đánh nhau mang theo khí tức cuồng loạn, bạo ngược, tàn bạo. Nếu có người bình thường ở đây, quan sát thấy cảnh này thì sẽ lập tức hoảng sợ bỏ chạy.

Huyền Nguyệt chém một kiếm về phía Song Nhân Cuồng Sư, kiếm khí, kiếm quang tàn phá bừa bãi dọc đường nó đi. Song Nhân Cuồng Sư, nổi giận, nó nhảy lên một cái, thân hình to lớn lao thẳng về phía Huyền Nguyệt. Nàng cũng mau chóng lé tránh, kéo dài khoảng cách, thân thể Cuồng Sư cực kỳ mạnh mẽ, đánh nhau bằng thân thể không thể chiếm được lợi ích gì. Kéo dài xong khoảnh khắc Huyền Nguyệt lại chém xuống một kiếm. Kiếm khí kinh khủng và chạm vào lớp vảy trên người của Cuồng Sư, vô số ánh lửa bay tung tóe vào trong không trung.

Sau nhiều lần tấn công không có kết quả, Huyền Nguyệt cũng đã tìm ra điểm yếu nhất không bị lớp vảy cứng bao phủ, đó là con mắt. Liên tiếp chém ra vài kiếm vào người nó để đánh lạc hướng, sau đó đâm một kiếm thẳng vào mắt Cuồng Sư.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, Song Nhân Cuồng Sư bị đâm trúng con mắt, mất phương hướng, thân hình khổng lồ của nó ngã về phía sau, thân hình bị vô số gốc cây xuyên vào, máu tươi chảy ròng ròng. Cố gắng mấy lần đều không đứng dậy nổi, Huyền Nguyệt đi qua một kiếm giết nó, đào lấy nội đan. Sau đó hai người tiếp tục lên đường.

Không lâu sau, hai người lạc vào một sơn cốc linh khí đậm đặc.

Trong sơn cốc có vô số linh dược linh thảo, cây xanh mọc lên um tùm, tươi tốt. Phía giữa có một đầm lầy rộng lớn, bị mây mù che phủ. Bên cạnh đầm lầy một vách đá dựng đứng, in bóng xuống nước, dưới chân có một cái hang động nho nhỏ.

Thiên Tà và Huyền Nguyệt tiến vào hang động, hang đá này không giống những hang động khác, trong đây cực kỳ khô ráo, không có chút gì ẩm ướt. Bên trong còn rất sáng.

Sâu bên trong hang động, có vô số những viên đá sắc nhọn ở trên đỉnh hang đang có vài giọt nước nhỏ xuống. Những giọt nước này có vô cùng nồng đậm linh khí. Phía dưới những viên đá sắc nhọn đó là một cái ao nước nhỏ dài rộng khoảng vài chục mét, bên trong chứa đầy thứ nước này. Huyền Nguyệt kinh ngạc, nói:

- Thủy Linh Nhũ.

Thủy Linh Nhũ trải qua vài ngàn năm mới ngưng tụ thành, có thể so sánh với vô số Linh Dược quý hiếm. Nó không chỉ là Dược vật chữa thương, vô giả sắp chết được uống một giọt có thể hồi phục toàn bộ, thậm chí còn tăng cao tu vi. Rất nhiều công dụng, chỉ cần một giọt cũng đủ để cho vô số người liều mạng tranh giành, bây giờ trước mặt hai người lại có một cái ao nhỏ, không biết bao nhiêu giọt.

Huyền Nguyệt định đi tới lấy thì cái ao này mặt nước bỗng nhiên sôi trào. Một cái đầu ngoi lên nhìn hai người một chút rồi xì mũi một cái lại chìm xuống bên dưới. Đây là khinh thường sao?

- Thủy Linh Giao

Nơi nào có Thủy Linh Nhũ tất nhiên phải có Thủy Linh Giao bảo vệ. Thủy Linh Giao là cấp ba bốn yêu thú, thực lực sánh ngang với Hóa thần cảnh.

Huyền Nguyệt quay về phía Thiên Tà lắc đầu, Thủy Linh Nhũ này lấy không nổi, nhìn lại thì thấy Thiên Tà đang đi về phía một hang nhỏ bên cạnh khác,

nàng cũng tò mò đi theo.

Hang này lối vào nhỏ hơn lối vào hang động vừa nãy rất nhiều, vừa đi vào đến nơi, chưa kịp quan sát gì thì một luồng uy áp đập vào mặt. Huyền Nguyệt suýt chút nữa quỵ trên mặt đất, may mắn có Thiên Tà kéo lại.

- Long uy sao, thế giới này còn tồn tại Long sao?

Thiên Tà ngẩng đầu lên nhìn, phía trước là hai thân thể Cự Long mờ ảo không rõ, không ngừng bay quanh một giọt máu lơ lửng giữa không trung.

- Long huyết...

Thiên Tà vui vẻ, giọt Long huyết này có thể giúp Huyền Nguyệt lột xác, nếu may mắn cao có thể tiến hóa thành Long. Nhưng điều này hơi khó một chút, dù sao nàng cũng chỉ là một con rết, thành công thì được bán huyết. Quay sang phía Huyền Nguyệt, nói:

- Bảo bối đây rồi.

Nói xong chậm rãi tiến lên, không một chút quan tâm đến Long uy, lại gần tỷ mỉ quan sát một chút, nói:

- Chân Long Tinh huyết, Tiểu Nguyệt Nguyệt muốn hóa rồng rồi.

Huyền Nguyệt ở phía sau kinh hãi, nói:

- Hóa rồng, Công tử, ta có thể hóa rồng sao?

- Đúng nha, chỉ cần hấp thu được giọt tinh huyết này, hóa rồng không có gì khó.

Thiên Tà đưa tay chớp lấy, giọt Long huyết này bộc phát Long uy chống cự mãnh liệt.

- Khốn kiếp, dám chống cự lại bản Công tử, yên lặng cho ta.

Một luồng uy thế khủng bố từ thân thể hấn tràn ra, uy nghiêm cuộn cuộn, khiến giọt Long huyết, khuất phục, yên tĩnh lại, Thiên Tà chớp lấy.

- Không nghĩ tới bây giờ Chân Long Tinh huyết vẫn còn tồn tại, thôi vậy, tiện nghi cho Tiểu Nguyệt Nguyệt.

- Tiểu Nguyệt Nguyệt tới, cầm lấy hấp thụ.

Huyền Nguyệt chậm rãi đi tới, kích động, run giọng, nói:

- Công tử, cho.. cho ta thật sao?

- Há? Tiểu Nguyệt Nguyệt không muốn.

- Tất nhiên là muốn rồi, cảm ơn Công tử.

- Không cần cảm ơn, ta chỉ đang nghĩ tiểu Nguyệt Nguyệt hóa thành Long rồi hình dạng có biến thành đẹp hơn không thôi. Đúng rồi, giọt máu này năng lượng quá lớn, ta đã phong ấn lại một phần lớn. Nếu không Tiểu Nguyệt Nguyệt nổ banh xác mà chết nha. Cầm lấy hấp thụ luôn đi.

- Cảm ơn Công tử, Tiểu Nguyệt Nguyệt có hóa thành Long cũng vẫn là nha đầu ám giởn cho Công Tử không phải sao.

- Được rồi, tranh thủ thời gian hấp thụ đi.

,

.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Cứu Mỹ

Ba ngày sau, hai thân ảnh chậm rãi bước đi trong Vô Tận Lâm, hai thân ảnh này chính là Thiên Tà cùng Huyền Nguyệt. Huyền Nguyệt dùng ba ngày thời gian thuận lợi hấp thu Chân Long Tinh huyết, cũng trong ba ngày này thuận lợi đột phá đến Hóa thần kỳ tu vi. Tốc độ tiến cấp phải nói là cực kỳ nghịch thiên, từ Kết đan sơ kỳ đến Hóa thần sơ kỳ, ba ngày vượt qua một cái đại cảnh giới, vậy mới biết được một giọt Long huyết quý giá.

Vượt qua vài ngọn núi, vài tiếng nổ ầm ầm từ phía trước truyền tới, Thiên Tà và Lãnh Dao dừng chân lại quan sát. Phía trước vài trăm mét có hai đám người đang đuổi giết nhau, tốc độ cực kỳ nhanh hướng về phía Thiên Tà lao tới, những người này tu vi Trúc cơ đỉnh phong, có một người là Kết đan sơ kỳ. Đám bỏ chạy có bốn người, hai nam hai nữ, phía sau người đuổi theo có gần mười người, bao gồm cả tên có cảnh giới Kết đan sơ kỳ.

- Các người chạy đâu cho thoát.

Tên Kết đan sơ kỳ nói xong, trong tay kiếm chém xuống, kiếm quang lóe lên, một người trong đám bỏ chạy trúng phải, đầu lâu bay lên cao, máu tươi bắn tung toé về phía Thiên Tà, nhưng những giọt máu đó bị Huyền Nguyệt ngăn cản lên không bắn vào được người hắn.

Ba người đã dừng lại ở trước mặt, cách hai người Thiên Tà hơn mười mét. Người vừa rồi bị chém bay đầu chính là người chạy nhanh nhất.

- Chạy ah, sao không chạy nữa, mắt công lão tử đuổi. Hai cô nàng này ngon quá, da trắng, ngực lớn, mông to, hôm nay quả là có phúc.

Đám người đuổi theo kia cũng dừng lại, ánh mắt bọn chúng dâm đãng nhìn về phía hai cô gái. Hai người Thiên Tà và Huyền Nguyệt bị cho ra rìa, bọn họ không hề để ý đến hai người.

Hai cô gái nghe bọn chúng nói vậy, thân hình run lên, khuôn mặt tái nhợt, nói:

- Các người... Các người muốn làm gì?

- Hắc hắc... Chúng ta cái gì cũng muốn làm, hai vị mỹ nữ có thật là muốn biết không.

- Đúng vậy, hai vị mỹ nữ chạy lâu như vậy có mệt mỏi không, tới đây để mấy ca ca xoa bóp cho nào.

Đám người đuổi theo dâm đãng cười nói, chậm rãi tiến về phía ba người.

Người nam nhân còn lại tiến lên che chắn cho hai cô gái, nói:

- Lũ súc sinh, các người dám.

- Hừ thân mình còn lo không xong, cút.

Tên Kết đan sơ kỳ kia một chưởng vỗ ra, người thanh niên kia bị đánh bay ra xa, miệng phun máu tươi, sống chết không rõ.

Hai cô gái kia vội vàng chạy tới chỗ người thanh niên, đám người đuổi theo kia cười ầm lên.

- Hai vị mỹ nữ, mấy tên kia quá vô dụng rồi, mau đến để chúng ta hôn một cái nào.

Sau đó cả đám nhào vào phía hai cô gái. Hai cô gái sợ hãi, vội kêu lên:

- Tránh xa chúng ta ra.

- Các người đừng tới đây... Có ai không, cứu với...

- Hai vị mỹ nữ, kêu to lên nha, nơi này là Vô Tận Lâm, có kêu nát giọng cũng không có ai cứu hai người đâu. Ha... Ha...

Bị bọn họ không hề chú ý tới, đứng cách xa hơn mười mét Thiên Tà ôm lấy Huyền Nguyệt, bộ dáng xem kịch vui. Sau đó ho khan một tiếng, nói:

- Khụ khụ, mấy người anh em đợi một chút đã nào.

Nghe thấy tiếng nói làm cả đám giật mình quay đầu lại, hai cô gái ánh mắt vui mừng nhìn về phía hắn. Nhưng khi thấy một nam một nữ không có chút tu vi nào, ánh mắt lại gục xuống tuyệt vọng.

Thiên Tà ôm Huyền Nguyệt lười biếng nói:

- Mấy người anh em dừng lại một chút đã, chúng ta đi qua rồi mọi người tiếp tục được không. Chắc hẳn các vị cũng không muốn có cái bóng đèn ở một bên quan sát đúng chứ.

- Này, đi đường khác đi, không thấy anh em chúng ta đang bận sao.

Một tên nói, trong khi một tên khác ánh mắt đảo qua người Huyền Nguyệt, hắn vội vàng nói nhỏ gì:

- Cô nàng kia cũng rất đẹp, không bằng chúng ta...

Nghe vậy cả đám mới chú ý nhìn Huyền Nguyệt, Tên Kết đan sơ kỳ lộ ra ánh mắt dâm tà, nói:

- Tiểu tử, muốn đi qua cũng được, để cô gái bên cạnh người lại cho anh em chúng ta.

Thiên Tà nghi hoặc nhìn bọn họ, nói:

- Các người muốn nàng, chắc chắn chứ.
- Nói nhảm, dĩ nhiên là chắc chắn.
- Vậy các người tới đi.

Đám người này cười âm lên, lúc trước bọn họ cũng đã thấy hai người này, nhưng không phát hiện một chút tu vi nào, lên cho là người bình thường, cũng không để ý. Không ngờ giờ còn gặp thêm được một mỹ nữ, một tên nam nhân ngu ngốc nữa. Một người tiến tới chỗ Thiên Tà, nhìn Huyền Nguyệt, cười âm nói:

- Mỹ nhân, nam nhân nhà ngươi bỏ người lại rồi, theo chúng ta đi, đảm bảo theo chúng ta sung sướng hơn theo tên hèn nhát kia.

Tên này đi tới cách hai người ba mét, Huyền Nguyệt nhú mày, nói:

- Cút.

Tên thanh niên kia khoe miệng lập tức tràn ra máu tươi, quỳ trên mặt đất. Phía sau mấy tên kia thay nhau dụi mắt, ai có thể nghĩ tới hai người dường như không có một chút uy hiếp nào kia, chỉ nói một câu mà khiến một người trong nhóm khoe miệng trào ra máu tươi, sống chết không rõ.

Thiên Tà vẫn ôm lấy Huyền Nguyệt, vẻ mặt vô tội, nói:

- Còn muốn nàng không?

Đám người kia phục hồi tinh thần lại, quát lớn:

- Khốn kiếp, các người dám làm bị thương huynh đệ của Hòa Thiên Tông chúng ta, có giỏi xưng tên họ ra .

Bọn họ cũng nhìn ra hai người này không dễ đối phó, một tiếng nói đã phế bỏ một huynh đệ của mình, không phải dạng người bình thường.

- Chúng ta gọi là... Gia gia các người.

Đám người kia nghe xong nổi giận, nói:

- Khốn kiếp, dám trêu chọc chúng ta, mọi người cùng tiến lên giết chúng.

Cả đám nghe tên Kết đan sơ kỳ nói vậy, không do dự chút nào xông tới. Nhưng vừa đi được hai bước, trừ tên Kết đan sơ kỳ ra, toàn bộ số người còn lại ngã xuống, trên cổ nhiều hơn một lỗ máu. Huyền Nguyệt không biết lúc nào đã rời khỏi vòng tay của Thiên Tà, vài kiếm lóe lên. Tên Kết đan sơ kỳ kia hoảng sợ, nói:

- Các người dám giết chúng ta, chúng ta là đệ tử của Hòa Thiên Tông.

Huyền Nguyệt quay lại nhìn Thiên Tà, hần nói:

- Hòa Thiên Tông, không biết.

Tên Kết đan sơ kỳ kia định nói gì nữa nhưng rất nhanh hai tay ôm cổ, ngã xuống đất.

Huyền Nguyệt trở lại bên cạnh Thiên Tà, hần nhìn mấy cái xác trên mặt đất, nói:

- Tiểu Nguyệt Nguyệt ah, đã nói bọn họ cho đi qua mà bọn họ không nghe, giờ như vậy không biết có hối hận không.

Huyền Nguyệt lắc đầu, ý bảo không biết.

Hai cô gái kia thấy đám người bị miểu sát, ánh mắt vô cùng kinh ngạc nhìn hai người, một lúc sau mới nói:

- Cảm tạ hai vị ra tay giúp đỡ.

Sau đó chấp tay ôm quyền, nói:

- Tiểu nữ Băng Mộng, Hồng Ngọc, đệ tử của Thiên Kiếm Tông, không biết hai vị là...

Thiên Tà tỷ mỉ quan sát hai cô gái trước mặt, cả hai đều mặc một bộ váy màu xanh, nhìn vô cùng thanh nhã. Hai người cũng khá xinh đẹp, một người có vẻ dịu dàng nhu thu thuận, người còn lại nóng bỏng quyến rũ. Cả hai đều rất hấp dẫn, khí chất cao quý, không trách được đám người kia muốn xxx hai người.

Thiên Tà ôm lấy eo Huyền Nguyệt, nói:

- Bọn họ cản đường chúng ta mà thôi, chúng ta cũng không có ý giúp đỡ gì hai người. Tạm biệt ah.

Nói xong hai người vượt qua bọn họ tiếp tục đi. Đi qua một cánh rừng, thấy hai cô gái kia vẫn còn đi theo mình, Thiên Tà buồn bực quay lại nói:

- Không phải đã nói xong rồi sao, hai người còn theo đuôi chúng ta làm gì, không lẽ bị bản Công tử hấp dẫn, muốn hiến thân.

Hai cô gái kia khuôn mặt đỏ lên, nói:

- Chúng ta chỉ muốn biết tính danh của hai vị, sau này còn báo đáp.

Thiên Tà lắc đầu, tiếp tục bước đi, Huyền Nguyệt quay đầu lại, nhìn hai người, nói:

- Ta là Huyền Nguyệt, Công tử nhà ta là Thiên Tà, trưởng lão của Băng Nguyệt cung. Đừng đi theo chúng ta nữa.

Nói xong cũng quay đầu lại đuổi theo Thiên Tà.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Chương này hơi nặng... Dưới 20t đừng xem

Ngồi xuống một tảng đá lớn nghỉ ngơi, Thiên Tà hỏi:

- Hai người kia không đi theo nữa rồi sao?

- Đúng vậy nha, ta đã nói tên cho họ, rồi họ mới chịu bỏ đi.

- Haiz...

Huyền Nguyệt thấy hần thờ dài, trêu chọc nói:

- Làm sao, Công tử vừa ý hai người các nàng, dù sao bọn họ cũng được chúng ta cứu, lại còn là mỹ nữ nữa, ta đi gọi họ lại nhé.

Thiên Tà ôm lấy nàng, nói

- Sao vậy, Tiểu Nguyệt Nguyệt ghen sao...

- Người ta mới không thèm ghen.

- Xùy... Chữ ghen ty viết rõ trên mặt rồi kia.

Thiên Tà nói xong, hôn má nàng một cái. Tay cũng cho vào trong vạt áo xoa bóp bộ ngực của nàng, nói nhỏ:

- Hôm nay rồi không chạm vào, hình như nó lại to lên.

Huyền Nguyệt thấy vậy, khuôn mặt đỏ lên, vội vàng nói:

- Công tử, để lúc khác được không, bây giờ có người nhìn thấy thì sao.

- Sợ gì chứ, chỗ này làm gì có người. Không lẽ Tiểu Nguyệt Nguyệt không muốn ta.

Huyền Nguyệt quan sát xung quanh thấy trong phạm vi rộng lớn đứng là không có ai, nàng mặc kệ hần xoa bóp vú mình. Vài ngày nay nàng thật ra cũng rất muốn, nhưng chỉ là ngại người không dám nói. Thiên Tà xoa bóp bộ ngực của nàng qua quần áo một chút, cảm thấy không thoải mái, đưa tay kéo áo của nàng xuống. Bộ ngực lớn được thoát khỏi bó buộc, nhảy ra ngoài. Huyền Nguyệt vội vàng dùng tay che ngực, nhưng rất nhanh đã bị kéo xuống.

Thiên Tà cầm lấy một bên ngực, cúi đầu xuống liếm mút nụ hoa. Huyền Nguyệt toàn thân run rẩy, bàn tay không tự chủ được di chuyển xuống cầm lấy Cự Long của hần bắt đầu xoa xoa. Miệng phát ra những tiếng không rõ:

- Công... Tử.... Ngu...yệt...

Thiên Tà tham lam liếm mút núm vú, một tay kia cũng chui xuống dưới váy của nàng, tìm kiếm hai mảnh đào nguyên.

Một lúc sau, Thiên Tà để nàng nằm trên tảng đá, đầu chui vào trong váy của nàng, bắt đầu liếm mút âm đạo.

- A... A.... Công...Từ...

Huyền Nguyệt hưởng thụ hân liếm mút, ánh mắt không ngừng quan sát xung quanh, sợ có người tiến đến. Thiên Tà mặc kệ xung quanh, vực đầu xuống liếm mút, ngửi được âm đạo của nàng tỏa ra mùi hương thơm thơm, phía dưới Cự Long đã vô cùng cứng rắn chống lên quần làm cho hân cảm giác hơi đau đớn.

Kéo xuống chiếc quần lót đã ướt đầm dâm thủy của nàng, Thiên Tà tách hai chân của Huyền Nguyệt ra, hân cũng biết nơi này không quá thích hợp, lên tay cầm lấy Cự Long chậm rãi ma sát với hai mếp âm đạo.

Huyền Nguyệt hô hấp dồn dập, nhắm mắt lại, bây giờ mặc kệ là có người nào xuất hiện nàng cũng muốn hân cắm vào.

- Từ...

Thanh âm vang lên, Cự Long đã tiến vào trong âm đạo đã ướt đầm nước.

-A... Công tử... Thật thoải mái.... Công... Từ... Nhanh hơn một chút... A...A.

Huyền Nguyệt lớn giọng rên rỉ thúc dục hân động dậy. Thiên Tà nghe xong cũng bắt đầu điên cuồng cắm vào, phía dưới đào nguyên xuân thủy tràn lan, roi xuống hòn đá, cảnh tượng vô cùng dâm mỹ.

- Công... Từ... Âm Đạo... Sắp bị Công tử... Đâm xuyên... A...A.

Huyền Nguyệt lúc này đã cực kỳ sung sướng, miệng bị hân không ngừng mút mút, bộ ngực thì bị tay hân nắn bóp đến biến hình, phía dưới âm đạo không ngừng bị Cự Long ra vào. Cảm giác sung sướng khắp toàn thân khiến nàng càng thêm điên cuồng kêu to.

Đến khi nàng cao trào tới lần thứ ba thì hân cũng không chịu nổi nữa, một dòng dung nham nóng bỏng phun vào sâu trong âm đạo. Hai người thờ hồng hộc nằm ôm lấy nhau.

Một lát sau Huyền Nguyệt ghé vào tai hân nói:

- Công tử, Nguyệt Nguyệt muốn nữa.

Nói xong không đợi hân trả lời, nàng bò xuống giữa hai chân của hân, tay cầm lấy Cự Long đã mềm xuống nhẹ nhàng vuốt ve, sau đó ngậm vào trong miệng liếm mút. Đầu lưỡi linh hoạt liếm mút trên đầu Cự Long một chút, rồi lại ngậm cả vào trong miệng, nàng cố gắng ngậm vào sâu bên trong cổ họng nhưng vẫn không ăn hết được Cự Long. Cứ như vậy vài phút, sau đó lại di chuyển xuống liếm mút hai quả trứng phía dưới, ngậm lấy một quả vào miệng, một tay cầm lấy quả còn lại xoa xoa. Thiên Tà nhìn nàng đang mê say liếm mút, nhắm mắt lại hưởng thụ, nói :

- Tiểu Nguyệt Nguyệt, tự mình làm đi, ta nghỉ ngơi một chút.

Huyền Nguyệt gật đầu, nàng cũng đã quen với sức chịu đựng kinh khủng của cây Cự Long này. Hân nằm ngủ cho nàng lỗ lự cả đêm cũng không chịu ra, lên nhiều khi hân nằm ngủ mặc kệ nàng chơi đến chán thì thôi.

Huyền Nguyệt liếm mút một lúc, cảm thấy mỏi miệng, liền bò lên người hân, tay cầm lấy Cự Long đặt trước cửa âm đạo, chậm rãi ngồi xuống. Lúc đầu nàng còn chậm rãi đưa đưa nống, nhưng sau vài lần, nàng bắt đầu tăng tốc độ. Hai tay bóp bộ ngực của mình xoa bóp, miệng cũng rên rỉ lớn hơn:

- Thoải... Thoải mái quá... Nguyệt Nguyệt âm đạo bị... Cự Long... Của Công tử... Làm cho... Thật thoải mái... Công tử... Người... Cả đời này... Không được rời bỏ Nguyệt Nguyệt.... Nguyệt Nguyệt... Muốn ngày nào... Cũng được... Công tử...yêu thương

Một lúc sau:

- Công... Từ... Nguyệt Nguyệt... Không được... Ra... Ra rồi.

Huyền Nguyệt lắc lư cặp mông càng lúc càng nhanh, hô hấp cực kỳ dồn dập, bỗng nhiên thân thể nàng run rẩy mạnh, sau đó âm đạo phun ra một dòng dâm thủy vào Cự Long. Huyền Nguyệt cao trào nằm trong ngực Thiên Tà, bên trong âm đạo Cự Long không có một chút gì dấu hiệu muốn xuất tinh. Nàng nghỉ ngơi một chút rồi lại tiếp tục lắc lư cặp mông, tiếp tục công việc.

Khi Thiên Tà tỉnh dậy thì Huyền Nguyệt đã nằm thiếp đi trên ngực mình, cả hai vẫn ôm chặt lấy nhau, không mảnh vải che thân. Đánh thức nàng dậy, hai người trần truồng đi ra hồ nước cạnh đó tắm rửa.

Hai người ôm nhau, kỳ cọ thân thể cho nhau, lúc này Thiên Tà nhìn thấy Huyền Nguyệt cực kỳ quyến rũ, bởi vì nổi trên mặt nước, bộ ngực của nàng một nửa ở trên mặt nước, một nửa ở dưới nước càng thêm đặc biệt dụ hoặc. Thiên Tà xoa bóp mông nàng, phía dưới Cự Long dựng đứng chỉ vào cửa đào nguyên, há miệng, nói:

- Tiểu Nguyệt Nguyệt đẹp quá.

Huyền Nguyệt cũng cảm nhận được Cự Long của hắn đã ngừng đầu, lại nghe xong hắn nói, khuôn mặt hơi đỏ lên, ôm lấy cổ hắn, nói:

- Công tử lại... Lại muốn rồi phải không?

- Tiểu Nguyệt Nguyệt giỏi quá, cái gì cũng biết.

Nói xong bờ môi hơi động một cái, Cự Long tách ra hai mép âm đạo tiến vào bên trong, vì lúc này hai người đang lơ lửng trên mặt nước lên cũng không dùng lực được quá mạnh.

- A...

Huyền Nguyệt nhẹ giọng rên rỉ một tiếng, thấy hắn không nhúc nhích, nàng nói:

- Công tử... nhanh động... Nguyệt Nguyệt muốn... Muốn.

Thiên Tà cũng không chần chừ nữa, tay ôm lấy hông nàng, bắt đầu chuyển động.

Một lúc sau, Huyền Nguyệt đã không chịu nổi nữa, miệng há lớn, hai mắt tròn tròn lên, bên trong âm đạo bắt đầu co bóp, một dòng nước nóng bao phủ lên Cự Long. Thiên Tà cũng cố gắng thêm một chút rồi xuất ra cho nàng. Hai người tắm rửa sạch sẽ rồi lên bờ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Tầm Bảo Chuột

Thiên Tà và Huyền Nguyệt đi tới một thung lũng, bên trong không có những cây đại thụ lớn, chỉ có những tảng đá nhỏ nhấp nhô và cỏ dại. Đi vào sâu bên trong, một khu vườn linh thảo nhỏ xuất hiện trước mắt, bên trong có vài gốc thuốc loại quý hiếm. Nhưng làm cho hai người kinh ngạc chính là trên một cây Linh Dược, một con chuột, đúng là một con chuột đang nằm dưới gốc cây ngấm nhấm một quả Linh Dược.

Con chuột này khá kỳ lạ, bộ lông ba màu mượt mà, còn phát sáng. Nhìn bên ngoài nó giống chuột nhưng thân hình to bằng con mèo nhỏ, béo mũm mĩm.

Con vật nhỏ này chậm rãi nằm gặm Linh quả, không biết có bốn con mắt đang quan sát nó một cách kỳ lạ.

Huyền Nguyệt nhìn nó rồi nói:

- Công tử, đây là chuột sao?

Thiên Tà nhìn nàng một chút rồi gật gật đầu:

- Chuột ở đây sung sướng quá đi, ban ngày nằm sưởi nắng, đêm lại ăn Linh quả. Béo mập mập như vậy.

- Đúng vậy, Công tử.

Thiên Tà nghĩ tới thứ gì đó, lớn tiếng nói:

- Không, không đúng...

- Làm sao vậy Công tử, có gì không đúng.

- Đây hình như là Tầm Bảo... Chuột.

- Tầm Bảo Chuột.

- Đúng... Bắt nó lại, nhanh bắt nó.

Hai người lớn tiếng làm con chuột kia chạy mất tăm, hai người vội vàng đuổi theo.

Sau vô số lần vồ hụt, đuổi theo nó chạy lòng vòng khắp nơi, cuối cùng Thiên Tà cũng đã xách con chuột mập mạp này trên tay. Huyền Nguyệt thờ phỉ phò, nói:

- Công tử, Con chuột mập mạp này là Tầm Bảo Chuột, người chắc chắn chứ. Mà Tầm Bảo Chuột là Yêu thú gì vậy.

Thiên Tà nghe nàng nói xong buồn cười nhưng cố gắng nhịn xuống, loại Tầm Bảo Chuột này không phải ở nơi nào cũng có ghi chép. Trước kia hắn nhờ

cơ duyên mới đọc được một chút tin tức về nó.

- Con chuột mập mạp này là Tầm Bảo Chuột, đúng không sai. Tầm Bảo Chuột tác dụng cũng như tên của nó, đối với các loại đồ vật quý hiếm có một loại năng lực nhận biết đặc biệt, có thể tìm được nơi cất giấu những thứ đó. Ai có một con Tầm Bảo Chuột như thế này, chỉ cần nơi nào có đồ vật quý hiếm, người đó sẽ rất nhanh tìm được. Chỉ là loại chuột này vô cùng khó gặp, từ rất nhiều năm trước không ít cao thủ bỏ ra vô số thời gian tìm kiếm bọn chúng mà không tìm được.

Huyền Nguyệt nghe hắn nói xong vô cùng kinh ngạc, không nghĩ tới thế giới này có một loại yêu thú thần kỳ như vậy. Thiên Tà lắc lư con chuột mập mạp, nói:

- Đồ mập mạp, thần phục với ta đi.

Đột nhiên trong đầu Thiên Tà truyền tới một thanh âm non nớt:

- Tại sao ta phải thần phục với ngươi.

- Không thần phục thì bản Công tử lột sạch lông của ngươi, cho lên nướng. Bản Công tử sống bao nhiêu năm còn chưa ăn thử thịt Tầm Bảo Chuột nướng. Ngươi ăn nhiều Linh Dược như vậy, lại mập mạp như vậy, thịt chắc chắn vô cùng ngon.

Thiên Tà nói, còn không ngừng liếm liếm môi, vẻ mặt ngươi chỉ cần không đồng ý lập tức biến ngươi thành chuột nướng.

- Ta thịt toàn mỡ ăn không ngon đâu.

- Tiểu Nguyệt Nguyệt, cho ta mượn thanh kiếm, bản Công tử cho nàng ăn thử thịt Tầm Bảo Chuột nướng.

Thanh âm non nớt trong đầu run rẩy vang lên:

- Ta... Ta thần phục là được chứ gì... Ta dẫn ngươi đi lấy báu vật... Ngươi đừng ăn ta...

Thiên Tà nở nụ cười:

- Vậy còn tạm được, mà ngươi nói Báu vật gì vậy.

Hai người đi theo hướng Tầm Bảo Chuột chỉ dẫn, vượt qua vô số ngọn núi, cuối cùng cũng tìm được một cái hang động. Tầm Bảo Chuột nhảy xuống từ trong ngực Thiên Tà, nói:

- Đi theo ta, bảo bối ở ngay bên trong.

Thiên Tà nhìn Huyền Nguyệt rồi gật đầu đi vào. Vào sâu bên trong, nhìn thấy một chiếc hòm nhỏ ở chính giữa hang động. Huyền Nguyệt định đi tới mở ra nhưng bị Thiên Tà ngăn lại. Hắn tự mình bước tới, phá bỏ vài cái trận pháp, vừa mở nắp hộp thì một vết kiếm khí từ bên trong lao ra, luồng kiếm khí này cực mạnh, nếu vô giả chưa đến Thiên Tiên cảnh sẽ nhanh chóng bị miểu sát. Nhưng đáng tiếc đạo kiếm khí này không chạm nổi vào áo của hắn, chỉ nghe "" Keng "" một tiếng rồi đạo kiếm khí biến mất. Thiên Tà mở hộp ra, bên trong có một thanh kiếm tỏa ra từng đợt khí lạnh cùng vô cùng lớn sát khí khiến người ta lạnh sống lưng, hắn cầm lên xem xét, trên vỏ kiếm có ghi là Huyền Băng kiếm. Rút ra xem thấy thanh kiếm này vô cùng lạnh, tương phản với kiếm của Lãnh Dao. Vắt lại phía sau cho Huyền Nguyệt, nói:

- Thánh khí, Huyền Băng kiếm, cầm lấy dùng thay thanh kiếm kia đi.

Huyền Nguyệt lúc trước thấy Lãnh Dao có một thanh Thánh khí cũng vô cùng ghen tỵ, giờ phút này mình cũng có một thanh, nàng vô cùng kích động, nói:

- Đa tạ Công tử.

Thiên Tà nhìn nàng rồi trêu chọc, nói:

- Cám ơn thì không cần, ta chỉ cần một chút...

Nói xong ánh mắt nóng bỏng nhìn cơ thể nàng. Huyền Nguyệt hiểu ý hắn, ngượng ngùng, nói:

- Nguyệt Nguyệt tùy ý Công tử.

Thiên Tà cười cười rồi tiếp tục xem xét đồ vật trong hòm. Một bức thư ghi là:

- Bản nhân là một tông sư luyện khí, lúc luyện ra thanh Huyền Băng kiếm này thì bị anh em kết nghĩa truy sát, muốn cướp đi thanh kiếm này. Bản nhân liều mạng chạy trốn tới được đây thì sức lực cạn kiệt, cả đời bản nhân chuyên tâm luyện khí, không có nhiều báu vật gì. Bây giờ bản nhân cũng đã không có đường sống, để lại ở đây thanh kiếm này cùng vài bộ Công pháp chờ người có duyên. Hy vọng người nào đạt được có thể phát huy hết uy lực của thanh kiếm này, khiến nó dương danh thiên hạ. Đây cũng là nguyện vọng duy nhất của bản nhân. Vừa rồi những trận pháp nguy hiểm kia là bản nhân tận dụng một chút sức lực sau cùng tạo ra, vì bản nhân không muốn thanh kiếm này rơi vào tay kẻ yếu đuối, làm mai một nó....

Thiên Tà đọc xong rồi đưa cho Huyền Nguyệt, còn mình thì tiếp tục lật xem mấy quyển công pháp. Có ba bộ Thiên Cấp công pháp, cất đi, đợi khi nào xem qua xem có phù hợp với người nào để tu luyện.

Ra khỏi hang động, Thiên Tà, nói:

- Có lẽ lên về Băng Nguyệt cung thôi.

- Dạ, Công tử.

- Ai vậy... Ra đây đi.

Huyền Nguyệt nghe vậy nghi ngờ nhìn Thiên Tà, nàng đã quan sát xung quanh không có người nào rồi.

Thiên Tà tiếp tục, nói:

- Còn không muốn ra, hay là ta mời các người ra.

- Suru.... Suru.... Suru.... Suru.

Trong rừng cây bốn bóng người lao ra, sau lưng tiếng xé gió vang lên. Cả bốn đều mặc đồ đen không nhìn thấy mặt. Tu vi đều là Kết đan trung kỳ.

- Không nghĩ tới các người còn phá được thuật ẩn lấp của Thiên Địa Lâu chúng ta.

Thiên Tà nhìn bọn họ, nghi hoặc:

- Thiên Địa Lâu, Chưa nghe qua, rất mạnh sao...

- Hừ, Thiên Địa Lâu chúng ta...

Tên kia chưa kịp nói hết thì bị đồng bọn kéo lại. Ánh mắt âm lãnh nhìn Thiên Tà và nói:

- Được rồi, cho người hai con đường để chọn. Thứ nhất giao ra những thứ lấy được bên trong hang động kia và đồ vật trên người người, còn hai người tự phế tu vi rồi rút.

Thiên Tà nghe vậy bật cười.

- Tiểu tử, người cười cái gì.

- khục... Khục. Vậy còn lựa chọn thứ hai là gì.

- Thứ hai chúng ta tự mình động thủ. Nam giết, nữ hiếp xong giết.

- Ta nghĩ còn một lựa chọn nữa. Các người toàn bộ tự sát, khỏi làm bẩn tay chúng ta.

Bốn tên hắc y nhân nghe xong cười âm lên.

- Người muốn giết chúng ta... Ha... Ha... Buồn cười chết ta rồi.

- Thiên Địa Lâu chúng ta ám sát không biết bao nhiêu người, không nghĩ tới hôm nay lại bị một tên tiểu tử bảo tự sát... Ha Ha.

Thiên Tà cũng không để ý bọn họ, mà nhìn về phía Huyền Nguyệt, nói:

- Tiểu Nguyệt Nguyệt, thấy sao?

- Cản trở đường của Công tử, toàn bộ giết. Vừa vặn Nguyệt Nguyệt muốn thử kiếm.

Bốn tên hắc y nhân nghe vậy, nhìn về phía Huyền Nguyệt, ánh mắt sáng lên, nói:

- Không nghĩ tới nơi rừng rậm này còn có mỹ nữ xinh đẹp như vậy. Xem ra chúng ta điếm phúc không cạn ah. Từ lúc vào Vô Tận Lâm đến giờ nín quá khó chịu rồi.

Cả bốn tên ánh mắt dần dần nhìn Huyền Nguyệt, sau đó nhìn lại Thiên Tà, nói:

- Chúng ta đối với nam nhân không có hứng thú, nhìn qua tư sắc của cô nàng bên cạnh người. Chúng ta sẽ tha cho người một mạng, tự phế tu vi rồi rút.

Thiên Tà nở nụ cười hài hước nhìn họ.

- Tiểu tử, người cười cái gì, không lẽ bị chúng ta nhân từ làm cảm động rồi, muốn lấy thân báo đáp.... Ta phi....

- Đúng vậy... Đại ca, chúng ta nhân từ quá rồi. Trước kia đều là nam nữ thông sát, bây giờ lại để cho một người sống, khiến tiểu tử này cảm động phải không.

- Được rồi, tiểu tử, chúng ta hôm nay nhân từ. Tự phế tu vi rồi rút đi. Không nghe thấy sao.

Mấy tên hắc y nhân nhao nhao cười nói. Thiên Tà mặt đen lại rồi. Muốn bản Công tử ta đây lấy thân báo đáp, ta nhỏ và, móa nó. Không chịu nổi độ tự kỷ năng của bọn họ nữa, quay sang nhìn Huyền Nguyệt, nói:

- Tiểu Nguyệt Nguyệt, xử lý chúng đi, để lại cho chúng một hơi, ta còn có việc dùng. Chúng quá ghê tởm rồi, còn nghĩ là bản Công tử lấy thân báo đáp.

Huyền Nguyệt khoe miệng hơi cong lên một chút, lấy ra Huyền Băng kiếm chỉ vào chúng, nói:

- Các người muốn chơi nữ nhân phải không? Đến đây ta chơi với mấy người.

- Hừ... Muốn chết. Anh em lên bắt cô nàng này lại. Hôm nay chúng ta cùng vui vẻ.

Bốn tên hắc y nhân lúc này cũng không còn cười đùa nữa, mà lộ ra vẻ ác độc.

Huyền Nguyệt rút Huyền Băng kiếm ra, nhiệt độ xung quanh như giảm xuống vài độ. Hai bên lao vào chiến đấu.

Phanh... Phanh... Phanh... Phanh...

Trước rừng cây không ngừng vang lên những tiếng đao kiếm va chạm, thỉnh thoảng còn có những cây đại thụ ầm ầm ngã xuống.

Rầm... Rầm... Oanh... Oanh...

Các loại công pháp không ngừng được xuất ra, kiếm khí đao khí bay đầy trời, đất đá bay tung toé.

Đánh nhau một lúc bất phân thắng bại, một tên hắc y nhân, nói:

- Từ đệ, chúng ta chống lại cô nàng này, ngươi qua bắt tiểu tử kia. Không tin cô nàng này không đầu hàng.

- Được, các vị cẩn thận.

Một tên hắc y tách khỏi chiến đấu, lao về phía Thiên Tà.

- Tiểu tử, không nghĩ tới cô nàng kia khó chơi như vậy. Chúng ta đành phải bắt ngươi làm con tin thôi, chịu thôi đi.

Thiên Tà lắc đầu:

- Đi qua kia chơi đi, bản Công tử không có hứng thú với ngươi.

Tên hắc y này thân hình hơi lão đạo một chút, móa nó, ta tới làm thịt ngươi, ngươi lại nói qua chỗ khác chơi rồi không có hứng thú với ta. Bản đại gia ta mặc dù cũng đã từng chơi qua nam nhân, nhưng loại người như ngươi không hợp mắt ta được không.

- Ghê tởm, ta xé xác ngươi ra, móa.

Thấy tên này tiếp tục lao tới, Thiên Tà lấy ra Cục gạch thần khí, nói:

- Khốn kiếp, không phải đã nói bản Công tử không có hứng thú với ngươi rồi sao.

Tiếp theo một thanh âm vang lên ""Choang"" thân hình hắc y nhân bay ngược về phía sau, va đổ vài cây đại thụ, cuối cùng cũng rơi xuống đất, miệng sùi bọt mép, cả người co giật, trên đầu có một cái u từ từ to lên.

- Bản Công tử đã nói không muốn hứng thú với ngươi rồi mà ngươi còn không nghe. Sao ta nói mà không ai chịu nghe vậy, aizzz.

Tên hắc y kia đầu óc choáng váng, không nghe được gì, nếu không hẳn chắc chắn tức giận mà ngất đi.

Lắc lắc đầu cho tỉnh táo, tên hắc y nhân này cố gắng bò dậy, giận dữ, nói:

- Ghê tởm tiểu tử, lại dám làm vậy mới ta, đi chết đi.

Nói xong lại lao tới. Nói đùa, hẳn đường đường là Kết đan cảnh cao thủ, lại bị một Cục gạch đập cho choáng váng, truyền ra ngoài thì làm gì còn mặt mũi gặp người.

- Lại tới nữa, bản Công tử nói mà ngươi không hiểu sao.

Thiên Tà cũng nổi giận, tên này không hiểu tiếng người sao, bản nhân chỉ muốn đứng một bên quan sát ah, không thèm động thủ với người. Người ngược lại tốt rồi, không thèm nghe lời bản Công tử, cứ thích quẩn lấy bản Công tử.

Choang... Chat... Choang... A... Choang... A...

Tiếp theo vô số thanh âm choang choang và tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Lúc này tên hắc y nhân đã bị Cục gạch đập không biết bao nhiêu phát, toàn thân tím bầm, xưng vù lên, nằm co giật trên đất.

Phía bên kia chiến đấu cũng dần kết thúc, bởi vì bớt đi một người khiến cho Huyền Nguyệt dễ dàng giải quyết hơn. Không lâu sau thì kết thúc chiến đấu.

Ba tên hắc y nhân nhìn đồng bọn của mình đang nằm co giật thê thảm trên đất, không khỏi rung mình một cái.

Thiên Tà đi tới trước mặt bọn họ, cười cười:

- Làm sao, có muốn bản Công tử tự phế tu vi, để nài lại cho các người chơi nữa không.

Đám người hắc y lập tức lắc đầu, nói đùa người gât gât một cái chắc chắn đầu bay khỏi cổ. Vừa rồi bọn họ chiến đấu kịch liệt nhưng cũng nhìn qua bên này, không nghĩ tới tên tiểu tử cả người vô hại này lại khủng bố như thế. Vừa rồi nghe tiếng thảm thiết truyền tới, bọn họ nhìn sang thì thấy tên này đang cười trên người tứ đệ, tay cầm cục gạch không ngừng đập xuống, sau đó tiếng kêu thảm của tứ đệ lại vang lên.

- Được rồi, bản Công tử tâm trạng tốt, các người tự phế tu vi đi, bản Công tử tha cho các người một mạng.

Ba người nghe vậy không chút do dự tự phế tu vi, dù sao tính mạng cũng là quan trọng nhất.

- Cút.

Cả ba lập tức chạy đi, hận mình không có thêm vài cái chân nữa để chạy. Tên trước mặt này so ác ma còn kinh khủng hơn, toàn thân không có chút nguy hại nào nhưng cầm một Cục gạch đập choáng một tên Kết đan cảnh ah, bọn họ đã mất tu vi làm sao chịu nổi Cục gạch này đập xuống, về phần đang nằm bên cạnh hôn mê tứ đệ cũng mặc kệ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Bách Hoa Bảng

Bên ngoài Vô Tận Lâm, dưới ánh mặt trời nóng bỏng, một tòa thành trì đứng sừng sững giữa trời. Tường thành cao vài chục mét, bởi vì ánh nắng chiếu xuống như khiến cả tòa thành trì phát sáng trông càng rực rỡ, nguy nga.

Vô Tận thành là một tòa thành trì do tất cả các tông môn hợp sức xây dựng, làm lên nơi nghỉ chân cho võ giả tiến vào hoặc từ trong Vô Tận Lâm đi ra. Phía bên ngoài thành trì khoảng ba trăm mét, hai thân ảnh mặc áo trắng chậm chạp đi tới. Nhìn bọn họ quần áo chỉnh tề, không nhiễm một hạt bụi, ai có thể nghĩ tới hai người này từ trong Vô Tận Lâm chỗ sâu đi ra. Hai người này là Thiên Tà cùng Huyền Nguyệt. Bọn họ đi với tốc độ rất nhanh, chốc lát đã tới cửa thành.

Cửa thành lúc này đã vô cùng đông đúc, những người này thực lực cao thấp đều có, rong rã hỗn loạn. Nhưng không ai dám chen lấn đi vào, toàn bộ người muốn vào trong phải xếp hàng, lần lượt, đây là quy định của Vô Tận thành. Người nào phá vỡ quy củ này sẽ bị vô số người khác vây công.

Bước vào bên trong cửa thành, mọi người sẽ cảm nhận được sự náo nhiệt của tòa thành trì này. Hai bên đường đi có vô số sạp bán đồ bày san sát nhau, bán hoặc trao đổi đủ mọi thứ, Nội đan, Công pháp, đan dược, Linh thảo...

Trong tòa thành trì này có một quy định duy nhất. Nghiêm cấm gây sự, chém giết, trộm cướp lẫn nhau, nếu không toàn bộ người tham gia bị đuổi khỏi thành. Mọi người trong này muốn mua thứ gì có thể tùy ý trả giá, trao đổi, hai bên vừa lòng thì đồng ý, không thì từ chối giao dịch. Việc buôn bán như người bình thường mua rau ở chợ, trả giá, mặc cả, vô cùng náo nhiệt.

Thiên Tà và Huyền Nguyệt tìm một trà lâu ngồi nghỉ một chút. Chủ quán đứng ra lớn tiếng, nói:

- Thiên Bảng, Địa Bảng đã được bình chọn lại, cả Bách Hoa Bảng, Cựu Bách Hoa Bảng cũng đã bình chọn lại. Các vị quý khách có muốn mua một quyển xem thử không.

Mọi người nghe vậy bắt đầu xôn xao bàn tán.

- Các Bảng đã làm lại rồi sao? Không biết có gì khác với năm mươi năm trước không.

- Người anh em, mấy bảng trên là gì vậy?

- Người từ trên núi xuống ah...

-...

- Để ta nói cho người nghe. Địa Bảng là bảng có sự góp mặt của các thiên kiêu mạnh nhất thế hệ trẻ, tuổi dưới năm mươi, người mạnh nhất đứng thứ nhất, cứ theo thứ tự tính xuống đến mười. Thiên Bảng là bảng của những người mạnh nhất đại lục, cũng tính theo thứ tự như bên trên.

- Thế còn Bách Hoa Bảng và Cựu Bách Hoa Bảng?

- Từ từ cho ta uống chén nước đã, người nói lâu vậy không thấy khát nước ah.

-...

- Bách Hoa Bảng là bảng tập hợp mười vị mỹ nữ đẹp nhất đại lục thế hệ trẻ, không luận tu vi, môn phái, chỉ luận dung mạo, thân hình.

- Cựu Bách Hoa Bảng thì sao?

- Người cứ bình tĩnh nghe ta nói. Cựu Bách Hoa Bảng là bảng xếp hạng mười vị mỹ nữ Bách Hoa Bảng đời trước đẹp nhất đại lục. Cũng như Bách Hoa Bảng, không luận tu vi, môn phái, nhưng bảng này phải chưa lập gia đình thì mới được tính. Người hiểu chưa.

- Hiểu rồi, Chủ quán, cho ta danh sách cả bốn bảng.

-...

Thiên Tà ở một bên nghe, cảm thấy khá hứng thú, nhớ tới lúc trước nghe nói Lãnh Dao cũng ở trên bảng này, không biết thật không. Vầy vầy chủ quán lấy hai bộ Bách Hoa Bảng và Cựu Bách Hoa Bảng ngồi xem xét. Đầu tiên là Bách Hoa Bảng

- Nguyệt Hàm Yên - Hai mươi tuổi - Thánh Địa.

- Hồng Lăng - Hai mươi một tuổi - Thần Ma điện.

- Hoàng Ngọc Như - Hai mươi một tuổi - Huyền Nam quốc.

- Băng Nhục Lam - Hai mươi tuổi - Thiên Nam Học Viện.

- Lãnh Dao - Hai mươi tuổi - Băng Nguyệt cung.

- Ngọc Vô Song - Mười chín tuổi - Bách Hoa cốc.

- Hoa Nguyệt Nhi - Mười chín tuổi - Bách Hoa cốc.

- Dương Ngọc Nhi - Hai mươi tuổi - Băng Nguyệt cung.

- Tuyết Thanh Phụng - Hai mươi tuổi - Hòa Thiên Tông.

- Huyền Anh - Mười chín tuổi - Thiên Kiếm Tông.

Cựu Bách Hoa Bảng bao gồm:

- Huyết Tiên Từ - Huyết Ngọc - Thánh Địa.

- Tiên Y - Phương Tuyết - Thiên Nam Học Viện.

- Quỷ Y - Phương Hân - Thiên Nam Học Viện.

- Bách Hoa Tiên Từ - Trương Hình Dư - Bách Hoa Cốc.

- Đan Sư - Chu Cẩm - Thiên Nam Học Viện.

- Băng Tuyết Tiên Từ - Tiết Tiên Tiên - Băng Nguyệt cung.

- Bạch Y Tiên Từ - Bạch Tố Dao - Bách Hoa Cốc.

- Hòa Diễm Tiên Từ - Hòa Ngọc Linh - Hòa Thiên Tông.

- Lãnh Nguyệt Tiên Từ - Phan Sương sương - Thánh Địa.

- Cầm Nữ - Diệp Kỳ - Thiên Nam Học Viện.

Thiên Tà xem xong cả hai bảng, thấy số người nhiều nhất có trong bảng là của Thiên Nam Học Viện. Sau đó đến Bách Hoa Cốc. Về phần Băng Nguyệt cung cũng có cung chủ Tiết Tiên Tiên, cô nàng Dương Ngọc Nhi kia, và Lãnh Dao. Hắn cũng không nghĩ tới cô nàng Dương Ngọc Nhi này cũng có một suất trên Bách Hoa Bảng.

Thiên Tà nhìn Huyền Nguyệt, nói:

- Đi một chuyến đến Thiên Nam Học Viện, Tiểu Nguyệt Nguyệt thấy thế nào?

Huyền Nguyệt nhìn hắn một chút, nói:

- Công tử động tâm với mấy mỹ nữ ở Thiên Nam Học Viện rồi.

- Khục... Khục... Ta chỉ muốn nhìn một chút xem bọn họ như thế nào thôi. Không biết có đẹp bằng Tiểu Nguyệt Nguyệt không. Lần sau phải nói mấy người đó cho Tiểu Nguyệt Nguyệt một suất trên Bách Hoa Bảng mới được. Tiểu Nguyệt Nguyệt đẹp vậy mà.

- Công tử nói thật không?

- Chắc chắn... Tiểu Nguyệt Nguyệt đẹp như vậy, ai không đồng ý ta là người đầu tiên đánh hắn.

Đám người bên cạnh cũng xem xong, lại âm ỉ lên.

- Lần này đổi mới có nhiều Cao thủ trẻ tiến bảng rồi, không biết mạnh đến đâu nhưng toàn ở trong những Tông môn lớn thôi.

- Các người có chú ý lần này Cự Bách Hoa Bảng đầy đủ người không. Lần trước thiếu ba người.

- Đúng vậy, đúng vậy. Lần này đầy đủ là do Bách Hoa Bảng lần trước vượt quá số tuổi, bị chuyển xuống Cự Bách Hoa Bảng.

- Thiên Nam Học Viện vẫn là nơi cung cấp nhiều mỹ nữ nhất.

- Không được...

- Làm sao vậy?

- Ta phải đi đăng ký gia nhập Thiên Nam Học Viện. Nghe nói Thiên Nam Học Viện mười ngày sau tuyển sinh.

-...

- Hừ... Tư chất thấp kém như ngươi cũng đòi vào Thiên Nam Học Viện sao?

- Ngươi bị ngu ah... Thiên Nam Học Viện đâu cần xét tư chất, chỉ cần nộp lệ phí đầy đủ là được.

- Móa ngươi nói ai ngu, loại như ngươi vào đó cũng không học được gì.

- Ai nói với ngươi ta vào đó để học.

- Vậy ngươi vào đó làm gì?

- Ta dĩ nhiên là vào để ngắm mỹ nữ.

-...

Thiên Nam Học Viện, học viện lớn nhất Thiên Nam đại lục, nằm trong một vùng núi có rất nhiều Yêu thú hoành hành. Hàng năm có rất nhiều đệ tử làm mồi cho yêu thú, mặc dù vậy nhưng cũng có rất nhiều người muốn tiến vào Thiên Nam Học Viện tu luyện. Trong đó hoàn cảnh tu luyện tốt, có những người giỏi chỉ điểm, hằng năm có vô số thiên tài, cao thủ từ bên trong đó đi ra.

Sau một tuần, Thiên Tà và Huyền Nguyệt đã đứng trước cửa của Thiên Nam Học Viện, bốn phía xung quanh đông nghịt người, chắc cũng là những người muốn tiến vào Thiên Nam Học Viện năm nay. Vì quá mức đông đúc, Thiên Tà kéo Huyền Nguyệt vào một góc khuất người ngồi xuống nghỉ ngơi. Qua tấm bảng giới thiệu, hắn biết Thiên Nam Học Viện chia làm nội viện và ngoại viện, cũng như Băng Nguyệt cung chia làm nội môn và ngoại môn. Ngoại viện bao gồm bốn ngọn núi, Đông, Tây, Nam, Bắc. Bên trong đều có giáo viên dạy học. Mỗi ngọn núi cũng có một phong chủ riêng.

Một lúc sau có mấy lão già xuất hiện, nói:

- Mọi người im lặng, bắt đầu tuyển chọn ngọn núi nơi mọi người sẽ tu luyện. Nhưng lần này khác với những lần trước, sau vài ngày sẽ có một buổi khảo hạch, ai không đạt được tiêu chuẩn sẽ bị loại khỏi Thiên Nam Học Viện.

Phía dưới đám người bắt đầu ồn ào lên. Lão giả lại nói:

- im lặng, tuyển chọn ngọn núi bắt đầu.

Đám người xếp hàng đến báo danh. Trong số những lão giả, một người không có tiền đến thu học sinh, mà là đứng yên quan sát xung quanh, nhìn đám người nhao nhao kia, lão giả lắc đầu thở dài. Sau đó ánh mắt lão dừng lại ở vị trí Thiên Tà và Huyền Nguyệt đang đứng. Thân hình lóe lên một cái, sau đó xuất hiện ở trước mặt hai người. Nói:

- Hai vị, có muốn gia nhập Bắc phong chúng ta không.

Thiên Tà nhìn lão, nghi hoặc:

- Ngươi là...

- Ta là Phong chủ của Bắc phong Nhạc Hành. Hai vị muốn gia nhập Bắc phong không, ta Phong chủ đảm bảo cái gì cũng có thể cho hai người.

Thiên Tà nghe xong cảm thấy kỳ lạ, đài ngộ cao như vậy. Cười cười nhìn lão.

- Có mỹ nữ không, ta đến đây chỉ vì mỹ nữ.

Lão giả kinh ngạc nhìn Thiên Tà, nói:

- Mỹ nữ... Chuyện này...

- Làm sao, ta biết lão nói đài ngộ như vậy là có gì không bình thường rồi. Nói thẳng đi.

Lão giả nhìn hai người một lúc lâu, sau đó chán chừ nói:

- Không giấu gì hai người, Bắc phong của ta không giống những phong khác.

Thiên Tà nghe xong hứng thú nổi lên, nói:

- Có gì không giống?

- Bắc phong đã... Đã nhiều năm không có học sinh.

- Tại sao?

- Bắc phong không có một chút gì có thể cho học sinh, giáo viên không có, đan dược, công pháp cái gì cũng không có.

- Không có thứ gì sao?

- Có một mình ta... Và một ngọn núi.

Thiên Tà nghe xong, kêu lên:

- Vậy ngươi kêu ta vào Bắc phong, vào đó ăn gió Bắc, ngủ trên đất sỏi ah.

Lão giả luống cuống, nói:

- Không phải như vậy, Bắc phong vẫn có chỗ ở, chỉ là không có giáo viên, học sinh và những thứ có ích cho tu hành thôi.

Thiên Tà suy nghĩ một chút, nói:

- Vậy cũng không cần phải lên lớp, không có ai quản giáo gì phải không?

Lão giả nghe Thấy hấn nói vậy, biết hấn đã động tâm, vội vàng nói:

- Đúng vậy... Bắc phong chỉ như một ngôi nhà cho các học sinh, không can thiệp vào tự do hàng ngày của học sinh. Trên ngọn núi đó chỉ có một mình ta. Mà ta cũng thường xuyên đi ra ngoài, ít khi về. Không biết hai người thấy sao?

Thiên Tà mỉm cười rồi nói:

- Vậy là chúng ta không có giúp đỡ gì, tự mình tu luyện, lại còn vác thêm cái danh Bắc phong.

Lão giả nghe vậy cũng thấy xấu hổ, nói:

- Yên tâm, chỉ cần vượt qua khảo hạch trở thành học sinh Bắc phong, ta đảm bảo trong Thiên Nam Học Viện không có ai bắt nạt các người.

- Tốt... Vậy chúng ta ra nhập Bắc phong.

Lão già nghe xong, trong lòng nghĩ

- viện trưởng ah viện trưởng. Lần này lão phu thắng cuộc rồi.

Sau đó lại nhìn qua Huyền Nguyệt

- Không biết vị này có đồng ý không.

- Chỉ cần Công tử đồng ý, ta cũng đồng ý.

- Tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Bắc Viện

Bên trong Thiên Nam Học Viện, núi cao nhấp nhô, uốn lượn quanh co. Thiên Tà, Huyền Nguyệt và Lão già Phong chủ Nhậm Hành đi tới chân một ngọn núi. Ngọn núi này không giống những ngọn núi khác. Phía dưới rừng cây mọc um tùm, con đường đá hai bên mọc đầy cỏ dại, phía trên đỉnh có một tòa cung điện nhỏ. Nhìn qua là thấy nơi này đã lâu không có người ở.

Thiên Tà nhìn lão phong chủ Nhậm Hành, nói:

- Bắc phong (Từ giờ gọi là Bắc Viện nhé)

- Đúng vậy, đây chính là Bắc Viện. Mặc dù hai người chưa vượt qua khảo hạch ngày mai, nhưng ta nghĩ khảo hạch đó cũng không làm khó được hai người.

- Ta nói không phải về chuyện khảo hạch. Bắc Viện thật sự không có người ở?

- Đúng vậy nha, không lẽ ta còn lừa hai người.

- khốn kiếp, vậy chúng ta thật sự phải ăn gió Bắc sống sao.

Nhậm Hành lấy ra một cái nhẫn chứa đồ, nói:

- Lão phu đã chuẩn bị xong rồi, trong này có đầy đủ mọi loại đồ ăn. Hai tháng lão phu sẽ mang thức ăn đến một lần. Thế nào, thấy lão phu có chu đáo không.

- Móa... Vậy lão ở đâu?

- Ta dĩ nhiên là ở chỗ khác, vậy mới nói đệ tử Bắc Viện được toàn bộ tự do.

-...

Lão già thấy Thiên Tà không nói gì, nghĩ đến vụ cá cược với Viện trưởng, nói:

- Không còn câu hỏi nào đúng không, vậy lên trên đi, lão phu đi trước.

-...

- Ah... Nhớ sáng mai đi sát hạch.

Nói xong lão chạy mất hút. Thiên Tà nhìn bóng lưng của lão, lắc lắc đầu, nói:

- Đi thôi Tiểu Nguyệt Nguyệt.

Bên trong tòa cung điện cũng khá là rộng rãi, sạch sẽ, linh khí cũng rất sung túc. Tìm một căn phòng rộng nhất, hai người đi vào.

Ôm lấy Huyền Nguyệt ngồi trên ghế, Thiên Tà lẩm bẩm:

- Hai người ở Bắc Viện sao, có vẻ như khá buồn chán.
- Có hai chúng ta không phải rất tốt sao Công tử, không bị ai làm phiền.
- Không bị ai làm phiền?
- Đúng nha, Công tử và Huyền Nguyệt khi làm việc đó sẽ không bị làm phiền, không phải sao?

Thiên Tà nghe xong, bưng tỉnh, nguyên lai là nàng nói chuyện này.

- Tiểu Nguyệt Nguyệt muốn rời sao? Mấy ngày nay đi đường vội vàng không kịp làm gì rồi.

Huyền Nguyệt gật gật đầu, khuôn mặt hơi đỏ lên.

Thiên Tà há miệng hôn nàng, đôi tay di chuyển lên xoa bóp bộ ngực lớn. Một lát sau hắn ghé sát vào bên tai nàng, nói:

- Tiểu Nguyệt Nguyệt, mới mấy hôm không chạm đến mà chỗ này hình như to ra rồi nhé.

Nói xong tay cũng kéo xuống áo của nàng, một đôi vú to lập tức hiện ra. Thiên Tà cúi đầu xuống ngậm lấy núm vú, bắt đầu mút mút, cắn nhẹ.

Huyền Nguyệt ôm lấy đầu hắn, nhẹ giọng rên rỉ:

- A... Công tử... Nhẹ một chút... Đừng cắn... Mạnh quá... A.... Ngứa... A...

Thiên Tà miệng liếm mút vú của nàng, một tay di chuyển xuống phía dưới, sờ sờ quần lót, tay xoa xoa âm đạo của nàng qua lớp vải mỏng, chỉ vài phút sau, cảm nhận được ngón tay đã dính nước, hắn nói:

- Tiểu Nguyệt Nguyệt thật là dâm đảng mà, đã ướt hết quần rồi này.

Huyền Nguyệt thân thể không ngừng vặn vẹo, hai mắt mê ly nhìn Thiên Tà.

- Công tử, Nguyệt Nguyệt muốn...

Thiên Tà cũng đã không chịu nổi, phía dưới Cự Long đã nhất trụ kinh thiên làm hắn khá khó chịu. Bế Huyền Nguyệt lên, đi tới giường lớn, tay bắt đầu cởi bỏ quần áo của nàng. Sau đó cũng cởi bỏ quần áo của mình rồi ngồi trên bụng nàng, tay cầm lấy Cự Long đặt giữa bộ ngực to của nàng, nói:

- Trước làm cái này trước đi.

Cũng đã không phải lần đầu làm như vậy, lên Huyền Nguyệt nhanh chóng cầm lấy bộ ngực của mình kẹp chặt lấy Cự Long. Không ngừng ma sát lên xuống.

- Thoải mái, Tiểu Nguyệt Nguyệt giỏi quá.

Thiên Tà tay cũng trợ giúp nàng cầm lấy bộ ngực, phía dưới Cự Long bắt đầu lên xuống.

Một lúc sau, Huyền Nguyệt vùng dậy, đẩy ngã hắn xuống giường, sau đó di chuyển đến giữa hai chân của hắn. Cúi đầu xuống ngậm lấy Cự Long vào miệng liếm mút. Thiên Tà cũng để cho nàng nằm trên người mình, nhìn âm đạo đang chảy ra những giọt nước nhỏ, hắn dùng tay tách ra hai mép âm đạo, đầu lưỡi chui vào thăm dò. Liếm hết những giọt dâm thủy chảy ra.

Hai người liếm mút cho nhau một lúc, sau đó Huyền Nguyệt quay đầu lại, bộ ngực lớn ép vào mặt hắn, miệng nói:

- Công tử... Ta không chịu nổi nữa.

Huyền Nguyệt cầm lấy Cự Long đặt vào âm đạo của mình, sau đó "" Phốc "" một tiếng, Cự Long chui thẳng vào bên trong. Nàng A lên một tiếng sau đó mềm nhũn nằm xuống trên ngực hắn. Thiên Tà ngậm lấy núm vú của nàng liếm láp, hai tay nâng đỡ mông to của nàng, phía dưới phần eo bắt đầu động đậy, Cự Long bắt đầu ra vào.

- A... Thoải mái... Quá... Sung sướng... Rồi.... Công tử.... Nguyệt Nguyệt.... Yêu... thích... Cảm...giác như.... Vậy.... A...

Huyền Nguyệt đã hoàn toàn chìm đắm vào trong dâm dục, hai mắt mê ly, miệng không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ. Nàng vô lực nằm trên ngực hắn, thân thể tùy ý hắn xếp đặt.

Không biết qua bao lâu, một tiếng hét lớn từ trong phòng truyền tới. Huyền Nguyệt lúc này đã cao trào không biết lần thứ mấy. Lúc này nàng đã nằm bẹp trên giường, hai chân dang rộng ra hai bên, phía dưới âm đạo đang chảy đầy nước xuống tấm đệm mỏng. Thiên Tà nằm xuống bên cạnh nàng, ôm lấy nàng, nói:

- Tiểu Nguyệt Nguyệt, muốn nữa sao?

Huyền Nguyệt hé miệng, nói:

- Công... Từ... Nguyệt Nguyệt nghỉ... Nghỉ một chút... Rồi tiếp tục... Tiếp tục...

Cho nàng nghỉ ngơi một chút, sau đó Thiên Tà để nàng quỳ trên giường, hấn thì quỳ gối phía sau lưng nàng, Cự Long tách ra hai mép âm đạo mập mạp chậm rãi tiến vào. Huyền Nguyệt cũng bắt đầu rên rỉ:

- A... Công tử... Lại đâm... Đâm vào rồi... Công... Từ... Dừng sức... Dừng sức mà... Mà chơi Nguyệt Nguyệt... A... Thoải mái...

Thiên Tà phía sau cũng tăng cao tốc độ, một tay giữ lấy eo thon của nàng, tay kia hứng lấy dâm thủy tràn ra từ chỗ hai người kết hợp, xoa xoa lên xung quanh Cúc hoa của nàng. Sau đó một ngón tay cắm vào bên trong.

- A... Công tử.... Chỗ đó... Không... A... A...

Nàng chưa nói xong, Thiên Tà phía dưới càng thêm dùng sức, khiến nàng thoải mái nói không ra lời. Ngón tay cũng chậm rãi rút ra tiến vào.

Huyền Nguyệt hai động đều bị kích thích khiến nàng cũng càng thêm điên cuồng mà rên rỉ.

Một lúc sau, Thiên Tà rút Cự Long khỏi âm đạo của nàng, đặt bên ngoài Cúc hoa, chậm chạp tiến vào từng chút một.

- A... Không được... Công tử... Chỗ đó... Làm... Sao có thể... Cắm vào... Được... A ... A... Chậm một chút.... A... Đau quá... Nứt vỡ rồi... A.

Cự Long trải qua một lúc đã tiến vào sâu bên trong Cúc hoa chật hẹp, Thiên Tà ngón tay cũng đã ở trong âm đạo của nàng ra vào. Huyền Nguyệt lúc này đã không nói được gì, hai cái động cùng bị tấn công khiến cho nàng vô cùng sung sướng, mặc dù lúc đầu có hơi đau một chút. Khóe miệng của nàng chảy ra nước miếng, trong miệng không ngừng phát ra những tiếng dâm dăng.

Thiên Tà cả Cự Long và ngón tay cũng bắt đầu ra vào. Được vài trăm phát, Huyền Nguyệt hét to lên một tiếng

- A... Nguyệt... Nguyệt... Ra ... Ra rồi... A... A...

Âm Đạo của nàng co rút lại, kẹp chặt lấy ngón tay của hấn, một dòng chất lỏng trào ra phủ kín ngón tay. Sau đó cả người xụi lơ trên giường. Thiên Tà cũng không dừng lại, hấn tiếp tục điên cuồng mà cắm thêm vài chục cái nữa rồi Cự Long cũng không chịu nổi, một dòng tinh dịch nóng bỏng bùng phun thẳng vào bên trong Cúc hoa của nàng. Huyền Nguyệt lúc này cũng đã sáng khoái đến ngất đi.

Thiên Tà dọn dẹp một chút, sau đó hai người ôm nhau nằm ngủ.

----- Không một ai sinh ra đã là những tác giả xuất sắc... Một bộ truyện muốn hoàn thiện hơn cũng cần phải có vô số ý kiến góp ý từ phía mọi người đọc... Vì vậy mọi người đừng ngần ngại mà hãy chỉ ra những chỗ thiếu sót, chưa đúng... Để bộ truyện được hoàn thiện hơn ---

ĐỉnhChiều

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Khảo hạch

Sáng hôm sau, trên một bãi đất rộng lớn ở Thiên Nam Học Viện, vô số người chen chúc tập trung ở đó, bọn họ đều là những người sẽ tham gia buổi sát hạch lần này, số lượng cũng phải cao đến vài ngàn người. Thiên Tà và Huyền Nguyệt đứng ở bên ngoài cùng, hai ngày cũng không muốn chen lấn làm gì cho mệt.

Một lúc sau, có ba người đi tới trên đài cao, hai nam, một nữ. Hai người nam nhân có vẻ đã lớn tuổi, nhưng khí chất bất phàm, tiên phong đạo cốt. Người phụ nữ thì khá đẹp, trên người có một loại đặc thù quyền rũ của quý phụ.

- Chúng ta là nguyên giám sát cuộc khảo hạch lần này, không giống những lần trước thu học sinh mới. Lần này các ngươi bắt buộc phải đạt được tiêu chuẩn mới được thu nhận, Thiên Nam Học Viện sẽ không thu rác rưởi, phế vật, vậy lên các ngươi muốn được vào Học Viện cần phải cố gắng hết sức, hiển lộ toàn bộ tài năng của mình để vượt qua được.

Phía dưới bắt đầu bàn luận xôn xao lên, Lão già nói:

- im lặng .

- Các ngươi thấy cảnh rừng phía sau ta không? Khảo hạch của các ngươi nằm trong khu rừng này.

- Nhìn thấy viên tinh thạch này không? Nhiệm vụ của các người vô cùng đơn giản, vào trong và cố gắng tìm kiếm những viên tinh thạch giống như viên này, chúng được giấu ở bên trong. Năm trăm người tìm được nhiều tinh thạch nhất sẽ được nhận vào Học Viện. Sau ba ngày phải về chỗ này tập trung để kiểm tra linh thạch.

- Ngoài ra, trong ba ngày này, các người có thể dùng bất cứ thủ đoạn gì, Giết người cướp đoạt, mọi thủ đoạn mà các người có thể dùng được. Nghe rõ ràng chưa.

- Rõ ràng.

- Có ý kiến gì không?

- Không có.

Sau đó đám đông cũng bắt đầu ồn ào lên, có người nói chỉ cần chuyên tâm tìm kiếm là được, không cần phải đi cướp đoạt của người khác. Có người lập đoàn để chuyên đi đánh cướp...

- Được rồi, các người phải nhớ ba ngày sau tập trung ở chỗ này, ai không đến sẽ bị loại bỏ. Tất cả xuất phát đi, cố gắng lên.

Lão giả này vừa dứt lời, đoàn người ầm ầm lao vào trong rừng cây, tất cả đều điên cuồng mà chạy. Mặt đất dưới chân rung chuyển dữ dội. Thiên Tà nhìn đám người, lắc đầu sau đó cùng với Huyền Nguyệt chậm rãi đi vào. Không phải cứ vào trước là sẽ tìm được linh thạch trước, mặc dù tìm được nhưng có giữ được không cũng là vấn đề.

Bên trong cây cối rậm rạp, đa số là những cái cây to bụi, ba bốn người ôm không hết. Bởi vì tất cả đám người đều lao sâu vào bên trong rừng cây, lên phía mép ngoài nơi hai người đứng không có một bóng người. Huyền Nguyệt, nói:

- Công tử, chúng ta có cần đuổi theo họ không.

- Không cần, chúng ta cứ chậm rãi mà đi, không cần thiết phải theo chân họ.

Thiên Tà nói xong, nhìn mặt đất, nói:

- Có rồi, bọn ngu ngốc kia giẫm đạp chúng xuống chân mà không biết, thật là...

Sau hơn hai giờ đi lòng vòng quanh khu vực bên ngoài, nhặt được khá nhiều Linh thạch, hai người mới hướng về phía trong đi tới, cũng không phải đi về phía đám người kia lúc đầu lao vào, mà đi một con đường nhỏ khác, khó đi hơn.

Lúc này, trong một căn phòng, có mấy lão giả ngồi bàn luận xôn xao, trong đó có người mà Thiên Tà và Huyền Nguyệt biết, là lão giả Nhậm Hành, người hôm qua lôi kéo, dụ dỗ họ vào Bắc Viện. Một lão giả khác nhìn Nhậm Hành, cười nói:

- Bắc Viện năm nay nhận được hai người nha, phá bỏ kỷ lục mười năm không nhận được học sinh. Không biết hai người kia có vượt qua được khảo hạch không.

- Viện trưởng ah, Bắc Viện chúng ta mới thu được hai người đầu tiên, dù họ không đạt được yêu cầu thì cũng phải ưu tiên cho họ một chút chứ, phải không? Dù sao họ cũng là hai người đầu tiên đồng ý vào Bắc Viện.

Mấy lão giả ngồi bên cạnh thấy Nhậm Hành nói vậy, cười ầm lên. Một người nói

- Đúng vậy nha, Viện trưởng, dù sao Bắc Viện cũng lần đầu tiên thu được học sinh.

- Đúng nha

Lão viện trưởng thấy mọi người nói vậy, cũng cười, nói:

- Được rồi, đợi kết quả đi rồi nói. Nếu họ đạt được yêu cầu thì sao. Nếu như không đạt được, chỉ cần thành tích không quá kém, chúng ta cũng vẫn thu nhận họ là được.

- Đúng vậy, Viện trưởng, dù sao Bắc Viện cũng không có người dạy họ, để họ tự mình phát triển cũng được.

Nghe xong cả đám lại cười ầm lên, Nhậm Hành khuôn mặt đen lại, nói:

- Khốn kiếp, lần sau Học Viện có việc gì ta không đi nữa. Các người tự mình đi đi, không lúc gì lại nói Bắc Viện không có người dạy, chính lão tử đi dạy bọn chúng.

Đám người nghe xong lập tức dùng nụ cười lại, nịnh bợ nói:

- Không được Nhậm Hành trưởng lão phải đi chứ, những việc quan trọng như vậy ngoài Nhậm Hành trưởng lão ra ai có thể xử lý được. Còn về phần hai học sinh kia, chúng ta sẽ thường xuyên chiếu cố chúng.

- Đúng nha, Nhậm Hành trưởng lão yên tâm, chúng ta sẽ chiều cổ bọn họ.

- Hừm... Vậy còn tạm được.

Quay lại với hai người Thiên Tà và Huyền Nguyệt, lúc này hai người đã đi vào khá sâu bên trong, trên đường đi cũng nhặt thêm được khá nhiều Linh thạch. Dọc đường cũng có vài con yêu thú cấp ba chặn ngang, nhưng rất nhanh bị Huyền Nguyệt giải quyết. Trờì gần tối, Hai người cũng tìm được một vị trí khá đẹp để cắm trại nghỉ ngơi. Vừa dựng xong lều vải, thì một thanh âm truyền tới:

- Ô, ở đây có một cô nàng xinh đẹp đây này.

- Còn có một tên Tiểu Bạch Kiềm trắng trẻo, Lão nhị lại có phúc rồi.

Bốn tên xuất hiện trước mặt hai người, cả bốn đều có tu vi Trúc cơ đỉnh, cũng không phải là cao. Thiên Tà mỉm cười, nói:

- Tiểu Nguyệt Nguyệt, Linh thạch tự đưa đến cửa này. Không nhận thì không phải phụ tấm lòng của người ta sao.

Huyền Nguyệt cũng cười nói:

- Đúng vậy, Công tử, không ngờ người tốt bây giờ nhiều vậy.

Nói xong thân hình lóe lên, phía trước bốn người lập tức ngã xuống, không kịp nói thêm câu nào.

- Thu hoạch được gì không?

- Công tử, bọn chúng có vài chục viên Linh thạch, quá ít rồi.

- Được rồi, Tiểu Nguyệt Nguyệt, thịt muối cũng là thịt mà. Xem ra ba ngày sắp tới Tiểu Nguyệt Nguyệt dụ dỗ được không ít người tốt rồi.

Huyền Nguyệt nghe xong, cũng hiểu ý của hắn, sau đó ngai ngừng nói:

- Nguyệt Nguyệt chỉ muốn dụ dỗ một mình Công tử thôi.

Thiên Tà nghe xong, cơ thể cũng nóng lên, ôm lấy nàng vào trong lều vải, trước khi vào cũng không quên cho bốn bộ thi thể bên cạnh một mồi lửa.

Vào trong lều, Thiên Tà lập tức lột sạch quần áo của Huyền Nguyệt. Cúi đầu xuống ngậm lấy núm vú liềm mút, đầu lưỡi còn đảo xung quanh núm vú. Huyền Nguyệt ôm chặt lấy Thiên Tà, miệng nhẹ nhàng rên rỉ:

- A... Công tử... Liếm mạnh... Một chút... Nguyệt Nguyệt muốn... Muốn... A... Bên dưới... Bên dưới cũng... Cũng ướt át rồi... A...

Thiên Tà một tay di chuyển xuống dưới, vừa chạm vào âm đạo đã thấy ngọn tay dính dính nước. Ngẩng đầu lên, nói:

- Tiểu Nguyệt Nguyệt càng ngày càng dâm dăng nha.

- Công tử xấu... Người ta... Người ta chỉ cần Công tử chạm vào... Chạm vào là... Có phản ứng...

Thiên Tà cười cười, sau đó cởi bỏ quần áo của mình, toàn bộ quần áo rơi xuống. Huyền Nguyệt lập tức ngồi dậy, tay cầm lấy Cự Long cho vào miệng liếm mút.

- Vội vàng như vậy sao?.

Thiên Tà nói xong, ngón tay cũng cắm vào âm đạo nàng, ra ra vào vào, phía trong âm đạo từng giọt dâm thủy chảy ra, rơi xuống chân hắn.

Sau một lúc, Thiên Tà để nàng quay lưng về phía mình, ôm lấy hai chân nàng tách ra, há miệng ngậm lấy âm đạo đã ướt đẫm dâm thủy, không ngừng liếm mút những giọt dâm thủy đó vào miệng rồi nuốt xuống. Huyền Nguyệt lúc này vẫn đang ngậm lấy Cự Long của hắn, miệng nàng chỉ phát ra những tiếng rên rỉ không rõ.

Có thể Huyền Nguyệt đã không chịu nổi, nàng nhả ra Cự Long, nói:

- Công tử, chơi ta...

Thiên Tà nghe vậy cũng đặt nàng nằm xuống, sau đó ngồi vào giữa hai chân của nàng, há miệng ngậm lấy núm vú liềm mút, phía dưới Cự Long cũng không ngừng ma sát vào cửa âm đạo. Huyền Nguyệt hai tay ôm lấy hông của hắn, ấn vào, hy vọng hắn có thể nhanh chóng tiến vào trong thân thể mình. Thiên Tà cũng không để cho nàng chờ đợi lâu, Cự Long tách ra hai mép âm đạo dừng mảnh tiến vào.

Huyền Nguyệt thân thể run lên, thanh âm không rõ, nói:

- A.. Công tử... Cắm vào...rồi... Nguyệt Nguyệt... Sướng... Công tử.... Vào sâu... Quá... Công tử... Nhanh động nha... A... A... Mạnh nữa... Công tử...

Dùng Cự... Cự Long... Đâm chết... Nguyệt....Nguyệt Đi... A... A...

Thiên Tà cũng không khách sáo gì với nàng, bắt đầu toàn lực ra vào. Những tiếng rên rỉ, tiếng thờ dốc, tiếng thân thể va chạm BẠCH BẠCH vang vọng khắp khu rừng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Thiên Vẫn Thiết

Ngày hôm sau, mặt trời đã lên cao đến đỉnh đầu, hai người mới từ trong giấc ngủ tỉnh lại. Thu dọn sạch sẽ một chút rồi tiếp tục lên đường. Gần hai giờ đi không nhất được một viên Linh thạch nào, Thiên Tà nghi hoặc không thôi, không lẽ đi ra khỏi khu vực mấy tên lão giả kia trải linh thạch rồi. Đi thêm một đoạn nữa, trước mắt xuất hiện một cái cây to bự, phải nói là khổng lồ. Ngon cây bị những đám mây che khuất, phía dưới mặt đất là một cái gốc khổng lồ, to hơn một ngôi nhà.

Hai người đi lại chỗ gốc cây, khi tới gần thì càng kinh ngạc về độ lớn của nó. Huyền Nguyệt đi xung quanh gốc cây quan sát, vài phút sau nói vọng lại, Thiên Tà lập tức đi tới chỗ nàng.

- Công tử, ở chỗ này có một cái hang.

- Vào trong xem thử có thứ gì không.

Sau đó hai người đi vào, bên dưới cái hang là một đường hầm cực kỳ rộng lớn, hai bên thành hang mọc chi chít những cái rễ cây khổng lồ, một người ôm không hết. Đi vào khá sâu bên trong, bỗng nhiên một bóng đen xoẹt qua, Huyền Nguyệt vì quá bất ngờ lên không kịp tránh né, bị kéo đứt một bên vạt áo. Thiên Tà lập tức đuổi theo cái bóng, thấy nó chạy ra khỏi hang, lao vào trong rừng. Thiên Tà lắc đầu quay lại bên trong, lại gần Huyền Nguyệt, hỏi:

- Không sao chứ, bị thương ở đâu không?

- Không sao đâu công tử, chỉ bất ngờ không kịp tránh thôi. Mà nó là thứ gì vậy?

- Một con yêu thú thôi, không có gì khác. Lần sau chú ý một chút, đừng làm ta lo lắng.

Huyền Nguyệt nghe thấy hần quan tâm mình, trong lòng ngọt ngào, ôn nhu nhìn hần, nói:

- Dạ, Công tử yên tâm, lần sau Nguyệt Nguyệt sẽ cẩn thận hơn.

- Vào tiếp thôi.

Hai người tiếp tục đi sâu vào bên trong, đoạn đường cũng không có thứ gì bất ngờ lao ra nữa. Có một điều kỳ lạ là càng đi vào sâu thì bên trong có vẻ càng sáng hơn.

Thiên Tà và Huyền Nguyệt ngây người nhìn cảnh tượng trước mắt, phía trước như một kho cất chứa bảo vật. Vô số nội đan yêu thú chất thành núi nhỏ, vài thanh kiếm, vài bộ Công pháp. Huyền Nguyệt chạy tới, xoa xoa mắt, nói:

- Công tử, nhiều nội đan như vậy, Nguyệt Nguyệt mà hấp thụ hết thì chắc sẽ hoàn thành quá trình cải tạo thân thể rồi.

Phải biết Huyền Nguyệt cũng là một con yêu thú hóa hình. Bởi vì hấp thụ giọt Long huyết lần trước mà bây giờ muốn tiến cấp phải nói là cực kỳ khó khăn. Năng lượng hấp thụ vào đến đâu đều bị dẫn tới khắp cơ thể để cải tạo thân thể, không có một chút năng lượng thừa nào để củng cố tu vi. Vì vậy bây giờ cảnh giới của nàng mặc dù rất cao, nhưng sức chiến đấu không đuổi theo kịp với tu vi.

Thiên Tà lắc đầu, nói:

- Ta cũng không biết, nhưng ta đoán là không đủ. Bởi vì thân thể, máu huyết của nàng không có một chút liên quan gì đến Long. Bây giờ mới hấp thụ được một giọt máu, mà muốn cải tạo toàn bộ cơ thể thành Long không biết phải dùng bao nhiêu năng lượng cho đủ.

Huyền Nguyệt nghe xong khuôn mặt lập tức xị xuống. Thiên Tà vội vàng an ủi:

- Không sao đâu, không phải sớm muộn gì cũng sẽ hoàn thành sao.

- Dạ... Mà sao chỗ này không có một viên Linh thạch nào vậy?

- Ta đoán chỗ này không phải là chỗ mấy lão giả đó giấu Linh thạch. Mà chỗ này ngay cả bọn họ cũng không biết.

- Công tử nhìn đồng sắt vụn kia làm gì vậy, từ lúc đầu công tử đã luôn luôn nhìn nó rồi.
- Đồng sắt vụn kia quý giá gấp trăm ngàn lần số nội đan này đó Tiểu Nguyệt Nguyệt.
- Đồng sắt vụn này có gì đặc biệt sao?
- Đây là Thiên Văn Thiết.
- Thiên Văn Thiết, chưa nghe bao giờ, nó dùng làm gì vậy, Công tử.
- Dùng để rèn vũ khí, loại sắt này cứng rắn vô cùng, cả thần khí cũng không thể làm sút mẻ được nó.
- Thần khí cũng không thể... Gây tổn hại nổi.

Huyền Nguyệt kinh ngạc nhìn đồng sắt vụn đen sì không có gì đặc biệt kia.

Lúc đầu không phải vì đồng nội đan và vài thanh kiếm kia làm cho ngây ngời mà chính là đồng sắt vụn này. Nhiều năm trước, Thiên Tà có phát hiện ra nó trong một cuốn sách cổ xưa. Nhưng trong sách ghi lại, Thiên Văn Thiết lớn nhất chỉ bằng nắm tay, chỉ đủ luyện chế một thanh dao găm nhỏ. Loại sắt này gần như vô giá, nắm đó vì một nắm sắt vụn này mà cả đám quái vật lao đầu vào chém giết lẫn nhau. Không nghĩ tới, bây giờ để hắn gặp được một đồng đủ để luyện chế một thanh đao như vậy.

Thiên Tà vội vàng chạy tới cắt nó vào nhẫn chứa đồ. Nghĩ tới một thanh đao làm bằng Thiên Văn Thiết, hắn hưng phấn không thôi. Quay qua ôm lấy Huyền Nguyệt hôn liên tục.

Hai người thu dọn sạch sẽ đám đồ vật bên trong rồi quay đầu đi ra. Vừa đi được một nửa đường, có ba người chặn bọn họ lại.

- Công tử, nơi này có người. Lại còn có một mỹ nữ.
- Thật, cho ta xem thử.

Người được xưng công tử kia nói, sau đó tiến lên quan sát.

- Đúng thật là mỹ nữ. Di... Quần áo làm sao thế kia, không lẽ hai người vừa.
- Mỹ nữ, tên mặt trắng này có thỏa mãn nổi nàng không, hay là để chúng ta giúp đỡ một tay, dù sao chúng ta cũng có ba người. Mà lại toàn người khỏe mạnh, đảm bảo nàng thoải mái.

Huyền Nguyệt quần áo là do lúc vào bị yêu thú kéo rách chưa kịp thay bộ mới, lên bây giờ lộ ra không ít những mảnh da thịt trắng muốt. Nàng sắc mặt trầm xuống, dù là lộ ra xuân quang cũng chỉ có thể cho Công Tử nhà mình xem, không phải cho đám người này có thể xem. Lạnh lùng, nói:

- Không muốn chết thì rút.

Ba người kia nghe xong, cười ầm lên.

- Mỹ nữ, đủ cay, nhưng mà công tử của chúng ta thích.
- Đúng vậy, còn làm ra bộ thanh cao, không phải lát nữa cũng phải quỳ dưới chân bản Công tử mà rên rỉ sao. Ha... H...

Tiếng cười dứt thì đã im bật. Huyền Nguyệt đã nổi giận rút kiếm chém tới. Rất nhanh tên công tử kia ngã lăn xuống đất. Hai tên người hầu bên cạnh giật mình, run run, nói:

- Kỹ nữ, người dám giết công tử nhà chúng ta.
- Người có biết công tử nhà chúng ta là ai...

Chưa kịp nói xong, tên này cũng ngã xuống bên cạnh công tử nhà mình. Tên còn lại thấy vậy, đang định xoay đầu chạy thì một ánh kiếm lóe lên, cả người bị chém làm đôi. Thiên Tà lắc đầu, nhìn Huyền Nguyệt, nói:

- Đổi một bộ quần áo khác đi, đừng cho người khác nhìn thấy xuân quang của nàng. Cơ thể nàng chỉ ta được phép nhìn thôi.
- Dạ, Công tử.

Huyền Nguyệt trả lời, rồi lấy ra một bộ quần áo mới bắt đầu thay. Thiên Tà cũng không có nhìn nàng mà là đi lên chỗ ba xác chết tìm lấy linh thạch, dù sao bọn họ cũng chưa thu hoạch được viên nào trong ngày hôm nay. Xem xét thấy số lượng Linh thạch của tên này khá nhiều, vài trăm viên, chắc đã cướp đoạt của không ít người.

Rời khỏi hang động, hai người tiếp tục đi tìm kiếm Linh thạch, đi qua vài giờ cũng nhặt được thêm khá nhiều. Một mùi máu tanh theo gió truyền tới, Thiên Tà nhíu mày, đi tới nơi phát ra mùi máu. Không lâu sau cũng đến nơi, trước mắt là cảnh tượng như một bãi chiến trường. Vô số xác người, khi nằm la liệt

trên đất. Huyền Nguyệt quan sát một chút, nói:

- Công tử, toàn bộ số xác chết này có mới bị giết, có bị giết lâu rồi. Chúng toàn bộ bị ăn hết đầu.

-...

- Công tử, yêu thú gì kia.

Thiên Tà nhìn theo hướng Huyền Nguyệt chỉ, một con thần lân cực lớn, khắp người gai góc nhọn hoắt mọc chi chít. Nó hơi há miệng của mình ra để lộ ra số lượng lớn những chiếc răng khủng, dưới chân có móng vuốt cực to và sắc bén. Con thần lân này đang đứng yên bất động quan sát hai người.

- Viễn Cổ Thần Lân sao. Không nghĩ tới bây giờ còn tồn tại.

- Viễn Cổ Thần Lân?

- Đúng vậy, nó thuộc về thời đại Viễn Cổ, cấp năm yêu thú. Sức phòng ngự cực mạnh, da dày thịt béo, đao kiếm không xuyên thủng được, điểm yếu duy nhất là tốc độ không phải rất nhanh, nếu không nó đã được xếp ngang hàng về sự nguy hiểm như cấp sáu yêu thú. Tiểu Nguyệt Nguyệt ah.

- Dạ, Công tử.

- Chạy... Chạy a.

Hai người lập tức xoay người bỏ chạy, Viễn Cổ Thần Lân thấy con mồi chạy trốn cũng rất nhanh đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Tiên Y - Quỷ Y

Ba ngày sau

- Trải qua kiểm tra kỹ lưỡng và đã thông báo xuống dưới, chắc hẳn các người biết những ai được nhận rồi.

Tên lão giả lần trước nhìn mọi người nói. Lời vừa dứt, một tên thanh niên khác kêu lên:

- Ta không phục, ta chỉ kém một viên cũng không được nhận sao. Ta không phục...

- Đúng vậy, ta chỉ kém một chút mà thôi, làm sao lại thế. Ta cũng không phục.

Sau đó một đám người bắt đầu xôn xao lên, hô to nói không phục.

- Không phục cái gì mà không phục. Các người không đủ yêu cầu, coi như thiếu một viên cũng bị loại, đây là quy định. Quy định hiểu không? Những ai bị loại trở về cố gắng mà luyện tập để năm sau lại đến. Còn ầm ĩ lên chúng ta làm thật cả đám bây giờ.

Tên lão giả kia tức giận chửi ầm lên. Sau đó đám người này lập tức yên tĩnh lại, không ai dám làm loạn nữa. Thở sâu một hơi, tên lão giả tiếp tục nói:

- Những ai bị loại thì rời đi thôi. Những người vượt qua đi vào.

Thiên Tà và Huyền Nguyệt cũng đã vượt qua được khảo hạch, ngày hôm trước hai người bọn họ bị Viễn Cổ Thần Lân đuổi theo gần một ngày, cuối cùng cũng chạy thoát. Trên đường về nơi tập trung gặp không ít đám người đánh cướp linh thạch. Kết quả là hai người lại được tặng thêm không ít Linh thạch nên mới vượt qua được khảo hạch. Đang định trở về Bắc Viện thì tên lão giả kia gọi lại

- Hai người là đệ tử đầu tiên của Bắc Viện.

Thấy Thiên Tà gật đầu, lão giả tiếp tục nói

- Đi theo ta, Viện trưởng tìm hai người.

- Tìm chúng ta làm gì?

- Ta cũng không biết. Hai người đi đến không phải là sẽ biết sao.

Hai người đi theo lão giả đến một cung điện khá nguy nga. Tên lão giả nói:

- Vào trong đi.

Thiên Tà cũng không nói gì, mở cửa bước vào. Bên trong có gần mười người ngồi trên ghế. Thiên Tà và Huyền Nguyệt vừa đi được mấy bước thì một luồng uy áp truyền tới. Huyền Nguyệt nhíu nhíu mày, ánh mắt toát ra địch ý, Nhìn vào mấy lão giả.

Vài giây sau, uy áp biến mất. Mấy tên lão giả đó cười nói:

- Không cần như vậy, chúng ta không làm hại hai người. Ta giới thiệu một chút, ta là Viện trưởng Thiên Nam Học Viện Vương Long. Bên cạnh ta là những vị trưởng lão của Học Viện.

Thiên Tà cũng chỉ gật đầu không nói gì, chỉ nhìn tên Nhậm Hành ngồi bên cạnh. Nhậm Hành thấy hắn nhìn, vội vàng nói:

- Đừng nhìn ta như vậy. Vừa rồi mọi người chỉ là muốn thử hai người một chút thôi, không có ý gì khác.

Một lão giả khác cũng cười nói:

- Đúng vậy, không nghĩ tới các người dưới uy áp của Viện trưởng mà còn trụ vững được. Mặt không đổi sắc, tim không đập mạnh, đúng là nhân tài.

- Thiên Nhất, ngươi lại định dụ dỗ bọn họ vào Đông Viện của ngươi ah.

- Khốn kiếp, Thiên Nhất, bọn họ là người của Bắc Viện, ngày dám cướp đoạt thì lão tử san bằng Đông Viện của ngươi.

- Không... Không. Nhậm trưởng lão đừng hiểu lầm. Ta không có ý gì mới bọn họ.

Thiên Tà đứng ở một bên cười cười, xem ra lão giả Nhậm Hành này cũng có chút lực uy hiếp. Thiên Nhất viện trưởng, nói:

- Lần này gọi hai người đến đây cũng chỉ muốn xem một chút học sinh đầu tiên đồng ý vào Bắc Viện bộ dáng như thế nào thôi.

- Ủm... Không biết viện trưởng thấy chúng ta thế nào?

Thiên Tà tủm tủm cười nhìn lão.

- Khục... Khục. Ngại ngừng, ta cái gì cũng không nhìn ra. Không biết hai người bây giờ cảnh giới là gì ?

Đám người kia thấy vậy cũng lập tức ngừng lại đùa bỡn, chú tâm quan sát hai người.

- Hai người không có tu vi, không đứng, không có tu vi làm sao chịu nổi uy áp của Viện trưởng.

- Hai người dùng loại công pháp che giấu tu vi.

- Không đứng, Công pháp che giấu tu vi cũng chỉ che giấu được hai, ba cảnh giới nhỏ.

- Không lẽ hai người các ngươi cảnh giới bằng chúng ta Hóa thần cảnh giới.

- Không đứng..

- Rốt cuộc là vì sao.

- ...

Nhìn đám người nhao nhao bàn luận, Thiên Tà lắc đầu. Hắn và Huyền Nguyệt đều luyện một bộ Công pháp che giấu tu vi, nhưng không phải là che giấu hai, ba cảnh giới nhỏ mà là hai cảnh giới lớn ah. Thiên Tà thì không cần phải nói rồi. Người nhìn ra tu vi của hắn trên đời này không có. Còn Huyền Nguyệt cảnh giới cũng đã là Hóa thần rồi, mặc dù sức chiến đấu không theo kịp, nhưng cũng đã là Hóa thần cảnh. Bọn họ tu vi cao nhất cũng là tên Vương Long Viện trưởng Đại Thừa sơ kỳ, nhìn làm sao nổi. Đang lúc bọn họ bàn tán, bình luận xôn xao thì cửa phòng "" Âm "" Một cái mở ra.

Một cô gái mang khăn che mặt, mặc đồ màu trắng đi vào.

- Phương Tuyết, có việc gì vậy?

Cô gái này cũng không trả lời mà chỉ nhìn chăm chăm vào Thiên Tà.

Huyền Nguyệt cũng nghi hoặc nhìn cô gái đang nhìn Công tử nhà mình, trong lòng suy nghĩ, không lẽ hai người quen nhau. Nhưng rất nhanh bị gạt bỏ, bởi vì nàng lúc nào cũng ở bên cạnh hắn, làm sao có chuyện quen nhau mà nàng không biết. Hay là quen biết trước khi gặp nàng. Quay sang nhìn Thiên Tà thì thấy vẻ mặt hắn cũng không biết có chuyện gì.

Đúng vậy, Thiên Tà cũng không biết cô nàng này là sao. Vừa rồi nghe nói tên là Phương Tuyết, không lẽ là Tiên Y Phương Tuyết trên Cựu Bách Hoa Bảng. Nhưng mình chưa có gặp cô nàng này bao giờ mà.

Phía bên kia Phương Tuyết cũng cứ như vậy nhìn hần. Trong phòng yên tĩnh không một tiếng động.

Một lúc sau, Phương Tuyết mở miệng:

- Ngươi nhìn ta có đẹp không.

Thiên Tà cũng quan sát cô nàng này. Ngoại trừ khuôn mặt bị che không nhìn thấy thì dáng người cũng khá tốt. Bộ ngực đầy đặn, phần eo thon gọn, rất mê người. Quả thật là chỗ cần lời lôm thì lôm.

- Không nhìn thấy mặt, nhưng dáng người khá tốt. Có việc gì không?

- Ngươi có tin tưởng số mệnh không?

- Không tin.

- Còn tình duyên?

- Đây, ta không tin những thứ vớ vẩn đó. Trong cuộc đời của ta trước đây không tin, bây giờ không tin và sau này cũng không tin.

Thiên Tà cũng mất đi kiên nhẫn rồi. Một đời Tà Đế hần không tin vào bất cứ thứ gì cả. Nhân quả, nhân duyên... Toàn bộ không tin. Chỉ cần có sức mạnh tuyệt đối thì sẽ không tin vào bất cứ thứ vớ vẩn gì như vậy.

- Ngươi không tin nhưng ta tin.

- Tùy ngươi, ta không có hứng thú với những thứ đó.

- Vậy ngươi hứng thú với cái gì?

- Mỹ nữ.

- Ta là Tiên Y Phương Tuyết trên Cựu Bách Hoa Bảng, không biết có được coi là mỹ nữ.

- Dĩ nhiên.

- Vậy ngươi có hứng thú với ta không?

- Sao lại không, chỉ cần là mỹ nữ, ta đều có hứng thú.

- Tốt, vậy ngươi lấy ta đi.

Thiên Tà ngây người. Toàn bộ số người trong phòng cũng ngoác mồm ra.

- Phương Tuyết, cô nói gì vậy, Thiên Tà mới vào Học Viện mấy ngày, còn là học sinh của Bắc Viện. Hai người quen biết từ trước sao?

- Không quen.

- Vậy sao cô...

- Đây là duyên phận. Cảm giác mách bảo ta như vậy.

-...

Thiên Tà hồi phục tinh thần lại, nói:

- Khục... Khục... Ta nói này mỹ nữ, mặc dù ta cũng phải công nhận ta lớn lên đẹp trai một chút. Nhưng nàng cũng không cần phải vừa thấy đã yêu như vậy chứ.

- Ngươi không thích.

- Thích. Sao lại không thích. Mặc dù có rất nhiều mỹ nữ yêu thích ta, nhưng cũng không có ai vừa gặp đã nói trắng ra như nàng vậy.

- Vậy ngươi sẽ lấy ta chứ?

- Ta còn chưa được nhìn thấy mặt của nàng, ít nhất cũng phải cho ta thấy mặt rồi mới quyết định chứ. Biết đâu nàng thân hình dù đẹp nhưng dung mạo xấu xí thì sao.

Đám người xung quanh nghe hần nói xong, suýt chút nữa không nhịn được chửi ầm lên. Người ta dù sao cũng là mỹ nữ trên Cựu Bách Hoa Bảng ah,

ngươi lại nghi ngờ dung mạo của người ta.

- Không ngờ Tiên Y Phuong Tuyết lại bị người khác nghi ngờ về vẻ đẹp ah.

Một người khác từ từ tiến vào. Cũng là một cô gái mang khăn che mặt, toàn thân một bộ đồ màu đen, dáng người cực kỳ nóng bỏng.

- Phuong Hân, cô tới đây làm gì.

Phuong Tuyết nhìn người tiến vào nói. Cô gái mặc đồ đen kia cũng không để ý đến nàng, trực tiếp tiến lại gần Thiên Tà, bắt đầu đánh giá hần.

- Di... Không tệ, cũng là một tiểu suất ca. Phuong Tuyết tỷ tỷ ánh mắt không tệ nha.

- Phuong Hân, ở đây không có chuyện của cô.

- Làm sao không có nha, muội muội đây cũng yêu thích tiểu suất ca này nha.

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người lập tức hóa đá. Phuong Hân ánh mắt khiêu khích nhìn về phía Phuong Tuyết, sau đó lại nhìn Thiên Tà, nói:

- Tiểu suất ca, người ta tên là Phuong Hân nha, tiểu suất ca tên gì vậy?

- Qùy y.

- Qùy y gì chứ, tiểu suất ca trông ta có giống quý không, chỉ tại lũ khốn kiếp kia đặt cho ta cái danh hiệu quá khó nghe rồi. Tiểu suất ca còn chưa nói cho người ta biết tên nha.

Nói xong, ánh mắt quynh rũ nhìn Thiên Tà, tay còn vuốt ve ngực hần.

- Mỹ nữ, thu lại mị thuật đi, nó đối với ta không có tác dụng.

- Người ta đâu biết mị thuật gì đâu.

- Còn không thu lại thì ta phải dùng biện pháp mạnh.

Thiên Tà nói xong cũng ôm nàng vào lòng, hai tay đặt trên mông nàng xoa bóp. Phuong Hân đỏ bừng mặt, vội vàng nhảy ra khỏi lòng ngực hần.

- Xúc cảm không sai.

- Không ngờ có người không bị ta mê hoặc, tiểu suất ca, người ta chám ngươi rồi.

- Khục... Khục... Tiên Y, Qùy Y, hai người các ngươi làm trò gì vậy.

- Lão già, im miệng, tên khốn kiếp nhà ngươi nghĩ ra cái tên Qùy Y này cho ta, ta còn chưa tính sổ với ngươi đâu.

Tên lão già vừa lên tiếng lập tức im bật. Viện trưởng Vương Long lên tiếng:

- Hai chị em các ngươi làm trò gì vậy, tự nhiên chạy tới đây làm loạn.

- Hai chị em?

- Đúng nha tiểu suất ca, chị em có gì kỳ lạ sao.

Thiên Tà im lặng, tự nhiên có hai mỹ nữ ôm ấp tình cảm, lại còn là hai chị em, hần cũng không biết nói gì.

- Tiểu suất ca, nghĩ gì vậy. Không lẽ muốn chị em toàn bộ thu, việc này cũng không phải không được nha.

- Khục... Khục...

Phuong Tuyết im lặng từ nãy tới giờ, cuối cùng cũng lên tiếng.

- Phuong Hân, đừng nghịch ngợm nữa. Từ nhỏ muội đã như vậy, giờ đã bao nhiêu tuổi rồi còn không chịu thay đổi.

- Tỷ tỷ, ta đâu có nghịch ngợm. Ta nói toàn bộ là thật.

- Nhưng hần...

- Tỷ tỷ có thể thích, sao ta lại không được.

- Hần là nhân duyên của ta.

- Buồn cười, thế tỷ nghĩ hần không phải là nhân duyên của muối chẳng.

-...

Thiên Tà có chút suy nghĩ không kịp rồi. Từ khi nào thế giới này đổi từ nam nhân tranh đoạt nữ nhân thành nữ nhân tranh đoạt nam nhân rồi.

- Ta nói này hai vị mỹ nữ...

- Im miệng (đồng thanh)

-...

Thiên Tà cũng buồn bực rồi. Hần kéo tay Huyền Nguyệt đi ra cửa, nói:

- Bản Công tử không tin vào những thứ như nhân quả, duyên phận... Lên bản Công tử không lấy người nào hết. Hai người không phải muốn nam nhân đến điên rồi chứ. Hừ...

----- Một bộ truyện muốn được hoàn thành cần rất nhiều những ý kiến, góp ý của mọi người. Bản nhân hy vọng mọi người đọc xong chịu khó bỏ ra một phút, ghi lại ý tưởng của mình vào phần bình luận, để Bản nhân có thể được tham khảo thêm nhiều ý kiến hay ho, giúp bộ truyện này hoàn thiện hơn -

ĐỉnhChiều

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Chương này 18+... Hầu Nhi Tửu

Bắc Viện

Thiên Tà ngồi trên ghế về mặt vô sỉ, nói:

- Nguyệt Nguyệt, có phải bản Công tử quá đẹp trai xuất sắc rồi không. Lần đầu gặp mà đã khiến hai vị mỹ nữ trên Cự Bách Hoa Bảng nảy sinh tình cảm rồi. Lại còn là chị em nữa chứ.

Huyền Nguyệt đứng bên cạnh hần, nói:

- Đúng vậy, Trong lòng Huyền Nguyệt thì công tử lúc nào cũng là xuất sắc nhất, đẹp trai nhất.

Thiên Tà ôm lấy nàng vào lòng, tay cho vào trong vạt áo của nàng xoa bóp bộ ngực, nói:

- Thật không?

Huyền Nguyệt bị hần sờ loạn khiến mặt hơi đỏ lên, giọng nói run run:

- Nguyệt... Ng..uyệt... Không lừa... Công tử đâu. Công tử... Đừng sờ... Nữa... Nguyệt Nguyệt chịu không nổi.

Thiên Tà liếm nhẹ vành tai của nàng, nói:

- Không chịu nổi thì đừng cố chịu nữa.

Nói xong tay kia cũng cứ bỏ vấy bên ngoài của nàng. Huyền Nguyệt tách ra khỏi ngực hần. Qùy xuống giữa hai chân hần, nói:

- Để Nguyệt Nguyệt hầu hạ Công tử.

Sau đó hai tay cời thắt lưng của hần, kéo quần hần xuống dưới gót chân, ngậm lấy Cự Long vào miệng bắt đầu liếm mát. Huyền Nguyệt kỹ năng càng ngày càng tốt hơn. Lúc trước nàng chỉ biết ngậm vào miệng liếm mát, bây giờ còn thỉnh thoảng dùng răng nhẹ nhàng cắn một chút. Thiên Tà ngồi trên ghế thoải mái hưởng thụ nàng hầu hạ, hai tay xoa xoa đầu nàng. Cảm nhận được Cự Long lớn thêm không ít, Huyền Nguyệt càng thêm ra sức bú liếm.

Sau một lát, Thiên Tà bế Huyền Nguyệt về giường. Đặt xuống nệm, hần cời bỏ sạch quần áo của nàng, chỉ để lại chiếc quần lót nhỏ. Bàn tay tùy ý vuốt ve âm đạo của nàng qua lớp quần lót mỏng, chốc lát dâm thủy đã chảy ra ướt át bàn tay của hần.

Huyền Nguyệt cũng không chậm chạp, kéo bỏ quần của hắn, ngậm lấy Cự Long vào miệng liếm mát. Hơi thở của nàng càng lúc càng thêm gấp, liếm mát cũng càng thêm nhanh hơn. Sau vài phút, nàng nhả ra Cự Long đã bành trướng hết cỡ, sau đó lại ngậm lấy hai viên tinh hoàn mát mát, tay thì cầm lấy Cự Long vuốt ve lên xuống.

Sau một lúc, Thiên Tà để Huyền Nguyệt nằm xuống giường, cả người mình thì nằm đè lên bên trên người nàng. Cúi đầu ngậm lấy một bên núm vú bắt đầu liếm mát, một tay xoa xoa một bên núm vú còn lại, tay khác thì cởi bỏ quần lót của nàng, cầm lấy Cự Long đặt trước cửa âm đạo đã ướt đầm dâm thủy ma sát.

- Công tử... Nhanh vào nha... Nguyệt Nguyệt muốn...

Thế nhưng Thiên Tà vẫn tiếp tục trêu chọc nàng. Cự Long đi vào một chút rồi lại đi ra. Cứ như vậy tiếp diễn.

- Công... tử.... Cho Nguyệt... Nguyệt đi mà... Nguyệt Nguyệt.... Không chịu nổi nữa...

Huyền Nguyệt lúc này hơi thở cực kỳ gấp gáp, há miệng không ngừng cầu xin. Nhưng mà Thiên Tà lại làm như không nghe thấy nàng nói, tiếp tục mát núm vú của nàng, Cự Long vẫn tiếp tục mơn chớn ở bên ngoài.

Một lúc sau, Huyền Nguyệt đứng là không chịu nổi nữa, eo không ngừng uốn cong lên muốn hắn đi vào. Thiên Tà thấy nàng như vậy, cũng không muốn hành hạ nàng nữa. Cự Long dần dần đi vào sâu bên trong.

- Thật lớn...

Mặc dù đã nhiều lần bị làm nhưng lần nào nàng cũng cảm giác Cự Long lớn hơn những lần trước. Thiên Tà ngồi dậy, bắt đầu hoạt động eo, tốc độ càng lúc càng nhanh hơn. Huyền Nguyệt cắn chặt hàm răng, dâm dăng kêu lên:

- Nguyệt Nguyệt... Bị... Công tử... Cắm chết rồi... Quá lớn... Rồi... A... Sâu quá... Thật sự... Sẽ bị người... Cắm... Chết... A... Sâu quá...

Thiên Tà xoa xoa vú nàng, thở dốc, nói:

- Nguyệt Nguyệt, thoải mái sao.

- Thoải... Má... Quá sung... Sướng... A...

Một lúc sau, trải qua thời gian Thiên Tà kịch liệt ra vào, Huyền Nguyệt hai chân kẹp chặt lấy eo hắn, bên trong âm đạo, một cổ dâm thủy phun vào trên đầu Cự Long, rên rỉ, nói:

- Công tử... Nguyệt Nguyệt... Lại tới rồi...

Thiên Tà cũng không cho nàng cơ hội nghỉ ngơi, vẫn tiếp tục giữ ngu tốc độ ra vào của Cự Long. Huyền Nguyệt nhắm mắt lại, cả người run run nằm im mặc kệ hắn chơi mình, chỉ là trong miệng vẫn dâm dăng rên rỉ.

Sau chục phút, Thiên Tà rút Cự Long ra, cho nàng quỳ trên giường, mình thì ở phía sau nàng. Huyền Nguyệt cũng đã vô cùng khát vọng, một tay cầm lấy Cự Long nhắm chuẩn vào cửa âm đạo của mình, sau đó đẩy người về phía sau. Thiên Tà cũng rất phối hợp với nàng, phần eo lại tiếp tục hoạt động.

- A...

Huyền Nguyệt thoải mái kêu một tiếng, sau đó nhắm mắt hưởng thụ hắn mang đến sung sướng cho mình.

- Công tử... Nguyệt Nguyệt... Bị người... Làm... Chết... Rồi... A... Công tử... Làm chết...

Thiên Tà nghe thấy những tiếng dâm dăng của nàng, hắn càng thêm điên cuồng mà chơi nàng. Một lúc sau, một tiếng kêu to vang lên, Huyền Nguyệt đã nằm gục xuống giường, cả người run rẩy, không nói lên lời. Thiên Tà rút Cự Long ra khỏi âm đạo của nàng, nằm xuống bên cạnh. Mà Huyền Nguyệt thì vẫn giữ nguyên tư thế quỳ trên giường khi nãy, trong âm đạo dâm thủy không ngừng trào ra, chảy đầy xuống nệm.

Từ trong cao trào hồi phục lại, Huyền Nguyệt lập tức quay đầu ngậm lấy Cự Long vẫn còn cứng rắn, dính đầy dâm thủy vào miệng liếm mát. Vài phút sau nhả ra Cự Long, nói:

- Công tử, tiếp chứ.

- Được, nhưng ta muốn chỗ khác.

Thiên Tà nói xong cũng ngồi dậy, tiếp tục để cho nàng quỳ trên giường, tay hắn vét lấy dâm thủy xoa xoa vào cúc hoa của nàng. Sau đó cầm lấy Cự Long chậm rãi đâm vào.

- Công tử... Chỗ đó... Người thật... Thật xấu... Nguyệt Nguyệt... Chịu không nổi...

Cự Long dần dần tăng cao tốc độ ra vào. Huyền Nguyệt tiếng rên rỉ càng lúc càng lớn hơn, âm đạo cũng đã không ngừng tuôn ra dâm thủy.

- Nguyệt Nguyệt, thoải mái sao?

- Thoả...i mái... Quá... Công... Từ... Dừng thêm... Sức... A....

Huyền Nguyệt Cúc hoa cũng đã bị Cự Long đâm vào một lần lên cũng không đau như lần trước. Cộng thêm với Thiên Tà bôi rất nhiều dầu thủy vào bên trong, khiến cho nàng cũng không cảm thấy đau đớn như trước mà là ngược lại. Thiên Tà nắm lấy eo của nàng, mạnh mẽ ra vào.

Huyền Nguyệt hai tay chống trên giường, cặp mông không ngừng đẩy về phía sau theo nhịp của hắn, trong miệng không ngừng phát ra những tiếng dâm dăng. Thiên Tà một ngón tay cắm vào trong âm đạo của nàng ra ra vào vào như Cự Long, xấu xa hỏi:

- Nguyệt Nguyệt, cảm thấy âm đạo hay Cúc hoa bị làm sướng hơn.

Huyền Nguyệt cả hai lỗ đều bị làm khiến nàng thoải mái không nói ra lời, vài phút sau mới từ từ rên rỉ nói:

- Nguyệt... Nguyệt... Thấy cả... Hai nơi... Đều sướng.

Thiên Tà đâm thêm vài chục cái rồi kéo nàng xuống giường. Hai người đứng trên mặt đất, Huyền Nguyệt có chút đứng không vững, vội vàng ôm lấy cổ hắn. Thiên Tà vác một chân của nàng lên, dâm thủy trong âm đạo nàng không ngừng chảy xuôi xuống dưới chân, rơi xuống nền nhà. Tay cầm lấy Cự Long lại tiếp tục đâm vào trong âm đạo đã hơi sưng lên.

Trong căn phòng lại vang lên những tiếng rên rỉ dâm dăng và những tiếng BẠCH... BẠCH.

Huyền Nguyệt lần này bị Cự Long của Thiên Tà cắm khắp mọi chỗ có thể cắm được, âm đạo cũng bị cắm sưng vù lên. Hai người làm tình ở khắp nơi trong căn phòng, giường, bàn, ghế, mặt đất. Chỗ nào cũng có dấu vết hai người chiến đấu.

Bỗng nhiên cửa phòng mở ra, một thân ảnh bước vào, nhìn cảnh tượng trước mắt khiến cho ngây người. Lúc này, bởi vì âm đạo của Huyền Nguyệt đã sưng đỏ lên, Thiên Tà đã chuyển sang cắm vào trong Cúc hoa của nàng, khi cửa phòng mở ra, hai người giật mình nhìn lại, thì thấy một cô gái mặc một bộ đồ đen, mang khăn che mặt đứng ngây người nhìn chằm chằm vào hai người. Huyền Nguyệt đang định nói gì đó thì Thiên Tà tiếp tục dùng mãnh tiến tới, khiến nàng chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ dâm dăng. Thiên Tà một bên chơi Huyền Nguyệt, không chút nào dừng lại, nói:

- Ta nói Độc Y Phương Hân cũng vô lễ như vậy sao, tự ý vào phòng của người khác.

Người đến không phải ai khác, chính là Độc Y Phương Hân mà vài tiếng trước đã gặp mặt. Nàng chỉ vào hai người, nói:

- Ngươi.... Các ngươi... Làm sao có thể...

- Đây, mỹ nữ, không có gì là không thể hết. Làm sao, có muốn gia nhập không. Lúc trước không phải muốn hiến thân cho ta sao.

- Ta... Ta... Ngươi...

- Hừ... Không muốn thì biến ra ngoài cho ta.

- Ngươi... Ngươi...

Phương Hân nghe xong hắn nói, lập tức lao ra ngoài. Thiên Tà cũng không quan tâm đến nàng, tiếp tục công việc. Huyền Nguyệt rên rỉ, nói:

- Công tử... Nàng.... A...

- Không có việc gì.

Sáng hôm sau

Khi Thiên Tà tỉnh dậy đã là sáng hôm sau, nhìn thấy nằm bên cạnh mình vẫn còn đang ngủ say Huyền Nguyệt, hắn cũng không lỡ đánh thức nàng. Dù sao hôm qua nàng cũng bị hắn hành hạ quá ghê gớm. Rón rén bước xuống giường, mặc quần áo cẩn thận rồi đi ra khỏi phòng.

Ngày hôm nay thời tiết khá tốt, trời trong xanh, nắng nhẹ. Hắn quyết định đi dạo xung quanh núi một chút. Ở đây cảnh vật rất đẹp từ trên cao nhìn xuống thấy lác đác vài bóng người ở phía dưới sân, chim muông hót vang một vùng, khá là yên bình.

Kiểm một gốc cây đại thụ nằm xuống, nhớ tới lúc trước lấy được vài bình rượu nhưng chưa kịp thưởng thức, hắn lấy ra một bình. Rượu này gọi là Hắc Nhi Tửu, được làm từ vô số loại quả do lũ khỉ cất giấu, trải qua thời gian dần dần lên men mà thành, vô cùng quý giá.

Vô rượu này của hắn khác với những loại Hắc Nhi Tửu khác, rượu này do những loại quả của những cây Linh Dược quý hiếm tạo thành. Lũ khỉ cất giấu những loại quả này là Viên Cổ Viên Hắc, loại khỉ khá nhỏ, chỉ bằng con mèo bình thường, chuyên sống ở những nơi có nhiều loại Linh Dược quý. Loại khỉ này bây giờ đã tuyệt chủng, trong tay Thiên Tà có vài bình rượu có thể nói là duy nhất trên đời.

Mở ra nắp bình, một mùi thơm ngào ngạt bay ra. Không thể chờ đợi thêm được mà uống một ngụm, theo rượu dần dần xuống dưới bụng, sau đó một luồng nhiệt lưu phân tán ra khắp toàn thân thể.

- Không hổ là Hầu Nhi Tử, không hổ là Viễn Cổ Viên Hầu, quả nhiên là rượu ngon.

Nói xong lại uống thêm một ngụm. Sau đó ngẫu hứng đọc một bài thơ:

- Đòi người đắc ý cứ say đi
- Trăng suông chén trống để mà chi
- Rút đao chém nước nước vẫn chảy
- Cát chén tiêu sầu sầu vẫn sầu.

Mỗi khi đọc một câu, hẳn lại uống thêm một ngụm, chẳng mấy chốc, bình rượu nhanh chóng cạn kiệt. Lúc này, một bóng người xuất hiện bên cạnh hẳn, nói:

- Hay, thơ rất hay. Đòi người đắc ý cứ say đi, ta thích.
- Người là ai vậy?

Thiên Tà quay sang nhìn lão giả bên cạnh hỏi.

- Ta, người khác gọi ta là Sầu rượu, cậu có thể gọi ta như vậy.
- Thảo nào trong tay người có cầm một bình rượu. Thôi ta đi trước, người ở lại uống một mình nhé.

Thiên Tà nói xong quay người bước đi, hẳn làm sao không nhìn ra người này là bị mùi thơm của rượu dẫn tới.

- Tiểu huynh đệ này, có thể cho ta biết trong tay cậu có phải là Hầu Nhi Tử không.
- Không nghĩ ra lão vẫn còn biết hàng.
- Không biết cậu có thể cho... Cho lão hũ một ngụm được không. Chỉ một ngụm thôi.
- Tại sao ta phải cho lão chứ.

Lão giả gãi gãi đầu, nói

- Thế cậu muốn gì thì mới chịu cho lão một ngụm. Công pháp, vũ khí hay đan dược, chỉ cần cậu nói, lão nhất định sẽ đưa cho cậu.
- Ta không cần những thứ đó. Những vật đó trong mắt người khác rất giá trị, nhưng muốn rượu của ta đổi lấy mấy thứ tầm thường đó, không có cửa đâu.

Thấy Thiên Tà vẫn bước đi không quay đầu lại, lão giả gấp gáp, lẩm bẩm.

- Không muốn Công pháp, vũ khí, đan dược, còn Mỹ nữ.
- Đây, Ta có một cô cháu gái, chỉ cần cậu cho lão một ngụm, lão sẽ giới thiệu cho cậu.

Thiên Tà quay đầu lại nhìn lão

- Thật... Mà thôi đi, con sầu rượu như lão thì chắc cháu lão cũng không xinh đẹp gì.
- Ai nói chứ, cháu gái ta cũng là Mỹ nữ trên Bách Hoa Bảng. Cậu nói có thể xấu được sao.
- Được rồi, lão nhớ giới thiệu cho ta đấy. Ta đi trước.

Thiên Tà nói xong quăng bình rượu lại cho lão giả, rồi tiếp tục bước đi.

Lão giả ôm lấy bình rượu ngửi một hơi, nói:

- Hầu Nhi Tử ah... Bao nhiêu năm rồi ta không được uống.

Sau đó uống một ngụm.

- Tiểu tử này, để lại cho ta có vài ngụm thế này.
- Xin lỗi cháu gái rồi. Vì vài ngụm Hầu Nhi Tử mà đem cháu giới thiệu cho cậu ta. Nhưng mà dù sao cháu cũng lớn tuổi rồi, cậu ta cũng đẹp trai nữa, hai người kết hợp với nhau cũng được mà.

----- Rất nhiều những ý kiến góp ý hay là đến từ phía các bạn đọc. Sao các bạn không góp ý nhiều hơn nữa để bộ truyện ngày càng hoàn thiện hơn. ----
-

ĐìnhChiều

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Cầm nữ - Diệp Mộng Kỳ

Vài ngày hôm sau, hội trường của Thiên Nam Học Viện, tập trung rất đông các đệ tử. Phía bên trên đài, lão viện trưởng Vương Long ra hiệu cho mọi người im lặng, sau đó nói:

- Hôm nay là buổi lễ chào đón những học sinh mới. Ta xin tự giới thiệu, Ta là Viện trưởng của Thiên Nam Học Viện Vương Long. Bởi vì năm nay những vị học sinh mới đã được trải qua một lần khảo hạch, lên số lượng người đã ít đi rất nhiều. Mọi người ở đây đều là những người xuất sắc nhất, nhưng ta hy vọng mọi người sẽ tiếp tục cố gắng nhiều hơn nữa, để có được những thành tích tốt hơn. Bởi vì, trong những năm mọi người học tập, tu luyện ở đây, vẫn sẽ có những cuộc kiểm tra, đào thải những người không có cố gắng, không tiến bộ. Ta mong muốn, toàn bộ số đệ tử ngồi đây bây giờ, sau vài năm nữa cũng vẫn sẽ ngồi đây, không người nào phải dời đi..

Lão Viện trưởng lại nhai mãi không thôi, phía dưới đám đệ tử đã bắt đầu không muốn nghe. Thiên Tà và Huyền Nguyệt cũng có mặt ở đây, nhưng đứng trong một góc khuất người. Lúc này, Thiên Tà đang gối đầu trên đùi Huyền Nguyệt để ngủ, mà Huyền Nguyệt thì cũng đang vuốt ve khuôn mặt của hắn. Hai người hoàn toàn không biết trên khán đài đang có bốn ánh mắt chăm chú nhìn hai người.

Có vẻ như lão viện trưởng cũng đã thấy đám đệ tử phía dưới đã mất đi kiên nhẫn, lão nhanh chóng kết thúc phần diễn thuyết của mình, nói:

- Để chào mừng mọi người gia nhập Thiên Nam Học Viện, chúng ta đã sắp xếp Cầm nữ Diệp Mộng Kỳ đến biểu diễn một khúc nhạc để chào đón mọi người.

Phía dưới đám đệ tử nghe xong bắt đầu ồn ào lên. Cả đám bắt đầu bình luận, chém gió đủ kiểu.

- Công tử, dậy đi, mỹ nữ ra rồi.

Huyền Nguyệt gọi Thiên Tà dậy, dù sao hai ngày hôm nay tới đây là theo ý của Thiên Tà muốn đến xem mỹ nữ.

Thiên Tà dụi dụi mắt tỉnh dậy, hỏi:

- Mỹ nữ ra rồi sao, ai vậy?

- Chính là Cầm nữ Diệp Mộng Kỳ.

- Hừm, hình dáng nàng thế nào, có đẹp bằng Tiểu Nguyệt Nguyệt không.

- Công tử nhìn lên trên đài thì biết thôi.

Trên đài cao, Diệp Mộng Kỳ chậm rãi bước tới, nàng mặc một bộ đồ màu xanh, đeo khăn che mặt lên không thấy rõ khuôn mặt. Hai tay ôm một cây đàn che trước ngực.

- Hừ... Sao ai cũng che mặt hết vậy, mỹ nữ mà lại che mặt thì ai nhìn được dung mạo của nàng ra sao.

Huyền Nguyệt đứng bên cạnh nhìn hắn bằng ánh mắt kỳ lạ. Nàng cũng mang khăn che mặt, nhưng là do hắn bảo mang, lý do là không muốn tên nam nhân nào khác nhìn thấy dung mạo thật của nàng ngoài hắn ra. Nhưng nàng cũng chỉ nhìn hắn một chút, cũng không nói gì, dù sao hắn nói vậy là hắn cũng yêu thích nàng, muốn chiếm làm của riêng.

Phía dưới đám người bắt đầu ồn ào lên.

- Cầm nữ, cuối cùng ta cũng được tận mắt nhìn thấy nàng.

- Còn được nghe nàng đánh đàn nữa. Nghe nói nàng đàn rất giỏi.

- Ngươi bị ngu ah, không giỏi sao lại được mệnh danh là Cầm nữ.

-....

Diệp Mộng Kỳ đặt cây đàn xuống bàn, nói

- Lần này vì chúc mừng mọi người gia nhập Thiên Nam Học Viện, ta sẽ đàn một khúc nhạc chúc mừng cho mọi người.

Giọng nói trong trẻo vang lên, phía dưới đám người cũng im lặng lại, tập trung nghe đàn, dù sao muốn được một lần nghe Cẩm nữ đàn cũng vô cùng khó.

Tiếng đàn dần dần vang lên, mọi người bắt đầu chìm đắm vào trong từng tiếng đàn. Thiên Tà cũng lắng tai nghe, mặc dù nàng đàn khá tốt, nhưng với người đã từng nghe qua vô số cao thủ tuyệt đỉnh đánh đàn như hắn, cũng rất nhanh phát hiện ra trong tiếng đàn của nàng có tạp âm. Nhưng với tuổi tác như nàng, đàn được như vậy cũng đã là rất giỏi. Thiên Tà khẽ lắc đầu. Nhưng hắn không ngờ tới động tác lắc đầu này của hắn đã bị một đôi mắt chú ý.

Tiếng đàn chấm dứt, mọi người cũng dần dần tỉnh lại, Huyền Nguyệt cũng tỉnh táo lại từ trong tiếng đàn, nói:

- Kinh khủng tài nghệ đánh đàn, tiếng đàn vang lên khiến người ta không tự chủ được lạc vào bên trong không thể thoát ra. Quá kinh khủng rồi.

Đám người cũng dần dần vỗ tay vang dội, miệng không ngừng kêu hay. Lúc này, phía trên đài cao, một cô gái mặc đồ màu đen tiến đến phía Diệp Mộng Kỳ nói nhỏ gì đó. Cô gái mặc đồ đen kia chính là Độc Y Phương Hân, cũng là chủ nhân ánh mắt nhìn hắn từ đầu tới giờ. Diệp Mộng Kỳ ngẩng đầu lên nhìn về phía Thiên Tà, nói:

- Không biết vị đệ tử bên kia vì sao vừa rồi nghe ta đàn lại lắc đầu, không phải là do Ta đánh đàn khó nghe chứ.

Lập tức vô số ánh mắt nhìn về phía Thiên Tà. Đa số đều là khinh thường.

Không đợi Thiên Tà trả lời, Diệp Mộng Kỳ tiếp tục nói:

- Ta nghe nói vị bạn học này cũng biết đánh đàn, không biết có thể lên đây biểu diễn một khúc.

- Mọi người thấy có được không.

- Được... Được...

Thiên Tà thấy vậy cũng không còn cách nào, bắt đầu đi lên. Lúc đi ngang qua Phương Hân có nói một câu khiến hắn hiểu ra mình bị nàng gài.

- Gian phu dâm phụ, xem ngươi làm thế nào.

Cười khở đi đến bên cạnh Diệp Mộng Kỳ, vừa ngồi xuống bên cạnh thì nàng nói

- Vị bạn học này tại sao nghe ta đánh đàn lại lắc đầu, có thể nói ra lý do không.

Thiên Tà nhìn nàng một chút rồi gật đầu nói:

- Mỹ nữ, nếu ta nói tiếng đàn của nàng còn tạp âm nàng có tin không?

Diệp Mộng Kỳ nghe hắn nói xong cực kỳ kinh ngạc. Nàng biết tiếng đàn của mình cũng thật sự là chưa tốt, nhưng rất nhiều người nghe cũng không phát hiện, chỉ có một vài người nhìn ra, nhưng họ là những người trình độ đánh đàn cao hơn nàng, mà trên đại lục này những người đó chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Không lẽ người trước mắt này cảnh giới đánh đàn cao hơn mình.

- Chúng ta so tài một ván được chứ?

- Không có hứng thú.

- Một ván thôi, đã rất lâu không có ai so tài với ta rồi.

Nhìn ánh mắt tha thiết của nàng, Thiên Tà cũng mềm lòng đồng ý.

- Vậy ngươi có cảm của mình chứ.

Thiên Tà suy nghĩ một chút rồi gật gật đầu, từ trong nhẫn chứa đồ lấy ra một cây cầm, dáng dấp cực kỳ cổ xưa. Toàn thân nó được bảo phủ bởi một màu đen bóng, dưới ánh nắng mặt trời chiếu vào khiến nó phát ra những tia sáng.

Diệp Mộng Kỳ nhìn cây đàn trước mặt, thăm than một câu, cảm tốt.

- Tên của nó là gì vậy?

- Thiên Ma Cầm.

- Chúng ta bắt đầu đi, ta phải nói trước, ta đánh đàn không phải rất giỏi, chỉ là biết một chút. Mỹ nữ cũng đừng chê cười ta.

Diệp Mộng Kỳ gạt đầu, cũng bắt đầu tập trung lại. Hai tiếng đàn cùng một lúc vang lên, khiến mọi người không khỏi kinh ngạc, nói:

- Đây là... Cầm nữ đang đấu cầm.
- Tên tiểu tử kia là ai vậy?
- Tại sao Cầm nữ lại đấu Cầm với tên tiểu tử kia.

-.....

- Mặc kệ hắn là ai đi. Ta đoán Cầm nữ sẽ thắng.

-....

- Cầm miệng, không nghe thì cắt....

-.....

Một tên to con gào lên, đám người bắt đầu tập trung lại nghe đàn. Diệp Mộng Kỳ ngón tay nhanh chóng lướt trên dây cầm, âm thanh uyển chuyển tao nhã truyền ra, khiến mọi người tinh thần chấn động say mê nhìn nàng. Tiếng đàn như rửa sạch tâm linh của mỗi người, như mùa xuân đến khiến cây cối đâm trồi nảy lộc. Thiên Tà mỉm cười, đã nàng đàn một khúc vui vẻ, thì sao mình không đàn một khúc đau khổ, xem ai sẽ thắng.

Hai tiếng đàn một vui vẻ âm áp, một đau khổ tĩnh mịch đan xen vào nhau. Khiến phía dưới mọi người nghe khi khóc khi cười, khi vui khi buồn. Bầu không khí vô cùng kỳ lạ.

Trận so tài rất nhanh thì kết thúc, nhưng phải thật lâu sau mọi người mới tỉnh lại, một người xoa nước mắt trên mặt, mà nụ cười thì lại vui vẻ, hỏi:

- Ai thắng ai thua vậy.

Hắn hỏi câu này cũng là câu khiến mọi người vô cùng thắc mắc, không ai biết kết quả của trận so tài này. Đồng thời trong lòng cũng cực kỳ khiếp sợ. Không ngờ người này lại có thể đánh đàn bất phân thắng bại với Cầm nữ.

Trên đài cao, Diệp Mộng Kỳ nhìn Thiên Tà, nói:

- Cầm kỹ của Công tử đây thật cao siêu, Mộng Kỳ bội phục. Sau này mong chỉ giáo nhiều hơn.
- Không phải là đấu hòa thôi sao. Ta cũng không phải rất giỏi cầm, nàng thiên phú về cầm rất tốt.
- Đa tạ.
- Đúng rồi, cây Thiên Ma Cầm này ta dữ cũng không có phát huy tác dụng lớn nhất, không bằng tặng nó cho nàng đi, hy vọng nàng sẽ không làm mai một nó.

Thiên Tà nói xong cũng không đợi nàng trả lời, mà đi xuống đài cao. Đi ngang qua chỗ Phương Hân, nhìn nàng, nói:

- Độc Y Phương Hân đứng không, nàng rất giỏi.

Lúc này, trong một căn phòng

- Tiểu tử này đúng là thiên tài, cầm nghệ sánh ngang với Cầm nữ.
- Đúng vậy, lần này Bắc Viện nhất được bảo ah. Thiên Nam Học Viện cũng nhận được bảo.
- Tiểu tử kia hình như không phải chủ tu Cầm. Vậy mà cầm đạo cũng cao siêu như vậy.

Mấy lão giả ngồi trên ghế bàn luận âm ỹ, chính là lão Viện trưởng và mấy người Chủ của các viện.

- Được rồi, mọi người thường xuyên chú ý đến tên tiểu tử này một chút. Đừng cho hắn gặp rắc rối gì trong học viện. Kẻ này không phải dạng dễ trêu đùa đâu.

- Lần trước Tiên Y và Độc Y tranh giành tên tiểu tử này, ta nghĩ họ cũng không phải vui đùa. Đừng để tên học sinh nào đi chọc hắn, không lúc gì hai người bọn họ nổi giận sẽ rất ghê gớm.

Mọi người nhớ tới Độc Y chiến tích, không khỏi rung mình một cái. Có lần Độc Y đầu độc cả học viện, toàn bộ số học viên và Trưởng lão bị tiêu chảy vài ngày, nếu như không có Tiên Y kịp thời về giải độc, chỉ sợ toàn bộ Thiên Nam Học Viện sẽ chìm trong mùi hôi thối. Phải đổi thành Phân Tiểu Học Viện cũng lên.

- Viện trưởng yên tâm.

Phía bên kia.

Thiên Tà đã đi lại chỗ Huyền Nguyệt, thấy nàng ánh mắt cực nóng nhìn mình, hần kỳ quái hỏi ;

- Tiểu Nguyệt Nguyệt, làm sao vậy.

- Công tử đánh đàn giỏi như vậy.

- Chỉ biết một chút mà đánh ngang tay với Cẩm nữ.

- Hừm... Bản Công tử mọi thứ đều tinh thông, sau này tiểu Nguyệt Nguyệt sẽ biết.

Huyền Nguyệt nghi ngờ nhìn hần.

- Mọi thứ tinh thông, sao lần trước người luyện đàn...

- Khục.... Khục... Đó chỉ là một sai lầm. Đúng vậy, là một sai lầm. Được rồi, chúng ta đi về thôi.

Hai người vừa đi vừa cười đùa, phía sau lưng có vài ánh mắt, vài người tâm tình lộn xộn nhìn hai người.

--- Chương này đọc hơi dài, m.n chịu khó chút, dù sao bản nhân cũng chưa được sờ thử cái àn dây lên tả không được ----

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Mỹ Nữ Tụ Tập

Vài ngày sau

Thiên Tà ôm lấy Huyền Nguyệt ngồi trên ghế, chậm rãi thưởng thức trà, hoàn toàn không để ý phía trước có ba vị mỹ nữ . Ba người này là Tiên Y Phương Tuyết, Độc Y Phương Hân và Cẩm nữ Diệp Mộng Kỳ. Ba vị mỹ nữ xuất hiện khiến trong phòng sáng sủa lên không ít.

Phương Hân đứng đó nhìn thấy Huyền Nguyệt ngồi yên trong lòng Thiên Tà, vẻ mặt hạnh phúc, nói:

- Gian phu dâm phụ.

Nhớ tới cảnh tượng hôm trước khi nàng đẩy cửa phòng vào, nàng hận không thể xé xác hần ra làm tám khối.

Thiên Tà đẩy Huyền Nguyệt ra, đứng dậy đi tới trước mặt Phương Hân, ngón tay khẽ nâng cằm nàng lên, ánh mắt tràn ngập đùa bỡn nói:

- Mỹ nữ, ta nghĩ nàng lên tìm kiếm từ khác để gọi chúng ta. Gian phu dâm phụ thì không đúng rồi. Hai người chúng ta người không vợ kẻ không chồng đều là độc thân, yêu thích lẫn nhau, làm sao lại được gọi là gian phu dâm phụ.

Phương Hân sững sờ, khuôn mặt lập tức hồng lên, mặc dù qua lớp khăn che mặt hần cũng có thể nhìn thấy. Nàng cả người run rẩy, nghiêng răng nghiêng lợi, nói:

- Ngươi... Ngươi... Khốn kiếp...

- Làm sao, không lẽ nàng ghen. Àiii hôm đó không phải Ta đã nói nàng muốn cũng có thể gia nhập sao.

Nhớ tới ngày đó, Phương Hân càng thêm xấu hổ, tức giận, nàng mở cửa xông vào khi hai người bọn họ đang xxx với nhau. Càng đáng giận hơn là tên hỗn đản dâm ma này thấy nàng xông vào chỉ nhìn qua một chút, sau đó lại càng thêm điên cuồng xxx cô gái dưới thân kia. Miệng còn nói nàng có thể gia nhập.

Nhìn thấy nàng đã tức giận mặt mũi đỏ bừng, Thiên Tà quay lại ghế ngồi, lại ôm lấy Huyền Nguyệt, tựa cằm trên vai nàng, nhìn ba người nói:

- Nói đi, đến đây làm gì?

Ba cô gái nhìn nhau một chút, Diệp Mộng Kỳ nói trước:

- Từ lần trước so Cẩm cùng Công tử, Mộng Kỳ học được rất nhiều điều. Mà đại lục này những người Cẩm kỹ giỏi như Công tử rất ít. Đa số bọn họ đều là lãnh đời cao nhân, không dễ được tiếp xúc. Lên Mộng Kỳ đã xin phép Viện trưởng chuyển đến Bắc Viện sống bên cạnh công tử, để học tập.

Từ lần so Cầm lần trước, nàng quả thật rút ra được rất nhiều điều, cộng thêm một chút tình cảm gì đó không rõ trong lòng, lên nàng mới quyết định đến đây.

Thiên Tà nhìn nàng một chút, sau đó lại nhìn qua Tiên Y Phuong Tuyết ở bên cạnh, hỏi:

- Còn nàng thì sao, sao lại chạy tới đây.

Phuong Tuyết như là đã có chuẩn bị từ trước, nói:

- Ngươi là duyên phận của ta. Nếu ngươi đã xuất hiện ta tất nhiên phải ở cạnh ngươi.

- Không phải ta đã nói rồi sao. Ta không tin vào những thứ đó.

- Chỉ cần ta tin là được. Không lẽ ngươi không muốn ta ở bên cạnh ngươi.

- Tốt, muốn ở bên cạnh ta, trước gọi Công tử nghe một chút.

- Cô...ng tử.

- Lại đây.

Thiên Tà nói xong để cho Huyền Nguyệt đi ra khỏi lòng mà, đợi Phuong Tuyết tới gần rồi kéo nàng ngồi xuống trên đùi mình. Khiến hần bất ngờ là nàng cũng không tránh né, dấy dựa mà ngồi im trong lòng hần. Đã vậy thì được nước lấn tới, không tin cô nàng này không vùng vẫy. Hai tay đặt trên ngực của nàng, cách quần áo xoa xoa. Miệng còn nói:

- Cảm giác rất tốt.

Phuong Tuyết mặt hơi đỏ lên một chút, cũng không có đẩy tay hần ta, mà chỉ là ngồi im, rúc đầu vào trong ngực hần.

- Tốt... Đã như vậy, bản Công tử để nàng ở bên cạnh ta.

Nói xong cánh tay trên ngực càng thêm dùng sức xoa bóp. Ánh mắt khiêu khích nhìn về phía Phuong Hân, không hiểu sao hần rất thích trêu chọc cô nàng này.

- Độc Y Phuong Hân thì vì lý do gì đây.

Phuong Hân lúc này đã cực kỳ tức giận, nàng chỉ muốn rút kiếm chém vào khuôn mặt đang cười cười trước mắt mình. Cố gắng tỉnh táo lại, nàng nở một nụ cười quyến rũ, giọng nói mang theo đầy mỉa mai, nói:

- Ta cũng như Phuong Tuyết tỷ tỷ nhà. Không lẽ ngươi không muốn thu nhận.

- Không thu..

-...

Thiên Tà lập tức trả lời. Không chút gì do dự. Phuong Hân nghe xong hơi giật mình một chút, sau đó con giận dữ bị kiềm chế khi nãy lại bùng lên, mắt kiểm soát.

- Khốn kiếp... Tên dâm ma nhà ngươi sao lại không thu ta. Ta cùng tỷ tỷ giống nhau như đúc, là song sinh ah. Không phải nam nhân các người muốn tỷ muội thu sạch sao.

Thiên Tà kinh ngạc nhìn nàng, mà phía trong ngực Phuong Tuyết cũng ngẩng đầu lên nhìn muội muội.

- Tốt, tháo khăn che mặt ra cho ta xem một chút. Nếu giống thì ta sẽ suy nghĩ lại. Phuong Tuyết cũng tháo ra cho ta xem Cựu Bách Hoa Bàng là như thế nào.

Hai người cùng tháo khăn ra, Thiên Tà nhìn không chớp mắt. Đẹp. khuôn mặt trái xoan, đôi mắt to tròn đầy đáng yêu, ngũ quan thanh tú, làn da trắng hồng, đẹp không gì tả nổi, có thể sánh ngang với Huyền Nguyệt. Đặc biệt là hai ngấn giống nhau vô cùng, từ đôi mắt, mũi, đến đôi môi đỏ mọng.

Phuong Hân thấy ánh mắt của hần nhìn chăm chăm vào hai người, nàng còn nghe thấy tiếng nuốt nước bọt, kêu ngạo nói:

- Thế nào, giống không.

- Gi...ống.

Thiên Tà vô ý thức nói, sau đó giật mình tỉnh táo lại.

- Che... Che lại đi.

Theo Tà cũng không dám nhìn tiếp. Hắn sợ mình hóa thân thành lang nhào vô hai người này. Đeo lại khăn che, đắc ý, nói:

- Thế nào, xem cũng xem rồi, như vậy có...

- Không thu.

- ...

Không đợi nàng nói xong, hắn đã quả quyết trả lời. Huyền Nguyệt ở bên cạnh không nói gì từ lúc bắt đầu, nhưng lúc này nàng cũng vô cùng nghi hoặc. Công tử đang chơi trò gì, mỹ nữ đưa đến miệng mà không ăn. Đồng dạng Diệp Mộng Kỳ cũng vô cùng kinh ngạc. Tiên Y và Độc Y lại là chị em song sinh, hơn nữa còn giống như đang cố gắng thuyết phục hắn thu mình.

Phương Hân lúc này đã vô cùng tức giận, nói:

- Tên Dâm ma, lúc đầu ngươi không phải nói tháo...

- Ta chỉ nói sẽ suy nghĩ lại, chứ không nói chắc chắn sẽ thu. Được rồi, Mộng Kỳ, Phương Tuyết kiểm căn phòng nào nghỉ ngơi đi.

Nói xong rồi kéo Huyền Nguyệt về phòng mình, dù sao mấy mỹ nữ trước mắt quá kích thích dâm tính của hắn rồi. Không đi xa chạm một chút thì làm sao chịu nổi.

Phương Hân thấy hắn rời đi, nghiêng răng nghiêng lợi, nói:

- Dâm ma, ngươi đứng lại cho ta.

Thế nhưng giường như không có tác dụng. Thiên Tà đã kéo Huyền Nguyệt đi vào phòng, còn đóng luôn cửa lại. Phương Hân dậm dậm chân, nói:

- Khốn nạn, Cô nãi nãi nhất định sẽ khiến ngươi phải đồng ý. Chỉ cần cô nãi nãi còn sống thì dâm ma ngươi chắc chắn không chạy thoát khỏi tay ta.

Cả đại điện chỉ còn lại ba vị mỹ nữ đứng nhìn nhau, không biết nói gì. Nhìn nhau một chút rồi mỉm cười, mỗi người đi một hướng.

Mà trong phòng, lúc này Huyền Nguyệt ngồi trong lòng Thiên Tà, hỏi:

- Tại sao Công tử không thu Phương Hân, người không thích nàng sao?

- Không phải không thích, mà là muốn trêu đùa nàng cho vui. Nguyệt Nguyệt không thấy bộ dáng của nàng ta như vậy chơi rất vui sao.

- Công tử xấu quá rồi.

- Ta đâu có làm gì đâu mà xấu.

- Thế tay ngươi đang làm gì vậy?

- Hừm... Tiểu Nguyệt Nguyệt đã nói ta là người xấu, không xấu một chút thì không phải có lỗi với danh hiệu này.

Một tháng chớp mắt trôi qua. Một tháng này Thiên Tà thu hoạch khá tốt. Vài vị mỹ nữ ở bên cạnh, dạo chơi cũng khá vui. Quan trọng là hắn cũng đã chiếm được trái tim của các nàng. Bất cứ lúc nào cũng có thể kéo các nàng xuống, biến thành thiên thần sa ngã. Tiên Y rồi Cẩm nữ, Độc Y, khoảng cách thiếu nữ biến thành thiếu phụ chỉ còn là vấn đề hắn muốn hay không. Mà cô nàng Độc Y cũng đã bớt nghịch ngợm hơn, lúc trước hai chị em có một số mâu thuẫn, nhưng trải qua một thời gian bị Thiên Tà cưỡng bức, dụ dỗ, khuyên nhủ, cuối cùng cũng chịu hòa giải. Bây giờ thường xuyên nói chuyện với nhau hơn. Có thể nói là Hậu cung, ah không Bắc Viện khá hòa bình.

Hôm nay hắn quyết định đi vào trong Thiên Nam Sơn Mạch một chút cho đỡ buồn chán, rồi sau đó về Băng Nguyệt cung một chuyến. Ba người kia muốn đi theo nhưng bị hắn từ chối. Dù sao lần này hắn cũng muốn về Băng Nguyệt cung một chuyến. Lâu rồi không gặp, hắn cũng có chút nhớ mọi người ở đó. Cho ba nàng đi theo cũng không tiện lắm.

---- Rất nhiều tình tiết các bạn góp ý trong phần bình luận đã được ta ghi lại. Sau khi suy nghĩ cẩn thận, bản nhân sẽ cho những ý kiến góp ý tốt nhất vào bên trong truyện. Bản nhân hy vọng có nhiều hơn nữa những ý kiến hay, có thể thực hiện được, được các bạn nói ra. ----

ĐỉnhChiếu

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Thiên Nam Sơn Mạch

Thiên Nam Sơn Mạch

Lúc này ở hai người Thiên Tà và Huyền Nguyệt cũng đã vượt qua ranh giới của khu vực yêu thú cấp thấp, sắp vào tới khu vực có yêu thú hoạt động. Kiểm một gốc cây ngồi xuống, lấy một bình rượu ra uống, vừa uống một ngụm lại nhớ tới lão giả say hôm trước. Lão bảo giới thiệu mỹ nữ cho mình mà chạy mất hút, không thấy tăm hơi đâu. Quả nhiên những tên say sấn không tin được.

Huyền Nguyệt thấy hắn dừng lại ở đây, còn ngồi uống rượu, không nhận được, hỏi:

- Công tử, không đi tiếp sao.
- Có đi.
- Vậy sao người...
- Đợi người.

Huyền Nguyệt nghe xong, trong lòng nghi hoặc nhưng cũng không hỏi nữa.

Hơn một tiếng sau

- Công tử, đợi ai vậy.
- Phương Hân
- Phương Hân, nàng không phải ở Học Viện sao?
- Trốn theo chúng ta rồi.
- Đi theo, sao ta không phát hiện ra.
- Nàng dùng một loại Công pháp che giấu nào đó. Nàng không nhìn thấy cùng bình thường.

Hai tiếng sau, Huyền Nguyệt cũng đã mất đi kiên nhẫn, đang định nói gì thì tiếng động xoạt xoạt vang lên. Thiên Tà, nói:

- Ra đi, ba tiếng rồi còn không chịu ra sao, con mèo nhỏ.

Một bóng người từ phía sau một thân cây đi ra trong ánh mắt kinh ngạc của Huyền Nguyệt, người bước ra chính là Phương Hân, nàng đi lại gần, nói:

- Công tử phát hiện ra ta từ khi nào vậy?
- Lúc xuất phát.
- Hừ... Vậy mà người ta còn nghĩ không bị phát hiện, làm người ta núp sau thân cây như vậy.
- Được rồi, lên đường đi.

Thiên Tà nói xong, đứng dậy đi về phía trước.

Ba người đi được một đoạn thì tiếng đánh nhau truyền tới. Phương Hân thích náo nhiệt lập tức vọt tới chỗ phát ra âm thanh. Thiên Tà lắc đầu, kéo Huyền Nguyệt đi tiếp. Hắn cũng đã cảm nhận được phía đang đánh nhau cũng không có khí tức gì quá mạnh, nên cũng mặc kệ nàng.

Ầm Ầm

Một cái cây to lớn bị quật gãy, cành lá rơi tán loạn. Phía sau cái cây, một con Rắn màu đỏ to lớn đang đánh nhau với một người thanh niên mặc áo đen. Đuôi rắn quét qua, người này lập tức bị đánh bay ra ngoài, miệng phun một ngụm máu tươi.

Con Rắn này toàn thân đỏ như máu, mở ra cái miệng đỏ ngầu hướng về phía người thanh niên này lao tới. Ở phía xa, có hai người, một nam một nữ đang lao tới cứu người thanh niên này, nhưng khoảng cách quá xa, có vẻ như không kịp. Người thanh niên này tuyệt vọng, đang định nhắm mắt lại thì một ánh kiếm lóe lên, con Rắn lớn bị chém trúng, nhưng chỉ bị thương một chút rồi nhanh chóng lùi lại.

- Đa Tạ tiên bối đã ra tay cứu mạng.

Người thanh niên này vốn đã tuyệt vọng, không nghĩ tới trong lúc nhắm mắt chờ chết thì có người cứu mình. nhìn lại thì thấy một cô gái mặc đồ màu đen đã cứu mình, vội vàng chấp tay cảm tạ. Dù sao ở đại lục này thực lực là tất cả. Những người có nắm đấm to, lời nói ra chính là công lý.

- Đa tạ Tiên bối.

Người thanh niên và cô gái kia lúc này mới kịp chạy tới, vội vàng nói. Phương Hân gật gù đầu, cũng không nói gì.

Con Rắn kia lúc này đã có vẻ cực kỳ giận dữ, cả người tỏa ra nồng đậm mùi máu tươi. Cảm nhận được mùi máu kinh khủng này, hai người thanh niên và cô gái kia cả người run lên. Sắc mặt trắng bệch, không dám nói gì. Phương Hân cũng không nhìn con rắn xà này, mà nàng cảm thấy Thiên Tà khoảng cách ngày càng xa, đậm chân, nói:

- Dám ma, không đợi người ta. Không được, phải giải quyết nhanh chóng, nếu không sẽ mất đầu.

Nói xong lập tức lao về phía Con rắn xà đỏ này. Mà về phía Con rắn xà này cũng không chịu yếu thế, hai bên lao vào cắn nhau.

Bốn phía cây cối, đất đá bay tung toé khiến ba người đứng ngoài xem không khỏi trợn mắt há mồm. Khi bụi đất lắng xuống, ba người chỉ thấy rắn xà nằm rạp trên đất, đầu một nơi thân một nẻo. Còn vị tiên bối kia đã không thấy bóng dáng.

Vài giờ sau, ba người Thiên Tà đã vượt qua một cánh rừng rậm, trước mắt là một thung lũng. Nhìn như thung lũng chết, bởi vì bên trong thung lũng chỉ có những tảng đá nhấp nhô, Vài thân cây đã chết cháy không biết từ khi nào. Không có một cái cây hay một ngọn cỏ xanh tốt.

Ba người đi vào bên trong, cảm nhận được nhiệt độ bên trong khá nóng bỏng. Phương Hân suy nghĩ một chút rồi nói:

- Trong này có một loại Hỏa diễm nào đó tồn tại.

Đi thêm vài bước nữa thì có một vài người nhảy ra, nói:

- Ba vị, Chắc ba người cũng cảm nhận được phía trong có Hỏa Diễm tồn tại nên mới đi vào. Nhưng chúng ta đã chờ đợi ở đây rất lâu rồi, bắt buộc phải lấy được Hỏa Diễm này, mong ba vị quay trở về đi. Chúng ta cũng không muốn phải đánh nhau với ba vị.

Thiên Tà nhìn mấy người, thấy bọn họ đều mặc quần áo của Thiên Nam Học Viện, hần hỏi:

- Đệ tử của Thiên Nam Học Viện

- Đúng vậy.

Thiên Tà gật đầu, nói:

- Chúng ta cũng không phải là muốn Hỏa Diễm mà vào đây. Chúng ta chỉ muốn đi qua khu vực này, không có ý nghĩ tranh đoạt Hỏa Diễm cùng các vị. Hy vọng mọi người có thể cho chúng ta đi qua.

Đám người nhìn Thiên Tà một lúc, rồi gật gù đầu cho họ đi qua. Thiên Tà cũng không muốn tranh đoạt gì, dù sao bọn họ chặn lại nói chuyện cũng không khó nghe, phách lối. Lén lút cũng không muốn gây chuyện với người ta.

Ba người nhanh chóng vượt qua thung lũng, lúc này sắc trời cũng đã tối. Vội vàng kiếm một hang động nghỉ ngơi, Huyền Nguyệt đi ra bắt một con yêu thú nhỏ rồi làm thịt. Ba người ăn uống lo say rồi đi ngủ.

Giữa đêm khuya, Thiên Tà tỉnh giấc, loay hoay mãi cũng không ngủ tiếp được. Hần dứt khoát đứng dậy đi dạo.

Đêm đã khuya, cả khu rừng như cũng chìm vào trong giấc ngủ, im lặng không một tiếng động. Lúc này một bóng người đi lang thang dưới ánh trăng, đêm nay ánh trăng rất sáng. Thiên Tà vừa đi vừa suy nghĩ lung tung, không biết lúc nào đã đến bên cạnh một bờ hồ. Nhìn ánh trăng in bóng dưới mặt hồ, hần thở dài một hơi.

Rầm

Đột nhiên trên mặt hồ có một cái bóng người lao lên trên mặt đất. Dưới ánh trăng sáng, Thiên Tà có thể nhận ra bóng người này là Phương Hân. Nhưng lúc này nàng toàn thân trần như nhộng, không có một mảnh vải che thân. Trước ngực cặp vú trắng hơi vênh lên, vòng eo thon gọn, cặp chân dài thẳng tắp, cân đối, mơ hồ có thể nhìn thấy rừng cây rậm rạp đen bóng giữa hai chân. Thiên Tà lập tức ngây người.

Phương Hân lúc này cũng cảm giác được trên bờ có người, vội vàng dùng tay che đi những vị trí chủ chốt. Đang định kêu to lên thì nhận ra người trước mắt này là ai. Khuôn mặt đỏ lên, thấy hần vẫn còn chăm chú nhìn thân thể mình, ánh mắt mê say, khoe miệng còn chảy ra một dòng nước nhỏ. Nàng vừa vui vừa xấu hổ. Vui vì hần yêu thích cơ thể của mình, xấu hổ vì lần đầu tiên bị một người nam nhân nhìn hết toàn thân. Phương Hân đỏ mặt, nói:

- Công tử... Người nhìn đủ chưa...

Thiên Tà vô ý thức trả lời:

- Chưa đủ...

Nói xong mới nhớ ra gì đó, vội vàng ngẩng đầu lên nhìn nàng, giải thích:

- Phương Hân.... Ta... Ta....

Thấy bộ dáng luống cuống của hân, Phương Hân cười một tiếng, nàng cũng không có mặc lại quần áo, mà là đi tới bên cạnh hân, buông ra hai tay che chắn trên người, sau đó ôm lấy cổ hân, giọng nói mang theo vô tận dụ hoặc, nói:

- Công tử, không nhìn đủ có thể tiếp tục nhìn nha. Dù sao người ta sớm muộn gì cũng là người của Công tử.

----- Có ăn không ạ... Ai đồng ý ăn thì bình luận một cái, ai không đồng ý cũng bình luận một cái. Bên nào thắng thì sẽ ăn, thua thì để hôm khác. Năm cái bình luận đầu -----

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Tắm Chung

(V

Phương Hân đã nói như vậy, Thiên Tà cũng không khách khí nữa. Cúi đầu xuống ngâm lấy môi của nàng, một tay xoa bóp bộ ngực, tay khác di chuyển xuống dưới vuốt ve mông nàng.

Hai người cứ như vậy vừa hôn môi vừa vuốt ve nhau. Không biết từ khi nào quần áo của hân đã bị cởi sạch. Hai người không mảnh vải che thân đứng đó vuốt ve lẫn nhau. Thiên Tà nhả ra đôi môi của nàng, nói một câu vô cùng mất tình thú:

- Ta muốn tắm rửa. Nàng kỳ lưng giúp ta.

Sau đó bế lấy Phương Hân quăng xuống hồ nước, chính mình cũng nhảy ùm xuống. Phương Hân nhìn hân một chút, sau đó bắt đầu kỳ cọ cho hân, đôi tay nhỏ nhắn di chuyển khắp toàn thân của hân, lưng, ngực, bụng. Nàng cũng không ngại ngừng gì mà rửa sạch luôn cả Cự Long cho hân. Thiên Tà hai tay cũng không nhàn rỗi, vuốt ve khắp cơ thể của nàng. Phương Hân lúc này đã thờ dốt, bàn tay cầm Cự Long của hân cũng đã di chuyển lên xuống. Đôi môi đỏ mọng hé ra một chút, nói

- Công tử.... Muốn ta đi.

Thiên Tà nghe nàng nói xong, cũng đã không nhịn được trong lòng lửa nóng, gật gật đầu. Bế nàng lên một tảng đá, cúi đầu ngâm lấy một bên núm vú vào miệng, một tay cầm lấy bên vú kia xoa bóp. Tay còn lại di chuyển xuống giữa hai chân của nàng nhẹ nhàng xoa xoa khu rùng rậm rạp.

Bị Thiên Tà kích thích, Phương Hân đã rất nhanh không kiềm chế được mình, trong miệng truyền ra tiếng rên rỉ mỗi lúc một lớn hơn. Tay ôm chặt lấy đầu của hân ấn vào trong ngực mình, hai chân dang rộng ra hai bên, thân thể nhẹ nhàng run rẩy một chút. Cuối cùng, một tiếng thét vang lên, nàng ôm chặt lấy Thiên Tà, trong âm đạo dâm thủy trào ra. Nàng đã đạt tới cao trào đầu tiên trong đời.

Vài phút sau, thân thể Phương Hân mới từ từ buông lỏng ra, nàng từ trong cao trào hồi phục lại, cặp mắt mở ra, ánh mắt nhìn Thiên Tà tràn ngập yêu thương, mê luyến.

Thiên Tà thấy nàng đã hồi phục lại, miệng của hân cũng dần dần hôn xuống phía dưới. Nhắm nháp từng chút da thịt của nàng. Hai tay tách ra hai mép âm đạo, bên trong một hạt hồng hồng, nhỏ như hạt đậu lộ ra, hân nhanh chóng ngâm lấy, liếm mát. R

- A

Phương Hân sung sướng kêu lên.

Thiên Tà cứ như vậy liếm mát một lúc, nàng cũng không chịu nổi nữa, trong âm đạo dâm thủy phun ra mãnh liệt, dính đầy trên mặt hân. Thiên Tà ngẩng đầu lên, nói:

- Ta muốn cắn vào rồi.

Phương Hân cũng đã rất muốn Cự Long của hân, nhỏ nàng có một chút sợ hãi, nhỏ giọng nói:

- Công tử, ta nghe nói lần đầu rất đau, người nhẹ nhàng một chút.

Thiên Tà gật đầu, tay cầm lấy Cự Long ma sát xung quanh âm đạo của nàng một chút, sau đó Cự Long chậm rãi tách ra hai mép âm đạo, tiến vào bên trong.

- A... Đau

- Không có chuyện gì đâu, lần đầu tiên sẽ hơi đau một chút, một lúc là hết thôi.

Thiên Tà nhẹ nhàng an ủi nàng, phía dưới Cự Long vẫn chậm rãi tiến vào từng chút một.

Cự Long khó khăn tiến vào được một phần ba thì bị chặn lại, mà Phương Hân phản ứng vô cùng kịch liệt, hai chân quắp chặt lấy chân hắn, hàm răng cắn chặt vào nhau. Thiên Tà biết Cự Long đã chạm vào thứ gì, hắn hít sâu một hơi, phần eo dùng sức một chút, Cự Long phá tan trở ngại dừng mảnh tiến vào trong.

Phương Hân thét lên một tiếng đau đớn, nước mắt tràn ra. Thiên Tà dừng lại một chút, hai tay vuốt ve bộ ngực của nàng, sau đó Cự Long bắt đầu chậm rãi ra vào. Thời gian dần dần trôi qua, Phương Hân đau đớn dần dần biến mất, thay vào đó là một cảm giác sung sướng mỗi khi Cự Long vào sâu bên trong. Nàng cũng bắt đầu rên rỉ dâm dăng.

- Hân Nhi Thoải mái sao?

Thiên Tà tốc độ dần dần tăng lên, hỏi:

- A.... Công tử... Hân... Nhi...Thoải... Má...i....

Phương Hân xấu hổ, rên rỉ nói.

Một lúc sau, Phương Hân ôm chặt lấy eo hắn, hai chân quắp chặt lấy hắn, trong âm đạo một dòng dâm thủy nóng bỏng tràn ra, tưới lên đầu Cự Long.

- A... Công tử... Hân Nhi.... Không... Được.... Rồi.... Cao Trào... A...

Thiên Tà dừng lại, cho nàng nghỉ ngơi một chút, sau đó cúi xuống liếm mút vành tai của nàng, nói:

- Hân Nhi, tự nàng trào lên đi.

Nói xong rồi kéo Cự Long ra, nằm xuống bên cạnh nàng. Phương Hân nhìn hắn một chút rồi sau đó trào lên người hắn, một tay cầm lấy Cự Long đặt trước cửa âm đạo, thân hình chậm rãi ngồi xuống. Nàng hai tay chống trên ngực hắn, cặp mông nhẹ nhàng động đậy, miệng cũng phát ra những tiếng rên rỉ nhỏ. Thời gian dần dần trôi qua, cảm giác càng lúc càng thêm sung sướng khiến nàng bắt đầu điên cuồng mà lên xuống cặp mông của mình, tiếng rên rỉ cũng lớn hơn.

- A... Công tử... Cự Long... Của người làm cho.... Làm cho Hân... Nhi.... Thật sung sướng... Hân Nhi... Chịu không nổi nữa... A... Hân Nhi... Lại.... Lại ra... Rồi... AAA...

Phương Hân hét lên một tiếng, cả người mềm nhũn nằm xuống ngực hắn, phía dưới nơi Cự Long và Âm đạo kết hợp, dâm thủy tràn ra.

Thiên Tà ngồi dậy, để nàng quỳ xuống, hắn từ phía sau cầm thẳng vào trong âm đạo đã không thể ướt át hơn nữa của nàng. Sau đó lại bắt đầu điên cuồng mà ra vào. Phương Hân không kịp hưởng thụ cao trào thì lại bị khai tâm áp tới, nàng lại bắt đầu gào thét, mông to không ngừng đẩy về phía sau phối hợp với hắn.

Hai người cứ như vậy một lúc, sau đó Thiên Tà lại để cho nàng ôm lấy cổ mình sau đó đứng dậy, tay cầm lấy hai chân của nàng nhấc lên, Cự Long "" Phốc "" Một tiếng lại đâm vào trong âm đạo. "" A "" Phương Hân lại tiếp tục rên rỉ, hai chân quắp lấy eo của hắn, mỗi lần Cự Long thò ra ngoài một chút, nàng lại lập tức nhấn mạnh mông mình vào.

- A... Công tử... Hân Nhi.... Quá thoải mái.... Rồi.... Công tử... Dùng sức... Dùng sức làm... Hân Nhi.... A....

Đợi khi nàng cao trào lần nữa, Thiên Tà giữ nguyên tư thế ôm nàng nhảy xuống hồ. Dưới mặt nước, hai thân thể vẫn còn đang liên kết với nhau bằng một cây gậy thô to. Thiên Tà lại tiếp tục ra vào.

Hai người điên cuồng không biết bao nhiêu lâu, hoàn toàn không thèm để ý đến Phương Hân là lần đầu, Thiên Tà làm nàng cao trào vô số lần, đợi đến khi nàng ngất đi, Thiên Tà mới xuất tinh vào trong âm đạo của nàng. Tắm rửa sạch sẽ cho cả hai người, rồi sau đó ôm lấy đã hôn mê Phương Hân về hang động nghỉ ngơi. Từ khi Thiên Tà tu luyện bộ Hồng Hoang Long Thương Ngự Nữ Quyết, Cự Long của hắn năng lực chiến đấu cực kỳ mạnh mẽ, bởi vì đã luyện đến tầng thứ hai trong ba tầng lên có thể kiểm soát thời gian xuất tinh của mình.

Hồng Hoang Long Thương Ngự Nữ Quyết có tất cả ba tầng. Tầng thứ nhất giúp tăng kích thước của Cự Long. Tầng thứ hai có thể điều khiển thời gian xuất tinh, muốn ra khi nào thì ra khi đó. Tầng thứ ba là có thể tùy ý biến hóa Cự Long thành các kích thước lớn nhỏ.

Ngày hôm sau ba người tiếp tục lên đường, tốc độ di chuyển có chậm lại một chút, nguyên nhân gì thì ba người đều biết. Huyền Nguyệt nhìn bộ dáng của Phương Hân cũng đã đoán ra, nàng cười cười nhìn hai người.

Đột nhiên, một tiếng gầm rú truyền tới, một con gấu màu xám nhảy ra. Nó cao hơn bốn mét, ánh mắt hung ác nhìn về phía ba người.

- Đại Địa Hoang Hùng

Đại Địa Hoang Hùng là loại yêu thú cấp bốn hậu kỳ, sức chiến đấu ngang với yêu thú cấp năm, mình đồng da sắt, đặc biệt là hai bàn tay trước bọc đầy kim loại màu đen, sức mạnh cực kỳ khủng bố. Nếu như bị đập trúng, Kết đan cảnh bình thường không chết thì cũng trọng thương.

- Rống

Lúc này, Đại Địa Hoang Hùng rống lên một tiếng, lao về phía ba người, cánh tay to lớn đập xuống, sức mạnh khủng bố như muốn đập người ta thành bánh thịt.

Ba người vội vàng nhảy về phía sau, chỗ bọn họ vừa đứng xuất hiện một cái hố to.

- Huyền Nguyệt, lên làm thịt nó.

Huyền Nguyệt gật gật đầu, rút ra Huyền Băng Kiếm. Kiếm vừa ra khỏi vỏ lập tức khiến nhiệt độ xung quanh giảm xuống.

Đại Địa Hoang Hùng một lần công kích thất bại, nó lại gầm lên một tiếng, cả người lại tiếp tục lao đến. Huyền Nguyệt cũng hai chân đạp đất phóng tới. Kiếm va chạm với năm đốm khiến những ánh lửa nhỏ bắn ra tung toé. Công kích của mình bị chặn lại khiến Đại Địa Hoang Hùng nổi giận, nó nhìn chăm chăm vào Huyền Nguyệt, Công kích của nó bị chặn lại cũng như uy nghiêm của nó bị những động vật nhỏ bé này khiêu khích, nó làm sao có thể chấp nhận được. Con mắt bắn ra hung quang, nó đã nổi giận thật sự. Thấy Đại Địa Hoang Hùng như vậy, Phương Hân cũng lao tới bên cạnh Huyền Nguyệt:

- Nguyệt tỷ, chúng ta cùng xử lý nó đi.

Huyền Nguyệt gật gật đầu, lúc này đại hùng hai tay đã đập tới. Hai người bị lực lượng khủng bố đẩy lùi về phía sau. Phương Hân khòe miệng trào ra một tia máu, nàng cũng đã nổi giận, gươm tay lên rồi một kiếm chém xuống.

Khủng bố ánh kiếm dài vài mét hướng về phía Hoang Hùng lao tới. Đại Địa Hoang Hùng thấy hai người dám tấn công mình, nó càng gầm lên dữ dội, nhô lên một cây đại thụ bên cạnh hướng về phía hai người đập xuống. Ánh kiếm va chạm với đại thụ khiến cành cây bay tung toé. Mà ở bên cạnh, Huyền Nguyệt cũng đã lách mình lao lên. Huyền Băng Lam hướng về phía thân thể Hoang Hùng chém xuống.

Đại Địa Hoang Hùng lúc này hai tay ôm ngực, phóng về phía hai người, chuẩn bị tiếp tục tấn công.

Keng keng keng

Thanh âm va chạm giữa cánh tay của Hoang Hùng và Kiếm của Huyền Nguyệt vang lên, tạo ra vô số những tia lửa. Huyền Nguyệt công kích nhiều lần không có hiệu quả, mà lúc này, ở phía sau Hoang Hùng, Phương Hân một kiếm chém xuống phần vai nó. Sau đó thấy có hiệu quả, nàng tiếp tục chém.

Đại Địa Hoang Hùng bị chém nhiều phát ở vai, khiến cho trên vai nó có một vết thương cực kỳ lớn, máu tươi văng đầy xung quanh.

Rống Rống

Đại Địa Hoang Hùng cực kỳ đau đớn, bàn tay nó điên cuồng hướng về phía Huyền Nguyệt đập tới. Huyền Nguyệt thân thể uốn lượn, tránh thoát khỏi công kích của nó.

Bởi vì trên người bị thương lên sức mạnh giảm bớt, không bao lâu sau thì bị chém thêm vô số lần. Thân thể ầm ầm đổ xuống đất.

----- Cần nhiều hơn nữa những ý kiến phản hồi, góp ý của mọi người. Chỉ có như vậy, Bản nhân mới có thể tiến bộ được -----

ĐinhChiều

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệt Diễm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Lang Vương

NGAO....OOOO. Thiên Nam Sơn Mạch ở sâu bên trong, một tiếng sói tru vang lên phá vỡ sự yên tĩnh của lúc gần tối. Trong một thung lũng, gần hai mươi con sói thân hình vạm vỡ đang tập trung lại một chỗ.

Cách thung lũng này vài chục mét, có ba bóng người chậm rãi đi tới. Chính là ba người Thiên Tà, Huyền Nguyệt, Phương Hân.

Tiến vào trong thung lũng, từng đợt gió lạnh thổi tới khiến cho người ta run rẩy. Trong bóng tối mờ mờ, từng cặp mắt đỏ dần dần hiện ra, sau đó cả thân hình cũng xuất hiện. Gần hai mươi con sói to lớn, mỗi con dài gần ba mét, toàn thân bao phủ bởi một bộ lông màu đen. Chúng nhanh chóng vây quanh ba người. Phương Hân nói:

- Gặp Hắc Lang rồi. Lần này khó giải quyết.

Hắc Lang, cấp ba yêu thú, hình dáng không to lớn như những yêu thú cùng cấp khác nhưng tốc độ cực nhanh, am hiểu tấn công bày đàn. Một con Hắc

Lang binh thường sức chiến đấu ngang với kết đan cảnh, rất dễ giải quyết, nhưng vài chục con cùng nhau liên thủ thì Nguyên Anh cảnh gặp phải cũng phải bỏ chạy.

Ngay lúc đàn Hắc Lang này chuẩn bị tấn công hai người thì bên cạnh Thiên Tà bỗng nhiên xuất hiện một con Sói khác, hình thể to lớn hơn, toàn thân màu trắng. Nó ngửa đầu lên trời gầm lên một tiếng, tiếng sói tru giống đàn Hắc Lang kia nhưng thanh âm lớn hơn, còn mang theo khí tức Vương Giả.

Đàn Hắc Lang kia nghe được thanh âm này, thân thể chúng hơi run lên một chút, cúi đầu kêu nhẹ vài tiếng. Rồi sau đó rời đi.

Sói là một loài động vật sống theo đàn, bên trong đàn có thứ hạng phân chia cực kỳ nghiêm ngặt. Lang Vương có tuyệt đối quyền thống trị trong đàn sói, những thành viên khác trong đàn phải tuyệt đối nghe theo mệnh lệnh của nó.

Thiên Tà xoa xoa cái đầu không lồ của con Sói bên cạnh mình, cười nói:

- Làm tốt lắm, Lang Vương.

Lang Vương gầm nhẹ một tiếng, rồi liếm láp tay hân. Con Lang Vương này chính là lần trước Thiên Tà thuần phục được, nó vẫn luôn luôn ở bên cạnh hân.

Phương Hân ở bên cạnh, nghi hoặc hỏi:

- Công tử, người giấu con Lang Vương này ở chỗ nào vậy. Ở trong nhẫn chứa đồ sao? Nhưng nhẫn chứa đồ không chứa được vật sống. Không lẽ....

Thiên Tà gật gật đầu, sau đó lại thu Lang Vương vào trong nhẫn chứa đồ.

- Công tử, người là Ngự Thú Sư.

- Không đúng, trong truyền thuyết vài nghìn năm trước những Ngự Thú Sư có nhẫn chứa đồ có thể chứa được vật sống, nhưng môn phái đó đã bị tiêu diệt hết rồi. Nhẫn chứa đồ như vậy cũng đã biến mất toàn bộ, không có truyền thừa lại.

Thiên Tà xoa đầu nàng, cười nói:

- Ta không phải Ngự Thú Sư, nhẫn này là ta vô tình đạt được.

Chiếc nhẫn này là rất lâu về trước Thiên Tà chém giết một tên Ngự Thú Sư rồi lấy được, Lang Vương và Tầm Bảo Thử đều bị hân thu vào bên trong chiếc nhẫn này.

Ngự Thú Sư là một loại nghề nghiệp khá đặc thù, thân phận vô cùng cao quý. Loại người này phải có khả năng nói chuyện với yêu thú, hiểu chúng nói gì và phải hiểu ngôn ngữ của chúng. Bọn họ có thể câu thông với yêu thú rồi ký kết khế ước, nhẫn chứa đồ đựng được vật sống cũng là do bọn họ chế tạo ra. Nhưng trải qua thời gian, những người như vậy mỗi ngày một hiếm, dần dần họ biến mất, mang theo cả cách chế tạo nhẫn chứa đồ đựng được vật sống biến mất theo. Bây giờ người ta thuần phục yêu thú bằng cách bắt trộm những yêu thú mới sinh, sau đó về nuôi dưỡng, khiến chúng thân thiện hơn và nghe lời con người.

Phương Hân ánh mắt nhìn Thiên Tà càng nhiều hơn nữa những phần tò mò. Người này không biết nhẫn chứa bao nhiêu bí mật. Ba người tiếp tục lên đường.

Nơi sâu nhất trong Thiên Nam Sơn Mạch, ba người Thiên Tà, Huyền Nguyệt, Phương Hân đang đứng trên một ngọn núi nhìn về phía trước. Phía trước là một thung lũng vô cùng rộng lớn, sương mù dày đặc bao phủ, không biết thung lũng này phía dưới có gì. Trong không khí nồng đậm mùi máu tươi, Huyền Nguyệt rừng mình một cái, nói:

- Công tử, sát khí ở chỗ này quá kinh khủng rồi.

Thiên Tà nắm lấy tay nàng, nhìn Phương Hân, hỏi:

- Hân Nhi, chỗ này là chỗ nào?

- Nơi này chắc chắn là Thần Ma Mộ Địa, chúng ta đã đi vào chỗ sâu nhất trong Thiên Nam Sơn Mạch.

- Thần Ma Mộ Địa, có chút thú vị. Hân Nhi, nói nghe một chút.

Phương Hân liếc Thiên Tà một chút, nơi nguy hiểm như vậy mà nói thú vị sao. Thấy hân cười cười nhìn mình, nàng bắt đầu đã giải thích:

- Thần Ma Mộ Địa là cấm địa trong Thiên Nam Sơn Mạch, nơi này là chỗ chôn chôn vô số người, nên mùi máu và sát khí cực kỳ mạnh. Truyền thuyết kể lại nơi đây là chiến trường chiến đấu ác liệt nhất của Thần Ma, bên trong chôn xác vô số cường giả của hai phe. Bên trong vô cùng khủng bố, chưa có người nào sống sót ra khỏi đó. Cho nên Công tử tốt nhất không nên đi vào.

Thiên Tà nhìn Huyền Nguyệt, hỏi:

- Tiểu Nguyệt Nguyệt thấy thế nào?

- Nguyệt Nguyệt nghe theo Công tử.

- Tốt, đã vậy thì chúng ta vào trong xem một chút. Xem bên trong có khủng bố như lời Hân Nhi nói không.

Ba người đi vào sâu bên trong, dọc đường ngoại trừ sát khí khủng bố ra, cũng không có thứ gì khác. Huyền Nguyệt nói nhỏ:

- Công tử, trong này làm gì có thứ gì ngoài sát khí.

Nhưng khi nàng vừa nói xong, mặt đất bỗng nhiên nứt nẻ, vô số bóng người từ dưới đất chui lên. Toàn thân chúng được bao phủ bởi áo giáp, bên trong bộ áo giáp đó lại không có thịt, chỉ toàn xương.

- Chạy...

Thiên Tà kêu lên một tiếng rồi kéo tay hai người chạy như bay. Thiên Tà cảm giác được phía trước có một loại Hỏa Diễm vô cùng khủng bố, hẳn không chút do dự lao tới nơi có ngọn lửa đó.

Điên cuồng chạy hơn hai giờ, cuối cùng cũng thoát khỏi lũ khô lâu phía sau đồng thời cũng đến nơi có Hỏa Diễm. Đám khô lâu có vẻ như không dám đến gần khu vực của loại Hỏa Diễm này. Hai người Huyền Nguyệt và Phụng Hân nằm thở hồng hộc trên mặt đất, hai giờ vừa rồi các nàng đã

tiêu hao hết sức lực để bỏ chạy.

Thiên Tà để hai người khôi phục một chút, rồi tiếp tục đi về phía trước. Càng đi vào sâu, nhiệt độ càng nóng, nhưng lại có cả Hân khí trong đó.

Đi bộ gần một giờ, cuối cùng cũng đến nơi hai luồng không khí nóng lạnh phát ra. Trước mặt có một ngọn lửa chỉ bằng nắm tay người lơ lửng giữa không trung, nhưng nó lại tỏa ra cực mạnh hỏa diễm và hân khí. Phụng Hân nghi hoặc hỏi:

- Đây là loại Hỏa gì, sao chưa từng có sách vở ghi lại.

- Ma Hỏa.

Thiên Tà trả lời, ánh mắt cực nóng nhìn ngọn lửa. Ma Hỏa, loại hỏa diễm kinh khủng nhất trong số các loại Hỏa Diễm. Nó có thể đốt cháy bất kỳ thứ gì, cũng như đóng băng mọi thứ. Ma Hỏa màu sắc không giống Hỏa Diễm bình thường, nó màu đen tím.

Thiên Tà đi tới gần, Ma Hỏa cảm giác được có người đi tới, Hỏa Diễm bùng cháy càng dữ dội. Huyền Nguyệt và Phụng Hân ở một bên đối mặt mở to hết cỡ. Phía trước Hỏa Diễm nóng bỏng bao phủ lấy Thiên Tà, nhưng lại đốt cháy không được một góc áo của hắn. Cách Ma Hỏa gần năm mét, hắn mới dừng chân lại, nhìn Ma Hỏa, nói:

- Thần phục với Bản Đế đi, bản Đế sẽ mang ngươi đi tới đỉnh cao.

Ma Hỏa bùng cháy càng dữ dội hơn, giương như không có ý thần phục. Thiên Tà lại tiếp tục nói:

- Vô dụng thôi, nếu như ngươi đã trưởng thành thì còn có cơ hội chống lại bản Đế, nhưng đáng tiếc, ngươi vẫn chưa trưởng thành.

- Trên thế giới này chỉ có một mình bản Đế mới có thể giúp đỡ ngươi trưởng thành. Loại Ma Hỏa như ngươi không thôn phệ những loại Hỏa Diễm khác thì không bao giờ lớn mạnh được.

- Bản Đế cho ngươi hai lựa chọn, thần phục hoặc là biến mất mãi mãi.

Thiên Tà nói xong, trong người sức mạnh ầm ầm bộc phát ra. Phía xa xa Huyền Nguyệt và Phụng Hân bị một luồng uy áp khủng bố bao phủ, các nàng nhanh chóng ngắt đi.

Ma Hỏa cũng cảm nhận được sức mạnh khủng bố này, Hỏa Diễm nó phát ra yếu dần đi. Thiên Tà đưa tay cầm lấy Ma Hỏa, Ma Hỏa dấy dựa một chút nhưng không thể thoát ra khỏi, nó dần dần từ bỏ dựa dựa, đứng im trên tay hắn. Đồng thời, một thanh âm non nớt vang lên:

- Ngươi nói là thật, ngươi có thể tìm kiếm những loại Hỏa Diễm khác cho ta.

- Đúng vậy.

- Ta làm sao tin được ngươi.

- Không phải tin hay không tin. Mà là ngươi muốn tiếp tục tồn tại hay bị biến mất.

Giọng nói im bặt. Ma Hỏa giương như đang suy nghĩ. Thiên Tà cũng không vội vàng gì. Các loại Hỏa Diễm trong Thiên địa sinh ra đã có linh tính, bây giờ nếu nó không thần phục thì Thiên Tà cũng không có ý định hủy diệt nó. Phải biết rằng loại Ma Hỏa này cực kỳ cực kỳ hiếm có, hắn cũng vô tình đọc trong một quyển sách ghi chép về các loại dị hỏa. Loại Ma Hỏa này chỉ xuất hiện đúng một lần, Dược Đế ra tay thu phục nhưng thất bại, sau đó nó tự bạo, tạo ra một vụ nổ lớn khiến Dược Đế bị thương nặng. Nhưng đó là Ma Hỏa đã trưởng thành, còn lần này là Ma Hỏa chưa trưởng thành.

Hơn nữa đối với Thiên Tà, ngọn lửa này vô cùng quan trọng, nó là loại Hỏa sẽ rèn luyện cũng như dung hợp làm khí linh của cây đao mà hần sắp chế tạo từ Thiên Văn Thiết lần trước. Bởi vì loại Ma Hỏa này mạnh mẽ nhất, lên mới xứng đáng làm khí linh của hần.

Không biết đợi bao nhiêu lâu, Thiên Tà gần như sắp mất đi kiên nhẫn, thì thanh âm non nớt lại vang lên:

- Được rồi... Ta sẽ thần phục với ngươi. Hy vọng ngươi sẽ nhớ những gì ngươi nói, chủ nhân của ta.

Thiên Tà nghe xong cực kỳ vui mừng. Ma Hỏa mà Được Đế cũng không thu phục nổi, còn bị tự bạo dẫn đến trọng thương, không ngờ đến hôm nay hần lại thu phục được. Mặc dù yếu hơn Ma Hỏa của lão, nhưng cũng đã đủ để tự hào, hần cũng không tin trải qua sự bồi dưỡng của hần, Ma Hỏa này không phát triển được.

- Yên tâm đi, Bản Đế nói được thì làm được.

- Chủ nhân, người định cho ta làm khí linh sao?

- Hmm... Sao ngươi biết.

- Trong ký ức truyền thừa của ta có nhắc tới. Không nghĩ tới...

- Yên tâm đi, cho ngươi làm khí linh cũng là khí linh mạnh nhất thế giới.

- Dù sao ta cũng không quan tâm, khí linh hay gì cũng được. Chỉ cần ta không bị hủy diệt là được, ký ức truyền thừa ghi lại ta là Ma Hỏa duy nhất còn sót lại. Ta cũng không muốn Ma Hỏa biến mất trên thế giới này.

----- Cầu góp ý -----

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Rắc rối

Thu phục được Ma Hỏa, ba người Thiên Tà cũng nhanh chóng rời khỏi Thần Ma Mộ Địa. Bởi vì có Ma Hỏa bên người lên bọn họ cũng không bị đám xương khô đuổi giết nữa.

Phương Hân cũng không hỏi hần làm sao thu phục được Ma Hỏa, dù sao mỗi người cũng có một bí mật riêng. Về phần Huyền Nguyệt, hần không nói năng cũng không đi hỏi làm gì. Nàng hiểu thứ gì lên biết thứ gì không.

Ba ngày sau

Ba người Thiên Tà đã ra khỏi Thiên Nam Sơn Mạch, đang xếp hàng để vào Nam Thành, một thành trì hùng vĩ chắn ngang lối vào Thiên Nam Sơn Mạch ở phía bên này. Muốn vào phải giao ra một Linh thạch, mọi người cũng vui vẻ đáp ứng để vào trong, dù sao không thu phí thì ai bỏ sức ra xây dựng thành trì cho người khác.

(Ta viết truyện từ chap 1 đến giờ chả thấy Thiên Đạo thả xuống viên Linh thạch nào, giờ còn nộp phí vào thành, ta sắp phá sản rồi. Thiên Đạo bắt công a....)

Sau khi vào thành, ba người nhanh chóng kiếm một tửu lâu đi vào. Dù sao đã lâu rồi chỉ ăn thịt yêu thú nướng, ăn mãi ăn mãi cũng chán. Gọi vài món ăn và một bình rượu rồi ngồi đợi.

Từ lúc ra khỏi Sơn Mạch, Thiên Tà đã để Huyền Nguyệt và Phương Hân đeo khăn che mặt, đội mũ trùm đầu và mặc áo choàng che kín cơ thể nóng bỏng của mình để tránh khỏi những rắc rối không cần thiết. Lúc đầu Phương Hân nhất quyết không chịu, sau đó bị hần dùng đâm uy, uy hiếp, dụ dỗ, lên cũng chấp nhận.

Một lúc sau thì rượu thịt được mang lên, cũng không có gì đặc biệt ngoài việc người mang rượu ra là một cô gái không đẹp khiến đám đông tặc trong quán la hét ầm ĩ. Nếu như vậy cũng không có gì đáng nói, chỉ là sau đó một tiết mục máu chó diễn ra.

- Lâm Như ah.

Lúc này phía cửa quán vang lên một thanh âm lười nhác.

Nghe thấy thanh âm này, tất cả mọi người trong quán không hẹn mà cùng im lặng lại. Thiên Tà nhìn qua cửa, một tên thanh niên, thân hình gầy như que cùi, da mặt trắng bệch đi vào trong quán.

Vừa đi vào trong đã lớn tiếng nói:

- Hôm nay bản thiếu chủ ta bao quán này, các người cút ra ngoài. Nếu không đừng trách ta không khách khí.

Đám người này có vẻ khá sợ hãi tên thanh niên này lên dần dần bỏ ra ngoài hết. Sau đó tên thanh niên này đi tới trước mặt Lâm Như, nói:

- Lâm Như, nàng lại gầy đi rồi.

Cô gái tên Lâm Như có vẻ như không thích hắn, ánh mắt chán ghét nhìn hắn nói

- Vũ Thiếu thành chủ, ngài đừng làm như chúng ta quen thuộc như vậy. Ngài lại đến đây phá quán của chúng ta sao.

- Lâm Như, tình yêu ta dành cho nàng nàng cũng biết mà, gả cho ta đi được không, chỉ cần nàng gả cho ta, ta sẽ cho nàng mọi thứ. Trong Nam Thành này cũng không có ai dám bắt nạt nàng.

- Vũ Thiếu thành chủ, không phải ta đã nói không thích ngài rồi sao. Ngài đừng làm phiền ta nữa.

Tên thanh niên này là Vũ Hạo, con trai của thành chủ Nam Thành này. Bình thường dựa vào cha hắn là thành chủ mà khắp nơi gây sự, trêu hoa ghẹo nguyệt, khiến người người căm phẫn, nhưng không ai dám làm gì hắn.

Vũ Hạo nghe nàng nói vậy, cũng đã giận dữ, chỉ vào nàng mắng:

- Kỵ nữ, bản thiếu chủ coi trọng người, theo đuổi người một năm, nhẹ nhàng mà người không chịu, đừng trách bản thiếu chủ dùng thủ đoạn mạnh.

- Người...

- Hừ... đợi bản thiếu chủ chơi chán người rồi sẽ lột sạch người kéo đi dọc đường.

Lâm Như thân hình run lên chỉ tay vào hắn, miệng không nói lên lời. Một năm trước nàng đến Nam Thành này sinh sống, dựa vào số tiền cha mẹ đã mất để lại lập lên quán này. Lúc đó tên thiếu thành chủ này ưa thích sắc đẹp của nàng, thường xuyên đến quấy rầy, nàng vẫn luôn nhẫn nhục chịu đựng, không nghĩ tới hôm nay lại bị hắn nói khó nghe như vậy.

Vũ Hạo thấy nàng sợ hãi, cười đắc ý rồi tiếp tục nói:

- Làm sao, sợ rồi... Sợ rồi thì ngoan ngoãn nghe lời nếu không bản thiếu chủ cho người thay phiên cưỡng gian người.

Đám người vây xem ở cửa trong lòng tức giận nhưng cũng không dám nói gì. Người ta quyền cao chức trọng, mình tôm tép bình thường há miệng ra ngăn cản không khéo còn dính họa sát thân.

Phương Hân lúc này đã cực kỳ tức giận, nàng định đứng dậy cho tên kia một trận thì bị Thiên Tà cản lại. Hắn

lắc đầu, người thân phận cao quý cường bức người bình thường, cảnh tượng như vậy ở đâu mà không có. Chỉ cần người thực lực đủ mạnh, bối cảnh đủ mạnh dù làm ra chuyện thiên hại lý gì cũng không có ai dám ngăn cản.

Phương Hân bị hắn ngăn cản, nàng tức giận nhìn hắn, sau đó cầm bình rượu ngửa đầu uống vào, sau đó để bình rượu xuống bàn, gây ra tiếng động không nhỏ.

Thanh âm vang lên khiến mọi người nhìn lại, lúc này vẫn có ba người dám ngồi bên trong khiến họ rất kinh ngạc, sau đó lại lắc đầu.

- Ba người này muốn chết sao, trong Nam Thành cũng dám không nghe lời của Vũ Hạo.

Vũ Hạo lúc này cũng thấy ba người vẫn ngồi bên trong uống rượu, hắn giận dữ

- Khốn kiếp, các người không nghe thấy bản thiếu nói bao hết chỗ này rồi sao. Còn không mau cút ra ngoài.

Phương Hân lúc này đã không chịu nổi, nàng gạt tay Thiên Tà ra một cái tát đem Vũ Hạo tát bay.

- Người dám đánh ta. Mẹ kiếp, ta đập chết các người.

Nói xong, hắn bỏ dậy đang định lao vào thì Lâm Như chắn trước mặt hắn, nói:

- Vũ Thiếu thành chủ, bỏ qua cho bọn họ đi được không.

- Chỉ cần nàng gả cho ta, ta sẽ bỏ qua cho bọn họ.

Thiên Tà rót thêm một chén rượu, đưa lên miệng nhấp một chút, nói:

- Quá vô sỉ rồi, bản thiếu gia thừa nhận mình có một chút vô sỉ nhưng cũng không bằng người. Bội phục... Bội phục.

- Tiểu tử, ngươi muốn chết.

Vũ Hạo nghe hấn chầm chọc mình, giật dử đẩy ra Lâm Như rồi lao tới. Tu vi Trúc cơ sơ kỳ nhờ ăn đan dược cũng toàn bộ bộc phát, muốn chém giết Thiên Tà. Nhưng hấn chưa kịp lại gần, thân thể như bị một ngọn núi đè nặng, khi hấn không thể nhúc nhích. Ngẩng đầu lên thấy Thiên Tà khuôn mặt hài hước nhìn hấn. Mà bên cạnh Thiên Tà, một người mặc đồ trắng che kín từ đầu đến chân đang tản mát ra uy áp trấn áp hấn. Vũ Hạo mặc dù không biết đối phương tu vi gì, nhưng muốn dễ dàng như vậy trấn áp mình, tu vi cũng phải Trúc cơ đỉnh phong trở nên. Nhưng nhiều năm hoành hành ngang ngược khiến hấn đã tu luyện được bản lĩnh coi trời bằng vung, khi biết sợ ai. Hấn nhìn Thiên Tà mắng:

- Tiểu tử, có bản lĩnh đừng núp phía sau người khác, có bản lĩnh thả ta ra.

Đám người đứng cửa nghe hấn nói xong, trong lòng âm thầm phi nhỏ. Người không có cha người đứng sau thì không biết đã có bao nhiêu người lấy mạng chó chết của người bao nhiêu lần rồi.

Thiên Tà mỉm cười nhìn hấn

- Người cũng có thể gọi người nha. Hấn Nhi, thả hấn ra đi.

Phương Hân nghe hấn nói cũng thu lại uy áp, nhìn quỳ dưới đất Vũ Hạo, nói:

- Rác rưởi, cút về gọi. Gọi hết những người người có thể gọi đến đây.

Vũ Hạo đứng dậy chỉ vào ba người, nói:

- Các người có bản lĩnh thì ngồi yên đó.

Nói xong rồi chạy ra cửa, hấn cũng biết mình đánh không lại bọn họ.

Thiên Tà cũng không để ý, tiếp tục ngồi uống rượu. Mà Lâm Như lúc này đã vô cùng lo lắng cho ba người, sự tích của cha con nhà thành chủ này nàng cũng biết. Con thì hung hăng càn quấy, cha thì cực kỳ bao che cho con mình, nàng vội tiến lên, nói:

- Ba vị hãy nhanh chóng chạy khỏi đây may ra còn kịp, đợi chút nữa người của phủ thành chủ đến ba vị muốn chạy cũng không thoát. Vừa rồi Vũ Hạo bị ba người nhục nhã như vậy, hấn nhất định sẽ không tha cho ba người.

Thiên Tà nhìn nàng cười nói:

- Không biết vị mỹ nữ này tên gì.

Lâm Như sững sốt một chút, rồi nói:

- Lâm Như, ba vị đi mau đi.

- Lâm Như mỹ nữ không biết có thể cho chúng ta thêm một bình rượu không?

- Các người...

Lâm Như nhìn ba người một chút, thấy bọn họ không chút lo lắng nào, nàng bất đắc dĩ đi lên lấy rượu. Đám người bên ngoài nghe hấn gọi rượu, trong lòng nghi hoặc, không lẽ ba người này không sợ chết, hay là bị điên.

Thiên Tà nhìn Phương Hân, nói:

- Nàng xen vào việc người khác, nàng tự mình giải quyết đi.

Phương Hân cúi đầu, nói:

- Xin lỗi Công tử, vừa rồi Hấn Nhi... Nhưng mà do tên khốn kiếp kia quá đáng ghét rồi.

Lâm Như cầm bình rượu đi tới, nói:

- Xem ra ba vị đã không định chạy, vậy thì để Lâm Như ta cùng uống với các vị một chén đi.

Nói xong cũng rót cho mỗi người một chén. Thiên Tà vừa cầm chén rượu đưa lên miệng, thì ngoài cửa một thanh âm lạnh lùng truyền tới:

- Nhục nhã con ta giờ còn dám ngồi đây uống rượu, ta nên nói các người thông minh hay ngu ngốc đây.

Đám người đứng trước cửa nghe xong thanh âm này, vội vàng quay lại phía sau, ôm quyền, nói:

- Thành chủ đại nhân.

Sau đó tách ra hai bên nhường đường cho hắn.

Một người trung niên mặc bộ đồ trắng chậm rãi bước vào cửa, phía sau lưng hắn chính là Vũ Hạo. Vừa vào trong, Vũ Hạo chỉ tay vào đám người Thiên Tà, ánh mắt âm độc nói:

- Cha, chính là ba người bọn họ cùng với con kỹ nữ kia đã nhục nhã ta. Cha phải làm chủ cho con.

Đám người vây xem lập tức nhìn về phía bốn người đang ngồi, chỉ thấy Lâm Như thân hình run lên một chút, còn ba người kia vẫn ngồi ung dung uống rượu.

Lại uống hết một bình rượu, Thiên Tà nói

- Lâm Như mỹ nữ, làm phiền lấy thêm một bình rượu.

Sau đó thấy Lâm Như thân hình run run, hắn lắc lắc đầu, tự mình đi lấy. Sau đó lại ngồi xuống tiếp tục uống.

Mà lúc này ở phía cửa, người trung niên ánh mắt híp lại. Chính mình đích thân tiến đến mà ba người kia vẫn ung dung bình thản ngồi uống rượu, chưa từng liếc mắt nhìn mình một chút nào. Coi mình như không khí, trong lòng càng thêm tức giận, nhìn về phía Lâm Như, nói:

- Lâm Như, cô cầu kết với với người Ma Tộc trà trộn vào trong Nam Thành này ý đồ giết con trai ta. Ta Nam Thành Vũ Quốc thành chủ quyết định cho các ngươi tội chết.

Nói xong bộc phát tu vi Kết đan cảnh trung kỳ, một chưởng đánh tới phía bốn người. Một chưởng này mơ hồ có thể đem bốn người đập nát bét.

Chưởng lực ngày càng tới gần, lúc này ngồi bên cạnh Thiên Tà, Phương Hân cũng vung tay, một chưởng đánh ra. Thành chủ Vũ Quốc thấy nàng nhẹ nhàng vung tay, nói:

- Sáu kiến cũng dám chống cự bản thành chủ.

Hai chưởng va chạm vào nhau khiến xung quanh bàn ghế vỡ vụn. Phương Hân đứng dậy, nói:

- Kết đan trung kỳ từ khi nào đã hung hăng như vậy. Không coi ai ra gì sao.

Nàng nói xong, rút kiếm bỏ tới. Vũ Quốc thành chủ nhìn thấy ánh kiếm lóe lên khuôn mặt biến sắc, vội vàng lao ra khỏi quán. Phương Hân cũng lao ra theo.

Đám người đứng xem nhao nhao nhìn hai thân ảnh trên bầu trời. Bọn họ không ngờ tới, một người trong ba người kia lại đủ sức đánh với thành chủ.

Vũ Quốc đứng trên không trung, sắc mặt vẫn còn sợ hãi, vừa rồi một kiếm kia nếu hắn không chạy nhanh thì bây giờ không chết cũng trọng thương.

Phương Hân cũng không nói gì với hắn mà lại một kiếm chém tới.

Phía dưới đám người chỉ thấy hai tàn ảnh lao vút trên không trung, không lâu sau đó, một bóng người rơi từ trên cao xuống đất, mọi người túm lại quan sát thì thấy người này chính là Vũ Quốc thành chủ. Toàn thân hắn có vô số vết kiếm, máu me be bét. Hít sâu một hơi, nhìn lên trên trời cũng đã không thấy ai. Có người chạy vào bên trong tửu lâu cũng thấy hai người ngồi đó uống rượu đã biến mất. Bọn họ thầm nói:

- Đúng là cao thủ, đến đi không người biết.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Gặp lại - Cầm nữ

Trên đường phố đông đúc, lúc này có hai người mặc đồ trắng đi trước, phía sau một người khác không ngừng đuổi theo. Ba người này chính là đám người Thiên Tà. Vừa rồi đánh nhau ở tửu lâu hắn dẫn Huyền Nguyệt đi trước, cô nàng Phương Hân kia cũng quá thích lo chuyện bao đồng rồi. Trong Thiên hạ một ngày không biết có bao nhiêu chuyện như vậy xảy ra. Hắn cũng không muốn quản làm gì, người ta không gây sự với mình thì người ta làm gì mặc kệ họ. Thế giới này có một quy tắc bất diệt là người mạnh làm vua, người giúp được hôm nay còn ngày mai thì ai giúp.

Phương Hân đuổi kịp, nhìn hai người, nói

:

- Công tử với Huyền Nguyệt tỷ lại không đợi người ta. Lần trước cũng vậy, lần này cũng vậy.

Thiên Tà lắc đầu, không nói gì. Huyền Nguyệt nhìn thấy ánh mắt u oán của Phương Hân, nàng cười nói:

- Phương Hân muội muội, Công tử chỉ là không muốn gặp rắc rối thôi. Ai kêu muội hết lần này tới lần khác xen vào chuyện của người khác.

- Hừ... Gặp chuyện đùa dỡn người khác như vậy, ai gặp ai cũng muốn quản. Hai người cũng không phải người tốt.

Thiên Tà nghe vậy hài hước nhìn nàng, nói:

- Hân Nhi ah, ai gặp ai cũng muốn quản sao đám người ngoài cửa đứng xem không ai dám quản mà toàn bộ chỉ đứng xem kịch vui.

- Bọn họ... Bọn họ...

Phương Hân nghẹn lời, nàng cũng không biết nói thế nào.

- Với lại ta chưa bao giờ nói mình là người tốt. Đừng tự ý gán cho ta cái mác người tốt như vậy, phải không Tiểu Nguyệt Nguyệt.

- Dạ, Công tử.

- Hai người các người... Hừ tức chết ta rồi.

Thiên Tà thấy nàng giận dữ dậm dậm chân, hân cười cười. Lão quái như hân mà cũng có người nói là người tốt, lời này truyền tới tai mấy lão bát tử chắc bọn họ sẽ tức giận nhảy ra khỏi quan tài, chỉ nàng mắng quá.

- Các người nghe gì không, nghe nói Cẩm nữ chuẩn bị đánh đàn ở cổng thành đấy.

Thanh âm này khiến cả khu đường phố đông đúc nháy mắt sôi trào lên.

- Cái gì, người nói Cẩm nữ sẽ đánh đàn ở cửa thành.

- Đúng vậy nha, ta vừa nghe được tin tức này, tuyệt đối chính xác.

- Thật... Vậy ta phải đi xem mới được. Nghe nói Cẩm nữ không chỉ đánh đàn giỏi mà dung mạo cũng vô song.

- Huynh đệ, đợi chút, chúng ta cùng đi.

- ...

Đám người bàn luận om sòm, Huyền Nguyệt nhìn hân, nói:

- Công tử, có muốn đi xem một chút không, dù sao cũng đã lâu không được nghe Mộng Kỳ đàn.

Thiên Tà cười nhìn nàng, nói:

- Tiểu Nguyệt Nguyệt bị tiếng đàn của nàng mê hoặc rồi sao. Được rồi đi xem một chút.

Nói xong bước đi về hướng cổng thành.

Phía trước, bãi đất trống trước cổng thành đã đông chật người, mà trên tường thành cao có một cô gái mặc đồ trắng, mang khăn che mặt ngồi bên trên, trước mặt đặt một cây đàn cổ. Nàng nhìn như thiếu nữ mười chín, hai mươi tuổi, nhưng mọi người đều biết vị mỹ nữ này đã hơn sáu mươi, nhưng họ cũng không quan tâm, dù sao đối với Võ giả tuổi tác không quan trọng. Cô gái dung mạo thanh tú, lông mày cong dài, cặp mắt thanh thuần không có một chút tạp chất nào, dường như tiên nữ hạ phàm.

Thiên Tà đứng một bên quan sát, trong lòng nghi hoặc không biết cô nàng này đến đây làm gì, chỉ vì chơi đàn thôi sao.

- Mọi người im lặng, hôm nay ta chỉ đánh một bản nhạc. Hiện tại bắt đầu.

Đám người nghe vậy cũng im lặng lại. Tiếng đàn chậm rãi vang lên, Diệp Mộng Kỳ ngón tay thon nhỏ không ngừng lướt qua những dây đàn, theo những dây đàn lay động, từng đạo âm thanh truyền ra. Tiếng đàn vô cùng huyền diệu khiến người ta không thể không say mê vào trong.

Tiếng đàn rất nhanh kết thúc, mọi người cũng dần tỉnh táo lại,

- Không hổ danh là Cẩm nữ, đánh đàn cũng quá dễ nghe rồi. Nghe nàng đánh đàn ta thấy mình như lạc vào thế giới khác vậy.

- Đúng vậy....

Đám người bắt đầu xôn xao lên. Thiên Tà lắc đầu, Huyền Nguyệt cũng nhỏ giọng, nói:

- Công tử, Mộng Kỳ trình độ đánh đàn hình như đi xuống, phải không vậy.

- Um, có chút đi xuống.

Thiên Tà nhìn nàng gật gật.

Cuộc trò chuyện của hai người rất nhanh bị người bên cạnh phát hiện, hần lớn tiếng, nói:

- Tiểu tử, ngươi dám nói Cẩm nữ đánh đàn không hay sao.

- Cẩm nữ đàn nghệ nhất tuyệt, không một chỗ thiếu khuyết. Khắp thiên hạ không tìm được người thứ hai...

- Đúng vậy, tiểu tử ngu ngốc như ngươi cũng dám chê bai tài nghệ của nàng. Không biết tự lượng sức mình.

-....

Rất nhiều người nhìn về phía Thiên Tà, ánh mắt tràn ngập địch ý, không ngừng chửi bới hần. Thiên Tà lắc đầu cười khổ, chúng ta nói chuyện với nhau mà thôi, các ngươi không cần phản ứng ghê gớm như vậy ah. Sau đó quay đầu bước đi ra khỏi thành.

Mà trên tường thành Diệp Mộng Kỳ cũng đã nhận ra hần, ánh mắt hiện lên vẻ vui mừng, nói:

- Các vị, một bản nhạc đã kết thúc. Cáo tử.

Sau đó lập tức đuổi theo phương hướng Thiên Tà rời đi. Đến một khu rừng ngoài thành thì cũng đuổi kịp.

- Công tử.

Thiên Tà vừa quay đầu lại thì một đạo thân ảnh mềm mại nhào vào trong ngực mình, hương thơm dịu nhẹ truyền lên mũi, Thiên Tà cười nói:

- Mộng Kỳ, làm sao lại đuổi tới rồi.

- Người ta nhớ Công tử mà.

Nói xong thấy Huyền Nguyệt và Phương Hân ánh mắt kỳ lạ nhìn mình, nàng mới nhớ ra gì, vội vàng chui ra khỏi ngực hần, khuôn mặt đỏ bừng đứng ở một bên.

Thiên Tà cười cười nhìn nàng, nói:

- Cẩm kỹ đi xuống rồi, tâm loạn thì làm sao đánh đàn được. Nàng biết Cẩm chính là ta, ta tâm là Cẩm Tâm mà, đúng không.

- Xin lỗi... Công tử.

Phương Hân ở một bên nhìn bộ dáng của Diệp Mộng Kỳ, nàng cười trừ ghẹo nói:

- Mộng Kỳ tỷ nhớ Công tử khiến tâm loạn rồi đúng không.

- Ta... Ta không có...

- Không phải thì sao lại đuổi theo tới đây, còn vừa rồi nhào vào lòng Công tử nói cái gì "" Người ta nhớ Công tử mà ""

- Ta... Ta....

Diệp Mộng Kỳ luống cuống giải thích, nhưng không biết nói thế nào, nhìn bộ dạng nàng lúc này cực kỳ đáng yêu.

Thiên Tà thấy vậy, cũng giải vây cho nàng, hần xoa xoa đầu Phương Hân, nói:

- Được rồi, đừng trêu chọc Mộng Kỳ nữa. Đúng rồi, làm sao nàng đến Nam Thành này vậy Mộng Kỳ.

- Đúng vậy... Không phải Mộng Kỳ tỷ bám theo chúng ta đó chứ.

- Hân Nhi...

- Dạ... Người ta biết rồi, người ta không nói nữa là được chứ gì.

Diệp Mộng Kỳ nhìn thấy hai người tình cảm như vậy, trong mắt hiện lên một chút mất mát, nhưng rất nhanh bị che giấu đi.

- Mộng Kỳ suy đoán Công tử đi vào Thiên Nam Sơn Mạch rồi sau đó nhất định sẽ đến Nam Thành này, lên Mộng Kỳ tới đây.

- Mộng Kỳ ah. Tới Nam Thành xong nghĩ ra cách ngồi trên thành đánh đàn để dụ ta xuất hiện sao. Nếu lúc đó ta không xuất hiện đây.
- Mộng Kỳ chắc chắn người sẽ xuất hiện, lúc đầu rời khỏi Thiên Nam Học Viện ta đã biết Phương Hân muội đi theo Công tử. Mà Phương Hân muội thích những nơi náo nhiệt, lên nhất định sẽ đến.

Thiên Tà cười cười nhìn Phương Hân. Phương Hân lập tức minh oan cho chính mình:

- Mộng Kỳ tỷ nói sai rồi nha, lần này là Huyền Nguyệt tỷ muốn đi chứ không phải muội.
- Được rồi, đã đến rồi thì Mộng Kỳ định đi cùng chúng ta sao.

Diệp Mộng Kỳ gật đầu.

- Tốt, vậy thì đi thôi.

Vậy là thêm Mộng Kỳ gia nhập vào nhóm, bốn người nhanh chóng xuất phát.

--- - Không bạn nào có ý tưởng thực tế một chút ah. Có thì bình luận đóng góp ý kiến cho ta với ----

ĐỉnhChiều

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Ma Quỷ Sơn Mạch

Bốn người Thiên Tà dừng lại nhìn cảnh vật phía trước. Diệp Mộng Kỳ, nói:

- Công tử, chúng ta đã đến Ma Quỷ Sơn Mạch.

Ma Quỷ Sơn Mạch cũng là một nơi vô cùng nguy hiểm trên Thiên Nam Đại Lục, nơi đây yêu thú hoành hành, khí độc bay đầy trời, nơi này cũng là nơi rất nhiều võ giả tới tìm bảo vật, bất chấp nguy hiểm tính mạng.

Thiên Tà gật đầu rồi đi vào bên trong.

Trong Sơn Mạch này vô cùng yên tĩnh, khắp nơi độc khí bốc lên, một dòng sông màu đen gập ghềnh uốn lượn từ bên trong chảy ra, không biết chảy đi đâu. Cây cối bên trong cũng chỉ có một màu sắc đen nhánh duy nhất. Không có một tia nắng mặt trời nào chiếu xuống được.

Diệp Mộng Kỳ tiếp tục nói:

- Theo truyền thuyết ghi lại thì nơi này là nơi chôn cất của một ma đầu cực kỳ đáng sợ, hân chết rồi mà oán khí cũng không tiêu tan, quanh năm bao phủ nơi này. Máu huyết của hân chảy xuống khiến con sông, cảnh vật toàn bộ biến thành màu đen...

- Vù... Vù....

Đột nhiên một đợt gió lạnh từ sâu bên trong thổi ra, cuốn theo rất nhiều lá khô. Gió lạnh thổi vào người khiến người ta không tự chủ được mà nổi da gà lên.

- Được rồi, vào đi, không tin bản Công tử không vượt qua nổi nơi này.

Nói xong cũng bước vào sâu bên trong. Sau nửa giờ cũng không gặp nguy hiểm gì, ngoài việc bị gió lạnh thấu xương thổi vào người. Đột nhiên phía trước lao ra một đầu yêu thú, toàn thân đen sì, chỉ có vài cái răng nanh sắc nhọn sáng bóng hiện ra, đang lao tới phía bốn người. Ba cô gái đang định ra tay thì hân vượt trước một bước, lấy ra cục gạch hướng bóng đen yêu thú đập tới, miệng nói:

- Để ta làm ấm người một chút.

Ầm..

Cục gạch đập trúng bên má của con yêu thú, khiến nó kêu lên thảm thiết, thân hình to lớn bay ngược ra ngoài. Máu tươi từ trên miệng nó chảy ra.

Yêu thú này cũng rất thông minh, nó thấy không đánh lại lên định quay người bỏ chạy.

- Muốn chạy...

Thiên Tà cũng đoán ra ý định của nó, thân hình lập tức phóng tới trên lưng nó, không để ý đến sự dẫy dụa của nó, trong tay cục gạch không ngừng nện xuống.

Bang... Bang... Bành... Bành...

Một người một yêu lăn lộn trên mặt đất, cây cối gãy đổ, gạch đá bay tán loạn. Bị đập hơn hai mươi phát, con yêu thú này cũng ngừng lại dẫy dụa, khắp người chảy máu, bốn chân run rẩy, co giật.

Thiên Tà thờ hồng học từ trên người nó nhảy xuống. Huyền Nguyệt trên mặt không có gì khác thường, còn hai người Phương Hân và Mộng Kỳ thì kinh ngạc ngẩng người. Yêu thú cấp ba ah tương đương với Kết đan cảnh, vậy mà bị cầm gạch nện cho không biết sống chết, truyền ra ngoài liệu có ai tin nổi.

Thiên Tà phui bụi trên người, nhìn ba người, nói:

- Đi thôi.

Bốn người lại tiếp tục đi tới. Đi được một đoạn thì phát hiện phía trước mặt có một con yêu thú đang cặm cùi gặm nhấm xác chết, toàn thân nó màu đỏ trắng, cao ba mét dài gần năm mét. Mộng Kỳ nhìn nó một chút, rồi nói nhỏ:

- Xích Ma Hồ.

Nhìn kỹ một chút thì thấy mấy bộ xác chết nó đang gặm nhấm là xác chết của nhân loại. Mơ hồ còn có thể nhìn thấy binh khí, áo giáp của bọn họ bị xé rách, rơi xung quanh.

Xích Ma Hồ cũng phát hiện ra bọn họ, nó gầm lên một tiếng rồi lấy tốc độ như chớp lao tới. Bốn người nhanh chóng né tránh. Con Xích Ma Hồ này cũng là yêu thú cấp ba hậu kỳ, tương đương với Kết đan cảnh hậu kỳ, không giống con yêu thú sơ kỳ vừa rồi.

Xích Ma Hồ gặm trúng thân cây đại thụ bên cạnh, lập tức khiến thân cây bị xé rách, ầm ầm đổ xuống.

Rống

Xích Ma Hồ một kích không trúng, khiến nó nổi giận gầm lên một tiếng, sau đó há ra cái miệng lớn, đầy răng nanh sắc nhọn lại tiếp tục lao đến, dưới chân nó đất đá bay tung toé.

Huyền Nguyệt thấy Cự Hồ hướng về phía mình lao tới, nàng toàn thân chiến ý bộc phát, bàn tay nhỏ bé cũng giơ lên, một quyền đánh ra. Quyền cước va chạm vào Ma Hồ tạo ra dư chấn cực lớn, mặt đất gần như rung chuyển, mà nụ cũng bị đẩy lui lại vài bước. Huyền Nguyệt được thể lại tiếp tục đánh ra vài quyền về phía Xích Ma Hồ đang lẫn trong đồng khói bụi.

Rống...

Xích Ma Hồ rống lên một tiếng, bốn phía khói bụi lập tức tiêu tán, lộ ra thân hình của nó. Lúc này nó máu tươi chảy ròng ròng, phía dưới bàn chân lộ ra một vết rách lòi cả xương trắng.

Rống..

Xích Ma Hồ ngửa đầu lên trời gầm lên một tiếng, toàn thân nó sát khí tỏa ra dữ dội, nó đã bị Huyền Nguyệt chọc giận, con sâu cái kiến cũng dám làm bị thương nó, đối với nó là sỉ nhục. Thân hình lại lần nữa lao lên.

Huyền Nguyệt cũng không chịu yếu thế, lại một quyền oanh ra. Hình như nàng muốn tới luyện thân thể mình nên cũng không dùng vũ khí, thân thể đánh với thân thể.

Ầm.. Ầm...

Rừng rậm rung chuyển dữ dội, cây cối, gạch đá vỡ vụn bay khắp nơi. Dường như là trận chiến đấu của hai con yêu thú tranh giành lãnh thổ vậy.

Rống..

Xích Ma Hồ thân thể bị đánh bay ra bên ngoài, phá nát vài tảng đá lớn. Mà nó lúc này máu me khắp người, toàn thân phải gãy vài cái xương là ít. Không nghĩ tới nhân loại này đánh bại nó, hoàn toàn áp chế nó.

Ầm.. Ầm..

Huyền Nguyệt lại lao vào Xích Ma Hồ tiếp tục đánh đập, sau đó vắt nó ra người như ném rác. Xích Ma Hồ lúc này sống chết không biết, toàn thân không nhúc nhích nằm trên mặt đất. Huyền Nguyệt cũng ngồi dưới đất thờ hồng học. Thiên Tà đi tới, nói:

- Tiểu Nguyệt Nguyệt lại tiến bộ không ít.

Về phần Phương Hân và Mộng Kỳ đã kinh ngạc ngây người, họ không nghĩ tới bình thường dịu dàng, trông gần như vô hại Huyền Nguyệt mà khủng bố như vậy

Bốn người nghỉ ngơi một lúc rồi tiếp tục đi tới. Nửa ngày không gặp gì trở ngại nhưng mọi người vẫn cực kỳ cảnh giác. Phía trước những tiếng đánh nhau kịch liệt truyền tới, nhưng chỉ vài phút sau tiếng hét thảm đã vang lên. Ngay sau đó là liên tiếp những tiếng kêu thảm thiết rồi im bặt.

- Chuyện gì xảy ra, phía trước hình như có người.

Phương Hân ánh mắt chăm chú nhìn về phía trước, nói. Bốn người rất nhanh tiếp cận khu vực phát ra thanh âm. đập vào mắt họ là những thi thể người nằm la liệt trên mặt đất, trong đám thi thể có bộ bị đập nát bét không thấy rõ hình dạng, có bộ bị xé làm đôi, còn đa số là bị bẻ gãy cổ. Lục phủ ngũ tạng, máu me văng khắp nơi, cực kỳ thê thảm.

Càng đi về phía trước càng thấy nhiều hơn những xác chết, họ bị giết bằng rất nhiều cách, nhưng toàn bị một chiêu chém giết. Ở giữa đám thi thể có một con vật cao gần ba mét, toàn thân đỏ như lửa, hình dáng giống một con khỉ, trên tay nó còn cầm một cây thương dài gần hai mét.

Con vật này cúi đầu xuống vật lấy một đầu người, sau đó giơ lên miệng mình uống máu. Uống xong lại đập vỡ đầu người moi óc bên trong ra ăn.

Bỗng nhiên nó ngẩng đầu lên, thương dài chỉ về hướng xa xa bốn người. Nó đã phát hiện ra bốn người.

- Xích Hỏa Vượn.

Diệp Mộng Kỳ kêu to lên khi thấy con vật này ngẩng đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Xích Hỏa Vượn

- Trong sách ghi lại Xích Hỏa Vượn là một loại cực kỳ tàn bạo, huyết tính yêu thú. Chúng thích uống máu, ăn não con mồi. Hơn nữa loại yêu thú này linh trí cực cao, vô cùng gian xảo. Một khi bị nó xác định là con mồi thì vô cùng khó thoát chết. Thực lực vào khoảng cấp bốn sơ kỳ tương đương với Hỏa thần cảnh sơ kỳ.

Diệp Mộng Kỳ có một chút hoảng sợ nói.

Khắc... Khắc

Đột nhiên con Xích Hỏa Vượn cười lên một tiếng quái dị, thanh âm vô cùng khó nghe, sau đó nó lao tới phía bốn người. Trong tay cây Thương dài không chủ nào lưu tình đập xuống.

Bốn người vội vàng tránh né, Huyền Nguyệt vừa nhảy ra sau rồi lại lấy đà vọt tới, Huyền Băng Kiếm va chạm vào trường thương phát ra những âm thanh chói tai. Phương Hân và Mộng Kỳ thấy vậy cũng không chậm trễ, nhanh chóng lao vào hỗ trợ.

- Huyền Nguyệt tỷ, chúng ta tới giúp.

Xích Hỏa Vượn đẩy lùi Huyền Nguyệt sau đó nó rít gào một tiếng hướng hai người kia lao đến. Trường thương xẹt qua cắt đứt mép áo của Phương Hân rồi nện xuống đất, tạo ra một cái hố sâu.

Khắc... Khắc...

Xích Hỏa Vượn lại phát ra những tiếng cười quái dị, sau đó lại tiếp tục vung vẩy trường thương hướng về phía nàng đập xuống.

Phương Hân nhanh chóng lách mình tránh né, trường thương trượt qua đầu nàng cắt đứt vài sợi tóc. Lúc này ở bên cạnh Mộng Kỳ nhanh tay chém xuống một kiếm vào tay nó.

Xích Hỏa Vượn đau đớn kêu lên một tiếng, nó vất trường thương xuống đất, giơ quyền hướng về phía Mộng Kỳ đánh tới.

Bởi vì tốc độ của nó quá nhanh, Diệp Mộng Kỳ buộc phải đưa kiếm lên chắn trước ngực.

Kengggg...

Quyền cước nhanh chóng va chạm vào thanh kiếm.

Xoẹt tt...

Mộng Kỳ đánh bay ra ngoài, bàn chân cắm xuống đất, mỗi bước lui lại tạo thành những vết chân thật sâu dưới lòng đất.

Khắc... Khắc...

Xích Họa Vượn lại cười quái dị vài tiếng, định tiếp tục lao đến chỗ nàng, lúc này ở phía sau nó, Huyền Nguyệt cũng bỏ xuống một kiếm.

Keng..

Xích Họa Vượn bị chém trúng người, nhưng nó dường như mình đồng da sắt vậy, không bị tổn thương chút nào. Xích Họa Vượn nổi giận gầm lên một tiếng, sau đó vung tay hướng về phía Huyền Nguyệt đánh tới. Huyền Nguyệt vội vàng tránh né, trên áo bị móng vuốt của nó cào trúng làm mất đi một mảng áo lớn.

Nó đang định lao tới phía nàng thì lúc này, phía sau lưng nó Thiên Tà xuất hiện, trong tay cầm Cục gạch huyền thoại không chút lưu tình nào nện xuống đầu nó. Xích Họa Vượn quay đầu lại phía Thiên Tà, đang định giơ tay lên thì mặt nó lại bị đập một cú trời giáng.

Phanh phanh phanh phanh

Những âm thanh va chạm liên tiếp vang lên. Xích Họa Vượn đã ngã xuống mặt đất, miệng trào ra bọt rãi, có vẻ như nó bị choáng. Thiên Tà định nện tiếp thì Phương Hân lao tới, cướp lấy Cục gạch của hắn, sau đó nàng dùng hết sức nện liên hoàn.

Phanh... Phanh... Phanh...

Sau đó không ngừng chửi bới:

- Khốn kiếp Xích Họa Vượn...
- Ngươi dám cắt tóc lão nương..
- Lão nương đập chết ngươi...
- Đập chết ngươi...
- ...

Thiên Tà lắc lắc đầu, quay lại đỡ Mộng Kỳ cùng Huyền Nguyệt. Huyền Nguyệt thì không bị gì, chỉ là quần áo bị mất chút ít, Mộng Kỳ vừa rồi nàng bị đánh trúng lên bị thương.

Một lúc sau, có vẻ như Phương Hân đã mỏi tay, nàng dừng lại đi về phía Thiên Tà, thở hồng hộc nói:

- Công tử, Cục gạch này là gì vậy. Ta đập lâu như vậy mà không sút mẻ gì.
- Ta cũng không biết.

Thiên Tà nói xong rồi nhìn về phía Xích Họa Vượn. Lúc này nó đã cực kỳ thê thảm, đầu bị nện biến hình, thụt sâu trong lòng đất. Thân thể đều bị đánh méo mó, nó đã chết không thể chết hơn được nữa. Nhớ tới lúc trước tiếng gào thét thê lương, Thiên Tà rung mình một cái, không dám nhìn Phương Hân.

- Chúng ta tìm nơi nào nghỉ ngơi một chút, ngày mai đi tiếp, dù sao Mộng Kỳ cũng bị thương rồi.

Cả ba người gật đầu, nhanh chóng đi tìm nơi có thể dừng chân. Bởi vì là khu vực yêu thú hoạt động lên bọn họ rất nhanh cũng tìm được một cái hang động, sau đó chém giết con yêu thú bên trong. Diu đất Mộng Kỳ vào bên trong cho nàng nghỉ ngơi, Phương Hân xung phong đi kiếm củi đốt.

Bốn người ngồi vây quanh bếp lửa, bầu không khí rất vui vẻ. Ăn uống xong xuôi, Mộng Kỳ bắt đầu tĩnh tâm khôi phục, Phương Hân không biết chạy đi đâu. Ngồi một lúc rồi Thiên Tà nháy mắt với Huyền Nguyệt rồi đi ra ngoài hang. Vài phút sau thì nàng cũng đi ra. Thiên Tà kéo nàng đến một gốc cây đại thụ trước đó không xa rồi ôm lấy nàng. Huyền Nguyệt cũng ôm chặt lấy hắn, miệng nói:

- Công tử, Nguyệt Nguyệt nhớ người lắm.
- Ngày nào cũng gặp nhớ gì mà nhớ.
- Công tử xấu, biết rõ người ta nói nhớ gì mà còn trêu chọc người ta.

Thiên Tà cười cười

- Ta thật sự không biết nha. Nguyệt Nguyệt không nói rõ thì ta làm sao biết được.

Huyền Nguyệt bàn tay di chuyển xuống cầm chặt lấy Cự Long giữa hai chân của hắn, bóp nhẹ một chút, nói:

- Người ta nhớ cái này, được chưa...

Nói xong quỳ xuống trước mặt hắn, bàn tay nhỏ cời bỏ đai lưng, sau đó cầm lấy Cự Long ra, ngậm vào trong miệng liếm mát, hàm răng trắng còn nhẹ nhàng cắn nhẹ Cự Long. Một lát sau nàng nhả ra Cự Long, đầu lưỡi di chuyển xuống dưới ngậm hai viên tinh hoàn vào miệng, bàn tay cũng cầm lấy Cự Long vuốt ve lên xuống.

Thiên Tà nhắm mắt lại hưởng thụ nàng miệng lưỡi phục vụ. Một lúc sau, Huyền Nguyệt ngẩng đầu nhìn Thiên Tà, nói:

- Công tử, Nguyệt Nguyệt chịu không nổi nữa. Người mau chơi ta đi.

Thiên Tà gật đầu, từ trong nhẫn chứa đồ lấy ra một chiếc giường. Chiếc giường này là lúc trước ở Nam Thành hắn ghé vào cửa hàng mua. Đặt vững chắc trên mặt đất, vừa quay đầu lại thì Huyền Nguyệt đã ngã hẳn xuống giường. Quần áo của nàng không biết từ khi nào đã lột sạch, nàng cười trên người hắn, nói:

- Công tử, để Nguyệt Nguyệt.

Sau đó cầm lấy Cự Long đặt trước cửa âm đạo rồi từ từ ngồi xuống. Bởi vì âm thủy chưa đầy đủ lên hơi khó đi vào. Thiên Tà bật người dậy, há miệng ngậm lấy núm vú của nàng liếm mát. Vài phút sau thì Huyền Nguyệt bắt đầu chuyển động.

Mà lúc này, phía sau một thân cây, một bóng người vẫn đang quan sát bọn họ. Chính là Phương Hân, vừa rồi nàng đi tắm về thì gặp ngay cảnh tượng Huyền Nguyệt đang phục vụ hắn. Nàng núp ở bên một thân cây quan sát, trong đầu nhớ tới lúc trước mình và Thiên Tà điên cuồng bên bờ hồ. Thân thể nàng nóng lên, một tay vô ý thức mà đưa lên vuốt ve ngực mình, tay còn lại vươn tới giữa hai chân, trong đầu tưởng tượng người đang cười trên người hắn là mình chứ không phải Huyền Nguyệt. Càng nghĩ tới cảnh tượng như vậy, dục vọng của nàng càng mạnh hơn, tay xoa xoa ở bên ngoài quần áo không đủ giải tỏa cho nàng. Nàng vươn tay vào trong áo xoa bóp bộ ngực, tay kia cũng kéo xuống nội khô, một ngón tay cắm vào bên trong âm đạo, rút ra cắm vào giống như lúc trước Thiên Tà làm cho mình vậy. Khoái cảm truyền đến khiến nàng toàn thân run rẩy, bên trong âm đạo âm thủy tràn ra.

Thiên Tà hai tay cầm chặt lấy hông của Huyền Nguyệt, không ngừng trợ giúp nàng chuyển động. Huyền Nguyệt dưới sự giúp đỡ của hắn, nàng giống như ngồi trên lò xo vậy, thân thể bay lên cao rồi rơi xuống mạnh, Cự Long to lớn thâm nhập vào hết cỡ trong âm đạo của nàng. Huyền Nguyệt tiếng rên rỉ càng lớn càng thêm lớn hơn.

Đứng ở bên gốc cây Phương Hân lúc này cũng đã không thể chịu đựng nổi, rút tay ra khỏi quần áo, sau đó nàng cắn chặt răng đi đến bên cạnh giường. Huyền Nguyệt nhìn thấy nàng tiến đến cũng dừng động tác lại, nằm bẹp xuống ôm lấy Thiên Tà, nói:

- Phương Hân, sao muội lại tới đây.

Thiên Tà không nói gì, tiếp tục công việc, hai tay hắn lại nhấc hông Huyền Nguyệt lên rồi thả xuống, cứ tiếp tục như vậy. Hắn muốn xem Phương Hân phản ứng thế nào.

- Công tử... Dừng động... Phương Hân còn ở đây...

Huyền Nguyệt nói nhỏ. Thiên Tà không để ý đến nàng, tiếp tục động tác, mà lại càng thêm dùng sức hơn. Chỗ hai người kết hợp BẠCH... BẠCH tiếng vang không ngừng phát ra.

Phương Hân tim đập nhanh hơn, phía dưới âm đạo âm thủy đã ầm ầm chảy ra, nàng tiếp tục hướng về phía hai người đi tới. Huyền Nguyệt lại kêu lên:

- Phương Hân... Muội... Dừng lại đây....

Phương Hân cảm giác mình muốn điên rồi nàng đi tới bên cạnh giường, cời bỏ quần áo của mình, nhìn Thiên Tà, nói:

- Công tử, Hân Nhi cũng muốn...

----- Báo trước chương sau cũng là Sắc -----

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: 3p

Huyền Nguyệt nhìn thấy Phương Hân như vậy, lại nhìn qua Thiên Tà một chút, nàng cũng biết chuyện gì đã xảy ra. Phương Hân chắc chắn bị hắn ăn sạch sẽ rồi, đã vậy nàng cũng không ngại ngừng gì nữa, xông to lại tiếp tục di chuyển.

Phương Hân cúi đầu xuống hôn môi với Thiên Tà, bộ ngực đầy đặn ma sát trên ngực hắn, nàng đã vô cùng khát vọng bị hắn ép xuống dưới thân sau đó chơi mình. Thiên Tà một bên phối hợp với Huyền Nguyệt, nói:

- Hân Nhi ah, ta còn nghĩ nằng chỉ núp sau thân cây không chịu ra.

- Công tử, Hân Nhi có phải trở lên dâm đảng rồi không. Một bên nhìn người và Huyền Nguyệt tỷ làm, Hân Nhi lại không chịu nổi chạy qua muốn cho Công tử làm.

- Hân Nhi chỉ cần dâm đảng với một mình ta là được, ta cũng thích nằng dâm đảng.

Thiên Tà nói xong kéo nằng tới trước mặt, để nằng tách ra hai chân ngồi trên ngực mình. Huyền Nguyệt và Phương Hân đối mặt với nhau, Huyền Nguyệt nói:

- Đúng vậy.... Phương Hân muội.... Chỉ cần dâm đảng.. Với một mình... Công tử

Nói xong cầm lấy tay Phương Hân đặt lên trước ngực mình, để nằng xoa bóp.

Thiên Tà vạch ra nội y của nằng, nhìn thấy vẫn còn hơi dính chút nước âm đạo, tay tách ra hai mép âm đạo, dâm thủy từ bên trong chảy ra, rơi xuống ngực hân.

Huyền Nguyệt lúc này đột cúi đầu xuống, ngậm lấy một bên núm vú của Phương Hân, bắt đầu liếm mát. Thiên Tà nhìn thấy nằng như vậy, cười cười. Sau đó kéo hông Phương Hân đến trước mặt mình, nhìn đang dâm thủy chảy nhỏ giọt âm đạo, há miệng liếm mát. Phương Hân bị hai người công kích cũng đã phát ra những tiếng rên rỉ. Thiên Tà dùng tay tách ra hai mép âm đạo của nằng, đầu lưỡi chui ra chui vào, hoạt động giống Cự Long. Tuy không giống Cự Long như vậy to dài, nhưng đầu lưỡi có thể động đập, luồn lách khắp nơi.

Được một lúc, Thiên Tà dùng một ngón tay cắm vào trong Cúc hoa của nằng, cười dâm đảng, nói:

- Hân Nhi, có muốn thử chỗ này một chút không.

Phương Hân vội vàng lắc đầu, rên rỉ nói:

- Không được... Công tử Cự Long to như vậy.... cắm vào sẽ xé rách...

Thiên Tà ngón tay chậm rãi di chuyển trong Cúc hoa, nói:

- Sẽ không rách, mà lại còn rất thoải mái, không tin nằng hỏi Nguyệt Nguyệt.

Huyền Nguyệt lập tức dâm đảng tẩy não nằng, nói:

- Đúng vậy nha... Hân muội... Lúc đầu hơi đau một chút... Sau đó sẽ vô cùng thoải mái... Tin tưởng Nguyệt tỷ... Nha...

- Vậy... Công tử... Nhẹ nhàng thôi... Nha...

- A...

Theo một tiếng hét, Huyền Nguyệt cao trào, dùng hết sức lực nâng lên hông dâm, để Cự Long chui ra khỏi âm đạo, sau đó ngã xuống bên cạnh, nói:

- Hân muội... Tới muội... Tỷ nghỉ ngơi một chút...

Phương Hân lúc này đã dục hỏa khó nhịn, nằng xoay người lại, cầm lấy Cự Long vẫn còn trơn trượt dâm thủy của Huyền Nguyệt, đặt trước âm đạo, tay tách ra hai mép âm đạo của mình rồi ngồi xuống. Đôi khi toàn bộ Cự Long dài ngoằng bị âm đạo ăn sạch sẽ, nằng thở ra một hơi. Sau đó hai tay chống ngực Thiên Tà, hông dâm to bắt đầu chuyển động.

Phương Hân động đập một lúc, nằng có vẻ đã không chịu nổi, hét to lên một tiếng rồi gục xuống.

- Công Tử... Hân Nhi... Tới... Tới rồi... Aaa

- Vậy giờ đến lượt ta... Hắc... Hắc...

Thiên Tà cười dâm đảng một tiếng. Lần trước phá Cúc của Huyền Nguyệt, hân cũng khá ưa thích cảm giác đó.

Thiên Tà lật người nằng lại, Cự Long từ phía sau tiếp tục lấy tốc độ điên cuồng mà cắm vào trong âm đạo của nằng. Phương Hân lại bắt đầu rên rỉ, bộ ngực lắc lư cực kỳ nhanh. Thân thể nằng bị đẩy mạnh lên phía trước, sau đó lại bị kéo về với một tốc độ kinh khủng.

- Công tử.... A... Hân Nhi... A... Bị... Bị... Người... Chơi... Chết... Mất... A... A....

Ở một bên Huyền Nguyệt quan sát cảnh tượng dâm mỹ như vậy, nằng cũng không chịu nổi, một tay di chuyển xuống vuốt ve âm đạo của mình.

Phương Hân bị Thiên Tà dùng mãnh tấn công, phòng tuyến nhanh chóng thất thủ, không lâu sau thì nằng hét lên một tiếng đầu hàng, rồi ngã xuống giường. Thiên Tà rút Cự Long ra, tay hứng lấy dâm thủy trong âm đạo của nằng, rồi sau đó xoa xoa lên Cúc hoa.

Huyền Nguyệt ở một bên đã không chịu được, nàng bò vào bên cạnh hắn, há miệng ngậm lấy Cự Long vẫn còn cứng rắn, dính đầy dâm thủy vào miệng liếm mát. Sau đó, nói:

- Công tử, Hân muội vẫn còn chưa khôi phục, người cho Huyền Nguyệt trước được không?

Thiên Tà nhìn Phương Hân vẫn còn gục trên giường không nhúc nhích. Rồi gật đầu.

- Tốt... Nguyệt Nguyệt cho Hân Nhi học hỏi một chút.

Nói xong để Phương Hân nằm ngửa sang một bên, để Huyền Nguyệt vào vị trí chính.

- Hân muội, cho tỷ mượn chút nước nhé...

Phương Hân mặc dù không hiểu nàng nói gì nhưng cũng gật gật đầu.

Huyền Nguyệt vươn tay về phía âm đạo của nàng, vờ vết lấy dâm thủy sau đó bôi lên Cúc hoa của mình, còn kỹ càng cầm một ngón tay dính dâm thủy vào trong. Hoàn thành công việc, nàng ngồi lên người Thiên Tà, một tay cầm lấy Cự Long đặt trước cửa Cúc hoa rồi chậm chạp ngồi xuống.

Phương Hân ở một bên quan sát, nàng vô cùng kinh ngạc khi Cúc hoa của Huyền Nguyệt từng chút từng chút nuốt xuống Cự Long. Khi cả cây thô to Cự Long biến mất trong tầm mắt, nàng hô hấp cũng đã đình chỉ, nhỏ chút xíu Cúc hoa mà ăn hết Cự Long lớn như vậy.

Huyền Nguyệt đợi vài phút cho thích ứng được, sau đó bắt đầu di chuyển mông đất lên xuống. Mà ở bên kia, Thiên Tà cũng đã cho một ngón tay vào trong Cúc hoa của Phương Hân, chậm rãi ra vào.

Huyền Nguyệt không ngừng lắc lư mông mình, một tay khác cầm vào trong âm đạo của Phương Hân, moi móc, miệng còn không ngừng rên rỉ dâm đãng.

Phương Hân bị cả hai người trêu chọc, khiến thân thể không ngừng vặn vẹo.

Sau một lát, Thiên Tà để Huyền Nguyệt nằm trên người mình, hai tay cầm lấy mông của nàng mạnh mẽ nhấc lên thả xuống.

Huyền Nguyệt một tay cầm vào trong âm đạo của mình, lấy ra một chút dâm thủy, quơ quơ trước mặt Phương Hân, nói:

- Hân muội... Ném thử một... Chút...

Phương Hân do dự một chút, sau đó cũng há miệng ngậm lấy ngón tay vào miệng mát. Cảm nhận được dâm thủy mùi vị ngọt ngọt, ngai ngái. Nàng cười một tiếng, dường như đã quyết định gì đó, sau đó cúi đầu xuống ngậm lấy núm vú của Thiên Tà liếm mát. Sau đó di chuyển lên hôn môi hắn.

Huyền Nguyệt rên rỉ, nói:

- Công tử... Nguyệt Nguyệt.... Sắp tới... A...

Sau đó thân thể nàng run rẩy, cắn chặt hàm răng, phía dưới âm đạo một dòng dâm thủy tràn ra trên đám lông bên cạnh Cự Long của hắn. Nàng đã cao trào, Thiên Tà cầm thêm vài cái rồi nói:

- Nguyệt Nguyệt.. Nghỉ ngơi một chút đi.

Sau đó để nàng nằm xuống bên cạnh. Ngồi dậy kéo hai chân Phương Hân ra, nhìn âm đạo đang chảy nước, nói:

- Hân Nhi lại chảy nước.

Rồi cúi đầu xuống ngậm lấy hạt đậu đỏ. Phương Hân toàn thân vô lực, mặc kệ cho hắn trêu chọc. Thiên Tà dùng tay tách ra hai mép âm đạo, nhìn thịt bầy nhầy hồng hồng bên trong, không tự chủ được vươn ra đầu lưỡi liếm láp.

Phương Hân thân thể cong lên lại mềm xuống, hai chân kẹp chặt lấy đầu hắn, miệng không ngừng rên rỉ:

- Công tử... Công tử... Hân Nhi... Thoải mái... Quá.... A... A....

Thiên Tà liếm mát lấy âm đạo, thỉnh thoảng còn đem dâm thủy của nàng chảy ra nuốt xuống bụng.

Đột nhiên đầu lưỡi bị âm đạo bóp chặt lại, sau đó một dòng dâm thủy phun ra đầu lưỡi hắn. Thiên Tà cũng không hút vào miệng, mà là

hắn đưa tay lấy dâm thủy xoa xoa vào trong Cúc hoa của nàng.

Làm tốt công tác chơi bị, Thiên Tà cầm lấy Cự Long, ma sát xung quanh âm đạo, cho dính chút dâm thủy, rồi hướng về phía Cúc hoa từ từ tiến đến, bắt đầu tiến công.

Phuong Hân toàn thân căng cứng, hai tay cầm chặt lấy nệm, chân quắp chặt lấy eo hân. Cự Long tiến vào được một chút, nàng lắc đầu, kêu lên:

- Công tử... Không được... Muốn rách... Rách ra....

Thiên Tà không để ý đến nàng, Cự Long tiếp tục chậm chạp đi vào. Mà ở bên cạnh Huyền Nguyệt thấy vậy, nàng cũng di chuyển qua, xoa bóp bộ ngực của Phuong Hân, an ủi:

- Hân muội, thả lỏng đi..

Sau đó ngồi lên ngực nàng, miệng ngậm lấy hạt đậu trong âm đạo liếm mát. Phuong Hân toàn thân run rẩy, hai tay cầm lấy eo của Huyền Nguyệt, nói:

- Nguyệt tỷ... Nguyệt tỷ.... Đừng như vậy...

Huyền Nguyệt liếm mát âm đạo của nàng, sau đó lắc lư mông đít trên mặt nàng, nói:

- Hân muội, giúp tỷ tỷ liếm một chút.

Phuong Hân do dự một chút, nhưng rất nhanh bị dục vọng chiếm mất lý trí, hai tay ôm lấy mông của Huyền Nguyệt, há miệng liếm mát lấy âm đạo của nàng. Huyền Nguyệt run rẩy một chút, sau đó càng thêm ra sức liếm mát âm đạo của Phuong Hân. Thiên Tà ở phía sau Cự Long cũng thuận lợi cắm vào sâu bên trong.

- A.... Đau.... Quá...

Phuong Hân hét lên một tiếng, âm đạo dâm thủy phun ra, bay đầy trên mặt Huyền Nguyệt. Huyền Nguyệt cũng liếm mát lấy dâm thủy, ngậm trong miệng rồi ngẩng đầu lên cùng Thiên Tà hôn môi. Trong miệng dâm thủy truyền qua truyền lại trong miệng hai người.

Phuong Hân thân thể run rẩy, đau đớn khiến nàng kém chút ngất xỉu, nước mắt chậm rãi chảy ra.

Huyền Nguyệt cũng thấy nàng đau đớn, vội vàng ngồi xuống ngậm lấy núm vú của nàng liếm mát, kích thích. Thiên Tà cũng nhẹ, nhúc nhích, kéo ra một chút lại tiến vào, một lúc lâu sau mới có cảm giác Cúc hoa của Phuong Hân rộng rãi hơn một chút.

Phuong Hân trên mặt cũng đã không còn biểu hiện đau đớn như lúc trước, nàng cũng bắt đầu cảm nhận được sự sung sướng. Thiên Tà thấy vậy cũng dần dần ra tăng tốc độ ra vào.

- A... Thoải mái... Cắm đến... Bụng rồi... A... A...

Phuong Hân tiếng rên rỉ lớn hơn, hai tay giữ chặt lấy đầu Huyền Nguyệt ấn vào ngực mình. Huyền Nguyệt cũng càng thêm ra sức liếm mát núm vú của nàng, đầu lưỡi còn di chuyển xung quanh núm vú. Thiên Tà nhìn thấy nàng như vậy, Cự Long cũng bắt đầu dùng mãnh tấn công. Được một lúc, hân để nàng nằm úp trên giường, mông to nhếch lên cao, Cự Long từ phía sau cắm vào. Vòng tay ra trước cầm lấy bộ ngực của nàng xoa bóp, Cự Long tiếp tục mạnh mẽ ra vào.

- Công tử.... Thoải mái... A.... Làm chết... Chết... Hân Nhi.... Hân Nhi... Lại tới... A.... Tới rồi.... A... A...

Phuong Hân rên rỉ sau đó thét lên một tiếng, âm đạo trào ra dâm thủy, chảy nhỏ giọt xuống giường.

Thiên Tà rút Cự Long ra khỏi Cúc hoa của nàng, tay lôi kéo Huyền Nguyệt tới, Cự Long lại tiếp tục cuộc hành trình mới.

---- Dâm vãi dãi... Chương này là theo yêu cầu của mấy tên Dâm hàng nhá... Như vậy được chưa, chưa thì ta lại tiếp... -----

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Băng Nguyệt cung chém giết

Băng Nguyệt cung trên núi, ánh sáng mặt trời chiếu xuống làm những tảng băng thêm đỏ rực. Màu đỏ trên những tảng băng này là máu. Đúng vậy, chính là máu tươi chảy ròng ròng trên mặt băng, mùi máu tanh nồng nặc trong không khí.

Băng Nguyệt cung quảng trường, toàn bộ đệ tử Băng Nguyệt cung quần áo trắng bị máu nhuộm thành màu đỏ, trong tay họ vẫn kiên cường cầm chặt vũ khí, ánh mắt tràn ngập sự thù hận. Chậm chạp lui về phía Băng Nguyệt điện. Ở giữa đám đệ tử đang không ngừng lùi về phía sau đó, Băng Nguyệt cung chủ Tiết Tiên Tiên khuôn mặt trắng bệch, quần áo bị máu nhuộm đỏ rực. Có vẻ như đã bị thương nặng.

Mà trước mặt bọn họ là một đám người mặc đồ màu đen, có huy hiệu Thần Ma điện. Đám người này từng người từng người khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt tỏa ra vô tận sát cơ, đang từng bước tiến đến. Dẫn đầu đám người mặc đồ đen là bảy tám người đàn ông trung niên và một người thanh niên. Bọn họ

là Thần Ma điện điện chủ cùng trưởng lão, từng người từng người khí tức mạnh mẽ. Mà người thanh niên bên cạnh bọn họ tuổi tầm hai mươi, khuôn mặt vô cùng đẹp trai, trên môi luôn treo một nụ cười quyến rũ, mặc một bộ đồ hoa văn sắc sảo. Nhưng trong mắt hắn lại có từng tia hung tàn, ác độc. Hắn chính là Đại đệ tử của Thần Ma điện, nổi tiếng là người ác độc, chuyên thu nữ giới làm lộ đỉnh để hấp thu nguyên lực để cao tu vi. Mới hai mươi tuổi mà tu vi đã là Hóa thần sơ kỳ. Với tu vi như vậy cũng đủ để biết hắn đã làm hại bao nhiêu cô gái.

Bảy tám người dẫn đầu này toàn bộ là Hóa thần cảnh tu vi. Bọn họ không ngừng tỏa ra uy áp vào đám đệ tử Băng Nguyệt cung trước mặt.

- Thần Ma điện - Mộ Phong, Băng Nguyệt cung chúng ta không trêu chọc gì Thần Ma điện, các người định cùng Băng Nguyệt cung chúng ta không chết không thôi sao.

Tiết Tiên Tiên khuôn mặt trắng bệch, nàng nhìn trên mặt băng vô số thi thể của đệ tử Băng Nguyệt cung, phun ra một ngụm máu nói.

Thần Ma điện lần này bất ngờ tấn công Băng Nguyệt cung khiến mọi người không kịp trở tay. Trận pháp bảo vệ cũng bị nội gián vùng trộm phá hủy. Sau đó đám người Thần Ma điện như nước vỡ bờ tràn vào, các đệ tử chống trả quyết liệt, nhưng tử thương vô số, phải vừa đánh vừa lui đến Băng Nguyệt điện.

- Ha Ha... Tiết Tiên Tiên, Băng Nguyệt cung các người còn tư cách cùng chúng ta không chết không thôi sao.

Mộ Phong cười lớn nói

Băng Nguyệt cung bây giờ toàn bộ trưởng lão đều bị trọng thương, co quắp lại một chỗ. Bây giờ như cá nằm trên thớt, mà Thần Ma điện bọn họ là dao sắc, bất cứ khi nào cũng có thể làm thịt.

- Tiết Tiên Tiên, đầu hàng đi, với dung mạo của người, chắc chắn sẽ được Điện chủ của chúng ta sủng ái, yêu thương. Người muốn toàn bộ đệ tử đều bị tiêu diệt sao.

Một người trung niên đứng bên cạnh Mộ Phong lớn tiếng nói.

- Câm miệng... Đệ tử Băng Nguyệt cung chúng ta thà chết chứ không đầu hàng.

Tiết Tiên Tiên ngửa mặt lên trời, gào lên. Sau đó nhìn một người trung niên mỹ phụ bên cạnh Mộ Phong, nói:

- Mộ Tuyết, Băng Nguyệt cung đối với người không tệ. Không nghĩ tới người lại phản bội Băng Nguyệt cung chúng ta, âm thầm phá vỡ trận pháp cho đám người Thần Ma điện tiến vào. Người ăn cháo đá bát. Người không phải con người. Tiết Tiên Tiên ta năm xưa mất mù, lại dẫn sói vào nhà.

Nói xong, nàng lại phun ra một ngụm máu tươi. Mộ Tuyết là trưởng lão được nàng đưa vào trong Băng Nguyệt cung nhiều năm trước, nàng cực kỳ tín nhiệm. Không nghĩ tới...

- Cung chủ

- Cung chủ... Người không sao chứ.

Đám trưởng lão và đệ tử túm lại hỏi han.

Lúc này trung niên mỹ phụ tên Mộ Tuyết kia đứng ra, nói:

- Tiết cung chủ, người biết ta là ai không. Ta là Mộ Tuyết, Mộ Phong là anh trai của ta. Mộ Tuyết ta gia nhập Băng Nguyệt cung chỉ là nhận lệnh làm việc. Tiết cung chủ, đầu hàng đi, ta sẽ đảm bảo an toàn của cung chủ. Cả các người nữa, nể tình chúng ta tiếp xúc nhiều năm, chỉ cần đầu hàng, các người sẽ không phải chết.

Tiết Tiên Tiên lắc đầu, nói:

- Các người sợ chết không.

- Chúng ta muốn cùng cung chủ tử chiến đến cùng.

Bên cạnh nàng, Lãnh Dao nói. Các đệ tử và trưởng lão cũng hét lên, ánh mắt kiên quyết.

- Đúng vậy... Cung chủ... Chúng ta tử chiến. Dù chết cũng không cho bọn họ sống dễ dàng. Sau này Thiên Tà trưởng lão chắc chắn sẽ san bằng Thần Ma điện, báo thù cho chúng ta.

- Tử chiến...

- Tử chiến.....

Tiết Tiên Tiên nghe vậy, nhớ đến Thiên Tà, nhớ tới những lần hai người điên cuồng, nhớ cách hắn đè lên người mình. Bất chợt, một giọt nước mắt chậm rãi chảy ra.

- Thiên Tà? Các ngươi chết đến nơi rồi còn nghĩ tới hần. Lãnh Dao, ngươi không phải là vì hần mà phế bỏ tu vi rồi khỏi Thần Ma điện chúng ta sao.

Tên thanh niên đứng bên cạnh Mộ Phong nói.

- Tên gọi là Thiên Tà giỏi như vậy sao giờ không thấy mặt hần. Hừ, không biết hần sợ hãi chốn chỗ nào rồi. Lãnh Dao, chỉ cần ngươi quy thuận ta, Vân Hải ta sẽ cầu xin Điện chủ tha cho ngươi một mạng.

- Vân Hải, ngươi tưởng Lãnh Dao ta không biết ngươi là loại người gì sao. Lãnh Dao ta đời này có một vết nhơ duy nhất là đã từng ở trong Thần Ma điện, làm sư muội của Vân Hải ngươi. Hôm nay ta thà chết chứ quyết không đầu hàng các ngươi.

Tiết Tiên Tiên chống kiếm, đứng dậy hét lên:

- Tử chiến... Dù có chết cũng phải chết trong vinh quang.

- Đúng vậy tử chiến... Chết cũng phải kéo theo đám người Thần Ma điện này chôn cùng.

- Tử chiến...

-....

Toàn bộ số trường lão và đệ tử cũng hét lên, ánh mắt kiên quyết. Tay cầm chặt lấy kiếm. Chiến ý dâng lên cực cao.

- Đã như vậy thì các ngươi chết đi. Sau đêm nay trên đại lục này sẽ không còn Băng Nguyệt cung.

Mộ Phong nói. Sát cơ bùng nổ.

Đúng lúc này, một tiếng vỗ tay vang lên, giọng nói truyền tới:

- Tốt, bản Công tử cũng muốn nhìn xem Thần Ma điện các ngươi làm thế nào để cho Băng Nguyệt cung ngày mai biến mất khỏi đại lục.

Mọi người nhìn vào hướng thanh âm phát ra. Chỉ thấy một nam ba nữ, nam nhân khuôn mặt anh tuấn, mặc một bộ quần áo màu trắng, trên miệng treo nụ cười, ba người nữ nhân dáng người yếu điệu, mang khăn che mặt đang chậm rãi đi tới.

- Thiên Tà trưởng lão..

Một đệ tử nhận ra người nam nhân này, hét lên. Lập tức khiến đám người bùng tình, trên mặt cũng hiện lên vẻ vui mừng.

Bốn người này chính là đám người Thiên Tà, Huyền Nguyệt, Phương Hân và Mộng Kỳ. Sau vài ngày bọn họ vượt qua rừng rậm, cuối cùng cũng trở về đến Băng Nguyệt cung. Thiên Tà cười cười, vẻ mặt vô sỉ nói:

- Nay đừng nhìn chăm chăm vào ta như vậy, bản trưởng lão da mặt rất mỏng. Lâu rồi không trở về, mọi người nhớ ta không.

Lập tức một đám bắt đầu xôn xao lên. Đám người vui vẻ nói chuyện, căn bản không để ý đám người Thiên Ma điện sát cơ mãnh liệt trước mắt. Một tiếng hừ lạnh phá vỡ bầu không khí vui vẻ.

- Hừ... Ngươi chính là Thiên Tà.

Mộ Phong hừ lạnh hỏi.

- Đúng vậy, chính là bản Công tử. Làm sao, thấy rất đẹp trai chứ gì.

Thiên Tà đắc ý nói.

Lúc này Vân Hải đứng ra, nói:

- Ngươi chính là Thiên Tà trong miệng Lãnh Dao.

Không đợi Thiên Tà trả lời, hần tiếp tục nói:

- Lãnh Dao đây là ngươi sùng bái người. Ta thấy hần cũng không có gì đặc biệt, ngoại trừ khuôn mặt trắng trẻo hơn Vân Hải ta một chút đi. Đúng tiêu chuẩn của một tiểu Bạch Kiềm mã.

- Làm sao không nói chuyện, không lẽ ngươi sợ rồi.

Vân Hải thao thao bất tuyệt nói. Trong mắt hần Thiên Tà chỉ là một người bình thường, bởi vì lấy tu vi Hóa thần cảnh của hần vẫn không nhìn ra gì. Hần cũng không tin tên mặt trắng nõn trước mắt tu vi cao hơn hần.

- Thăng Ranh, rút qua một bên, chút nữa bản Công tử xử lý ngươi.

Thiên Tà toát ra một câu khiến Vân Hải nổi giận, hần nói:

- Tiểu Bạch Kiềm, ngươi nói gì?

- Bản Công tử nói ngươi cút sang một bên.

Vân Hải giận giữ lại buồn cười, một tên mặt trắng không có tu vi chửi mắng một người Hóa thân cảnh, truyền ra khiến người khác cười bẽ bụng. Hần bật phát khí thể Hóa thân cảnh của bản thân, hần nhìn Thiên Tà, nói:

- Tiểu Bạch Kiềm, ta không tránh, ngươi làm gì được ta.

- Vậy CHẾT.

- Ha...hA... Chết... Chỉ bằng ng...ươi...

Tiếng cười chưa kịp chấm dứt thì hần thấy thân thể mình bị sức mạnh nào đó khiến tự động bay về phía trước, hần vô lực dấy dựa.

Thiên Tà nhấc tay lên, năm ngón tay quắp lại trong hư không, tiếp đó Vân Hải bị hút đến tay hần.

- Khốn kiếp, Bản Công tử nói mà ngươi không thèm nghe. Muốn chết thì bản Công tử cho ngươi toại nguyện.

Thiên Tà nói xong, một đám giáng vào Vân Hải bụng. Khiến hần phun ra một ngụm máu tươi.

- Bản Công tử để ngươi sống thêm vài phút. Ngươi không muốn, lại muốn chết luôn. Ta cho ngươi muốn chết.

Nói xong lại một cái tát tát xuống mặt Vân Hải khiến hần da mặt nát bét, huyết nhục mơ hồ. Vân Hải mặc dù thân thể không thể động đậy, nhưng miệng hần vẫn nói chuyện được.

- Chó chết... Ta muốn đánh nát tứ chi ngươi. Sau đó ở trước mặt ngươi chơi chết con kỹ nữ Lãnh Dao...

- Đánh nát tứ chi ta, vậy bản công tử trước hết đánh nát chân tay ngươi.

Thiên Tà nói xong, bản tay đập mạnh xuống chân tay Vân Hải, khiến hần tứ chi nát bét, huyết nhục, xương cốt mơ hồ không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Liệt Diễm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Tự Sát Hoặc Để Ta Ra Tay

Thiên Tà buông tay, vạt tứ chi nát bét, sống chết không biết Vân Hải xuống đất, tiện tay lau chùi máu tươi trên bàn tay xuống người hần, nói:

- Bản Công tử nói mà ngươi không nghe. Như vậy có phải khổ không.

Đám người nhìn vào thân thể Vân Hải dưới mặt đất, lại nhìn qua Thiên Tà, hít một ngụm khí lạnh. Đám người của Băng Nguyệt cung thì tròn mắt, Thiên Tà trường lão khi nào hung tàn như vậy rồi, lại còn mạnh mẽ như vậy nữa.

Đám người Thiên Ma điện hồi phục tinh thần lại, một tên trưởng lão chạy tới bên cạnh Vân Hải kêu to:

- Vân Hải... Vân Hải...

Đám người Mộ Phong cũng đau lòng không thôi, Vân Hải là bọn họ hao hết công sức bồi dưỡng, không nghĩ tới trong hoàn cảnh không có chút lực phản kháng nào bị phế đi. Phải gọi là sống chết không rõ. Đồng thời cũng âm thầm kinh hãi người thanh niên đứng trước mặt này. Hóa thân cảnh sơ kỳ không có chút phản kháng nào bị đập nát.

Tên trưởng lão kia là sư phụ của Vân Hải, hần nhìn Thiên Tà, gào lên một tiếng rồi lao tới:

- Ngươi phải chết... Ngươi dám giết đồ đệ của ta.

Thiên Tà lại nhấc tay lên, lão giả lại bay tới chỗ hần.

- Bản Công tử không những giết hần, mà còn muốn giết toàn bộ các ngươi. Chỉ là ngươi không cần đau lòng, một chút nữa ngươi sẽ đi gặp hần.

Nói xong lại một đám giáng vào bụng lão giả. Lão giả phun ra một ngụm máu, điên cuồng vận chuyển nội lực đẩy dụa, nhưng không được.

- Muốn giết bản Công tử sao. Bản Công tử giết ngươi trước.

Thiên Tà nói xong, một chưởng nện xuống đầu lão, huyết nhục lập tức bắn tung toé, vát lão xuống bên cạnh Vân Hải. Vầy vầy Huyền Nguyệt lại:

- Tiểu Nguyệt Nguyệt, lau mặt giúp ta.

Huyền Nguyệt cũng đi tới bên cạnh hắn, lấy ra một chiếc khăn tay, lau chùi sạch sẽ khuôn mặt của hắn. Nàng cũng vô cùng kinh ngạc, từ khi nào mà những Hóa thân cảnh này yếu đuối như vậy rồi. Công tử một đám đã khiến bọn họ tử vong.

Đám người Băng Nguyệt cung ngây người, Đám Thiên Ma điện cũng ngây người. Chết rồi hả, Hóa thân cảnh bị nhẹ nhàng đập chết như vậy sao. Hóa thân cảnh từ khi nào giống gà vịt rồi, bị người nhẹ nhàng tát một cái đã chết.

Mấy tên trưởng lão của Thần Ma điện run rẩy, Vân Hải là Hóa thân cảnh sơ kỳ ah, sư phụ hắn cũng là Hóa thân cảnh trung kỳ. Vậy mà cứ như vậy một bị đánh nát tứ chi, một bị nổ banh đầu ra chết rồi. Hai người bọn họ trên đại lục này cũng là một cao thủ ah. Không nghĩ tới bị người nhẹ nhàng tát chết. Là do bọn họ quá yếu sao? Không phải ah, là do tên kia quá mạnh mẽ rồi. Lại nhìn về phía ngoài thanh niên kia, hắn khuôn mặt vô hại, mỉm cười nhìn cô gái bên cạnh, căn bản không để ý đến mình vừa giết hai người Hóa thân cảnh.

Mộ Phong thân hình run rẩy, hắn mặc dù là Điện chủ Thần Ma điện, nhưng cũng chỉ có cảnh giới Hóa thân hậu kỳ, cao hơn hai người kia một chút mà thôi. Hắn nhìn Thiên Tà, lắp bắp nói:

- Ngươi... Ngươi là a...i....

Thiên Tà nhìn hắn, vỗ đầu một cái, cười nói:

- Quên mất, bản Công tử chưa giới thiệu... Bản Công tử là Thiên Tà, Băng Nguyệt cung là hậu cung của bản Công tử.

Thiên Tà nói xong, nhìn lại thấy đám đệ tử Băng Nguyệt cung khuôn mặt đỏ bừng nhìn hắn, Tiết Tiên Tiên nguyệt hắn một cái. Hắn trong lòng kỳ quái nghĩ, Đám đệ tử này thật kỳ lạ, tự nhiên toàn bộ khuôn mặt đều đỏ lên, hỏi:

- Mọi người ốm sao, mặt đỏ vậy.

Cả đám không nói gì cúi đầu xuống.

Huyền Nguyệt ghé vào tai hắn nói nhỏ vài tiếng. Thiên Tà lập tức hiểu ra, luống cuống, nói:

- Khục... Khục... Mọi người đừng hiểu lầm... Bản Công tử đánh chính lại là Bản Công tử là trưởng lão của Băng Nguyệt cung.

- Được rồi lão tên gì?

Thiên Tà quay sang hỏi Mộ Phong.

- Ta tên Mộ Phong..

- Tốt. Bản Công tử cho ngươi hai lựa chọn. Thứ nhất là các ngươi Tự Sát. Thứ hai để bản Công tử ra tay. Nhân tiện nhắc nhở các ngươi. Tự Sát thì được chết toàn thây.

Mộ Phong run rẩy, tên này vừa rồi còn cười nói, hỏi tên mình như bạn bè, mà vài giây sau đã biến thành ác ma rồi.

- Ngươi... Ngươi...

- Cho các ngươi mười hơi thở để lựa chọn.

- Ngươi đừng làm càn, Ta sẽ... Không tha cho ngươi...

Mộ Phong nhìn đám người Thần Ma điện phía sau, run rẩy nói.

Thiên Tà hài hước nhìn hắn,

- Ừm.. Vậy Mộ Phong điện chủ đây bỏ lựa chọn thứ nhất, định chọn loại thứ hai.

- Ngươi...

Mộ Phong giận dữ chỉ vào Thiên Tà, nhưng hắn cũng không dám làm gì. Nói đùa, Người ta giết Hóa thân cảnh như giết gà, Đám người bọn họ ai có thể chống đỡ nổi. Trong đầu điên cuồng nghĩ cách.

- Mười hơi đã hết, các ngươi không chọn thì bản Công tử chọn giúp. Bắt đầu từ ngươi đi.

- Thiên Tà nói xong, cánh tay lại kéo một tên trưởng lão đến giữa không trung, một quyền oanh ra, lão già lập tức biến thành mưa máu.

- Đến ngươi...

- Ngươi...

- Ngươi...

Mấy tên Hóa thần cảnh của Thần Ma điện khác có một chút sức phản kháng nào, nhanh chóng biến thành pháo hoa.

- Đến ngươi... Ừm, ngươi nhìn quen quen.

Thiên Tà ánh mắt nhìn Mộ Tuyết nói.

- Tuyết trưởng lão. Là ngươi sao?

Mộ Tuyết run rẩy, nói:

- Thiên... Thiên Tà... Trưởng lão..

- Làm sao vậy? Lại đây nào...

Mộ Tuyết run rẩy đi tới.

- Tuyết trưởng lão làm sao lại đứng bên cạnh đám người kia?

- Thiên... Tà trưởng lão.... Ta... Ta....

- Thiên Tà trưởng lão, Mộ Tuyết phản bội Băng Nguyệt cung chúng ta.

Một đệ tử lớn tiếng nói.

Thiên Tà nhìn Mộ Tuyết, xoa xoa khuôn mặt đẹp của nàng, nói:

- Tuyết trưởng lão phản bội Băng Nguyệt cung, nên chịu tội gì.

- Ta... Ta...

- Được rồi, Tuyết trưởng lão lập nhiều công lao cho Băng Nguyệt cung, bản trưởng lão quyết định phớt bỏ tu vi của nàng. Tạm thời do bản trưởng lão giám giữ và giám sát.

Thiên Tà nói xong nhìn về phía Tiết Tiên Tiên, thấy nàng im lặng nhìn mình không nói. Hắn gật gật đầu rồi sau đó nhấc tay lên, một chưởng đánh vào bụng Mộ Tuyết, khiến nàng mất hết tu vi. Đẩy nàng qua một bên, rồi nhìn Mộ Phong, nói:

- Mộ Điện chủ cũng lên lên đường thôi.

Mộ Phong thân hình run lên, lắp bắp, nói:

- Thiên Tà... Công tử... Đừng giết ta...

- Ừm... Tại sao lại không giết. Cho ta một lý do khiến ta hài lòng nào.

- Ta... Ta...

- Được rồi, cho ngươi thời gian suy nghĩ lý do. Đi qua một bên.

Thiên Tà nhìn Mộ Phong, nói. Sau đó nhìn vài trăm tên đệ tử Thần Ma điện:

- Ba hơi. Người nào tay đã nhuộm máu đệ tử Băng Nguyệt cung, đứng ra.

Ba hơi nhanh chóng qua đi, Đám người không một ai nhúc nhích.

- Tốt. Đã không ai dám đứng ra thì toàn bộ cùng chịu tội đi. QUỲ XUỐNG...

Thiên Tà thấy một đám đệ tử Thần Ma điện định bỏ chạy, hắn hét lên một tiếng. Gần trăm người vừa chạy được vài bước thì thấy dưới chân bùm bùm nổ vang, sau đó cúi xuống thì thấy đầu gối của mình nát bét, khụy xuống dưới đất. Một loạt tiếng kêu thảm thiết vang lên khắp Băng Nguyệt cung.

- Chạy... Bản Công tử nói các người chạy sao... Trước mặt bản Công tử các người đòi chạy. Giờ chạy tiếp đi.

Thiên Tà lao tới đám người đang quỳ trên mặt đất, chửi bới:

- Chạy...

- Đứng lên chạy...

- Khốn kiếp

- Vừa rồi người chạy nhanh nhất mà...

- Chạy cho bản Công tử xem..

-....

Mỗi một câu, hất lại nhấc chân đá một tên đệ tử. Người nào bị đá trúng đều bay ra ngoài xa xa rồi nổ banh xác. Không lâu sau, hơn một trăm tên bỏ chạy toàn bộ bị đá chết. Xương Cốt chất cao như một ngọn núi nhỏ, máu me không ngừng chảy xuống.

- Khốn kiếp, mồi cả chân bản Công tử. Còn các người, muốn chạy không?

Thiên Tà nhìn đám người vừa rồi đứng yên hỏi.

Cả đám lắc đầu, nói đùa, bọn họ mà dám chạy thì chắc chắn sẽ biến thành đất đá xây dựng cho ngọn núi xương cốt kia thêm cao hơn.

- Đu thật thà vậy là tốt. Mộ Phong điện chủ nghĩ được lý do gì chưa.

Thiên Tà nhìn về phía vẫn đang vắt óc suy nghĩ Mộ Phong hỏi.

Lúc này, bầu trời bị mây đen che phủ tối sầm lại, một thanh âm vang lên:

- Vị huynh đệ này, tha bọn họ đi. Cho lão hủ một bộ mặt được không.

- Thái thượng trưởng lão...

- Thái thượng trưởng lão mau cứu chúng ta...

- Tên ác ma... Người chết chắc rồi...

-...

Phía dưới đám người Thần Ma điện cũng bắt đầu gào thét lên. Trong mắt Mộ Phong xuất hiện một chút hy vọng, nhưng rất nhanh biến mất.

Thiên Tà nhìn lên bầu trời, nói:

- Giả thần giả quỷ. CÚT Xuống đây cho bản Công tử.

Ngay sau đó, bầu trời ầm ầm nổ vang, mây đen bắt đầu tản đi. Một lão già tóc trắng bạc phơ từ bên trên rơi xuống đất, nện thành một cái hố to. Lão già này bò dậy, miệng phun ra một ngụm máu, sắc mặt trắng bệch.

Thiên Tà vẻ mặt hài hước nhìn lão

- Làm sao, có muốn bản Công tử cho người thêm một bộ mặt.

Lão già nhìn Thiên Tà rồi lại ho ra một ngụm máu tươi.

Thiên Tà tiếp tục nói:

- Đại Thừa cảnh, không tệ. Lẽ ra lên ở nhà cố gắng tu luyện, may ra còn có hy vọng sống thêm vài năm.

Lão già nghe xong hắt nói thì giật mình, không biết tại sao tu vi của mình bị hắt phát hiện. Đám người Băng Nguyệt cung cũng vô cùng kinh ngạc, không nghĩ tới đại lục này còn có Đại Thừa cảnh cao thủ.

- Vị huynh đệ này, tuy nhiên lão hủ không biết người là tu vi gì. Nhưng người gây sát nghiệt nhiều như vậy, không sợ sau này Thiên Đạo không cho phi thăng sao.

Thiên Tà nghe xong lão nói, mỉm cười, nói:

- Sát nghiệt. Giết vài người bọn họ mà là gây nhiều sát nghiệt. Lão già, ngươi đừng dọa bản Công tử. Ta cũng không tin ngươi tu luyện đến bây giờ mà không giết người.

- Ta...

Lão già ghen hòng. Vô lực phản bác. Hắn cũng đã giết không ít người, vừa rồi nói như vậy chỉ là hù dọa người này, cho hắn buông tha cho đám đệ tử kia.

- Lại nói, bản Công tử cho dù giết sạch thế giới này rồi sao. Trong mắt Bản Công tử không có Thiên Đạo, cho dù có thì bản Công tử cũng chính là Thiên Đạo.

Lão già nghe xong, thờ dài, nói:

- Vị huynh đệ này rốt cuộc muốn thế nào mới chịu buông tha cho bọn họ.

Thiên Tà cười cười nhìn lão, hỏi:

- Vậy lão nghĩ ta muốn gì.

Lão già suy nghĩ một chút, nói:

- Vậy đi, lão hù nguyện ý dâng lên ba phần tư số lượng tài sản của Thần Ma điện để đền bù cho Băng Nguyệt cung, đổi lấy mạng sống của bọn họ. Đồng thời lão cũng bảo đảm Thần Ma điện không bao giờ đi vào phạm vi Băng Nguyệt cung một bước.

- Ừm vậy còn số lãnh thổ mà Thần Ma điện đã cướp của Băng Nguyệt cung thì sao.

Mộ Phong đứng một bên, vội vàng nói:

- Công tử yên tâm. Chúng ta nhất định sẽ trả lại.

- Tốt ba ngày nữa mang đến đây. Bản Công tử phát hiện gian dối thì bản Công tử san bằng Thần Ma điện.

Lão già

vội vàng chấp tay, nói:

- Công tử yên tâm. Nhất định sẽ đầy đủ.

- Tốt. Không tiễn...

- Cáo từ... Cáo từ...

Đám người Thiên Ma điện lập tức bỏ chạy khỏi. Phía sau họ đám đệ tử Băng Nguyệt cung la hét rầm trời.

Thiên Tà vừa rồi đồng ý đổi lấy tính mạng của đám người kia là vì hắn nghĩ muốn phục hồi Băng Nguyệt cung cần vô số tài nguyên. Mà hắn cũng không muốn đi khắp nơi tìm kiếm tài nguyên. Như vậy quá mệt mỏi rồi. Tha cho bọn họ vài mạng, tài nguyên không mất chút sức lực nào được dâng lên tới cửa. Ngủ gì không đồng ý. Đây cũng là lý do hắn cho tên Mộ Phong kia suy nghĩ lâu như vậy. Nhưng tên này cũng quá ngu đi, nghĩ mãi không ra. Không hiểu hắn làm sao làm điện chủ Thần Ma điện.

---- Cem xong chỉ mong để lại cái bình luận cho tác giả. Mong ước giản đơn vậy lên các ngươi thỏa mãn bản nhân với ----

-----ĐỉnhChiêu----

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Thần Phục

Năm ngày sau, Băng Nguyệt cung cũng đã thu dọn sạch sẽ chiến trường của trận ác chiến năm ngày trước với Thần Ma điện. Hai ngày trước Thần Ma điện cũng đã có người đưa đồ vật đã hứa đến. Tài nguyên được bổ sung rất nhiều, Băng Nguyệt cung cũng đã bắt đầu tuyển chọn đệ tử mới. Tất cả mọi người đều rất bận rộn, ngay cả mấy cô gái bên cạnh hắn cũng phải đi hỗ trợ cho việc chiêu mộ đệ tử mới. Thiên Tà một mình rảnh rỗi cũng nhanh buồn chán, nhớ tới Mộ Tuyết lúc trước bị phế tu vi giam giữ trong mật thất Băng Nguyệt điện, hắn muốn tới xem một chút. Dù sao cô nàng này cũng đã phát sinh quan hệ với hắn.

Bước vào trong mật thất giam giữ, Thiên Tà thấy nàng đang rúc vào trong góc phòng, đầu gối lên hai chân, không biết nghĩ gì. Thiên Tà ngồi xuống ghế, nhìn nàng rồi hỏi:

- Ta nên gọi nàng là Mộ Tuyết hay Tuyết Ngọc Linh đây.

Mộ Tuyết ngẩng đầu lên nhìn hắn, khóe mắt từng giọt, từng giọt nước mắt rơi xuống

- Có gì khác biệt sao?

- Dĩ nhiên, nếu là Tuyết Ngọc Linh, ta có thể cho nàng một cơ hội.

- Ta tên là Mộ Tuyết.

Thiên Tà nghe xong nàng nói, đứng dậy đi tới chỗ nàng, sau đó ép nàng xuống đất. Mộ Tuyết giãy giụa, nói:

- Thiên Tà trưởng lão, ngươi làm gì?

- Làm gì, nàng nghĩ ta muốn làm gì. Một người phản bội Băng Nguyệt cung, dẫn địch nhân đến chém giết bao nhiêu đệ tử của chúng ta. Nàng nói ta muốn làm gì?

Mộ Tuyết kiên cường nói:

- Đúng, là ta có lỗi với bọn họ. Muốn giết muốn chém tùy ngươi, dù sao ta cũng không có ý định sống tiếp.

Thiên Tà cười lạnh nhìn nàng, nói:

- Nàng không muốn sống. Hắc Hắc. Vậy thì ta lại muốn để cho nàng sống thật lâu. Ta muốn cho nàng sống nhưng chịu hết nhục nhã. Muốn chết cũng không chết được.

Sau đó bắt đầu xé rách quần áo của nàng.

- Thiên Tà.. Ngươi làm gì... Ngươi vô sỉ... Ngươi là Ma Quỷ...

- Hắc Hắc, bản Công tử chưa bao giờ nhận là người tốt. Ma Quỷ cũng được, Ác ma cũng được, bản Công tử không quan tâm.

Thiên Tà cười dâm đãng, sau đó đứng dậy, nói ;

- Đứng lên, tự mình cởi đồ ra.

- Ngươi...

- Bản Công tử nói ngươi không nghe sao, tin hay không bản Công tử bán ngươi cho kỹ viện.

Mộ Tuyết từ từ bò dậy, trên mặt ướt đầm nước mắt. Nàng không sợ chết, nhưng nàng sợ bị bỏ vào kỹ viện, chịu ngàn tên đàn ông dơ bẩn chà đạp.

Thiên Tà ngồi trên ghế, nói:

- Làm sao, còn không chịu cởi...

Mộ Tuyết hai tay run run, chậm rãi cởi bỏ từng cúc áo của mình.

- Nhanh tay lên, thân thể ngươi cũng không phải là bản Công tử chưa xem qua.

Đợi nàng cởi bỏ toàn bộ quần áo bên ngoài. Thiên Tà mới nói nàng dừng lại đi tới ôm lấy nàng, nói:

- Mộ Tuyết cũng được, Tuyết Ngọc Linh cũng được, từ nay trở đi, nàng chỉ là của ta. Chỉ nghe lời một mình ta, được không.

Mộ Tuyết run rẩy trong ngực hắn, nghe những lời nói bá đạo của hắn, nàng mỉm cười. Đúng vậy, là mỉm cười:

- Ta có thể phản đối không.

- Không thể.

Thiên Tà nói xong cúi đầu xuống hôn môi nàng. Hai người cứ như vậy đứng ôm hôn nhau. Một lát sau, môi rời môi, Mộ Tuyết nói:

- Từ giờ trở đi, Mộ Tuyết chỉ thuộc về một mình Thiên Tà, chỉ nghe lời một mình Thiên Tà. Nếu như làm trái những lời này, trời tru đất diệt.

- Được rồi, bản Công tử thu nàng làm nha hoàn, nàng không có ý kiến gì chứ?

Mộ Tuyết cúi đầu, nói:

- Mộ Tuyết ra mắt Công tử.

- Vậy Tuyết Nhi có phải là nên làm nhiệm vụ của một người thị nữ không.

- Nhiệm vụ?

Mộ Tuyết nghi hoặc nhìn hắn, nhưng thấy ánh mắt thâm tà của hắn, nàng rất nhanh hiểu ra. Khuôn mặt đỏ lên, nàng nói lí nhí:

- Để Tuyết Nhi hầu hạ Công tử.

Nói xong bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng cởi bỏ quần áo của hắn. Sau đó quỳ xuống đất, cầm lấy Cự Long đã vô cùng cứng rắn, đầu lưỡi nhẹ liếm một chút. Một mùi vị nam tính đặc thù chạy thẳng lên não bộ, kích thích thần kinh của nàng. Mặc dù lần trước bị hắn phá thân, nàng cũng chưa từng liếm mút lấy Cự Long. Nhưng có người nào chưa ăn thịt heo mà lại không biết heo chạy như thế nào. Nàng há miệng ngậm lấy Cự Long, sau đó lại nhả ra, đầu lưỡi lướt qua phần đầu rồi di chuyển xuống dưới ngậm hai viên tinh hoàn vào miệng. Bàn tay cầm chặt lấy Cự Long không ngừng ma sát.

Sau một lúc, Thiên Tà kéo nàng dậy, bàn tay nhanh chóng đặt trên bộ ngực của nàng, hai ngón tay cách lớp nội y kẹp lấy núm vú. Mộ Tuyết cảm thấy núm vú truyền tới khoái cảm, mãnh liệt kích thích khiến nàng cũng không khỏi A lên một tiếng. Một tiếng này tràn đầy dâm dăng, rên rỉ. Thiên Tà một tay di chuyển xuống dưới, nhanh chóng cởi bỏ nội khố của nàng, âm đạo màu hồng hồng cùng vài sợi lông đen hiện ra, vô cùng kích thích. Âm đạo lúc này đã dâm thủy tràn lan, chảy xuôi xuống hai chân.

- Tuyết Nhi dâm dăng quá nha, đã ướt như vậy rồi.

Mộ Tuyết lúc này đã dục hỏa đốt người, nàng ôm chặt lấy cổ hắn, ánh mắt ngập nước, âm thanh dâm dăng nói:

- Công tử... Chơi ta...

Thiên Tà mỉm cười, để nàng quỳ trên đất, bờ mông cao cao nâng lên. Hắn từ phía sau dùng Cự Long không ngừng ma sát âm đạo. Bởi vì quỳ trên đất, hai mép âm đạo của nàng đã tách ra một chút, phía trong dâm thủy chậm rãi nhỏ giọt xuống đất. Hắn cũng không vội vàng cắm vào, ngón tay nhẹ nhàng tách ra hai mép âm đạo, chỉ cho Cự Long xâm nhập một chút rồi lại kéo ra, chỉ cần như vậy cũng khiến Mộ Tuyết rên rỉ liên tục:

- Công tử.... Tuyết Nhi... Thoải... Mái...

Thiên Tà trêu chọc nàng vài lần, rồi sau đó PHỐC một tiếng, Cự Long mạnh mẽ cắm vào nơi sâu nhất.

- A... Đau... A...

Mộ Tuyết chỉ cảm thấy phía dưới âm đạo, bị dị vật khổng lồ xâm nhập, khiến nàng cảm thấy như bị xé rách. Mặc dù nàng trinh tiết cũng bị Cự Long của hắn phá, nhưng bây giờ vẫn còn rất chặt chẽ, bị Cự Long mạnh mẽ cắm vào, khiến nàng nước mắt đau đớn tràn ra.

Thiên Tà cũng biết mình quá thô bạo, hắn hay tay không ngừng xoa bóp bộ ngực của nàng, miệng cắn nhẹ lấy vành tai, giúp nàng giảm bớt đau đớn. Cự Long cũng từng chút từng chút ra vào trong âm đạo, giúp âm đạo của nàng quen thuộc dần. Vài phút sau, đau đớn biến mất, Mộ Tuyết cũng đã bắt đầu rên rỉ:

- Nha.... Công tử.... Thoải mái... A...

Sau đó còn không ngừng hát mừng về phía sau phối hợp với hắn.

Thiên Tà cũng chuyển động eo càng lúc càng nhanh, nơi thân thể hai người kết hợp những tiếng BẠCH BẠCH không ngừng vang lên, cùng những tiếng rên rỉ dâm dăng của Mộ Tuyết.

- Nha... Công tử.... Tuyết... Nhi thoải mái... A.... Công tử dùng... Sức....

- Bản Công tử cho nàng càng thoải mái hơn nữa.

Thiên Tà nói xong, một ngón tay di chuyển xuống dưới vuốt lấy dâm thủy đang trào ra của nàng, rồi chậm rãi cắm vào trong Cúc hoa. Cự Long cùng ngón tay lần lượt cắm vào hai cái lỗ, Mộ Tuyết rên rỉ càng thêm lớn hơn. Một lúc sau, cơ thể nàng co rút, bên dưới âm đạo bóp chặt lấy Cự Long, theo một tiếng hét lên, dâm thủy từ bên trong bao trùm lên Cự Long.

- Nha... Tuyết Nhi... Ra rồi.... A ana

Mộ Tuyết gục trên đất, bờ mông vẫn nâng lên cao nhờ hai chân và đầu chống đỡ. Đợi nàng từ trong cao trào hồi phục lại, thì cảm thấy hắn đang di chuyển mục tiêu sang Cúc hoa của mình. Nàng hoảng sợ, không ngừng lắc lư mông tránh né.

Thiên Tà ôm chặt lấy mông nàng, làm cho nàng không di chuyển được nữa, sau đó Cự Long chậm chạp tiến vào Cúc hoa, nơi vừa rồi đã được hắn kỳ

công chuẩn bị.

- A.... Đau.... quá.... A....

Mộ Tuyết hét to lên một tiếng, nàng chỉ cảm thấy Cúc hoa của mình bị khổng lồ dị vật từ từ tiến vào, mang theo cảm giác xé rách đau đớn. Nhưng cũng không lâu sau, khoái cảm đã lấn át đau đớn, nàng dâm dăng rên rỉ:

- A... Công Tử... Mau dùng sức.... Dùng sức... Chơi chết... Tuyết.... Nhi.... A....

Lúc này nàng quỳ trên đất, hai tay bị hấn kéo về phía sau, thân thể không ngừng ngửa về phía sau.

Ở sau lưng nàng, Thiên Tà cũng đang toàn lực tấn công.

- A... Chết.... Chết rồi.... A aaaa....

Một lát sau, Tuyết hét thảm một tiếng, toàn thân căng cứng, nàng lại đến cao trào. Sau đó mềm nhũn ngã xuống đất, mặt trước âm đạo dâm thủy đã chảy thành vũng trên nền nhà.

Thiên Tà bế nàng lên giường, Thiên Tà thì ngồi bên cạnh nàng. Mộ Tuyết từ trong cao trào tỉnh lại, mở mắt ra thì thấy hấn đang ngồi bên cạnh mình, Cự Long vẫn cao cao ngất đầu. Nhớ tới vừa rồi nó mang đến khoái cảm, nàng đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve nó một chút.

Thiên Tà thấy nàng đã tỉnh, mỉm cười nói:

- Tỉnh, vừa rồi thoải mái sao?

- Ân...

Mộ Tuyết ngượng ngùng trả lời, sau đó lật người dậy, di chuyển đến bên cạnh Cự Long của hấn, há miệng ngậm lấy mút mút. Thiên Tà hai tay giữ lấy đầu nàng, không ngừng ấn vào kéo ra, Cự Long xông thẳng vào cổ họng của Mộ Tuyết, khiến nàng muốn ngạt thở.

Một lát sau, hấn thả tay ra. Mộ Tuyết nằm thờ hờng hộc trên giường. Thiên Tà kéo hai chân nàng lại, dang rộng ra hai bên, sau đó Cự Long lại tiến vào bên trong âm đạo. Mộ Tuyết rên rỉ một tiếng:

- A.... Công Tử... Nó hình như lại lớn hơn... A...

- Không thích sao?

- A... Thích... A.... A....

Thiên Tà cầm lấy hai chân nàng, eo cũng nhanh chóng động dậy. Mộ Tuyết cắn chặt hàm răng, rên rỉ càng lúc càng thêm dâm dăng:

- Công tử... Tuyết Nhi.... Muốn... Muốn bị... Người cầm chết... Rồi... A... Lại vào sâu bên... Trong.. Rồi... A.... A...

Bộ ngực của nàng bởi vì động tác kịch liệt mà không ngừng lắc lư. Vài phút sau, nàng lại hét lên một tiếng

- Công tử.... Không được... Tuyết... Nhi... Lại ra... Rồi... A.... Aaaa...

Hai chân quắp chặt lấy eo hấn, Âm đạo của nàng bóp chặt lấy Cự Long, một dòng chất lỏng trào ra, tưới đầy vào Cự Long của hấn.

Thiên Tà nằm xuống giường, ôm lấy vẫn còn mềm nhũn Mộ Tuyết vào ngực mình, Cự Long lại tiếp tục tách ra hai mép âm đạo tiến vào. Hai tay đỡ lấy mông của nàng, không ngừng nhấc lên thả xuống. Vài phút sau Mộ Tuyết lại tiếp tục rên rỉ:

- Công tử.... Thật thoải.... Mái.... A.... A...

Một lúc sau, lúc này Mộ Tuyết hai tay đã chống trên ngực hấn, mông đít nâng lên thật cao, sau đó mãnh liệt ngồi xuống. Chỗ hai người kết hợp dâm thủy bắn tung toé ra bốn phía.

- A... Công tử... Tuyết Nhi... Tuyết Nhi... Lại ra... Ra rồi... A.... A...

Mộ Tuyết hét lên một tiếng, thân thể căng cứng rồi rất nhanh nhũn xuống, trong âm đạo dâm thủy phun trào. Nàng ngã xuống ngực Thiên Tà rồi ngất đi.

---- Cảnh báo độ tuổi vài chương sắp tới. Bản nhân nói trước là vài chương sắp tới sẽ toàn sắc, không có gì khác. Người nào không thích có thể bỏ qua vài chương này. -----

----- Bình luận, góp ý nhiều hơn. Chứ Bản nhân ngày 3c còn bị mắng chửi. -----

ĐỉnhChiều

Chương 48: 18+ Con Nít Cẩm Bu

Rời khỏi mật thất, bỏ lại Mộ Tuyết vẫn còn hôn mê bất tỉnh bên trong. Thiên Tà mỉm cười đi ra, trong miệng còn huyết sáo, không hề chú ý tới bên trên đại điện một thân ảnh đang đứng nhìn hẩn. Bước gần tới cửa, một thanh âm tức giận vang lên:

- Thiên Tà, ngươi đứng lại đó cho ta.

Thiên Tà quay đầu lại thì thấy Tiết Tiên Tiên bộ dạng giận dữ đứng bên trên điện nhìn hẩn. Thiên Tà cười cười nhìn nàng, đi tới gần nàng, nói:

- Cung chủ không biết gọi ta có chuyện gì không?

- Ngươi ở bên trong đó Vui vẻ có thoải mái không.

Thiên Tà thấy bộ dáng lạnh băng của nàng, hẩn xoa xoa mũi một cái, nói:

- Tiết cung chủ hiểu lầm gì đó rồi sao. Ta vào trong đó tra hỏi phạm nhân, lúc nào vui vẻ rồi.

Tiết Tiên Tiên hừ một tiếng, nói:

- Tra hỏi phạm nhân, vậy mà phải dùng biện pháp như vậy sao. Vậy hỏi được gì rồi. Ta ở bên ngoài nghe thấy rất nhiều âm thanh nha.

- Nàng không chịu thành thật khai báo, nên ta phải dùng cực hình. Làm sao, Tiên Tiên ghen sao.

Tiết Tiên Tiên khuôn mặt hơi đỏ lên, nói

- Ghen... Ta không thèm.

- Thật không.

Thiên Tà đi tới gần nàng, hai khuôn mặt chỉ cách nhau một chút. Tiết Tiên Tiên nhìn hẩn rồi cúi đầu xuống. Trong lòng cũng có chút không vui. Tên khốn kiếp này về Băng Nguyệt cung đã vài ngày rồi mà không đến tìm nàng, nàng ban ngày mặc dù bận rộn nhưng buổi tối rảnh rồi ah. Hôm nay thấy hẩn đi vào đại điện, nghĩ chắc là hẩn tìm nàng. Vội vàng sắp xếp công việc một chút rồi đi vào thì không thấy bóng dáng hẩn đâu, nghi hoặc đi vào mật thất thì thấy hẩn vậy mà đang vui sướng với người khác. Nàng có một chút ghen tuông, một chút tức giận. Tên khốn này tìm kiếm nữ nhân khác thì cũng được thôi, nhưng ít nhất cũng phải tìm nàng trước chứ.

Nàng cảm thấy hơi thở nóng phả vào mặt, ngẩng đầu lên thì thấy hẩn đang nhìn chăm chăm vào ngực mình, trong lòng có chút vui vẻ, nhưng vẫn giả bộ giận dữ, nói:

- Thiên Tà, tên Sắc Lang, Ngươi nhìn gì vậy.

Thiên Tà bị âm thanh giận dữ của nàng cắt đứt ý nghĩ đắm tà trong đầu. Hẩn ngẩng đầu lên nhìn nàng, cười vô si nói:

- Ha... Ha. Đại nỷ nữ đứng trước mặt ta, bộ ngực lại lớn như vậy, đây là ta nhìn thấy lớn nhất một bộ ngực, ta bị chúng thu hút cũng là bình thường.

Tiết Tiên Tiên khuôn mặt đỏ lên, đối với bộ ngực mình nàng cũng vô cùng tự tin. Trong tất cả những người nàng gặp không có ai bộ ngực lớn hơn nàng đây.

- Ngươi thật sự nghĩ như vậy. Vậy ngươi thích chúng sao.

Tiết Tiên Tiên nói xong còn cố ý hất ngực mình lên, làm cho bộ ngực như muốn phá vỡ áo mà nhảy ra. Đồng thời đôi mắt to ngập nước nhìn hẩn.

Thiên Tà đôi mắt mở lớn, miệng nuốt xuống một ngụm nước bọt, nhớ tới không lâu trước mình đã từng xoa bóp, đùa nghịch thoải mái bộ ngực lớn kia, trong lòng hẩn lại nóng lên.

- Thích, tất nhiên là thích rồi. Lâu rồi không chạm vào ta rất nhớ nó nha.

- Khốn kiếp, ngươi nhớ sao còn không tới...

Thiên Tà không đợi nàng nói xong đã nhào tới, hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng, bàn tay còn không ngừng xoa bóp bộ ngực đồ sộ. Tiết Tiên Tiên cũng ôm chặt lấy hẩn, nhiệt tình đáp trả.

Hai người đứng ôm hôn nhau một chút, sau đó Thiên Tà cởi bỏ áo ngoài của nàng, miệng dần dần hôn xuống dưới cổ, rồi ngậm lấy núm vú đã nhô lên qua nệm y vào miệng liếm láp. Tiết Tiên Tiên hô hấp dần dần trở lên gấp gáp, bộ ngực lớn không ngừng phập phồng dữ dội. Thiên Tà cởi bỏ chiếc yếm của nàng, bộ ngực to lớn thoát khỏi trời buộc, nhảy lên vài cái. Bộ ngực rất to nhưng không rủ xuống một chút nào, phía trên đỉnh hai hạt anh đào đỏ đã cứng lên. Tiết Tiên Tiên nhìn Thiên Tà, hai tay vô ý thức mà đưa lên che trước ngực. Thiên Tà ôm lấy nàng, bế lên trên ghế. Sau đó tự mình động thủ cởi bỏ quần áo của mình.

Thiên Tà ngồi xuống bên cạnh nàng, rồi ôm lấy nàng vào ngực, bàn tay nhẹ nhàng vờn về núm vú. Tiết Tiên Tiên thờ dốc, trong miệng nhẹ nhàng truyền tới những tiếng rên rỉ. Thiên Tà há miệng ngậm lấy vành tai của nàng liếm nhẹ, liên tục duy trì kích thích nàng.

Tiết Tiên Tiên hai tay nắm lấy cánh tay của hắn, bờ mông không ngừng ma sát với Cự Long đã bành trướng hết cỡ của hắn. Thiên Tà di chuyển một cách tay xuống dưới, nhẹ nhàng xoa xoa nội khố của nàng, nội khố đã có một chút ướt át, Tiết Tiên Tiên kịch liệt thờ dốc, bộ ngực lớn càng thêm phập phồng dữ dội.

- Tiên Tiên đã ướt đầm rồi sao, thật là dâm đẳng mà.

Tiết Tiên Tiên nghe hắn nói vậy, trong lòng không khỏi xấu hổ, cắn chặt hàm răng không trả lời hắn.

Thiên Tà một ngón tay lách vào trong nội khố, chọc chọc một chút. Tiết Tiên Tiên lúc này trong lòng đã cực kỳ khát vọng, nàng tách ra hai chân, bờ mông thỉnh thoảng uốn lên một chút, khiến hắn càng thêm dễ dàng vuốt ve mình.

Trêu đùa một chút rồi Thiên Tà rút ngón tay trong nội khố của nàng ra, đưa tới trước mắt nàng. Tiết Tiên Tiên lúc này dục hỏa đã lên cao, thấy hắn đột ngột dừng lại, nàng mở mắt ra nhìn hắn. Vừa mở mắt ra thì thấy trước mắt mình một ngón tay sáng bóng, đầm nước, có một chút mùi tanh truyền vào trong mũi. Nàng lập tức đoán ra thứ này là dâm thủy trong âm đạo của mình chảy ra, lập tức ngại ngùng cúi đầu xuống.

Thiên Tà đẩy nàng nằm xuống ghế. Bởi vì ghế rất là rộng rãi, người bình thường có thể nằm trên đó ngủ được. Hắn chậm rãi hôn từ bụng nàng xuống dưới, sau đó cởi bỏ nội khố của nàng. Một vùng cỏ thơm xuất hiện, hắn không kịp chờ đợi mà vục mặt vào, đầu lưỡi không ngừng liếm láp. Tiết Tiên Tiên bị kích thích, trong một liên tục rên rỉ

- A... Thiên Tà... Dừng sức... Thoải... Mái.... A.....A....

Hai chân kẹp chặt lấy đầu hắn, trong âm đạo dâm thủy ẩm ẩm trào ra.

Thiên Tà dùng sức tách hai chân nàng ra, đầu lưỡi tiếp tục liếm mát.

Một lúc sau, Thiên Tà di chuyển lên trên, ngậm lấy núm vú của nàng mút lấy, phía dưới một bàn tay đã vào giữa hai chân của nàng. Xoa xoa nhẹ lấy hòn le, thỉnh thoảng còn kẹp mạnh một cái. Sau đó một ngón tay cắm vào bên trong âm đạo của nàng.

Tiết Tiên Tiên không ngừng phát ra những tiếng dâm đẳng,

- A.... Thoải mái... Dừng sức... Thiên... Tà... Ta thoải mái.... A.... Lại... Dừng sức... A.... A....

Nàng thân thể kịch liệt giãy giụa, bờ mông không ngừng lắc lư trái phải.

Thiên Tà tiếp tục liếm mát núm vú của nàng, ngón tay cũng không ngừng ra vào trong âm đạo, khiến nàng càng thêm dâm đẳng rên rỉ, trong âm đạo dâm thủy cũng chảy ra nhiều hơn.

- A... Thiên Tà.... Ta... Không chịu nổi.... Nữa rồi.... A.... Mau dừng... Dừng Cự Long... Chọc vào.... Chọc vào.... Nha....A... Ta.... Ra rồi... Ra rồi.... Aaaaaa....

Tiết Tiên Tiên hét lên một tiếng rồi sau đó thân hình run rẩy một chút, gục xuống ghế thờ hồng hộc. Phía dưới âm đạo kẹp chặt lấy ngón tay của hắn, một dòng dâm thủy nóng bỏng trào ra.

Vài phút sau nàng phục hồi lại, vừa mở mắt ra đã thấy một cây gậy thịt to lớn đang lắc lư trên không trung.

- Tiên Tiên ném thử một chút đi.

Thiên Tà cởi bỏ nội khố của mình, sau đó ngồi xuống bên cạnh nàng, hai chân mở rộng ra, để cho Cự Long hùng dũng đứng vững trước mắt nàng.

Tiết Tiên Tiên bò dậy, hai tay cầm lấy Cự Long vuốt ve, sau đó đặt cạnh má của mình ma sát, cảm nhận được Cự Long nhiệt độ nóng bỏng. Nàng hát tóc mình lên, nhìn Thiên Tà nở một nụ cười dâm đẳng, rồi đầu lưỡi liếm nhẹ Cự Long một chút. Sau đó há miệng ngậm lấy Cự Long vào trong, sử dụng hàm răng, đôi môi, đầu lưỡi liếm mát lấy.

Thiên Tà nhìn bình thường cao quý, trang nhã Tiết Tiên Tiên đang dâm đẳng ngậm lấy Cự Long của mình liếm mát, hắn trong lòng không khỏi sinh ra một chút cảm giác thành tựu. Nàng lúc này đang bò trên ghế, cặp mông to thỉnh thoảng lắc lư một chút, mà trong âm đạo dâm thủy đã chảy ra ướt đầm cả đám lông đen, chảy dọc xuống hai chân.

Một lúc sau, Thiên Tà đẩy nàng ra, sau đó nằm đè lên người nàng, hai người bắt đầu điên cuồng hôn môi. Tiết Tiên Tiên cũng đã dục hỏa đốt người, ý

loạn tình mê, lên nạng cũng lập tức cuốn lấy hắn, nhiệt tình đáp trả.

Kết thúc một nụ hôn dài, Thiên Tà bò dậy, mà Tiết Tiên Tiên cũng tự động dang rộng hai chân mình, hai tay kéo hai mép âm đạo ra chờ đợi hắn tiến công. Thiên Tà nhìn thấy âm đạo hồng hồng đã ướt đầm dâm thủy của nàng đang hiện rõ trong tầm mắt, nào còn chịu nổi, hắn cầm lấy Cự Long nhẹ nhàng ma sát xung quanh âm đạo của nàng.

- Thiên Tà... Nhanh cảm... Đừng trêu đùa... Người ta... Nữa... Nhanh cảm vào... Nha...

Bởi vì chờ đợi mãi mà hắn không chịu cảm vào, chỉ ma sát xung quanh âm đạo của mình, Tiết Tiên Tiên không nhịn được bắt đầu cầu xin, mong to không ngừng ườn về phía sau.

Thiên Tà thấy nàng như vậy cũng không trêu đùa nữa, eo đẩy mạnh về phía trước, Cự Long PHỐC một tiếng vào sâu bên trong.

- A... Thật lớn.... Sâu quá... Thiên Tà... Đợi... Đợi một chút... Ta... A.... Sướng quá.... Nha.... A... A...

Tiết Tiên Tiên dâm đãng rên rỉ lên. Trong khi đó Thiên Tà nhất kích tất sát thành công cũng không dừng lại, tiếp tục thừa thắng xông lên, Cự Long điên cuồng mà ra vào. Đồng thời cũng gập người xuống ngậm lấy núm vú của nàng, liếm mát, nhẹ cắn... Tiết Tiên Tiên âm đạo cũng càng thêm kẹp chặt lấy Cự Long, nàng tiếng rên rỉ bây giờ lớn như tiếng người la hét cứu mạng. Bờ mông cũng không ngừng đẩy về phía sau phối hợp với hắn, mỗi lần Cự Long đi ra lại kéo theo thật nhiều dâm thủy ra ngoài, chảy xuống ghế.

- A.... Ta không.. Không được... A.... Ra... Ra rồi.... Chịu không.. Nổi... Nha..... A.... A....

Không lâu sau, Tiết Tiên Tiên hét lên một tiếng, thân thể nàng không ngừng run rẩy, đôi mắt nhắm nghiền, phía dưới âm đạo bóp chặt lấy Cự Long của hắn, báo hiệu nàng đã cao trào.

Thiên Tà nâng lên thân thể đã mềm nhũn trước mắt, cho nàng quỳ trên ghế, bờ mông cao cao nâng lên làm cho âm đạo hiện ra rõ ràng trước mắt. Mà hắn thì từ phía sau lưng nàng, một tay giữ lấy eo thon của nàng, tay kia cầm lấy Cự Long tiếp tục cảm vào. Tiết Tiên Tiên chưa kịp hưởng thụ hết cao trào đã bị hắn tiếp tục công phá, nàng lại bắt đầu dâm đãng rên rỉ

- A... Lại cảm... Cảm chết... Chết ta... Đi... A...

Thiên Tà vòng tay qua trước ngực nàng, cầm lấy cặp vú to đang không ngừng lắc lư kia xoa bóp, xoa nắn núm vú. Đồng thời cũng càng thêm dùng sức đâm chọc vào trong âm đạo của nàng. Làm cho cả Băng Nguyệt điện vang lên những tiếng rên rỉ dâm đãng cùng những tiếng BẠCH BẠCH.

Hai người như keo sơn quấn quýt lấy nhau, trận đại chiến này diễn ra không biết bao nhiêu lâu, cuối cùng theo một tiếng hét vang rồi cả phòng bắt đầu yên tĩnh lại.

Trên ghế, Tiết Tiên Tiên ôm lấy Thiên Tà thở hồng hộc, nói:

- Tha... Tha cho người ta... Đi được không... Ta thật sự chịu không nổi... Nữa... Lần sau... Lần sau tiếp tục... Được không... Nếu như người không chịu nổi... Thì đi tìm người khác... Nha....

Thiên Tà xoa xoa vú nàng, mỉm cười, hỏi:

- Ta biết tìm ai bây giờ.

- Người không phải có mấy.... Mấy người... Thị nữ sao.... Đi tìm họ đi... Không thì tìm mấy đệ tử của cung... Không phải người... Nói Băng Nguyệt cung... Là hậu cung của người sao....

- Nàng không tức giận..

- Khốn kiếp, Bây giờ ta muốn động cũng không được. Hơi sức đâu mà đi tức giận tên Sắc Lang như người.

Thiên Tà ôm lấy nàng, nói:

- Mệt thì ngủ đi. Ta cũng muốn ngủ nữa.

---- Đã đi qua thì để lại một cái bình luận cho tác giả nha -----

ĐinhChiều

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Ngọc Vô Song

Rời khỏi Băng Nguyệt điện cũng đã là buổi chiều, đóng cửa cẩn thận rồi đi về phòng mình. Vừa đi được một đoạn thì một thanh âm vang lên

- Thiên Tà trưởng lão người ở trong Băng Nguyệt điện làm gì vậy?

Thiên Tà nhìn về phía thanh âm phát ra, thì thấy một người mỹ phụ xinh đẹp, dáng người cao gầy gợi cảm, vòng eo thon nhỏ, bộ ngực tuy không to lắm nhưng cao vút. Nàng mặc một bộ quần áo màu trắng, khí chất mỹ phụ thanh thục, gợi cảm từ trên người nàng phát ra khiến Thiên Tà tâm lại ngứa. Từ khi tu luyện bộ ngự nữ công pháp kia, định lực của hắn giảm xuống rất nhiều, nhìn thấy mỹ nữ là trong lòng lại nóng lên. Trong đầu tràn ngập ý nghĩ xấu xa.

- Vô Song trưởng lão làm ta giật cả mình.

Người trước mắt chính là Ngọc Vô Song, trưởng lão Đan Dược viện.

- Ngài làm gì ở trong Băng Nguyệt điện vậy. Cung chủ sao còn chưa ra.

Thiên Tà nhìn nàng, không lẽ nàng đã biết vừa rồi hắn và Tiết Tiên Y. Hắn bình tĩnh nhìn nàng, nói:

- Vô Song trưởng lão nghi ngờ ta làm hại Cung chủ sao?

Thiên Tà nói xong, chậm rãi đi tới bên cạnh Ngọc Vô Song, sau đó bất ngờ ôm lấy nàng, miệng liếm nhẹ vành tai của nàng, nói:

- Vô Song trưởng lão không phải muốn biết ta làm gì với Cung chủ sao. Ta làm lại cho ngươi xem nhé.

- A...

Ngọc Vô Song kinh hãi kêu lên một tiếng, nàng không nghĩ tới hắn lại bất chợt ôm lấy mình. Thân thể ra sức giãy giụa.

Thiên Tà không để ý đến nàng giãy giụa, đè nàng xuống bãi đất bên cạnh đường đi, ngồi trên hai chân nàng, một tay cầm lấy hai tay của nàng đưa lên qua đầu, nói:

- Ta chính là như vậy làm Cung chủ nha, Vô Song trưởng lão rõ ràng chưa.

- Ngươi... Mau thả ta ra. Ngươi làm sao có thể cười trên người ta như vậy.

Ngọc Vô Song ra sức giãy giụa, khuôn mặt đỏ lên nói. Nàng không biết vừa rồi hắn dục hỏa ở chỗ Tiết Tiên Tiên chưa được thỏa mãn, bị hắn cố gắng đè ép xuống, lúc này lại bộc phát trên người nàng.

Thiên Tà giữ chặt lấy nàng, một tay di chuyển lên xoa bóp bộ ngực của nàng, nói:

- Không phải Vô Song trưởng lão muốn biết sao, vậy ta sẽ diễn tả lại toàn bộ quá trình cho ngài xem.

Cảm thấy bàn tay của hắn đã chui vào trong váy áo của mình, xoa xoa bộ ngực sữa, Ngọc Vô Song khuôn mặt xấu hổ đỏ bừng lên. Nàng giãy giụa càng mạnh hơn. Cố gắng lắc lư thân thể, muốn hất hắn ra khỏi người mình.

Thiên Tà xoa bóp bộ ngực của nàng một chút, cảm giác qua quần áo quá không thoải mái, hắn mạnh mẽ xé rách quần áo của nàng ra làm hai nửa. Sau đó cười lớn, kéo nàng đến bên cạnh một tảng đá, đẩy nàng ép mặt vào đó. Bàn tay chậm rãi vuốt ve cơ thể nàng.

- Đừng như vậy... Đừng ở chỗ này được không, sẽ bị người khác nhìn thấy.

Ngọc Vô Song khuôn mặt đỏ bừng nói.

- Làm sao, Vô Song trưởng lão cũng sợ bị người khác trông thấy. Ở đây không phải rất kích thích sao.

Ngọc Vô Song muốn nói gì đó thì đột nhiên hét lên một tiếng, Thiên Tà đã cầm một ngón tay của hắn vào trong âm đạo của nàng. Không ngừng đào móc bên trong. Thiên Tà thấy nàng đã không giãy giụa nữa, hắn thả tay nàng ra, sau đó di chuyển đến phía trước xoa bóp bộ ngực của nàng.

- Nghe nói Vô Song trưởng lão đã từng có chồng.

Ngọc Vô Song biết, chuyện sắp xảy ra nàng ngăn không được nữa, dứt khoát đứng im, nghe hắn nhắc đến chồng mình, nước mắt của nàng chảy ra, nói:

- Thiên Tà trưởng lão, đừng như vậy, Vô Song ta là số khắc chồng. Ngài không sợ bị ta khắc chết sao.

- Khắc chết ta. Ta mới không sợ. Không phải tên kia vô dụng mới chết trên bụng nàng sao.

- Ta...

- Hừ. Bản Công tử cũng không tin Tà. Từ giờ Vô Song trưởng lão ở bên cạnh ta, xem có khắc chết được ta không.

Ngọc Vô Song năm hai mươi tuổi có bị ép phải gả cho một người cháu trai của một trưởng lão trong môn phái nhỏ. Mặc dù Kết hôn mà không có tình yêu, nhưng người kia đối xử với nàng vô cùng tốt, nàng cá động rồi cũng nhận mệnh. Chỉ là không nghĩ tới, bọn họ sống chung với nhau được gần hai năm, thì trong một lần thân mật, người đó đột nhiên hộc máu miệng, sau đó ngã xuống người nàng chết đi. Tin này truyền ra ngoài, khiến những người khác nhao nhao nói nàng số khắc chồng con. Sau đó nàng bị đuổi khỏi nhà chồng, lúc đó hai mươi hai tuổi. Đang lúc nàng tuyệt vọng thì một trưởng lão của Băng Nguyệt cung nhìn trúng nàng, truyền thụ cho cách luyện đan rồi thu nàng làm đệ tử đưa về Băng Nguyệt cung. Trải qua ba mươi năm, rất nhiều cố gắng, nàng cũng được phong làm trưởng lão. Nhưng trái tim đóng cửa hơn ba mươi năm bất chợt mở cửa trở lại. Mà người khiến cho nàng động lòng, chính là Thiên Tà. Nhiều lần muốn thổ lộ với hắn, nhưng ngại thân thể của mình. Không nghĩ tới hôm nay bất ngờ đi qua Băng Nguyệt điện thì nghe được những thanh âm âm thầm đang từ bên trong vọng ra. Nàng cũng lại gần quan sát thì thấy Thiên Tà hân cùng với Cung chủ...

Nàng đợi hắn ở chỗ này, chỉ là muốn nói chuyện với hắn một chút. Không nghĩ tới hắn lại đề mình xuống gian dâm như vậy. Xuất phát từ nội tâm ngượng ngùng, nàng nhẹ nhàng giỡn đùa cho có lệ, rồi sau đó cũng mặc kệ hắn.

Phía dưới âm đạo đã lâu không bị người sờ mó tới bây giờ đang từng đợt từng đợt khoái cảm truyền lên não bộ, khiến nàng không nhịn được muốn rên rỉ thành tiếng. Nhưng ngay sau đó, khi ngón tay của hắn càng lúc càng thêm kịch liệt, thì nàng cũng đã không nhịn nổi mà rên rỉ dâm dăng. Nàng quay đầu lại, nói:

- Thiên Tà trưởng lão, chúng ta tới chỗ khác được không. Chỗ này sẽ bị người nhìn thấy.

Thiên Tà thấy mỹ nhân đã khuất phục, hắn cũng biết nơi này không phải là nơi có thể làm bậy được. Nơi này ngay bên lối đi, bị đệ tử nào nhìn thấy thì đa mặt hắn dù có dày đến đâu cũng không chịu nổi.

- Vô Song trưởng lão muốn đi nơi khác nhưng mà đến lúc đó nàng không đồng ý thì sao. Không lẽ con đề đến miệng ta lại thả mất. Mà nàng cũng chưa đồng ý ở bên cạnh khác ta cả đời đâu.

Ngọc Vô Song nghe vậy, lập tức kêu lên:

- Ta đồng ý còn không được sao, về phòng ta đi, rồi ngươi muốn làm gì cũng được.

Thấy nàng nói vậy, hắn cũng không cưỡng ép nữa, vì quần áo của nàng bị hắn xé rách hết, lên cởi áo ngoài của mình cho nàng khoác tạm, sau đó hai người hướng về phòng nàng đi tới.

Dọc đường đi không gặp người nào, hắn cũng bắt đầu gan lớn hơn, bàn tay cho xuống dưới hai chân nàng, nhẹ nhàng trêu chọc âm đạo. Ngọc Vô Song kinh hãi vội vàng ngăn cản hắn, nhưng không được, chỉ phải quan sát bốn phía xem có ai tới hay không. Miệng còn thỉnh thoảng rên rỉ một tiếng, đáng người siêu vẹo từng bước từng bước đi nhưng phải tựa vào người hắn thì mới đứng vững không ngã, đi được vài bước thì trong âm đạo dâm thủy lại chảy nhỏ giọt xuống đất.

Đoạn đường này cũng rất nhanh kết thúc. Vừa vào trong phòng, Ngọc Vô Song không biết lấy đâu ra sức lực gạt bỏ bàn tay đang tác quái giữa hai chân của mình ra, nói:

- Thiên Tà trưởng lão, ngài về đi. Chuyện hôm nay coi như chưa từng xảy ra, Ngọc Vô Song ta cũng sẽ không nói với ai.

Thiên Tà kinh ngạc nhìn nàng, nói:

- Nói vậy là ý gì? Không phải nàng nói vào phòng rồi ta muốn làm gì cũng được sao. Ngọc Vô Song nàng lừa ta.

Ngọc Vô Song khuôn mặt đỏ lên, vừa rồi bị hắn gian dâm, tình huống bất buộc mới phải nói như vậy.

- Thiên Tà trưởng lão. Ngài về đi.

Thiên Tà trong đầu suy nghĩ một chút, sau đó nói:

- Được lắm Ngọc Vô Song, coi như bản Công tử ngu ngốc lên bị nàng gạt. Hừ... Bản Công tử đi, từ nay đừng gặp lại nữa.

Nói xong bộ dáng tức giận quay người lại bước đi.

Ngọc Vô Song biết rõ lỗi là của mình, nhìn bóng lưng đang bước đi, tim nàng nhói lên một cái. Thấy hắn khuất đi qua cánh cửa, nàng không nhịn được nữa, lao tới ôm lấy hắn.

- Thiên Tà, đừng như vậy mà.

- Vậy nàng muốn ta như thế nào? Buông tay, nàng lại muốn lừa gạt ta thêm gì nữa.

Thiên Tà nói xong định gạt tay nàng ra bước đi, Ngọc Vô Song thấy vậy vội vàng ôm chặt lấy hắn, thanh âm nức nở nói:

- Thiên Tà... Đừng đi mà... Là lỗi của ta. Cho ta xin lỗi không được sao. Là ta không tốt, nhưng mà ta sợ hãi, nếu dễ dàng như vậy để ngươi lên ta,

ngươi sẽ nghĩ ta là loại phụ nữ dâm đãng, tùy tiện. Dù sao ta cũng có một đời chồng rồi, nhìn ta bây giờ là thật lòng, thật lòng yêu mến ngươi. Ta không muốn ngươi nghĩ ta như vậy.

- Thật sự.

Thiên Tà giọng nói vẫn lạnh băng, nhưng trong lòng hắn đang vui sướng nở hoa. Hắn cũng nhìn ra là nàng thích mình, vừa rồi chắc vì một lý do nào đó mà đuổi mình đi. Đầu não cấp tốc vận chuyển, cuối cùng giả bộ giận dữ muốn rời đi, không nghĩ tới chiều này hiệu quả như vậy.

- Thiên Tà, ngươi còn không chịu tin ta. Không lẽ ta móc tâm mình cho ngươi thì ngươi mới tin. Ngọc Vô Song ta không yêu thích ngươi thì vừa rồi ngươi nghĩ mình dễ dàng như vậy tự làm được như vậy với ta. Chỉ là ta đã là phụ nữ từng có chồng, tàn hoa bại liễu, nếu dễ dàng như vậy để ngươi đạt được sau đó ngươi cũng dễ dàng vứt bỏ ta.

Ngọc Vô Song thút thít ni non nói. Âm thanh gần như sắp khóc. Thiên Tà quay đầu lại nhìn nàng, hỏi:

- Thật sự.

- Đồ ngu ngốc.

Ngọc Vô Song mắng hắn một câu, sau đó hai tay ôm lấy cổ hắn, dâng lên nụ hôn. Thiên Tà cũng nhiệt tình đáp trả, hai đầu lưỡi quấn quýt lấy nhau.

Một nụ hôn dài kết thúc, Ngọc Vô Song khuôn mặt đỏ bừng, đôi mắt to ngập nước hiện lên từng chút điên cuồng, dâm đãng, thờ gáp nói:

- Thiên Tà... Muốn ta... Muốn ta đi... Ta không muốn từng ngày cô đơn tịch mịch vì nhớ ngươi nữa.... Nhanh muốn ta....

Thiên Tà giật đầu, bế nàng lên đi về phía giường ngủ.

Trên giường, Thiên Tà lại cho nàng một nụ hôn ngọt ngào, sau đó từ từ cởi bỏ áo khoác ngoài của nàng ra. Bởi vì vừa rồi nàng chỉ khoác một cái áo ngoài của hắn, nên bên trong không có gì nữa đây. Chiếc áo từ từ trượt xuống, bộ ngực tròn trịa của nàng dần dần hiện ra. Thiên Tà hô hấp cũng trở nên gấp gáp hơn.

- Vô Song, nàng đẹp quá.

Sau đó đầu hắn nhanh chóng lao vào trong ngực nàng. Há miệng ngậm lấy một bên núm vú liếm mát, một tay khác thì cầm lấy bên núm vú còn lại xoa nắn, vân vân.

Ngọc Vô Song thân thể mềm mại trở nên nóng hổi, da thịt cũng trở nên hồng hào hơn. Nàng ngửa mặt về phía sau, hai tay nắm chặt lấy nệm, bộ ngực ưỡn lên cao hết cỡ. Sắc mặt đã tràn lan một tầng đỏ ửng, nàng cắn chặt hàm răng không để cho mình phát ra những tiếng rên rỉ dâm đãng.

Thiên Tà một bên ngậm lấy núm vú của nàng, bên khác hai tay đã di chuyển xuống dưới, giữa hai chân của nàng. Ngọc Vô Song thấy vậy nhanh chóng kẹp chặt hai chân lại. Nhưng hắn dùng sức tách hai chân nàng ra, âm đạo của nàng nhanh chóng xuất hiện trước mắt hắn. Bên ngoài âm đạo lông đen lộn xộn, dải đất phía dưới đã bị khu rừng rậm rạp che phủ. Hắn lại dang rộng hai chân nàng hơn nữa, hai bên mép âm đạo rút cuộc cũng chịu tách ra, để lộ ra một hạt đậu nhỏ nhỏ, bên cạnh hai mảnh đất hồng hồng lúc này đã ướt đầm.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Ngọc Vô Song (2)

Nhìn cảnh tượng mê người trước mắt, Thiên Tà nhin không được cúi đầu xuống. Ngọc Vô Song vội vàng nói:

- Không được, nơi đó bẩn...

- Trên người nàng không có chỗ nào bẩn, ta cảm thấy nơi này không bẩn, còn rất thơm này.

Thiên Tà nói xong vực đầu xuống hôn âm đạo của nàng.

- A...

Ngọc Vô Song kêu lên, thân thể cong vút lên. Nơi này nàng cũng không hay động chạm, chỉ khi giặt rửa mới chạm vào. Chồng trước cũng chưa từng làm như vậy, không nghĩ tới hắn...

Thiên Tà ngừng được mùi thơm dịu từ bên trong bốc ra, mũi nhẹ nhàng cọ cọ hạt đậu đỏ đã cứng rắn, dần dần nhô ra. Hai tay tách ra hai mép âm đạo, đầu lưỡi chui vào bên trong giả dạng Cự Long.

- Dừng... Dừng lại... Ngứa quá.... A....

Ngọc Vô Song rên rỉ nói. Mặc dù vậy nhưng tay nàng lại giữ chặt lấy đầu hắn, có chút đẩy vào bên trong. Tà ngậm lấy một bên mép âm đạo, liếm láp, hàm răng nhẹ nhàng cạ cạ.

- A.... Không... Được... Lại như... Như vậy... Ta... Ta... Muốn ra... A... A...

Ngọc Vô Song cắn chặt hàm răng, nhưng rốt cuộc cũng không chịu nổi, nàng dám dang rên rỉ vang vọng khắp căn phòng. Nàng muốn ngăn cản hắn nhưng âm đạo bị hắn liếm mát như vậy, khiến cho nàng không có một chút sức lực nào.

Thiên Tà chọc một ngón tay vào bên trong âm đạo của nàng, nói:

- Rất chặt nha.

Ngọc Vô Song toàn thân run rẩy.

- Người ta.... bao.... nhiều năm... không bị người.... khác... đụng chạm, dĩ nhiên phải chặt chẽ... Người không thích... Sao.... A... Nhẹ... Nhẹ một... Chút... A...

- Ta tất nhiên là thích.

Ngón tay hắn chậm rãi khám phá bên trong âm đạo của nàng, từng chút thịt mềm bóp chặt lấy ngón tay của hắn. Mặc dù nàng đã lấy chồng, nhưng đó là chuyện ba mươi năm về trước. Ba mươi năm âm đạo không bị người khác đụng chạm, bây giờ chặt, vô cùng chặt. Khả năng còn chặt hơn cả xử nữ.

Bàn tay vẫn tiếp tục khiêu khích, đào móc bên trong âm đạo, hắn há mồm ngậm lấy hạt đậu tiếp tục liếm mát. Không lâu sau, Ngọc Vô Song rùng mình một cái, bên trong âm đạo dâm thủy ầm ầm phun ra, bắn kín mặt hắn. Nàng nằm bẹp trên giường thờ đốc, ánh mắt mê ly.

Thiên Tà đứng dậy, cởi bỏ quần áo. Cự Long hùng dũng thoát khỏi lao tù nhảy ra lơ lửng trong không trung. Hắn đi tới bên cạnh nàng, nói:

- Vô Song ah, không phải là nàng lên giúp ta một chút chứ.

Ngọc Vô Song nhìn thấy Cự Long khổng lồ trước mắt, nàng rùng mình một cái. Chồng trước của nàng cũng không nhỏ trong mắt nàng, nhưng bây giờ nhìn thấy Cự Long của hắn, nàng khiếp sợ. Cự Long to, dài, thô như cánh tay, bên ngoài còn có chi chít những gân xanh, toàn thân nó màu tím, còn không ngừng lắc lư. So sánh ra còn gấp ba, bốn lần chồng trước. Trong lòng thầm nghĩ, to như vậy có thể cho vào sao.

Ngọc Vô Song hai tay run run, hơi chạm vào Cự Long một chút, định rút tay lại nhưng bị Thiên Tà kéo lấy. Nàng ngẩng đầu lên thì thấy hắn đang cười nhìn mình, ánh mắt mang theo vẻ khiêu khích. Nàng cắn răng, cầm lấy Cự Long nhẹ nhàng xoa xoa. Sau đó há to miệng ngậm lấy, nàng cố gắng há miệng nhưng chỉ ngậm được cái quy đầu. Đầu lưỡi liếm vòng quanh một chút, một tay không ngừng sục thân của Cự Long, tay còn lại xoa nắn hai viên tinh hoàn.

Thiên Tà một tay giữ lấy đầu của nàng, không ngừng ấn vào, để Cự Long có thể chen sâu vào một chút, tay còn lại vòng xuống phía dưới, vân vê, xoa nắn núm vú của nàng.

Ngọc Vô Song dần dần cũng bị Cự Long mê hoặc, nàng thỉnh thoảng nhả ra Cự Long để hít thở, sau đó lại há to miệng ngậm vào, cố gắng hết sức để cho nó thâm nhập vào sâu bên trong miệng mình.

Sau một lúc, Thiên Tà để nàng xuống dưới thân, Cự Long chậm chạp từng chút từng chút tiến vào trong âm đạo.

- Đau...

Ngọc Vô Song kêu lên. Thiên Tà cũng không vội vàng, tiến vào một chút lại kéo ra, rồi lại tiến vào một chút, cứ như vậy.

Thiên Tà ngậm lấy núm vú của nàng liếm mát, phía dưới Cự Long cũng chậm rãi ra vào

- Vô Song còn đau không.

Ngọc Vô Song lúc này hai cánh tay ôm lấy hắn, phía dưới âm đạo bị Cự Long to lớn chen vào có một chút cảm giác đau đớn, cũng có một chút sung sướng, thoải mái, nàng muốn hắn rút ra, nhưng hai chân lại quặp chặt lấy eo của hắn kéo vào người mình, khiến cho Cự Long càng tiến vào sâu hơn.

- Thiên Tà.... Ta... Bên trong... Nóng bỏng... Khó chịu... Người... Nhanh động.. Nhanh động.. Nha...

Thiên Tà thấy vậy cũng bắt đầu ra sức mà động đẩy eo.

- A... Muốn... Muốn chết... Muốn chết rồi...A... A...

Ngọc Vô Song điên cuồng gào thét, rên rỉ. Hai tay không ngừng cào cấu lấy lưng hắn, bờ mông đóng đưa phối hợp với hắn. Nàng hiện tại lý trí hoàn toàn biến mất, trong đầu chỉ muốn hắn có thể cho mình càng nhiều hơn nữa khoái cảm.

Cự Long mỗi lần ra vào lại kéo ra một chút dâm thủy, ngay cả thịt đỏ trong âm đạo cũng bị kéo ra một chút. Bởi vì đã lâu không có người động, âm đạo của nàng vô cùng chật chẽ, kẹp mạnh lấy Cự Long của hắn, mang đến vô cùng lớn khoái cảm cho hắn. Thiên Tà phần eo càng thêm điên cuồng đẩy mạnh, mỗi một lần Cự Long đều đi vào sâu nhất bên trong âm đạo của nàng.

Ngọc Vô Song cũng dần trở lên điên cuồng, tay của nàng cầm chặt lấy tay hắn, bờ mông không ngừng đẩy mạnh về phía sau, trong miệng những tiếng dâm đãng cũng không cách nào kiềm chế được mà mãnh liệt hét lên.

- A... Ta... Sắp chết... Không được... Muốn bị... Ngươi... Làm chết... A... A...

Âm đạo mãnh liệt co bóp lại, nàng cũng không cách nào kiềm chế được nữa, đạt tới đỉnh phong.

- A... Tới... Tới rồi.... Ta.... Ta... Chết rồi... A....

Trong âm đạo dâm thủy tràn ra, tưới lên Cự Long. Thiên Tà cảm nhận được âm đạo của nàng co bóp mạnh mẽ, nhưng hắn không những không một xuất tinh, mà Cự Long càng thêm bành trướng lớn hơn.

Ngọc Vô Song đạt tới cao trào, nàng nằm bẹp trên giường, đôi mắt nhắm nghiền, miệng còn lẩm bẩm những câu không có nghĩa.

Thiên Tà cũng không để nàng hưởng thụ trọn vẹn cao trào, hắn lật người nàng lại. Để cho nàng quỳ gối trên giường, mông to cao cao vênh lên. Đợi nàng cao trào tỉnh lại thì Cự Long của hắn đã một lần nữa cắm vào. Hai tay hắn nắm lấy eo thon của nàng, bờ mông mãnh liệt va chạm, căn phòng lúc vang lên những tiếng BA BA .

Ngọc Vô Song bàn tay cầm chặt lấy nệm, hàm răng cắn chặt lấy gối, chịu đựng hắn tấn công. Thiên Tà như một con trâu điên, hắn không chút thương xót nào mà dùng toàn lực giết tới.

Không lâu sau, Ngọc Vô Song lại hét to một tiếng báo hiệu nàng tiếp tục cao trào

- A.... Tới.... A.... Lại tới... Nữa.... A.... A....

Sau đó nàng gục xuống giường thở hồng hộc. Thiên Tà cũng dừng lại, nằm bên cạnh ôm lấy nàng, nói:

- Thoải mái sao?

- Thoải... Mái... Ta muốn... Chết rồi.... Lần đầu tiên... Ta được.... Thoải mái... Như vậy... Sống những.... Năm này... Đúng là.... Uống phí... Mà...

Ngọc Vô Song nằm trong ngực hắn thở dốc, nói.

Một lúc sau, Ngọc Vô Song cũng bình tĩnh trở lại, nàng nhìn Thiên Tà nỉ non

- Thiên Tà, ta có phải hay không rất dâm đãng, giống như kỹ nữ. Ngươi không nghĩ ta là kỹ nữ dâm đãng nghìn người cười chứ.

Thiên Tà xoa xoa má nàng, nói:

- Vô Song đúng là dâm đãng, như kỹ nữ đồng dạng... Nhưng nàng là kỹ nữ của một mình ta, chỉ dâm đãng với một mình ta.

Ngọc Vô Song nghe hắn nói câu trước khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch, nước mắt chậm rãi chảy ra. Nhưng khi nghe hết hắn nói, trên miệng nàng lại nở một nụ cười hạnh phúc. Nàng vui sướng nói

- Đúng vậy. Vô Song chính là kỹ nữ, chỉ dâm đãng với một mình Thiên Tà.

Nói xong còn dâng lên đôi môi thơm

Hai người ngọt ngào nụ hôn kết thúc, cảm thấy dưới bụng mình bị một cây lửa nóng chọc vào, nàng khuôn mặt đỏ lên, nói:

- Thiên Tà... Ngươi còn chưa đủ sao.

- Mỹ nữ bên cạnh còn chưa thỏa mãn ta làm sao có thể đủ được.

Ngọc Vô Song nghe vậy, nàng cười dâm đãng, nói:

- Vậy Công tử tiếp tục chơi nha. Kỹ nữ vẫn còn muốn.

Thiên Tà thấy vậy cũng nhanh chóng nhập vai, cười lớn tiếng nói:

- Tốt, Vô Song kỹ nữ. Xem Bản Công tử hôm nay không chơi chết ngươi. Kỹ nữ quỳ xuống, chống mông lên. Bản Công tử muốn từ phía sau làm.

Ngọc Vô Song xấu hổ lườm hắn một cái, rồi sau đó cũng ngượng ngùng quay người lại, bờ mông vênh lên cao cao trước mặt hắn, nàng còn hơi đung

đưa một chút, nhìn vô cùng dâm dăng.

Thiên Tà nhìn cặp mông lớn đang lắc lư trước mắt mình, mà phía dưới âm đạo dâm thủy còn không ngừng nhỏ giọt xuống dưới. Hắn gầm lên một tiếng rồi lao tới. Tay cầm lấy Cự Long nhắm chuẩn vào vùng đất hồng hồng, PHỐC một tiếng cắm vào, làm dâm thủy văng tung toé.

Ngọc Vô Song ngửa mặt lên trời hét lên. Sau đó bắt đầu dâm dăng rên rỉ, nằng ra sức kêu gào, dâm dăng không thể tưởng tượng được.

BA... BA... BA...

Thanh âm da thịt va chạm vang lên càng lúc càng mạnh, càng nhanh.

- A... A a a... Mạnh quá... Nha... A a... Nhanh... Quá... Công tử... Muốn làm... Chết.... Kỹ nữ.... Thật.... A... A a... Kỹ... Nữ muốn... Cho... Cho Công.. Từ... Như vậy... Làm... Cả đời.... Nha.... A..... A a... Âm đạo.... Kỹ nữ... Chỉ cho... Một... Minh... Công tử.... Làm... Nha.... A... A a...

Ngọc Vô Song bờ mông nâng lên cao, không ngừng đẩy về phía sau phối hợp với hắn. Trong miệng còn không ngừng dâm dăng rên rỉ.

BẠCH... BẠCH... BẠCH...

Tiếng rên rỉ, thờ dốc, tiếng da thịt va chạm càng làm cho căn phòng vốn đã ngập tràn mùi dâm thủy thêm phần dâm uế. Cách một lúc lại có tiếng Ngọc Vô Song hét chói tai vang lên, không biết nằng đã cao trào bao nhiêu lần.

Thiên Tà cũng quá khủng bố rồi, mặc kệ nằng cao trào, cầu xin, hắn cũng không dừng lại, mà là càng thêm mạnh mẽ xông tới.

- A... Thật sự... Không... Được rồi... A... Chết mất... Ta... Chịu không... A... Nổi nữa... Thiên Tà.... Tha... Tha...Cho... Ta đi... A... Lại... Lại tới... Nữa... A aa.. Ra rồi..

Ngọc Vô Song gào hét lên, toàn thân run rẩy, nằng ngắt xiu. Thiên Tà cũng muốn xuất, hắn cố gắng thêm vài chục cái nữa rồi gầm lên một tiếng, Cự Long bên trong âm đạo run lên một cái rồi mạnh mẽ phóng ra một dòng tinh dịch nóng bỏng vào sâu bên trong nằng.

----- Đi qua nhớ để lại bình luận, góp ý cho tác giả. Bản nhân nhận được thứ duy nhất có ý nghĩa là những bình luận của mọi người. -----

ĐinhChiều

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Linh Thụ

Vài ngày sau

Băng Nguyệt điện, tất cả các trưởng lão trong cung tập hợp lại cùng thảo luận về việc phát triển Băng Nguyệt cung trong tương lai. Thiên Tà cũng không nói gì mà chỉ im lặng ngồi nghe.

Đội thảo luận xong xuôi, hắn mới hỏi:

- Ta cũng ở Băng Nguyệt cung lâu rồi, nhưng không biết phía sau núi rốt cuộc có cái gì. Tại sao lại cấm không cho người khác ra vào.

Tiết Tiên Tiên nhìn hắn, nói:

- Phía sau núi là cấm địa của Băng Nguyệt cung vì trong đó có một cây Linh Thụ, rất nhiều năm trước vùng đất đó cũng không phải là cấm địa. Nhưng không biết vì sao, Linh Thụ đột nhiên sản sinh ra Linh khí ít dần, sau đó dừng hẳn việc sản sinh này lại, Linh Thụ cũng không biết vì sao ngừng phát triển lại, có dấu hiệu chết dần chết mòn. Cung chủ đời trước không tìm hiểu được nguyên nhân lên quyết định không để cho người nào vào trong khu vực này nữa. Đồng thời cũng tuyên bố nơi đó là cấm địa của Băng Nguyệt cung, không cho phép bất kỳ đệ tử hay trưởng lão nào đi vào.

- Ta có thể vào xem xét được chứ?

- Chuyện này...

Tiết Tiên Tiên nghe Thiên Tà nói vậy nằng hơi chần chừ nhìn về phía mọi người, dù sao nằng cũng không thể một mình quyết định việc này.

- Cung chủ, đã Thiên Tà trưởng lão muốn vào thì người dẫn ngài ấy vào một chút, dù sao cũng không thiệt hại gì.

- Đúng vậy, Thiên Tà trưởng lão có công lớn với Băng Nguyệt cung, xem một chút cấm địa thì có gì khó khăn đâu.

Thấy tất cả mọi người nhao nhao gật đầu đồng ý, Tiết Tiên Tiên nói:

- Đã mọi người đều đồng ý, vậy chút nữa ta sẽ đưa Thiên Tà trưởng lão đi.

Sau khi rời khỏi điện, Tiết Tiên Tiên dẫn Thiên Tà đi về phía cấm địa. Vừa nhìn thấy khung cảnh trước mắt, Thiên Tà nghi ngờ quay sang hỏi Tiết Tiên Tiên:

- Tiên Tiên, nơi này là cấm địa.

- Đúng vậy nha. Nhiều năm trước đây chỗ này là một khu rừng rậm, nhưng dần dần biến thành như bây giờ.

Thiên Tà không nghi ngờ không được, vì phía trước là một thung lũng, nói đúng hơn là thung lũng chết. Trên mặt đất từng viên đá lớn nhỏ lổm chổm, không có một cây cỏ gì sinh trưởng. Một thung lũng rộng lớn chỉ toàn là đất và đá.

- Đi thôi, ta dẫn ngươi đến gốc cây Linh Thụ.

Thiên Tà gật đầu đi theo nàng.

Đi hơn một giờ, Thiên Tà cũng đã nhìn thấy một gốc cây khổng lồ.

- Cây to vậy.

- Đây chính là Linh Thụ.

Trước mắt hắn là một thân cây cực kỳ to lớn, cao hơn hai mươi mét, độ rộng của cây cũng phải ba chục mét. Tán cây trải rộng ra xung quanh, nhưng toàn bộ lá cây rụng sạch sẽ không còn lại một cái nào. Nếu không phải còn một vài cành nhỏ còn có chút màu xanh bên ngoài, hắn đã cho rằng thân cây này đã chết. Thiên Tà quay sang hỏi một câu khiến Tiết Tiên Tiên không biết nói gì

- Cây kiểu gì lạ vậy, lá thì không có mà thân cây còn to hơn độ cao của cây nữa.

- ...

- Đi, lại gần xem.

Thiên Tà và Tiết Tiên Tiên tới dưới gốc cây, hắn lẳng lặng nhìn gốc cây một lúc, sau đó nói:

- Nói chuyện đi, ta biết ngươi còn nói được.

Tiết Tiên Tiên nghi hoặc nhìn hắn, không biết hắn đang nói gì nữa.

Thiên Tà không để ý đến nàng, tiếp tục nhìn chăm chăm vào thân cây, nói:

- Mẹ kiếp, ngươi còn không chịu nói thì bản Công tử bấm ngươi ra làm cùi đốt.

- Chàng trai trẻ, đừng làm phiền ta tận hưởng những ngày cuối cùng của cuộc đời.

Phía trên thân cây hiện ra một khuôn mặt khổng lồ, già nua. Âm thanh yếu ớt truyền ra từ cái miệng to lớn trên thân cây. Tiết Tiên Tiên nhìn ngáy người, lẩm bẩm nói

- Cây này thành tinh từ khi nào vậy, sao trước kia chưa từng nghe ai nói tới.

Thiên Tà nhìn khuôn mặt kia, nói:

- Nói đi, tại sao lại ra nông nổi này, loại cây như ngươi còn lâu mới hết thọ nguyên.

Linh Thụ nhìn hắn một chút, sau đó nói:

- Ngươi thật sự muốn nghe sao?

Thiên Tà mỉm cười gật gật đầu.

- Bản Công tử bây giờ cũng rảnh rồi, nói nghe một chút. Nhưng đừng nói những chuyện vớ vẩn, nói nguyên nhân ngươi biến thành như vậy là được.

- Àiii... Người trẻ tuổi bây giờ thật là... Được rồi, dù sao thì ta cũng sắp chết, tiêu hao thêm chút thọ nguyên còn lại nói chuyện với ngươi cũng được.

Thiên Tà nghe hắn nói mãi nói mãi, cuối cùng hắn chịu không nổi nữa, giơ tay lên ngắt lời Linh Thụ, nói:

- Dừng, không phải người nói thọ nguyên sắp hết sao, làm nhảm gì nhiều như vậy.

-...

- Tóm lại là người ngàn năm trước bị một loại yêu thú kỳ lạ tấn công, để tiêu diệt nó người đã tiêu hao hết sinh mệnh, thọ nguyên của mình. Bây giờ ngồi đây chờ chết. Không đúng phải là đứng yên chờ chết.

- Đúng vậy.

Linh Thụ thở dài.

- Người cũng quá vô dụng đi, một con yêu thú thôi mà cũng phải tiêu hao hết sinh mệnh của mình để chém giết.

- Khốn kiếp, người nghĩ con yêu thú đó yếu....

Thiên Tà một câu nói này khiến Linh Thụ lại bắt đầu điên cuồng lái nhai, nước bọt văng tung toé, như mưa vậy. Lần này Thiên Tà cũng không cắt lời của nó, mà là im lặng phong tỏa thính giác của mình.

Gần một giờ sau Linh Thụ mới ngừng lại, nó thấy Thiên Tà ngồi im không nhúc nhích, một cái rễ cây nhỏ chui lên từ dưới đất, cọ nhẹ vào người Thiên Tà, nói:

- Tiểu huynh đệ, có phần nghe Linh Thụ ta giảng giải chiến tích khiến cho cậu hoảng sợ rồi. Ta đã nói mà, người trẻ tuổi cần học hỏi, nghe người lớn tuổi nói nhiều một chút....

Linh Thụ lúc này lại tiếp tục lái nhai. Ở một bên khác Tiết Tiên Tiên hai mắt đã nhắm lại, có dấu hiệu muốn ngủ gật.

Lại sau một giờ đồng hồ, Linh Thụ cũng dừng lại, nó thấy Thiên Tà vẫn ngồi yên chăm chú nghe, nó cười cười, trong lòng nghĩ người này cũng không tệ.

Tiết Tiên Tiên ở bên cạnh thấy Thiên Tà ngồi yên như vậy, ánh mắt mang theo một chút sự nghi hoặc, dù sao từ trước tới giờ nàng chưa từng thấy hắn chăm chú nghe người khác nói như vậy.

- Thiên Tà.

Nàng gọi nhẹ hắn một câu, không thấy hắn trả lời, tay nhẹ nhàng đẩy một cái, Thiên Tà lập tức ngã xuống đất.

- Chuyện gì... Chuyện gì vậy...

-....

Thì ra tên này từ nãy đến giờ là đi ngủ. Tiết Tiên Tiên im lặng tuyệt đối, không để ý đến hắn nữa. Nàng quay sang hỏi Linh Thụ

- Hao hết sinh mệnh, thọ nguyên không có cách nào giúp phục hồi lại sao. Ngài phải biết là mình vô cùng quan trọng với Băng Nguyệt cung chúng ta, mặc dù phải trả giá đắt thế nào chúng ta cũng sẽ giúp đỡ ngài hồi phục.

- Tiểu cô nương, vô ích thôi. Nếu như vài ngàn năm trước thì còn có một chút hy vọng. Nhưng bây giờ...

Tiết Tiên Tiên nghe xong, vội vàng nói:

- Vậy là có cách. Dù cho có một tia hy vọng chúng ta cũng muốn thử. Không biết muốn hồi phục cần những thứ gì.

Linh Thụ nhìn nàng, thở dài

- Tiểu cô nương có biết Bách Thọ Quả không?

Tiết Tiên Tiên suy nghĩ một chút rồi lắc đầu, loại quả này nàng còn chưa từng nghe nói qua.

- Bách Thọ Quả là loại quả tăng cao thọ nguyên, vô cùng quý hiếm. Vài ngàn năm trước cũng đã vô cùng hiếm có, năm đó Cung chủ đời trước của Băng Nguyệt cung cũng đã tìm kiếm vài trăm năm mà không tìm được. Lúc đó đã như vậy, bây giờ Bách Thọ Quả đã tuyệt chủng rồi.

Linh Thụ thở dài.

- Lão Thụ già, khẩu vị cũng lớn như vậy sao. Mớ miệng là muốn Bách Thọ Quả.

Thiên Tà dụi dụi mắt, nói.

- Tiểu huynh đệ cũng biết Bách Thọ Quả. Cậu kiến thức cũng rất rộng rãi nha.

- Hừ. Bản Công tử không những kiến thức rộng rãi, mà Bách Thọ Quả bản Công tử cũng có một quả.

Nghe hắn nói vậy, Tiết Tiên Tiên ánh mắt lập tức kích động nhìn hắn.

- Tiểu huynh đệ, chuyện này đùa giỡn không vui chút nào. Nếu như cậu nói có vài loại Linh quả ngàn năm khác thì ta còn tin. Nhưng Bách Thọ Quả....
À!!!!

Linh Thọ căn bản không tin hắn có Bách Thọ Quả. Trong khi đó Tiết Tiên Tiên ánh mắt vẫn khóa chặt lấy hắn, nàng hỏi:

- Thật sự, Thiên Tà người có Bách Thọ Quả?

Nàng biết hắn vô cùng thần bí, từ khi đến Băng Nguyệt cung đã tạo ra vô số kỳ tích, làm được những việc mà người khác không thể làm nổi. Mà nàng cũng biết tính cách của hắn, nếu như không có hoặc không biết hắn cũng sẽ không bao giờ nói như vậy. Quả nhiên, Thiên Tà gật đầu, nói:

- Ta có một quả năm trăm năm tuổi. Trong một lần vô tình đạt được.

- Thật, tiểu huynh đệ, người nói là thật.

Thiên Tà liếc Linh Thọ một cái, khinh thường, nói:

- Bản Công tử sống bao nhiêu năm còn chưa từng lừa gạt ai. Đâu như ai đó, đối phó với một con yêu thú nhỏ nhỏ mà thổi bùng lên không biết bao nhiêu lần.

Linh Thọ nghe hắn nói vậy, cũng không để ý, dù sao sự chú ý của hắn bây giờ là Bách Thọ Quả. Muốn để ý tới việc gì đó thì điều kiện kiên quyết là phải còn sống. Nếu không phải hắn muốn sống thêm một chút thì đã không cắt đứt toàn bộ nguồn năng lượng cung cấp cho cành cây.

- Tiểu huynh đệ, Bách Thọ Quả đó không biết có thể...

- Lão muốn, bản Công tử không cho. Bách Thọ Quả tăng năm trăm năm tuổi thọ, tại sao ta phải cho lão.

Thiên Tà cắt lời lão. Bách Thọ Quả vô cùng quý giá, bao nhiêu tiền cũng không mua được, không nói đến bây giờ loại quả này đã tuyệt chủng. Năm xưa khi hắn còn tung hoành vũ trụ loại quả này cũng đã vô cùng quý hiếm. Vì một quả mà không ít môn phái lớn mạnh chém giết lẫn nhau. Bách Thọ Quả trong tay hắn cũng là do hắn tiêu diệt một đám cao thủ mới cướp đoạt được.

- Chuyện này...

Lão Linh Thọ cũng không tìm ra lý do gì để thuyết phục được hắn. Mà ở bên cạnh Tiết Tiên Tiên cũng đang vắt óc suy nghĩ. Nàng không muốn dùng và cũng không thể dùng thân phận Cung chủ đến ép buộc hắn. Cũng không thể yêu cầu hắn cống hiến cho Băng Nguyệt cung, dù sao Băng Nguyệt cung cũng đã thiếu hắn rất nhiều, trong khi hắn không nợ Băng Nguyệt cung gì cả. Một Thọ một người vắt nát óc suy nghĩ.

- Cái kia... Tiểu huynh đệ, cậu cho ta Bách Thọ Quả, ta nợ cậu một món nợ nhân tình thế nào. Không đúng là ba món nợ nhân tình, cậu thấy sao, phải biết....

Không đợi Linh Thọ nói xong, Thiên Tà đã phát phát tay

- im miệng, bản Công tử không cần nhân tình của lão già như người. Với lại người có phải là người đâu mà đòi có nhân tình.

Linh Thọ lại tiếp tục vắt óc suy nghĩ.

- Thiên Tà chỉ cần người chịu cho Bách Thọ Quả, người ta sau này tùy ý người, được không.

- Uhm thế bây giờ nàng không phải vẫn luôn tùy ý ta sao.

Nghe hắn nói vậy, Tiết Tiên Tiên không nói được gì, trước giờ nàng vẫn luôn tùy ý hắn, mỗi lần muốn chống cự một chút đều bị hắn dùng thâm uy đe dọa, khiến cho nàng không thể không thuận phục. Nghĩ tới bản tính Sắc Lang của hắn, Tiết Tiên Tiên cắn răng nói:

- Giao ra Bách Thọ Quả, ta... Ta giới thiệu em gái mình cho người.

Thiên Tà nghi hoặc nhìn nàng, hỏi:

- Nàng có em gái?

- Hừ... Ta cũng còn có mẹ, em gái ở nhà. Hừ... Sắc Lang người rớt cuộc có đồng ý không?

- Tốt... Ta cho nhưng vài ngày nữa nàng phải mang ta tới nhà nàng.

- Dâm ma.

Linh Thọ ở một bên nghe, trong lòng hắn cực kỳ khó chịu, từ khi nào nhân tình của lão quái không đáng giá như vậy rồi. Không lẽ thế giới này đã thay

đôi.

---- Bởi vì cảnh về Băng Nguyệt cung này toàn là sắc, muốn chậm rãi miêu tả phải mất vài chục chương. Nên bản nhân tạm dừng việc tìm kiếm hàng mới trong Băng Nguyệt cung ở đây. Chuyển cảnh qua chị em, mẹ, đi nhà Tiết Tiên Tiên. Thế nhưng các vị yên tâm, sớm muộn gì cũng ăn sạch Băng Nguyệt cung. Lần này về nhà mẹ Tiết Tiên Tiên cũng thu luôn vài người trong nhà nhè. ----

---- Đọc xong nhớ để lại bình luận góp ý ----

ĐinhChiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Bách Thọ Quả

Thiên Tà lấy ra một cái hộp nhỏ từ trong nhẫn chứa đồ, nắp hộp được mở ra, Bách Thọ Quả xuất hiện, nó chỉ bằng ngón tay cái nhưng tỏa ra nồng đậm hơi thở của sự sống. Bách Thọ Quả màu vàng đậm, mùi thơm ngát lẫn vào trong không khí.

- Bách Thọ Quả.

Linh Thụ ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm vào chiếc hộp trong tay Thiên Tà.

- Giờ biết bản Công tử không gạt lão già nguoi rồi chứ.

Thiên Tà cầm lấy quả nhỏ trên tay, sau đó ném cho Linh Thụ. Bên cạnh Tiết Tiên Tiên nghi hoặc hỏi:

- Cho Linh Thụ ăn luôn mà không cần luyện chế sao?

Trong suy nghĩ của nàng muốn hấp thụ được tốt nhất hiệu quả của Linh Dược thì phải luyện chế thành đan dược, chưa từng thấy ai ăn thẳng luôn.

- Loại quả này rất đặc thù, không thể gặm lừa, nếu không sẽ tan biến.

Linh Thụ lúc này đột nhiên run lên, một luồng khí tức cổ lão, thần bí, mạnh mẽ tràn ra. Hấp thụ xong Bách Thọ Quả này, toàn thân hình của Linh Thụ sáng lên, từ khí trong thân cây từ từ bay ra.

Sau khi từ khí bay ra hết, các cành lá của nó bắt đầu mọc ra chồi non, phát triển với một tốc độ khủng bố. Trong chỗ lát thân cây khô héo đã vươn mình trở lại, cành lá xum xuê, một luồng linh khí không lồ từ tán cây sản sinh ra. Trong nháy mắt lan tràn, bao trùm cả Băng Nguyệt cung. Bởi vì trận pháp đã bao phủ cả Cung lên những Linh khí này càng lúc càng thêm đậm đặc, như đứng trong một khu rừng linh thảo vậy.

- Linh khí thật đậm đặc, tu vi của ta... đột phá.

- Ta cũng vậy... Đột phá rồi.

- Ha Ha... Mà sao tự nhiên Linh khí lại đậm đặc như vậy?

-

Băng Nguyệt cung các đệ tử nhao nhao đột phá, bọn họ khuôn mặt mừng rỡ như điên, nhưng ánh mắt có một chút nghi hoặc. Linh khí cực kỳ dồi dào, sung túc bao phủ, khiến rất nhiều đệ tử Băng Nguyệt cung ầm ầm đột phá.

Mà các vị trưởng lão cũng lập tức kích động, họ biết Tiết Tiên Tiên dẫn Thiên Tà đi vào trong cấm địa, nơi đó có Linh Thụ. Không khí đậm đặc linh khí như vậy thì chắc chắn là do Linh Thụ sản sinh ra.

Mà ở cấm địa bên trong, nguyên bản thung lũng này không có dấu hiệu của sự sống, nhưng lúc này từng mầm cây non đã mọc lên chi chít, chui ra khỏi mặt đất.

Thiên Tà và Tiết Tiên Tiên rời khỏi cấm địa, bên ngoài các trưởng lão đã tập hợp đầy đủ, người nào cũng ánh mắt kích động, nói:

- Cung chủ Linh Thụ có phải hay không được chữa trị?

- Đúng vậy, lần này Linh Thụ tiếp tục tỏa ra Linh khí là do Thiên Tà trưởng lão trợ giúp.

Tiết Tiên Tiên nhìn Thiên Tà cười nói.

- Có chuyện gì muốn hỏi mọi người có thể hỏi Thiên Tà trưởng lão, ta muốn đi bế quan một chút.

Sau đó nàng rời đi, đám trưởng lão xúm lại hỏi:

- Thiên Tà trưởng lão, Linh Thụ thật sự được cứu trị?

- Đúng vậy.

- Quá tốt rồi, Linh khí đậm đặc như vậy, Băng Nguyệt cung chúng ta thực lực lại lớn mạnh lên không ít.

- ...

Thiên Tà nhìn mấy người, nói:

- Cẩm địa bây giờ Linh Thụ đã phát triển trở lại, từ bây giờ cấm tuyệt đối không cho phép một ai tiến vào. Mọi người hiểu chứ.

Thấy đám người gật đầu, Thiên Tà chậm rãi rời đi. Hắn không cho phép ai vào bởi vì Linh Thụ chỉ có thể sống thêm được năm trăm năm. Mà trong năm trăm năm này nếu như nó không tìm được cách đột phá thì sẽ hoàn toàn chết đi. Nên trong vòng năm trăm năm này không để ai đến làm phiền nó cảm ngộ.

Ba ngày sau Thiên Tà ngồi một mình, buồn chán ở trong phòng. Ba ngày trước hầu như toàn bộ Băng Nguyệt cung đều nhao nhao bế quan đột phá, bây giờ chưa thấy ai ra. Mà bên cạnh hắn Huyền Nguyệt cũng không ngoại lệ, còn Phương Hân, Diệp Mộng Kỳ thì đã trở về Thiên Nam Học Viện, nghe nói có việc gì gấp. Băng Nguyệt cung bây giờ có một mình hắn canh chừng. Thờ dài một hơi, hắn đột nhiên nhớ tới Lãnh Dao, cô nàng này hình như không có bế quan.

Vừa đi được hai bước thì Lãnh Dao cũng đã xuất hiện trong phòng của hắn. Thiên Tà cười nói:

- Vừa định đi tìm nàng thì nàng xuất hiện.

- Công tử tìm ta, có việc gì sao?

- Không có việc gì thì không thể tìm nàng sao. Nàng là thị nữ của ta mà.

Thiên Tà nói xong cũng đưa tay ôm lấy Lãnh Dao. Nhìn khuôn mặt xinh đẹp đã hơi đỏ lên, hắn nâng lên khuôn mặt của nàng, sau đó cúi đầu hôn xuống. Mà Lãnh Dao cũng ôm lấy hắn, nhiệt tình đáp trả.

Một nụ hôn dài kết thúc, Lãnh Dao vui đùa vào trong ngực hắn, im lặng không nói gì. Thiên Tà hai bàn tay chậm rãi cõng bỏ thắt lưng của nàng, sau đó từ từ cõng bỏ toàn bộ quần áo, Lãnh Dao vẫn ôm chặt lấy hắn, mặc kệ hắn cõng bỏ quần áo của mình. Quần áo từ từ rơi xuống, cuối cùng Lãnh Dao toàn thân trần trụi, không một mảnh vải hiện ra trước mắt hắn.

Thiên Tà say mê nhìn thân thể trắng hồng trước mắt. Khuôn mặt xinh đẹp đã hồng hào lên, ngũ quan thanh tú, đôi mắt to mang theo một chút ngại ngùng, xấu hổ.

Trước ngực có một đôi thỏ trắng mập mạp, căng tròn, theo hơi thở không ổn định của nàng mà không ngừng phập phồng. Bên trên đỉnh núi có hai hạt màu đỏ tươi, mê người vô cùng. Vòng eo thon gọn, không có một chút mỡ thừa, bờ mông vểnh lên được bao quanh bởi chiếc nội khố duy nhất còn sót lại. Hai chân thon dài, cân đối.

Lãnh Dao thấy hắn si mê nhìn mình, nàng hơi run lên, có một chút vui sướng, một chút ngại ngùng, toàn thân thể hồng hào lên.

Hít sâu một hơi, Thiên Tà bế nàng lên giường, cõng bỏ quần áo của mình. Sau đó nhào xuống giường ôm lấy nàng hôn môi. Lãnh Dao cũng ôm chặt lấy hắn, đáp trả. Nàng đã động tình, chìm vào trong nụ hôn ngọt ngào của hắn, thân thể mềm mại không ngừng ma sát lấy cơ thể rắn chắc của hắn.

Thiên Tà hôn dần xuống dưới, sau đó dừng lại ở trước ngực nàng, há miệng ngậm lấy một bên núm vú vào miệng. Mà Vú bên kia cũng bị một bàn tay to xoa bóp, tay còn lại di chuyển xuống dưới, cõng bỏ nội khố của nàng.

Lãnh Dao hô hấp dồn dập, đôi mắt khép hờ, đôi môi đỏ mọng hơi hé ra một chút phát ra từng tiếng kêu khẽ.

Thiên Tà di chuyển đến giữa hai chân nàng, chỉ thấy trước mắt là một khu rừng rậm rạp, cỏ đen mọc um tùm. Ở chính giữa hai mép thịt mở ra một chút, trong suốt dâm thủy đang chậm rãi chảy ra. Hắn đang định cúi đầu xuống liếm mút thì Lãnh Dao ngăn hắn lại, nói:

Thiên Tà dùng tay tách ra hai mép âm đạo của nàng, sau đó thè lưỡi ra nhẹ liếm.

- A.....

Lãnh Dao kêu lên một tiếng, hai chân kẹp chặt lấy đầu hắn, thân hình không ngừng vặn vẹo. Hắn tham lam mà mút sạch dâm thủy trong âm đạo của nàng chảy ra, nhưng nó như một dòng sông không bao giờ khô cạn vậy, mỗi khi hắn hút được một chút thì bên trong lại trào ra.

- Công tử... Không cần như vậy nữa... Người nhanh cầm vào đi... Ta muốn... Lần sau lại chơi đùa có được không..

Thiên Tà nghe vậy hần đễ hai tay nàng cầm lấy hai chân banh ra hai bên. Còn hần cầm lấy Cự Long đã bành trướng hết cỡ ma sát xung quanh âm đạo của nàng. Sau đó hơi động eo một chút, Cự Long PHỐC một tiếng chui vào trong âm đạo đã ướt đầm dâm thủy của nàng.

- A...

Lãnh Dao kêu lên một tiếng, hai chân quắp chặt lấy eo của hần, nàng cảm thấy một cây gậy nóng bỏng đâm thẳng vào trong chỗ sâu nhất trong âm đạo của mình.

- A... Thoải mái... Công tử... Người... Nhanh động... Động... Nha... A.... A....

Thiên Tà nghe nàng kêu gọi, hần cũng nhanh chóng động đậy, Cự Long rút ra một chút sau đó lại mạnh mẽ cắm vào.

Lãnh Dao dâm thái chồng chất, nàng không ngừng dâm đẳng rên rỉ

- A.... Thoải mái... Dao Dao thật... Thật là... Thoải mái... A... A.... Công tử... Mạnh lên.... Mạnh lên... Nha..... A.... Dừng sức chơi... Nha... Chơi chết... Chết Dao Dao.... Đi... A.... A...

Thiên Tà cúi xuống ngậm lấy núm vú của nàng vào miệng liếm láp, bên dưới mông càng thêm mạnh mẽ xông tới.

- Công tử.... Người làm... Làm chết... Dao Dao... A.... Thoải mái... Dao Dao...nguyện ý... Bị... Bị Công tử... Làm chết... A... Thoải mái... A... Dao Dao... A....

Lãnh Dao điên cuồng gào to gọi nhỏ, cực kỳ dâm đẳng. Bờ mông không ngừng đẩy về phía sau phối hợp với hần.

Hai thân thể quấn quýt lấy nhau, Lãnh Dao âm đạo bị Cự Long to lớn mạnh mẽ ra vào, lúc đi ra chỉ để lại một chút dính vào trong âm đạo, khi cắm vào thì Cự Long to lớn toàn bộ đi vào. Thiên Tà nhấc một chân của nàng đặt trên vai, khiến cho Cự Long của hần càng thêm vào sâu bên trong âm đạo của nàng hơn, sau đó lại mãnh liệt ra vào. Lãnh Dao lúc này đã thoải mái quên cả trời đất, phía dưới âm đạo của nàng dâm thủy trào ra ướt đầm bộ phận sinh dục của hai người, sau đó chảy đầy xuống giường.

Như vậy một lúc, Thiên Tà rút Cự Long ra, nằm xuống bên cạnh nàng. Lãnh Dao lập tức ngồi lên trên người hần, tay cầm lấy Cự Long nhắm chuẩn vào âm đạo của mình rồi ngồi xuống. Nàng thoải mái rên rỉ một tiếng sau đó bắt đầu lay động mông mình.

Không lâu sau Lãnh Dao toàn thân mãnh liệt run rẩy, phía dưới âm đạo kẹp chặt lấy Cự Long, một dòng dâm thủy nóng bỏng trào ra ướt đầm Cự Long của hần. Nàng đã cao trào. Lãnh Dao ngã xuống lòng ngực của Thiên Tà, thở hổn hển trong ngực hần.

Thiên Tà cũng không cho nàng nghỉ ngơi, hần ngồi dậy, từ phía sau ôm lấy nàng, hai tay vòng ra phía trước xoa bóp bộ ngực của nàng, nói:

- Dao Dao, Bản Công tử hôm nay phải cầm chết nàng.

Sau đó để nàng quỳ trên giường, Cự Long PHỐC một tiếng lại cắm vào trong âm đạo.

- A... Công tử.... Người.... Cầm chết... Dao Dao... Đi... A... Chết... Thoải mái.... Nha.... A...

Lãnh Dao cao trào chưa kết thúc nhưng mãnh liệt khoái cảm truyền tới khiến nàng lại tiếp tục rên rỉ. Bờ mông lại tiếp tục đẩy về phía sau, trước ngực bầu vú to không ngừng lắc lư trong không khí.

Không biết qua bao nhiêu lâu thì trong phòng yên tĩnh lại, Lãnh Dao lúc này vì mệt mỏi quá độ lên đã ngủ thiếp đi. Thiên Tà thì đã mặc quần áo rời khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Ma Tộc Nữ Tử

Thiên Tà rời khỏi phòng trời cũng đã tối mịt. Lấy ra một bình Hàu Nhi Tửu, nằm xuống bãi cỏ nhâm nhi.

- Ta buồn mượn rượu để say

- Giọt chua giọt đắng giọt cay giọt nồng

- Ta say trong cõi hư không

- Giọt sầu cay đắng lắng bông bi ai
- Này đây giọt ngọt trang đài
- Mỹ nhân từ để ép nài chua cay
- Lắc lư chén rượu trong tay
- Sầu bi rữ bỏ men say chất nồng
- Nâng ly đầy mắt phiêu hồng
- Hồn ta rơi khoảng trời không mịt mù
- Phiêu diêu bay bông lãng du
- Để ta quên hết lời du tình sầu
- Xác thì chẳng biết đi đâu
- Lò mờ đôi mắt một màu nhạt phai
- Rượu vào một hóa thành hai
- Lại thêm tình khúc bi ai từ sầu.

(Bài này của Lãng Du Khách. Tên từ sầu nhé m.n)

Thiên Tà nằm nhâm nhi một mình, lẩm bẩm. Đột nhiên ánh mắt hần nháy một cái, đưa mắt nhìn về phía thung lũng cắm địa. Thân hình lóe lên rồi biến mất.

Sát khí từ trong cắm địa truyền tới, luồng sát khí này lò mờ ẩn hiện, người bình thường không thể cảm nhận được. Sát khí dường như bị thứ gì đó ngăn chặn, chỉ có một tia lọt ra ngoài, nhưng bên trong ẩn chứa vô cùng mạnh sự lạnh lẽo, khát máu, huyết tinh.

Thân hình Thiên Tà hiện ra, hần nhìn vào trong một hang động trước mắt, sau đó chậm rãi bước vào. Bên trong hang động vô cùng rộng rãi, không có một chút ẩm thấp nào, đồng thời cũng sáng trưng. Thiên Tà nhìn chăm chăm vào bệ đá ở giữa hang động, bên trên tảng đá có một thân ảnh xinh đẹp. Đồng thời đạo thân ảnh này cũng là nơi sát khí phát ra.

Bệ đá cũng không lớn, rộng hơn chiếc giường một chút, bên trên bệ đá có một cô gái xinh đẹp đang lơ lửng trên không trung. Khuôn mặt cô gái này vô cùng xinh đẹp, đôi mắt vẫn nhắm lại giống như ngủ say.

Thiên Tà quan sát bệ đá một chút, thấy bệ đá này có một loại cấm chế cực kỳ mạnh mẽ, cảnh giới không tới Thiên Tiên thì không thể phá vỡ. Hần nghi hoặc nhìn cô gái này, không hiểu nàng làm gì mà lại bị phong ấn trong một cấm chế mạnh như vậy.

Đột nhiên cô gái xinh đẹp này mở mắt ra, một đôi mắt câu hồn đoạt phách người khác nhìn chăm chăm vào Thiên Tà. Sau đó mỉm cười nói:

- Ngàn năm rồi, không nghĩ còn có người đến đây.

Đẹp.... Đẹp vô cùng, nụ cười của nàng đủ để mê hoặc tất cả những người đứng đối diện, cả nam lẫn nữ. Thiên Tà mê đắm nhìn nàng, phía trước cô gái này vô cùng hấp dẫn.

- Tiểu đệ đệ...

Cô gái chưa kịp nói xong thì Thiên Tà cắt lời, nói:

- Muốn bản Công tử giúp ngươi phá bỏ phong ấn.

Cô gái gật gật đầu, ánh mắt mỉ hoặc nhìn hần.

- Thu mị thuật lại đi. Ngươi không mị hoặc nổi bản Công tử.

- Ngươi...

Cô gái vô cùng kinh ngạc, nàng không nghĩ tới mị thuật của mình lại không mê hoặc được người trước mắt này, hơn nữa còn dễ dàng bị hần phát hiện như vậy. Phải biết nàng tự hào nhất là mị thuật, ngàn năm trước cũng gần như không có người có thể chống lại mị thuật của nàng.

- Muốn bản Công tử thả ngươi cũng không khó. Nói đi ngươi là ai.

- Hừ....

- Không nói thì bản Công tử đi.

- Hừ...

Cô gái lại hừ một tiếng, Thiên Tà lắc đầu, quay người rời khỏi. Đi được vài bước, hắn lại quay đầu lại, nói:

- Ah quên nói cho cô biết, Cẩm chế này rất mạnh, không phải người nào cũng phá được. Bây giờ không còn giống như một ngàn năm trước nữa.

- Không giống?

- Đúng vậy nha. Bây giờ tu hành khó khăn, không còn nhiều những cường giả như ngày xưa nữa.

- Người có ý gì?

- Cô bị ngu sao? Bây giờ đại lục này gần như không còn ai có thể phá hủy cẩm chế này.

Thiên Tà nói vậy khiến cô gái nổi giận. Bộ ngực không ngừng phập phồng, Thiên Tà lại được một phen no mắt. Cô gái cũng nhìn thấy ánh mắt của hắn, lông mày của nàng hơi nhíu lại, nói

- Sắc Lang, ngươi nhìn cái gì.

- Khục... Vậy bản Công tử đi.

Thiên Tà quay đầu đi ra cửa. Thấy hắn sắp ra khỏi cửa, cô gái này cũng gấp gáp gọi lại:

- Ngươi chắc chắn có thể phá giải cẩm chế cho ta.

- Bản Công tử già trẻ không gạt, nữ nhân thỉnh thoảng sẽ gạt, còn Mỹ nữ... Ta cũng không gạt.

- Ta nói cho ngươi lai lịch của ta. Ngươi phải phá giải cẩm chế cho ta?

Thiên Tà quay đầu lại, nói:

- Như vậy từ đầu có phần đỡ tốn thời gian không. Nói đi, Bản Công tử sẽ xem xét.

- Ngươi...

- Không nói thì thôi. Ta đi trước.

- Ta... Ta nói còn không được sao.

Thiên Tà mỉm cười, đi tới bên cạnh bệ đá, tìm một chỗ ngồi xuống.

- Ta tên là Mị Mị, Ma Tộc thập vị Hộ Pháp một trong. Ngàn năm trước trận chiến Thần Ma, Thần Tộc giành chiến thắng, ta bị chúng bắt giữ rồi phong ấn tại đây. Chính là như vậy, ngươi nhanh phá cẩm chế cho ta.

Cô gái tên là Mị Mị kia nói xong, bắt đầu thúc dục hắn.

- Tu vi thấp như vậy cũng được làm Hộ Pháp Ma Tộc, không hiểu Ma Tộc các ngươi làm sao dám khai chiến với Thần Tộc. Không lẽ ngươi có một chân với Ma Vương.

- Tên khốn kiếp, Ta dùng bản lĩnh để leo lên Hộ Pháp được không, biết Mị Mị ta tu luyện cái gì không. Là Mị thuật, Mị thuật ngươi hiểu không. Năm đó Mị Mị ta mê hoặc không biết bao nhiêu cường giả, khiến chúng liều mạng chiến đấu cho ta. Hừ... Lúc ta tung hoành thiên hạ ngươi còn chưa ra đời đây.

- Nói phét, Mị thuật của ngươi giỏi vậy thì làm sao lại bị nhốt ở đây.

- Ta.... Khốn kiếp mà, nếu không phải gặp tên hòa thượng trọc ngu ngốc kia, ta đã chạy thoát.

Mị Mị vô cùng tức giận, tên trọc mắt này còn khó đối phó hơn cả tên hòa thượng trọc ngàn năm trước, tên trọc mắt này một chút cũng không bị nàng mê hoặc. Nói chuyện với hắn luôn khiến nàng tức giận.

- Ngươi có thả ta ra không thì bảo.

- Không

- Ngươi... Không phải ngươi nói ta cho ngươi biết lai lịch của ta ngươi sẽ thả ta ra sao.

Thiên Tà đứng dậy, phúi phúi quần áo, nói:

- Bản Công tử chỉ nói là sẽ xem xét. Nhưng ngươi nói ngươi lợi hại như vậy, thả ngươi ra không phải làm hại cho thế gian sao?
- Ngươi...
- Bản Công tử làm sao?
- Ngươi vô sỉ.
- Cảm ơn đã khen.
- Ngươi hạ lưu.
- Đa tạ đã khích lệ.
- Ngươi... Tức chết ta mà.

Mị Mị cũng bó tay rồi. Nàng nói cũng không nói lại người này, Giỏi nhất là Mị thuật cũng không mê hoặc được người trước mắt này.

- Ngươi tên gì.
- Bản Công tử tên Thiên Tà, đi không đổi tên, ngồi không đổi họ.
- Rốt cuộc ngươi muốn thế nào mới chịu phá cấm chế cho ta.

Thiên Tà không nói gì, ánh mắt sắc sắc, hèn mọn bỉ ổi nhìn nàng.

- Dâm Tặc.

Mị Mị thấy ánh mắt của hắn không hề che giấu dâm quang mà đánh giá nàng từ trên xuống dưới, miệng không khỏi mắng một câu. Dần dần, khuôn mặt nàng đỏ lên một chút, trước kia cũng có rất nhiều ánh mắt dâm đẳng, như muốn lột sạch nàng ép xuống dưới thân nhìn nàng, nàng cũng không nhú mày một cái. Nhưng tên thanh niên gọi là Thiên Tà trước mắt này lại không giống. Nàng cảm thấy mình như bị lột sạch quần áo trước ánh nhìn của hắn. Cảm giác này trước đây chưa từng xuất hiện.

Thiên Tà cứ như vậy nhìn nàng, ánh mắt của hắn càng lúc càng thêm dâm đẳng, trong lòng dục hỏa cũng bùng cháy dữ dội. Dưới háng Cự Long cũng đã ngẩng đầu, chống lên quần, tạo thành một cái lều vải cao cao. Hắn vội vàng quay mặt đi, nếu nhìn tiếp hắn sẽ không kìm chế được xúc động cường gian cô nàng này.

Mị Mị cũng nhìn thấy phản ứng của hắn, nàng cũng nhìn thấy luôn căn lều vải giữa hai chân hắn.

- Dâm ma, ngươi.... Ngươi.
- Phản ứng tự nhiên, đừng hiểu lầm, đây chỉ là phản ứng tự nhiên.

Thiên Tà giải thích, mà chính hắn cũng không tin tưởng lời giải thích này của mình.

- Thiên Tà công tử, chỉ cần ngươi giúp người ta phá cấm chế, người ta chính là của ngươi. Lúc đó ngươi muốn làm thế nào thì làm nha.

Mị Mị thấy hắn có phản ứng với mình, hy vọng lóe lên, nàng lại sử dụng mị thuật dụ dỗ hắn.

- Bản Công tử nói lại lần nữa. Thu lại mị thuật của ngươi. Nếu không CHẾT.

Thiên Tà trầm giọng nói. Đồng thời sát khí mãnh liệt bộc phát, nhiệt độ xung quanh ảm ảm giảm xuống. Hắn ghét nhất là người khác sử dụng mị thuật với mình. Mà bên trong cấm chế Mị Mị cũng hoảng sợ, thân thể nàng khẽ run lên. Nàng chưa bao giờ gặp ai có sát khí khủng bố như vậy, kể cả Ma Tộc trước kia cũng không ai có kinh khủng sát khí như vậy.

- Ngươi... Ngươi bình tĩnh... Ta không dùng... Không dùng mị thuật... Là được chứ gì...

Mị Mị vội vàng nói, nàng không có một chút nào nghi ngờ về việc nếu nàng không thu lại mị thuật, hắn sẽ lập tức giết nàng.

Thiên Tà nở nụ cười, sát khí cũng biến mất

- Như vậy có phải ngoan hơn không. Bản Công tử mặc dù không ghét người tu luyện mị thuật, nhưng ghét nhất bị người khác sử dụng mị thuật với mình.

Mị Mị thở ra một hơi. Tên thanh niên trước mắt này thay đổi cũng quá nhanh rồi. Nàng còn mơ màng nghĩ luồng sát khí khi nãy chỉ là ảo giác. Nếu không phải vậy thì tên trước mắt này dốt cuộc là ai. Phải biết muốn có được sát khí mạnh như vậy thì phải giết chóc, chém giết không biết bao nhiêu người. Cho

dù là giết toàn bộ Ma Tộc năm đó cũng không đủ.

---- Cầu góp ý. Đạo này không ai chịu bình luận góp ý nữa ah. Làm ta mất cả tâm trạng muốn viết. -----

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Mị Mị

Thiên Tà vung tay lên, trong không gian ảm ảm nổ vang. Cẩm chế xuất hiện một lỗ thủng nhỏ, sau đó nhanh chóng lan rộng ra xung quanh, rồi cuối cùng sụp đổ. Mị Mị vô cùng khiếp sợ, nàng không cảm thấy một chút lực lượng nào mà hấn phát ra, chỉ đơn giản là hấn phát tay lên, Cẩm chế liền sụp đổ. Tại Mị Mị kinh ngạc trong ánh mắt, Thiên Tà thân ảnh lóe lên, khi xuất hiện lại đã là đứng trước mặt nàng. Mị Mị cảm thấy bị một cánh tay rắn chắc giữ lấy eo mình, nàng vội vàng giãy giụa.

- Buông, nguoi làm gì.

Nhìn thấy đôi môi đỏ mọng của nàng, Thiên Tà lập tức cúi đầu hôn xuống. Mị Mị lập tức tránh né đôi môi của hắn, nhưng giường như đôi môi của Thiên Tà có ma lực vậy, nhanh chóng cuốn đi tất cả sức lực của nàng. Không lâu sau đó, Mị Mị liền kịch liệt cùng hắn hôn môi, mút lấy đầu lưỡi của hắn ở trong miệng mình, nàng cảm giác nó càng lúc càng thêm ngọt.

Hai cánh tay nhỏ nhắn của nàng đã di chuyển lên ôm lấy eo của hắn, ôm chặt lấy hắn. Hai người vong tình ôm hôn nhau.

Đầu lưỡi của Thiên Tà quấn lấy đầu lưỡi của nàng, khiến cho nàng không cách nào cự tuyệt được, chỉ có thể mặc kệ cho lưỡi hắn tác quái trong miệng mình. Cuốn đi tất cả những gì hắn muốn.

Mị Mị thân hình run rẩy một chút, đó là từ sâu trong tâm hồn run rẩy, xấu hổ, ngại ngùng, tức giận dưới nụ hôn của hắn chậm rãi biến mất, nàng từ bỏ chống cự, nhắm mắt lại mặc kệ hắn thưởng thức miệng mình.

Thiên Tà mặc dù đang hôn môi nàng, nhưng đôi tay cũng không nhàn rỗi, một tay ôm chặt lấy vòng eo thon của nàng, không để cho nàng giãy giụa. Tay còn lại luồn vào trong vạt áo của nàng, nhẹ nhàng xoa bóp đôi nhũ phong.

Mị Mị bắt đầu thờ dốt, bị hắn kích thích xuân tình của nàng cũng đã dâng lên, nếu không phải miệng bị hắn bịt kín thì chắc chắn nàng sẽ phát ra những tiếng rên rỉ nhỏ. Sau khi hai người môi rời môi, Mị Mị há miệng thờ dốt, thân hình tựa vào trong ngực hắn, hai tay ôm chặt lấy hắn, toàn thân nàng như nhũn ra, nếu không như vậy nàng chắc chắn sẽ ngã quỵ xuống đất.

Mị Mị toàn thân tựa vào người hắn, khuôn mặt đỏ bừng, hơi thở gấp gáp, bộ ngực sữa phập phồng, hai mắt khép hờ, nàng vừa xấu hổ vừa bất lực. Thiên Tà cũng cứ đứng như vậy ôm nàng, bàn tay to chậm rãi vuốt ve lưng của nàng. Mị Mị vô cùng ngại ngùng, mặc dù nàng tu luyện mị thuật nhưng nàng vẫn còn là xử nữ ah, thân thể còn chưa bị người đàn ông nào chạm vào. Miệng bị hắn công phá, bộ ngực bị hắn xoa bóp, bây giờ lại bị hắn vuốt ve lưng, nàng vô cùng ngại ngùng, xấu hổ, nàng biết nếu cứ để hắn như vậy, chính nàng cũng không kiềm chế nổi mình, muốn mở miệng nói gì đó nhưng không được.

- Đứng.... Đứng vậy....mà....

Thiên Tà cũng không có ý định tiếp tục, không phải hắn không muốn mà là bây giờ chưa thích hợp. Hắn mỉm cười nói

- Nụ hôn đầu, cảm giác thế nào?

Mị Mị không trả lời, nàng xấu hổ đỏ bừng mặt, càng thêm rúc vào ngực hắn.

- Được thả rồi, sau này có ý định gì không?

Mị Mị thấy hắn không có ý định tiến thêm một bước, thờ dài một hơi, đồng thời trong lòng cũng có một chút mất mát.

- Ta không biết. Ma Tộc thua trận bây giờ không biết ẩn lấp ở đâu. Với lại năm đó ta đào ngũ, dù có biết chỗ bọn họ ở cũng không dám quay lại.

Thiên Tà đẩy nàng ra khỏi ngực mình, một tay vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp, nói:

- Vậy thì đi theo bản Công tử đi. Dù sao nàng cũng không có chỗ nào đi.

Mị Mị nhìn thẳng vào khuôn mặt anh tuấn trước mắt, nói:

- Ta là Ma Tộc, nguoi là Nhân Tộc. Nếu như đi theo nguoi, nguoi không sợ một ngày nào đó bị khắp nơi truy sát sao. Không phải Nhân Tộc các nguoi thông đồng với Ma Tộc sẽ bị tất cả mọi người chém giết sao.

- Ma Tộc, Yêu Tộc, Nhân Tộc hay gì đi nữa, trong mắt Bản Công tử không có gì khác nhau. Chỉ cần không chọc bản Công tử thì tất cả yên bình. Nếu như trọc bản Công tử, bản Công tử giết sạch thiên hạ thì có làm sao?. Dù sao cũng không phải là lần đầu tiên.

- Không phải lần đầu?

- Khục... Khục. Giờ theo bản Công tử được rồi chứ?

- Ta còn có thể lựa chọn không sao?

Mị Mị trả lời, sau đó ôm chặt lấy hán, đầu tựa vào trong ngực hán.

- Tất nhiên là không được. Bản Công tử nhắm trúng nòng rồi.

Đã qua một tháng kể từ khi Thần Ma điện tấn công Băng Nguyệt cung, nhưng dư âm của trận chiến này đối với đại lục vẫn chưa hề giảm sút.

Một Băng Nguyệt cung đã vô cùng sa sút đánh bại một Thần Ma điện đang vô cùng mạnh mẽ, hơn nữa còn là chém giết toàn bộ trưởng lão và gần hết số đệ tử tinh anh của Thần Ma điện. Khiến bọn họ dâng lên một số đất đai đã cướp và số lượng cực lớn tiền bồi thường.

Băng Nguyệt cung bây giờ uy vọng như mặt trời ban trưa, không ít môn phái, gia tộc đã từng có mâu thuẫn với Băng Nguyệt cung đều nom nớp lo sợ, vội vàng sai người đến hòa giải.

Băng Nguyệt cung - Băng Nguyệt điện.

Lúc này Thiên Tà và sáu, bảy trưởng lão đang ngồi bàn bạc về chuyện mở rộng Băng Nguyệt cung. Bởi vì Tiết Tiên Tiên và đại đa số trưởng lão vẫn còn bế quan chưa ra, nên hầu như mọi thứ toàn do Thiên Tà xử lý.

Một đệ tử từ bên ngoài chạy vào, nói:

- Khởi bẩm các vị trưởng lão, Bách Hoa Cốc - Bạch Y Tiên Tử Bạch Tố Dao đến bái phỏng, hiện giờ đang ở trong khách phòng.

Thiên Tà phát phát tay, nói:

- Được rồi. Ra ngoài đi.

Nữ đệ tử cúi đầu chào rồi đi ra. Thiên Tà nhìn mấy người trưởng lão, hỏi:

- Các vị thấy thế nào. Có Lên gặp không.

Thiên Tà hỏi mọi người một chút, nếu có một mình hán thì hán đã ra lệnh không gặp từ lâu rồi. Một vị trưởng lão nói:

- Theo ý của ta là lên gặp. Dù sao Bách Hoa Cốc cũng không phải thế lực yếu. Ta nghĩ bọn họ đến đây để thăm dò thực lực của chúng ta, đồng thời muốn kết minh. Hơn nữa lần này họ cũng rất có thành ý, phái Bạch Tố Dao đến.

- Mọi người có ý kiến gì khác không?

- Tốt, vậy ai đi gặp họ đi. Bản Công tử không đi.

Thiên Tà thấy đám người quyết định gặp, hán cũng không phản đối, nhưng hán không muốn đi gặp, dù sao hán cũng chưa hiểu được kết minh như thế nào.

- Làm sao được, kết minh là chuyện quan trọng. Thiên Tà trưởng lão lúc này mà không đi thì không ai có thể đi được.

- Đúng vậy...

-....

- Sao các ngươi không đi, Vũ Kỹ Các trưởng lão hình như cũng không có việc gì làm, cả Nội Môn trưởng lão nữa. Bản Công tử quyết định không đi.

- Sao có thể được, Thiên Tà trưởng lão đức cao vọng trọng, chỉ có ngài mới phù hợp với chuyện lần này.

- Ngoại môn trưởng lão, ngài đi đi, bản Công tử không hiểu gì về kết minh cả. Nếu như làm lung tung ảnh hưởng đến lợi ích của Băng Nguyệt cung thì không tốt.

Thấy hán nói vậy, cả đám trưởng lão nhìn nhau.

- Thiên Tà trưởng lão có cần suy nghĩ lại một chút không.

- Ngọc Vô Song trưởng lão, không cần phải suy nghĩ, bản Công tử không đi.

- Nghe nói Bạch Tố Dao là một vị mỹ nữ nha, còn đứng trong Bách Hoa Bảng nữa. Thiên Tà trưởng lão thật sự không đi.

Ngọc Vô Song lập tức tung ra mỗi ngon dụ dỗ hấn. Nhớ tới trong Cựu Bách Hoa Bảng cũng có tên Bạch Tố Dao, Thiên Tà chần chừ một chút, cuối cùng đứng dậy bước đi, để lại một câu

- Được, đã nhiệm vụ quan trọng như vậy thì bản Công tử ta tiếp nhận.

Nhìn bóng người của hấn bước nhanh ra cửa điện, cả đám trưởng lão cười âm lên. Thiên Tà nghe thấy tiếng cười đó, hấn bước đi càng thêm nhanh hơn.

Thiên Tà đi tới chỗ đám người Bách Hoa Cốc. Vừa bước vào ánh mắt của hấn đã khóa chặt một cô gái vô cùng xinh đẹp, chắc chắn là Bạch Tố Dao.

- Tiểu đệ đệ, ngươi nhìn gì vậy. Mắt đều nhanh rơi ra ngoài.

Bạch Tố Dao nhì thấy ánh mắt Thiên Tà nhìn chăm chăm vào mình, dù hấn đang bước đi ánh mắt vẫn khóa chặt lấy mình, có chút buồn cười hỏi.

Thiên Tà ánh mắt nhìn sang bên cạnh, thấy bên cạnh có mấy vị mỹ phụ cũng khá đẹp.

- Mỹ nữ trước mắt, tội gì mà không nhìn.

Bạch Tố Dao cười duyên nhìn hấn. Không biết người thanh niên này là ai, không lẽ Băng Nguyệt cung mới thu đệ tử nam.

- Tiểu đệ đệ, khi nào thì Cung chủ của các ngươi mới chịu gặp chúng ta vậy.

- Cung chủ bế quan, không biết ngày nào ra.

- Vậy làm phiền tiểu đệ đệ đi thông báo cho trưởng lão của Băng Nguyệt cung nói chúng ta muốn gặp được không?

- Không cần phải thông báo, các ngươi muốn nói gì cứ nói với ta.

Thiên Tà ngồi xuống ghế, nói.

- Các ngươi Băng Nguyệt cung tiếp khách kiểu gì vậy, kêu một tên miệng còn hơi sữa như ngươi đến nói chuyện với chúng ta. Bách Hoa Cốc chúng ta để bắt nạt vậy sao.

Một vị mỹ phụ lớn tiếng nói.

- Làm sao, bản Công tử không đủ tư cách.

- Hừ. Muốn đủ tư cách thì ăn một kiếm của lão nương.

Nói xong rút kiếm chém tới. Nhưng để cho họ kinh ngạc chính là mũi kiếm còn cách Thiên Tà gần một mét thì nó nhanh chóng hóa thành mảnh vụn rơi xuống.

- Qùy xuống.

Thiên Tà nói nhẹ một câu, mỹ phụ kia hai chân Ầm một tiếng, qùy xuống đất, trước mặt hấn, dưới hai chân mặt đất có vài vết nứt.

Một đệ tử nghe tiếng va chạm, từ bên ngoài chạy vào, nhìn thấy mỹ phụ đang qùy trên đất, vội vàng hỏi:

- Thiên Tà trưởng lão, có chuyện gì vậy?

Nghe người đệ tử kia nói vậy, đám người Bách Hoa Cốc vô cùng kinh ngạc nhìn Thiên Tà. Các nàng cũng biết Băng Nguyệt cung có một nam trưởng lão, nhưng không nghĩ tới lại trẻ như vậy. Bạch Tố Dao cũng vô cùng kinh ngạc, nàng cũng không nghĩ tới người trước mắt này lại là trưởng lão của Băng Nguyệt cung. Ánh mắt chăm chú quan sát hấn từ đầu đến chân, cũng không có gì đặc biệt ngoài việc không nhìn thấy một chút tu vi nào cùng với khuôn mặt cực kỳ tuấn tú.

Thiên Tà đứng dậy, nói:

- Không có việc gì, Bản trưởng lão đến tiếp bọn họ còn không hài lòng, muốn gặp được trưởng lão khác.

Người đệ tử kia kinh ngạc nhìn sang đám người Bách Hoa Cốc, lại nhìn mỹ phụ đang qùy sau đó ánh mắt lại có một chút tức giận. Trong lòng thầm nói, Thiên Tà trưởng lão đồng ý gặp các ngươi còn không muốn. Vậy sao không về mà gặp mẹ các ngươi đi. Phải biết mấy ngày nay có biết bao nhiêu môn phái cử người đến, Thiên Tà trưởng lão còn không thèm nhìn một chút, ra lệnh đuổi về. Đẳng này các ngươi gặp đư

ợc còn không hài lòng.

- Bản trưởng lão cũng không muốn gặp hay nói gì nữa. Tiền khách.

Thiên Tà nói xong cũng bước về phía cửa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Bạch Y Tiên Tử - Bạch Tố Dao

Bạch Tố Dao lúc này đã ngây người, miệng nàng mở lớn, trong lòng kinh hãi không thôi. Vị trung niên phụ nữ kia nhưng là cường giả của Bách Hoa Cốc, tu vi Hóa thân hậu kỳ cảnh, ở Bách Hoa Cốc cũng là một trong số những trưởng lão mạnh nhất.

Nhưng ở trong căn phòng này, trước mặt người thanh niên kia lại bị một tiếng nói ép quỳ xuống, không dùng chút khí thế nào, hay bất kỳ một loại công pháp nào, chỉ đơn giản là một câu nói. Nhân vật như vậy, không biết phải mạnh mẽ đến thế nào.

Băng Nguyệt cung vậy mà có loại cao thủ như vậy, trách không được Thần Ma điện đại bại, còn phải dâng lễ bồi thường.

Nhìn bóng lưng Thiên Tà lúc này đã đi gần tới ngoài cửa, Bạch Tố Dao mãnh liệt hít sâu một hơi, nàng cảm thấy mình quá xem thường người thanh niên trước mặt này rồi. Trẻ tuổi như vậy mà trèo lên được chức trưởng lão, xem ra không phải là không có tài.

Lúc này trung niên mỹ phụ quỳ dưới đất và mấy người mỹ phụ phía sau trong nội tâm cũng đã âm âm khiếp sợ. Người thanh niên trước mặt này nhìn như vô hại nhưng lại là một cao thủ tuyệt thế. Một người trưởng lão trẻ tuổi đã như vậy, không biết mấy vị trưởng lão còn lại còn khủng bố đến mức nào.

- Tiểu đệ đệ.... Không Thiên Tà trưởng lão xin dừng bước, là Ngọc Linh trưởng lão trước không đứng, ta thay mặt Ngọc Linh trưởng lão xin lỗi Thiên Tà trưởng lão. Hy vọng Thiên Tà trưởng lão không để bụng.

Bạch Tố Dao thái độ chuyển biến thành một trăm tám mươi độ, lập tức biến thành cung kính. Ở đại lục này thực lực mới là tất cả, thực lực mạnh mẽ tất nhiên sẽ được những người yếu hơn tôn kính.

Thiên Tà dừng chân, nhìn nàng một chút sau đó quay lại ghé ngồi.

Thiên Tà vừa rồi cũng rất có chừng mực, chỉ khiến người phụ nữ trung niên kia quỳ trên đất mà thôi, cũng lắm là bị trầy da chứ không ảnh hưởng gì tới xương cốt. Người này nhanh chóng đứng dậy, đi về phía sau lưng của Bạch Tố Dao.

Thiên Tà ngồi xuống ghế, nói:

- Mỹ nữ, không cần dài dòng, nói mục đích các nàng tới đây lần này đi.

Bạch Tố Dao nghe vậy cũng thở ra một hơi. Nàng biết hẳn không chấp nhất chuyện vừa rồi.

- Lần này Tố Dao phụng mệnh Cốc chủ tới đây là muốn hỏi ý định tiếp theo của Băng Nguyệt cung. Nếu như Băng Nguyệt cung có ý muốn kết minh, Bách Hoa Cốc chúng ta sẽ là đồng minh tốt nhất của Băng Nguyệt cung.

Thiên Tà nghe xong nàng nói, cười cười nhìn nàng:

- Theo như chúng ta được biết Bách Hoa Cốc quanh năm bế quan toả cảng, không có tiếp xúc với bên ngoài, không biết lần này sao lại có ý định muốn kết minh vậy.

- Thiên Tà trưởng lão đã hỏi như vậy, Tố Dao cũng xin nói thẳng. Chắc các vị cũng biết gần đây trên đại lục vô số môn phái nổi dậy, chiến loạn không ngừng xảy ra, Bách Hoa Cốc cũng chỉ muốn có một đồng minh tin cậy để cùng hỗ trợ lẫn nhau bảo vệ mình.

- Vậy sao Bách Hoa Cốc lại chọn Băng Nguyệt cung của chúng ta. Trên đại lục cũng có vô số những tông môn khác mạnh mẽ hơn chúng ta.

Bạch Tố Dao nhìn Thiên Tà rồi nói:

- Băng Nguyệt cung là môn phái truyền thừa ngàn năm, Tố Dao tin tưởng thực lực cũng không kém hơn những tông môn khác. Hơn nữa Bách Hoa Cốc và Băng Nguyệt cung cùng sở hữu chung sơn mạch phía nam, vô cùng gần nhau, như vậy nếu có chuyện gì xảy ra cũng rất dễ trợ giúp lẫn nhau. Điều quan trọng nhất là Bách Hoa Cốc và Băng Nguyệt cung chỉ thu nhận đệ tử nữ.

Sơn mạch phía nam tên là Nam Hoang Sơn Mạch, Thần Ma điện mới trả lại cho Băng Nguyệt cung được vài ngày. Sơn Mạch này vô cùng rộng lớn, tuy nói là gần với Bách Hoa Cốc nhưng cũng phải mất gần nửa tháng mới vượt qua được. Hơn nữa bên trong vô cùng nguy hiểm, yêu thú lăng lảng khắp nơi.

Thiên Tà suy nghĩ một chút, nói:

- Nếu như kết minh thì Băng Nguyệt cung chúng ta có lợi ích gì? Ta được tin Bách Hoa Cốc còn đang bị cô lập, không biết có phải không?

- Như Tổ Dao đã nói, Nam Hoang Sơn Mạch là vùng sơn mạch chung của Bách Hoa Cốc và Băng Nguyệt cung. Chỉ cần Băng Nguyệt cung đồng ý kết minh, Bách Hoa Cốc sẽ nhượng lại toàn bộ Nam Hoang Sơn Mạch cho Băng Nguyệt cung.

Bạch Tổ Dao nói. Bách Hoa Cốc bây giờ ở trong một hoàn cảnh khá nguy hiểm, ba mặt bị những môn phái khác bao vây, mà những môn phái này lớn có, nhỏ có. Theo thông tin Bách Hoa Cốc nhận được thì bọn họ đã liên minh lại với nhau, liên tục chiêu mộ tán tu khắp đại lục. Bách Hoa Cốc cũng không thể ngồi yên chờ đợi, nếu như một khi những môn phái đó tấn công Bách Hoa Cốc, hậu quả sẽ vô cùng khó lường. Bách Hoa Cốc bây giờ phải tìm đường lui. Mà Băng Nguyệt cung là lựa chọn tốt nhất, vừa mới đánh bại Thần Ma điện, uy vọng của Băng Nguyệt cung bây giờ như mặt trời ban trưa, nếu hai phái kết minh, như vậy Bách Hoa Cốc dù cho có bị tấn công cũng còn có đường lui, cũng không phải sợ bị bao vây bốn phía.

Thiên Tà nghe thấy nàng nói vậy, hần cũng hơi có một chút động tâm, nếu như đồng ý thì cả Sơn Mạch sẽ thuộc về Băng Nguyệt cung, tăng thêm phạm vi rèn luyện cho các đệ tử, đồng thời sinh tử chém giết cũng là một loại rèn luyện đối với các đệ tử.

- Nếu như đồng ý kết minh thì Băng Nguyệt cung phải làm những gì, Ta cũng không tin Bách Hoa Cốc ném ra miếng bánh lớn như vậy mà không nhận được hồi báo tương ứng.

- Bách Hoa Cốc chúng ta muốn cũng rất đơn giản, nếu như Bách Hoa Cốc bị kẻ địch tấn công, Băng Nguyệt cung phải toàn lực hỗ trợ. Đồng thời Băng Nguyệt cung nếu bị tấn công, Bách Hoa Cốc chúng ta cũng không im lặng đứng nhìn.

- Tổ Dao nói bây giờ còn có phái nào muốn tấn công Băng Nguyệt cung chúng ta sao.

- Tuy nhiên bây giờ không có, nhưng có ai đảm bảo được tương lai sẽ không có đâu.

Thiên Tà gật gật đầu, dù sao tương lai cũng không ai nói trước được.

- Được. Băng Nguyệt cung chúng ta sẽ kết minh với Bách Hoa Cốc.

Nghe hần đồng ý, cả đám người Bách Hoa Cốc thở ra một hơi, nếu như Băng Nguyệt cung không chịu liên minh với Bách Hoa Cốc mà liên minh với những phái khác, lúc đó không phải là Nam Hoang Sơn Mạch đơn giản như vậy, mà là cả Bách Hoa Cốc cũng bị tiêu diệt theo.

- Tuy nhiên...

- Không biết Thiên Tà trưởng lão còn muốn thêm điều gì nữa, chỉ cần không quá đáng, chúng ta sẽ cố gắng suy nghĩ.

Người phụ nữ trung niên vừa rồi quỳ trên mặt đất lập tức hỏi.

Thiên Tà nhìn cả đám người Bách Hoa Cốc, nói:

- Tuy chúng ta liên minh, nhưng Băng Nguyệt cung sẽ không tham gia bất kỳ một cuộc tấn công nào với những môn phái khác mà Bách Hoa Cốc là người chủ động gây chiến. Băng Nguyệt cung chúng ta chỉ hỗ trợ khi Bách Hoa Cốc bị phái khác vô cớ tấn công.

Nghe vậy, đám người Bách Hoa Cốc thở ra một hơi, Bạch Tổ Dao cười nói:

- Thiên Tà trưởng lão yên tâm. Bách Hoa Cốc chúng ta không bao giờ Vô cớ tấn công phái khác, chúng ta cũng chỉ muốn yên bình qua ngày.

Một mỹ phụ khác đứng ra, nói:

- Chúng ta còn muốn thường xuyên cho đệ tử hai phái giao lưu để củng cố quan hệ đồng minh, tốt nhất là mỗi năm một lần. Không biết ý của Băng Nguyệt cung thế nào.

Giao lưu? Dù sao lâu lâu cho đệ tử ra ngoài học hỏi một chút cho biết mình biết người cũng là một chủ ý hay. Thiên Tà trong lòng thầm nói, sau đó nhìn mỹ phụ, nói:

- Tốt, chúng ta đồng ý kết minh. Ngày kết minh do Bách Hoa Cốc các vị lựa chọn, đồng thời cũng đồng ý với ý định một năm tổ chức một lần giao lưu, Băng Nguyệt cung mỗi lần đến giao lưu sẽ cử mười vị đệ tử tinh anh nhất đi. Nếu như Bách Hoa Cốc gặp nạn chúng ta cũng sẽ cho hai mươi vị cao thủ đến cứu viện. Các vị thấy sao?

- Không biết hai mươi vị cao thủ của Băng Nguyệt cung tu vi như thế nào?

- Nếu như là hai năm sau thì là hai mươi vị Hóa thần cảnh trung kỳ tới hậu kỳ. Còn nếu như trong vòng hai năm này Bách Hoa Cốc bị tấn công thì đích thân bản trưởng lão sẽ tới.

- Hai mươi vị Hóa thần cảnh...

Đám người Bách Hoa Cốc khiếp sợ, hai mươi vị Hóa thần cảnh đủ để san bằng bất kỳ một tông môn nào trên đại lục. Bách Hoa Cốc các nàng toàn bộ cũng chỉ có gần mười người tu vi đạt tới Hóa thần cảnh mà thôi. Không nghĩ tới Băng Nguyệt cung che giấu sâu như vậy.

- Không biết Thiên Tà trường lão bây giờ tu vi là...

- Tu vi của ta sao? Không lẽ các vị không nhìn thấy, ta chỉ là một người bình thường mà thôi. Các vị nghỉ ngơi đi.

Thiên Tà mỉm cười nhìn đám người, sau đó quay người bước đi.

----- Bình luận góp ý đi nào m.n. Mấy hôm nay im lặng thế -----

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: 18+ Cấm đàn ông đang cho con bú

Thiên Tà rời khỏi chỗ đám người Bách Hoa Cốc, đi về phòng mình. Vừa mở cửa bước vào thì một vòng tay ôm lấy hán:

- Tiểu Nguyệt Nguyệt, xuất quan rồi sao?

- Đúng vậy nha. Nguyệt Nguyệt nhớ Công tử quá.

Người ôm hán đúng là Huyền Nguyệt, có lẽ nàng vừa mới xuất quan.

- Thu hoạch được gì...

Thiên Tà còn chưa nói xong, Huyền Nguyệt đã dùng miệng mình ngăn cản hán. Môi rời môi, Thiên Tà cười cười:

- Tiểu Nguyệt Nguyệt muốn sao.

- Dạ...

Thiên Tà ôm mỹ nhân vào lòng, hướng về phía giường đi tới. Đặt nàng nằm trên giường, mà bản thân mình cũng đè lên người nàng.

Thiên Tà nhanh chóng cởi bỏ quần áo của Huyền Nguyệt. Một thân thể trắng bóc mê người hiện ra, nhưng khiến người ta chú ý nhất chính là một đôi ngọc nữ phong của nàng. Bộ ngực vừa trắng lại vừa tròn, trên đỉnh có hai hạt đậu đỏ tươi, dưới chân hai hạt đậu đỏ là một hình tròn vàng vú hồng hồng, cảnh tượng này khiến người khác không khỏi tim đập nhanh hơn.

Thiên Tà nhìn chăm chăm vào thân thể nàng, rốt cuộc hán không kiềm chế được, há miệng ngậm lấy một bên núm vú vào miệng, điên cuồng mà liếm mát. Một tay cũng nắm lấy một bên vú còn lại xoa bóp.

Huyền Nguyệt khuôn mặt cũng đã biến thành màu hồng, hô hấp đã trở lên dồn dập, bộ ngực đầy đặn, cao ngất dưới sự xoa bóp, trêu chọc của hán cũng đã hơi đỏ lên, hai núm vú cũng nhanh chóng trở lên cứng rắn. Phía dưới âm đạo dâm thủy trong suốt âm âm chảy ra.

Thiên Tà cởi bỏ nội khố của nàng, đồng thời cũng nhanh chóng lột sạch quần áo của mình. Rất nhanh, hai người không mảnh vải che thân đối diện với nhau. Dưới thân của hán Cự Long đã sớm ngẩng đầu, hán nằm xuống bên cạnh nàng, nói:

- Nguyệt Nguyệt, giúp ta một chút.

Sau đó hơi động eo một chút, Cự Long nhẹ nhàng ma sát chân nàng.

Huyền Nguyệt lúc này đã dục hóa đốt người, nàng vội vàng ngồi dậy, bàn tay thon nhỏ cầm lấy Cự Long, đầu lưỡi nhẹ liếm một chút, sau đó ngậm vào miệng..

Một lúc sau, Thiên Tà để nàng nằm xuống giường, hai tay hán tách hai chân nàng ra, Cự Long tiến vào trong âm đạo đã ướt đầm dâm thủy của nàng, sau đó mãnh liệt tấn công.

- A.... Công tử... A.... Nhanh chơi... Chơi Nguyệt Nguyệt nha... A.... Ân....

Huyền Nguyệt bắt đầu dâm đẳng rên rỉ, nàng bị Cự Long to dài làm cho vô cùng thoải mái, dâm thủy chảy đầm đìa, mông to không ngừng đẩy về phía sau, đôi mắt khép hờ, hơi thở cũng trở lên dồn dập hơn. Thiên Tà cầm lấy Hai chân của nàng gác lên vai hán, làm cho âm đạo nâng lên cao hơn một chút, sau đó tăng tốc Cự Long độ ra vào.

- A... Thoải mái... A... Công... Từ... Người thật... Giỏi.... A.... A....

Không lâu sau Huyền Nguyệt run lên, âm đạo co bóp chặt lấy Cự Long của hắn, nàng hét lên một tiếng, thân thể cứng nhắc rồi lại nhanh chóng mềm nhũn xuống. Nàng đã cao trào.

Không đợi nàng hưởng thụ hết, hắn xoay người nàng lại, cho nàng quỳ trên giường, sau đó Cự Long lại từ phía sau tiến vào.

BA.... BA... BA...

Âm thanh va chạm giữa hai người vang lên, vừa mới cao trào Huyền Nguyệt bị hắn mãnh liệt tấn công khiến nàng dục hỏa lại bùng lên, đôi mắt mê ly, miệng không ngừng rên rỉ:

- A... A... Nhanh quá.... Công tử... Chọc... Chọc vào thật... Thật sâu... Nha... Chết... Nguyệt Nguyệt... Cự... A... Cự Long... Đâm chết... Chết Nguyệt Nguyệt... Nha... A... A...

Huyền Nguyệt nâng cao bờ mông phối hợp với hắn, trong miệng tiếng rên rỉ càng lúc càng thêm dâm dăng.

Tiếng thở dốc liên tục, da thịt va chạm vào nhau khiến cho căn phòng này càng thêm dâm uế. Thỉnh thoảng còn truyền tới tiếng hét to của Huyền Nguyệt.

- Chủ nhân... A.... Lợi hại.... Nha... Nguyệt Nguyệt.... Lại tới... Lại tới.... Nha... Nha.... Lại tới rồi.... A.... A....

Huyền Nguyệt một tay chống giường, tay kia xoa bóp vú mình, hai ngón tay kẹp lấy một bên núm vú vân vê.

- A... Công tử.... Nguyệt... Nguyệt Nguyệt... Lại tới rồi... A....

Huyền Nguyệt lắc lư mông mình, phía dưới âm đạo dâm thủy văng tung toé ra xung quanh.

- A... Thoải mái.... Thoải mái muốn... Chết rồi... Tới rồi... A aaa....

Huyền Nguyệt hét to một tiếng, sau đó thân thể đổ sập xuống giường, nằm im không nhúc nhích. Nếu không phải từng tiếng thở dốc còn phát ra thì không ai nghĩ nàng còn sống.

Cự Long bị âm đạo co bóp mạnh mẽ, cảm giác xuất tinh sắp tới, Thiên Tà vòng tay xoa bóp bộ ngực của nàng, đồng thời mông cũng đẩy đưa thêm vài chục cái, rồi sau đó hai tay nắm chặt lấy vú nàng, Cự Long run run lên, một dòng nước nóng bắn thẳng vào sâu bên trong âm đạo của nàng. Huyền Nguyệt run lên một chút, sau đó nhanh chóng ngắt đi.

Thiên Tà cũng nằm xuống bên cạnh nàng nghỉ ngơi một chút, rồi ngồi dậy mặc quần áo. Lấy chăn che kín thân thể vẫn đang trần truồng của Huyền Nguyệt lại, rồi đi ra khỏi phòng.

Lúc này trời cũng đã tối, hắn và Huyền Nguyệt đã điên cuồng vài giờ đồng hồ. Nghĩ nghĩ một chút rồi quyết định đi tới phòng của Ngọc Vô Song, trừng phạt nàng cái tội buổi chiều dám cười nhạo hắn. Vừa đi vừa nghĩ cách xử lý nàng thì một tiếng rên rỉ nhẹ, Thiên Tà ngẩng đầu lên thì không biết lúc nào đã đi lạc tới ngoại viện. Hơi tò mò một chút, dựa vào thính giác biến thái của mình, hắn nhanh chóng đi tới nơi tiếng rên rỉ này phát ra. Vài phút sau thì tới khu nhà ở lúc chiều sắp xếp cho đám người Bách Hoa Cốc. Mà tiếng rên rỉ từ căn phòng trước mắt hắn truyền ra. Đi tới bên cạnh cửa ra vào, ngón tay nhẹ ấn một chút, một lỗ thủng xuất hiện, hắn vừa nhìn vào thì... dục hỏa lập tức bành trướng.

Trong phòng có một mỹ phụ trung niên không có một mảnh vải che thân, đang tự an ủi mình. Mỹ phụ này toàn thân trắng hồng, đường cong cơ thể vô cùng quyến rũ, nơi nào cần lớn thì lớn, nơi nào cần nhỏ thì nhỏ, vô cùng cân xứng. Nhất là bộ ngực cực kỳ to lớn của nàng, có thể cùng Tiết Tiên Tiên ngang hàng so đầu. Thiên Tà quan sát xuống phía dưới, phần bụng bằng phẳng, không có một chút gì thừa thãi. Giữa hai chân âm đạo màu sắc hồng hồng, phía trong dâm thủy đã tuôn ra như suối, chảy dọc xuống cặp đùi cân xứng rồi rơi xuống đất.

Mỹ phụ lúc này một tay cầm lấy một bên vú của mình kéo lên trên, rồi há miệng ngậm lấy hạt anh đào hồng hồng vào trong liếm mút. Một tay khác thì đang không ngừng ma sát âm đạo, một ngón tay chậm rãi chui ra chui vào trong âm đạo. Nàng ánh mắt mê ly, miệng nhỏ không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ.

- A... Ân... A... A...

Dần dần cảm giác giường như chưa đủ, mỹ phụ cho thêm một ngón tay nữa vào bên trong âm đạo rồi lại tiếp tục ra vào. Sau đó bàn tay bên trên thả ra một bên vú, di chuyển xuống dưới tách rộng ra hai mép âm đạo, nhẹ nhàng xoa nắn hạt đậu đỏ đã hơi lồi ra ngoài. Bàn tay bị dâm thủy chảy ra ướt đầm, còn tích tích rơi xuống nền nhà.

Thiên Tà quả thật được mở rộng tầm mắt, kiểu nữ nhân tự an ủi như thế này hắn còn là lần đầu tiên nhìn thấy.

- Ân... Thoải mái... A... A... Ta... Sướng quá... A...

Mỹ phụ miệng còn không ngừng rên rỉ dâm dăng, nhưng thanh âm của nàng cũng không lớn lắm. Nếu không phải Thiên Tà có thính giác biến thái thì chưa chắc đã nghe được.

Mỹ phụ rút một tay bên dưới ra, bàn tay đã ướt đầm dâm thủy, sau đó xoa xoa lên ngực mình. Mà hai ngón tay bên trong âm đạo ra vào càng lúc càng thêm nhanh.

Đột nhiên nàng hét lên một tiếng, trong âm đạo thâm thủy ầm ầm phun ra ngoài, nàng đã cao trào. Mỹ phụ cơ thể co quắp nằm xuống đất, bộ ngực lớn theo hơi thở gấp gáp không ngừng phập phồng.

Bởi vì mỹ phụ nằm trên đất nên Thiên Tà không còn nhìn thấy gì cả, hần hai tay bám vào cửa, cố gắng nhích chân lên cao một chút thì Ầm một tiếng. Bởi vì cửa không khóa, lại bị hần tì mạnh, nên hai cánh cửa mở ra, hần ngã nhào vào bên trong.

Đột nhiên thấy cửa mở ra, một người ngã vào trong, khiến mỹ phụ hoảng hốt, vội vàng che kín bộ phận nhạy cảm của mình.

- Ai... Ai vậy?

Thiên Tà từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt không ngừng đánh giá khắp cơ thể của nàng, nói:

- Tuyết Cầm trưởng lão, là ta.

- Thiên... Thiên Tà trưởng lão...

Thiên Tà bò dậy, ánh mắt vẫn không rời khỏi vị mỹ phụ này, nơi là Tuyết Cầm, trưởng lão của Bách Hoa Cốc, lúc chiều hần đã gặp qua.

- Tuyết Cầm trưởng lão có vẻ như khá tịch mịch, không biết đề bản Công tử giúp một tay được không?

Thiên Tà nói xong cũng chậm rãi cởi bỏ quần áo của mình.

- Thiên Tà trưởng lão, ngươi làm gì. Mau đi...

Tuyết Cầm thấy quần áo của hần từng món từng món rơi xuống, nàng hoảng sợ nói. Nhưng chưa kịp nói hết, nội khổ của hần cũng đã rơi xuống, Cự Long hùng dũng lắc lư, khiến cho nàng lập tức ngây người. Trong lòng thầm nghĩ, Cự Long to như vậy, cắm vào bên trong không phải âm đạo sẽ chịu được sao. Nàng cảm thấy thân thể mình bị kéo vào trong một nơi rắn chắc, ấm áp, vội vàng ra sức giãy giụa.

- Thiên Tà trưởng lão, ngài làm gì vậy? Mau thả ta ra.

Thiên Tà lúc này đã ôm lấy nàng, mỹ nhân trong ngực đòi nào hần chịu thả, cười thâm nói:

- Tuyết Cầm trưởng lão nói gì vậy, không phải ngài tịch mịch sao, đề bản trưởng lão giúp đỡ ngài.

Thiên Tà nói xong, cánh tay dùng sức một chút, không để cho nàng vùng vẫy chạy thoát. Há miệng ngậm lấy môi nàng, một tay cũng cầm lấy một bên ngực xoa bóp. Tuyết Cầm vừa mới cao trào, lúc này lại bị hần vuốt ve, nàng lập tức không chịu nổi, hơi giãy giụa thêm một chút rồi thân thể yên lặng tựa vào ngực hần. Nàng run rẩy, toàn thân tê dại, phía dưới âm đạo thâm thủy lại tràn lan.

- Dừng lại đi... Ta... Ta... Sắp không chịu nổi...

- Vậy thì đừng cố nhẫn nhịn nữa, buông thả đi, để ta mang đến cho ngươi sự vui sướng.

Thiên Tà nói xong, hần di chuyển một tay xuống phía dưới, nhẹ nhàng xoa xoa âm đạo của nàng. Tuyết Cầm thở hổn hển rên rỉ, hai chân không tự chủ được mở rộng ra, để thuận tiện cho bàn tay hần hoạt động. Thiên Tà thuận lợi cắm một ngón tay vào trong. Nàng kêu lên một tiếng, rên rỉ nói:

- Tay... Ngón tay... Của ngươi...

Thiên Tà cúi đầu xuống ngậm lấy núm vú đã sưng huyết cứng rắn của nàng vào miệng, nhẹ cắn một chút, sau đó lại dùng đầu lưỡi liếm láp. Tuyết Cầm thân thể mềm yếu vô lực, hai tay cũng đã vòng qua ôm lấy eo của hần. Thiên Tà ngẩng đầu lên, ghé sát vào tai nàng nhẹ liếm vành tai một chút, sau đó nói nhỏ

- Muốn không.

- Ta... Không... Không muốn...

- Thật vậy sao?....

Thiên Tà thấy nàng vẫn nói không, ngón tay của hần ở phía dưới tăng nhanh tốc độ, sau đó hỏi lại nàng. Tuyết Cầm lúc này bị hần trêu chọc khiến cho nàng nhanh chóng thất thủ, run giọng nói:

- Ta... Ta muốn....

Thiên Tà ép nàng vào mé tường, một tay nhấc một chân của nàng lên, phía dưới Cự Long lập tức cắm vào bên trong âm đạo của nàng.

- A.... Đau quá... Của ngươi... rất lớn... Ta lâu rồi... Không... Không có làm... Ngươi chậm... Chậm lại...A....

Tuyết Cầm lông mày nhíu lại, nàng cũng buông thả chính mình rồi, bây giờ nàng muốn thoải mái hưởng thụ hần mang đến khoái cảm

Âm đạo của nàng vẫn còn vô cùng chặt chẽ, Thiên Tà chỉ cảm thấy Cự Long bị bóp chặt, hân hoi dừng lại một chút, sau đó nhẹ nhàng rút ra cắm vào.

Theo tốc độ ra vào của Cự Long dần dần tăng lên, Tuyết Cầm tiếng rên rĩ cũng càng lúc càng thêm lớn hơn, dâm dăng hơn. Hai tay nàng quấn lấy cổ hân, miệng không ngừng phát ra những tiếng rên rĩ

- A... A... Thoải mái.... Lâu rồi... Ta... Ta không được... Thoải mái...như vậy....A... A... Mạnh lên... Mạnh lên chút nữa.... A.... Chính là... Là như vậy.... A.... A....

- Tuyết Cầm, thoải mái sao. Sau này ta có thể thường xuyên chơi người sao.

Thiên Tà vừa tăng nhanh tốc độ ra vào của Cự Long, vừa thở dốc, hỏi.

Tuyết Cầm lúc này đầu óc đâu còn suy nghĩ được gì, nàng ôm chặt lấy cổ hân, dâm dăng nói:

- Ân... A... Sau này.... Người muốn... Muốn chơi ta... Lúc nào... Lúc nào cũng... Được... Nha... A.... A....

Tuyết Cầm nói xong, nàng chủ động hôn môi hân, Thiên Tà cũng không từ chối, hai người cuồng nhiệt mà hôn nhau.

- A... A.... Theo mái... Cự Long lớn... Lại cắm sâu... Sâu vào trong... Nha.... A.... Ta... Ta sắp không chịu nổi... A... A....

Tuyết Cầm không ngừng rên rĩ dâm dăng, trong khi đó, Thiên Tà nhấc cả hai chân nàng lên, Cự Long càng thêm điên cuồng mà cắm vào sâu bên trong âm đạo của nàng.

Cứ như vậy một lúc, Thiên Tà lại đổi tư thế, hân để nàng quỳ trên mặt đất, bờ mông cao cao nhếch lên, còn mình thì ở phía sau lưng nàng, Cự Long không một chút chậm trễ tiến vào bên trong âm đạo đã trần lan dâm thủy. Hai tay vòng ra phía trước ngực, cầm lấy hai vú xoa bóp, dưới thân Cự Long cũng chậm rãi ra vào, không còn điên cuồng như lúc trước. Tuyết Cầm bờ mông không ngừng đẩy về phía sau, miệng rên rĩ nói:

- A... Không muốn như vậy... Ta muốn... Muốn mạnh mẽ như... Như vừa rồi... A...

Thiên Tà nghe nàng nói vậy, tay hân giữ chặt lấy eo nàng, Cự Long lại điên cuồng mà rút ra cắm vào.

PHỐC... PHỐC ...

Theo thanh âm Cự Long cắm vào vang lên, phía dưới âm đạo của nàng dâm thủy không ngừng tràn ra ngoài sau mỗi lần Cự Long của hân rút ra. Dâm thủy chậm rãi chảy xuôi theo hai chân, sau đó rơi xuống đất, tạo thành một vũng nước nhỏ.

- A... Ta không.... Được... Ta Ra... Rồi... A.... Aaaaa....

Tuyết Cầm hét lên một tiếng, toàn thân vô lực nằm rạp xuống mặt đất, nàng cảm thấy ý thức của mình chậm rãi mơ hồ, phía dưới âm đạo dâm thủy trào ra, một cảm giác thoải mái tràn ngập khắp toàn thân, nàng đã cao trào.

Thiên Tà cũng không có ý định buông tha cho nàng, hân tiếp tục điên cuồng mà cắm.

Tuyết Cầm chỉ cảm giác mình không ngừng cao trào, không ngừng rên rĩ, chính nàng cũng không biết mình đã cao trào bao nhiêu lần. Nàng chỉ cảm thấy phía dưới âm đạo Cự Long không một chút nào đình chỉ, không có chút dấu hiệu mềm xuống một xíu nào, mà nó còn có vẻ càng thêm lớn hơn, đang không ngừng đâm thọc. Nàng chưa bao giờ gặp tình huống như thế này, vậy nên nàng chỉ có thể nằm im chịu trận.

Không biết bao nhiêu lâu sau, Tuyết Cầm cũng có biết cao trào bao nhiêu lần, nàng hét to lên một tiếng rồi gục xuống dưới đất, ý thức nhanh chóng biến mất, nàng đã rơi vào hôn mê.

Thiên Tà cũng cố gắng thêm một chút nữa, rồi sau đó hân bắn thẳng tinh hoa vào sâu bên trong âm đạo của nàng. Nghi ngơi một chút, bé Tuyết Cầm lên giường, đắp chăn cẩn thận cho nàng rồi hân rời đi.

----- Xin lỗi 500 anh em nha. Hôm nay ngày 17 và sáng mai 18 ta bận đi đám cưới. Vậy lên số chương sẽ ít hơn. Hy vọng mọi người vẫn tiếp tục ủng hộ ta bằng cách bình luận, chém gió hoặc góp ý. Để ta cảm thấy được vẫn có người đọc truyện mình viết. Một lần nữa vô cùng cảm ơn 500ae đã ủng hộ. --

ĐỉnhChiều

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: 18+ tiếp. Cắm phụ nữ có thai

Vừa bước ra khỏi phòng của Tuyết Cầm vài bước thì cánh cửa phòng bên cạnh mở ra, một cánh tay kéo hắn vào bên trong rồi đóng sầm cửa lại.

Bên trong phòng, trước mặt Thiên Tà là Ngọc Linh trưởng lão của Bách Hoa Cốc, người lúc chiều đã bị hắn ép quỳ xuống đất. Lúc này nàng mặc một bộ đồ ngủ mỏng, bên trong không có gì khác, dưới ánh đèn, hắn có thể nhìn thấy trước ngực hai núm vú hơi phồng lên trên lớp áo, phía dưới chân còn có một điểm màu đen. Cảnh tượng dụ hoặc khiến người ta muốn phun máu mũi. Thiên Tà ánh mắt không một chút nào rời khỏi thân thể nàng, miệng vẫn nghi hoặc hỏi:

- Ngọc Linh trưởng lão, có việc gì vậy?

Ngọc Linh nhìn hắn, nói:

- Thiên Tà trưởng lão, ngài vừa làm gì trong phòng Tuyết Cầm?

Thiên Tà nghe vậy trong lòng vô cùng kinh ngạc, không lẽ đã bị phát hiện?

- Ta và Tuyết Cầm trưởng lão có một số việc cần trao đổi một chút, Ngọc Linh trưởng lão cần ta nói ra không?

- Ta biết hai người các ngươi làm gì trong đó, yên tâm đi, chuyện này ta sẽ không nói với ai. Không giấu gì Thiên Tà trưởng lão, Ta là mẹ của Tùy Cầm.

- Mẹ của Tuyết Cầm..

Thiên Tà kinh ngạc nói, ánh mắt di chuyển lên quan sát khuôn mặt của nàng. Khuôn mặt khá giống với Tuyết Cầm, nhưng cũng không già hơn Tuyết Cầm một chút nào.

- Ta sinh Tuyết Cầm năm mười tám tuổi, từ nhỏ nàng đã không có sự yêu thương của cha, cha nàng đã chết từ lúc nàng chưa ra đời. Một mình ta nuôi dạy nàng lớn lên, nhưng không nghĩ tới, nàng số phận cũng không tốt hơn ta chút nào. Tuyết Cầm lập gia đình được vài năm, thì chồng nàng cũng ra đi. Mấy năm nay nhìn một mình nàng tịch mịch, ta vô cùng đau lòng. Ta đã nhiều lần muốn cho nàng tái giá, nhưng nàng không đồng ý, nàng nói tâm mình đã chết. Vừa rồi chuyện xảy ra trong phòng giữa hai người, nàng chắc hẳn cũng đã có cảm tình với Thiên Tà trưởng lão. Ta chỉ hy vọng Thiên Tà trưởng lão đối xử tốt với nàng một chút, Tuyết Cầm đã chịu đủ khổ sở rồi, ta không muốn nàng chịu thêm đau khổ nữa. Mặc dù nàng là quả phụ, không xứng đáng với Thiên Tà trưởng lão, nhưng Coi như ta cầu xin ngài, đừng vứt bỏ nàng.

Ngọc Linh nhìn Thiên Tà nói, nước mắt từ từ chảy xuống.

Nhưng Thiên Tà lúc này đâu có để ý đến những gì nàng nói, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào từng bộ phận mầu chót trắng thân thể của nàng. Hơi thở của hắn cũng trở lên nặng nề hơn, ánh mắt tràn ngập dục vọng.

- Thiên... Thiên Tà trưởng lão.... Ngài... Ngài.... Muốn làm gì...

Ngọc Linh hoảng sợ hỏi, đối diện với ánh mắt tràn ngập dục vọng của hắn, nàng cảm thấy thân thể của mình dần nóng lên, gần một trăm năm dục hòa đã bị vùi lấp trong cơ thể nàng chậm rãi bùng cháy trở lại, khuôn mặt nàng cũng nhanh chóng đỏ lên.

- Dĩ nhiên là làm người.

Thiên Tà nói xong rồi nhào tới ôm lấy nàng, cúi đầu hôn xuống đôi môi đỏ mọng. Một tay nhanh chóng xé toang áo ngủ mỏng manh của nàng.

Ngọc Linh vội vàng cắn chặt hàm răng, không cho đầu lưỡi hắn tiến vào bên trong, đồng thời cũng ra sức giãy giụa.

Thiên Tà thấy nàng vùng vẫy kịch liệt như vậy, còn không chịu há miệng, hai tay hắn di chuyển xuống xoa bóp bờ mông của nàng, miệng ghé sát vào tai nàng nói nhỏ:

- Ngọc Linh, ta sẽ tốt với Tuyết Cầm, sẽ tốt cả với nàng nữa. Không phải nàng muốn ta đối tốt với Tuyết Cầm sao? Sao nàng không nghĩ bây giờ nàng đâu có khác gì với Tuyết Cầm lúc trước.

Ngọc Linh nghe hắn nói vậy, hơi sững sốt một chút, thân hình cũng không giãy giụa nữa, nghĩ đến chính mình cũng đã lâu không có người chạm, nàng cũng cảm thấy vô cùng khát vọng có một nơi dựa vào, nhưng nàng vẫn kiên cường nói:

- Thiên Tà trưởng lão, Ta... Ta là mẹ Tuyết Cầm, người làm sao có thể như vậy, mau buông tay, ta sẽ không nói cho ai biết chuyện này. Mà ta cũng coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Thiên Tà thấy nàng đã không còn mạnh mẽ vùng vẫy nữa, biết nàng đã có một chút mềm lòng, hắn ôm chặt lấy nàng, nói:

- Ngọc Linh, ai cũng có quyền truy cầu hạnh phúc của mình, mà ta là người có thể mang lại hạnh phúc cho nàng. Không lẽ nàng chỉ nghĩ đến Tuyết Cầm, không suy nghĩ cho nàng một chút. Nàng bao nhiêu lâu nay vẫn luôn suy nghĩ cho con mình, lần này nghĩ cho mình một chút được không? Chỉ một lần này thôi.

Ngọc Linh không nói gì, cắn chặt răng nhìn Thiên Tà.

Thiên Tà cảm thấy được thành công sắp tới, hắn nhẹ cắn lấy vành tai nàng, tiếp tục nói:

- Ngọc Linh, chồng nàng đã qua đời lâu như vậy, ta biết nàng đã rất lâu không được nam nhân chạm vào, vô cùng tịch mịch, cô đơn. Từ giờ hãy để ta tới yêu thương nàng, thỏa mãn nàng, đừng suy nghĩ nhiều như vậy. Ta có thể giúp được Tuyết Cầm, làm sao lại không thể giúp nàng, nghe lời ta đi, đừng suy nghĩ nhiều nữa.

Ngọc Linh bị những lời nói ôn nhu, nhẹ nhàng của hắn đánh động, nàng không nói gì, nhưng thân thể cũng đã mềm xuống, dựa vào trong ngực hắn.

Thiên Tà thấy nàng như vậy, đã biết mình thành công. Hắn lại cúi đầu xuống hôn môi nàng, Ngọc Linh lần này cũng đã mở ra hàm răng, tiếp nhận đầu lưỡi của hắn tiến vào bên trong. Toàn thân nàng hơi run lên một chút, nhớ tới vừa rồi trong phòng con mình truyền ra thanh âm, trong nội tâm lại bùng lên một ngọn lửa nóng, hai tay không tự chủ được mà ôm lấy hắn, đầu lưỡi cũng bắt đầu vụng về đáp trả.

Ngọc Linh lúc này tóc dài đã rối loạn, bởi vì áo ngủ bị Thiên Tà xé rách lên toàn thân nàng trần trụi trước mặt hắn. Làn da của nàng rất trắng, xem ra đã được bảo dưỡng rất tốt. Mặc dù nàng đã sinh nở qua nhưng Trước ngực cặp vú to không có một chút nào xệ xuống, mà vẫn rất tròn trịa và căng mọng. Núm vú màu đỏ thắm, to bằng hạt lạc, trông vô cùng mê người. Vòng eo thon gọn như eo thiếu nữ, không có một chút mỡ thừa. Cặp mông to lớn, mềm mại cao cao vênh lên. Giữa hai chân lông đen dày đặc, che khuất hai mép âm đạo, đám lông này vẫn còn hơi ướt át, bết vào nhau, có lẽ vừa rồi Thiên Tà và Tuyết Cầm đại chiến nàng cũng đã nổi lên phản ứng. Thiên Tà không chớp mắt mà nhìn chăm chăm vào thân thể của nàng.

Ngọc Linh mặc dù đã không chống cự nữa, nhưng thân thể lần thứ nhất bại lộ trước mắt một người nam nhân không phải chồng mình, lửa nóng ánh mắt của hắn không ngừng quét khắp thân thể mình, nàng vô cùng xấu hổ, ngượng ngùng quay mặt sang chỗ khác, nói:

- Thiên Tà... Đừng như vậy.... Đừng nhìn ta như vậy.

Thiên Tà nhìn thấy nàng biểu cảm đáng yêu như vậy, hắn vội vàng ôm lấy nàng, cúi đầu hôn môi nàng, bàn tay hắn cũng cầm lấy vú nàng, xoa nắn.

Ngọc Linh thân thể mềm nhũn, không có chút sức lực nào ngăn cản hắn xâm phạm mình. Khi một bên núm vú bị hắn ngậm vào miệng, nàng toàn thân run lên, khoái cảm chạy thẳng lên não, khiến nàng không tự chủ được mà kêu nhẹ một tiếng.

Thiên Tà dần dần ép nàng vào mé tường, đồng thời hắn cũng tách hai chân nàng ra, đôi chân từ từ mở ra, lộ ra âm đạo đã giãn gừa dâm thủy, hai mép âm đạo màu hồng hồng như của thiếu nữ, đang không ngừng khép vào mở ra.

Thiên Tà lập tức ngồi xuống, đầu lưỡi nhẹ liếm một cái. Ngọc Linh chưa bao giờ được người khác làm cho như vậy, nàng rên rỉ một tiếng rồi nói:

- A.... Không... Thiên Tà... Chỗ đó bẩn.... Làm sao có... Thế như vậy liếm nha....

- Làm sao lại bẩn nha, ta cảm thấy rất thơm, hơn nữa trên người nàng không có chỗ nào bẩn cả.

Thiên Tà nói xong lại dùng đầu lưỡi liếm mút lấy âm đạo của nàng.

Ngọc Linh hai tay ôm lấy đầu hắn, miệng không ngừng thờ dốc, nàng đã buông ra chính mình để hưởng thụ khoái cảm do hắn mang đến. Lúc trước đây khi nàng lấy chồng, chồng nàng cũng không phải rất thương xuyên làm tình với nàng, mà dù có làm thì cũng vô cùng nhanh chóng, nàng một chút cảm giác thoải mái cũng không có, mà toàn là cảm giác đau đớn. Mà lúc này Thiên Tà lại liếm mút lấy âm đạo của nàng, không một chút nào chê bẩn tưởi, điều này khiến nàng vô cùng cảm động, vì vậy nàng đã buông ra chính mình, mặc sức hưởng thụ cảm giác sung sướng chưa bao giờ được trải nghiệm.

Thiên Tà phục vụ nàng vô cùng tận tình, đầu lưỡi hắn hết liếm âm đạo của nàng, lại ngậm lấy một bên mép âm đạo vào miệng mút, rồi còn ngậm lấy hạt đậu đã hơi nhô ra, sau đó lại dùng đầu lưỡi đâm vào bên trong âm đạo, thám hiểm, ngo ngoáy bên trong. Tay hắn còn giơ lên cao, xoa xoa núm vú của nàng. Những thứ này làm cho Ngọc Linh vô cùng sung sướng, hai chân nàng không ngừng run rẩy, tay nắm chặt lấy tóc hắn đẩy đầu hắn vào giữa hai chân mình, miệng còn phát ra những tiếng rên rỉ dâm dăng.

Phục vụ nàng một lúc, Thiên Tà ngẩng đầu lên, nói:

- Ngọc Linh, thoải mái sao?

- Thoải... Thoải mái...

Ngọc Linh gật gù đầu. Thiên Tà cười dâm dăng đứng dậy, đẩy nàng ngồi xuống đất, hắn nhanh chóng cởi bỏ quần áo của mình. Sau đó một tay cầm lấy Cự Long đã bành trướng hết cỡ ma sát xung quanh miệng nàng, nói:

- Ngọc Linh a giúp ta một chút nào.

Ngọc Linh xấu hổ nhìn hắn một chút, lại nhìn xuống Cự Long khổng lồ của hắn, trong lòng thầm nghĩ kích thước này phải to gấp ba lần chồng trước của nàng, thảo nào vừa rồi Tuyết Cầm rên rỉ dâm dăng, lớn tiếng như vậy. Xung quanh Cự Long vẫn còn dính dâm thủy của con mình, nàng Cấn rằng một cái, sau đó chậm rãi há miệng ra ngậm lấy Cự Long vào miệng liếm mút. Chưa ăn qua thịt heo nhưng có ai lại không biết heo chạy thế nào, nàng mặc dù là lần đầu nhưng cũng đã nghe qua đám đệ tử trong Bách Hoa Cốc bàn tán với nhau.

Thiên Tà lặng im hưởng thụ nàng phục vụ, mặc dù kỹ xảo của nàng không tốt bằng Huyền Nguyệt của hắn, nhưng nghĩ tới nàng là mẹ của Tuyết Cầm vừa bị hắn chơi cho ngất đi, Cự Long còn dính dâm thủy của nàng bây giờ lại trong miệng mẹ nàng, hắn cũng cảm thấy vô hạn khoái cảm, kích thích.

Để cho Ngọc Linh liếm mút một chút, hắn để nàng quỳ trên mặt đất, quay lưng về phía mình, mông to cao cao nâng lên. Ngọc Linh lúc đầu còn do dự

một chút, sau đó nghĩ tới Cự Long to lớn của hắn mang đến khoái cảm, lại còn vừa rồi mới ở trong âm đạo con gái mình ra ra vào vào, trong lòng cảm giác kích thích vô cùng, âm đạo của nàng cũng tràn ra dâm thủy, nàng nhanh chóng quay lưng lại, quỳ trên đất.

Thiên Tà định trêu chọc nàng một chút, nhưng lại thôi, hắn dùng tay tách ra hai mép âm đạo, Cự Long ma sát ngoài cửa một chút, sau đó từng chút một tiến vào bên trong. Nghĩ tới đây là nơi sinh ra Tuyết Cầm, hắn lại cảm thấy hưng phấn vô cùng, nhìn Cự Long từng chút một bị âm đạo bao phủ, hắn chỉ cảm thấy Cự Long đâm vào một hang động vô cùng chật chẽ, không khác gì xử nữ, mặc dù nàng đã sinh con.

Ngọc Linh toàn thân kịch liệt run rẩy, âm đạo đã lâu không bị ai tiến vào lúc này bị Cự Long khổng lồ của Thiên Tà xâm nhập, nàng cảm thấy hơi đau một chút, nhưng cũng có cả khoái cảm, khiến nàng ngứa mặt rên rỉ dâm dăng.

Cự Long đã toàn bộ vào bên trong âm đạo, Thiên Tà cũng không vội vàng, hắn ghé xuống người nàng, vú của nàng rất giống với vú của Tuyết Cầm, đều rất to lớn, lại tròn trịa, hai tay xoa bóp bộ ngực lớn của nàng, dâm dăng nói:

- Ngọc Linh, ngực nàng rất giống Tuyết Cầm nha, không hổ là mẹ con. Thoải mái không?

- Thoải... Mái...

Ngọc Linh nói xong câu đó, nước mắt của nàng chậm rãi chảy ra. Nàng nghe hắn nhắc đến Tuyết Cầm, trong lòng lại vô cùng hối hận, Tuyết Cầm là con nàng nha, sao nàng có thể cùng hắn như thế này. Nàng bò lên phía trước một chút, để Cự Long trượt ra khỏi âm đạo, sau đó đứng lên định bỏ chạy. Thiên Tà cũng giật mình khi thấy nàng đột nhiên bỏ chạy, hắn vội đứng dậy, ôm lấy nàng rồi ép vào tường, miệng hỏi:

- Ngọc Linh, nàng sao vậy?

Ngọc Linh bị hắn ôm lại, Cự Long của hắn còn không ngừng ma sát âm đạo của mình, nàng run lên, cố gắng kìm nén khoái cảm trong lòng, khóc nức nở nói:

- Thiên Tà... Chúng ta không thể... Không thể như vậy được... Ta là mẹ của Tuyết Cầm nha, ta như vậy thì làm sao có thể đối mặt với nàng.

Thiên Tà nghe xong cũng hiểu ra, nhưng hắn không nghĩ buông tha cho nàng, tuy nàng cố gắng kìm nén mình, nhưng hắn vẫn nhìn thấy trong mắt nàng có một tia khát vọng, mong muốn.

- Ngọc Linh, nàng thật sự không có chút nào nghĩ đến mình sao. Từ trong mắt nàng ta nhìn thấy một tia khát vọng, sao nàng phải cố gắng kìm nén mình, đừng suy nghĩ nhiều nữa, hưởng thụ đi.

Thiên Tà nói xong xoay người nàng lại, cho nàng hai tay chống tường, hắn từ phía sau nhanh chóng điều khiển Cự Long cắm vào bên trong âm đạo của nàng. Thiên Tà cũng không nhẹ nhàng như lúc trước nữa, lần này hắn một lần mạnh mẽ cắm toàn bộ Cự Long vào sâu bên trong.

- A A...

Ngọc Linh rên rỉ một tiếng, không biết là thoải mái hay đau đớn, thân thể run rẩy một chút.

Thiên Tà nắm lấy hông nàng, bắt đầu mãnh liệt đâm thọc. Ngọc Linh cắn chặt hàm răng, không để cho mình phát ra những tiếng rên rỉ dâm dăng, nhưng vài phút sau, nàng cũng không chịu nổi, miệng cũng đã từ từ phát ra những tiếng rên rỉ dâm dăng. Trong lòng thầm nghĩ, Thiên Tà Cự Long lớn như vậy, Tuyết Cầm từ giờ trở đi sẽ vô cùng hạnh phúc, lại nghĩ đến bản thân mình, nàng cũng vô cùng tịch mịch, khát vọng được yêu thương, mà thế giới này chỉ cần có sức mạnh thì cho dù làm sai cũng không ai dám phản đối. Minh thông dâm mới hắn thì có làm sao, chỉ cần không để cho ai biết, cắn răng một cái, nàng bắt đầu đóng cửa bờ mông phối hợp với hắn.

Thiên Tà mãnh liệt tấn công một lúc, đột nhiên cảm thấy âm đạo của nàng co bóp dữ dội, biết nàng sắp tới cao trào, hắn càng thêm mãnh liệt đâm thọc, tay còn vòng ra trước ngực nàng, xoa xoa bộ ngực cùng với núm vú.

- A... A.... Nhanh.... Nhanh nữa... Ta... Ta sắp... Sắp tới... A... A.....

Ngọc Linh hét ầm lên, thân thể cứng nhắc lại, sau đó mềm nhũn ra, không ngừng co giật. Bên trong âm đạo dâm thủy ầm ầm phun ra, tưới lên trên Cự Long. Nàng lần đầu trong đời được hưởng thụ cao trào, cảm giác sung sướng truy tới khiến nàng muốn bay.

Bởi vì vừa rồi mới điên cuồng với Tuyết Cầm, hắn cũng đã khá mệt mỏi, cố gắng đâm chọc thêm vài chục cái nữa rồi rút Cự Long ra khỏi âm đạo của nàng, buông nàng ra. Ngọc Linh toàn thân mềm nhũn ngã xuống đất, Thiên Tà đi tới trước mặt nàng, vuốt nhẹ Cự Long một chút, sau đó một dòng tinh dịch nóng bỏng phun ra, dính đầy trên mặt nàng. Bởi vì Ngọc Linh thờ dốc lên miệng còn hơi há ra để hít thở, Thiên Tà chớp lấy cơ hội, cắm Cự Long vào trong miệng nàng, số tinh dịch còn sót lại toàn bộ bắn vào bên trong.

Ngọc Linh lúc này linh hồn đã ly khai thân thể, nàng chỉ cảm thấy trong miệng có rất nhiều nước, nàng nhanh chóng nuốt xuống bụng.

Thiên Tà ở một bên nhìn thấy nàng như vậy, thân thể hắn lại nóng lên, nhưng sau đó hắn kìm chế lại, lau sạch tinh dịch dính trên mặt nàng, sau đó ôm nàng lên giường ngủ.

(Chương này chưa hết nhé, còn đại chiến trên giường nữa)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 58: 18+ Cắm trẻ em

Sáng sớm hôm sau, Thiên Tà bị người đánh thức, hắn cảm thấy giữa hai chân mình có thứ gì đó đang ngo ngoe. Xóc chân lên thì thấy Ngọc Linh đang ngồi xôm giữa hai chân, miệng không ngừng phun ra nuốt vào Cự Long. Sáng sớm kích thích làm cho hắn vô cùng thoải mái, nằm im hưởng thụ một chút, sau đó kéo Ngọc Linh lên, cười hỏi:

- Sáng sớm mà đã chăm chỉ làm việc như vậy rồi sao?

- Người không thích...

Ngọc Linh khuôn mặt đỏ lên, hỏi lại. Nàng tỉnh dậy lúc sớm, thấy mình vẫn còn đang nằm trong ngực hắn, nhìn hắn đang ngủ say, mà một tay vẫn cầm lấy ngực mình, nàng khẽ cười một tiếng. Nhớ tới tối hôm qua, trong lòng không tự chủ được mà nóng lên.

Hôm qua là nàng lần đầu tiên được nếm thử mùi vị cao trào. Nàng lúc đó còn lơ mơ nuốt tinh dịch của hắn vào bụng. Lắc đầu, nàng ngồi dậy thì cảm thấy chân mình xẹt qua cái gì đó nóng bỏng, mở chăn ra thì thấy Cự Long không lồ của hắn đã ngẩng đầu, lại nhìn nụ cười đậm đàng trên mặt hắn, thậm chí nói: Người này ngủ mơ cũng mơ những thứ đậm đàng như vậy. Nàng lại nhìn Cự Long, nó dường như một vật vô cùng xinh đẹp, nó tỏa ra sức hút mạnh mẽ, khiến nàng không tự chủ được nhẹ sờ một cái. Sau đó mới dẫn đến việc nàng chui trong chăn há miệng phục vụ cho hắn.

- Sao lại không thích được chứ.

Thiên Tà cười cười nhìn nàng, sau đó há miệng ngậm lấy một bên núm vú vào miệng. Bởi vì hôm qua hai người không ai mặc quần áo, nên hắn chỉ việc há miệng ngậm lấy.

- A....

Một luồng khoái cảm xộc thẳng lên não, Ngọc Linh thân thể lập tức mềm nhũn ra, hơi thở của nàng cũng bắt đầu trở lên dồn dập.

Thiên Tà miệng ngậm lấy núm vú của nàng liếm mát, mà tay hắn cũng đã chiếm giữ một bên ngực khác, bàn tay to không ngừng xoa bóp, khiến ngực nàng biến đổi thành nhiều hình dạng, sau đó hai ngón tay hắn xoa xoa núm vú của nàng.

- A.... Nhẹ một... Chút... Người sắp cần.... roi vì ta... Nha... A....

Ngọc Linh há to miệng rên rỉ, nàng ôm chặt lấy đầu của hắn ấn vào trong ngực mình. Nàng bị hắn làm cho vô cùng thoải mái, cả người như muốn bay, điều duy nhất nàng có thể làm là ôm chặt lấy đầu hắn. Mà hắn như muốn hút sữa của nàng vậy, nàng cảm thấy núm vú của mình bị môi hắn kẹp chặt, sau đó lại là hàm răng của hắn cắn lấy, kéo kéo. Đầu lưỡi còn không ngừng gầy gầy núm vú, sau đó còn di chuyển xung quanh núm vú.

- Sao không thấy sữa chảy ra vậy, bộ ngực lớn như vậy mà.

Thiên Tà ngẩng đầu lên hỏi nàng, sau đó lại cúi đầu xuống tiếp tục công tác.

- Ta.... Ta đâu có mang thai hài tử... đâu mà có sữa... Lần trước... Sinh Tuyết Cầm cũng là... Cũng là vài chục năm trước rồi... Nếu... Nếu người muốn uống... Thì... Thì... Đợi ta mang hài tử... Rồi cho người uống...

Ngọc Linh thở dốc, hai mắt nhắm nghiền, hưởng thụ hắn mang đến khoái cảm. Cùng hắn ở một chỗ yêu thương, nàng cảm thấy vô cùng thoải mái, về phần mang hài tử có phải muốn thật hay không nàng cũng không biết.

- Mẹ... Mẹ... Người dậy chưa?

Đột nhiên bên ngoài cửa vang lên tiếng gọi của Tuyết Cầm. Ngọc Linh kinh hoàng, vội vàng ra dấu cho Thiên Tà dừng lại, sau đó hỏi:

- Tuyết Cầm a...

- Mẹ dậy chưa. Con vào nhé.

- Mẹ... Mẹ đang thay quần áo. Con đừng vào, mà có chuyện gì vậy?

Ngọc Linh nghe nàng muốn vào, lập tức lung tung tìm cớ ngăn cản nàng.

- Con đến nói cho mẹ một chút, hôm nay chúng ta sẽ rời khỏi đây. Một lúc nữa sẽ xuất phát.

Giọng nói của Tuyết Cầm tiếp tục truyền tới. Ngọc Linh đang định trả lời Tuyết Cầm thì nàng im bật, lúc này Thiên Tà đã di chuyển xuống hai chân nàng,

lật người nàng lại, làm cho nàng quỵ trên giường, còn hần nhẹ nhàng liếm lấy âm đạo của nàng.

- A....

Ngọc Linh hưng phấn kêu lên một tiếng, con nàng còn đứng ở cửa phòng mà nàng lại kêu lên thoải mái như vậy, chắc chắn Tuyết Cầm sẽ biết. Trung lòng bắt đầu không ngừng oán trách Thiên Tà, sớm không liếm muộn không liếm, lại liếm ngay vào lúc này. Lúc hai mẹ con đang nói chuyện với nhau, muốn liếm ít nhất cũng phải đợi Tuyết Cầm rời đi đã chứ. Ngọc Linh cắn chặt hàm răng lại, không để cho mình phát ra những tiếng khó xử.

- Mẹ, ngài làm sao vậy?

Quả nhiên Tuyết Cầm nghe thấy tiếng kêu của Ngọc Linh, nàng quan tâm hỏi.

- A... Không... Không có... Gì... Mẹ không sao.... A....

Ngọc Linh cắn răng nói, nàng bị Thiên Tà trêu chọc, liếm mút khiến cho khoái cảm liên tục truyền lên não, khiến nàng mềm nhũn ra, không có chút sức lực nào.

- Mẹ, ngài không sao thật chứ.

- Mẹ không... Không sao. Có lẽ hơi mệt... Mẹ nghỉ ngơi một chút... Là khỏe... Con đừng lo lắng... A....

- Vậy người nghỉ ngơi đi. Ta đi trước.

Nghe tiếng bước chân của Tuyết Cầm dần dần đi xa, Ngọc Linh vội vàng dùng tay bịt miệng mình lại, không để cho mình rên rỉ ra tiếng. Tiếng bước chân biến mất, nàng không chịu nổi nữa, buông tay ra kêu lên một tiếng

- A...

May mắn là Tuyết Cầm đã đi xa, nếu không nàng rất có thể sẽ quay lại vì tiếng kêu chỉ có trong khi làm tình thoải mái này.

- Ngọc Linh a.... Nói chuyện với con gái giường như làm cho nàng rất kích thích nha. Xem này, dâm thủy nhiều quá.

Thiên Tà vừa liếm mút, vừa trêu chọc nàng.

- A... Ta muốn... Thiên Tà.... Mà chơi ta... Chơi ta... Nha... Cho ta... Ta không chịu nổi nữa... A....

Ngọc Linh cố gắng nâng cao bờ mông của mình, hai tay còn không ngừng tách ra hai bên mông, cho âm đạo càng thêm lộ ra trước mặt hắn. Ngọc Linh không ngờ tới, nàng nói chuyện với con mình, một bên vùng trộm với Thiên Tà lại có cảm giác mãnh liệt như vậy. Cảm giác so với tối hôm qua còn mãnh liệt hơn, nàng cảm thấy toàn thân ngứa ngáy, trống rỗng. Bị Thiên Tà bàn tay cùng đầu lưỡi không ngừng quấy phá âm đạo, nàng toàn thân run rẩy lên, sâu bên trong âm đạo một dòng dâm thủy trào ra, vung vẩy khắp nơi. Mặc dù không nhìn thấy nhưng nàng cũng biết âm đạo của mình bây giờ ẩm ướt như thế nào.

- Ngọc Linh thật dâm đảng nha. Mới bị ta liếm một chút đã chảy ra nhiều dâm thủy như vậy. Thật nhiều dâm thủy nha, chảy ướt cả giường rồi.

Thiên Tà ngậm lấy hạt đậu đỏ đã sung huyết cứng rắn lộ ra ngoài của nàng, hai ngón tay hắn còn cắm vào bên trong âm đạo của nàng, không ngừng ra vào, moi móc bên trong.

- Đứng... Như vậy... Ta muốn.... Nhanh cho ta... Nha.... Đứng cẩn chỗ đó nữa.

Ngọc Linh không ngừng hẩy mông mình về phía sau, trong miệng dâm đảng rên rỉ, cầu xin hắn.

Thiên Tà cười dâm, tay cầm lấy Cự Long ma sát xung quanh âm đạo của nàng, nói:

- Ngọc Linh thật là quá dâm đảng mà, ta nhìn thấy hai cái động liên, chọc vào động nào bây giờ.

- Cho ta... Nhanh cắm vào.... Không phải.. Người muốn... Muốn uống sữa sao..... Nhanh cắm ta đi... Nếu không thì làm sao có... Có sữa... Nha....

- Được... Ta cắm....

Thiên Tà nói xong, mông hơi động một chút, Cự Long tách ra hai mép âm đạo của nàng PHỐC một tiếng đâm vào bên trong.

- A.... To quá.... To quá nha....

Ngọc Linh phát ra từng tiếng khàn khàn rên rỉ, hai tay nàng bám chặt lấy ga giường, bờ mông không ngừng nâng cao lên nghênh đón hắn mạnh mẽ đâm chọc.

Không lâu sau, thân thể nàng run lên, co giật, trong âm đạo một dòng dâm thủy phun ra ngoài, chảy róc rách xuống đất.

Thiên Tà cũng không dừng lại, hần tiếp tục cày cấy thêm một lúc nữa rồi gằm lên một tiếng, Cự Long phun ra một dòng tinh hoa vào sâu trong âm đạo của nàng.

- A.... Nóng quá.... Ta lại... Lại tới nữa... A aaaa....

Ngọc Linh hét lên một tiếng, sau đó nằm co quắp trên giường, hơi thở dồn dập, đôi mắt khép chặt lại say sưa tận hưởng cao trào.

Bởi vì nàng sắp rồi đi lên Thiên Tà cũng không tiếp tục chơi nàng, hần xuất tinh cho nàng xong rồi bò tới trước mặt nàng, cầm lấy Cự Long đặt trên môi nàng ma sát. Ngọc Linh vô ý thức há miệng ra ngậm lấy Cự Long của hần liếm mát, giúp hần xử lý sạch sẽ.

Mặc xong quần áo, Thiên Tà cúi đầu xuống hôn nàng một chút, Ngọc Linh cũng kịch liệt đáp trả, sau đó nàng nằm trên giường nhìn hần, nói:

- Ta có phải hay không rất dâm dăng rồi.

Thiên Tà gật gật đầu, không nói gì.

- Tại ngươi, tại ngươi mà ta mới trở nên như vậy nếu không phải do ngươi thì ta...

Không đợi nàng nói hết, hần lại cúi xuống hôn nàng, sau đó nói:

- Nàng dâm dăng, nhưng ta thích. Nghi ngơi đi, nghe Tuyết Cẩm nói một lúc nữa sẽ rồi đi, nàng đừng nghỉ nhiều.

Thiên Tà nói xong quay đầu bước ra cửa. Bỗng nhiên hần quay đầu lại nói:

- Lần sau có dịp đến Bách Hoa Cốc. Ta muốn song phi..

Nói xong rồi đóng cửa lại. Ngọc Linh nghe xong vô cùng ngại ngùng, máng hần một chút, sau đó thầm nói ""Chỉ cần ngươi có bản lĩnh, ta cũng không ngại chiều theo ý ngươi ""

Những lời này dĩ nhiên Thiên Tà không nghe được, nếu không hần đã nhảy lên vì vui sướng. Vừa rồi hần chỉ nói đùa một chút, nếu thật sự tới mẹ con song phi... Hắc Hắc.

Dọc đường đi, Thiên Tà nhớ tới Ma Hỏa, có lẽ cũng phải nhanh chóng tìm kiếm các loại Hỏa Diễm khác cho nó hấp thụ. Ma Hỏa bây giờ chưa đủ nóng để nung nấu Thiên Văn Thiết. Nhớ tới Mị Mị, cô nàng này sống ở chỗ này lâu như vậy, có lẽ nàng sẽ biết.

Thiên Tà đi tới chỗ ở của Mị Mị, thấy nàng và Huyền Nguyệt đang ngồi nói chuyện rất vui vẻ, hần mỉm cười, đi tới ôm lấy Huyền Nguyệt, hôn nhẹ một chút rồi hỏi:

- Hai người nói chuyện gì mà vui vậy, cho ta nghe với.

- Hừ... Chúng ta nói chuyện của phụ nữ, không lẽ ngươi muốn nghe?

- Khục... Khục..

Thiên Tà nghe Mị Mị nói, hần ho khan một tiếng, chị em phụ nữ có rất nhiều việc riêng tư mà đàn ông tốt nhất là không nên nghe.

- Nói đi, lần này đến chỗ ta có việc gì. Ta cũng không tin ngươi tốt bụng như vậy đến thăm ta.

Thiên Tà cười cười, từ khi đưa Mị Mị về đây hần quả thật chưa từng đến thăm nàng.

- Mị Mị, nàng biết nơi nào có Hỏa Diễm cực mạnh sao.

- Hỏa Diễm? Để ta nhớ lại một chút.

Thiên Tà nghe vậy cũng im lặng nhìn nàng, một lúc sau, Mị Mị nhìn hần, nói:

- Có... Nhưng khá nguy hiểm.

- Ở đâu vậy?

- Địa bàn năm xưa của Ma Tộc.

Huyền Nguyệt im lặng ở bên cạnh, lúc này mới lên tiếng hỏi:

- Công tử, chúng ta đi sao?

- Đi, làm sao lại không đi. Đừng nói địa bàn năm xưa, coi như là nơi ở của toàn bộ Ma Tộc bản Công tử cũng muốn đi.

Thiên Tà mỉm cười nói.

- Nếu người muốn đi... có thể hay không cho ta đi cùng?

Mị Mị chần chờ hỏi. Nàng cũng quá chán ghét ngồi lỳ ở một chỗ rồi.

Thiên Tà nhìn vào mắt nàng một chút, sau đó gật gật đầu:

- Đi, sao lại không thể. Chúng ta xuất phát ngay bây giờ, có ai cần chuẩn bị gì không?.

---- Không có ai bình luận nữa ah. Chán quá. Chắc cả YY đại lục này chỉ có một mình ta vừa xem AV vừa viết truyện sắc quá ----

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Ma Vực

Sau mười ngày thì đám người Thiên Tà, Huyền Nguyệt và Mị Mị cũng tới được nơi mà Mị Mị nói có Hóa Diễm. Lần này xuất phát hẳn định cho Lãnh Dao đi theo nhưng đáng tiếc là nàng còn chưa xuất quan. Dặn dò đám người Băng Nguyệt cung một chút rồi hẳn cười phi hành yêu thú lên đường. Sau khi nghỉ ngơi một ngày trong Ma Thành, thành trì duy nhất bên cạnh Ma Vực, nghe ngóng một chút thông tin về Ma Vực rồi ba người cũng ra khỏi thành tiến vào Ma Vực.

Địa phương này mặc dù là địa điểm cũ của Ma Tộc nhưng bây giờ có rất nhiều võ giả tụm năm tụm ba đi vào bên trong thám hiểm, kiếm cơ duyên. Đám người vừa đi vừa chém gió xôn xao.

- Đây, người nghe nói gì không?

- Nói gì?

- Nghe nói Băng Nguyệt cung có một tên nam thanh niên tên là Thiên... Thiên gì đó ta cũng nhớ.

- Thiên Tà đúng không?

- Đúng rồi, Thiên Tà.

- Ukm vậy hẳn làm sao? Không lẽ bị ai giết?

- Hẳn không làm sao cả, chỉ là có một mình hắn ở trong môn phái toàn nữ nhân đó, các người nghĩ thử xem, hẳn liệu có thể bị ép khô mà chết không?

- "...

- Ta nói người anh em này, người trong đầu toàn những chuyện như vậy sao?

- Không lẽ người không nghĩ tới.

- Hừ, muốn nghĩ bậy bạ thì ít nhất cũng phải có thực lực mới được.

- Đúng vậy, ta cũng phải cố gắng tu luyện, tăng cao tu vi rồi giải cứu những mỹ nữ ở trong Băng Nguyệt cung khỏi bàn tay tà ác của Thiên Tà. Không đúng, phải giải thoát Thiên Tà khỏi bàn tay ma quỷ của đám mỹ nữ đó. Sau đó ta sẽ hy sinh thân mình thế chỗ hắn. Hắc... Hắc...

- ...

Hơn một giờ trôi qua, đám người Thiên Tà cũng tới mép ngoài của Ma Vực. Từ chỗ hắn đứng, có thể quan sát thấy phía trước là vô số những ngọn núi cao, trải dài bất tận. Cây cối xanh tốt che đầy lại toàn bộ địa hình hiểm trở nơi đây, trên những ngọn cây là sương mù dày đặc màu đen bao phủ, bên trong còn thỉnh thoảng truyền ra tiếng yêu thú gầm thét khiến người ta lạnh sống lưng.

Thiên Tà không có một chút nào do dự, thân hình chậm rãi tiến vào bên trong. Huyền Nguyệt và Mị Mị cũng nhanh chóng đi theo. Ba bóng người từ từ biến mất trong rừng cây.

Đi được vài trăm mét, trên ngọn cây đột nhiên một bóng đen lao xuống, một con Roi Quỷ khổng lồ, ánh mắt khát máu nhìn Thiên Tà, sau đó tốc độ cực nhanh lao tới.

- Xoẹt.

Ánh kiếm lóe lên, Roi Quỷ khổng lồ kêu thảm thiết một tiếng, rồi lại một ánh kiếm nữa lao tới, Roi Quỷ bị chém làm hai nửa. Nhưng tiếng kêu của nó đã đánh động vô số con Roi Quỷ khác, chúng từng đàn từng đàn từ trên những ngọn cây lao xuống.

Mị Mị lúc này tiến lên phía trước một bước, nâng giờ một tay lên, một vòng sáng màu đỏ như máu được hình thành, sau đó vô số những sợi máu nhỏ như sợi chỉ đỏ bay ra, xuyên qua thân thể những con Roi Quỷ khổng lồ kia. Sau đó cảnh tượng khủng bố xảy ra, những con Roi Quỷ bị sợi tơ xuyên qua thân hình nhanh chóng khô quắt lại, phút chốc chỉ còn lại da bọc xương rồi rơi xuống đất. Vài phút sau thì đám Roi Quỷ khổng lồ toàn bộ bị hút khô.

Thiên Tà nhìn Mị Mị một chút, cũng không nói gì rồi tiếp tục tiến lên. Ma Tộc công pháp vốn quỷ dị, hung ác, hẳn cũng không lạ lắm gì.

Trong rừng rậm sâu bên trong Ma Vực, ba thân ảnh đang không ngừng tiến vào khu vực trung tâm, ngay sau lưng họ là thi thể của một con yêu thú khổng lồ đã bị hút khô. Ba người này chính là đám người Thiên Tà. Ba ngày trôi qua, bọn họ cũng đã tiến vào gần khu vực trung tâm, ba ngày này Thiên Tà và Huyền Nguyệt cũng đã quen với thủ đoạn hút máu yêu thú để cao tu vi của Mị Mị. Thiên Tà cũng đã nói với nàng là không được dùng loại Công pháp này ở chỗ đông người, tránh những rắc rối ngoài ý muốn, mặc dù hẳn không sợ hãi rắc rối nhưng hẳn cũng không muốn mình bị quấy rầy quá nhiều.

- Có khí tức của Ma Tộc

Mị Mị đột nhiên nhìn về phía trước rồi nói. Thiên Tà gật đầu, cẩn thận đi về phía trước. Bọn họ đi thêm nửa giờ nữa, thì thấy phía trước mắt là ba thân ảnh mặc đồ màu đen, Thiên Tà nhìn kỹ một chút thì thấy là hai nam một nữ, họ đang đứng nói chuyện gì đó. Mà bên cạnh ba người bọn họ là một đám người ngồi trên đất, khuôn mặt hoảng sợ.

- Đám người này xử lý thế nào, một đám Trúc cơ cảnh yếu đuối, dù lại cũng không có tác dụng gì, không bằng chúng ta trực tiếp giết chúng.

Một người nam nhân nhìn hai tên đồng bọn của mình nói.

- Làm sao lại không có tác dụng, không phải bọn chúng có rất nhiều tinh huyết đó sao. Chúng ta giữ lại từ từ hút khô bọn chúng.

Người nam nhân còn lại nhìn về phía đám người, nói.

Một cô gái trẻ sắc mặt trắng bệch, kinh hoàng nhìn ba người, sợ hãi hỏi:

- Các người... Các người muốn làm gì?

- Muốn biết vậy sao, để ta nói cho các người biết.

Tên thanh niên ánh mắt tà ác, khát máu nhìn đám người, nói:

- Ma Tộc chúng ta tu luyện một loại Công pháp, chỉ cần liên tục có tinh huyết, chúng ta không những có thể tăng cao tu vi, lại còn có thể chữa trị thương thế, hiệu quả như đan dược của Nhân loại các người vậy.

Nói xong hắn xoa mặt cô gái trẻ, nói:

- Nói như vậy các người đã hiểu chưa.

Cô gái trẻ nghe hắn nói vậy, thân hình run lên, thanh âm kinh hoàng hỏi:

- Các người muốn... Muốn hút tinh huyết của... Chúng ta...

- Đúng vậy nha. Không tính quá ngặt.

Tên thanh niên kia nói xong, còn nở một nụ cười nhìn nàng, sau đó lè lưỡi ra liếm má nàng, nói:

- Yên tâm đi, ta sẽ cho cô chết trong thoải mái, ta chỉ nghe nói nhân loại nữ nhân rất dâm đẳng, còn chưa được thử nghiệm bao giờ.

Tên thanh niên Ma Tộc này nói xong, ngón tay chậm rãi di chuyển xuống cổ nàng, rồi xuống ngực nàng.

- Dừng lại, người không được làm vậy. Các người mau thả chúng ta ra, phụ thân ta là thành chủ Ma Thành. Các đám động đến chúng ta, phụ thân ta sẽ san bằng cả Ma Vực này.

Một tên thanh niên đứng dậy, lớn tiếng nói.

- Vậy sao, ta muốn xem phụ thân người như thế nào san bằng Ma Vực.

Tên thanh niên Ma Tộc rút tay ra khỏi ngực cô gái, ánh mắt hài hước nhìn người thanh niên kia, sau đó chậm rãi đi tới.

- Người... Người muốn làm gì... Người đừng lại đây...

Người thanh niên kia hiểu được ý của hắn, thân hình run rẩy, không ngừng lùi về phía sau.

Tên thanh niên Ma Tộc kia cầm lấy tay người này, RẮC một tiếng bẻ gãy tay hắn. Không đợi người thanh niên này kêu đau, thì một chưởng đập vào đầu hắn, khiến đầu lâu nát bét, máu tươi văng tung toé.

- A....

Một loạt những tiếng thét kinh hãi truyền ra từ miệng đám người nhân loại, cả các khuôn mặt tái nhợt, hoảng sợ lùi về phía sau.

Người thanh niên Ma Tộc kia đưa cánh tay dính đầy máu tươi lên miệng liếm một cái, sau đó tàn nhẫn nhìn đám người nói:

- Muốn sống lâu thêm một chút thì im lặng cho ta. Kẻ nào nhiều chuyện thì lập tức được đi theo hắn.

Đám người nghe vậy lập tức ngậm chặt miệng lại, không ai dám nói gì nữa.

- Được rồi, Lãnh Huyết, hù dọa bọn chúng một chút là được rồi, không cần giết bọn họ như vậy. Đừng quên bọn chúng là nguồn cung cấp tinh huyết cho chúng ta.

Người thanh niên Ma Tộc bên cạnh lúc này mới lên tiếng, nhìn đồng bọn của mình nói .

- Yên tâm đi, ta nhớ rõ.

Người thanh niên tên là Lãnh Huyết cười nói.

- Hai người các ngươi cũng quá lãng phí rồi, nhiều tinh huyết như vậy mà.

Cô gái trẻ tuổi lên tiếng, sau đó đi tới bên cạnh cái xác đã vừa bị nổ nát đầu kia, rồi cúi đầu xuống cắn vào cổ cái xác bắt đầu hút máu.

Thiên Tà thấy cảnh như vậy, hắn nhìn về phía Mị Mị.

Mị Mị cũng thấy ánh mắt của hắn, nàng nhỏ giọng, nói:

- Ở Ma Tộc, chuyện như vậy là bình thường, có người nào trong nhân loại các ngươi tu luyện mà không dùng đan dược không, trong mắt Ma Tộc, tinh huyết nhân loại chính là đan dược.

Nàng liếc hắn một cái, nở nụ cười quyến rũ, nói:

- Ngươi yên tâm đi, ta không dùng loại thủ đoạn thấp kém như vậy, người ta chưa từng hút máu bằng cách như vậy nha...

- Yêu tinh, tin hay không bản Công tử lập tức ăn ngươi.

Thiên Tà thấy Mị Mị biểu tình mê người như vậy, hắn đưa tay bóp nhẹ máng nàng một chút.

- Ân...

Mị Mị đột nhiên bị hắn tấn công, khiến nàng bất ngờ rên rỉ lên một tiếng, khuôn mặt đỏ lên nhìn hắn, nhưng nàng cũng không đẩy tay hắn ra, mà là nhẹ tựa vào người hắn.

Huyền Nguyệt ở bên cạnh nhìn thấy vậy, nàng cũng không nói gì, chỉ cười cười nhìn hai người.

Thiên Tà thấy nàng không phản đối, hắn cũng vui vẻ tiếp tục xoa bóp máng nàng, bàn tay còn luồn cả vào bên trong quần nàng xoa bóp cho thoải mái. Một tay khác cũng di chuyển qua máng Huyền Nguyệt, hai tay cùng xoa bóp máng hai nàng.

Mị Mị không nhịn nổi, âm thanh trong miệng nàng mỗi lúc một lớn hơn, kinh động đến đám người Ma Tộc kia.

- Ai...

Người thanh niên Ma Tộc kêu lên một tiếng, sau đó thân hình lóe lên, nhanh chóng đi tới vị trí của ba người. Sau đó một chưởng đánh ra, một bàn tay màu máu hướng về phía ba người Thiên Tà lao tới.

- Oanh...

Huyền Nguyệt cũng vô cùng cảnh giác, nàng nhanh chóng chém ra một kiếm. Màu đỏ bàn tay và Ánh kiếm va chạm với nhau, ánh kiếm sắc bén nhanh chóng bỏ đi bàn tay màu đỏ,

- Oanh... Oanh

Hai nửa bàn tay rơi xuống mặt đất bên cạnh, tạo ra hai cái hố sâu hoắm.

- Vèo Vèo

Hai tiếng xé gió vang lên, hai người còn lại của Ma Tộc cũng đã đuổi tới.

- Có thể ngăn chặn một chương của ta, các ngươi cũng có chút thực lực.

Người thanh niên Ma Tộc kia nhìn ba người, nói. Lúc này ánh mắt hắn nhìn về phía Mị Mị, kinh ngạc, nói:

- Ma Tộc. Ngươi là Ma Tộc, khí huyết còn là thuần Ma Tộc.

----- Đọc xong nhớ để lại bình luận góp ý cho bản nhân nhé. Đừng ăn xong phải đi bỏ đi như vậy, ta buồn lắm -----

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Ma Tộc - Ma Tộc

Nữ tử Ma Tộc tàn nhẫn nói:

- Dù năng tình huyết có hay không tình thuần, hôm nay cũng sẽ là mối của chúng ta.

Tên thanh niên kia cũng gật đầu, sau đó lại đánh ra một chương về phía ba người. Huyền Nguyệt rút ra Huyền Băng kiếm, sau đó cũng nhanh chóng bỏ ra một kiếm.

- Oanh

Một ánh kiếm lớn chém vào huyết sắc bàn tay, tạo ra một tiếng nổ lớn. Hai người cùng bị lực phản chấn làm lui về phía sau vài bước.

Lúc này cô gái Ma Tộc kia ánh mắt nhìn chăm chú Thiên Tà, sau đó thân hình lóe lên, biến mất. Vài giây sau, trước mặt Thiên Tà huyết quang lóe lên lần nữa, nữ tử Ma Tộc xuất hiện trong không trung. Hai tay hợp lại đánh ra một chương về phía hắn. Mắt thấy huyết chương sắp vào chạm với Thiên Tà, thì chuyện lạ phát sinh, thân thể hắn như trong suốt vậy, huyết chương chui qua thân thể hắn tạo thành một lỗ hổng lớn, nhưng không có máu me bắn tung toé, mà là khi chương ấy vừa đi qua, chỗ thủng đó lại nhanh chóng hiện ra bình thường. Huyết chương xuyên, thân thể Thiên Tà, nện xuống phía sau lưng hắn, một cây đại thụ lớn.

- Oanh

Mặt đất gần như rung chuyển, đại thụ bị huyết chương đánh trúng thân cây chia ra làm đôi, đổ ngã ra hai bên.

Nữ tử Ma Tộc nhìn Thiên Tà, nói:

- Hừ... Không nghĩ tới ngươi cũng né được. Mặt trắng nhỏ, Ta muốn từ từ uống máu của ngươi đến khi nào ngươi chết khô mới thôi.

- Máu của ta ngươi không uống nổi, tránh qua một bên đi, đừng làm phiền ta.

Thiên Tà nhìn nàng nói, ánh mắt vô cùng tha thiết khuyên bảo.

Hừ

Ma Tộc nữ tử hừ lạnh một tiếng, nàng muốn tiếp tục công kích, nhưng tiến lên phía trước vài bước, nàng lập tức cảm thấy toàn thân như bị núi lớn đè xuống vậy, vội vàng nhảy về phía sau. Thử lại vài lần vẫn như vậy, chương pháp đánh ra hoàn toàn biến mất trong khu vực xung quanh Thiên Tà. Nàng chuyển mục tiêu qua người Huyền Nguyệt. Nhìn Lãnh Huyết đang giao chiến với Huyền Nguyệt, nói:

- Chúng ta liên thủ giải quyết người này, sau đó chém tên kia, hắn quá quý dị rồi.

Nói xong cũng lao vào chiến đấu.

Một bên khác, lúc này tên thanh niên Ma Tộc còn lại vẫn đang nhìn chăm chăm vào Mị Mị, sau đó cũng đánh ra một chương.

Mị Mị giờ một tay lên, trước mắt từng luồng khí màu đỏ nhanh chóng tập trung lại, sau đó biến thành một đám yêu thú hung dữ hướng về phía tên thanh niên kia lao tới. Trên đường đi cuốn bay cả Huyết chương.

Người này lập tức biến sắc, vội vàng nhảy về phía bên cạnh.

ẦM... ẦM.... ẦM...

Mặt đất rung chuyển dữ dội, vị trí lúc này tên thanh niên kia đứng bị oanh thành một cái hố sâu, đất đá bay tứ bụi. Hai người nhanh chóng lao vào nhau đại chiến, sức chiến đấu có vẻ ngang hoặc nhau. Mị Mị tu luyện chính là mị thuật, nhưng nàng không dùng đến, mà hai người Quyền đối Quyền đánh nhau.

Phía bên kia Huyền Nguyệt cũng không ngừng công kích Lãnh Huyết và nữ tử Ma Tộc, khiến bọn họ không ngừng bại lui.

- Grào....

Một thanh âm rỗng ngấm vang lên, phía sau Huyền Nguyệt hư ảnh của Rồng xuất hiện, hư ảnh này khá rõ ràng, thân hình màu vàng, lân giáp dày đặc, sáng lấp lánh. Hư ảnh Long xuất hiện, tạo ra một luồng uy áp cực lớn đến vạn vật xung quanh, khiến chúng không ngừng run rẩy.

- Long Chấn Bát Phương.

Huyền Nguyệt thân hình lơ lửng trong không trung, Huyền Băng kiếm uy lực khủng bố chém xuống.

Trong nháy mắt, ánh kiếm hóa thành một đầu Long ảnh lao tới phía Lãnh Huyết và nữ tử Ma Tộc.

- Ngươi rốt cuộc là thứ gì?

Ma Tộc nữ tử biến sắc nói. Long ảnh xuất hiện, nàng cảm thấy máu huyết trong cơ thể mình không ngừng sôi trào lên, một loại cảm giác áp bách bao trùm cả cơ thể.

- Cẩn thận...

Lãnh Huyết gầm lên một tiếng, sau lưng hai người hợp lực tạo thành một lớp huyết sắc lá chắn chặn trước người.

Long ảnh dừng mảnh lao tới, liên tục va chạm với màn chắn, không khí kịch liệt lay động, xung quanh cây cối ầm ầm đổ ngã.

Long ảnh không ngừng va chạm, khiến tấm chắn xuất hiện những vết rách, những vết rách này càng lúc càng lan rộng hơn.

ẦM.. PHỐC... PHỐC..

Không lâu sau thì tấm chắn vỡ nát, Lãnh Huyết và nữ tử phun một ngụm máu tươi, thân hình bay ngược về phía sau, va vào một thân cây lớn. Hai người nhanh chóng đứng dậy, thân hình lóc lên, nhưng không phải hướng Huyền Nguyệt lao tới, mà là hướng đám võ giả kia lao tới. Sau đó mỗi người túm lấy một người, há miệng cắn vào cổ hần, bắt đầu hút tinh huyết. Không lâu sau, hai người thương thế không những hồi phục, mà khí tức cũng mạnh hơn một chút.

- Ha... Ha... Ngươi mạnh hơn thì làm sao, dù sao ngươi cũng là nhân loại, còn chúng ta là Ma Tộc. Ma Tộc hiểu không? Chỉ cần có tinh huyết, chúng ta có thể vĩnh viễn chiến đấu mà không biết mệt mỏi. Ha... Ngươi... Tại sao...

Không đợi Lãnh Huyết nói xong, lúc này ở phía sau lưng hần, thanh niên Ma Tộc xuất hiện, không một chút báo trước dùng cánh tay đâm xuyên qua ngực hần. Sau đó rút cánh tay ra, trong lòng bàn tay còn có một trái tim đang đập.

- A....

Lãnh Huyết hét thảm một tiếng, thân thể ngã xuống đất.

- Ngươi...

Nữ tử Ma Tộc kinh hãi nhìn đồng bọn của mình, lúc này tên thanh niên kia hai mắt đỏ rực, khi nữ tử tiếp xúc với ánh mắt của hần, nàng run sợ, ánh mắt mang theo vô tận tà ác, hung tàn, huyết tinh.

- Ngươi... Tại sao....

Nữ tử chưa nói hết, một cánh tay lại đâm xuyên qua ngực nàng. Không một chút bất ngờ nào, lại là tên thanh niên kia.

Sau khi xử lý xong hai người, tên thanh niên này cũng móc tim mình ra, sau đó ngã xuống.

- Hừ... Như vậy có phải nhanh chóng giải quyết không. Để bọn chúng tự giết lẫn nhau, đỡ tốn thời gian.

Giọng nói này là của Mị Mị, nàng đã xử dụng mị thuật với tên thanh niên kia. Điều khiến hần chém giết đồng bọn của mình, đồng thời tự sát. Thiên Tà nhìn nàng nói:

- Cơ hội để cho các ngươi rèn luyện mình, vậy mà...

- Không phải ta muốn nhanh chóng tiến đến chỗ Hỏa Diễm, đỡ tốn thời gian của ngươi sao. Hừ... Ta muốn giúp ngươi mà ngươi không linh tình.

- Được rồi... Dù sao cũng đã giải quyết xong, đi thôi.

Thiên Tà cười lạnh, tiến lên ôm lấy eo của Huyền Nguyệt và Mị Mị.

- Hừ...

Mị Mị hừ nhẹ một tiếng, đang định nói gì đó thì Thiên Tà cúi đầu xuống hôn nàng. Một lát sau mới nhả ra, nói:

- Đi thôi.

- Ừm...

Mị Mị ngượng ngùng lên tiếng, ôm lấy cánh tay hắn rồi cùng bước đi.

Đi thêm ba ngày nữa thì cũng đến được nơi Mị Mị nói. Nơi này cũng không có gì đặc biệt, nhìn như một thung lũng, mặc dù cây cối không xanh tốt nhưng không khí khá yên bình.

- Chủ nhân... Phía trước có Hỏa Diễm khá mạnh, ta muốn nó.... Ta muốn nó....

Giọng nói trẻ con của Ma Hỏa truyền tới, không ngừng thúc dục Thiên Tà. Hắn cũng nhanh chóng đi vào trong thung lũng. Đứng trước một hồ dung nham, Mị Mị nói:

- Chính là chỗ này. Ta từng nghe nói nơi này có Hỏa Diễm.

Thiên Tà gật gù đầu, Ma Hỏa cũng đã xác định được Hỏa Diễm kia là ở trong đám dung nham này. Chỉ có điều..

- Công tử, Chúng ta xuống không được bên dưới, nơi này quá nóng.

Thiên Tà nghe Huyền Nguyệt nói vậy, hắn hỏi Ma Hỏa. Nhận được câu trả lời là nó sẽ bảo vệ ba ngày, không để bọn họ bị đốt cháy.

- Bám lấy tay ta. Chúng ta cùng nhảy xuống.

- Nhảy xuống sao. Sẽ bị đốt thành tro đó.

Mị Mị ngập ngừng nói. Thiên Tà buông tay nàng ra, gật đầu nhìn Huyền Nguyệt, sau đó hai người nắm tay nhau nhảy xuống trong sự kinh ngạc của Mị Mị. Thấy hai người dần dần chìm vào trong dung nham, nàng dậm chân, nói:

- Khốn kiếp... Ta có nói không đi sao... Hai người các ngươi khốn kiếp.... Tốt nhất chết cháy luôn ở dưới đó đi.

Mị Mị nói vậy, nhưng ánh mắt mang theo lo lắng không ngừng quan sát phía dưới hồ dung nham.

Mà lúc này Thiên Tà và Huyền Nguyệt được Ma Hỏa bao phủ, đang chìm dần xuống dưới hồ. Hai người ở trong vòng tròn do Ma Hỏa tạo ra, không có một chút cảm giác nóng bức nào.

Nhìn ngọn lửa nhỏ đang không ngừng bay lượn xung quanh Thiên Tà, Huyền Nguyệt hiếu kỳ hỏi:

- Công tử, đây chính là Ma Hỏa lúc trước, sao bây giờ không cảm thấy sức nóng của nó nữa vậy?

- Nó đã thần phục với ta, bình thường sẽ không phóng xuất khí nóng. Mà loại Hỏa này có hai loại lửa nóng lạnh, duy trì ở nhiệt độ Bình thường cũng vô cùng dễ dàng.

Hai người đi gần nửa giờ dưới đáy hồ dung nham, cuối cùng cũng tới đích. Phía trước bọn họ vài chục mét, có một đóa hoa đang tỏa ra Hỏa Diễm màu xanh.

- Địa Hỏa.

Thiên Tà mừng rỡ nói. Mà bên cạnh hắn Ma Hỏa cũng đã vô cùng kích động, không ngừng yêu cầu hắn tiến đến gần Địa Hỏa.

Địa Hỏa cũng là một loại Hỏa Diễm nằm trong Hỏa Bảng. Địa Hỏa tồn tại ở trong lòng đất, được dung nham quanh năm tôi luyện, uy lực vô cùng lớn, loại Hỏa này là nguyên nhân chính khiến dung nham phun trào, tạo thành hủy diệt.

Thiên Tà cũng tăng nhanh tốc độ tiến tới. Càng lại gần Địa Hỏa, cảm giác cũng càng nóng hơn, mặc dù bọn họ được Ma Hỏa che chở. Huyền Nguyệt toàn thân cũng đã ướt đầm mồ hôi, chịu đựng sức nóng, nàng cắn răng đi theo hắn về phía trước. Lúc này Địa Hỏa đang không ngừng được dung nham

tẩy rửa, mà nó cũng đang không ngừng hấp thu tinh hoa trong dung nham.

Hai người đi tới gần, vòng bảo hộ gần đụng chạm với Địa Hỏa, thì lúc này Ma Hỏa đang bay lượn xung quanh Thiên Tà nhào tới bao phủ lấy Địa Hỏa, rồi nhanh chóng bay tới bên cạnh hắn.

- Chủ nhân, ta cần thời gian hấp thu. Có lẽ khá lâu sau mới xong.

Thiên Tà gật gật đầu, thu Ma Hỏa lại.

----- Bình luận góp ý nào. Lâu rồi không thấy ai có ý tưởng nào hay hay một chút ---

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Đang vui. Cho thêm 1c 18+

- Nguyệt Nguyệt, chúng ta lên thôi.

Thiên Tà nhìn Huyền Nguyệt nói, bỗng dung ánh mắt của hắn chú ý đến ngực nàng. Bởi vì vừa rồi chảy mồ hôi nên quần áo của nàng có chút ẩm ướt. Bởi vì Thiên Tà lúc trước đã bắt ép nàng không được mặc nội y, nên cặp vú bị quần áo ướt dính sát vào, hai núm vú in dấu đậm nét qua lớp áo.

- Dạ, công tử.

Huyền Nguyệt bởi vì quần áo ẩm ướt khiến nàng hơi khó chịu, bàn tay không ngừng kéo kéo áo.

- Uỳnh...A...

Bởi vì Thiên Tà mãi nhìn nàng lên không chú ý đường đi, vòng bảo vệ va chạm vào một tảng đá trong hồ dung nham. Huyền Nguyệt bị va chạm bất ngờ khiến nàng lao đảo gần ngã, Thiên Tà vội vàng ôm lấy nàng vào lòng mình, bộ ngực lớn của nàng ép vào ngực hắn.

Thiên Tà ngửi thấy mùi thơm cơ thể của nàng, cảm nhận được bộ ngực mềm mại đang ép trong ngực mình, trong lòng hắn cũng không khỏi nóng lên.

- Nguyệt Nguyệt đẹp quá... Ta không chịu nổi nữa...

Huyền Nguyệt nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng của hắn, cảm thấy mình đang bị một bàn tay to xoa bóp, nàng cũng nhanh chóng động tình, nói

- Công tử... Nguyệt Nguyệt cũng... Cũng muốn...

Thiên Tà lập tức cúi đầu xuống hôn lấy đôi môi anh đào của nàng. Mà Huyền Nguyệt cũng không cự tuyệt, nàng hơi kiễng chân lên, hàm răng hé mở để cho lưỡi hắn tiến vào thăm dò trong miệng mình.

Đầu lưỡi hoạt động tích cực, hai tay hắn cũng không nhả rời, một tay ôm eo thon của nàng, tay còn lại từ từ kéo áo nàng xuống. Cặp vú trắng từ từ hiện ra, trắng hồng, vô cùng co dãn, trên đỉnh có hai hạt anh đào hồng hồng đã hơi cứng nhắc, vô cùng mê người.

- Đẹp quá.

Thiên Tà nói xong lập tức há miệng ngậm lấy một bên núm vú vào miệng, không ngừng liếm mát lấy. Tay kia cũng nhanh chóng cầm lấy bên vú còn lại, xoa bóp chúng thành rất nhiều hình dạng.

Huyền Nguyệt nhắm chặt hai mắt, khuôn mặt cũng đỏ lên, hô hấp càng lúc càng thêm dồn dập, hai núm vú bị hắn liếm mát, xoa nắn cũng nhanh chóng cứng rắn lên. Phía dưới âm đạo dâm thủy cũng chậm rãi chảy ra.

- Công tử... Liếm đi... Nguyệt Nguyệt cũng... Rất thích... Công tử liếm chúng...

Huyền Nguyệt nhẹ giọng nói, bộ ngực không ngừng ưỡn lên, hai tay ôm lấy đầu hắn dí mạnh vào ngực mình.

Thiên Tà càng thêm ra sức liếm mát, sau một lúc hắn cảm thấy lửa nóng trong cơ thể càng lúc càng thêm mạnh, phía dưới Cự Long cũng đã cứng rắn khó chịu, chống thành lều vải giữa hai chân hắn.

Thiên Tà ngồi xuống dưới đất, kéo váy nàng xuống. Bởi vì không mặc nội đồ lên toàn bộ nơi tư ẩn hiện ra trước mắt hắn. Ngón tay hắn từ trên mông nàng di chuyển xuống, hơi chạm vào Cúc hoa một chút, Cúc hoa lập tức co rút lại, ngón tay hắn tiếp tục di chuyển đến âm đạo của nàng. Cảm thấy âm đạo đã ướt đẫm, dâm thủy còn nhỏ giọt xuống ngón tay của hắn.

Thiên Tà dùng hai ngón tay kẹp lấy hạt đậu đã hơi nhô ra bên ngoài âm đạo của nàng, hơi kéo một chút, sau đó lại vãn về nhẹ. Bàn tay hần nhanh chóng bị dâm thủy của nàng làm ướt đầm.

Thiên Tà dùng tay tách ra hai chân của nàng một chút, sau đó há miệng ngậm lấy âm đạo của nàng, bắt đầu liếm mát. Sau đó đầu lưỡi chui vào bên trong.

Huyền Nguyệt tiếng rên rỉ lớn hơn, hai chân nàng kẹp chặt lấy đầu hần.

Thiên Tà tham lam hút lấy dâm thủy của nàng, giương như nó là một món mỹ vị ngon nhất trong thiên hạ, miệng ngậm lấy mép âm đạo kéo ra một chút, sau đó lại buông ra, đầu lưỡi chui vào bên trong mọi móc, không ngừng cuốn lấy dâm thủy.

Liếm mát một lúc, Thiên Tà đổi sang cầm một ngón tay vào trong âm đạo của nàng, cảm giác bên trong vô cùng chặt chẽ, ngón tay cũng chậm rãi di chuyển.

- Ân... Công tử.... Cự Long.... Nguyệt Nguyệt muốn... Cự Long... A.... Công tử... Nhanh cho Nguyệt... Nguyệt.... A....

Thiên Tà thấy nàng nói vậy, hần cũng đứng dậy cởi bỏ quần áo. Cự Long thoát khỏi trói buộc lao ra ngoài, lắc lư thị uy giữa không trung.

Thiên Tà ôm lấy nàng, Cự Long cũng không cắm vào bên trong, mà là không ngừng ma sát xung quanh âm đạo của nàng.

- Nguyệt Nguyệt, muốn sao?

Thiên Tà nói xong còn nhẹ liếm vành tai nàng một chút. Huyền Nguyệt thân thể run lên, toàn thân không có một chút sức lực.

- Công tử... Đừng trêu chọc... Nguyệt Nguyệt nữa... Nhanh cho ta... Nha.... A....

Không đợi nàng nói xong, Cự Long đã tách ra hai mép âm đạo, tiến vào bên trong. Sau đó Thiên Tà bắt đầu chậm rãi chuyển động.

Huyền Nguyệt khoái cảm ùn ùn kéo đến, hai chân nàng quặp lấy eo hần, hai tay thì ôm lấy cổ hần, trong miệng không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ dâm dăng.

Một lúc sau, hần để cho nàng quay lưng về phía mình, hần từ phía sau điều chỉnh Cự Long lại nhanh chóng cắm vào bên trong âm đạo đã ướt đầm dâm thủy của nàng, không ngừng ra vào.

- A....

Huyền Nguyệt kêu lên một tiếng, sau đó thanh âm của nàng bị những tiếng BA BA BA va chạm giữa hai người truyền tới lán át.

Huyền Nguyệt hô hấp dồn dập, miệng khi ngừng rên rỉ những tiếng dâm dăng, thân thể lao lên trên lại bị kéo xuống dưới theo từng lần Cự Long của hần đâm thọc. Nàng điều duy nhất có thể làm là chống tay lên kết giới, miệng rên rỉ, mặt sức hần chinh phạt mình.

Cứ như vậy một lúc, Thiên Tà nhấc một chân của nàng lên, làm cho một tay nàng vòng qua cổ hần. Sau đó tiếp tục mãnh liệt đâm thọc, đồng thời miệng hần cũng ngậm lấy một bên núm vú của nàng nhẹ nhàng liếm mát, cắn nhẹ.

Huyền Nguyệt tiếng rên rỉ càng thêm lớn hơn, dâm dăng hơn. Không lâu sau, âm đạo của nàng bóp chặt lấy Cự Long của hần, sau đó một dòng dâm thủy trào ra, tưới lên đầu Cự Long. Nàng đã cao trào. Thiên Tà vội vàng dừng lại, ôm chặt lấy nàng. Nếu hần không kịp thời ôm lấy, Huyền Nguyệt đã ngã xuống dưới.

Huyền Nguyệt lúc này mềm yếu vô lực, miệng thở hổn hển.

Đội nàng thanh tỉnh lại một chút, Thiên Tà lại cho nàng hai tay chống kết giới, Cự Long vẫn còn trong âm đạo của nàng lại tiếp tục điên cuồng mà đâm chọc.

Huyền Nguyệt rất nhanh lại hưng phấn lên, không ngừng đẩy hông về phía sau phối hợp với hần.

- A... Công tử... Nguyệt Nguyệt.... Sắp tới.... Lại bị người... Chơi chết... A....

Huyền Nguyệt cũng điên cuồng dâm dăng rên rỉ, rất nhanh thân thể lại run lên, nàng cao trào. Nhưng lần này Thiên Tà cũng không có dừng lại, mà tiếp tục mạnh mẽ cắm vào.

Huyền Nguyệt bị hần đưa lên một lần lại thêm một lần cao trào, nữ nhân sau khi cao trào một lần, lần cao trào sau cũng sẽ rất nhanh tiến tới. Thiên Tà điên cuồng đâm thọc thêm một lúc rồi Cự Long run lên, tình dịch âm ẩm phun vào sâu bên trong âm đạo của nàng. Huyền Nguyệt hét lên một tiếng sau đó toàn thân mềm nhũn ngã xuống, nằm im không nhúc nhích.

- Công tử... A.... Nguyệt... Nguyệt không... Không được nữa.... Để Nguyệt Nguyệt... Dừng miệng... Cho... Người ra... Được không.... A.... A....

Thiên Tà nằm trong kết giới, mà Huyền Nguyệt thì quỳ giữa hai chân hần, há miệng ngậm lấy Cự Long không lồ vào miệng, tận lực liếm mát.

Thiên Tà gần hai giờ này đem nàng đưa lên cao trào bảy, tám lần. Huyền Nguyệt âm đạo đã sưng đỏ, nàng thật sự không chịu nổi nữa, phải há miệng cầu xin hắn, dùng miệng giúp hắn.

Thiên Tà thấy nàng cũng thật sự chịu không được, hắn cũng không tiếp tục hành hạ nàng nữa. Để cho Huyền Nguyệt liếm mát một lúc, sau đó xuất tinh thẳng vào miệng nàng. Mà Huyền Nguyệt cũng không phản đối gì, cố gắng nuốt hết tinh dịch vào bụng, nhưng có vẻ như Thiên Tà xuất quá nhiều, nàng nuốt không kịp, tinh dịch tràn ra khóe miệng.

Sau khi xong xuôi, Thiên Tà đứng dậy mặc quần áo cho cả hai, sau đó nhanh chóng hướng về phía trên tiến lên.

----- Ta có việc bận 1-2 ngày. ACE thông cảm một chút, sắp đến tết rồi, đi kiếm ăn một chút. -----

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Cứu mỹ

Vài ngày sau, đám người Thiên Tà lấy tốc độ cực nhanh vượt qua Ma Vực. Trên đường đi chém giết không ít yêu thú và vài tên Ma Tộc người treu chọc bọn họ.

Ngay trước mắt xuất hiện một tấm bia đá ghi là Tiêu Dao Cốc, Thiên Tà cũng không chút do dự tiến vào. Bên trong là một cánh rừng rậm đen kịt, rừng rậm này vô cùng quỷ dị, chương khí mù mịt.

Đi thêm một lúc thì phía trước vang lên tiếng bước chân dồn dập, cách ba người gần trăm mét, một đám gần trăm người đang hoảng hốt bỏ chạy. Những người này tu vi toàn là Trúc cơ kỳ, có vài người là Trúc cơ hậu kỳ, khoảng cách đột phá tới Kết đan cảnh không còn xa. Lúc này một ánh đao không lồ từ trên trời xuất hiện, lao thẳng vào đám người đang bỏ trốn.

Àm..

Mà tiếng nổ lớn vang lên, đám người kia bị ánh đao bổ trúng, không một người sống sót, dưới mặt đất xuất hiện một cái hố to, dài không lồ.

- Hóa thần cảnh.

Huyền Nguyệt nhẹ giọng nói. Thiên Tà cũng không để ý, Huyền Nguyệt bây giờ cũng là Hóa thần cảnh, Mị Mị cũng vậy, vài tên Hóa thần cảnh hắn cũng không quan tâm, nếu như hai người đánh không lại, nguy hiểm đến tính mạng, hắn cũng có thể ra tay giúp một chút. Sinh tử rèn luyện là một loại kích phát tiềm năng cơ thể cực kỳ tốt.

- Thiên Tuyết, cô bây giờ đang bị tòa yêu vòng khóa lại, đừng cố vùng vẫy nữa, cô không thoát nổi đâu.

Một thanh âm nam tử truyền tới.

Thiên Tà nhìn về phía phát ra thanh âm thì thấy có ba người đang đi về phía này. Hai nam một nữ, hai người nam nhân đang cầm hai tay cô gái dẫn đi. Mà cô gái kia hai tay bị một chiếc vòng trời buộc, theo Thiên Tà quan sát thì nàng bị chiếc vòng phong ấn tu vi. Cô gái này dung mạo cực kỳ xinh đẹp, tóc đen dài đến ngang eo, hai hàng lông mày như lá liễu, ngũ quan thanh tú, cặp môi đỏ mọng mang theo nụ cười, nhìn vô cùng xinh đẹp, khuynh quốc khuynh thành. Nàng mặc một bộ quần áo màu đỏ, vẫn vô cùng sạch sẽ, gọn gàng, có vẻ như nàng cũng không bị hành hạ gì.

Đội bọn họ tới gần, Thiên Tà liếc Huyền Nguyệt một cái, nàng hiểu ý, rút kiếm chém ra, không có bất ngờ gì, hai tên thanh niên này dù sao cũng chỉ là Kết đan sơ kỳ, không kịp phát hiện gì đã bị ánh kiếm xoẹt qua cổ, mất mạng.

Ba người Thiên Tà đang định bước đi thì cô gái tên là Thiên Tuyết kia gọi lại

- Ba vị xin dừng bước.

- Có việc gì sao?

Thiên Tà quay đầu lại, hỏi.

- Không biết ba vị tôn tính đại danh là gì, ơn cứu giúp này Thiên Tuyết ngày sau nhất định sẽ báo đáp.

Thiên Tuyết trong lòng cũng đã vô cùng kinh ngạc, ba người trẻ tuổi trước mắt này cũng quá mạnh mẽ rồi, nàng không nhìn thấu tu vi của bọn họ, nhất là cô gái bên phải kia, vô thanh vô tức chém giết hai tên Kết đan cảnh sơ kỳ.

Thiên Tuyết tuy nhiên bị tòa yêu vòng khóa lại, không cách nào thi triển thực lực, nhưng nàng cũng là Kết đan cảnh hậu kỳ, linh hồn cực mạnh nhưng

cũng không cảm ứng được tu vi ba người này. Theo nàng suy đoán bọn họ tu vi thấp nhất cũng là Hóa thân cảnh.

- Thiên Tuyết đứng không, cô không cần phải báo đáp, tên Dâm ma này nhắm trúng cô rồi. Cô chắc chắn sẽ bị hấp thu vào hậu cung, nếu cô muốn bây giờ cũng có thể hiến thân nga.

Mị Mị trêu chọc nói. Nàng cũng ở bên cạnh hắn một thời gian rồi, tên này không bao giờ thích xen vào việc của người khác. Không bao giờ có ngoại lệ, lần này hấp cứu nàng thì một trăm phần trăm là hấp nhìn trúng dung mạo của nàng.

- Ta....

Thiên Tuyết kinh ngạc không biết nói gì.

- Nguyệt Nguyệt phá Tỏa yêu vòng cho nàng đi rồi chúng ta lên đường. Còn nàng là Thiên Tuyết đúng không? Đúng như những gì Mị Mị nói, bản Công tử nhắm trúng nàng rồi. Nhưng nàng cũng đừng nghĩ nhiều, bản Công tử cũng không phải người thích lợi dụng hoặc sử dụng thủ đoạn để chiếm đoạt nữ nhân.

Thiên Tà nhìn Huyền Nguyệt, sau đó mỉm cười nhìn Thiên Tuyết nói. Hắn quả thật cũng có chút động tâm với cô nàng này, đơn giản là vì nàng khá xinh đẹp.

- Đa tạ vị Công tử này đã có ý tốt, nhưng Tỏa yêu vòng không dễ dàng bị chém đứt như....

Thiên Tuyết chưa kịp nói hết thì

KENG

Tỏa yêu vòng bị chém đứt.

Huyền Băng kiếm dù sao cũng là thánh khí, chém vỡ một cái Tỏa yêu vòng cũng không phải là khó.

- Được rồi, mỹ nữ, sau này gặp lại, nhớ đó bản Công tử đã nhắm trúng nàng rồi. Nàng chạy đâu cũng không thoát được.

Thiên Tà nói xong cũng nhanh chóng quay đầu bước đi, Huyền Nguyệt và Mị Mị cũng nhanh chóng đuổi theo.

- Công tử, nàng vẫn đi theo chúng ta.

Nửa ngày sau, Huyền Nguyệt nhìn Thiên Tà nói.

- Dâm ma, không biết ngươi dùng thủ đoạn gì mê hoặc người ta, khiến nàng đi theo ngươi.

Mị Mị nói, nàng gọi hắn là dâm ma bởi vì lúc trước hắn và Huyền Nguyệt ra khỏi dung nham hồ, Huyền Nguyệt khuôn mặt đỏ bừng, xuân tình dập dờn trong ánh mắt, quần áo xộc xệch. Cộng thêm mấy ngày nay, mỗi lúc đi ngủ nàng lại nghe được những tiếng rên rỉ cực kỳ dâm dăng của Huyền Nguyệt, khiến nàng không thể nào ngủ được.

- Không lẽ Mị Mị không bị Công tử mê hoặc?

Huyền Nguyệt cười xấu xa nhìn nàng.

- Hừ... Ta còn lâu mới bị hắn mê hoặc. Huyền Nguyệt tỷ đừng vu oan cho ta.

Mị Mị khuôn mặt hơi đỏ lên, nói. Nàng cũng không biết từ lúc nào mình gọi Huyền Nguyệt là Huyền Nguyệt tỷ. Không lẽ có một thứ hạng nào đó sao.

- Thật sao?

Thiên Tà mỉm cười ôm lấy Mị Mị, một tay chui vào trong vạt áo của nàng, xoa bóp bộ ngực lớn, hỏi.

- Ừm..

Mị Mị nhẹ kêu một tiếng, nàng cũng không nói gì mà chỉ ôm lấy hắn.

- Thiên Tuyết, nàng đi theo chúng ta làm gì?

Thiên Tà nhìn Thiên Tuyết hỏi.

- Ta... Ta...

Thiên Tuyết áp ứng, không biết nói gì. Chính bản thân nàng cũng không biết tại sao lại đi theo bọn họ.

Thiên Tà cười cười nhìn nàng

- Muốn đi theo chúng ta, không lẽ nàng thật sự muốn hiến thân?

- Ta...

- Quên không hỏi, nàng là loại yêu thú gì, Kết đan hậu kỳ mà đã có thể biến thành hình dáng nhân loại, ta rất hiếu kỳ nha.

Thiên Tuyết nhìn hấn một chút, sau đó nói:

- Ta là Cửu Vỹ Yêu Hồ.

- Cửu Vỹ Yêu Hồ không phải đã tuyệt chủng rồi sao?

Mị Mị kinh ngạc hỏi. Hơn một ngàn năm trước Cửu Vỹ Yêu Hồ đã bị một tai nạn khiến cho diệt tộc.

- Ta là hậu duệ cuối cùng của Tộc. Mặc dù thực lực chưa đạt tới Hóa hình, nhưng ta đã mọc ra ba cái đuôi, có thể hóa thành hình người. Lần này ta xuất hiện trong thế giới con người là muốn tìm đến nơi truyền thừa của tổ tiên.

Thiên Tuyết nói xong, sau lưng nàng cũng xuất hiện ba cái đuôi màu trắng, đung đưa trên không trung, nhìn vô cùng đáng yêu.

- Uhm... Vậy tại sao nàng lại bị mấy người đó bắt.

- Tên cóc chủ Tiêu Dao Cốc khốn kiếp đó phát hiện ra ta là Cửu Vỹ Yêu Hồ huyết mạch, liền dùng Tỏa yêu vòng trói lại ta, muốn mang về Tiêu Dao Cốc song tu, tăng cao thực lực.

Thiên Tuyết nói, trong mắt sát khí không che giấu chút nào.

Thiên Tà mỉm cười nhìn nàng, nói:

- Vậy nàng còn bám theo ta, không sợ bản Công tử cũng đem nàng song tu sao.

- Ta không biết.... Ta cảm thấy ngươi cũng không phải loại người như vậy. Ngươi là người tốt.

Thiên Tà đi đến trước mặt nàng, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của nàng, nói:

- Vậy nàng sai rồi. Bản Công tử mặc dù nhận mình không phải là người xấu, nhưng cũng không phải là người tốt. Bản Công tử sớm muộn gì cũng ăn nàng.

Thiên Tuyết cũng không né tránh ánh mắt của hấn, nói:

- Ngươi vừa rồi cứu ta, ta cũng không ghét ngươi, dù cho ngươi ăn ta, ta cũng sẽ không phản đối.

Thiên Tà nghe nàng nói vậy, ôm lấy eo thon của nàng cười dâm đãng, nói:

- Bản Công tử nghe nói Hồ tộc bản tính dâm đãng, quả nhiên không sai. Ta còn biết Hồ tộc có một loại thái bỗ công pháp, không lẽ nàng định thái bỗ bản Công tử.

Thiên Tuyết bị hấn ôm lấy, nàng cũng không kháng cự, nói:

- Hồ tộc bản tính dâm đãng là đúng, có một bộ công pháp thái bỗ cũng đúng. Nhưng ta là ngoại lệ, ta không thích tiếp xúc với lũ đàn ông đó. Nhưng khi nhìn ngươi, trong lòng ta không có một chút cảm giác bài xích nào, ngược lại, ta còn cảm thấy ngươi rất dễ nhìn. Đây là lần đầu tiên ta có cảm giác như vậy.

- Ô.... Vậy là ngươi có cảm tình với bản Công tử.

- Đúng vậy.

Thiên Tà phá lên cười, hấn không nghĩ tới mình lại thu được một mỹ nữ trong tình huống này.

- Tốt, về sau nàng đi theo bản Công tử, làm thị nữ của ta. Đồng ý không?

Thiên Tuyết gật đầu.

- Chủ nhân.

- Được rồi, giới thiệu một chút, đây là Huyền Nguyệt, cũng là thị nữ của ta. Nàng về sau cố gắng học hỏi Huyền Nguyệt nhiều hơn.

- Huyền Nguyệt tỷ.

Thiên Tuyết gật đầu, mỉm cười chào hỏi với Huyền Nguyệt. Mà Huyền Nguyệt cũng mỉm cười nhìn nàng.

- Đây là Mị Mị, cũng giống Huyền Nguyệt, là thị nữ của bản Công tử.

- Mị Mị tỷ.

- Dâm ma, ai là thị nữ của ngươi. Đừng nói mù, ta khi nào đồng ý làm thị nữ cho ngươi.

Thiên Tà cười cười nhìn Mị Mị, nói:

- Thật không phải sao, Mị Mịiiiiiii.

Mị Mị đối diện với ánh mắt của hắn, nàng hứ một tiếng, sau đó nhìn Thiên Tuyết, nói:

- Tuyết muội, vừa rồi nghe muội nói muốn đi tìm nơi truyền thừa của Hồ tộc, muội biết chỗ không?

Thiên Tuyết gật đầu, nói:

- Trong trí nhớ của muội có lưu lại ký ức về nơi đó.

- Tốt, chúng ta cũng không có việc gì làm. Đưa muội đến nơi truyền thừa một chuyến cho đỡ buồn đi. Được không Công TTTTỪ...

Mị Mị nhìn Thiên Tà nói, nàng cố ý kéo dài chữ Công tử trên chộc hắn.

- Tốt, đi một chuyến. Thiên Tuyết đạt được truyền thừa chắc thực lực cũng sẽ tăng cao không ít, lúc đó bản Công tử lại có thêm một cao thủ bảo vệ.

Thiên Tà nhìn Thiên Tuyết nói, sau đó nhìn về phía Mị Mị, nở một nụ cười dâm dăng, nói:

- Tiểu Mị Mị, lại đây.

- Hừ... Ta không tới.

- Lại đây nào.

Thiên Tà vẫn cười cười nhìn nàng. Mị Mị nhìn hắn về mặt đáng thương nói:

- Mị Mị xin lỗi công tử, Mị Mị biết sai rồi.

Đối mặt với khuôn mặt vô cùng đáng yêu của nàng, Thiên Tà vẫn như cũ, không một chút dao động, nói:

- Lại đây.

Mị Mị cắn răng, từng bước đi về phía hắn. Thiên Tà để nàng cúi đầu xuống, sau đó bàn tay to không có một chút thương sót đánh xuống mông nàng.

BA BA BA BA....

Vô số bàn tay quất xuống mông nàng, Mị Mị hét ầm lên:

- Sao ngươi.... A... Tên khốn kiếp... A... Dâm ma.... A... Biến thái... A..... Đừng đánh nữa... A... Đau quá... A...

Trả lời nàng đều là những tiếng BA BA vang lên. Mị Mị lúc đầu đã vận chuyển nội lực ngăn cản hắn, nhưng vô hiệu, bàn tay to vẫn như cũ không ngừng đập xuống mông nàng. Vài phút sau nàng bắt đầu cầu xin tha thứ.

- A.... Công tử.... Đừng đánh nữa... Ngươi ta... Đau quá... Ta... Lần sau... Lần sau không như vậy nữa.... Sẽ ngoan ngoãn mà....

- Tiểu Mị Mị, ba ngày không đánh nàng nhảy lên nóc nhà lật ngói, tường ta không dám trừng phạt nàng sao.

Thiên Tà nói, lực đạo trên tay cũng đã giảm bớt, biến thành xoa nhẹ mông nàng, nhẹ giọng nói:

- Đau không. Lần sau còn vậy thì sẽ không phải trừng phạt nhẹ nhàng như vậy.

- Ân... Ngươi ta... Không dám nữa... Ngươi đừng đánh ta....

Mị Mị nức nở nói. Cảm nhận bàn tay của hắn đang vuốt ve, xoa nhẹ móng của mình, đau đớn đã biến mất không thấy tăm hơi. Khuôn mặt nàng cũng đã đỏ lên, hai mắt xuân tình cũng đã tràn ngập. Phía dưới âm đạo của nàng cũng bắt đầu chảy nước.

Thiên Tà ghé vào tai nàng, nhẹ liếm vành tai nàng, nói:

- Thoải mái sao, xin lỗi tiểu Mị Mị, bản Công tử đã hơi mạnh tay một chút.

- Ân...

Mị Mị nhẹ giọng nói, thanh âm vô cùng mê người.

- Lúc nào có cơ hội, bản Công tử muốn ăn nàng, được chứ?

- Ân...

Mị Mị xấu hổ Ân một tiếng, nàng thật ra cũng rất khát vọng được hắn yêu thương, vuốt ve như Huyền Nguyệt vậy.

Ở bên cạnh Huyền Nguyệt mỉm cười nhìn hắn, nói:

- Công tử muốn ăn Mị Mị rồi sao.

- Tiểu Nguyệt Nguyệt ghen ?

- Hừ... Ta mới không thèm ghen. Nếu không đã sớm bị dâm chúa dìm chết.

Huyền Nguyệt cầu còn không được. Mấy ngày nay một mình nàng chống cự lại hắn, nàng thật sự chịu không nổi, nàng không thể thỏa mãn được hắn. Người này cũng quá biến thái, nếu không phải nàng cầu xin tha thứ, thì nàng chắc chắn sẽ bị hắn tươi sống dâm chết.

Mà ở một bên khác, Thiên Tuyết khuôn mặt cũng đã đỏ lên, nhưng nàng vẫn nhìn chăm chăm vào hắn và Mị Mị.

----- Đọc xong nhớ để lại bình luận góp ý nhé. Về phần tặng tít thì có cũng được không cũng được. Bản nhân không quan tâm nhiều đến việc đó. Ta chỉ mong muốn mọi người bình luận, góp ý nhiều một chút, bản nhân cũng sẽ có nhiều ý tưởng hơn -----

ĐunhChiều

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Phục Yêu Bí Cảnh

Có Thiên Tuyết dẫn đường, đám người Thiên Tà cũng rất nhanh chóng tiến đến khu vực có truyền thừa của Hồ tộc.

Tây Nam Sơn mạch, cũng là một Sơn mạch vô cùng nguy hiểm, nơi đây có vô số yêu thú thực lực cực mạnh, số lượng cực lớn, dù cho Đại Thừa cảnh cũng không dám coi thường. Mà những truyền thừa lâu đời, mạnh mẽ, đa số đều nằm ở đây, trong một bí cảnh gọi là Phục Yêu Bí Cảnh.

Phục Yêu Bí Cảnh có chín tầng, tầng một là Yêu thú cấp một (Luyện khí kỳ) , tầng hai tầng ba là Yêu thú cấp hai (trúc cơ kỳ) từ sơ kỳ đến hậu kỳ. Tầng bốn, tầng năm là Yêu thú cấp ba (Kết đan kỳ). Tầng sáu tầng bảy là Yêu thú cấp bốn (Hóa thân kỳ). Tầng tám, tầng chín là Yêu thú cấp năm (Đại Thừa kỳ) , thậm chí còn có những tồn tại khủng bố hơn. Những loại Yêu thú trên nếu như có một vài con thì còn dễ xử lý, nhưng ở đây Yêu thú có số lượng vô cùng nhiều, người vừa làm thịt xong một con, đi về phía trước vài bước sẽ gặp thêm một con nữa. Cho dù người không bị chúng giết chết thì cũng sẽ bị mệt chết.

Thực ra nơi này cũng không phải chỉ có truyền thừa của Hồ tộc, mà là có vô số truyền thừa của những tộc khác nữa. Nhưng Phục Yêu Bí Cảnh này mở quanh năm mà cũng chỉ có rất ít người dám tiến vào, cho dù dám vào thì cũng chỉ dám vào hai, ba tầng đầu, còn phải kết hợp đoàn đội chục người.

Thiên Tà và ba người Huyền Nguyệt đứng trước cửa vào Bí Cảnh. Xung quanh lối vào không có lấy một bóng người, lúc đầu, Thiên Tà chậm rãi đi vào bên trong.

Ánh sáng lóe lên, hắn phát hiện mình đã ở trong một đồng cỏ rộng lớn, liếc sang bên cạnh thấy ba người Huyền Nguyệt, Mị Mị, Thiên Tuyết cũng không xảy ra biến cố gì, đứng bên cạnh mình.

Bỗng nhiên, trong hư không, không khí sôi trào, yêu khí như nước thủy triều trào tới, bao phủ bốn người.

Âm... Âm... Âm...

Bốn phía yêu thú tràn tới, vây quanh bốn người, mặc dù chúng chỉ là Yêu thú cấp một nhưng số lượng khủng bố, gần một trăm con. Đối với đám người Thiên Tà mà nói, số lượng yêu thú này cũng không có gì đặc biệt, nhẹ nhàng diệt sát. Sau đó ba người tiến đến tầng thứ hai.

Tầng hai này không giống tầng một, mà nơi đây là một khu vực Băng Tuyết trải dài vô tận. Nhiệt độ không khí cực thấp, người thực lực yếu sợ là sẽ bị đóng Băng ngay lập tức.

Ầm Ầm Ầm

Lúc này, mặt Băng nhanh chóng nứt vỡ, vô số Yêu thú màu trắng từ phía dưới chui lên, ầm ầm phóng về phía bốn người, số lượng khoảng hai trăm con, con nào cũng sát khí đằng đằng.

Nhưng đám yêu thú này cũng không phải là đối thủ của đám người Thiên Tà, chưa kịp tới gần đã bị kiếm quang chém giết.

Bốn người tiếp tục đi tới tầng ba, chỉ kịp thấy nơi đây là một Sa mạc thì đám yêu thú thân hình khổng lồ từ dưới cát bò lên, con nào con đấy đen sì, thân cao gần bảy mét.

Đám yêu thú tầng ba này dù sao cũng chỉ là Yêu thú cấp hai hậu kỳ, không cần nói cũng biết chúng bị diệt sát nhanh như thế nào.

Phục Yêu Bí Cảnh tầng thứ chín.

Nơi đây là một khu rừng rậm nguyên thủy, cây cối mọc um tùm, toàn những thân cây vô cùng khổng lồ. Cây nào cũng cao chót vót, tán lá che mất một khoảng trời.

Lúc này, bốn thân ảnh xuất hiện, ba nữ một nam. Ba cô gái này mặc dù che mặt, nhưng nhìn khí chất, dáng người, ai cũng sẽ cho là mỹ nhân tuyệt thế. Người nam nhân tuổi gần hai mươi, da thịt trắng nõn, khuôn mặt cực kỳ tuấn tú, có góc có cạnh. Nhìn cực kỳ vô hại, không có một chút nào giống võ giả, mà là giống một tên công tử ca, con nhà giàu có. Hắn chính là Thiên Tà, còn ba cô gái kia là Huyền Nguyệt, Mị Mị, Thiên Tuyết. Đám người vượt qua tám tầng khá dễ dàng, ngoại trừ tầng bảy, tám là Thiên Tà ra tay, còn lại đều là Ba người Huyền Nguyệt động thủ.

Bỗng nhiên, một vệt đao mang hướng về phía sau bốn người lao tới, đao mang tốc độ cực nhanh lao tới sau lưng bốn người, lúc chỉ còn cách vài cm, thì vô tung vô ảnh biến mất.

Bốn người quay đầu lại, thì thấy phía sau bọn họ là một thân ảnh đen sì, hình dáng giống con người, khuôn mặt là của Yêu thú xuất hiện, tay nó cầm một thanh đao màu đỏ. Trong chớp mắt, lại có vô số ánh đao từ bốn phương tám hướng lao về phía bốn người. Những ánh đao này toàn bộ đều nhắm trúng vào bộ phận yếu hại của bọn họ.

Nhưng rất nhanh, chúng lại biến mất cách ba người vài cm. Thiên Tà cũng không muốn mất thời gian, uy áp trong cơ thể Ầm ầm tràn ra, đám yêu thú toàn bộ bị nổ banh xác. Thực ra thì những yêu thú này cũng không phải là Yêu thú thật bằng xương bằng thịt, mà chúng chỉ là do yêu khí ngưng tụ thành. Chỉ là hình dáng bên ngoài giống yêu thú thật, Thiên Tà mạnh hơn chủ nhân của người tạo ra bí cảnh này, lên uy áp cũng đủ khiến chúng tiêu tán. Mặc dù chúng chỉ là do yêu khí ngưng tụ, nhưng cũng vô cùng nguy hiểm, nếu bị đánh trúng, yêu khí tràn vào trong cơ thể, sẽ bị yêu khí ăn mòn cơ thể, dẫn đến tử vong.

- Thiên Tuyết, cảm nhận được vị trí của truyền thừa sao?

- Công tử, chính là phía trước không xa

- Tốt.

Bốn người nhanh chóng lao tới phía trước, không lâu sau, trước mặt bọn họ xuất hiện một hang động.

- Đây sao.

- Đúng Vậy.

Thiên Tuyết nhìn hang động một chút, sau đó nói. Thiên Tà gật gù đầu, chậm rãi đi vào bên trong. Trong hang động khá rộng rãi, sáng sủa, bốn người đi vào bên trong cũng không gặp bất cứ một nguy hiểm gì.

Vài phút sau, Thiên Tà đã tới phần cuối động, ánh mắt hắn nhìn về phía cạnh tường, nơi đó có một bức tượng đá, khắc một con hồ ly chín đuôi màu trắng. Thiên Tuyết quỳ xuống dưới chân bức tượng, lạy vài cái.

- Cửu Vỹ Yêu Hồ bắt từ bắt diệt, truyền thừa muôn đời.

Bỗng nhiên, một thanh âm cổ xưa vang lên, sau đó một làn khói màu hồng từ bức tượng Cửu Vỹ Yêu Hồ phát ra, bao vây bốn người.

- Hải tử, đến đây.

- Yên tâm đi, ta sẽ không hại con.

Âm thanh lại vang lên Thiên Tà nhìn Thiên Tuyết rồi gật gật đầu. Thiên Tuyết đi tới phía trước bức tượng.

- Rất tốt, huyết mạch Hồ tộc cực kỳ tinh thuần. Hải tử, con muốn tiếp nhận truyền thừa của ta sao. Nếu như tiếp nhận, con phải gánh trọng trách duy trì, chấn hưng Hồ tộc.

- Con nguyện ý gánh vác trọng trách này, thừa tổ tiên.

- Tốt .

Theo tiếng tốt vang lên, Thiên Tuyết cũng đã biến mất. Thiên Tà cũng không có thời gian để ý đến nàng, bởi vì lúc này, Huyền Nguyệt, Mị Mị đang quần lấy hắn. Hai người lúc này đã quần áo xộc xệch, đang dùng thân thể ma sát lấy người hắn. Miệng còn không ngừng rên rỉ, cầu xin.

- Ta muốn... Mau... Mau chơi ta... Ta không... Không chịu nổi.... Nóng quá...

Hai người có lẽ đã trúng xuân dược, chắc do làn khói màu hồng lúc trước. Còn về phần Thiên Tà thì hắn đã bách độc bất xâm, cho dù là kịch độc cũng không tổn thương được hắn, xuân dược cũng không ngoại lệ. Thiên Tà cười dâm đãng nhìn hai người, vừa rồi hắn cũng đã phát hiện làn khói màu hồng là thứ gì, nhưng hắn cũng không nhắc nhở hai nàng, lý do thì chắc ai cũng biết.

Thiên Tà ôm lấy Mị Mị, mạnh tay xé rách quần áo của nàng, lột luôn cả Nội y. Lập tức một đôi vú lớn nháy ra trước mắt hắn, cặp vú to phập phồng theo nhịp hô hấp. Hai quả vú và núm vú hồng hồng, vô cùng xinh đẹp.

- Nha, Tiểu Mị Mị bộ ngực đẹp quá. Ta thích.

Thiên Tà nói xong cúi xuống há miệng ngậm lấy một bên núm vú vào miệng, liếm mút, cắn nhẹ. Mị Mị khuôn mặt đỏ bừng, thân thể run rẩy dữ dội. Thiên Tà một tay bắt lấy bên vú khác của nàng xoa bóp. Một tay khác thì di chuyển xuống bên cạnh, luồn vào trong váy, xoa xoa âm đạo của Huyền Nguyệt. Huyền Nguyệt rên rỉ, nói:

- Công tử... Nhanh chơi... Ta... Ta muốn.... Sắp không chịu nổi nữa.... Nóng quá...

Thiên Tà ngẩng đầu lên, hôn môi nàng, hai tay cũng nhanh chóng lột sạch nàng. Huyền Nguyệt cũng nhiệt tình đáp lại, trong người bị xuân dược dày vò, nàng đã sớm không nhịn được, hai tay ôm chặt lấy hắn. Thiên Tà bàn tay nhẹ nhàng xoa bóp bộ ngực của nàng, cảm nhận sự mềm mại, co giãn, một tay không cầm hết nổi. Ngón tay hắn kẹp lấy núm vú của nàng vờn vờ, đồng thời cũng há miệng ngậm lấy một bên núm vú còn lại, đầu lưỡi nhẹ liếm, hàm răng thỉnh thoảng cắn nhẹ một chút, cuối cùng không ngừng phun ra sữa vào.

Huyền Nguyệt ngẩng cao đầu, bộ ngực nâng cao lên, miệng không ngừng rên rỉ. Một lúc sau, Thiên Tà di chuyển xuống bên dưới hai chân nàng, nhìn vào âm đạo hồng hồng trước mắt, lúc này hạt đậu đỏ đã cứng rắn, thoát ra khỏi sự bao bọc của hai mép âm đạo. Hắn lập tức ngậm lấy hạt đậu này, nhẹ nhàng liếm láp.

Huyền Nguyệt run rẩy mãnh liệt, hai chân thẳng tắp, miệng càng thêm dâm đãng rên rỉ, thậm chí tiếng rên rỉ còn lớn như những tiếng hét cứu mạng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Sắc 18+

Huyền Nguyệt càng lúc càng thét lên dâm đãng. Hai mép âm đạo hơi mở ra ngoài một chút, chính giữa âm đạo dâm thủy không ngừng trào ra, ướt đầm vài cọng lông đen, còn từng giọt từng giọt chảy xuôi xuống hai chân. Thiên Tà nhìn không được đầu lưỡi liếm nhẹ một chút, sau đó ngậm lấy một bên mép âm đạo thưởng thức.

Thiên Tà hút một chút dâm thủy vào miệng, cảm nhận hương vị một chút, rồi nuốt xuống bụng. Sau đó đầu lưỡi hắn chui vào bên trong âm đạo, moi móc, tìm kiếm.

Huyền Nguyệt thân thể run lên, hai chân kẹp chặt lấy đầu hắn, đột ngột hét lên một tiếng thân thể căng cứng lại, trong âm đạo dâm thủy phun trào ra ngoài. Nàng đã cao trào. Thiên Tà bị dâm thủy phun kín trên mặt, chảy dòng dòng xuống dưới. Hắn cũng không quan tâm, đầu lưỡi không ngừng quét lấy một chút dâm thủy còn lại trong âm đạo của nàng vào miệng, nuốt xuống. Huyền Nguyệt thân thể cũng dần dần mềm nhũn xuống, hai chân cũng không còn kẹp chặt lấy đầu hắn. cũng không cho nàng nghỉ ngơi, hắn đè nàng xuống mặt đất, sau đó cầm lấy Cự Long đã bành trướng hết sức, ma sát xung quanh âm đạo một chút, sau đó hơi động eo một chút, Cự Long tách ra hai mép âm đạo tiến vào bên trong. Huyền Nguyệt hai tay cầm chặt lấy tay hắn, miệng không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ cực kỳ dâm đãng sau mỗi lần Cự Long ra vào âm đạo.

Không lâu sau nàng lại hét to một tiếng, thân thể lại một lần nữa căng cứng, âm đạo bóp chặt lấy Cự Long của hắn. Thiên Tà biết nàng sắp tới, hắn càng thêm dừng mãnh dùng sức ra vào. Hắn khênh hai chân nàng lên vai mình, sau đó để phần mông nàng nhô cao lên, cho nàng nhìn thấy Cự Long đang ra

vào trong âm đạo của mình, mỗi lần Cự Long chui ra lại kéo theo một chút dâm thủy.

Một lúc sau, Thiên Tà lại cho nàng quỹ trên đất, cặp mông vểnh lên phía trên, âm đạo dâm thủy tràn ra, chảy xuôi theo hai chân rơi xuống mặt đất. Hắn từ phía sau cầm lấy Cự Long lại tiếp tục mãnh liệt đâm thọc. Huyền Nguyệt rên rỉ một tiếng, sau đó mông lớn không ngừng đẩy về phía sau, phối hợp với hắn. Thiên Tà cầm một ngón tay vào trong Cúc hoa của nàng, chậm rãi ra vào. Huyền Nguyệt hai chỗ cùng bị kích thích, nàng càng thêm dâm đãng rên rỉ, giống như một con dâm phụ. - A.... Công tử... Nguyệt Nguyệt... Thoải mái.... Công tử.... Mau chơi... Chơi chết Nguyệt... Nguyệt Nguyệt.... Nha... A... Nhanh một chút.... Chơi chết.... Nguyệt Nguyệt.... Chơi chết dâm phụ.... Này....đi... A... A....

- Nguyệt Nguyệt, muốn thì tự mình tới đi. Thiên Tà cười dâm đãng một tiếng, sau đó rút ra Cự Long, nằm xuống bên cạnh nàng. Huyền Nguyệt lúc này đã cực kỳ thêm khát, đột nhiên bị hắn dừng lại, nàng không chịu nổi lập tức ngồi lên trên người của hắn, một tay tách ra hai mép âm đạo, tay kia cầm lấy Cự Long đặt trước cửa âm đạo rồi ngồi xuống. Huyền Nguyệt cũng không phải là lần đầu tiên chơi đùa kiểu này, hai tay chống trên ngực hắn, cặp mông to bắt đầu chậm rãi di chuyển lên xuống.

- Công tử... A... Nguyệt Nguyệt.... Cười người... Nguyệt Nguyệt... Đang cường gian người... A.... Nha.... Thoải mái.... A.... A....

Huyền Nguyệt lúc này cũng đã điên cuồng, bờ mông nàng không ngừng phập phồng, miệng la hét, rên rỉ những tiếng không rõ nghĩa. Bởi vì nàng nhấc mông lên rất cao, Cự Long trượt ra khỏi âm đạo của nàng, nàng vội vàng cầm lấy Cự Long nhét lại vào trong âm đạo, tiếp tục mãnh liệt lên xuống.

Thiên Tà hai tay cầm lấy mông nàng, trợ giúp nàng lên xuống càng thêm mạnh mẽ. Huyền Nguyệt lúc này đã rơi vào sự cuồng loạn, hai tay nàng tự xoa bóp lấy vú mình, trong âm đạo dâm thủy không ngừng trào ra, mồ hôi chảy ra không ngừng, miệng còn liên tục la hét dâm đãng.

- A.... Công tử... Nguyệt Nguyệt... Sắp ra... Nha.... Sắp ra.... Aaaaaa....

Không lâu sau Huyền Nguyệt hét lên một tiếng, thân thể mãnh liệt run rẩy, âm đạo không ngừng bóp chặt lấy Cự Long của Thiên Tà. Trong âm đạo dâm thủy cũng trào ra, tưới lên trên Cự Long, nàng mềm nhũn gục xuống, ngã vào ngực hắn.

Thiên Tà đặt nàng xuống bên cạnh, hắn đưa mắt nhìn sang phía Mị Mị.

Mị Mị lúc này đã toàn thân không một mảnh vải, nàng có vẻ như đã không thể chịu nổi, hai tay vuốt ve khắp cơ thể mình. Một tay xoa bóp bộ ngực, tay kia đã xoa xoa âm đạo đã ướt đầm dâm thủy của mình. Miệng còn không ngừng rên rỉ. Bộ ngực to bởi vì nàng mạnh tay xoa bóp nên đã hơi đỏ lên, trên đỉnh hai núm vú đã cứng rắn lên. Phía dưới một đám lông đen rậm rạp che phủ lấy màu hồng âm đạo, lúc này đã dâm thủy tràn lan. Hai mép âm đạo mập mạp đã hơi tách ra một chút, để lộ ra hạt đậu đỏ.

Thiên Tà nhìn không được, hắn lao tới vùi đầu vào giữa hai chân nàng. Hít sâu một hơi cảm nhận mùi vị đặc thù của nữ nhân, sau đó há miệng nhẹ liếm âm đạo. Đầu lưỡi tách ra hai mép âm đạo đã ướt đầm, liếm mát lấy hạt đậu đỏ.

- A.... Công tử... Người cuối cùng... Cuối cùng cũng.... Để ý tới... Mị Mị... A...

Mị Mị thân thể run lên, âm đạo bị liếm mát làm nàng cảm thấy cực kỳ vui sướng, từng đợt khoái cảm ập ập lao tới. Mông lớn không ngừng lắc lư, uốn éo. Hai tay túm chặt lấy tóc hắn, miệng không ngừng rên rỉ dâm đãng.

Thiên Tà liếm mát hạt đậu đỏ một chút, sau đó đầu lưỡi chui vào bên trong, khám phá bên trong âm đạo.

- A... Công tử... Người liếm... Thật thoải mái... A.... Mị Mị... Thoải mái... A.... Ta muốn... A.... Ta muốn.... A...

Thiên Tà dùng hai tay giữ chặt lấy mông nàng, đầu lưỡi không ngừng moi móc, đâm chọc vào bên trong âm đạo. Sâu bên trong âm đạo, từng đợt dâm thủy róc rách chảy ra, Mị Mị toàn thân không ngừng run rẩy, hai tay nàng nắm chặt lấy đầu hắn đẩy vào giữa hai chân mình, mà nàng cũng không ngừng cong người lên, đẩy âm đạo về phía đầu hắn, khiến cho hắn càng thêm ra sức liếm mát âm đạo mình.

Thiên Tà đè nàng xuống đất, sau đó cầm lấy Cự Long mà sát xung quanh âm đạo đã ướt đầm dâm thủy của nàng. Mị Mị lúc này đầu còn bình tĩnh được, nàng không ngừng ưỡn mông lên, với hy vọng hắn nhanh chóng tiến vào.

- A.... Công tử... Đừng trêu chọc.... Mị Mị... A... Người nhanh.... Nhanh tiến vào nha....

Thiên Tà cũng không khá hơn nàng chút nào, hắn lúc này đã dục hỏa đốt cháy người, hơi động eo một chút, Cự Long tách ra hai mép âm đạo từ từ tiến vào bên trong. Vừa vào được một chút thì thấy Cự Long bị ngăn cản bởi một lớp màng mỏng, hắn kinh ngạc mang theo vui sướng nhìn Mị Mị.

- Mị Mị, nàng còn là xử nữ?

Trong suy nghĩ của hắn, nàng chắc chắn đã không phải xử nữ, bởi vì một não quái sống vài ngàn năm làm sao có thể, cộng thêm nàng tu luyện mị thuật nữa. Nữ nhân như vậy không ai dám tin nàng là xử nữ. Nhưng hắn đã nhầm. Thiên Tà hưng phấn, hắn hít sâu một hơi, sau đó dùng sức đẩy một cái, Cự Long đâm xuyên qua lớp màng mỏng tiến vào bên trong âm đạo của nàng. Theo Cự Long đâm vào lúc đó, một thiếu nữ trên thiên hạ lại biến mất, thay vào đó là một thiếu phụ.

- A.... Đau quá....

Mị Mị hét lên đau đớn, phía dưới âm đạo như bị người xé ra làm đôi, toàn thân da thịt trở lên hồng hào hơn, thân thể không ngừng run rẩy.

Một dòng dâm thủy pha lẫn máu huyết từ bên trong âm đạo chậm rãi chảy ra. Mị Mị bị đau đớn khiến nàng thanh tỉnh lại không ít, biết rõ Cự Long của hân đã xé rách màng trinh của mình, nàng cắn răng cố gắng không để cho mình phát ra những tiếng rên rỉ. Nàng nghĩ tới chính mình bảo trì gần hai ngàn năm xử nữ màng trinh, không nghĩ tới hôm nay lại để cho một người mới quen biết vài tháng công phá. Nhưng nàng không có một chút nào kháng cự với hân, không chút nào hối hận, nàng nước mắt không tự chủ được chảy xuống, không biết do đau đớn, vui sướng, hay là gì khác.

Thiên Tà biết nàng là lần đầu, lên hân cúi xuống hôn môi nàng, an ủi nàng một chút, rồi sau đó Cự Long cũng bắt đầu chậm rãi di chuyển ra vào, từng chút từng chút một. - A... Không lâu sau, Mị Mị cảm thấy thân thể mình như bị vài ngàn con kiến bò qua, cắn xé, đau đớn xé rách chuyển thành ngửa ngáy, nàng bắt đầu uốn éo thân thể mình. Thiên Tà thấy Mị Mị bắt đầu uốn éo thân thể, cái miệng nhỏ nhắn thở hổn hển, ánh mắt khao khát dục vọng, hân ôm lấy eo nàng, bắt đầu chậm rãi ra vào.

- A.... Thoải mái.... Mị Mị được... Công tử... Làm cho thoải mái.... A.... A....

Mãnh liệt khoái cảm truyền tới, Mị Mị không nhịn nổi nữa, nàng bắt đầu dâm đẳng rên rỉ. Nàng khuôn mặt đỏ bừng, đôi mắt mê ly, hơi thở hổn hển, mồ hôi đầm đìa. Trong âm đạo dâm thủy mãnh liệt phun trào, chảy thành dòng xuống mặt đất. Mỗi lần Cự Long của hân hướng về âm đạo của nàng tiến vào, Mị Mị cũng dùng sức nhech lên cặp mông của mình hỗ trợ hân tiến vào sâu bên trong.

Thiên Tà và Mị Mị say mê tại giao hợp bên trong, hai người phối hợp phải nói là cực kỳ ăn ý. Cự Long của Thiên Tà to, dài, mỗi lần cắm vào trong âm đạo của Mị Mị, lại nhét tràn đầy, khiến nàng cảm thấy sung sướng vô cùng, muốn chết đi sống lại. - A.... Công tử... Mị Mị không được... Mị Mị sẽ bị... Bị... Cự Long của người.... Đâm chết... A.... Thoải mái.... A....

Mị Mị lắc lư cặp mông, âm đạo co rút lại, kẹp chặt lấy Cự Long của Thiên Tà. Từng đợt dâm thủy không ngừng từ sâu bên trong trào ra, tưới lên trên mặt Cự Long. Một cảm giác tê dại truyền khắp toàn thân Thiên Tà, khiến hân càng thêm hưng phấn, hân càng thêm ra sức dâm chọc. Mị Mị ôm chặt lấy hân, nghe thấy tiếng Cự Long va chạm với âm đạo vang lên bên tai, nàng không chịu nổi hân mãnh liệt dâm thọc, thân thể run lên một chút, âm đạo càng thêm bóp chặt lấy Cự Long của hân, bờ mông càng thêm ra sức lay động, miệng phát ra những tiếng rên rỉ mất hồn: - A.... Sướng chết... Mị Mị.... A.... Người ta... Không được....A.... A..... Trời ạ... A.. Sống đã lâu Mị Mị chưa từng bị người khác làm qua, đừng nói đến bị Cự Long to lớn như vậy mãnh liệt dâm thọc.

Thiên Tà thấy nàng như vậy dâm đẳng rên rỉ, hân càng thêm ra sức dâm chọc, Cự Long như muốn xuyên qua âm đạo của nàng.

Mị Mị bị hân cắm vào khiến dục tiên dục tử, hơi thở hổn hển, mồ hôi đầm đìa, mị nhăn như tơ, toàn thân sung sướng vô cùng, phía dưới âm đạo dâm thủy chảy xuống đất, tạo thành một vũng nước nhỏ.

- A... Công tử... Người thật giỏi.... A... A... Mị Mị.... Sắp tới... Thật sự.... Sắp tới... A.... A.... Mị Mị bị to dài Cự Long không ngừng mạnh mẽ dâm chọc, khoái cảm âm âm truyền tới, khiến cho nàng vài ngàn tuổi mới bị phá trinh lần đầu đạt tới cao trào.

Thiên Tà càng thêm điên cuồng lay động mông mình, Cự Long càng thêm điên cuồng dâm thọc vào sâu trong âm đạo của nàng. Trong âm đạo nàng dâm thủy trào ra, hân cũng cho nàng một lần đầu hoàn mỹ, nên cũng không nhịn nổi nữa, gào lên một tiếng, Cự Long run lên một cái, tinh dịch nóng bỏng phun trào vào sâu bên trong âm đạo của nàng.

- A.... Nóng quá.... Công tử... Bắn sao... Bắn hết cho Mị Mị.... Mị Mị... Muốn tinh dịch.... Của người.... Tràn ngập trong... Trong âm đạo.... Của... Mị Mị.... A.... Nam nhân của ta... Chủ nhân của ta.... A a....

Tinh dịch nóng bỏng tràn vào sâu bên trong tử cung của nàng, Thiên Tà nằm xuống bên cạnh ôm lấy nàng nghỉ ngơi một chút, cũng không rút ra Cự Long, mà vẫn để nguyên như vậy trong âm đạo của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Sắc hiệp 18+

Thiên Tà ngồi dậy, bế Huyền Nguyệt tới đặt xuống bên cạnh Mị Mị, sau đó ngồi xổm bên cạnh quan sát âm đạo của hai người. Ngoại trừ Mị Mị có đám lông đen rậm rạp hơn một chút, cả hai cơ hồ không khác nhau chút nào. Âm đạo của cả hai nàng đều là màu hồng hồng, mập mạp.

Mị Mị bởi vì vừa rồi hân chinh phạt, xuất tinh cho nàng, lên âm đạo hơi mở ra một chút, bên trong còn có hỗn hợp dâm thủy, tinh dịch chảy ra. Còn Huyền Nguyệt lúc trước bị hân cấm, nhưng cũng khá lâu rồi, nên dâm thủy cũng đã không chảy nhiều như Mị Mị nữa, mà là đã hơi chút khô lại, bết vào xung quanh.

Thiên Tà dè lên trên người Huyền Nguyệt, Cự Long nhắm chuẩn vào trong âm đạo, PHỐC một tiếng đâm vào trong.

- A....

Cảm giác được Cự Long của hân tiến vào bên trong âm đạo của mình, Huyền Nguyệt không nhịn nổi kêu lên một tiếng. Hai tay nàng ôm chặt lấy cổ hân, hai chân cũng kẹp chặt lấy eo hân, loại tư thế này của nàng khiến cho âm đạo kẹp chặt lấy Cự Long của hân hơn, hai người khoái cảm cũng lớn hơn.

Thiên Tà hương thụ Âm đạo kẹp chặt, mông hân cũng bắt đầu chuyển động, hai tay nắm lấy vú nàng xoa bóp, rồi há miệng ngậm lấy một bên núm vú vào miệng liếm mát.

- A... Công tử.... Nguyệt Nguyệt thật... Thật thoải mái... A..... Công tử....

Thiên Tà cắn nhẹ núm vú nàng, nói:

- Nguyệt Nguyệt, thoải mái sao?

- Ân... Nguyệt Nguyệt.... Thoải mái... A.... Nguyệt Nguyệt... Sắp ra.... Công tử... Chậm lại một chút.... Như vậy... A.... Sẽ.... Giết chết.... Nguyệt Nguyệt... A....

Thiên Tà tăng cao tốc độ ra vào, Huyền Nguyệt thân thể dần dần căng cứng. Âm đạo càng lúc càng thêm thoải mái, nàng không ngừng điên cuồng mà rên rỉ. Khuôn mặt nàng đỏ bừng, mái tóc đen bay tán loạn, phía dưới âm đạo dâm thủy ầm ầm chảy ra.

Cự Long không ngừng điên cuồng mà dâm chọc, những tiếng BA BA BA vang lên, vọng khắp sơn động. Mà ở một bên Mị Mị cũng đã hồi phục lại, nàng nhìn chăm chăm vào cảnh tượng dâm mỹ trước mắt. Há hốc mồm không nói được gì. Bình thường dịu dàng, đoan trang Huyền Nguyệt tỷ không biết đã biến đi đâu mất, bây giờ xuất hiện trước mắt nàng là một Huyền Nguyệt vô cùng khác, dâm đang rên rỉ không khác gì một kỹ nữ. Nhớ tới mình lúc này, Mị Mị khuôn mặt lập tức đỏ lên. Nàng cảm thấy phía dưới âm đạo của mình cũng đã bắt đầu chảy ra nước.

Thiên Tà Cự Long ở bên trong âm đạo của Huyền Nguyệt không ngừng ra vào, hân mồm vẫn ngậm lấy núm vú của nàng liếm mát, hàm hồ nói:

- Nguyệt Nguyệt bộ ngực có vẻ càng lúc càng thêm lớn nha. Bên dưới âm đạo cũng chặt quá, bản Công tử cảm nhận nhiều như vậy rồi mà không lỏng ta chút nào. Bản Công tử chơi nàng mãi mà không biết chán.

Huyền Nguyệt khuôn mặt đã không thể đỏ hơn, đặc biệt khi nàng thấy ở bên cạnh Mị Mị còn đang quan sát chính mình, nàng cảm thấy một loại không hiểu kích thích truyền tới, khiến nàng càng thêm thoải mái hơn, dâm đang hơn. Âm đạo lại co bóp chặt lấy Cự Long của hân.

Thiên Tà cứ như vậy chơi nàng một lúc, sau đó hân dừng lại, rút Cự Long ra khỏi âm đạo của nàng, rồi kéo nàng tới bên cạnh vách đá, Cự Long lại một lần nữa tiến vào bên trong âm đạo dâm thủy dãn dụa của nàng.

- A....

Huyền Nguyệt kêu lên một tiếng. Bị hân từ phía sau cắm vào khiến nàng vô cùng thoải mái, Cự Long đâm vào cực kỳ sâu trong âm đạo.

- Thoải mái sao?

Thiên Tà hỏi.

Huyền Nguyệt lúc này đã không nói ra lời. Cả người bị hân đè ép vào tường đá không ngừng dầy vò. Nàng chỉ cảm thấy duy nhất một thứ là âm đạo của mình không ngừng bị Cự Long của hân cắm vào, càng lúc càng thêm sâu, mạnh. Bộ ngực ma sát với tường đá khiến cho chúng đã đỏ lên, nhưng nàng cảm thấy càng như vậy càng thêm thoải mái. Có một loại khoái cảm thích được ngược đãi truyền tới. (Mặc dù ta ghét nhất kiểu này, nhưng vẫn cho một chút xú vào)

- A... Công tử... Nguyệt Nguyệt sắp... Sắp không chịu nổi... Nữa... Muốn cao trào... A.... Muốn cao trào rồi...

Huyền Nguyệt lắc lư đầu mình, miệng không ngừng rên rỉ, thanh âm dâm đang của nàng vọng khắp sơn động.

Ở một bên quan sát Mị Mị lúc này đã xuân tình bùng cháy, tay đặt trên âm đạo ướt át sờ sờ vài cái, sau đó gờ tay lên, ánh mắt quan sát vài ngón tay đã óng ánh dâm thủy một chút, rồi ngậm vào miệng liếm láp. Cảm nhận được mùi vị hơi mặn, tanh, ngọt, nàng nuốt toàn bộ xuống bụng. Nhìn bên cạnh tường Huyền Nguyệt âm đạo đang không ngừng trào ra dâm thủy, nàng đứng dậy đi tới. Phía dưới âm đạo truyền đến cảm giác đau đớn khiến nàng nhũn như một cái, chậm rãi đi đến bên cạnh Huyền Nguyệt.

Huyền Nguyệt cũng phát hiện Mị Mị đã tới bên cạnh mình, nàng cảm thấy có một chút ngại ngùng, nghiêng đầu qua một bên, không dám nhìn Mị Mị. Đồng thời cũng cắt lực đè thấp tiếng rên rỉ của mình, nhưng chỉ được một chút, sau đó những tiếng rên rỉ dâm đang của nàng lại vang lên.

Thiên Tà đang điên cuồng dâm chọc vào âm đạo của Huyền Nguyệt, hân cũng cảm thấy Mị Mị đang đứng bên cạnh, hân thở hồng hộc, hỏi:

- Mị Mị... Có việc gì vậy?

Mị Mị nhìn hân rồi chỉ tay vào nơi hân và Huyền Nguyệt đang kết hợp, nhỏ giọng nói:

- Ta muốn ném thử một chút vị đạo của Huyền Nguyệt tỷ.

Thiên Tà kinh ngạc nhìn nàng, sau đó cười cười, nói:

- Mị Mị muốn thì ném thử đi. Ta chuyển sang nơi khác hoạt động, nhường lại âm đạo cho nàng.

Nói xong rút ra Cự Long của mình, trong âm đạo của Huyền Nguyệt một dòng dâm thủy lập tức trào ra bên ngoài. Hắn xoay người nằm lại, để mình lưng đối diện với vách đá, sau đó nhấc cao một chân của Huyền Nguyệt lên. Làm cho âm đạo đang chậm chạp chảy ra dâm thủy đối diện với Mị Mị. Rồi hắn điều chỉnh Cự Long nhắm chuẩn vào Cúc hoa của nàng, chậm rãi đâm vào.

Mị Mị lập tức quỳ xuống dưới đất, hai tay tách ra hai mép âm đạo của Huyền Nguyệt, thấy dâm thủy từ bên trong chảy ra, nàng nhanh chóng há miệng liếm mát, sau đó nuốt xuống bụng.

Huyền Nguyệt lúc này âm đạo bị Mị Mị liếm mát, Cúc hoa bị Cự Long của Thiên Tà không ngừng đâm chọc, nàng sa đọa tại sung sướng bên trong, hô hấp càng thêm gấp gáp, hai mắt nhắm nghiền, miệng không ngừng dâm đang rên rỉ.

- Cảm giác thế nào? Mị Mị thấy mùi vị dâm thủy của Huyền Nguyệt thế nào?

Thiên Tà một bên không ngừng điên cuồng đâm chọc vào Cúc hoa của Huyền Nguyệt, miệng còn hỏi Mị Mị đang cảm thụ liếm mát âm đạo của Huyền Nguyệt.

- Rất ngon nha.

Huyền Nguyệt lúc này đã thoải mái đến mức nước mắt không ngừng trào ra, nàng nhìn Mị Mị nói:

- Mị Mị, thấy ngon thì... A... Ăn nhiều... Ăn nhiều... Một chút... Nha.... A.... Mị Mị... Nhanh... Đầu lưỡi... Liếm mạnh thêm.. Thêm một chút.... A... Đúng vậy... A... Đầu lưỡi chui vào bên trong.... Nha.... Cứ như vậy.... A.... Công tử... Ngươi... Nhanh lên một chút... Ăn... Mạnh hơn chút nữa.... Nha... A....

Thiên Tà cùng Mị Mị cũng nghe theo sự phân phó của nàng, hai người bắt đầu điên cuồng mà làm theo.

Thời gian dần dần trôi qua, Huyền Nguyệt càng lúc càng mãnh liệt

- Mị Mị.... Nhanh... Nhanh ngậm chặt lấy... Âm đạo của ta.... A.... Ta sắp tới... Mị Mị sắp có... Dâm thủy ngon nhất.... Để ăn rồi.... A.... Tới rồi.... A....

Mị Mị nghe xong vội vàng há to miệng, ngậm chặt lấy âm đạo của nàng. Quả nhiên, không lâu sau một dòng dâm thủy phun trào vào trong miệng nàng, bị nàng toàn bộ nuốt xuống bụng.

Thiên Tà rút ra Cự Long, rồi bế nàng đặt xuống đất, để Mị Mị nằm đè lên trên nàng, sau đó vỗ vỗ mông Mị Mị, nói:

- Đến nàng.

Việt nam vô địch cmnr. Mọi người đọc xong góp ý đi. Sau khi rời khỏi cái b cảnh này thì lên đi đâu. Trở về Học Viện ăn Cầm nữ chẳng?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Mùa thu hoạch

- Mị Mị. Tới nàng rồi.

Thiên Tà nói xong, tay cầm lấy Cự Long mà sát xung quanh âm đạo của nàng một chút, sau đó chậm rãi cắm vào.

- Ân.... Nhẹ một chút.... Ngươi ta vừa.... Vừa mới bị... Bị phá thân.... Còn không chịu nổi.... A... Nhẹ một chút...

Mị Mị rên rỉ nói, sau đó kéo tay Huyền Nguyệt đặt trên ngực mình, hy vọng nàng có thể giúp mình xoa bóp. Huyền Nguyệt lúc này cũng đã hồi phục lại, nàng cũng không từ chối, tay bắt đầu xoa bóp bộ ngực của Mị Mị. So với ngực của mình, Mị Mị bộ ngực nhỏ hơn một chút, nhưng vô cùng căng tròn, co dãn rất tốt.

- Mị Mị nơi này sờ vô cùng thoải mái, muội có thể hay không giúp ta sờ nữa.

Mị Mị cũng không từ chối, hai ngón tay kẹp chặt lấy núm vú của nàng, đầu ngón tay cái gầy nhẹ một chút.

- A.... Thoải mái..

Thiên Tà không ngừng đâm chọc Mị Mị, mà tay hắn cũng bắt đầu mò mẫm trong âm đạo của Huyền Nguyệt. Sau đó lại rút ra Cự Long, cắm vào âm đạo của Huyền Nguyệt, điên cuồng mà đâm chọc, được khoảng chừng trăm cái, hắn lại rút Cự Long ra, cắm lại vào trong âm đạo của Mị Mị.

- Công tử... A... Người làm chết Nguyệt Nguyệt... A...

- Mị Mị cũng sắp bị người.... Làm chết... A....

Thiên Tà cứ như vậy điên cuồng đâm thọc, Huyền Nguyệt một chút, Mị Mị một chút, khi Cự Long của hắn rút ra khỏi âm đạo của Huyền Nguyệt thì ngón tay hắn lập tức cắm vào, Mị Mị cũng vậy.

Thiên Tà khiến cho hai nàng đạt tới cao trào mới dừng lại, nhưng lúc này Cự Long vẫn chưa có dấu hiệu xuất tinh. Huyền Nguyệt và Mị Mị vô lực tái chiến nằm trên mặt đất cũng nhìn thấy, nhưng hai nàng hiện tại không thể thừa nhận thêm được nữa, âm đạo đã sưng lên bằng hai cái bánh bao, bên trong âm đạo dâm thủy âm ẩm phun ra.

- Công tử quá dũng mãnh rồi.

Mị Mị thở dốc nói. Mà ở bên cạnh nàng Huyền Nguyệt đã bò dậy, nắm lấy Cự Long của hắn ngậm vào miệng liếm mát. Đầu lưỡi linh hoạt vòng xung quanh Cự Long, một lúc sau mới nhả ra, hai tay vuốt ve Cự Long, nói:

- Công tử... Bắn cho Nguyệt Nguyệt đi.

Nói xong Huyền Nguyệt lại ngậm lấy Cự Long vào miệng liếm mát. Mà ở bên cạnh, Mị Mị cũng không chịu yếu thế, nàng ngậm lấy hai quả trứng chim vào miệng mát lấy.

Thiên Tà được hai người phục vụ, hắn cũng nhanh chóng không chịu nổi. Hai tay giữ chặt lấy đầu Huyền Nguyệt, Cự Long mạnh mẽ ra vào trong miệng nàng. Huyền Nguyệt mở lớn hai mắt, nàng cảm thấy Cự Long đã cắm sâu trong cổ họng mình, nàng liều mạng mà há to miệng hết sức. không lâu sau cảm thấy Cự Long to hơn một chút, nóng hơn. Sau đó một dòng tinh dịch nóng bỏng phun trào vào trong họng nàng.

- Ân... Ra rồi.

Thiên Tà cố sức cắm thêm vài cái, sau đó bắn đầy tinh dịch vào trong miệng nàng. Huyền Nguyệt ngậm lấy tinh dịch của hắn, xoay người nằm đè lên Mị Mị, hôn môi nàng, sau đó đầu lưỡi đem tinh dịch chuyển đến miệng Mị Mị. Huyền Nguyệt nằm đè lên người Mị Mị, bộ ngực ma sát với nhau, hai âm đạo sưng đỏ dán lại với nhau. Mị Mị cũng không từ chối Huyền Nguyệt, nàng kịch liệt đáp lại, đem tinh dịch cuốn được nuốt xuống bụng. Thiên Tà nhìn xem hai nàng dâm mê, hắn cố kìm chế lại ý định tiếp tục làm hai người. Đứng dậy mặc quần áo cẩn thận lại.

Thiên Tà vừa mặc xong quần áo thì ánh sáng lóe lên, Thiên Tuyết lại xuất hiện trong hang động. Nàng nhìn hai người Huyền Nguyệt và Mị Mị đang trần truồng ôm hôn, vuốt ve nhau trên mặt đất, kinh ngạc nói:

- Các người....

Hai người hoảng hốt, Huyền Nguyệt vội vàng ngồi dậy, nhanh chóng mặc quần áo, Mị Mị ngậy người một chút, cũng nhanh chóng mặc lại quần áo của mình.

Thiên Tà thấy cả hai nàng đều vô cùng xấu hổ, bầu không khí trong hang động có một chút ngột ngạt, hắn lên tiếng:

- Thiên Tuyết, hai người bọn họ vừa rồi hít phải làn khói màu hồng đó, mà làn khói đó giống xuân dược cho nên.... nàng tự hiểu đi..

Thiên Tuyết nghe vậy cũng gật gật đầu. Nàng cũng không lạ gì với loại khói đặc thù của Hồ tộc đó.

- Thu hoạch được truyền thừa rồi thì chúng ta rời khỏi đây thôi.

Thiên Tà nói xong cũng hướng về phía bên ngoài đi ra.

Bốn người nhanh chóng đi ra khỏi hang động, nhìn mảnh đất trước mắt, hắn nhớ tới trong này có rất nhiều truyền thừa, bảo vật. Chuyến này đến đây mặc dù Thiên Tuyết đã thu được truyền thừa, nhưng hắn cảm thấy như vậy chưa đủ so sánh với công sức đến đây. Nhìn nhẵn chưa đồ một chút, sau đó ý niệm vừa động, Tầm Bảo Thử xuất hiện trên bàn tay hắn. Thiên Tà nhìn nó, nói:

- Tiểu mập mập, lâu rồi không có việc gì dùng đến ngươi, lần này có cơ hội cho ngươi thể hiện. Nghe nói chỗ này có rất nhiều bảo vật. Ngươi biết làm thế nào rồi chứ.

Tầm Bảo Thử kêu chít chít hai tiếng, sau đó nhảy xuống đất, người người một chút, rồi lao về phía trước.

Đám người Thiên Tà mau chóng bám theo sau nó. Không lâu sau thì Tầm Bảo Thử nhảy lên vai Thiên Tà, bàn chân mồm mồm chỉ về phía trước vài mét. Thiên Tà nhìn cảnh tượng phía trước mắt một chút, nơi này cũng không có gì khác biệt với những chỗ khác, nơi này là một nơi có cây xanh tốt trên mặt một đồng bằng rộng lớn.

Nhưng hắn cũng không có nghi hoặc gì, Tầm Bảo Thử loại động vật này rất có thiên phú về tầm bảo. Nhìn Huyền Nguyệt gật gật đầu. Huyền Nguyệt hiểu ý, nàng rút ra Huyền Băng kiếm, một kiếm bổ về phía trước.

Oanh OANH

Trên mặt đất hình thành một khe rãnh lớn, mà phía dưới lộ ra ánh sáng lung linh trận pháp. Trận pháp này lộ ra khí tức cực kỳ khủng bố, ở chính giữa trận pháp có một chiếc áo giáp.

- Quả nhiên có bảo vật, xem ra đúng như lời bọn người kia nói, nơi này bảo vật vô số.

Thiên Tà nhìn trận pháp phía trước mắt, gật gật đầu.

- Công tử, trận pháp khí tức khủng bố như vậy, chúng ta có phá nổi không.

Thiên Tuyệt nhìn trận pháp trước mắt, nhỏ giọng nói. Thiên Tà nhìn Mị Mị, cười nói:

- Mị Mị sống lâu như vậy, có phá nổi trận pháp này không?

- Hừ.... Trận pháp nhỏ nhỏ này, ta nhắm mắt cũng phá được.

Mị Mị cười nói, sau đó đi tới bên cạnh trận pháp. Thiên Tà cũng không nói gì nữa. Mặc dù hắn không hiểu biết về trận pháp, nhưng hắn biết một cách phá vỡ nhanh, đó chính là dùng sức mạnh phá nát....

Mị Mị đi tới bên cạnh trận pháp, nàng quan sát một chút, sau đó một luồng oanh ra về hướng góc trận pháp. Trận pháp kịch liệt chấn động, sau đó quang mang phóng thẳng lên trời cao. Từng đợt năng lượng khổng lồ từ trong trận pháp bay ra, hướng về phía nàng. Loại năng lượng này nhìn thì yếu ớt vô cùng, nhưng bên trong lại ẩn chứa một loại sức mạnh cực khủng bố.

Loại năng lượng này nhìn thì yếu ớt vô cùng yếu ớt, nhưng thật ra nó lại ẩn chứa sức mạnh cực lớn bên trong. Đừng nói cảnh giới chỉ có Hóa thân sơ kỳ như Mị Mị, sợ rằng ngay cả Đại Thừa cảnh bị đánh trúng, coi như không chết thì cũng phải tàn phế, Thiên Tà vội vàng phát tay một cái, một vòng tròn bao phủ lấy Mị Mị.

Oanh OANH Oanh

Đám năng lượng va chạm với vòng bảo vệ tạo, tạo ra một vụ nổ lớn, khói bụi mù mịt. Đợi khi khói bụi rút đi, Thiên Tà tiến đến vỗ vai Mị Mị, nói:

- Tiểu Mị Mị, lần sau cẩn thận một chút.

- Đa tạ Công tử.

Mị Mị nhẹ gật đầu, nhẹ giọng nói. Đám năng lượng kia quá khủng bố, nàng không có một chút cơ hội trốn chạy nào, nếu như không có Thiên Tà trợ giúp, nàng chỉ sợ đã bị tan xương nát thịt.

Thiên Tà nhìn về phía trận pháp, thấy lúc này trận pháp đã biến mất, bộ áo giáp đang nằm trên mặt một tảng đá.

Thiên Tà giơ tay lên, hơi vẫy một cái, bộ áo giáp lập tức bay về phía hắn.

Áo giáp bị Thiên Tà cầm trong tay, thì một cỗ uy áp khổng lồ từ bên trong áo giáp bộc phát ra. Cỗ uy áp này vô cùng mạnh, Ba người Huyền Nguyệt, Mị Mị, Thiên Tuyệt cũng bị chấn lui về phía sau một bước.

- Đồ vật đã nằm trong tay bản Công tử mà còn muốn phản kháng, khi biết tự lượng sức mình.

Thiên Tà cười một tiếng trong cơ thể sức mạnh cũng bộc phát, nhanh chóng chấn áp luồng uy áp của Áo giáp. Năm giây sau, uy áp từ từ biến mất, Áo giáp nằm im trong tay Thiên Tà, toàn thân nó tỏa ra ánh sáng, thoát nhìn vô cùng cao quý, sang trọng.

- Công tử, áo giáp này phẩm cấp là gì mà uy áp khủng bố như vậy?

Huyền Nguyệt đi tới bên cạnh hắn, hỏi. Mị Mị và Thiên Tuyệt cũng chăm chú nhìn hắn. Thiên Tà vất áo giáp cho Huyền Nguyệt, sau đó nói:

- Cho nàng. Áo giáp này phẩm cấp vào khoảng Thiên Cấp, kém một chút nữa là đến Thánh cấp. Bản Công tử đã giúp nàng xóa bỏ ấn ký của chủ nhân đời trước, nàng cứ như vậy mặc vào là được.

- Đa tạ Công tử.

Huyền Nguyệt cũng không từ chối, nàng khoác lên người, lập tức áo giáp biến mất, dường như hòa vào da thịt của nàng.

Thiên Tà nhìn Mị Mị và Thiên Tuyệt đang hâm mộ nhìn Huyền Nguyệt, hắn cười ôm lấy hai nàng, nói:

- Một kiện áo giáp mà thôi, có cần phải hâm mộ như vậy không. Lần sau có thứ gì tốt bản Công tử sẽ cho hai nàng.

- Được rồi, tiểu mập mạp, chúng ta tiếp tục.

Thiên Tà vừa nói xong thì có ba bóng người vù vù lao tới. Một tên thanh niên mặc quần áo màu hồng nhìn vào bốn người Thiên Tà, nói:

- Giao ra đồ vật vừa đạt được, nếu không đừng trách chúng ta hạ thủ vô tình.

Thiên Tà nhú mày, lại có vài tên chặn đường hấn, mà lần này không phải vì mỹ nữ, mà là vì bảo vật. Chắc vừa rồi động tĩnh quá lớn làm bọn họ chú ý. Nhìn qua thì thấy cả ba đều là Hóa thân cảnh.

- Lãng thiếu, vừa rồi động tĩnh từ chỗ này phát ra. Chắc chắn bọn họ lấy được bảo vật gì đó.

- Đúng vậy... Đúng vậy. Bảo vật thì làm sao có thể để đám sâu kiến này giữ được chứ. Lãng thiếu, bảo vật thì chỉ có người mới xứng đáng đạt được.

Một người bên cạnh về mặt nhìn bộ nhìn tên thanh niên mặc đồ màu hồng kia, nói. Một người khác cũng cười hát đệm. Hai người này có lẽ là người hầu của tên thanh niên kia, Thiên Tà ánh mắt di chuyển sang nhìn hai người, trong đó một người là một lão giả râu tóc bạc phơ, quần áo màu trắng, trên tay có cầm một cây phát trần, trên người tỏa ra một loại tiên phong đạo cốt khí tức. Mà người còn lại thì có một khuôn mặt nhăn nhoe, mặc quần áo màu đen, cũng là một lão giả, nhưng khác với lão giả áo trắng kia. Lão giả này sắc mặt âm u, thuộc về loại người tính cách âm trầm. Tên thanh niên được gọi là Lãng thiếu kia nghe hai lão giả nhìn bộ, nở nụ cười, khuôn mặt vô cùng đáng ghét, khiến người khác muốn đâm vào mặt hấn một cái. Hấn vui vẻ nhìn hai lão giả kia một chút, sau đó ánh mắt di chuyển đến phía bốn người Thiên Tà, dùng giọng điệu vô cùng muốn ăn đòn, nói:

- Các ngươi. Mau đem bảo vật giao ra đây. Loại bảo vật này không phải đám ruồi muỗi như các ngươi có thể chiếm lấy. Đúng rồi, còn ba người đeo khăn che mặt kia, lấy khăn ra cho ta nhìn một chút.

Thiên Tà nở nụ cười, ôm lấy eo Huyền Nguyệt và Thiên Tuyết, nói:

- Làm sao, muốn cướp đồ và sắc. Nếu bản Công tử không đồng ý đây.

- To gan. Một đám sâu kiến không nghe thấy Lãng thiếu nói sao? Còn không mau chóng đem bảo vật lấy ra. Ba người kia mau chóng lấy khăn che mặt xuống.

Lão giả mặc đồ đen nhìn đám người Thiên Tà quát lớn, sắc mặt cực kỳ âm trầm. Trong mắt sát cơ lóe lên.

- Muốn đồ vật, có bản lĩnh phóng tới mà lấy.

Thiên Tà khinh bỉ nhìn lão giả kia nói. Hấn hoàn toàn không coi lão giả vào mắt.

- Muốn chết.

Hắc bào lão giả nổi giận, thân hình lóe lên hướng về phía Thiên Tà lao tới, một chưởng hướng về phía đầu Thiên Tà oanh xuống.

- Cút...

Chưởng lực tiến gần tới Thiên Tà, một tiếng nói vang lên, sau đó một chưởng khác lao ra, phá nát chưởng lực của lão giả, sau đó còn oanh thẳng vào ngực lão.

Hắc bào lão giả bị chưởng lực oanh trúng, thân hình liên tiếp lùi về phía sau, rất vất vả mới dừng lại được,

Phốc

lão giả áo đen phun ra một ngụm máu tươi, thân hình lão đảo một chút, sắc mặt đã biến thành trắng bệch. Nhìn xuống dưới ngực mình, chỉ thấy máu thịt be bét, lộ ra cả xương.

Lãng thiếu và lão giả còn lại thấy cảnh như vậy, trong mắt bọn họ lộ ra vẻ kinh ngạc. Ánh mắt nhìn về phía chưởng lực phát ra, là một người mặc đồ trắng, đeo khăn che mặt, thân hình bị áo choàng bao phủ, căn bản chỉ biết là một người nữ nhân qua mái tóc dài buông xõa sau lưng. Người áo trắng này chính là Huyền Nguyệt, nàng không cho phép bất kỳ người nào được chạm vào Thiên Tà khi hấn chưa cho phép, chứ đừng nói đến người này định tấn công hấn.

Lãng thiếu và lão giả áo trắng không ngừng đánh giá bốn người, nguyên bản coi bọn họ là thịt cá trên thớt, nhưng sau màn vừa rồi, bọn họ không thể không cẩn thận đối phó. Vừa rồi Hắc bào lão giả công kích bốn người, mặc dù mang theo khinh thị, nhưng lúc đó lão cũng đang tức giận, chưởng lực mang tám phần công lực, không nghĩ tới bị cản phá dễ dàng như vậy, lại còn bị thương.

Lãng thiếu nhìn Hắc bào lão giả, hai người gât đầu với nhau, sau đó hướng về phía bốn người Thiên Tà lao tới.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Mùa thu hoạch (2)

- Long quyền.

Tên thanh niên được gọi là Lăng thiếu hét lên một tiếng, sau đó đánh ra một quyền, một đầu hư ảnh Long xuất hiện, hướng về phía bốn người Thiên Tà gầm thét mà lao tới.

Thiên Tà bủi môi, nhìn đầu hư ảnh Long kia, khinh bỉ nói:

- Long gì yếu như vậy. Nguyệt Nguyệt, cho hắn biết Long thật sự là như thế nào.

Theo hắn quan sát, đầu hư ảnh Long này trông vô cùng dữ tợn, nhưng uy lực không có bao nhiêu, thua xa Long ảnh của Huyền Nguyệt.

- Chết đi, Cuồng Phong Bạo Vũ.

Theo Lăng thiếu xuất thủ, lão giả áo trắng cũng nhanh chóng xuất thủ, phát trần phát mạnh một cái, Cuồng Phong xuất hiện, mang theo uy lực mạnh mẽ hướng về phía bốn người.

Huyền Nguyệt lúc này hét lên một tiếng. Một đạo hư ảnh Long không lồ xuất hiện sau lưng nàng. Hư ảnh Long này màu trắng, vậy rỗng phát ra ánh sáng long lanh, nhìn vô cùng giống thật. Sau đó nàng cũng đánh ra một quyền. Không gian kịch liệt chấn động. Long ảnh màu trắng gầm thét lao đi, quán thành một đoàn lộn xộn với Long ảnh của Lăng thiếu và cuồng phong của Bạch bào lão giả. Long ảnh màu trắng dần theo chiều thức của hai người hướng về phía họ lao tới, vậy kín họ lại.

Phốc

Lăng thiếu cùng lão giả phun ra một ngụm máu tươi.

- Chết

Lăng thiếu trong tay xuất hiện một cây đao màu đỏ, hung hăng chém ra một đao. Lập tức, một luồng năng lượng khổng lồ từ cây đao trong tay hắn lao ra, chém nát Long ảnh. Theo Long ảnh biến mất, bụi cát cũng dần dần tán đi. Lăng thiếu còn chưa kịp thở ra một hơi, thì sau gáy đột nhiên mát lạnh. Một luồng lực khủng bố lại hướng về phía đầu hắn oanh tới.

Huyền Nguyệt không biết lúc nào đã xuất hiện phía sau hắn, oanh ra một luồng về phía đầu hắn.

Lăng thiếu vội vàng sử dụng thân pháp né tránh, luồng lực oanh trượt qua đầu hắn, cuốn đi một bên tai của hắn. Mà lúc này, bạch bào lão giả cũng lao tới bên cạnh hắn, nói:

- Lăng thiếu, người không sao chứ.

- Đau chết ta.

Lăng thiếu ôm tai nói. Giọng nói vô cùng lạnh lùng. Lần này hắn đến nơi này tìm bảo, mọi việc vô cùng thuận lợi, bây giờ lại bị một cô gái đánh mất một bên tai, hơn nữa ba người bọn hắn đánh đều không lại. Mặc dù hắn không nhìn ra tu vi của cô gái này, nhưng hắn cũng không tin cô gái này đã tu luyện hơn một trăm năm. Bởi vì vừa rồi nghe giọng hét, hắn có thể khẳng định nàng còn rất trẻ.

Đừng nhìn hắn trẻ như vậy, nhưng hắn đã tu luyện hơn hai trăm năm. Lần này ba người bọn họ đánh không lại một cô gái trẻ, tin tức này nếu như truyền đi, hắn sau này làm sao còn mặt mũi gặp người.

Huyền Nguyệt một luồng thất bại, nàng định tiếp tục đánh ra một luồng nữa thì bạch bào lão giả hô lên:

- Chờ một chút.

Huyền Nguyệt nghe vậy, ánh mắt nhìn về phía Thiên Tà. Thấy hắn gật đầu, nàng cũng dừng lại, đi tới bên cạnh hắn.

Bạch bào lão giả thấy nàng dừng lại, hắn thở ra một hơi, chấp tay, nói:

- Các vị, lần này xuất thủ tấn công các vị là chúng ta không đúng, chỉ cần các vị buông tha chúng ta. Chúng ta vô cùng cảm kích, đồng thời nguyện ý dâng lên bảo vật để xin lỗi.

Thiên Tà ôm lấy Huyền Nguyệt, cười nói:

- Lão già, ta thấy hình như lão không thể quyết định việc này.

Thiên Tà nói xong nhìn về phía Lăng thiếu, không cần nghĩ cũng biết ý hắn là gì.

Bạch Y lão giả cũng không tức giận, nơi này quả thật không phải do hắn làm chủ.

Lăng thiếu nhìn Thiên Tà thật lâu, sau đó cắn răng, nói:

- Chỉ cần các ngươi buông tha cho chúng ta, ta lấy danh dự bảo đảm sau này sẽ không tìm các ngươi gây phiền toái.
- Danh dự của ngươi đáng giá sao?

Thiên Tà nhìn Lăng thiếu, nói:

- Hừ... Ta là Lăng Hạo thiếu chủ của Hoàng Lăng Gia Tộc. Ngươi nói danh dự của ta có đáng giá không.
- Hoàng Lăng Gia Tộc là gì vậy, bản Công tử chưa nghe qua bao giờ. Máy người biết không?

Thiên Tà ánh mắt nghi hoặc nhìn ba người Huyền Nguyệt. Thấy cả ba cùng lắc đầu, hần lại nhìn Lăng Hạo, nói:

- Xin lỗi rồi. Không những Bản Công tử chưa từng nghe qua Hoàng Lăng Gia Tộc, mà ngay cả các nàng cũng chưa từng nghe qua.
- Hừ... Lũ vô tri. Hoàng Lăng Gia Tộc của chúng ta mặc dù không được xem là mạnh nhất Huyền Nam quốc, nhưng cũng không thua kém mấy gia tộc dẫn đầu kia. Chúng ta sắp tới sẽ phái người đến Huyền Nam hoàng cung cầu hôn. Chỉ cần hôn sự này thành công, Hoàng Lăng Gia Tộc sẽ mạnh mẽ quật khởi, san bằng những gia tộc khác.
- Rồi sao?
- Khốn kiếp, có gan ngươi cứ việc động thủ, Lăng Hạo ta mặc dù không đánh lại các ngươi, nhưng cũng chắc chắn có thể đồng quy vu tận cùng các ngươi.

Lăng Hạo giận dữ, nói. Nhưng thật ra hần không có một chút nào nắm chắc cùng chết với bọn họ, huống chi hần cũng không muốn chết. Nói vậy chỉ muốn hù dọa bọn họ một chút.

- Ồ.... Bản Công tử cũng muốn thử một chút, xem ngươi làm sao cùng chúng ta đồng quy vu tận.

Lăng Hạo nghe Thiên Tà nói vậy, khuôn mặt hần biến sắc. Hần không nghĩ tới người trước mắt này lại nói như vậy. Hần có thể từ trên người Huyền Nguyệt cảm nhận được sự nguy hiểm, nàng có thể giết được hần. Mà vừa rồi nếu hần không kịp tránh né có thể bây giờ đã mang thư đến chỗ Diêm vương mua chỗ ở.

Bạch Y lão giả ở bên cạnh thấy Lăng Hạo sắc mặt biến chuyển, hần nhìn Thiên Tà, nói:

- Vị huynh đệ này, cần gì phải như vậy, chỉ cần ngươi buông tha chúng ta lần này. Ngươi sẽ nhận được đền bù thỏa đáng. Đầu cần phải chém giết như vậy. Nếu như huynh đệ cứ cố tình muốn như vậy, chúng ta chỉ có thể phụng bồi tới cùng.

Thiên Tà nhìn lão giả, nói:

- Chúng ta chơi một trò chơi, thấy thế nào?
- Trò chơi gì? Thiên Tà nhặt lấy một lá cây, nói:
- Thấy lá cây này không? Bây giờ bản Công tử sẽ tung nó lên. Khi rơi xuống đất nếu là mặt trên lá cây thì các ngươi được sống, nhưng phải giao ra toàn bộ đồ vật các ngươi có. Nếu là mặt dưới thì... Tạm biệt. Diêm vương đang chờ các ngươi. Thấy sao.

Bạch Y lão giả nhìn về phía Lăng Hạo, chờ đợi quyết định của hần.

Lăng Hạo nhìn Thiên Tà một chút, nói:

- Làm sao tin tưởng được ngươi?
- Ồ... Vậy ngươi có sự lựa chọn khác ngoài việc tin tưởng ta sao?
- Được.... Ta đồng ý.

Lăng Hạo cắn răng nói. Hần thật sự không còn cách nào khác, hần cũng không muốn chết. Dù sao hần cũng là thiếu chủ của Hoàng Lăng Gia Tộc, tương lai vui sướng đang ở phía trước.

Thiên Tà gật đầu, sau đó khẽ tung lá cây lên. Lăng Hạo và Bạch Y lão giả nhìn chăm chăm vào lá cây không chớp mắt. Đây là một trò chơi cược mạng, bọn họ đều không muốn chết, lên trong lòng đang cầu xin tổ tiên phù hộ. Lá cây xoay vòng rơi xuống đất, Lăng Hạo nhìn một chút, hét to:

- Mặt dưới, chúng ta thắng.

Thiên Tà nhìn hần, cười nói:

- Xem ra các người may mắn. Giao ra toàn bộ đồ vật, rồi rút.

Lăng Hạo và Bạch Y lão giả lấy ra toàn bộ đồ vật trên người mình giao cho Thiên Tà, sau đó quay người rời đi. Đi được vài bước, Lăng Hạo quay đầu lại, nhìn Thiên Tà, nói:

- Không biết người tên là gì? Ta Lăng Hạo ngày sau sẽ trở lại đoạt lại toàn bộ đồ vật của mình.

Thiên Tà cười cười nhìn hắn, nói:

- Bản Công tử đi không đổi tên, ngôi không đổi họ, chính là Thiên Tà. Tùy thời phụng bồi các người tới báo thù. Nhớ kỹ một điều là lần sau sẽ không được may mắn như vậy nữa.

- Thiên Tà sao. Ta Lăng Hạo đã nhớ kỹ.

Lăng Hạo nói xong quay người rời đi. Đợi khi bóng lưng của hắn đi khuất, Huyền Nguyệt quay sang hỏi:

- Công tử, tại sao lại tha cho hắn.

- Vì hắn may mắn, không phải sao?

Thiên Tà nhìn nàng cười cười. Mị Mị nhìn hắn, nói:

- Công tử, mau xem bọn chúng có vật gì tốt không?

Thiên Tà gật gù. Bắt đầu trong kiểm tra nhẫn chứa đồ của hai người kia. Sau vài phút, hắn khá hài lòng với thu hoạch lần này. Bên trong nhẫn chứa đồ có khá nhiều đan dược, hơn chục bộ công pháp. Mà đặc biệt còn có một bộ công pháp thánh cấp tên là Ngạo Thiên đao pháp. Sau đó Thiên Tà lấy cây đao lúc trước Lăng Hạo dùng ra, quan sát một chút, nói:

- Phẩm cấp Thiên khí, gần với Thánh khí. Mị Mị chưa dùng loại vũ khí nào, cầm lấy tu luyện đi, cả bộ Công pháp này nữa. Nhớ nhỏ máu nhận chủ.

Thiên Tà đưa cây đao màu đỏ và bộ công pháp cho Mị Mị, nói. Hai thứ này có lẽ do Lăng Hạo cướp được hoặc tìm được cơ duyên, nhưng chưa kịp nhỏ máu nhận chủ, nên vừa rồi không phát ra được uy lực lớn nhất.

- Đa tạ Công tử.

Mị Mị nhận lấy Công pháp và Cây đao, sau đó nhỏ một giọt máu vào thân đao.

Ong Ong

Thân đao hơi rung động một chút, sau đó nằm im trên tay Mị Mị.

Mị Mị chém thử một đao ra ngoài, lập tức, vô số đao mang từ trong thân đao bộc phát ra, tạo thành một cổ đao khí cực mạnh, hướng về phía trước lao tới. Những nơi đao mang bay qua cỏ cây đều bị hủy diệt, cuối cùng đao mang rơi xuống mặt đất tạo thành một hố sâu.

Thiên Tà gật gù đầu, nói:

- Uy lực không tệ. Mị Mị, cho nó một cái tên đi.

Mị Mị vuốt ve thân đao một chút, sau đó nói:

- Công tử, đao này toàn thân màu đỏ, sát khí lại lớn như vậy, gọi là Huyết Sát Đao đi.

Mị Mị vừa nói xong lời này, Huyết Sát Đao rung lên một chút, không biết là hài lòng hay là không hài lòng với cái tên này.

Thiên Tà gật đầu, nói:

- Đi thôi.

Ba người Huyền Nguyệt không nói gì, chỉ bước đi theo hắn.

(Đạo này chả có ai bình luận nữa vậy. Không lẽ tài năng của m.n có hạn? Nhưng mà ta vẫn chưa thấy ý kiến nào thực tế một chút mà. Cầu góp ý, nếu không có ai góp ý thì ta lại Lạc Trời bộ này.)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Dương Thành

Dương Thành là một trong những thành trì lớn nhất của Thiên Nam Đại Lục, cũng là thành trì lớn nhất nằm bên cạnh Tây Nam Sơn mạch.

Thiên Tà nhìn thành trì cao lớn trước mắt, xung quanh bốn phía người đến người đi, xe ngựa qua lại như nước, vô cùng đông đúc, náo nhiệt.

Hắn và đám người Huyền Nguyệt tùy tiện tìm một khách sạn, sau đó đi vào.

- Các vị khách quan muốn dùng gì không?

Tiểu nhị nhìn thấy bốn người, hân nhiệt liệt chào hỏi.

- Tùy tiện đi, cho chúng ta vài món ăn ngon một chút, với một bình rượu.

- Các vị đợi một chút, rượu và đồ ăn sẽ tới ngay.

Ăn uống xong xuôi, hắn và ba người Huyền Nguyệt cũng lên phòng nghỉ. Ngồi trong phòng, Thiên Tà nhớ tới đám người ở bên ngoài bình luận về buổi đấu giá của Thiên Long phòng đấu giá, hắn lại nổi lên hứng thú. Lần trước Hỏa Diễm Kiếm của Lãnh Dao cũng là hắn đấu giá từ Thiên Long phòng đấu giá.

Thiên Long phòng đấu giá lần này mở cửa ở Dương Thành, có thể nói là toàn bộ Dương Thành náo nhiệt nhất một ngày. Vô số đệ tử, môn phái, gia tộc khắp nơi cũng đến tìm kiếm thứ tốt.

Đám người Thiên Tà cũng đi tới Thiên Long phòng đấu giá cửa ra vào, lúc này nơi đây đã vô cùng tấp nập. Thiên Tà đi vào bên trong, đến cửa, hộ vệ ngăn cản hắn lại. Thiên Tà lấy ra thẻ khách quý lần trước khi mua Hỏa Diễm Kiếm được tặng, đưa cho hộ vệ. Người này lập tức cung kính dẫn bọn họ lên phòng vip.

Vào trong phòng, Huyền Nguyệt nhìn Thiên Tà, nói:

- Công tử. Nơi đây cao thủ khá nhiều.

Thiên Tà ôm lấy Huyền Nguyệt, cho nàng ngồi lên đùi mình, hai tay hắn cũng không thành thật, chui vào bên trong vạt áo của nàng xoa bóp bộ ngực lớn, cười nói:

- Cao thủ? Chúng ta đến đây đấu giá chứ không phải là ăn cướp mà sợ cao thủ. Mà nếu bọn chúng gây chuyện với bản Công tử, thì làm thịt tất cả đi.

- Ân....

Huyền Nguyệt bị hắn vuốt ve khiến khuôn mặt đỏ bừng, rúc đầu vào ngực hắn. Mà bên cạnh Mị Mị và Thiên Tuyệt cũng không nói gì, hai người có vẻ đã quen với cảnh tượng này.

Không lâu sau thì mọi người cũng đến đông đủ, buổi đấu giá cũng bắt đầu. Vì Thiên Tà là phòng vip lên là nơi có thể nhìn thấy rõ nhất nhĩ đài cao trong phòng đấu giá. Lúc này, một cô gái vô cùng quyến rũ, thân hình nóng bỏng bước ra, nàng chính là Tô Mị, lần trước hắn cũng đã gặp một lần.

Tô Mị lúc này mặc một bộ quần áo màu hồng, thân hình uyển chuyển bước lên đài, lập tức không biết có bao nhiêu ánh mắt cực nóng nhìn vào nàng. Tô Mị cười quyến rũ nói chuyện với mọi người phía dưới vài câu, khiến hiện trường bắt đầu nóng lên, vài câu nói lại khiến dục hỏa trong đám người bùng cháy.

Nhìn bầu không khí trong phòng, Tô Mị khẽ gật đầu, những năm này nàng làm người phụ trách, đã hiểu được mỹ mạo của mình đối với đám nam nhân kia có bao nhiêu lực sát thương. Khẽ cười một tiếng, ánh mắt đảo quanh khắp phòng đấu giá. Lúc đi ngang qua khu vực phòng vip, ánh mắt của nàng lập tức hiện lên vẻ kinh ngạc. Ánh mắt người thanh niên trên phòng kia mặc dù nhìn chăm chú vào trên đài đấu giá, nhưng Tô Mị lại cảm thấy hắn cũng không nhìn mình, có vẻ như không có hứng thú với mình. Nàng nhìn kỹ một chút, qua cánh cửa nhỏ mở ra, nàng nhận ra người thanh niên này. Chính là người lần trước mua Hỏa Diễm Kiếm. Tô Mị liếc hắn một chút, sau đó nở một nụ cười quyến rũ, nói:

- Các vị, buổi đấu giá bắt đầu. Vài đồ vật bình thường chúng ta sẽ bỏ qua. Kịch thứ nhất là một cây cung...

- Công tử, nàng làm sao lại nhìn người bằng ánh mắt kỳ lạ như vậy, không lẽ người có một chân với nàng. Nếu không người lấy đầu ra thẻ khách quý.

Thiên Tuyệt nghi hoặc nhìn hắn, hỏi. Huyền Nguyệt ở trong ngực hắn cười khúc khích.

- Chân cái đầu nguoi. Bản Công tử cần dùng thủ đoạn như vậy để lấy thẻ khách quý sao?

- Theo ta biết thì Công tử đúng là loại người như vậy.

Mị Mị ở một bên gât đầu, ánh mắt khinh bỉ nhìn hấn.

- Các người... Tiểu Mị Mị, lại muốn chịu đánh nữa phải không?

- Người ta sai rồi còn không được sao? Mị Mị vừa nghe đến đánh đòn, nàng lập tức nhớ tới lần trước bị hấn đánh mông, khuôn mặt đỏ lên, phụng phịu nói.

Lúc này nhìn nàng đáng yêu vô cùng, Thiên Tà cũng không nhịn được quay sang hôn nàng một cái, sau đó để Huyền Nguyệt sang bên cạnh, ôm lấy nàng vào ngực. Cũng giống như với Huyền Nguyệt, tay hấn cũng cho một tay vào trong vạt áo của nàng, xoa bóp bộ ngực. Nhưng lần này hấn còn hung ác hơn, một tay di chuyển xuống phía dưới, cách nội khổ vuốt ve âm đạo của nàng.

- Ân... Công tử...

Mị Mị lập tức hoảng sợ, ánh mắt nàng nhìn về phía Huyền Nguyệt và Thiên Tuyết, thì thấy hai người bọn họ đang chăm chú quan sát các kiện vật phẩm đầu giá trên đài, nàng thở ra một hơi. Thiên Tà vuốt ve bên ngoài nội khổ của nàng, hấn cảm giác chưa đủ, bàn tay lại chui vào bên trong nội khổ, nhẹ xoa âm đạo nàng một chút, sau đó nhẹ cắn tai Mị Mị, nói:

- Mị Mị. Đã ướt như vậy rồi. Nàng thật dâm đẳng mà.

Mị Mị lúc này không dám trả lời hấn. Nàng đang cắn chặt răng để không cho mình phát ra những tiếng rên rỉ dâm đẳng, khiến người khác chú ý.

Thiên Tà thấy nàng như vậy, hấn lại càng thêm đùa dai, một ngón tay cắm vào trong âm đạo của nàng, nhẹ nhàng moi móc.

- A....

Mị Mị rốt cuộc không nhịn nổi nữa, nàng rên rỉ nhẹ một tiếng. Mà ở bên cạnh nàng Huyền Nguyệt và Thiên Tuyết mặc dù ánh mắt vẫn quan sau buổi đấu giá, nhưng trong lòng tâm trí lại đặt ở chỗ khác. Hai người khuôn mặt đỏ lên, Thiên Tuyết nhiều lần chứng kiến hấn và hai người ân ái, nàng cũng có một chút sự hâm mộ hai nàng. Thiên Tuyết cũng vô cùng, vô cùng muốn được hấn ôm ấp, vuốt ve, nhưng vì ngại ngùng, nàng không dám nói với hấn.

- A...

Mị Mị toàn thân run rẩy, một luồng khoái cảm chạy khắp toàn thân nàng, bên trong âm đạo một dòng dâm thủy chảy ra, thấm ướt ngón tay của hấn. Theo ngón tay không ngừng ra vào, moi móc, Mị Mị đợt cuộc đã không chịu nổi, nàng mặc kệ hai người Huyền Nguyệt và Thiên Tuyết ngồi bên cạnh, dâm đẳng rên rỉ lên, sau đó ghé sát vào tai Thiên Tà, nói:

- Công tử.... Mị Mị.... Không chịu nổi... Mị Mị muốn....

Thiên Tà nhìn khuôn mặt đã đỏ bừng của nàng, thấy nàng mị nhân như tơ, trong mắt xuân tình bùng cháy mãnh liệt, dục hòa khó nhịn. Hấn để nàng ngồi trên ghế, sau đó ngồi xổm giữa hai chân nàng, nhìn Huyền Nguyệt nói:

- Nguyệt Nguyệt. Có đồ gì tốt nhớ gọi bản Công tử.

Sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của Huyền Nguyệt, Thiên Tuyết, hấn kéo váy của Mị Mị sang một bên, kéo luôn nội khổ của nàng xuống. Âm đạo hồng hồng đã be bét dâm thủy hiện ra trước mắt hấn, tách hai chân của nàng ra, hấn lập tức vui đầu vào.

Mị Mị lúc này đã dục hòa đốt người, nàng hơi ưỡn mông lên để cho hấn kéo nội khổ của mình được dễ dàng, sau đó cố sức dang rộng hai chân mình ra, để âm đạo lộ rõ trong mắt hấn.

Thiên Tà liếm láp bên ngoài âm đạo một chút, sau đó dùng tay tách ra hai mép âm đạo, đầu lưỡi chui vào bên trong.

- A...

Mị Mị toàn thân run rẩy, tiếng rên rỉ nhỏ phát ra, đây là nàng đã cố gắng nhịn xuống, nếu không thì cả phòng đấu giá cũng nghe được. Mà bên kia Huyền Nguyệt và Thiên Tuyết đều không cách nào ngồi yên được, Huyền Nguyệt một tay còn xoa xoa ngực mình.

Thiên Tà ngậm lấy hạt đậu đỏ của nàng, không ngừng liếm mút đùa giỡn.

Không lâu sau, Mị Mị đột nhiên đẩy hấn ra, sau đó nàng ngồi xuống đất kéo quần hấn xuống, tay cầm lấy Cự Long vuốt ve một chút rồi há miệng ngậm lấy.

Cho nàng phục vụ một lúc, Thiên Tà kéo nàng tới bên cạnh cửa sổ nhìn ra đài đấu giá, hấn để nàng hai tay chống vào thành cửa, tay chân lấy Cự Long từ phía sau cắm vào trong âm đạo của nàng.

Mị Mị hai tay chống cửa, quay đầu lại, nói:

- Công tử..... Nơi này không được... A....

Mị Mị nhìn trước mắt mình là đài đấu giá, dưới chân còn có rất nhiều người đang ồn ào trả giá, bất cứ khi nào cũng có thể có người ngẩng đầu lên, nàng

hoảng sợ nói:

- Công tử.... Phía dưới... Phía dưới... Nhiều người như vậy.... Sẽ bị phát hiện.... A... Công tử.... Đừng động... Ngô.... A.... Mị Mị sẽ kêu ra mắt.... Ân....

Thiên Tà bắt đầu ra sức đâm chọc, cười nói:

- Như vậy không phải rất kích thích sao. Mị Mị đừng kêu to quá thì sẽ không có người biết.

Thiên Tà càng thêm mạnh mẽ cắm vào, Huyền Nguyệt cố gắng cắn chặt hàm răng để mình không phát ra những tiếng rên rỉ quá lớn, nghĩ tới phía dưới nhiều người như vậy, nàng cũng rất nhanh cảm thấy hưng phấn.

- Các vị. Vật phẩm tiếp theo là một thanh Địa khí...

Giọng nói của Tô Mị vẫn tiếp tục vang lên, phía dưới mọi người không ai để ý tới trên đầu họ, một màn dâm loạn đang diễn ra.

Huyền Nguyệt và Thiên Tuyết ngồi ở bên trong lúc này ánh mắt khóa chặt hai người bọn họ, hai nàng còn không ngừng vuốt ve cơ thể mình. Huyền Nguyệt một tay đã di chuyển xuống bên dưới, xoa nắn âm đạo của mình.

Thiên Tà một tay vòng qua trước ngực Mị Mị, chui vào trong vạt áo xoa bóp vú của nàng. Đầu lưỡi liếm cổ nàng một chút, nói:

- Cảm giác thế nào? Thoải mái không?

Mị Mị cắn chặt hàm răng, không trả lời hẳn, cũng không để mình phát ra những tiếng rên rỉ dâm dăng.

Thiên Tà thấy nàng không nói gì, hấn rút Cự Long ra.

- Công tử.... Mị Mị thoải mái.... Mà.... Nhanh cắm vào nha..... Mị Mị sắp không chịu nổi... Nữa.... Công tử.... Cắm vào đi....

Mị Mị vội vàng nói, miệng to không ngừng đẩy về phía sau, hy vọng hẳn nhanh chóng tiến vào.

Thiên Tà cười cười, nói:

- Vậy mà không nói. Làm ta nghĩ nàng khó chịu.

Thiên Tà nói xong, Cự Long lại tiếp tục cắm vào bên trong âm đạo của nàng.

- Ân.... Thật lớn... A... Nóng quá... Công tử... Người nhanh thêm... Một chút nha.... A.... Đúng là vậy... Mị Mị sắp ra....

Mị Mị dùng đưa thân thể mình, rên rỉ nói, nàng cũng không dám rên rỉ quá lớn, dù sao bên dưới còn nhiều người như vậy.

- A.... Công tử.... Mị Mị tới rồi.... A....

Mị Mị càng thêm ra sức lắc lư thân thể, tiếng rên rỉ cũng lớn hơn một chút. Thiên Tà thấy vậy, hấn giữ chặt lấy hông nàng, còn về phần mình thì càng thêm điên cuồng mà đâm chọc.

- A....

Một tiếng hét to từ trong miệng Mị Mị phát ra, nàng từ trên cửa sổ trượt xuống dưới nền nhà, thờ hôn học, nói:

- Công tử.... Cho... Cho Mị Mị... Nghỉ một chút.... Người đi.... Đi tìm Huyền Nguyệt tý....

Thiên Tà gật gật đầu, quay đầu lại thì thấy Huyền Nguyệt lúc này đã toàn thân không mảnh vải che thân, đang không ngừng vuốt ve cơ thể mình. Hấn lập tức nhào tới bên cạnh nàng.

Thiên Tà và Mị Mị không hề hay biết, vừa rồi bên cửa sổ điên cuồng đã bị một người nhìn thấy. Người này không phải ai khác chính là Tô Mị. Tô Mị mặc dù đang giới thiệu, ra giả vật phẩm nhưng nàng lúc nào cũng chú ý đến phòng vệ của hẳn.

Thiên Tà ôm lấy Huyền Nguyệt, một tay xoa bóp bộ ngực của nàng, tay kia cầm lấy Cự Long vẫn còn cứng rắn nhắm chuẩn âm đạo của nàng cắm vào. Âm đạo của Huyền Nguyệt đã ướt đầm đầm thủy lên PHỐC một tiếng, Cự Long chui thẳng vào sâu bên trong.

- Tiểu Nguyệt Nguyệt, phía dưới đã ướt đầm nha.

- A.... Công tử... Người thật xấu... Nguyệt Nguyệt như vậy... Còn không phải... Do người và Mị Mị... Làm hại.... A....

Thiên Tà liếm mút vành tai của nàng, cười nói:

- Bản Công tử xấu từ lâu rồi. Giờ nàng mới biết sao.

Sau đó hắn đẩy mạnh mông một cái, Cự Long toàn bộ ở trong âm đạo của nàng.

- A "...

Huyền Nguyệt cả người run rẩy, một dòng dâm thủy trào ra từ trong âm đạo, nàng rên rỉ một tiếng. Sau đó hai tay ôm lấy cổ hắn, chân quắp chặt lấy eo hắn, mông to không ngừng đẩy cao về phía sau, rồi lại đâm về phía trước. Miệng không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ dâm đãng, thanh âm còn lớn hơn Mị Mị lúc trước.

Thiên Tà nắm chặt lấy mông nàng, bắt đầu chậm rãi đâm thọc. Mỗi lần cắm vào lại khiến Huyền Nguyệt cảm nhận được khoái cảm mãnh liệt, dâm thủy càng không ngừng tuôn ra.

Theo Huyền Nguyệt dâm thủy không ngừng trào ra, Thiên Tà đâm chọc ngày càng thêm dễ dàng. Huyền Nguyệt theo hắn khá lâu rồi. Âm đạo bị Cự Long của hắn cắm vào không biết bao nhiêu lần, nhưng cũng không có chút nào rộng rãi ra, mà càng ngày càng thêm chặt chẽ, làm hắn mỗi lần chơi nàng đều vô cùng thoải mái. Hơn nữa nàng cũng vô cùng hiểu hắn, mọi việc đều nghe theo hắn, làm hắn càng thêm yêu thương nàng. Hai người ân ái cũng càng vô cùng ăn ý, hiểu được người kia muốn gì.

Mỗi lần Cự Long rút ra, hai mép thịt trong âm đạo của nàng bám chặt lấy Cự Long không nhả, bị Cự Long kéo ra bên ngoài, sau đó theo Cự Long cắm vào, mép thịt cũng chui vào bên trong theo. Điều này làm Thiên Tà vô cùng thoải mái, có thể nói Huyền Nguyệt là người mà hắn thích ân ái nhất trong đám nữ nhân đã từng chơi.

(Bình luận góp ý đi ạ. Không đến khi tác giả hết ý thì lại The End. Mặc dù ta dự kiến là gần 500 chương, nhưng ACE góp nhiều ý kiến hay, biết đâu lại được 1000 chương)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: 18+

Một lúc sau, Thiên Tà để Huyền Nguyệt tựa vào bàn, hai tay xoa bóp cặp mông trắng, phía dưới Cự Long tiếp tục ra vào. Huyền Nguyệt nằm sấp trên bàn, bộ ngực bị ép đến biến hình, nơi hai người kết hợp không ngừng vang lên những tiếng BA BA BA. Nàng có thể cảm nhận được rõ ràng Cự Long thô, to ra vào cơ thể mình, cảm giác này làm cho nàng dần dần mê loạn.

Cự Long dần tăng tốc độ ra vào, nàng cũng không cách nào nhịn nổi nữa, bắt đầu đung đưa mông mình, trong miệng phát ra những tiếng rên rỉ dâm đãng:

- Ân... Công tử..... A..... Chậm một chút.... Nếu không.... Sẽ bị.. Bị người khác... Phát hiện... A...

Thiên Tà không để ý đến nàng nói, hắn hai tay giữ chặt lấy mông nàng, ra sức đâm chọc.

Huyền Nguyệt bị đâm chọc cảm giác vô cùng thoải mái, làm cho nàng thần hồn điên đảo, dục hỏa tăng cao. Cự Long của hắn thỉnh thoảng lại cắm vào nơi sâu nhất trong âm đạo của nàng.

- A... A....

Huyền Nguyệt cũng không chịu nổi nữa, nàng lớn tiếng kêu rên.

Nghe nàng dâm đãng rên rỉ, Thiên Tà càng thêm hưng phấn, hắn nhấc hai chân nàng lên, khiến nàng toàn thân không chạm đất, sau đó tiếp tục điên cuồng mà cắm vào trong âm đạo của nàng. Cứ như vậy một lúc, Thiên Tà lại xoay người nàng lại, sau đó vác hai chân nàng đặt lên vai mình, Cự Long tiếp tục mãnh liệt đâm thọc. - A.... Thật thoải mái... Tôi nha.... Công tử.... Nguyệt Nguyệt.... Tôi rồi.... A.... Cao trào rồi.... A....

Huyền Nguyệt hét lên một tiếng, âm đạo nàng co bóp chặt lấy Cự Long, dâm thủy từ sâu bên trong âm đạo trào ra, tưới lên trên đầu Cự Long.

Thiên Tà cũng không dừng lại, hắn tiếp tục mãnh liệt đâm thọc, mỗi một lần đều tiến vào chỗ sâu nhất bên trong âm đạo của nàng. Cứ như vậy vài chục cái, Huyền Nguyệt đôi mắt trắng dã, thân thể kịch liệt run rẩy.

- A... Công tử... Người thật giỏi.. A... A... Cắm Nguyệt Nguyệt.... A.... Thật thoải mái.... A... A.... Thật thoải mái.. A... Chết mất.... A.... A.... A....

Huyền Nguyệt lúc này không nghĩ được gì nữa, nàng mặc kệ Mị Mị và Thiên Tuyết ở bên cạnh, bên ngoài còn có nhiều người đang đấu giá, nàng cao giọng rên rỉ. Nàng bị Cự Long cắm cho vô cùng sung sướng, dâm thủy cuộn cuộn, cổ họng hướng thụ còn không kịp, ở đâu suy nghĩ được nhiều như vậy.

- Ân... A.... Công tử.... Nguyệt Nguyệt... Bị người cắm chết nha.... A.... A.... Thoải mái quá... A.... A....

Thiên Tà nghe được nàng rên rỉ lớn hơn, hẳn càng thêm hưng phấn, hẳn càng thêm điên cuồng mà đắm chọc.

- A.... Công tử.... Người muốn... A.... Muốn cảm... Cảm chết.... A.... Nguyệt Nguyệt... A.... A.... Nguyệt Nguyệt.... Tới rồi.... A.... Ra rồi.... A... A....

Lúc này âm đạo của nàng co bóp mạnh mẽ lấy Cự Long của hắn. Huyền Nguyệt thân thể mềm mại run rẩy, hai tay ôm chặt lưng hắn. Hai chân quăn chặt lấy hông hắn, trong âm đạo dầm thủy giống như thủy triều vậy tràn ra, bao bọc lấy Cự Long của hắn.

Thiên Tà để nàng nghỉ ngơi một chút, sau đó rút ra Cự Long. Ân... Huyền Nguyệt kêu lên một tiếng, theo Cự Long rút ra khỏi âm đạo, bên trong trào ra một dòng dầm thủy. Thiên Tà cầm lấy tay nàng, để nàng đứng trên mặt đất, hai tay chống đất.

Huyền Nguyệt lúc này đã ý thức mơ hồ không rõ, mặc cho hắn điều khiển. Nàng tinh thần thoải mái, hai chân tự động dang rộng ra hai bên, vênh cao mông lên. Âm đạo đã ướt dầm dầm thủy bại lộ rõ ràng ở trước mắt Thiên Tà.

Thiên Tà đứng ở phía sau nàng, nhìn thân thể mê người trước mắt, hắn cầm lấy Cự Long nhắm chuẩn âm đạo của nàng, rồi mông hơi động một chút cắm vào.

Huyền Nguyệt thực thể run rẩy, hơi rúi về phía trước một chút. PHỐC một tiếng, Cự Long to, dài cả căn chui vào bên trong.

- A....

Cự Long mãnh liệt cắm vào làm cho nàng không khỏi gọi to một tiếng.

- A... Công tử.... Nhẹ một chút.... Nguyệt Nguyệt... Còn.... Ân.... Chưa thử qua.... Kiểu này... A.... A.... Bao giờ.... A...

Thiên Tà vòng tay ra phía trước, cầm lấy bộ ngực của nàng xoa bóp, phía dưới cũng không ngừng đắm chọc tạo ra những tiếng BA BA BA.

- A.... Ân.... A...

Huyền Nguyệt đôi mắt mê ly, mái tóc đen bay tán loạn. Thân thể không ngừng nhào lên phía trước, theo những lần Cự Long tiến vào. Sau đó nàng lại dẩy về phía sau, không muốn Cự Long của hắn thoát khỏi âm đạo của mình quá lâu.

Hai thân thể không ngừng quăn quýt lấy nhau, người nam nhân ồ ồ thở dốc, nữ nhân dầm dề rên rỉ, hoàn toàn không quan tâm đến những thứ khác.

Huyền Nguyệt đứng thẳng lên, mái tóc đen rũ xuống bộ ngực sữa, cầm lấy hai tay hắn đặt trên ngực mình, để cho hắn xoa bóp. Thiên Tà hai tay mạnh mẽ xoa bóp bộ ngực lớn của nàng, phía dưới Cự Long cũng điên cuồng mà đắm chọc. Huyền Nguyệt mị nhân như tơ, miệng rên rỉ càng thêm lớn, thêm dầm dề, mông to không ngừng dẩy về phía sau.

Thiên Tà điên cuồng chơi nàng, Cự Long như máy đóng cọc vậy, từng lần từng lần đâm vào chỗ sâu nhất bên trong âm đạo của nàng. Huyền Nguyệt âm đạo gần như muốn nổ tung, âm đạo hơi sưng lên, hạt đậu đỏ đã không thể to hơn, cứng rắn hơn được nữa. Cự Long thô to cắm vào trong âm đạo, không có một chút khe hở.

Huyền Nguyệt lúc này cũng gần như đã điên cuồng, hai tay nàng bám chặt lấy tay hắn, mông dít cũng mạnh mẽ dẩy về phía sau giúp đỡ Cự Long càng thêm ra vào sâu hơn. Âm đạo truyền đến khoái cảm lớn lao làm cho nàng muốn điên lên. Miệng không ngừng gào thét những tiếng rên rỉ dầm dề.

- A.... A.... Công tử.... Người cảm chết.... Chết Nguyệt Nguyệt... Rồi.... A.... A.... Thật giỏi.... A.... Thật thoải mái... A.... Công tử.... Nguyệt Nguyệt.... Sung sướng.... A.... Nhanh thêm... Một chút.... A.... A.... Nguyệt Nguyệt.... Muốn.... Muốn ra... Muốn ra rồi.... A....

Thiên Tà dùng sức đắm chọc, Huyền Nguyệt không ngừng dầm dề rên rỉ, hai người cứ như vậy dầm dề chơi nhau. Một lúc sau, Huyền Nguyệt đã cao trào hai lần, khi âm đạo của nàng kẹp chặt lấy Cự Long, lần thứ ba cao trào thì Cự Long to lớn cũng run rẩy một chút. Huyền Nguyệt cảm thấy được Cự Long của hắn run rẩy, nghĩ tới hắn sắp xuất tinh, nàng nắm chặt lấy tay hắn, mông to liều mạng dẩy về phía sau. Đồng thời vận lực khiến cho âm đạo càng kẹp chặt lấy Cự Long.

Thế nhưng nàng có vẻ đã nhầm, nàng điên cuồng thời gian thật dài mà hắn lại không có xuất tinh, Cự Long vẫn hùng dũng, uy phong đắm chọc âm đạo của nàng. Huyền Nguyệt chính mình lại không chịu nổi, hét to một tiếng:

- Không được.... A.... A.... Nguyệt Nguyệt... Nguyệt Nguyệt lại tới.... Cao trào... A.... A....

Thiên Tà gần như không biết mệt mỏi, hắn vẫn tiếp tục điên cuồng mà đắm chọc âm đạo của nàng.

Huyền Nguyệt đã cao trào không biết bao nhiêu lần, cuối cùng nàng hôn mê đi. Thiên Tà cũng không tiếp tục nữa, hắn đặt nàng xuống ghế, lúc này một tiếng hét lại vang lên, quay đầu sang thì thấy Mị Mị đang vực đầu vào giữa hai chân Thiên Tuyết, còn Thiên Tuyết cũng đã không mảnh vải che thân nằm trên người Mị Mị, cũng vực mặt ở giữa hai chân nàng. Hai người đang không ngừng liếm mút âm đạo của nhau. Cảnh tượng vô cùng dầm dề, Thiên Tà thấy cảnh này, dục hỏa lại càng thêm bành trướng.

(Hừm.... Góp ý đi... Người đọc nhiều vậy mà người góp ý ít quá)

Chương 70: Bách Hoa Cốc

Bách Hoa Cốc là một trong những môn phái chỉ có toàn nữ, toàn cốc đều là nữ nhân. Người nào người đó xinh đẹp vô cùng.

Bách Hoa Cốc quy củ khá chặt chẽ, không cho phép đệ tử được có nam nhân. Nhưng mà nữ nhân Bách Hoa Cốc cũng không phải không thể có nam nhân, chỉ là khi có nam nhân thì sẽ bị cho ra ngoài Cốc, phụ trách những việc bên ngoài.

Bách Hoa Cốc quy định cũng không có cứng rắn bằng Băng Nguyệt cung, Băng Nguyệt cung quy củ như thép. Tuyệt đối cấm đệ tử giả ra bên ngoài, mà trong cung lại không có nam nhân. Nếu như bị phát hiện có nam nhân bên ngoài, người đó sẽ bị toàn bộ Băng Nguyệt cung truy sát, không chết không thôi. Dĩ nhiên, Thiên Tà là một ngoại lệ, tên này cả Cung chủ và trưởng lão còn ăn.

Thiên Tà và đám người Huyền Nguyệt đi qua một thành trì khá gần Bách Hoa Cốc, hắn nghe thấy một tin tức làm hắn nổi lên hứng thú. Lần trước ở Dương Thành, khi hắn đang định nhào tới ăn tươi Thiên Tuyết thì cửa phòng mở ra, mỹ nữ đầu giả tiến vào phá hoại chuyện tốt của hắn.

- Nghe nói gì chưa, Bách Hoa Cốc bị ba phái khác liên thủ tấn công. Tình hình mới nhất là Ba phái kia đã bị đẩy lùi, nhưng lão Cốc chủ của bọn họ bị thương, không biết còn sống được bao nhiêu lâu nữa.

- Ta nghe nói Lão cốc chủ một mình đẩy lùi ba đại cao thủ mới bảo toàn được Bách Hoa Cốc.

- Có vẻ như ba phái kia đang đợi, đợi cho Lão Cốc chủ bị thương qua đời rồi sẽ tấn công tiếp.

-....

Đám người Thiên Tà ngồi bên trong một tú lâu nghe bốn phía sôi nổi bàn luận. Hắn nghĩ tới mẹ con Tuyết Cầm và Ngọc Linh, hắn cười âm thầm một tiếng.

Rời khỏi tú lâu, Thiên Tà định quay về Băng Nguyệt cung. Đối với việc của Bách Hoa Cốc hắn cũng không có ý định gì. Dù sao nếu Bách Hoa Cốc không thể phòng thủ được thì chắc chắn sẽ cầu viện Băng Nguyệt cung, đến lúc đó đi cũng không muộn.

Chỉ là lúc đi trên đường cái, một đám người chạy qua. Những người này đều là nữ nhân, người nào thân hình cũng vô cùng quyến rũ. Có điều bọn họ đều mang khăn che mặt, khiến người khác không thể nào nhìn rõ dung mạo của họ. Đám người này khá vội vàng, ai nấy đều nhanh chóng đạp không lao đi.

Thiên Tà cũng đứng sang một bên nhường đường cho bọn họ. Nhưng đối với đám nữ nhân thân hình nóng bỏng này, hắn cũng không nhịn được nuốt xuống một ngụm nước bọt, ánh mắt không tự chủ được đảo qua đám người vài lần.

Người nữ nhân dẫn đầu thân hình cực kỳ nóng bỏng, bộ ngực sữa cao ngất, mỗi bước chạy bộ ngực lại nhảy lên nhảy xuống, nhìn vô cùng đẹp mắt, mê người.

Đám người vọt qua Thiên Tà, nữ nhân dẫn đầu đột nhiên ra hiệu dừng lại, sau đó nàng nhìn về phía Thiên Tà, từ từ đi tới phía hắn.

Thiên Tà thấy vậy, thăm nghĩ:

- Hừm... Không lẽ bản Công tử lớn lên quá đẹp mắt rồi. Đi đường cũng có mỹ nhân mê luyến trước vẻ phong lưu tiêu sái, anh tuấn vô song của bản Công tử. Hắc Hắc, đẹp trai quả nhiên là tốt nhất.

Người nữ nhân kia nhanh chóng đi tới trước mặt Thiên Tà, giọng nói mang theo vẻ bất ngờ, vui mừng, nói:

- Thiên Tà trưởng lão phải không? Thiên Tà trưởng lão của Băng Nguyệt cung.

- Đúng vậy... Nhưng chúng ta đã từng gặp nhau sao?

Thiên Tà vô cùng nghi hoặc hỏi. Hắn cũng không biết đã gặp người này hay chưa.

- Thiên Tà trưởng lão không biết có còn nhớ Tổ Dao không.

Nói xong nàng kéo khăn che mặt xuống, một gương mặt vô cùng xinh đẹp, tinh xảo hiện ra. Ngũ quan thanh tú, đôi mắt to tròn, lông mi dài cong vút. Đôi môi đỏ mọng, mái tóc đen dài xõa xuống ngang vai, khí chất cả người giống như tiên nữ hạ phàm, không ăn một chút khói lửa.

- Không biết Thiên Tà trưởng lão còn nhớ Tổ Dao không. Tổ Dao không lâu trước đã tới Băng Nguyệt cung, được Thiên Tà trưởng lão đón tiếp.

Bạch Tố Dao thấy ánh mắt mê man của hắn, nàng cười nhẹ nói. Trong nụ cười vẫn không giấu nổi được sự thất vọng.

Bạch Tố Dao được người xưng là Bạch Y Tiên Tử, nằm trong số những mỹ nữ đứng đầu đại lục, số người theo đuổi nhiều không kể xiết. Không nghĩ tới người trước mắt này rõ ràng lại không có một chút ấn tượng nào về mình. Trong khi hai người đã gặp mặt cách đây không lâu.

Thiên Tà ồ lên một tiếng, cười nói:

- Thì ra là Bạch Tiên Tử. Tiên Tử càng ngày càng đẹp ra, khiến ta không nhận ra được. Mong Tiên Tử thứ lỗi.

- Tố Dao không dám. Tố Dao lần này phụng mệnh đến Băng Nguyệt cung cầu viện, không nghĩ gặp Thiên Tà trưởng lão ở đây. Không biết Thiên Tà trưởng lão có thể đến Bách Hoa Cốc chúng ta một chuyến không. Tình hình của Bách Hoa Cốc chắc Thiên Tà trưởng lão cũng đã nghe nói.

Bạch Tố Dao nhìn Thiên Tà nói. Lần này Bách Hoa Cốc có một chút nguy hiểm, lão Cốc chủ bị thương nặng, nếu như bị tấn công thêm lần nữa, Bách Hoa Cốc có thể sẽ thất thủ.

- Cái này...

Thiên Tà có chút chần chừ nói. Hắn cũng không có ý định đến Bách Hoa Cốc, mà hắn định quay về Thiên Nam Học Viện một chút.

- Thiên Tà trưởng lão. Bách Hoa Cốc và Băng Nguyệt cung đã ký kết hiệp ước liên minh. Không lẽ Băng Nguyệt cung không có ý định giúp Bách Hoa Cốc, hay là Thiên Tà trưởng lão định bỏ mặc một đám nữ tử trong Bách Hoa Cốc bị chém giết.

Bạch Tố Dao nhìn Thiên Tà nói, trong giọng nói có một chút u oán. Đôi mắt to ngập nước nhìn hắn, khiến Thiên Tà tâm thần có chút thất thủ, tựa như mình làm một việc vô cùng, vô cùng xấu xa.

- Được rồi. Ta đi.

- Tốt. Vậy chúng ta xuất phát

Thiên Tà quay về phía ba người Huyền Nguyệt nói:

- Ba người về Băng Nguyệt cung trước đi. Ai hỏi thì nói ta đi Bách Hoa Cốc một chút, rất nhanh sẽ trở về.

- Dạ. Công tử nhớ cẩn thận.

Ba người Huyền Nguyệt lưu luyến nhìn hắn một chút, sau đó rời đi.

Thiên Tà không muốn dẫn ba người theo lý do rất đơn giản. Chắc không cần đoán ai cũng biết là gì.

Bách Hoa Cốc khung cảnh khá đẹp đẽ, vạn hoa khoe sắc. Nơi đây giống như một biển hoa vậy, ong bướm, chim chóc ríu rít, vài dòng suối nhỏ róc rách chảy. Khắp nơi là những bông hoa to có, nhỏ có, màu sắc đủ loại, vô cùng rực rỡ. Hương hoa thơm ngát, tỏa ra bốn phía, có thể nói là trăm hoa đua nở. Đi trong nơi này khiến người ta có cảm giác tinh thần và thân thể có một cảm giác thoải mái, không tự chủ được trầm mê bên trong.

Bên trong Bách Hoa Cốc đều là nữ nhân đi lại, bọn họ đều là những người kiêu diễm, xinh đẹp động lòng người. Nơi đây quả là một thiên đường của nam nhân, mà giờ Thiên Tà đang từ từ đi vào bên trong nơi thiên đường này.

- Thiên Tà trưởng lão, ngài thấy Bách Hoa Cốc của chúng ta so với Băng Nguyệt cung thế nào?

Bạch Tố Dao vừa đi vừa hỏi.

- Bách Hoa Cốc cảnh đẹp, hoa đẹp, người càng đẹp. Làm sao lại đi so sánh với một nơi quanh năm băng giá như Băng Nguyệt cung chứ.

Thiên Tà mỉm cười nhìn nàng nói. Ánh mắt nhìn nàng lại có một chút gì đó khác thường. Bạch Tố Dao cũng biết hắn nói gì, khuôn mặt nàng hơi đỏ lên, bước đi cũng nhanh hơn.

Không lâu sau, Bạch Tố Dao dẫn Thiên Tà tới Bách Hoa điện của Bách Hoa Cốc. Cửa điện đã có rất nhiều người, đa số là những nữ nhân xinh đẹp, nhưng bầu không khí có chút buồn bã. Còn có vài người nam nhân, nhưng Thiên Tà cũng không có hứng thú với họ, lên cũng không để ý đến. Thấy Bạch Tố Dao và Thiên Tà bước vào, mọi người đều mang ánh mắt nghi hoặc nhìn Bạch Tố Dao. Một người nữ nhân nhìn nàng, hỏi:

- Tố Dao, không phải nói tỷ đi Băng Nguyệt cung cầu viện sao, làm sao đã trở về?

Người nữ nhân này dung mạo không có một chút nào kém hơn so với Bạch Tố Dao, nàng cũng thuộc loại mỹ nhân khuynh đảo chúng sinh. Dáng người lồi lõm, vô cùng nóng bỏng, quyến rũ.

- Nguyệt Nhi. Vị này chính là Thiên Tà trưởng lão của Băng Nguyệt cung.

Người nữ nhân trước mắt này thì ra chính là Hoa Nguyệt Nhi, cũng là một trong những mỹ nữ của Bách Hoa bang. Thiên Tà âm thầm đánh giá nàng một chút, thấy cũng không tệ, âm thầm quyết định phải thu nàng.

- A... Thiên Tà trưởng lão sao? Mời... Mời ngài vào bên trong.

Hoa Nguyệt Nhi kinh ngạc một chút, sau đó nở một nụ cười nói. Thiên Tà gật đầu rồi theo hai người bước vào Bên trong.

Bên trong điện cũng có không ít người đang ngồi, một vài lão giả râu tóc bạc phơ, nhưng người nào người ấy khuôn mặt tràn đầy sức sống, không có một chút dấu hiệu của tuổi già.

Phía trên cùng có một mỹ phụ trung niên đang ngồi, mỹ phụ này dung mạo cực kỳ xinh đẹp. Khí chất cao quý, đoan trang, tràn ngập một loại khí chất thành thực.

Mỹ phụ này chính là Trương Hình Dư, người đứng trong Cựu Bách Hoa bảng, cũng là Cốc chủ của Bách Hoa Cốc bây giờ. Nàng có lẽ là cùng lứa tuổi với Bạch Tổ Dao, vì hai người cùng đứng trong Cựu Bách Hoa bảng, nhưng khí chất không giống Bạch Tổ Dao chút nào. Thiên Tà đánh giá nàng một chút, sau đó cũng quyết định sẽ thu nàng, đồng thời muốn Bách Hoa Cốc là sào huyệt thứ hai của mình, sau Băng Nguyệt cung.

Bạch Tổ Dao tiến lên, nói:

- Cốc chủ, vị này chính là Thiên Tà, trưởng lão của Băng Nguyệt cung.

Trương Hình Dư nghe xong, đứng dậy, nói:

- Thì ra là Thiên Tà trưởng lão, lần này Thiên Tà trưởng lão đích thân tới, Bách Hoa Cốc chúng ta vô cùng cảm kích, mau mời trưởng lão ngồi.

Băng Nguyệt cung thời gian gần đây lên cao như điều gặp gió, đa số võ giả đều không biết lý do gì, nhưng những môn phái lớn, cao tầng đều biết đến người đứng sau giúp đỡ Băng Nguyệt cung chính là vị Thiên Tà trưởng lão này.

Trương Hình Dư nhìn thấy Thiên Tà, trong lòng không khỏi vô cùng kinh ngạc .

- Thật là một thiếu niên tuấn tú, không nghĩ tới còn trẻ như vậy.

Trương Hình Dư nhìn hẩn một chút, sau đó vội quay mặt đi không dám nhìn nữa. Nàng sợ mình nhìn lâu một chút sẽ bị vẻ ngoài tuấn tú, đẹp trai vô địch của hẩn chinh phục, khiến nàng làm ra những việc thất thố.

- Cốc chủ đừng khách khí, Băng Nguyệt cung cùng Bách Hoa Cốc kết minh, nếu Bách Hoa Cốc gặp nạn, chúng ta đương nhiên sẽ phái người trợ giúp.

Thiên Tà cũng mỉm cười nhìn nàng, hẩn không một chút nào để ý đến vài ánh mắt ghen ghét của đám lão giả bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Kim Minh Hạo

Đội Thiên Tà ổn định chỗ ngồi, Trương Hình Dư nhìn đám người trong điện, nói:

- Các vị ngồi đây đều là cao thủ. Hình Dư cũng không muốn nói gì khác, không biết lần này các vị có suy nghĩ gì về tình hình Bách Hoa Cốc lúc này. Ta biết Bách Hoa Cốc bây giờ đang ở thế yếu, nhưng có các vị ngồi đây cùng ra sức, ta tin chúng ta sẽ thắng. Chỉ cần các vị thần y ở đây chữa trị khỏi cho Cựu Cốc chủ của chúng ta, đến lúc đó Bách Hoa Cốc chúng ta nhất định sẽ vượt qua sóng gió lần này. Một khi thắng cuộc, Bách Hoa Cốc chúng ta sẽ không để mọi người thất vọng vì đã bỏ ra công sức.

Trương Hình Dư cũng không quanh co, lòng vòng, nàng nói thẳng với mọi người.

- Trương Cốc chủ, chắc người cũng biết tình cảnh của Bách Hoa Cốc hiện nay, ngay cả Cựu Cốc chủ cũng bị thương rất nặng. ta chỉ là vài tu sĩ cảnh giới nho nhỏ, không thể ra sức giúp đỡ. Còn về phần trị khỏi thương thế cho Cựu Cốc chủ, ta sẽ cố gắng hết sức. Nhưng ngài cũng biết thương thế của Cựu Cốc chủ rất nặng, mấy tên đan sư, thầy thuốc giòm này có thể giúp gì được sao? Ta sợ là bọn họ không những giúp đỡ không được, ngược lại còn vướng tay vướng chân.

Một lão giả già nua lạnh lùng nói, trong mắt còn mang rõ ý tứ khinh thường, giễu cợt.

Lời của lão giả vừa dứt, thì một thanh âm trầm chộc vang lên:

- Kim Minh Hạo, người nghĩ người rất giỏi sao? Không lẽ người không biết thương thế của Cựu Cốc chủ cần Thiên cấp đan dược mới có thể nhanh chóng trị khỏi. Hay là người cho mình có thể luyện chế Thiên Cấp đan dược.

Người nói là một lão giả khác, người này tính tình có vẻ khá nóng nảy. Khi nói khuôn mặt lão khá giữ tợn.

Lão giả lúc đầu là Kim Minh Hạo, một tên luyện được sư.

Kim Minh Hạo nhìn người kia khinh bỉ nói:

- Ta còn tưởng là ai, thì ra là Lương đại sư. Kim Minh Hạo ta mặc dù chưa có đạt tới Thiên Cấp luyện được, nhưng không lâu trước ta cũng đã đạt tới Địa cấp luyện đan đỉnh phong. Luyện chế Thiên Cấp đan dược cũng có hai, ba phần nắm chắc, không biết Lương đại sư đây có thể luyện được sao? Theo ta biết thì ngài mới luyện được Địa cấp hậu kỳ đan dược.

- Kim Minh Hạo, ngươi đã là Địa cấp đỉnh phong.

Người gọi là Lương đại sư kia khiếp sợ hô. Luyện được sư luyện chế được Địa cấp đan dược trên đại lục đã hiếm có vô cùng, đừng nói đến Thiên cấp đan dược. Luyện được sư Địa cấp bộ binh thường muốn luyện chế Thiên Cấp là chuyện không có khả năng. Nhưng Địa cấp đỉnh phong lại khác, người này có thể dùng một số thủ thuật đặc biệt để luyện chế, như vậy sẽ có vài phần khả năng luyện chế được.

- Trương Cốc chủ, Kim Minh Hạo ta đã là luyện được sư Địa cấp đỉnh phong, ta tin tưởng trong đây không có ai có khả năng luyện chế được Thiên Cấp đan dược hơn ta. Như vậy ngài có thể cho đám người này ra ngoài được chưa.

Kim Minh Hạo ngạo nghễ nói, ánh mắt quét qua đám người, mang theo vẻ mặt khinh thường.

Lúc này, trong đám người đã có vài người đứng dậy chào Trương Hinh Dư rồi rời đi. Bọn họ cũng là luyện được sư, cũng có kiêu ngạo của mình, ở đây cảnh giới thấp hơn người ta, lại không có cách luyện chế, không bằng biết khó mà lui, ở lại càng chịu thêm nhiều khinh bỉ.

Trương Hinh Dư thấy vậy, nàng cũng không ngăn cản đám người này. Dù sao bản lĩnh của họ cũng không bằng người, mà bây giờ tình huống cấp bách, Bách Hoa Cốc không có khả năng giữ họ lại tiếp đãi hay gì cả. Nàng cũng không quan tâm đến làm như vậy phạt lòng nhiều người.

Đội đám người đi hết, trong phòng chỉ còn lại Trương Hinh Dư, đệ tử của Bách Hoa Cốc, Thiên Tà. Kim Minh Hạo liếc mắt nhìn Thiên Tà, sau đó lại nhìn Trương Hinh Dư, nói:

- Trương Cốc chủ, còn người này?

Trương Hinh Dư nhìn hắn, nói:

- Kim đại sư, ngài có thể luyện được đi. Thiên Tà trưởng lão đây cũng không phải người ngoài.

- Bản trưởng lão là trưởng lão của Băng Nguyệt cung, không lẽ lại đi phá hoại người luyện được. Chuyện như vậy mà xảy ra, Băng Nguyệt cung bị người khác cười thoỉ mũi không nói, mà là uy tín của bản trưởng lão cũng bị hủy. Mà bản trưởng lão làm việc nhờ uy tín, há có thể phá hủy nó.

Thiên Tà nhìn lão giả Kim Minh Hạo nói. Trong lòng thì thầm nghĩ, đợt lát nữa người luyện được thất bại, bản Công tử đập chết người. Trong lòng hắn cũng sớm không vừa ý với tên Kim Minh Hạo này, tên này già rồi còn dè. Ánh mắt hắn còn không ngừng nhìn vào Trương Hinh Dư và vài mỹ nữ của Bách Hoa Cốc. Dâm quang trong mắt hắn che giấu rất tốt, nhưng vẫn không thoát khỏi mắt Thiên Tà.

- Kim đại sư có thể luyện được chưa. Không lẽ cả trưởng lão của Băng Nguyệt cung ngài cũng có ý kiến.

Trương Hinh Dư nhìn Kim Minh Hạo nói. Nàng có vẻ như cùng vô cùng không vừa ý người này.

Kim Minh Hạo thấy thái độ khá cứng rắn của nàng, hắn cười ha hả nói:

- Tất nhiên có thể, nhưng không biết Trương Cốc chủ đã chuẩn bị nguyên liệu luyện được chưa?

- Nguyên liệu luyện được? Không biết Kim đại sư cần những loại nguyên liệu gì.

- Thiên cấp đan dược nguyên liệu khá hiếm có, nhưng ta nghĩ Bách Hoa Cốc truyền thừa ngàn năm cũng không thiếu những nguyên liệu này. Tổng cộng có gần mười loại, gồm...

Nghe Kim Minh Hạo nói một hơi ra một loạt tên những loại Linh dược dùng để luyện đan, Trương Hinh Dư nhủ mảy, những Linh dược này nếu là loại vài chục năm hoặc trăm năm thì cũng không phải khó kiếm. Nhưng hắn nói toàn là những loại trên một nghìn năm, mà bây giờ muốn kiếm những loại Linh dược ngàn năm này còn khó hơn lên trời. Bách Hoa Cốc mặc dù cũng có vài loại Linh dược ngàn năm, nhưng không một loại nào giống như hần yêu cầu. Nàng bắt đầu nán lòng, với tình hình hiện nay của Bách Hoa Cốc, muốn tìm kiếm những loại Linh dược này là không có khả năng.

Thiên Tà cũng đã nhìn thấy vẻ mặt của nàng, hắn nghĩ nghĩ một chút sau đó nói

- Người chắc chắn là dùng những loại Linh dược đó có thể luyện chế được Thiên Cấp đan dược?

- Đúng vậy, chỉ cần có những loại Linh dược đó, ta có vài phần nắm chắc.

Kim Minh Hạo ngạo nghễ nhìn hắn, nói.

- Tốt, bản trưởng lão cấp Linh dược cho ngươi, nhưng nếu ngươi luyện dược mà không trị khỏi bệnh thì đừng trách bản trưởng lão.

Thiên Tà nhìn lão, sau đó lấy ra đầy đủ những loại mà hắn yêu cầu.

Trương Hình Dư kinh ngạc nhìn Thiên Tà, sau đó cảm kích nói:

- Đa tạ Thiên Tà trưởng lão. Những loại Linh dược này ngày sau Bách Hoa Cốc nhất định sẽ tìm đầy đủ trả lại cho ngài. Trương Hình Dư lại không ngờ tới, sau này nàng không phải trả Linh dược cho hắn, mà là trả bản thân cho hắn.

- Trương Cốc chủ không cần khách khí, Băng Nguyệt cung và Bách Hoa Cốc không phải là người một nhà sao?

Thiên Tà cười cười nhìn nàng, người một nhà ý nghĩa ra sao thì chắc cũng chỉ có một mình hắn biết.

- Nguyên liệu đã đầy đủ, ngươi có thể luyện dược đi.

Thiên Tà nhìn lão giả Kim Minh Hạo nói. Hắn cũng có một chút mong muốn sớm gặp Cựu Cốc chủ của Bách Hoa Cốc. Nghe nói nàng cũng là một mỹ nữ.

- Tất nhiên là được.

Kim Minh Hạo nhìn thấy Linh dược, hắn mừng rỡ như điên trả lời, trong lòng hắn cũng có một chút hồi hộp. Loại đan dược Thiên cấp này hắn cũng rất muốn luyện chế, nhưng không đủ nguyên liệu. Lần này nếu như thành công hắn có thể có cơ hội tiến đến Thiên cấp luyện dược sư, người duy nhất trên Thiên Nam Đại Lục luyện chế được Thiên Cấp đan dược.

Kim Minh Hạo lấy ra một chiếc lò luyện dược cũ kỹ, phẩm chất chắc là Thiên khí. Sau đó hắn hít sâu một hơi, rồi bắt đầu luyện dược. Toàn bộ Linh dược bay vào bên trong lò luyện, sau đó hắn khẽ quát một tiếng, trong lò luyện hóa điểm bùng cháy, thiêu đốt Linh dược.

Thiên Tà ngồi ở một bên quan sát một chút, sau đó hắn lắc đầu. Luyện dược là thứ hắn rất đặc cán mai, cho dù có nhìn thêm nữa cũng không hiểu. Nhớ năm xưa một tên luyện chế ra Thần cấp đan dược cũng bị hắn ép buộc luyện dược gần một tháng để hắn quan sát, cuối cùng cũng vô dụng. Thiên Tà không có bất kỳ một chút thiên phú nào về luyện dược.

Trải qua vài giờ, Kim Minh Hạo thân thể đã mồ hôi đầm đìa, hắn cũng đã gần hoàn thiện công việc của mình, còn công đoạn cuối cùng, cũng là quan trọng nhất là ngưng đan. Công đoạn này cũng không phải dễ dàng. Đám người Bách Hoa Cốc vô cùng căng thẳng, nhìn chăm chăm vào Kim Minh Hạo và lò luyện dược.

Kim Minh Hạo cắn răng, nhìn chăm chăm vào lò luyện dược, sau đó hét lớn một tiếng, bàn tay ngưng tụ Linh khí đập xuống lò luyện dược. Lập tức, nền đại điện vỡ nát, khói bụi bay tung toé. Mà Kim Minh Hạo cũng bị uy lực của quá trình vừa rồi đánh bay ra vài mét, cả người lão vô cùng chật vật, khóe miệng còn tràn ra máu tươi.

Cả đám người cũng không có ai quan tâm đến lão mà là nhìn chăm chăm vào lò luyện dược đang bị cát bụi bay trên không trung che phủ kia. Lúc này, dược đình cũng đã tỏa ra mùi thơm ngào ngạt của Linh dược.

Kim Minh Hạo bò dậy, nuốt vài viên đan dược, sau đó nói:

- Thành công. Ta thật sự thành công.

Kim Minh Hạo liều mạng chạy tới phía trước lò luyện dược, sau đó chậm rãi mở lấy ra đan dược.

Trương Hình Dư vô cùng kích động nhìn chăm chăm vào tay hắn. Viên đan dược này là thứ cực kỳ quan trọng với Bách Hoa Cốc bây giờ. Không những có thể khôi phục thương thế cho Cựu Cốc chủ, mà còn tăng khả năng Bách Hoa Cốc chiến thắng trong trận chiến tới.

Kim Minh Hạo cực kỳ cẩn thận cầm lấy viên đan dược, sau đó đi tới trước mặt Trương Hình Dư.

Thiên Tà nhú mày nhìn viên đan dược này, mặc dù nó tỏa ra mùi thơm Linh Dược rất mạnh, hình dáng cũng không khác gì một viên đan dược thành phẩm. Nhưng hắn có cảm giác viên đan dược này có vấn đề gì đó.

Kim Minh Hạo đưa viên đan dược đến trước mắt Trương Hình Dư, nói:

- Trương Cốc chủ, đan dược đã luyện thành, xin mời ngài nhận lấy.

Trương Hình Dư cực kỳ kích động, bàn tay nàng có chút run rẩy đưa ra. Nhưng chưa chạm vào thì viên đan dược tan chảy, giống như những hạt cát nhỏ chảy xuống bàn tay Kim Minh Hạo, sau đó lọt qua khe tay rơi xuống đất.

- Chuyện này là sao.

Trương Hình Dư sắc mặt trầm xuống, nhìn Kim Minh Hạo nói.

- Trương Cốc chủ, lần này thất bại. Nhưng ta cũng đã có được một chút tâm đắc, chỉ cần có thêm một vài cơ hội...

Không đợi hắn nói xong, Trương Hình Dư đã cắt lời:

- Người nghĩ Bách Hoa Cốc chúng ta có Linh Dược ngàn năm nhiều như vậy cho người luyện chế nhiều lần như vậy sao.

Trương Hình Dư lúc này tâm trạng cực kỳ kém. Vừa rồi nàng thắng hoa bao nhiêu, lên cao bao nhiêu, thì bây giờ nàng chán nản bấy nhiêu. Tên này còn nói muốn luyện chế vài lần. Làm nàng càng thêm tức giận, đây đều là những loại Linh dược quý giá, chỉ có thể dựa vào may mắn mới có thể đạt được, người lại coi như rau cải trắng trồng trong vườn, muốn luyện bao nhiêu lần thì luyện. Phải biết số Linh dược này cũng không phải của Bách Hoa Cốc các nàng, mà là của người khác. Dù có mở miệng lần nữa thì người ta cũng không có để mà cho mượn.

- Trương Cốc chủ.... Ta....

- Trương Cốc chủ, bản trưởng lão không muốn nhìn thấy tên này nữa. Nàng định cho hắn luyện chế thêm vài lần sao, với trình độ của hắn thì tương lai ta không biết, nhưng bây giờ Nàng có cho hắn luyện trăm lần cũng không thành công.

Thiên Tà nhìn Trương Hình Dư nói, sau đó lại nhìn Kim Minh Hạo:

- Kim Minh Hạo đứng không, vừa rồi bản trưởng lão nói người luyện chế không được đan dược thì đừng trách bản trưởng lão, không biết người còn nhớ không?

- Người... Người muốn làm gì..... A....

Thiên Tà hừ lạnh một tiếng, nói :

- Dĩ nhiên là trừng phạt người, đã không có khả năng còn làm mất nhiều thời gian của bản trưởng lão như vậy.

- Trương Cốc chủ, không lẽ ngài không quản việc này, chỉ cần cho ta thời gian, Thiên Cấp đan dược cũng không phải là việc không có khả năng. Còn người, không lẽ người có thể luyện chế Thiên Cấp đan dược.

- Tuy bản trưởng lão không thể luyện chế, nhưng bản trưởng lão có Thiên cấp đan dược.

- Thiên Tà... Thiên Tà trưởng lão, ngài có Thiên cấp đan dược?

- Đúng vậy.

(Ai đề cử cho ta 50 điểm vậy. Nếu cảm thấy không đáng để đọc thì đừng đọc. Đừng cho ta 50 điểm như vậy. Cảm thấy không đọc được thì ra giùm, đừng đề cử kiểu đó.)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Hoa Thiên Tuyệt

- Buồn cười, người nghĩ mình là ai mà có Thiên cấp đan dược.

Kim Minh Hạo cười lạnh nhìn Thiên Tà. Thiên cấp đan dược vô cùng quý hiếm, khắp đại lục luyện được sư Thiên cấp không có, thì lấy đâu ra Thiên Cấp đan dược.

Thiên Tà cũng cười nhìn lão, nói :

- Vậy không bằng chúng ta cá cược một chút. Nếu như bản trưởng lão không có Thời cấp đan dược, bản trưởng lão sẽ tự phế một tay. Còn nếu như bản trưởng lão thật sự có Thiên cấp đan dược, vậy người phải tự phế một tay. Thấy thế nào?

Kim Minh Hạo cũng không tin hắn thật sự có Thiên cấp đan dược, cắn răng một chút, nói :

- Cược thì cược, lão phu cũng không tin người có Thiên cấp đan dược. Chuyện này xin Trương Cốc chủ làm chứng cho, tránh có người lúc gì thua rồi lật lọng. Kim Minh Hạo nhìn về phía Trương Hình Dư, nói. Hắn không biết một lát nữa, chính mình bị câu nói này làm hại.

Trương Hình Dư nhìn Thiên Tà một chút, nàng quả thật cũng không tin, cộng thêm vụ cá cược này cũng khá nguy hiểm rồi. Nếu như thắng thì không sao, một khi thua thì sẽ phải chém một cánh tay. Nếu như vô giả bị chém đứt một tay, thực lực không những đi xuống, mà trong lòng cũng sẽ có vết mờ.

Thấy hắn gật đầu nhìn mình, Trương Hình Dư cũng không còn cách nào khác, nàng nói :

- Được. Chuyện này Trương Hình Dư ta sẽ

làm chứng. Nếu như bên nào thất bại, phải thi hành điều kiện chặt một cánh tay.

Nàng nói vậy, nhưng trong lòng đang tìm vô số cách, để Thiên Tà có thua thì cũng không phải chặt tay. Phải biết nếu như hấn bị chặt tay ở Bách Hoa Cốc, cho dù có giải thích thế nào thì chắc chắn Băng Nguyệt cung cũng sẽ không tin, nếu như có tin thì cũng sẽ ghi hận trong lòng. Nếu như Bách Hoa Cốc để đồng một đồng minh duy nhất của mình ghi hận, đó có thể là một tai nạn của Bách Hoa Cốc.

Thiên Tà lấy một chiếc lọ nhỏ, vắt cho Kim Minh Hạo, cười nói :

- Kim đại sư. Ngài giúp bản trưởng lão một chút xem bên trong lọ này là đan dược phẩm cấp gì. Bản trưởng lão lớn tuổi rồi, con mắt đã nhìn không tốt nữa.

Kim Minh Hạo hai tay có một chút run rẩy, hấn có cảm giác không tốt. Cả đám người Bách Cốc lúc cũng nhìn chăm chăm vào hấn.

Lắp lọ được mở ra, một mùi thơm ngào ngạt bốc ra, mùi thơm này không những nồng đậm hơn gấp trăm lần mùi thơm lúc trước Kim Minh Hạo luyện chế, mà những người ngồi thấy còn cảm giác thấy tâm thần mình vô cùng thoải mái.

Kim Minh Hạo run rẩy đổ viên đan dược bên trong ra tay, một hạt tròn, nhỏ xuất hiện. Hạt này chỉ to hơn hạt đậu một chút, nhưng nó tròn vành vạnh, màu trắng đục, trơn bóng như ngọc.

- Kim đại sư, cho ta hỏi phẩm cấp của viên đan dược này là gì vậy. Bản trưởng lão hiểu biết về đan dược khá ít.

- Thiên... Thiên cấp.... Thiên cấp đan dược...

Kim Minh Hạo run rẩy nói. Lúc này hấn hấn đã chìm đắm vào trong không thể tin và khiếp sợ. Chỉ đan dược Thiên cấp trở lên mới có màu sắc, hình dáng như vậy. Điều này hấn cũng đã từng đọc qua trong một cuốn sách viết về đan dược.

Đám người Bách Hoa Cốc nghe hấn nói xong, lập tức Ồ lên. Trương Hình Dư cực kỳ kích động, nàng lao tới cướp viên đan dược trong tay Kim Minh Hạo, nâng lưu trong bàn tay mình.

- Thật... Thật tốt quá.... Sư phụ được cứu rồi. Thiên Tà trưởng lão, ngài thật là ân nhân của Bách Hoa Cốc chúng ta.

Thiên Tà cười nhìn nàng, nói:

- Trương Cốc chủ, nàng mau cầm đan dược đi cứu người đi.

Thiên Tà cũng không nói cho nàng việc viên đan dược này thật ra không phải Thiên cấp, mà phẩm chất của nó cao cao phía trên. Loại đan dược này hấn nói có nhiều cũng không nhiều, ít cũng không ít. Nói chung đủ để ăn thay cơm vài trăm năm (Đoạn này chém cao vãi ha) . Nhớ tới lúc trước hấn tiêu diệt đan tông, vơ vét được một số lượng đan dược khá lớn. Hấn cũng không có việc gì cần dùng lên vẩn vất trong một góc nhẵn chứa đồ, bây giờ chắc đã bụi bặm phủ đầy. Vừa rồi khi vắt chiếc lọ cho Kim Minh Hạo hấn cũng phải lên lút lau qua một chút.

Trương Hình Dư đưa đan dược cho Bạch Tố Dao, nói nàng mang tới cho Lão Cốc chủ. Còn nàng sau đó hơi khom người, nói:

- Thiên Tà trưởng lão, ân tình này Bách Hoa Cốc sẽ không bao giờ quên. Mặc dù Bách Hoa Cốc chúng ta chỉ là nữ nhân, thực lực cũng không mạnh bằng Băng Nguyệt cung, nhưng chỉ cần Thiên Tà trưởng lão mở miệng, Bách Hoa Cốc chúng ta quyết không từ chối.

Thiên Tà đưa tay đỡ lấy nàng, cười nói:

- Trương Cốc chủ lại không coi Thiên Tà ta là người một nhà rồi. Mở miệng lại nói những lời như vậy làm ta rất thất vọng.

Trương Hình Dư cũng không hiểu rõ ý tứ của hấn, nàng mỉm cười nói :

- Xin lỗi Thiên Tà trưởng lão, Bách Hoa Cốc chúng ta và Băng Nguyệt cung sẽ mãi mãi là người một nhà. Kim Minh Hạo, người định đi đâu.

Trương Hình Dư đột quát lớn, ánh mắt giận nhìn về cửa điện. Các đệ tử cũng nhìn lại, sau đó lập tức giận dữ. Tên Kim Minh Hạo lúc này đang lén lút chạy chôn ra tới cửa, hấn nghe thấy có người phát hiện mình, tăng nhanh tốc độ lao đi.

Kim Minh Hạo lúc này đã vô cùng hoảng sợ, hấn cá cược thua nhưng nếu chạy thoát, tuy vậy có hơi mất mặt một chút, nhưng ngày sau đột phá Thiên Cấp luyện được thì chắc chắn sẽ không ai nhắc tới chuyện hôm nay. Một khi ở lại bị chặt mất một cánh tay, hy vọng đột phá của hấn sẽ biến mất, không những vậy, tu vi còn giảm sút thảm trọng. Vì vậy hấn thừa lúc mọi người không để ý chạy trốn, không nghĩ tới bị phát hiện, hấn lập tức cắn răng tăng cao tốc độ.

- Muốn chết, dám ở trong Bách Hoa Cốc chúng ta làm loạn.

Trương Hình Dư cười lạnh một tiếng, sau đó cánh tay giơ lên, một chưởng pháp nho nhỏ bay về hướng Kim Minh Hạo, nhưng trên đường bay nó dần dần biến lớn hơn, lớn hơn.

Phanh phanh phanh phanh phanh

Kim Minh Hạo còn chưa kịp phản ứng thì Cự đại bàn tay đã nện xuống người hắn. Hắn kêu lên thảm thiết.

- Hừ.... Hôm nay chém ngươi một tay vì cá cược thua. Phế ngươi tu vì vì nói lời không giữ lời.

Trương Hình Dư nói tiếp, sau đó lại đánh ra một chiêu về phía hắn. Kim Minh Hạo lại kêu lên một tiếng thảm thiết. Sau đó ngất đi. Hắn mặc dù là Địa cấp luyện được sư, nhưng tu vi võ học cũng không cao, chỉ có Kết đan cảnh. Mà Trương Hình Dư là Hóa thân cảnh, khoảng cách chênh lệch lớn như vậy, muốn bóp chết hắn dễ như giết một con kiến.

Trương Hình Dư xử lý xong, sau đó quay về phía Thiên Tà, nói:

- Thiên Tà trưởng lão, chúng ta đã chuẩn bị xong tiệc rượu, một là cảm ơn ngài đã tặng cho Thiên cấp đan được cứu Cự Cốc chủ. Hai là muốn tẩy trần cho ngài. Mời đi bên này.

Thiên Tà cũng gật đầu đi theo sau nàng. Nhìn bóng lưng của nàng, hắn lại cảm thấy nóng người lên. Ánh mắt nhìn chăm chăm vào cặp mông to đang không ngừng lắc lư theo mỗi bước đi.

Trên bàn ăn, mọi người ăn uống khá vui vẻ, thoải mái. Mặc dù được mời rượu liên tục, nhưng Thiên Tà cũng không có từ chối một ai, bởi vì bọn họ toàn là mỹ nữ, có người nào được mỹ nữ mời rượu mà lại không uống chứ.

- Thiên Tà trưởng lão, lần này chúng ta vô cùng cảm tạ ngài. Nếu như có yêu cầu gì ngài cứ nói. Bách Hoa Cốc chúng ta sẽ không chối từ.

Bữa tiệc cũng đã sắp kết thúc, Trương Hình Dư lên tiếng nói.

- Không phải ta đã nói rồi sao? Trương Cốc chủ, nàng không cần như vậy.

- Thiên Tà trưởng lão, nếu như ngài vừa ý người nào trong Bách Hoa Cốc chúng ta, ngài cứ nói. Ta tin đám đệ tử cũng không ai là không đồng ý.

Nghe Trương Hình Dư nói vậy, cả đám nữ nhân có mặt trong Điện đều cúi đầu xuống, nhiều người mặt còn đỏ lên. Trong lòng bọn họ cũng không biết là đang suy lung tung gì.

Thấy hắn lại tiếp tục uống rượu, sau đó lắc lắc đầu. Trương Hình Dư lại nói:

- Không lẽ Thiên Tà trưởng lão chướng mắt với đệ tử của Bách Hoa Cốc chúng ta.

Nghe vậy cả đám đều ngẩng đầu lên nhìn Thiên Tà. Chờ đợi câu trả lời của hắn.

Thiên Tà cười cười nhìn bọn họ, nói :

- Nếu vậy ta vừa mắt Trương Hình Dư nàng, thì có được không?

Trong điện lập tức im lặng không một tiếng động. Trương Hình Dư ngây người ra, không biết nói gì.

- Khục.... Khục. Ta chỉ nói đùa. Các người đừng tưởng thật.

Thiên Tà thấy bầu không khí có chút không đúng, hắn vội vàng nói.

- Thiên Tà trưởng lão nếu là vừa ý Hình Dư, ta cũng không phản đối.

Lúc này, một giọng nói mềm mại vang lên. Sau đó một bóng người xuất hiện ở cửa. Thiên Tà ngược mắt lên nhìn, thì thấy một mỹ phụ xinh đẹp đang chậm rãi bước vào bên trong.

Mỹ phụ này cực kỳ xinh đẹp, khí chất ung dung, cao quý. Dáng người thướt tha, cực kỳ nóng bỏng.

- Sư phụ (Thái thượng trưởng lão) sao người lại tới đây. Người bị thương vừa khỏi, sao không ở trong phòng nghỉ ngơi.

Trương Hình Dư lập tức chạy tới dắt tay nàng. Mà đám đệ tử cũng lập tức đứng dậy chào hỏi.

Mỹ phụ trước mắt này chắc chắn là Cự Cốc chủ của Bách Hoa Cốc, đồng thời cũng là sư phụ của Trương Hình Dư. Thiên Tà không nghĩ tới nàng còn trẻ, lại còn đẹp như vậy, hắn có một chút thất thần.

Giống bộ truyện lần trước. Bộ truyện này ta lại bị chó cắn. Một con thì không sợ, nhưng đây là cả đàn chó giữ. Tục ngữ nói: - Chó cắn theo đàn. Quả là không sai. Có lẽ ta phải dừng lại quá. Quá nhiều chó nên dù là sư tử cũng không đánh lại.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 73: Trương Hình Dư

(Chương này cảm trẻ em và đàn ông đang cho con bú. Phụ nữ đang có thai, ông già, bà già và những thánh chuyem ngắn hơn 7cm, chuyem không cứng được, thái giám)

- Ta là Hoa Thiên Tuyết, sư phụ của Trương Hình Dư, đã Thiên Tà trưởng lão muốn Hình Dư đi theo hầu hạ, ta là sư phụ nàng cũng không phản đối hay ngăn cản. Chỉ mong Thiên Tà trưởng lão cho nàng một danh phận, dù sao nàng cũng là Cốc chủ của Bách Hoa Cốc chúng ta.

Hoa Thiên Tuyết nhìn hấn, sau đó chậm rãi nói.

Thiên Tà vô cùng kinh ngạc, không nghĩ tới vị mỹ nữ Hoa Thiên Tuyết này lại nói chuyện thẳng thừng như vậy. Ho khan một tiếng, hấn nói :

- Hoa trưởng lão quá đề cao ta rồi, ta chỉ là một người bình thường, làm sao xứng với Trương Cốc chủ đây. Và lại, vừa rồi ta cũng chỉ là đùa giỡn một chút, ngài không cần coi là thật.

Trương Hình Dư nghe xong hấn nói, trong lòng nàng có một chút tức giận. Nàng dù sao cũng là một mỹ nữ, người theo đuổi nàng có thể xếp dài vài ngọn núi. Bây giờ đưa đến cửa lại bị người cự tuyệt, một người cho dù tâm tính tốt đến mấy cũng sẽ tức giận.

Hoa Thiên Tuyết nhìn hấn, tiếp tục nói:

- Thiên Tà trưởng lão tuổi trẻ, anh tuấn tiêu sái, không có một chút nào là không xứng với Hình Dư. Mà Hình Dư còn có chút không xứng với ngài, nhưng nàng cũng là một mỹ nữ đứng thứ nhất thứ hai trên đại lục. Nếu Thiên Tà trưởng lão kết hợp với Hình Dư, ta nghĩ hai người chính là tuyệt phối, kim đồng ngọc nữ. Hơn nữa nếu hai người có thể thành đôi, Bách Hoa Cốc và Băng Nguyệt cung tình cảm càng thêm bền vững, đã thân nay còn thân hơn.

Thiên Tà nghe nàng nói vậy, hấn lại nở nụ cười nhìn nàng, nói :

- Hoa trưởng lão đã muốn thân càng thêm thân, ta có một đề nghị, không biết ngài thấy thế nào?

- Ồ. Thiên Tà trưởng lão cứ nói.

- Nếu Hoa trưởng lão đã nghĩ như vậy, sao nàng không gả cho ta. Như vậy không phải càng tốt hơn sao.

Nghe vậy đám người lập tức giật mình, sau đó biến thành tức giận. Nhưng nghĩ tới vừa rồi hấn cũng nói vậy với Trương Hình Dư, lại nghĩ tới hấn chỉ nói đùa, cũng bình thường lại, sau đó nhìn về phía Hoa Thiên Tuyết.

Hoa Thiên Tuyết cũng luống cuống, khuôn mặt hơi đỏ lên một chút.

- Thiên Tà trưởng lão đừng nói đùa. Ta cũng đã già cả rồi, làm sao còn hợp với trưởng lão.

Thiên Tà cười cười nhìn nàng, sau đó nhìn mọi người nói :

- Được rồi, mọi người tiếp tục uống rượu đi. Chuyện này kết thúc ở đây được chứ.

Đám người cũng bắt đầu nói sang chuyện khác, không bao lâu sau thì bữa tiệc kết thúc.

Thiên Tà cũng đã đi dạo quanh Bách Hoa Cốc một chút, nơi này khá đẹp, hoa cỏ thơm ngát. Hấn đã tìm hiểu về đôi mẹ con Ngọc Linh và Tuyết Cầm, nhưng có vẻ như hai người đã có việc ra ngoài, không ở trong Bách Hoa Cốc. Hấn được cho nghỉ ngơi ở một căn nhà nhỏ giữa vườn hoa, mặc dù chỉ là nhà dựng bằng tre trúc, nhưng hấn cũng vô cùng hài lòng.

Ban đêm, Thiên Tà ngồi trước cửa ngắm trăng, một mình hấn cảm thấy vô cùng buồn chán.

- Đêm trăng sáng tỏ rệt tình thơ

- Trúc liễu buồn cong nét thần thờ

- Lộng lẫy hoa hồng khoe sắc nhớ

- Xanh màu nguyệt ước ở trong mơ

- Đang tìm hạnh phúc sau tan vỡ

- Để khỏi buồn thương lúc đại khờ
- Sống phải bình yên không bước lỡ
- Trong lòng khát vọng đẹp duyên tơ.

(Khát vọng Đêm trăng - Xuân Đào)

Thiên Tà nhìn trắng ngần ngơ một chút, ngẫu hứng đọc lên một bài thơ. Lúc này, một bóng trắng nhẹ lướt đến bên cạnh hắn, mùi hương thơm đập vào mũi, khiến hắn không khỏi quay đầu nhìn lại.

Người tới chính là Trương Hình Dư, nàng thấy hắn vẫn còn đang nhìn mình, khuôn mặt hơi đỏ lên, nói:

- Ta đẹp không?
- Đẹp. Ai dám nói Trương Cốc chủ không đẹp, thì ta đây sẽ là người đầu tiên thiên hán.

Thiên Tà cười cười nhìn nàng, sau đó quay đầu đi. Hắn có một chút không dám nhìn nàng, dù sao đêm hôm khuya khoắt, cô nam quả nữ, mà lại là mỹ nữ xinh đẹp, hắn không đảm bảo được mình có biến thành cầm thú hay không.

Trương Hình Dư u oán nhìn hắn, nói :

- Nếu thấy ta đẹp, tại sao lúc chiều lại không đồng ý với sự phụ ta.

Trương Hình Dư cũng không biết tại sao nàng lại chạy tới nơi này tìm hắn, lại càng không biết vì sao muốn hỏi hắn như vậy. Có lẽ nàng đã động tâm với hắn, nàng cũng không tin dung mạo của mình không khiến hắn động tâm một chút nào.

- Làm sao? Không lẽ Trương Cốc chủ nàng động tâm với ta. Nếu vậy thì ta đi nói cho Hoa trưởng lão là ta chọn nàng. Được chứ.

Thiên Tà cười cười nhìn nàng, hắn không phải không động tâm với nàng mà là hắn đang động tâm với rất nhiều mỹ nữ trong Bách Hoa Cốc này, chưa biết nên bắt đầu ăn từ đâu trước. Nếu nàng tự đưa đến cửa thì ngu gì không ăn. Cười Hắc Hắc một tiếng, sau đó đi tới gần nàng. Bàn tay di chuyển đến cặp mông của nàng, xoa bóp. Đồng thời ghé miệng sát vào tai nàng, nói:

- Hình Dư ah. Chúng ta cũng nên tìm hiểu một chút cách baby được tạo ra chứ, Hắc Hắc.

Trương Hình Dư bị hắn bất ngờ tấn công, thân thể hơi nóng lên một chút, cảm nhận được bàn tay to đang xoa bóp mông mình, nàng hơi giãy giụa một chút để tránh thoát khỏi tay hắn. Nhưng mọi sự không như nàng nghĩ, nàng càng cố sức lách mông tránh né, bàn tay hắn càng thêm dùng sức xoa bóp mông nàng. Trương Hình Dư cắn răng, đẩy hắn ra, nói :

- Ngươi... Ngươi làm gì.
- Không phải nàng muốn như vậy sao. Bản trưởng lão toại nguyện cho nàng còn gì.
- Ta.... Ta...

Trương Hình Dư không biết nói gì, trong lòng nàng rất loạn, nàng cũng không phải là ghét hắn, khi hắn chạm vào mình, nàng còn có chút chờ mong, thoải mái. Nhưng thân thể từ nhỏ không bị nam nhân chạm vào khiến nàng rất khó có thể thích ứng được.

Thiên Tà tiến lại bên cạnh nàng, ôm lấy thân thể mềm mại của nàng rồi nhẹ nhàng vuốt ve. Thấy nàng không phản kháng, hắn hôn nhẹ cổ nàng một chút, một tay ôm lấy eo nàng, tay còn lại đặt lên bộ ngực nhẹ nhàng xoa bóp.

Trương Hình Dư thân thể run lên, khuôn mặt cũng đã biến thành đỏ chót, giữ chặt lấy tay hắn, nhỏ giọng nói:

- Có thể vào bên trong được không?

Thiên Tà còn nghĩ nàng sẽ phản kháng, lại không ngờ tới nàng nói như vậy. Hắn vui vẻ bế nàng lên, bước vào trong phòng. Đặt nàng xuống giường, hắn tiếp tục đưa tay xoa bóp bộ ngực lớn của nàng. Sau đó chậm rãi cởi bỏ quần áo của nàng. Trương Hình Dư rên rỉ một tiếng, nàng cũng mặc kệ cho hắn lột đồ mình.

Thiên Tà cởi bỏ nội y của nàng, một bộ ngực tròn trịa, đồ sộ hiện ra. Trên đỉnh núi có hai hạt bồ đào đỏ tươi, cặp vú trắng theo hô hấp của nàng mà không ngừng phập phồng lên xuống, cảnh tượng đẹp không kể được. Thiên Tà há miệng ngậm lấy một bên núm vú điên cuồng liếm mát.

Trương Hình Dư thân thể run lên, nàng cảm giác cả người vô lực, nghĩ tới trình tiết bảo trì nhiều năm chỉ một lát nữa là bị phá hủy, nàng không khỏi chảy ra nước mắt.

Thiên Tà một tay dùng sức nắn bóp vú nàng, tay kia cầm lấy tay nàng đặt vào giữa hai chân mình, xoa xoa. Trương Hình Dư lúc đầu còn một chút ngại ngùng, xấu hổ không dám động tay, nhưng không lâu sau, nàng cũng chủ động nhẹ nhàng xoa bóp Cự Long của hắn qua lớp quần. Thiên Tà bàn tay chậm rãi di chuyển xuống phía dưới, cách lớp nội褲 nhẹ xoa một chút. Sau đó cởi bỏ nội褲 của nàng, một mảnh đất hồng hồng, có cây um tùm hiện

ra trước mắt hắn. Thiên Tà di chuyển xuống giữa hai chân nàng, hai tay dùng sức tách ra hai chân nàng, sau đó vục đầu vào dòng sông quê hương. Đầu lưỡi nhẹ liếm hai mép âm đạo của nàng một chút, Trương Hình Dư như bị điện giật, cả người tê dại, hai tay giữ chặt lấy đầu hắn.

Thiên Tà ra sức liếm mát, không lâu sau thì bên trong âm đạo dâm thủy cũng tràn ra, hắn cũng không khách khí mà toàn bộ cuốn sạch vào miệng rồi nuốt xuống.

- Ân... Nơi đó.... Nơi đó không thể.... Không thể.... Ân.... Cảm giác thật.... Thật kỳ lạ.... Ân....

Trương Hình Dư thân thể run rẩy, hai chân cố gắng khép chặt lại, nhưng không có hiệu quả, dần dần nàng cũng nằm im hưởng thụ hắn phục vụ.

Thiên Tà dùng tay tách ra hai mép âm đạo của nàng, ánh mắt nhìn vào dải đất màu hồng hồng bên trong một chút, sau đó cắm đầu lưỡi vào. Phục vụ cho nàng một lúc, hắn cảm thấy phía dưới Cự Long đã cứng rắn khó chịu, liền đứng dậy cởi bỏ quần áo của mình. Cự Long không lộ thoát ra khỏi trời buốt, vươn mình ra không trung bay lượn, lắc lư giương oai.

Trương Hình Dư nhìn thấy Cự Long của hắn, nàng hoảng sợ kinh hô:

- Lớn.... Lớn như vậy....

Thiên Tà cầm lấy tay nàng đặt lên trên Cự Long của mình, Trương Hình Dư thật sự kinh hoàng. Vừa nghĩ tới cây gậy sắt to lớn, nóng bỏng này tiến vào trong cơ thể mình, nàng hoảng sợ rụt tay lại, thân thể run lên một cái.

- Há miệng ngậm lấy nó.

Thiên Tà dùng giọng điệu ra lệnh cho nàng. Trương Hình Dư mặc dù không muốn cũng chỉ có thể há miệng ngậm lấy Cự Long vào trong. Nàng cố gắng hết sức mới ngậm được một chút vào miệng, sau đó chậm rãi liếm mát. Quá trình có hơi trúc trắc, nàng cũng chưa làm vậy bao giờ.

Thấy nàng kỹ thuật kém như vậy, Thiên Tà lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ sau này phải dành nhiều thời gian dạy dỗ nàng.

Để nàng liếm mát một chút, sau đó hắn cầm lấy Cự Long đặt trước cửa âm đạo đã ướt đầm dâm thủy của nàng ma sát vài cái.

Trương Hình Dư bị Thiên Tà khiêu khích đã khiến cho âm đạo tràn ngập dâm thủy, dục hỏa cũng tăng cao.

- Thiên Tà... Cho ta.... Ta muốn....

Trương Hình Dư nhẹ giọng rên rỉ, cầu xin. Nàng lúc này tâm trí đã bị ngọn lửa dục vọng lấp đầy.

Thiên Tà cũng không từ chối nàng, bờ mông hơi dùng sức một chút, Cự Long tách ra hai mép âm đạo từ từ tiến vào.

- Ân.... Thiên Tà.... Nhẹ một chút.... Ân.... Quá lớn.... Ân.... Phía dưới... Sẽ.... Sẽ bị xé rách.. Ân... Cầu người....

Thiên Tà cũng không để ý đến nàng, Cự Long bị ngăn cản bởi một lớp màng mỏng, hắn biết đây là thứ gì, hít sâu một hơi, sau đó dùng sức một chút, Cự Long xuyên phá qua lớp màng mỏng đó tiến vào sâu bên trong âm đạo của nàng.

- Aaaaaa....

Trương Hình Dư hét to lên một tiếng, đau đớn khiến nàng nằm nhũn ra trên giường, đôi mắt tròn to lên.

Thiên Tà cúi đầu xuống ngậm lấy núm vú của nàng liếm mát, bên dưới phần eo hơi động một chút. Cự Long trượt ra bên ngoài mang theo một chút máu màu hồng.

- A... Đau.... Đau.... Thiên Tà.... A.... Nhẹ một chút.... Đau quá.... A.... Nhẹ một chút....

Trương Hình Dư thân thể theo Cự Long từng lần ra vào hơi đung đưa một chút. Nàng nhẹ giọng khóc nức nở.

Cự Long mỗi lần rút ra, âm đạo của nàng kẹp chặt lấy Cự Long của hắn không thả để rồi vài lớp thịt nhầy hồng hồng bị kéo ra theo. Cự Long cắm vào thì lớp thịt lại bị cuốn vào bên trong.

Thiên Tà từ từ tăng dần tốc độ Cự Long ra vào, đồng thời miệng cũng ngậm lấy núm vú của nàng không ngừng liếm mát.

Trương Hình Dư rên rỉ liên tục, chân tay quăn chặt lấy người hắn.

- Ân.... Thiên Tà.... Ân.... Ta cảm giác.... Cảm giác thật kỳ lạ... Ân.... Nhẹ một chút... Ân.... Muốn... Muốn tiểu.... Ân... Tiểu rồi....

Trương Hình Dư ôm chặt lấy người hắn, phía dưới âm đạo cũng kẹp chặt lấy Cự Long, rồi một dòng dâm thủy từ sâu bên trong âm đạo của nàng phun ra, hòa quện với một chút máu đỏ còn sót lại chảy xuống giường.

Trương Hình Dư cảm thấy mình không có một chút sức lực nào, hơi thở cực kỳ gấp gáp, nàng cũng cảm thấy âm đạo của mình Cự Long thô to vẫn còn nằm im bên trong. Nàng nhớ tới Độ khổng lồ của Cự Long khi nãy nhìn thấy, bây giờ đang nằm trọn vẹn trong âm đạo mình, cảm thấy thật thẹn kỳ.

Chương 74: Bách Hoa Cốc? Hậu cung?

Thiên Tà há miệng hôn nàng, bàn tay không nhanh không chậm xoa bóp bộ ngực của nàng. Dưới thân lại tiếp tục phát động tiến công.

Trương Hình Dư chỉ cảm thấy bản thân dục hỏa quá mạnh, muốn ngừng mà không ngừng được. Nàng hai mắt khép hờ, mặt mũi tràn đầy ửng hồng, hai tay ôm lấy cổ hắn, đầu lưỡi cũng quấn lấy lưỡi hắn. Hai chân nàng kẹp lấy eo của hắn, cặp mông trắng không ngừng lắc lư phối hợp với hắn.

Theo Cự Long ra vào, âm đạo của nàng dâm thủy cùng huyết hồng trình tiết còn sót lại cũng toàn bộ chảy xuống giường, tạo ra một cảnh tượng thê mỹ, dâm dục.

Cứ như vậy một lúc, Thiên Tà để cho nàng ngồi trên ngực mình, trở thành nữ trên nam dưới tư thế.

Trương Hình Dư khuôn mặt càng thêm hồng hồng, nhưng phía dưới truyền tới cảm giác ngứa ngáy, khó chịu. Loại tư thế này khiến Cự Long càng thêm vào sâu bên trong, nàng chỉ cảm thấy một cây gậy sắt to lớn, nóng bỏng đang đứng vững ở sâu bên trong âm đạo, cảm giác ngứa ngáy khó chịu khiến nàng không tự chủ được mà chậm rãi vận vẹo eo thon.

Thời gian dần dần trôi qua, Trương Hình Dư cũng bắt đầu tăng tốc độ lắc lư mông mình, miệng còn không ngừng dâm đẳng rên rỉ. Trong đầu chỉ còn lại duy nhất là dục vọng, không còn nghĩ được bất cứ thứ gì khác.

Hai tay nàng đặt trên ngực hắn, cơ thể liên tục phập phồng lên xuống, mái tóc đen bay tán loạn trong không trung, trên ngực cặp vú không ngừng cao thấp bật lên.

Thiên Tà nhìn xem đều nhanh hoa mắt, hắn đưa tay ra cầm lấy hai vú mạnh mẽ xoa bóp. Điều này như kích thích Trương Hình Dư càng thêm điên cuồng.

Thiên Tà ngồi dậy, há miệng ngậm lấy một bên núm vú vào miệng liếm mát, sau đó để nàng xuống giường, phía dưới Cự Long điên cuồng đâm thọc, thảo phạt.

Trương Hình Dư toàn thân đều bị hắn kích thích, làm cho nàng càng thêm lớn tiếng dâm kêu, bị Thiên Tà làm cho dục tiên dục tử, cái gì cũng không biết.

Đột nhiên Trương Hình Dư toàn thân chấn động, nàng liều mạng mà ôm chặt lấy cổ hắn, hai chân quắp chặt lấy eo hắn. Thân thể run rẩy dữ dội, âm đạo kẹp chặt lấy Cự Long của hắn, như muốn nghiền nát nó, sâu bên trong âm đạo một dòng dâm thủy nóng bỏng trào ra, tưới lên trên Cự Long.

Thiên Tà gầm lên một tiếng, phía dưới Cự Long càng thêm điên cuồng đâm thọc vài chục cái, sau đó Cự Long run lên, một dòng tinh dịch nóng hổi phun thẳng vào sâu bên trong âm đạo của nàng.

Thiên Tà ôm lấy nàng, vuốt ve một chút thì nàng cũng từ bên trong cao trào hồi phục lại. Trương Hình Dư nằm im cho hắn vuốt ve, một lúc sau thì nàng đẩy hắn ra, ngồi dậy, nói:

- Thiên Tà... Ta muốn đi về rồi. Nếu không sẽ bị người khác phát ra.

Nàng cũng không đợi hắn trả lời, mà là bò xuống giường, tìm quần áo mặc vào. Hạ thân truyền tới cảm giác đau đớn khiến nàng kêu nhẹ một tiếng, sau đó lông mày hơi nhíu lại.

Thiên Tà nào muốn cho nàng đi, hắn bật dậy, ôm lấy nàng từ phía sau rồi ép xuống mặt bàn, miệng ghé sát vào tai nàng, nói:

- Hắc.... Hắc... Tiểu mỹ nhân, muốn đi sao, nàng chưa đi được đâu.

Thiên Tà khom lưng xuống, nhìn vào mảnh đất màu mỡ đã hơi sưng đỏ kia, thấy từng giọt dâm thủy và tinh dịch còn đang chậm rãi chảy ra, hắn một tay giữ lấy eo thon của nàng, tay kia cầm lấy Cự Long chậm rãi ma sát xung quanh âm đạo một chút, sau đó chậm rãi cắm vào.

- A.... Thiên Tà.... Ân.... Người xấu.... Không cho người ta.... Về.... A.... Nhẹ một chút.... Ân....

Trương Hình Dư nhẹ giọng kêu lên. Nàng lúc này đã hai tay chống bàn, bờ mông cao cao nâng lên.

Thiên Tà cũng không để ý đến nàng, phía dưới Cự Long bắt đầu mãnh liệt ra vào. Cả người đè lên trên người nàng, bàn tay cầm lấy bộ ngực của nàng xoa bóp, hai ngón tay kẹp lấy núm vú của nàng vận vẹo.

- Ân... Thiên Tà.... Ân.... Đừng như vậy... Người ta.... Sẽ... Sẽ không chịu nổi.... Ân....

Thiên Tà càng lúc càng tăng cao tốc độ của Cự Long, mà Trương Hình Dư âm đạo cũng càng thêm kẹp chặt lấy hắn. Không lâu sau, nàng nắm chặt lấy hai tay hắn, rên rỉ nói:

- Thiên Tà.... A.... Không được.... Ta muốn tới.... Ân.... A.....

Thiên Tà cũng điên cuồng lên, không lâu sau thì hắn gầm lên một tiếng, Cự Long cắm vào sâu bên trong âm đạo của nàng rồi tinh dịch ầm ầm phun ra. Hai người ôm nhau một chút, sau đó Thiên Tà rút ra Cự Long đã mềm nhũn của mình, một dòng dâm thủy cùng tinh dịch từ bên trong âm đạo của Trương Hình Dư tràn ra, tạo thành một vũng nước trên mặt đất.

Trương Hình Dư ôm hôn hắn một cái, sau đó mặc lại quần áo, nói:

- Thiên Tà. Ta đi về trước, ngày mai tới thăm ngươi.

- Đúng rồi, Bách Hoa Cốc rất nhiều nữ đệ tử xinh đẹp nha. Nếu ngươi muốn... Có thể tìm các nàng.... Ta sẽ không phản đối....

Thiên Tà kinh dị nhìn nàng, sau đó vỗ mạnh vào mông nàng một cái, nói:

- Ý gì vậy? Không lẽ muốn ta biến Bách Hoa Cốc thành hậu cung của mình?

Trương Hình Dư bị hắn bắt ngờ vỗ mông, khiến nàng không khỏi nhẹ giọng rên rỉ một tiếng, sau đó kiều mị nhìn hắn, nói:

- Đừng nghĩ ta không biết ngươi đã từng tuyên bố Băng Nguyệt cung là Hậu cung của mình. Nếu như ngươi đã có bản lĩnh thu Băng Nguyệt cung, vậy sao không thu luôn Bách Hoa Cốc nha. Hừ, cho dù ta không nói ngươi cũng sẽ thu hết Bách Hoa Cốc có đúng không?

Thiên Tà gật gật đầu, nàng đã nói như vậy, hắn cũng không muốn che giấu làm gì. Trương Hình Dư thấy hắn như vậy, nàng h. một tiếng, nói:

- Nam nhân đúng là không phải thứ gì tốt, hái hoa còn muốn hái cả bụi.

Thiên Tà nghi hoặc nhìn nàng, hắn không nghĩ tới cô nàng này thay đổi nhanh như vậy, vừa rồi còn...

Trương Hình Dư ôm lấy hắn, dâng lên nụ hôn. Hai người quấn nhau ôm hôn một chút, sau đó mới tách ra. Lúc quay đầu bước đi, Trương Hình Dư nói vọng lại một câu:

- Mặc dù ta không phản đối ngươi xuống tay với các nàng, nhưng ngươi không được phép cưỡng hiếp các nàng, nếu không ta liều mạng với ngươi.

Thiên Tà cười cười nhìn bước chân khập khiễng của nàng, hắn bật cười một tiếng. Người như hắn mà cần dùng loại thủ đoạn đó sao?

Quay đầu nhìn bãi chiến trường một chút, rồi bắt tay vào dọn dẹp. Nếu không phải vì Trương Hình Dư là lần đầu, làm sao hắn lại dễ dàng thả nàng đi như vậy. Vừa rồi nhìn thấy âm đạo của nàng đã sưng đỏ như cái bánh bao nên hắn mới nhanh chóng xuất tinh cho nàng, nếu không hắn ít nhất phải thảo phạt nàng đến nửa đêm.

Bên trong phòng của Trương Hình Dư, lúc này nàng đang ngồi đối diện với Hoa Thiên Tuyết, nàng nhìn Hoa Thiên Tuyết, nói:

- Sư phụ, người nghĩ Thiên Tà đáng giá lời kéo như vậy sao?

Hoa Thiên Tuyết thờ dài nhìn nàng, nói:

- Hình Dư, ta biết bắt con trao thân cho Thiên Tà khiến con không thoải mái. Nhưng Hình Dư ah, Bách Hoa Cốc chúng ta bây giờ đang ở vào tình cảnh không tốt, chúng ta không thể không lôi kéo một đồng minh đáng tin cậy. Mà Băng Nguyệt cung là gần nhất với chúng ta, về thực lực thì không cần phải nói, bọn họ đánh bại Thần Ma điện cũng đã chứng minh được thực lực của họ.

Hoa Thiên Tuyết nhìn Trương Hình Dư một chút, rồi tiếp tục nói:

- Bách Hoa Cốc chúng ta hiện nay ngoại trừ những người đã sớm nổi danh chúng ta ra, đệ tử giỏi gần như không có. Nếu như lần này chúng ta vượt qua được thì cũng có một ngày những người già cả chúng ta ra đi, Bách Hoa Cốc sẽ từ từ xuống dốc, thậm trí còn biến mất. Mà Thiên Tà người này không tồi, đan dược Thiên cấp cùng nguyên liệu luyện dược cũng có thể tùy ý lấy ra được, hơn nữa ta cũng không nhìn thấu tu vi của hắn, hắn lại là trưởng lão của Băng Nguyệt cung, theo như tình báo thì trong Băng Nguyệt cung tiếng nói của hắn vô cùng có giá trị, hầu như mọi người đều nghe theo hắn. Con thử nghĩ một người như vậy có đáng giá để chúng ta lôi kéo không.

- Chỉ cần buộc hắn vào cùng con thuyền với Bách Hoa Cốc chúng ta, như vậy mọi vấn đề của Bách Hoa Cốc cũng sẽ được giải quyết. Ta làm như vậy toàn bộ là vì Bách Hoa Cốc, dù con có ghét ta, hận ta, ta cũng không có gì để oán trách con.

Hoa Thiên Tuyết biểu hiện ra tầm nhìn xa trông rộng của mình. Mặc dù đến tu vi như các nàng tuổi thọ rất cao, nhưng không có nghĩa là sẽ không phải chết, đến khi bọn họ thọ nguyên hết, đám đệ tử trẻ tuổi không có người nào kiệt xuất, như vậy sẽ là bi kịch với Bách Hoa Cốc.

- Sư phụ, Hình Dư nào dám oán trách người, chỉ do đệ tử vô dụng, quản lý Bách Hoa Cốc nhiều năm như vậy cũng không dạy dỗ được đệ tử nào giỏi.

Trương Hình Dư vội vàng nói. Nàng cũng không cảm thấy mình thất thân cho Thiên Tà là mình chịu ủy khuất. Mà còn là một chút vui mừng, từ lần đầu

gặp mặt nàng cũng có một cảm giác là lạ với hắn. Mặc dù hắn hoa tâm, nhưng nàng cũng không ghét điều này, đàn ông hoa tâm thì thường đi đôi với bản lĩnh, thực lực. Ở đại lục này đàn ông ba thê tứ thiếp cũng không phải chuyện xa lạ gì. Nàng vừa rồi còn nói hắn đi thu toàn bộ đệ tử trong Bách Hoa Cốc, điều này cũng không phải trêu chọc hắn, mà là lời nói thật. Bởi nàng biết một mình nàng không có khả năng níu giữ hắn, khiến hắn lưu luyến nơi này. Như vậy chỉ có một cách là buộc Bách Hoa Cốc lại với hắn, khiến cho hắn không thể buông bỏ Bách Hoa Cốc. Đồng thời nàng cũng tin tưởng đệ tử Bách Hoa Cốc đi theo hắn tuyệt đối sẽ bước lên một tầm cao mới.

Hoa Thiên Tuyết tất nhiên không biết ý nghĩ của Trương Hình Dư, nàng cũng không biết là không lâu sau nàng cũng bị người đồ đệ này bán nàng cho Thiên Tà. Xoa đầu Trương Hình Dư, Hoa Thiên Tuyết nói:

- Hình Dư a.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Bách Hoa Cốc bị tấn công

BOONG BOONG BOONG

Sáng sớm ngày hôm sau, tiếng chuông vang lên làm Thiên Tà tỉnh giấc. Hắn ngồi dậy mặc quần áo rồi đi ra bên ngoài. Hỏi qua vài đệ tử đang vội vàng thì biết đó là chuông tập hợp ở đại điện. Thiên Tà cũng đi theo, hắn cũng muốn biết có chuyện gì xảy ra.

Bách Hoa Cốc, Bách Hoa điện, lúc này toàn bộ trưởng lão đã tập trung đầy đủ. Thấy Thiên Tà đi đến, Trương Hình Dư nhìn hắn nói:

- Thiên Tà trưởng lão mời ngồi.

Thiên Tà gật đầu, ngồi xuống ghế trống bên cạnh.

Trương Hình Dư ngồi xuống ghế, nhìn đám trưởng lão, nói:

- Các vị, Ta vừa nhận được thông tin Liên quân ba phái đã tiến tới bên cạnh Bách Hoa Cốc, không bao lâu sau sẽ tới cửa Cốc. Các vị có kế sách gì không? Đánh hay cố thủ.

- Cốc chủ, chúng ta đánh. Bách Hoa Cốc chúng ta không lẽ lại sợ bọn chúng.

Một mỹ phụ ngồi đối diện với Thiên Tà đứng dậy nói. Người này có vẻ khá nóng tính. Nhưng lời nói của nàng kích phát chiến ý của tất cả mọi người, cả đám đứng dậy, nói:

- Cốc chủ, đánh. Chúng ta cũng không sợ bọn họ.

- Đúng vậy...

-

Trương Hình Dư nhìn cả đám chiến ý bừng bừng, cất cao giọng nói:

- Tốt đã vậy chúng ta ra bên ngoài nghênh địch. Các vị mau về tập hợp đệ tử. Trận chiến này liên quan đến sinh tử tồn vong của Bách Hoa Cốc, hy vọng mọi người cố gắng hết sức lực của mình.

Đám người nghe vậy nhanh chóng cúi chào rồi đi ra.

Trương Hình Dư vừa rồi cũng không nói với đám người là lần tấn công này không chỉ có ba môn phái, mà là thêm một tổ chức sát thủ nữa. Ba môn phái này lần lượt là Hợp Hoan Tông, Thiên Ma Giáo, Hắc Dao Môn. Cả hai môn phái Thiên Ma Giáo và Hắc Dao Môn đều có thù oán với Bách Hoa Cốc, vốn dĩ chỉ là găm gè lẫn nhau, nhưng những năm gần đây Hợp Hoan Tông cũng nhanh chóng chen chân vào, ba phái nhanh chóng đạt thành hiệp nghị kết minh tấn công Bách Hoa Cốc.

Hợp Hoan Tông những năm trước đây cũng không phải thế lực gì lớn mạnh, nó chỉ là một nhóm người háo sắc, dâm dăng tập trung lại mà hình thành. Nhưng những năm gần đây dựa vào song tu và ác, thái âm bổ dương, khiến tu vi tăng lên nhanh chóng, lên thu hút được rất nhiều người ra nhập. Bởi vậy lên thực lực môn phái cũng lớn mạnh hơn.

Dựa theo tin tình báo thu được, thì lần này tấn công Bách Hoa Cốc còn có cả Sát Thần Lâu. Sát Thần Lâu, một tổ chức sát thủ chuyên giết người thuê. Tổ chức này chỉ cần cho họ đủ tiền, bọn họ sẽ sẵn sàng động thủ với bất kỳ phái nào, bất kỳ người nào. Sát Thần Lâu chỉ quan tâm lợi ích, không quan tâm đối thủ là ai.

Toàn bộ đệ tử và trưởng lão của Bách Hoa Cốc số lượng gần hai ngàn người, tất cả đều tập trung tại một vùng đồng bằng lớn trước cửa Bách Hoa Cốc. Trong hai ngàn người này tập hợp đầy đủ các loại cảnh giới, từ luyện khí kỳ, Trúc cơ kỳ, Kết đan kỳ, Hóa thần kỳ. Trong đó có vài trăm người là cảnh giới Kết đan kỳ, chỉ có gần hai mươi người là cảnh giới Hóa Thần kỳ, còn lại toàn bộ đều là Trúc cơ kỳ và Luyện khí kỳ. Hóa thần cảnh có một mình Hoa Thiên Tuyết là cao nhất, Hóa thần hậu kỳ. Còn lại là Hóa thần sơ kỳ, trung kỳ thì có bốn, năm người, bao gồm cả Trương Hình Dư.

Thiên Tà đứng một bên âm thầm đánh giá một chút, thực lực tổng hợp có vẻ mạnh hơn Băng Nguyệt Cung lúc trước, nhưng so với Băng Nguyệt Cung bây giờ thì không thể bằng được.

Cả đám bắt đầu giằng trận ngăn địch, Hoa Thiên Tuyết và đám người Hóa thần kỳ cười Yêu thú đứng hàng đầu, ngay sau lưng bọn họ là đám người Kết đan cảnh, Trúc cơ cảnh tiếp theo, cuối cùng là đám đệ tử luyện khí kỳ.

Không lâu sau đó, mặt đất rung chuyển, khí tức khủng bố đang từ từ tới gần vị trí của đám người Bách Hoa Cốc.

Hoa Thiên Tuyết lớn tiếng nói:

- Các vị, thời khắc quyết chiến đã tới.

Sau câu nói này, tất cả mọi người cũng lập tức sẵn sàng chiến đấu.

Liên quân ba phái và người của Sát Thần Lâu cũng dần dần xuất hiện trước mắt mọi người. Đội ngũ này gần năm ngàn người, dẫn đầu là bốn tên Hóa Thần cảnh hậu kỳ. Một người nhìn Hoa Thiên Tuyết, cười nói:

- Hoa Thiên Tuyết, vài ngày không gặp, ngươi vẫn khỏe chứ ?

Hoa Thiên Tuyết nhìn người này kinh ngạc nói:

- Lăng Vô Tình, các ngươi thương thế đã khỏi?

Trong suy nghĩ của nàng, ba người lần trước bị nàng dùng bí pháp khiến trọng thương hôm nay không thể xuất chiến được. Không nghĩ tới bọn họ rõ ràng thương thế khỏi hẳn, mà thực lực còn có vẻ mạnh hơn một chút.

- Ha Ha, lão phu có thể chữa thương thành công cũng là nhờ Bách Hoa Cốc các ngươi. Biết vì sao không. Đám tù binh bắt được từ Bách Hoa Cốc đã bị chúng ta thái bỏ toàn bộ. Bách Hoa Cốc quả là thiên đường của Hợp Hoan Tông chúng ta mà. Chỉ vài người đã khiến ta tu vi tăng lên không ít.

Lăng Vô Tình cười nhìn Hoa Thiên Tuyết lớn tiếng nói. Ở bên cạnh hắn, một người khác mặc một bộ quần áo màu trắng, đỏ, cười nói:

- Hoa Thiên Tuyết, cho các ngươi một cơ hội, đầu hàng đi. Sau khi chúng ta hưởng thụ xong cũng sẽ tha cho các ngươi một mạng. Ta Huyết Băng cam đoan với ngươi, giữ lại mạng sống cho những người đầu hàng. Ah quên, đám tù binh chúng ta bắt được do không chịu đầu hàng lên đã bị thái bỏ đến chết.

Hoa Thiên Tuyết căm ghét, phẫn nộ nhìn hắn, nói:

- Lăng Vô Tình, Huyết Băng, Lũ cầm thú, không bằng CHÓ, mèo, Súc vật. Bách Hoa Cốc chúng ta thà chết, cũng không bao giờ đầu hàng các ngươi.

- Đã không đầu hàng, vậy thì giết cho ta. Một người khác cảnh giới cũng là Hóa thần cảnh hậu kỳ lên tiếng nói. Người này là người lần trước bị Hoa Thiên Tuyết đã thương, tên là Từ Lượng.

Thanh âm của hắn vang lên, phía sau lưng đám người cũng lập tức rút ra vũ khí của mình, nhìn chằm chằm vào đám người Bách Hoa Cốc, như chó thấy thịt.

Bỗng nhiên một làn gió thổi qua toàn bộ đám người này, một âm thanh kinh ngạc vang lên:

- Thơm quá, đây là gió gì mà thơm vậy.

Đám người như bị mùi hương này mê hoặc, không ngừng cố sức hít vào. Dẫn đầu đám người Lăng Vô Tình, Huyết Băng nghe vậy cũng hơi hít sâu một chút, sau đó Lăng Vô Tình nhớ tới điều gì đó, lão lập tức hét to:

- Không được hít, không được hít. Thứ này là độc dược.

Ngay sau khi lão nói xong, một người khác khiếp sợ kêu lên:

- Tu vi của ta... Tu vi của ta không có...

- Ta cũng vậy....

- Ta nữa....

-.....

-.....

Lăng Vô Tình bởi vì vừa rồi cũng hít phải một chút, lên hần cũng bị như những người khác, tu vi biến mất. Hắn kiểm tra toàn thân một chút, sau đó thở ra một hơi, nhìn vào Hoa Thiên Tuyết, nói:

- Hoa Thiên Tuyết, ngươi... Con đàn bà thối.... Lại dám dùng trò tiểu nhân.... Ngươi rốt cuộc đã làm gì.

Hoa Thiên Tuyết cùng đám người Bách Hoa Cốc cũng không biết chuyện gì xảy ra, tự nhiên đám người kia kêu lên tu vi biến mất làm các nàng cũng không hiểu gì.

Lăng Vô Tình cảm tức nhìn đám người Bách Hoa Cốc một chút rồi điều khiển Yêu thú quay lại, nói:

- Hoa Thiên Tuyết, ngày sau chúng ta còn gặp lại. Đến lúc đó không phải Bách Hoa Cốc các ngươi chết thì là Hợp Hoan Tông ta vong. Mọi người, mau rút lui.

Đám người Bách Hoa Cốc vô cùng kinh ngạc, bọn người kia vừa rồi không phải rất hùng hổ kéo đến muốn chém giết sao? Bây giờ lại rút lui rồi.

Liên quân ba phái và người của Sát Thần Lâu nhanh chóng rút lui, nhưng bọn họ vừa quay đầu đi được vài bước thì BÌNH BÌNH thanh âm vang lên, những người đi đầu nhanh chóng nhận ra là mình bị cản đường, bọn họ vừa va phải một thứ gì đó khiến họ không thể đi tiếp được. Huyết Băng cười Yêu thú nhìn vậy, kinh ngạc nói:

- Kết giới. Bọn họ đã bày sẵn kết giới.

Lăng Vô Tình nghe vậy, hắn quay lại nhìn về phía Hoa Thiên Tuyết, nói:

- Hoa Thiên Tuyết, đồ kỹ nữ hèn hạ, ngươi dùng kế bần thiêu hãm hại chúng ta như vậy, ngươi không sợ người trong thiên hạ chê cười sao.

- Hắc... Hắc... Chuyện như vậy làm sao có thể xảy ra được chứ. Không phải các ngươi có câu vô độc bất trượng phu sao.

Thiên Tà vừa cười vừa bước ra, hai tay hắn còn không ngừng BA BA tiếng vỗ tay.

- Thiên Tà trưởng lão. Chuyện này là do ngươi làm.

Hoa Thiên Tuyết cũng nhanh chóng hiểu ra, đầu óc cũng không tính quá chậm chạp.

- Đúng vậy, do bản trưởng lão làm. Chuyện này còn phải xin lỗi Hoa trưởng lão. Bản trưởng lão làm việc mà không báo trước với ngài.

- Thiên Tà trưởng lão đừng nói vậy. Ngài làm vậy là giúp đỡ Bách Hoa Cốc, Ta nào dám nhận tiếng xin lỗi của ngài.

Hoa Thiên Tuyết mặc dù không phải loại người ưa thích dùng thủ đoạn, nhưng nàng đã sớm hận thấu xương đám người liên quân này, cho dù dùng thủ đoạn nào tiêu diệt họ cũng được. Cộng thêm tình hình bây giờ chỉ có cách này là tốt nhất. Không một đệ tử nào bị thương mà chiến thắng, không phải rất tốt sao.

Lăng Vô Tình nhìn Thiên Tà, nói:

- Ngươi là ai?

- Bản trưởng lão Thiên Tà, Băng Nguyệt cung.

- Băng Nguyệt cung... Chúng ta không gây chuyện với các ngươi, các ngươi làm gì phải xen vào chuyện này.

- Chúng ta và Bách Hoa Cốc liên minh, không lẽ các ngươi không biết, Bách Hoa Cốc bị công kích thì Băng Nguyệt cung chúng ta tất nhiên phải ra tay tương trợ.

- Hừ ngươi dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy, không sợ Băng Nguyệt cung các ngươi bị Thiên hạ chê cười sao.

Thiên Tà lại cười nhìn hắn, nói:

- Thiên hạ chê cười, bản trưởng lão quả thật không nghĩ tới chuyện này. Nhưng mà chỉ cần giết sạch các ngươi, bản trưởng lão không tin còn có người nào truyền tin ra ngoài. Đệ tử Bách Hoa Cốc cũng sẽ không nói chuyện này ra, phải không?

Thiên Tà nói xong nhìn về phía đệ tử Bách Hoa Cốc.

- Đúng vậy.... Chúng ta sẽ không nói ra.

Nhìn cả đám người đồng thanh nói kia, Thiên Tà lại đưa ánh mắt về phía Lăng Vô Tình, cười nói:

- Được rồi, để tránh làm mất thời gian của bản trưởng lão, các ngươi còn nguyện vọng gì không?

- Ta muốn biết mình bị dính loại Độc được gì.

Huyết Băng nhìn hần hỏi. Tên này đang không ngừng phục dụng các loại đan dược giải độc.

Thiên Tà nhìn hần, nói:

- Đừng cố gắng vô ích. Độc này các ngươi giải không được. Trong thiên hạ này cũng không có người giải được. Loại độc được này tên là Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Thần Xuân Dược.

- Xuân Dược.... Ngươi...

Lăng Vô Tình tuy nhiên không hiểu mấy chữ đầu là gì, nhưng hần nghe thấy hai chữ cuối, lập tức kêu lên.

- Quả nhiên không hổ là người của Hợp Hoan Tông, vừa nghe tên đã biết là Xuân Dược, bội phục, bội phục.

Thiên Tà cười nói. Loại xuân dược này là hần từ rất lâu trước lấy được trong động phủ của một tên dâm thần. Theo như ghi chép thì loại xuân dược này cực kỳ mạnh mẽ, chỉ cần dính vào người thì cho dù là Tiên cũng không kháng cự được. Loại xuân dược này có tác dụng phong ấn tu vi và kích thích giống đực tìm giống cái, giống cái tìm giống đực, hoặc là hai đực với nhau, hai cái với nhau..... Yêu thú cũng không ngoại lệ. Xuân dược này nếu như dính phải số lượng vừa phải thì không giao hợp vài ngày vài đêm là khỏi, nhưng dính nhiều thì sẽ giao hợp đến chết. Bá đạo chưa ae.

Lăng Vô Tình nghe vậy, hần lập tức đề phòng nhìn đám người xung quanh mình.

NGAOO NGAOO Phía dưới con yêu thú hần cười bỗng nhiên gầm rú dữ tợn, ngay sau đó Lăng Vô Tình bị hất xuống khỏi lưng nó. Con Yêu thú này gầm lên một tiếng như kích phát tất cả những con yêu thú còn lại, hai mắt chúng đỏ ngầu, trong miệng không ngừng vang lên những tiếng gọi tình.

Lúc này cả đám người Lăng Vô Tình thân thể cũng từ từ nóng lên, khuôn mặt cũng đã đỏ bừng. Huyết Băng cắn răng nhìn Thiên Tà, nói:

- Cầu ngươi... Giết ta đi.... Ta không muốn....

Bọn họ lúc này tu vi đã bị phong ấn, lại dính xuân dược, ở trong kết giới không ra được. Hậu quả không cần nghĩ cũng biết.

Thiên Tà cười cười nhìn hần, nói:

- Đừng vội vàng muốn chết như vậy, các ngươi chậm rãi hưởng thụ ah.

Thiên Tà nói xong thì lúc này bên trong kết giới đã vô cùng rối loạn, mấy con yêu thú đang ầm ầm giao phối với nhau. Mà bên cạnh đám yêu thú là đám người liên quân cũng đang lao vào xé rách quần áo của nhau, không ai quan tâm tới vấn đề giống cái giống đực. Mà thâm nhất thì phải nói đến Lăng Vô Tình. Lúc này hần đang bị thú cười của mình đè trên đất, lỗ nhị bị bộ phận giao hợp to khủng bố của nó chen vào.

Thiên Tà nhìn thôi cũng thấy khiếp sợ. Lăng Vô Tình định há miệng nói gì đó, thì tên Từ Lượng bởi vì không tìm được chỗ nào cắm huynh đệ của mình vào, thấy hần há miệng, lên lập tức cắm huynh đệ của mình vào trong miệng hần. Mà bên cạnh bọn họ, Huyết Băng cũng ở vào hoàn cảnh tương tự, nhưng có điều là tên này đang cắm vào lỗ nhị của một con yêu thú, mà sau lưng hần cũng có một con yêu thú khác đang cắm vào bên trong Lỗ nhị của hần.

Năm nghìn Người và một đám yêu thú giao hợp tạo thành một cảnh tượng vô cùng dâm mỹ, tiếng rên rỉ lẫn tiếng yêu thú gầm rú vang vọng khắp một mảnh trời. Thiên Tà cũng không nhìn nhiều, hần lập tức quay người đi lại phía đám người Bách Hoa Cốc. Hần cũng không có đặc thù đam mê biến thái như vậy. Vừa rồi hần nhìn cảnh tượng con yêu thú bộ phận phía dưới to bằng bắp đùi chen vào bên trong Lỗ nhị của Lăng Vô Tình, hần cũng đã rung mình, cảm giác cực kỳ muốn nôn mửa.

Hần đi đến bên cạnh Hoa Thiên Tuyết thì thấy tất cả đám đều đỏ mặt tía tai nhìn mình.

- Khục Khục... Làm sao lại nhìn ta như vậy, mặc dù ta biết mình anh tuấn tiêu sái, khí độ bất phàm, nhưng cũng không cần như vậy, Ta sẽ ngại ngùng.

Nghe vậy Trương Hình Dư lườm hần, nói:

- Thiên Tà trưởng lão quả nhiên lợi hại, ra tay không giống người thường. Không biết có khi nào ngài dùng thủ đoạn như vậy đối phó với Bách Hoa Cốc chúng ta không.

Trương Hình Dư nói xong, mọi người cũng hít sâu một hơi rồi nhìn chằm chằm vào Thiên Tà. Bọn họ tưởng tượng đến cảnh tượng như vậy cũng không dám nghĩ tiếp nữa.

- Khục Khục... Làm sao có thể chứ. Bách Hoa Cốc không phải đồng minh với chúng ta sao. Với lại cho dù không phải đồng minh thì ta cũng sẽ không dùng cách này với Bách Hoa Cốc. Bản trưởng lão rất thương xót nữ nữ nha.

Trương Hình Dư trong lòng cũng âm thầm thở không bao giờ để Bách Hoa Cốc đối đầu với người này. Hần so với ác ma còn kinh khủng hơn.

- Thương xót mỹ nữ sao. Thiên Tà trưởng lão nhìn người kia xem có phải mỹ nữ không.

Hoa Thiên Tuyết nhìn hần nói. Sau đó cánh tay chỉ về phía một góc trong kết giới. Thiên Tà đưa mắt nhìn theo, thấy cảnh tượng đó, hần cũng không biết nói gì.

Trước mắt hần là cảnh tượng một mỹ phụ trung niên đang bị năm sáu tên nam nhân chà đạp. Nàng lúc này hai tay đang cầm hai căn dương vật xoa nắn, trong miệng cũng có một cây đang ra vào. Phía dưới âm đạo và Cúc hoa bị ba cây dương vật đâm thọc. Âm đạo hai cây, Cúc Hoa một cây. Cảnh tượng không thể dám tưởng tượng được nữa.

- Nàng là kẻ thù, đúng vậy, nàng là kẻ thù. Đã là kẻ thù thì làm sao phân biệt được mỹ nữ hay không chứ.

Thiên Tà nhìn Hoa Thiên Tuyết trịnh trọng nói. Hần vừa rồi cũng không có chú ý tới trong đám người kia lại có nữ nhân, mà cho dù có chú ý tới thì hần cũng vẫn sẽ làm như vậy.

(Ta viết không giỏi gì, đơn thuần chỉ là đam mê. Ta cũng không phải nhà văn hay gì cả, đơn thuần chỉ là người làm thuê. Vậy nên ai nuốt không trôi văn phong của ta, có thể để lại bình luận nói những thứ mình không thích... Ta sẽ tích cực xem xét, nghiên cứu những bình luận đó. Truyện của ta viết chỉ được như vậy, ai đọc được thì đọc, không đọc được thì yên lặng ra đi, đừng này nọ mà mất lòng nhau. Về chuyện ủng hộ cho ta có cũng được, không cũng được, Ta không quan trọng vấn đề này. Ta chỉ cần duy nhất một điều là đọc xong nhớ để lại bình luận góp ý hữu ích, mọi người cùng nhau thảo luận hoàn thành bộ truyện này.)

- Cảm tạ bạn Trường đã gọi điện góp ý với ta. 30p trao đổi với bạn khiến ta học hỏi được rất nhiều điều. Bạn nói có một vài ý tưởng mà bạn coi là tầm thường, bạn có thể gửi qua mail cho ta. Cảm ơn bạn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Diệt Sạch

Đã hai giờ trôi qua, chiến trường lúc này cũng không phải là chiến trường chém giết đầm máu, mà là chiến trường của sự dâm dăng. Năm ngàn người cùng một đồng yêu thú không ngừng phang pháp lẫn nhau, bọn họ giương như không biết mệt mỏi, liên tục thay phiên nhau phang pháp. Một phạm vi rộng lớn tràn ngập mùi tinh dịch, những âm thanh dâm dăng, sung sướng không ngừng vang lên. Đám người Bách Hoa Cốc cũng đã không muốn nhìn nữa, cả đám tùm tùm năm tùm ba vào chém giết ầm ầm.

Trương Hình Dư nhìn đám đệ tử, lại nhìn Thiên Tà, nói:

- Cứ như vậy thì đến bao giờ mới kết thúc. Chúng ta quay về Bách Hoa Cốc trước.

Hoa Thiên Tuyết cũng gật đầu nhìn Thiên Tà, nói:

- Thiên Tà trưởng lão, làm phiền ngài dọn dẹp chỗ này.

Hai người nói xong rồi ra hiệu đệ tử rút lui. Đám đệ tử cũng không muốn ở đây nữa, cảnh tượng trước mắt đã vượt quá sức chịu đựng của bọn họ. Hai tiếng vừa rồi bọn họ gần như không dám nhìn về phía trước. Chỉ có thể quay lưng lại nói chuyện linh tinh với nhau.

Thiên Tà nhìn đám người càng lúc càng đi xa, hần lại nhìn về phía chiến trường phía trước, lắc lắc đầu, thì thào:

- Một mình bản Công tử ở chỗ này làm gì. Ân, làm thế nào để xử lý đồng hồn hợp này bây giờ.

Bên trong kết giới, Lăng Vô Tình lúc này có vẻ như đã thoát khỏi hiệu lực của Xuân dược. Bởi vì vừa rồi hần chỉ hít có một chút, sau đó lập tức phong bế hơi thở lên tình trạng đỉnh xuân dược không sâu. Hần thoát ra khỏi đám yêu thú, cố gắng nén chịu sự đau đớn từ phía dưới truyền tới, giấu mình vào sau một cái thân thể Yêu thú khổng lồ. Gọi là giấu mình nhưng thật ra hần đang giả chết, hần phát hiện ra yêu thú đối với xác chết không có hứng thú. Nhìn thấy đám người Bách Hoa Cốc rút lui, hần thở ra một hơi. Xem ra có khả năng không bị giết chết. Đang định nhắm mắt lại tiếp tục giả chết thì hần cảm thấy mình bị lơ lửng trên không trung, đang bay ra khỏi kết giới. Chưa kịp vui mừng thì một thanh âm vang lên bên tai hần.

- Ồ... Ngươi không tiếp tục sao. Nhìn xem mọi người đang hưng phấn không kia.

Thiên Tà cười cười nhìn hần nói. Vừa rồi đang suy nghĩ xem giải quyết bằng cách nào thì thấy tên này nằm trên mặt đất, cái đầu còn thỉnh thoảng ngẩng lên quan sát. Lăng Vô Tình nhìn thấy tên ác ma trước mắt, hần điên cuồng gào lên:

- Ngươi... Ngươi là ma quỷ... Ngươi sẽ không được chết từ từ....

Thiên Tà Không đợi hần nói xong, cắt ngang, nói:

- Có chết tử tế hay không ta cũng không biết, nhưng ngươi thì khác, bản Công tử là người nhân từ, ngươi yên tâm, Bản Công tử nhất định sẽ chôn cất đàng hoàng cho ngươi.

Thiên Tà nhấc tay lên, không cho Lăng Vô Tình nói thêm một câu nào, một chưởng đánh ra. Lăng Vô Tình lập tức bị nện xuống dưới đất, mặt đất có một cái hình người hố sâu không thấy đáy. Hắn đã bị chôn sâu dưới lòng đất.

Thiên Tà nhìn cái hố hình người, cười nói:

- Bản Công tử nói lời, giữ lời, đem ngươi chôn cất tử tế như vậy. Yên nghỉ đi.

Thiên Tà nhìn về phía bên trong kết giới, hần lăm bầm:

- Coi như thời gian hơn hai giờ vừa rồi là cho các ngươi hưởng thụ cuộc sống. Ngươi nào còn là xử nam thì cũng đã được phá thân, người nào không phải xử nam thì cũng được hưởng thụ lần cuối trước khi chết. Trên thế giới này chắc chỉ có một mình ta mới nhân từ với kẻ thù như vậy.

- Đến giờ lên đường rồi.

Bất Diệt Đế Quyền - Diệt Địa.

Thiên Tà đánh lên bầu trời một quyền, vài giây sau, một cỗ khí tức khủng bố từ trên bầu trời tản ra. Cỗ khí tức này nhanh chóng bao trùm khắp đại lục, sau đó một nắm đầm không lồ từ trên bầu trời giáng xuống. Nắm Đầm mang theo khủng bố khí tức tử vong, hủy diệt luân quần trong không khí. Ánh mắt không khỏi hướng về phía kết giới mà lúc trước rời đi.

Ầm Ầm Ầm Ầm

Một vùng khí lưu khủng bố từ phía kết giới truyền ta, sau đó lan tỏa khắp một vùng rộng lớn.

Bách Hoa Cốc gần với kết giới nhất, lúc này toàn bộ mọi người gần như đã quỳ rạp trên đất. Hoa Thiên Tuyết tu vi cao nhất cũng không ngoại lệ, nàng cảm thấy kinh hãi, kinh hãi từ sâu bên trong linh hồn. Nàng cảm nhận được khí tức tử vong, hủy diệt luân quần trong không khí. Ánh mắt không khỏi hướng về phía kết giới mà lúc trước rời đi.

Lúc này Không chỉ có nàng cảm nhận được như vậy, mà là toàn bộ Thiên Nam Đại Lục cũng đều đang run rẩy, vô số cao thủ hoặc là đang ẩn cư, hoặc là đang ở sâu bên trong các Tông môn cũng đang khiếp sợ, kinh hãi lao ra bên ngoài, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Nhưng loại khí tức này kéo dài vài giây rồi biến mất, đến nhanh đi cũng nhanh, như chưa từng xuất hiện nên không ai biết được nó từ đâu phát ra, ngoại trừ người trong Bách Hoa Cốc.

Vùng đất trước mắt Thiên Tà là nơi trung tâm tản ra hủy diệt khí tức lúc này cũng đã yên tĩnh lại, mọi vật đều nguyên vẹn như lúc ban đầu, không thiếu một lá cây, ngọn cỏ. Ngoại trừ gần năm ngàn người và một đồng yêu thú biến mất không thấy tăm hơi. Thiên Tà hải lòng nhìn cảnh tượng trước mắt, gật gù đầu nói:

- Ân. Giải quyết sạch sẽ, không một chút gì còn sót lại, bản Công tử ra tay quả nhiên khác biệt.

Sau đó hắn quay đầu trở lại Bách Hoa Cốc.

Trên bàn tiệc, Hoa Thiên Tuyết cầm ly rượu nhìn Thiên Tà, nói:

- Ly này Hoa Thiên Tuyết ta mời Thiên Tà trưởng lão. Hôm nay nhờ có Thiên Tà trưởng lão mà Bách Hoa Cốc chúng ta được giải nguy.

- Hoa trưởng lão đừng khách khí. Thiên Tà ta đã coi Bách Hoa Cốc như nhà của mình vậy, có thể góp chút sức lực cũng là vinh hạnh của ta.

Thiên Tà cũng nâng ly lên khách sáo nói.

- Thiên Tà trưởng lão, Mời.

- Mời

Hai người cụm ly một chút rồi uống cạn.

- Hoa trưởng lão đừng gọi ta là Thiên Tà trưởng lão, gọi ta là Thiên Tà được rồi.

- Vậy Thiên Tà trưởng lão.... Ah không Thiên Tà cũng có thể gọi ta là Thiên Tuyết nha.

- Chuyện này....

- Làm sao? Không lẽ Thiên Tà trưởng lão không đồng ý với cách gọi như vậy.

- Thiên Tuyết.

Hoa Thiên Tuyết cười một tiếng, sau đó nhìn về phía đám người bên dưới, lớn tiếng nói:

- Hôm nay mọi người uống hết mình nha. Không thể để cho Thiên Tà cười nhạo Bách Hoa Cốc chúng ta không bằng Bạng Nguyệt cung được.

Bởi vì là ngồi bàn tròn, lên Thiên Tà bị kẹp ở giữa bởi hai người Hoa Thiên Tuyết và Trương Hình Dư (Lẽ ra là mỗi người một bàn, nhưng để phù hợp với tình huống tiếp theo lên chỉ có thể là bàn tròn ngồi chung). Uống vài chén rượu vào, hắn cảm thấy thân thể có chút nóng lên, nhất là trước mắt toàn là mỹ nữ, hương thơm đặc thù của nữ nhân đập vào mặt. Hắn cũng đã có chút không thành thật.

- Trương Cốc chủ, ngài không uống rượu sao?

Thiên Tà bàn tay đặt trên đùi Trương Hình Dư vuốt ve, xoa nắn, miệng nói.

Trương Hình Dư thân thể cứng đờ, đôi mắt u oán nhìn Thiên Tà, nói:

- Ta mời Thiên Tà trường lão một ly.

Nói xong cũng rót cho hắn một chén, Thiên Tà cũng cười cười cạn chén với nàng.

- Thiên Tuyết, ta mời nàng một ly.

Thiên Tà cười nói, sau đó rót cho Hoa Thiên Tuyết một chén. Hoa Thiên Tuyết cũng không từ chối, há miệng một ngụm nuốt xuống.

- Tốt. Thiên Tuyết đủ khí phách.

Thiên Tà nói xong cũng uống cạn chén của mình. Trong khi hắn uống rượu với Hoa Thiên Tuyết, bàn tay to vẫn không ngừng xoa bóp, vuốt ve chân của Trương Hình Dư.

- Sư phụ, người uống ít một chút. Tửu lượng của người không tốt mà.

Trương Hình Dư xấu hổ trừng mắt nhìn Thiên Tà, sau đó lại nhìn Hoa Thiên Tuyết nói.

- Không sao đâu hôm nay là ngày vui, uống nhiều một chút cũng được.

Hoa Thiên Tuyết nhìn Trương Hình Dư nói. Mà Trương Hình Dư lúc này đã không còn chú ý đến nàng nói. Tâm thần của nàng đang tập trung tại nơi một bàn tay đang càn quấy giữa hai chân mình. Thiên Tà lúc này một bàn tay đã tiến vào trong váy của nàng, cách lớp nội khó nhẽ nhàng vuốt ve. Trương Hình Dư khuôn mặt đỏ bừng, mị nhãn như tơ, phía dưới âm đạo dâm thủy lầy lội. Nàng xuân tình nhộn nhạo, không những không có phản kháng, ngược lại là hơi tách hai chân mình ra, để cho bàn tay của hắn càng thêm dễ dàng ma sát.

Thời gian dần dần trôi qua, Thiên Tà miệng vẫn uống rượu, cười nói với mọi người, không ai biết bàn tay của hắn vẫn đang không ngừng khiêu khích Trương Hình Dư.

Hoa Thiên Tuyết bùng lên một chén rượu, nàng lúc này đã say, nhìn Thiên Tà nói:

- Thiên Tà. Ta mời ngươi một chén cuối. Ta sắp say rồi.

Thiên Tà cũng không từ chối, hai người uống xong thì Hoa Thiên Tuyết ngã gục xuống bàn. Say đã không thể say hơn. Thiên Tà nhìn vài người khác trên bàn mình, lại nhìn xung quanh, lúc này mọi người gần như đã say hết. Còn một vài đệ tử vẫn đang uống, nhưng chắc không lâu sau cũng sẽ gục.

Thiên Tà xoay người ôm lấy Trương Hình Dư, miệng nhẹ cắn lấy vành tai của nàng, một tay xoa bóp bộ ngực lớn, tay còn lại xoa xoa lưng nàng.

- Không... Không được.... Mọi người... Mọi người ở chỗ này đây...

Trương Hình Dư nhẹ giọng nói, hai tay còn không ngừng giãy giụa, đẩy hắn ra.

- Đừng sợ, bọn họ say hết rồi.

Thiên Tà cuồng nhiệt hôn nàng, đầu lưỡi cạy mở hàm răng chui vào bên trong quần lấy lưỡi của nàng.

Trương Hình Dư y y a không rõ, hai tay vô lực đẩy hắn ra. Đầu lưỡi hơi đưa ra cho hắn nhắm nháp, liếm mát.

Thiên Tà dục hòa bùng bùng, ôm lấy Trương Hình Dư, ghé sát vào tai nàng nói:

- Hình Dư, không cảm thấy nơi này rất tốt sao. Yêu đương vùng trộm trước mắt nhiều người như vậy mà nàng không cảm thấy hưng phấn sao?

Trương Hình Dư lúc này cũng cảm thấy kích thích vô cùng, nhìn xung quanh đám đã gục hết xuống trên bàn, lại nhìn bên cạnh hắn Sư phụ Hoa Thiên

Tuyết cũng đã say bí tỉ. Một cảm giác hưng phấn chạy lên não, nàng dùng hai cánh tay mảnh khảnh ôm lấy Thiên Tà, khuôn mặt xinh đẹp cọ nhẹ vào má hắc ma sát, hơi thở cũng dần dần trở lên dồn dập.

Thiên Tà vung lên váy của nàng, bàn tay xoa nắn cặp mông to, cặp đùi thon dài, sau đó nhẹ nhàng xoa xoa giữa hai chân nàng.

- Ướt đầm... Hình Dư quả nhiên dâm đẳng nha.

Trương Hình Dư bị hắc vuốt ve, khiêu khích lâu như vậy, nàng không có phản ứng mới là lạ. Nàng bị hắc không ngừng xoa xoa âm đạo khiêu khích, mà ở trước mắt là sư phụ Hoa Thiên Tuyết đang say rượu gục trên bàn, bốn phía là vô số đệ tử, trưởng lão của Bách Hoa Cốc, nàng cảm thấy vô cùng nhục nhã. Nhưng tại bên trong nhục nhã này, nàng lại sinh ra khoái cảm, kích thích. Nàng cố gắng đè nén tiếng thở dốc, tiếng rên rỉ của mình, tuy nhiên trong thân thể khát vọng khiến nàng kiên trì không được bao lâu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: 18 +

(Đề nghị anh em nào đang cho con bú, chuyem ngắn hơn 5cm, trẻ em dưới 18, cụ già trên 60, chị em nào đang mang bầu không nên vào xem)

Thiên Tà kéo xuống nội khố của Trương Hình Dư, giữa hai chân mê người rừng rậm liền hiện ra.

Trương Hình Dư khuôn mặt đỏ bừng, nàng vô cùng xấu hổ. Bị người nam nhân này kéo xuống nội khố, nhìn chăm chăm vào giữa hai chân mình giữa chỗ đông người, ngay bên cạnh sư phụ, trưởng lão và các đệ tử trong Bách Hoa Cốc thế này, nàng mặc dù vô cùng xấu hổ, ngượng ngùng, nhưng cũng tràn ngập kích động, hưng phấn. Nàng cảm thấy giữa hai chân mình có một dòng nước chảy ra, chảy xuôi theo hai chân rồi rơi xuống đất.

Trương Hình Dư mị nhãn như tơ nhìn Thiên Tà, nói:

- Thiên Tà... Chúng ta... Đi về.... Đi về phòng ta... Đi....

Thiên Tà cười cười nói:

- Nhưng mà ta muốn ở đây nha.

Nói xong cũng không cho nàng cơ hội nói gì, hắc lập tức hôn môi nàng. Dưới sự hôn hít nồng nhiệt của hắc, Trương Hình Dư cũng từ bỏ chống lại, hai cánh tay từ từ di chuyển lên trên ôm lấy cổ hắc. Từ cường hôn cũng biến thành người tình ta nguyện, đầu lưỡi không ngừng quấn lấy nhau, nước bọt cũng di chuyển qua lại trong miệng hai người.

Thiên Tà đưa tay định cởi bỏ áo nàng, Trương Hình Dư đập đập lưng hắc, hai môi rời nhau, nàng sau đó thở hồng hộc, nói:

- Không... Không muốn cởi đồ.... Nếu không... Nếu không chút nữa.....

Thiên Tà cũng không tiếp tục cởi đồ của nàng nữa. Dù sao nơi này cũng không phải chỉ có hai người bọn họ, một khi đám người say rượu kia tỉnh lại thì Trương Hình Dư chắc không còn mặt mũi gặp người, mà cũng ảnh hưởng đến hình tượng và đại kế hoạch thu phục mỹ nữ của hắc.

Mặc dù nói là không cởi đồ, nhưng tay hắc cũng chui vào bên trong váy áo, đưa cặp vú của nàng ra ngoài, nhẹ nhàng xoa bóp. Một tay khác cũng không nhàn rỗi, di chuyển xuống giữa hai chân nàng, ngón tay bắt đầu ma sát với âm đạo.

Trương Hình Dư thân hình mê người vặn vẹo, hơi thở gấp gáp. Khoái cảm truyền khắp toàn thân khiến nàng phải cắn chặt hàm răng để không phát ra những tiếng rên rỉ, nàng sợ mình một khi rên rỉ sẽ kinh động đến những người khác.

Một lúc sau, Thiên Tà dục hòa bành trướng khiến hắc không thể chịu nổi nữa, buông ra Trương Hình Dư rồi nhanh chóng cởi bỏ quần áo của mình. Hắc lúc này cũng đã không quan tâm nhiều như vậy, cùng lắm thì người nào phát hiện ra làm người đó.

Trương Hình Dư đột nhiên bị hắc buông ra khiến nàng cảm thấy mất mát, đôi mắt hơi mở ra một chút thì cảnh tượng trước mắt làm nàng mê ly. Thiên Tà lúc này đã toàn thân trần trụi, thân hình cơ bắp, cân đối hiện ra trước mắt nàng. Cánh tay và trước ngực cơ bắp cuộn cuộn, từng cục từng cục vô cùng cân đối. Giữa hai chân Cự Long to lớn dọa người đang đàng đàng sát khí điều vô dương oai trong không trung. Trương Hình Dư mặc dù không phải là lần đầu nhìn thấy Cự Long của hắc nhưng nàng cũng vẫn không khỏi kinh hô một tiếng

- Ah....

Cự Long thật sự quá thô to, quá dọa người rồi. Nàng vừa sợ vừa thẹn, quay đầu sang bên khác không dám nhìn nữa.

Thiên Tà ngồi xuống ghế, kéo nàng vào trong ngực mình, một tay chỉnh tốt góc độ của Cự Long vào âm đạo của nàng, sau đó không cần hắc tiếp tục,

Trương Hình Dư cũng biết mình phải làm gì, nàng chậm rãi ngồi xuống.

Cự Long thô to mượn dâm thủy trong âm đạo của nàng chậm rãi tiến vào bên trong.

- A.....

Trương Hình Dư kêu nhẹ một tiếng.

Nàng mặc dù cũng đã không phải là xử nữ, cũng không phải là lần đầu bị Cự Long khổng lồ của hân xâm nhập, nhưng âm đạo của nàng vô cùng chặt chẽ, bóp chặt lấy Cự Long của hân, khiến Thiên Tà cũng vô cùng thoải mái.

Vài phút sau, Trương Hình Dư cũng bắt đầu chậm rãi di chuyển lên xuống bờ mông của mình. Nàng lúc này khuôn mặt đỏ hơn lửa, cắn chặt hàm răng không cho mình phát ra những tiếng rên rỉ dâm đãng. Thiên Tà há miệng ngậm lấy một bên núm vú của nàng liếm mát, nhẹ cắn. Mà bên vú còn lại cũng bị một tay hân xoa bóp thành đủ loại hình dáng.

Để nàng tự dùng đưa mông mình một lúc, Thiên Tà thấy nhịp điệu của nàng bắt đầu chậm lại, hân ghé sát vào tai nàng, nói:

- Nàng mệt rồi, đến lượt ta.

Nói xong cũng đẩy nàng ra, sau đó cho nàng hai tay chống bàn, chân hơi dãn ra một chút, bờ mông cao cao nâng lên. Thiên Tà thì ở phía sau lưng nàng, một tay cầm lấy Cự Long cứng rắn mà sát xung quanh âm đạo đã ướt dầm dấp của nàng, trêu chọc một chút, hân muốn nàng mở miệng rên rỉ, cầu xin.

Quả nhiên, không lâu sau Trương Hình Dư cũng đã nhịn không nổi, nàng mở miệng rên rỉ dâm đãng:

- A... Không muốn... Không muốn như vậy..... Ân... Mau..... Mau cho ta... Cho ta nha.... Ân.... Ta muốn Cự Long... Muốn Cự Long cắm vào.... Nhanh... Nhanh cho ta....

Lúc này âm đạo của nàng đã không ngừng chảy ra dâm thủy, hai mép âm đạo mập mạp đã hơi chút mở ra, như là để nghênh đón Cự Long của hân.

Thiên Tà thấy nàng cuối cùng cũng đã chịu rên rỉ, hân cười một tiếng, sau đó điều chỉnh Cự Long chuẩn xác nằm trước cửa âm đạo của nàng, phần eo hơi động một cái, Cự Long nhẹ nhàng tiến vào bên trong âm đạo đã dâm thủy ướt dấp của nàng.

- A...

Trương Hình Dư bị Cự Long thô to của hân cắm vào, nàng không nhịn được thoải mái kêu lên một tiếng, lúc này nàng đã dục hòa đốt cháy lý trí, cũng không nghĩ được hay quan tâm được gì nữa. Hai chân mở rộng ra thêm một chút, bờ mông cao cao nâng lên để cho Cự Long của hân càng thêm dễ dàng tiến sâu vào bên trong âm đạo của mình hơn.

Thiên Tà hai tay giữ chặt lấy eo thon của nàng, mông bắt đầu điên cuồng chuyển động, BA BA thanh âm da thịt va chạm không ngừng vang lên. Theo Cự Long của hân tăng cao tốc độ ra vào, Trương Hình Dư cũng không ngừng đẩy mông mình về phía sau phối hợp với hân. Dưới chân hai người dâm thủy từ âm đạo của nàng tràn ra đã tạo thành một vùng nước nhỏ dưới mặt đất.

- A.... Thoải mái.... Ân... Nhanh một chút.... Ân.... Một chút nữa... A...

Trương Hình Dư hưng phấn kêu lên, đôi mắt mê ly toát ra từng tia, từng tia hỏa diễm, dâm dục của nàng đã đạt tới mức cao nhất.

Đột nhiên, âm đạo của nàng bắt đầu co bóp mạnh mẽ lấy Cự Long của hân, nàng hét to lên một tiếng rồi từ sâu bên trong âm đạo, một dòng dâm thủy trào ra, tưới lên trên Cự Long của hân. Trương Hình Dư thân hình run rẩy, nàng gục xuống bàn.

Thiên Tà cũng không cho nàng nghỉ ngơi, hân tiếp tục điên cuồng mà dâm chọc. Thanh âm BA BA BA cùng những tiếng thờ dục, rên rỉ dâm đãng lại tiếp tục vang vọng khắp đại điện. May mắn là những người trong điện ai cũng đã say rượu không biết trời đất, nếu chỉ là nghỉ ngơi bình thường chắc tất cả sẽ bị những thanh âm này làm cho bùng tình.

- Hình Dư, thoải mái sao?

Thiên Tà ghé sát vào tai nàng nói.

- A.... Thoải.... Ân... Thoải mái....

Trương Hình Dư vô ý thức trả lời, nàng lúc này cũng đã bắt đầu dâm đãng rên rỉ trở lại sau đợt cao trào, bờ mông lại tiếp tục không tin hất về phía sau, phía dưới âm đạo đem Cự Long của hân bóp chặt, bao vây không để một khe hở nào.

Đợi cho nàng cao trào lần nữa, Thiên Tà gạt bỏ bát đĩa trên bàn qua một bên, sau đó để nàng nằm ngửa bên trên, tay ôm lấy hai chân nàng, Cự Long lại một lần nữa cắm vào bên trong âm đạo của nàng.

Thiên Tà động tác cũng dần dần nhanh chóng lên, mãnh liệt lên. Trương Hình Dư tuy nhiên cố gắng đè nén, nhưng theo thân thể run run, tiếng thờ dục cùng tiếng rên rỉ dâm đãng ngày càng lớn hơn. Nàng hai tay ôm chặt lấy cổ hân, hai chân quắp chặt lấy eo hân, khỏe mắt có từng giọt nước mắt trào ra,

nước mắt này không biết là nước mắt khuất nhục, hay là vui sướng. Chỉ là nàng liên tục đẩy móng mình về phía sau phối hợp với hấn, miệng nhỏ nhanh chóng tìm miệng của hấn.

Mặc dù bên dưới động tác càng nhanh, điên cuồng, nhưng hai tay vẫn không ngừng ở trên ngực nàng xoa bóp, miệng hấn còn ngậm lấy một núm vú vào liếm mút. Như vậy tấn công lại để cho Trương Hình Dư vui sướng không dứt, nàng càng lúc càng thêm cuồng loạn.

Cự Long không lờ từ trong âm đạo của nàng ra vào, kéo theo từng lớp thịt mềm không ngừng bị lôi ra, nhét vào. Mỗi lần Cự Long ra vào, những tiếng PHỐC PHỐC khi ngừng vang lên.

Trương Hình Dư chỉ biết không ngừng vận vẹo móng mình, thừa nhận hấn trừng kích, trong miệng dâm đãng mà rên rỉ.

Nhìn xem nàng càng lúc càng thêm dâm đãng, Thiên Tà đắc ý cười một tiếng. Hấn như không biết mệt mỏi, càng thêm ra sức cày cấy trên cơ thể nàng. Trương Hình Dư dâm thủy lúc này không cần phải nói cũng biết nhiều như thế nào, chỉ cần nhìn vũng nước đọng trên mặt đất càng lúc càng thêm lớn hơn cũng đủ hiểu.

Trương Hình Dư chống đỡ được đến hơn một tiếng sau thì bắt đầu chịu không nổi. Nàng không biết đã cao trào bao nhiêu lần. Thân thể nàng không ngừng run rẩy, bộ ngực sữa kịch liệt phập phồng, miệng nhỏ mở lớn, phụ giúp mũi hít không khí vào trong. Đôi mắt mê ly, nàng bắt đầu rên rỉ cầu xin:

- Thiên.... Thiên Tà.... Ân.... A.... Ta không... Ân... Không được nữa.... Ngươi... A.... Ngươi tha... Tha Cho ta... Ta đi... Ân.... Ân.... Ta không... Không được.... Không được nữa..... A....

- Vậy ta làm sao bây giờ nha...

Thiên Tà bên dưới Cự Long vẫn tiếp tục cày cấy, miệng nói. Hấn lúc này đã đánh chủ ý vào đang say rượu Hoa Thiên Tuyết, lúc này chỉ cần Trương Hình Dư nói một câu Hắc Hắc...

Quả nhiên, Trương Hình Dư lập tức nói:

- Ngươi... A... Ngươi qua tìm người khác... Ân... Chỗ này... Chỗ này.... Ân.... Nhiều người.... Nhiều người như vậy... Ân.... Ngươi... Ngươi tìm người khác cho.... Cho... A... Cho ta nghỉ ngơi... Nghỉ ngơi... A.... Ta thật sự.... Thật sự không được...

- Vậy ta tìm sư phụ Hoa Thiên Tuyết của nàng được không...

- Ân.... A.... Ngươi... Ngươi lại đánh chủ ý.... Với.... A... Sư phụ... Sư phụ ta.... Ân.... A....

- Không được sao...

Thiên Tà cười nói, phía dưới Cự Long càng thêm điên cuồng dâm thục, hấn không tin nàng không đồng ý.

- Ân.... A.... A... Ngươi... A.... Ngươi đi... Đi tìm sư phụ đi... A... Dù sao.... Dù sao người cũng... Cũng tịch mịch... A.... Nhiều năm như vậy.... Ân.... Ngươi... Ngươi đến thỏa.... Thỏa mãn người... người cũng được.... A.... Không được.... Ta.... Ta.... Lại tới nữa.... A. Aaaaa...

Trương Hình Dư hét to một tiếng, âm đạo lập tức co bóp chặt lấy Cự Long của hấn, một dòng dâm thủy lại trào ra, tưới lên trên Cự Long của hấn. Nàng kiệt sức nằm gục xuống bàn, không nhúc nhích, đôi mắt đẹp nhắm chặt lại. Thiên Tà cười Hắc Hắc một tiếng, sau đó rút ra Cự Long vẫn còn uy vũ, hùng dũng tiến đến mục tiêu tiếp theo, Hoa Thiên Tuyết.

(Mấy hôm rồi không có ai bình luận chém gió. Chán quá. Ae tích cực bình luận góp ý cái nào. Vừa rồi ta nhận được một cái ý kiến nói là tiến đến hành tinh khác, đại khái là vào hành tinh của mấy bộ truyện nhiều mỹ nữ đây, sau đó lớn nhỏ ăn sạch. Thiếu phụ, các thứ thả giết nhảm còn hơn bỏ sót, AE thấy thế nào.)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Hoa Thiên Tuyết 18+

Thiên Tà chuyển ánh mắt sang chỗ Hoa Thiên Tuyết, hấn kinh ngạc nhận ra là nàng đã biến mất. Không phải là nàng đã say rượu sao, làm sao lại...

Ánh mắt nhanh chóng đảo quanh đại điện, thì thấy một thân hình đang rón rén, nhẹ nhàng bước ra phía cửa. Hấn cười Hắc Hắc một tiếng rồi lao tới chỗ bóng người, sau đó đưa tay ôm lấy, nói:

- Thiên Tuyết định đi đâu vậy? Bữa tiệc còn chưa kết thúc mà.

Bóng người này đúng là Hoa Thiên Tuyết, vừa rồi lúc hấn và Trương Hinh Dư luận võ, nàng cũng đã tỉnh. Vốn định tiếp tục giả vờ say, nhưng không nghĩ tới Trương Hinh Dư, đồ đệ của nàng lại để cho Thiên Tà tới luận bàn cùng mình. Nhất thời không biết làm sao nên nàng chỉ có thể chạy trốn. Bước gần tới cửa, nàng chưa kịp thở phào một hơi thì bị hấn ôm lấy, nàng nhất thời hoảng sợ, nói:

- Thiên Tà, mau buông ta ra. Người làm gì vậy. Ở đây nhiều người như vậy, bị nhìn thấy thì ta làm sao còn mặt mũi gặp người.

Hoa Thiên Tuyết nhẹ nhàng giãy giụa một chút, nàng cũng không hiểu vì sao mình bị hấn ôm lấy, trong lòng lại không hề có một chút tức giận. Hoặc là nói thân thể nàng cũng đã nóng lên, có lẽ vừa rồi hấn và Trương Hinh Dư luận võ quá ác liệt, làm người xem như nàng cũng kích động.

Thiên Tà ôm chặt lấy nàng, không cho nàng giãy giụa, ghé sát miệng vào tai nàng, nói:

- Thiên Tuyết, bọn họ không phải đang say rượu sao. Làm sao có thể bị nhìn thấy được. Cho ta đi.

- Đừng.... Đừng như vậy... Người muốn.... Muốn ta cũng được... Nhưng đi chỗ.... Chỗ khác... Được không. Bọn họ...

Hoa Thiên Tuyết không hiểu sao mình lại đồng ý với hấn, có lẽ do nàng cũng thêm khát, sâu trong nội tâm thêm khát. Ánh mắt đảo quanh đại diện một chút, phát hiện tất cả mọi người đều gục đầu xuống bàn, căn bản không có người nào ngẩng đầu lên được mà chú ý tới chỗ này.

- Thiên Tuyết.... Đừng sợ, sẽ không ai nhìn thấy.

Thiên Tà cúi đầu xuống hôn môi nàng. Hấn giờ phút này chỉ cần tăng cường thể công, không tin nàng không khuất phục.

Hoa Thiên Tuyết bị hấn cường hôn, hai tay nàng giãy giụa cũng mỗi giây càng giảm bớt, cuối cùng biến thành ôm lấy hấn. Nàng thật sự vô lực kháng cự với người trước mắt này.

Thiên Tà thấy nàng đã từ bỏ chống cự, hấn có chút vui vẻ, tiếp tục tăng cường thể công. Đầu lưỡi dần trở cay mờ hàm răng của nàng, quần lấy lưỡi nàng, tham lam mút lấy nước bọt. Hai tay hấn cũng không nhàn rỗi, chui vào bên trong vạt áo xoa nắn cặp vú mềm mại.

Hoa Thiên Tuyết lúc này cũng đã buông thả mình, bị hấn kích hôn khiến nàng vô cùng hưng phấn, bàn tay cũng di chuyển xuống dưới, vuốt ve Cự Long thô to của hấn. Nàng lúc này thân thể cực kỳ nóng bỏng, cảm giác ngứa ngáy truyền khắp toàn thân khiến nàng cực kỳ khó chịu. Giữ lấy một cánh tay đang xoa bóp trên ngực mình rồi kéo xuống dưới, đặt giữa hai chân. Không cần nói cũng biết nàng muốn hấn làm gì.

- Hắc.... Thiên Tuyết mặt dưới thật ướt nha.

Thiên Tà cũng đâu phải người ngu, hấn lập tức ma sát âm đạo của nàng qua lớp vải mỏng, cảm thấy khá ướt át, bên trong âm đạo của nàng dâm thủy đã chảy ra ướt đầm nội khó.

Hoa Thiên Tuyết lúc này đã cảm thấy cực kỳ kích thích rồi, bị hấn vuốt ve, xoa nắn, âm đạo càng thêm chảy ra nhiều dâm thủy. Nhưng nàng cũng có một chút cảm giác thẹn thùng, nàng vậy mà lại để cho hấn vuốt ve mình giữa chỗ đông người như thế này, mặc dù mọi người đều say, nhưng dù sao cũng là chỗ đông người, thật sự là quá thấp hèn, không biết cảm thấy ngại rồi. Nhưng nàng bị hấn như vậy khiêu khích, vuốt ve, làm cho nguyên thủy dục vọng bộc phát, nàng toàn thân như nhũn ra, vô lực rồi.

Thiên Tà lúc này một bàn tay cũng đã chui vào bên trong nội khó của nàng, ngón tay chạm đến âm đạo đã ướt đầm dâm thủy. Sau đó một ngón tay rất nhiều cảm vào bên trong âm đạo của nàng, cảm nhận độ co bóp, chặt chẽ của nó.

Mãnh liệt kích thích khiến Hoa Thiên Tuyết thân thể hơi run lên, tựa sát vào người hấn. Để ngăn chặn tiếng rên rỉ của mình phát ra, nàng ngẩng đầu lên hôn môi hấn, hai đầu lưỡi lại quấn lấy nhau.

Thiên Tà để nàng nằm ngửa trên bàn, hấn vùng lên vấy của nàng, kéo nội khó xuống dưới, một ngón tay tiếp tục xâm nhập vào trong âm đạo. Mà một tay khác của hấn hơi kéo một chút, cặp vú trắng hồng lộ ra giữa không trung, hấn kim lòng không được cúi đầu, há miệng ngậm lấy một bên núm vú của nàng vào miệng liếm mút.

Cứ như vậy một lúc, Thiên Tà cảm lấy Cự Long đã cứng rắn, xung huyết của mình đặt giữa hai chân nàng, ma sát xung quanh. Hoa Thiên Tuyết đột nhiên heo lên một tiếng, toàn thân không ngừng run rẩy, bên trong âm đạo một dòng dâm thủy màu ngà sữa, nàng đã bị hấn vuốt ve đến cao trào.

Thiên Tà nhân cơ hội nàng đang hưởng thụ cao trào, hấn điều chỉnh Cự Long một chút cho nhắm chuẩn vào âm đạo của nàng, rồi PHỐC một tiếng, Cự Long cắm thẳng vào bên trong.

- A.... Không... Không được....

Hoa Thiên Tuyết cảm nhận được âm đạo của mình bị dị vật xâm nhập, nàng kinh hãi kêu lên một tiếng, nhưng không kịp, thô to Cự Long đã mượn dâm thủy của nàng cắm thẳng vào sâu bên trong âm đạo của nàng. Chạm đến nơi sâu nhất.

Thiên Tà dừng lại cảm nhận một chút sự chật chội trong âm đạo của nàng, có lẽ nhiều năm không bị khai thác nên bên trong chật hẹp không thua kém gì xử nữ. Mơ hồ còn chật hẹp hơn cả đồ đệ của nàng, Trương Hinh Dư. Hấn hưng phấn bắt đầu di chuyển mô, eo của mình.

Bởi vì âm đạo của Hoa Thiên Tuyết rất chặt chẽ, nên mỗi lần Cự Long rút ra cắm vào, thịt mềm trong âm đạo của nàng sẽ bóp chặt lấy Cự Long của

hắn rồi cùng đi ra đi vào theo.

Cự Long của Thiên Tà được âm đạo của nàng kẹp vô cùng chặt, khiến hắn thoải mái vô cùng, đồng thời cũng càng thêm điên cuồng lên, hắn vác hai chân của nàng, đặt lên vai mình, tiếp tục mãnh liệt đâm thọc.

- A.... Ân... Thiên Tà.... Ân.... A... Thoải mái.... Ân.... Chưa.. Chưa bao giờ.... Ân.... A... Ta có..... Ân... Có cảm giác.... Thoải mái... như vậy.... Ân.... A.... A.... Sâu quá.... A....

Hoa Thiên Tuyết tận lực hưởng thụ Cự Long thô to của hắn mang đến khoái cảm, nàng cũng đã mặc kệ bên cạnh có người hay không, miệng dâm đãng rên rỉ. Nàng lúc này cũng đã hiểu được thì ra được hắn chơi lại thoải mái như vậy, thảo nào vừa rồi Hình Dư lớn tiếng dâm kêu như vậy.

Nàng dùng hai tay ôm lấy cổ hắn, kéo hắn xuống, khiến đầu hắn hạ thấp xuống, miệng gần miệng mình, nàng hôn môi hắn, đầu lưỡi vươn tới, vào trong miệng hắn, quấn lấy lưỡi hắn.

Hiện tại ngay trước mắt đồ đệ, trưởng lão, đệ tử của Bách Hoa Cốc, bị Thiên Tà Cự Long thô to đâm thọc, làm cho Hoa Thiên Tuyết cảm giác vô cùng kích thích. Nguyên thủy dục vọng bị đè nén nhiều năm bộc phát dữ dội, khiến nàng dường như quên hết mọi thứ, chỉ có một ý nghĩ duy nhất trong đầu là muốn nhiều hơn nữa những khoái cảm.

Hoa Thiên Tuyết ôm chặt lấy Thiên Tà, hai chân quắp chặt lấy eo hắn, hơi thở gấp gáp, rên rỉ nói:

- A... Thiên Tà... Dùng sức... Dùng sức.... Ân.... Ta... Ta muốn.... Mạnh hơn nữa.... Ân...

Thiên Tà nghe vậy cũng càng thêm điên cuồng, mỗi lần Cự Long cắm vào đều chạm đến nơi sâu nhất trong âm đạo của nàng, rút ra hầu như là gần hết, chỉ để lại một chút dính vào.

- Thiên Tuyết... Thoải mái sao.... Được ta chơi có thoải mái không.

Hoa Thiên Tuyết lúc này đã quên mất tất cả, nơi đâu còn khí chất cao quý, trang nhã, đoan trang của một thái thượng trưởng lão của Bách Hoa Cốc. Lúc này nàng chỉ còn có một thứ duy nhất, đó là sự dâm đãng.

- Ân.... Thiên Tà.... A.... Người thật.... Ân.... Thật giỏi.... Nhanh dùng sức.... Ân... A.... Dùng sức chơi ta.... A.... Đúng rồi... A.... Ta.... Ta thoải mái... Lần đầu tiên.... Ân.... Được thoải mái.... Như vậy... Ân.... A.... Nhiều năm như vậy..... Thật là.... Thật là sướng.. Ân... Sướng uống mà.... A....

Thiên Tà ngậm lấy núm vú của nàng liếm mát, phía dưới Cự Long tiếp tục điên cuồng mà đâm chọc. Không lâu sau, Hoa Thiên Tuyết âm đạo bỗng nhiên kẹp chặt lấy Cự Long của hắn, nâng lại cao trào một lần nữa, từng dòng dâm thủy trào ra, tưới lên trên Cự Long.

Thiên Tà dừng lại cảm nhận âm đạo của nàng co bóp một chút, sau đó rút Cự Long ra, lập tức một lượng lớn dâm thủy từ bên trong âm đạo trào ra, chảy xuôi xuống dưới bàn.

Thiên Tà để nàng đứng dậy, hai tay bám lấy bàn, cặp mông trắng cao cao vênh lên, sau đó hắn từ phía sau cầm lấy Cự Long nhắm chuẩn vào âm đạo đã dâm thủy dãn dụa của nàng. Chỉ nghe PHỐC một tiếng, Cự Long thô, to lại cắm vào bên trong.

Hoa Thiên Tuyết cao giọng rên rỉ, hưởng thụ Cự Long thô, to đang không ngừng ra vào trong âm đạo của mình mang đến khoái cảm. Nàng lúc này đã quên mất xung quanh mình còn có đệ tử, đồ đệ của Bách Hoa Cốc, lúc này nàng đã hoàn toàn chìm đắm trong dục vọng nguyên thủy, dâm đãng nhếch cao cặp mông, không ngừng đẩy về phía sau phối hợp với hắn. Được một lúc, nàng đã hoàn toàn mất đi tất cả sức lực, cả người nằm gục trên bàn rên rỉ, hưởng thụ Cự Long đang điên cuồng mà đâm chọc vào trong âm đạo của mình.

Thiên Tà cầm lấy một tay nàng kéo về phía sau, một tay khác hắn vòng ra trước ngực, xoa bóp vú nàng. Phía dưới Cự Long liều mạng mà cắm vào, rút ra. Tiếng da thịt va chạm BẠCH BẠCH BẠCH Không ngừng vang lên.

Hoa Thiên Tuyết lúc này khuôn mặt đã không thể đỏ hơn được nữa, hai mắt khép hờ, hơi thở gấp gáp. Bên trong âm đạo dâm thủy tràn lan, mỗi lần Cự Long của hắn rút ra lại mang theo một chút, nhưng sau đó rất nhanh số lượng lại được bù đắp. Nàng liều mạng vênh mông lên, thừa nhận hắn đâm chọc, Một tay bám chặt lấy mép bàn trong miệng phát ra những tiếng rên rỉ dâm đãng nhưng vô nghĩa.

Không lâu sau, âm đạo của nàng lại co rút, lần cao trào thứ ba lại tiến tới. Thiên Tà cũng không tiếp tục đâm chọc, hắn dừng lại cứ như vậy ôm lấy nàng. Cự Long vẫn còn cứng rắn vẫn như vậy nằm im bên trong âm đạo của nàng. Cho nàng cao trào ba lần hắn cũng khá mệt sức, cần nghỉ ngơi một chút mới có thể đạt phong độ cao tái chiến.

(Bình luận đi chứ. Bình luận góp ý là động lực cho ta viết mà không ai chém gió ah...)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Trương Hình Dư - Hoa Thiên Tuyết

Trương Hình Dư từ trong cao trào tỉnh lại, vừa rồi nàng bị Thiên Tà gian dâm đến ngất đi. Đang định ngẩng đầu lên thì những tiếng vang vọng, rên rỉ truyền tới. Không cần nghĩ nàng cũng biết thanh âm này là thanh âm của nam nữ hoan ái, nghe thanh âm này khiến cho hô hấp của nàng nhanh chóng biến thành gấp gáp. Nằm trên mặt bàn, cặp mắt nhắm lại, tai nghe những thanh âm đó, trong đầu tưởng tượng ra những hình ảnh dâm dăng. Có lẽ nàng cũng không chịu nổi dục hỏa, một tay xoa bóp vú mình, tay kia di động xuống ma sát với âm đạo.

Có lẽ như vậy vẫn chưa đủ để thỏa mãn, Trương Hình Dư di chuyển tay từ trên vú xuống đến âm đạo, sau đó tách hai bên mép âm đạo ra. Một tay khác cũng không chậm trễ, lập tức đưa một ngón tay vào bên trong, nhẹ nhàng ra vào. Nàng cắn chặt hàm răng, không để cho mình rên rỉ bị hai người kia phát hiện. Theo bên cạnh tiếng BẠCH BẠCH càng nhanh, ngón tay nàng ra vào tốc độ cũng nhanh hơn, trong đầu tưởng tượng lấy Cự Long thô to của hân cắm vào trong âm đạo mình.

Mà lúc này ở chiến trường chính, Thiên Tà đã để cho Hoa Thiên Tuyết nằm úp sấp trên bàn, Cự Long tiếp tục mãnh liệt đâm thọc vào trong âm đạo của nàng. Một ngón tay của hân cũng đã cắm vào bên trong Cúc hoa của nàng, hai nơi cùng tiến hành hoạt động.

- Ân... A... Thiên Tà... Ân... Đùng như vậy..... A.... Hai nơi... Cùng cắm... Ân... Ta.... Chịu..... Không... Ân.... Không nổi nha....

Hoa Thiên Tuyết cảm giác được phía dưới Cúc hoa đang bị ngón tay hân ra vào, moi móc, khoái cảm cực lớn khiến nàng như muốn ngất đi.

Thiên Tà một ngón tay cắm vào rút ra trong Cúc hoa của nàng, ngón tay hân vừa rồi đã ướt đầm dâm thủy lên gần như không có độ khó khi cắm vào. Mỗi khi Cự Long cắm vào, thì ngón tay cũng cắm vào theo, rút ra cũng vậy.

- Thiên Tà.... Ta... Ta cũng muốn...

Thanh âm đột nhiên truyền tới khiến cho Thiên Tà và Hoa Thiên Tuyết kinh hoàng, Cự Long của hân kém một chút nữa thì xuất tinh. Nhưng khi hân nhìn thấy người nói là Trương Hình Dư thì hân cũng bình tĩnh trở lại.

- Hình.... Hình Dư...

Hoa Thiên Tuyết cũng vô cùng hoảng sợ, nhưng nhìn thấy Trương Hình Dư khuôn mặt đỏ bừng, đôi mắt chứa đựng dục vọng đi tới, nàng từ hoảng sợ lại biến thành kinh ngạc.

- Thiên... Thiên Tà... Ta cũng muốn...

Trương Hình Dư đi tới gần hai người, nàng lúc này ngoại trừ chiếc áo mỏng bên ngoài, bên trong không có gì hết đây.

Thiên Tà càng thêm hưng phấn, hân đâm chọc Hoa Thiên Tuyết cũng mạnh mẽ hơn. Bởi vì Trương Hình Dư xuất hiện, Hoa Thiên Tuyết bị kích thích mạnh mẽ khiến nàng nhanh chóng thất thủ, thân thể run rẩy, phía dưới âm đạo bóp chặt lấy Cự Long của hân, dâm thủy sâu bên trong âm đạo trào ra. Hoa Thiên Tuyết lúc này đang hưởng thụ cao trào, nàng hoàn toàn không biết Thiên Tà đang trao đổi vài câu gì đó với Trương Hình Dư. Khiến Trương Hình Dư do dự một chút rồi mới xấu hổ gật đầu.

Thiên Tà cười cười, sau đó kéo Cự Long bên trong âm đạo ra, cúi đầu xuống hôn môi nàng, hai tay còn xoa bóp bộ ngực của nàng.

Hoa Thiên Tuyết cùng Thiên Tà mãnh liệt hôn môi, đột nhiên cảm thấy phía dưới âm đạo của mình có thứ gì đó đang không ngừng liếm mát, nàng vội vàng đẩy ra Thiên Tà, đưa mắt nhìn xuống. Lúc này Trương Hình Dư đang vục mặt vào giữa hai chân nàng, miệng không ngừng liếm mát âm đạo của nàng, trên mặt Trương Hình Dư còn dính đầy dâm thủy. Một cảm giác cảm kỳ truyền tới, khiến Hoa Thiên Tuyết thoải mái muốn chết.

Trương Hình Dư không ngừng liếm mát âm đạo của sư phụ mình, đầu lưỡi còn chui vào bên trong moi móc. Không lâu sau, nàng thấy âm đạo của sư phụ kẹp chặt lấy đầu lưỡi của mình, hai chân kẹp chặt lấy đầu mình, sau đó một dòng dâm thủy nóng bỏng trào ra, phun thẳng vào trong miệng nàng. Trương Hình Dư cũng không có một chút do dự mà ực ực nuốt xuống.

Thiên Tà lúc này đã đứng ở phía sau lưng Trương Hình Dư, mà nàng thì lại đang quỳ gối liếm mát âm đạo của Hoa Thiên Tuyết. Thiên Tà đứng phía sau có thể nhìn rõ ràng âm đạo hồng hồng tràn đầy dâm thủy của Trương Hình Dư, theo thân thể của nàng dùng đưa hai mép âm đạo cũng mở ra, khép vào, vô cùng khiêu khích. Hân nào chịu nổi, lập tức quỳ xuống, hai tay cầm lấy mông nàng, đầu vùi vào giữa hai chân nàng nhẹ nhàng mà liếm mát lấy âm đạo của nàng.

Trương Hình Dư cũng vô cùng kích động, nàng càng thêm ra sức liếm mát âm đạo của sư phụ Hoa Thiên Tuyết. Một lúc sau thì nàng quay đầu lại, nhìn Thiên Tà, nói:

- Thiên.... Thiên Tà.... Ta muốn.... Muốn Cự Long.... Cự Long chọc vào... nha.... Âm đạo muốn.... Muốn Cự Long...

Thiên Tà cười cười, hân cầm lấy Cự Long đặt trước cửa âm đạo của nàng, một tay xoa bóp vú nàng, tay kia bóp mạnh mông nàng, phần eo hơi động một chút, Cự Long lập tức cắm vào bên trong âm đạo đã dâm thủy lênh láng của nàng. Sau đó mạnh mẽ mà đâm chọc.

Trương Hình Dư thoải mái, sung sướng cực kỳ, nàng điên cuồng mà rên rỉ, dâm dăng các loại từ ngữ. Không lâu sau hân cầm cả hai tay nàng, để cho thân thể nàng ưỡn về phía trước, rồi tiếp tục điên cuồng mà đâm chọc. Mà ở bên cạnh xem cuộc chiến Hoa Thiên Tuyết cũng không nhàn rỗi, nàng đã tiến tới xoa bóp cặp vú của đồ đệ mình.

Trương Hình Dư lúc này bị cả hấn và sự phụ của mình chiếu cố, nàng đã thoải mái đến không nói ra lời, miệng không ngừng rên rỉ dâm dăng những thanh âm vô nghĩa.

Theo Cự Long Không ngừng dâm chọc vào trong âm đạo của nàng, BẠCH BẠCH thanh âm không ngừng vang lên. Mỗi lần Cự Long ra vào lại mang theo một chút dâm thủy ra theo.

- A.... Không được.... A.... Ân..... Không được..... Tới rồi.... A.... Ta..... Ta Tới rồi....

Trương Hình Dư hét lên một tiếng, thân thể cũng xụi lơ xuống, dâm thủy từ sâu bên trong âm đạo cũng trào ra, tưới lên trên Cự Long. Thiên Tà cảm thấy âm đạo của nàng co bóp mạnh mẽ, như muốn cắt đứt Cự Long của mình ra làm đôi vậy, hấn cắn chặt răng, cố gắng nén xuất tinh xúc động.

Đợi cho nàng cao trào kết thúc, Thiên Tà mới nhìn nàng, nói:

- Hình Dư, thoải mái sao?

- Ân... Ta nghĩ mình đã.... Đã bị người làm cho thoải mái đến chết.

Trương Hình Dư hơi thở gấp gáp, bộ ngực phập phồng, nhấp nhô, nói. Nàng hôn hấn một cái, đôi mắt mang theo xuân tình và yêu thương nhìn hấn.

- Hình Dư, nàng nghỉ ngơi một chút, ta đi chiếu cố sự phụ của nàng. Chút nữa sẽ lại tới chiếu cố nàng.

Thiên Tà nói xong cũng không đợi nàng trả lời, bẻ nàng dậy sau đó ánh mắt ra hiệu cho Hoa Thiên Tuyết đi về phòng. Hấn cảm thấy thời gian trôi qua cũng khá lâu rồi, bây giờ tiếp tục đại chiến hai trăm hiệp với hai nàng thì đám người đang say kia chắc chắn cũng sẽ tỉnh lại. Đến lúc đó nếu một lần ăn hết cả đám gần năm mươi người ở đây, không phải quá sức dâm dăng đi. Mà chỗ này cũng có một, hai con khủng long bạo chúa thời cổ xưa, dù hấn khẩu vị có tốt đến mấy cũng nuốt không trôi. Mặc dù người trong thiên hạ có câu, đóng cửa tất đèn ai chả giống ai, tắt đèn chum chần nhìn thấy dung mạo xinh hay xấu đâu, nhưng sao người ta vẫn yêu thích mỹ nữ, cá sấu có dăng đến cửa cũng không ai thềm.

Về đến phòng, đặt Trương Hình Dư xuống giường, Cự Long chậm rãi rút ra ngoài. Trương Hình Dư ánh mắt nhìn chăm chăm vào Cự Long vẫn còn đang cứng rắn của hấn, không muốn xa rời.

- Hình Dư.... Sự phụ mượn dùng một lát, chút nữa sẽ trả lại.

Hoa Thiên Tuyết một mặt treu đùa nói với Trương Hình Dư, mặt khác kéo Thiên Tà về phía mình. Vừa rồi xem hiện trường đại chiến giữa hai người, nàng đã sớm không chịu nổi. Nàng cầm lấy Cự Long thô, to của hấn kéo cả người hấn đi tới bên cạnh bàn, sau đó nàng ngồi trên bàn, hai chân banh ra, kéo Cự Long đến trước cửa âm đạo của mình.

Thiên Tà cũng không có treu chọc nàng, hấn hơi động eo một chút, Cự Long Phốc một tiếng cắm thẳng vào trong âm đạo nàng. Thiên Tà ôm lấy hai chân nàng đặt lên vai mình, phía dưới Cự Long cũng bắt đầu tăng tốc ra vào. Bởi vì Hoa Thiên Tuyết âm đạo dâm thủy đã lênh láng, nên cả quá trình tiếp theo không có gì là không thuận lợi.

Hoa Thiên Tuyết vừa xung trận đã bị hấn mãnh liệt công kích, khiến nàng rên rỉ dâm dăng, thân thể không ngừng uốn éo.

- Ah.... A.... Thiên Tà.... A.... Ân... Người... Ân.... Người muốn làm... Ân... A.... Làm chết..... Chết người.... Aa... Sao.... A..... Ân... Mạnh hơn... Hơn nữa.... A.... Dù bị... A.... Bị người làm chết.... A.... Ta cũng.... Cũng nguyện ý.... A.... A....

- Sự phụ... Thiên Tà thích mỹ nữ như vậy, làm sao có thể cam lòng làm chết mỹ nữ như người được.

Trương Hình Dư lúc này cũng không nhân rồi, nàng chạy tới phía trước, cầm lấy cặp vú của Hoa Thiên Tuyết, không ngừng xoa bóp, lại còn cúi xuống ngậm lấy núm vú vào miệng liếm mát, cắn nhẹ.

- Hình Dư.... Con dám... Ân.... Đừng cắn mạnh... Mạnh như vậy.... A..... Ân....

Hoa Thiên Tuyết lúc này bị hai người hợp lực tấn công khiến nàng không chịu nổi, bắt đầu trở nên điên cuồng.

Hơn mười phút sau, trận địa lúc này đã chuyển đến trên giường, Hoa Thiên Tuyết vẫn như cũ bị hai người phục vụ đầy đủ.

- A.... A.... Chết... Ân.... A.... Không chịu nổi... A..... Chết rồi.... Tới rồi.... A.....

Vài phút sau, Hoa Thiên Tuyết hét lên một tiếng, cả người xụi lơ xuống giường, miệng nhỏ mở lớn hít thở không khí.

Thấy Hoa Thiên Tuyết đã cao trào, Thiên Tà lập tức tiến đến doanh trại quân địch thứ hai, doanh trại của Trương Hình Dư. Hấn ôm chặt lấy eo nàng, tiếp tục mãnh liệt dâm thực, so với sự phụ nàng vừa rồi chỉ có hơn chứ không kém.

- A..... Thiên Tà..... Mạnh... Mạnh hơn.... A.... A.... Hơn lúc trước..... Vậy.... Ân.... A.... Ta muốn chết rồi.... Ân.... Thoải mái.... A..... Sung sướng.... A..... A.....

Trương Hình Dư ôm lấy Hoa Thiên Tuyết, không ngừng hôn môi sự phụ mình. Mà Hoa Thiên Tuyết cũng không do dự một chút nào mà kịch liệt đáp lại.

Sau chuyện này có lẽ hai người tình cảm càng thêm khăng khít. Thiên Tà tiếp tục cày cấy gần hai giờ nữa, cuối cùng cả Trương Hình Dư và Hoa Thiên Tuyết đều hôn mê bất tỉnh, hần mới hài lòng, gật đầu định chiến. Mặc đồ đi ra khỏi phòng, nhớ tới Bách Hoa Cốc còn vài vị mỹ nữ trên Bách Hoa Bảng, hần đang muốn tận dụng cơ hội này thu luôn vài người.

§ ĐìnhChiểu §

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Rượu Say Hay Lòng Người Say

Thiên Tà trở lại đại điện, nhìn đám người vẫn còn đang gục trên bàn, hần lắc đầu. Ánh mắt đảo quanh đại điện tìm kiếm, cuối cùng cũng dừng lại ở trên thân thể hai người. Một người là Bạch Y Tiên Tử Bạch Tổ Dao, người mà đã hai lần cùng hần gặp mặt, một người khác là Ngọc Vô Song, biệt hiệu Vô Song Tiên tử, hần cũng đã gặp nàng khi mới tới Bách Hoa Cốc. Hai người này ngồi cùng bàn với nhau, còn một người nữa là Hoa Nguyệt Nhi, Hoa Nguyệt Tiên Tử cũng ở bên cạnh, hần có chút nghi hoặc, không biết Hoa Nguyệt Nhi cùng Hoa Thiên Tuyết quan hệ thế nào. Sau khi suy nghĩ kỹ càng, hần quyết định hạ thủ với Bạch Tổ Dao cùng Ngọc Vô Song. (Ngọc Vô Song tên này giống với Ngọc Vô Song ở Băng Nguyệt cung. Ta viết đến giờ mới phát hiện, nhìn mà không sửa đâu.)

Thiên Tà hai tay ôm lấy một người, người này đúng là Bạch Tổ Dao, sau đó bế nàng đưa về phòng. Mà hần cũng không biết Bạch Tổ Dao ở phòng nào lên quyết định đi về phòng mình. Mỹ nhân trong ngực tỏa hương thơm ngát, say lòng người, hương thơm nữ nhân đập vào mũi, khiến hần dục hỏa lập tức tăng vọt. Cố gắng nén nhịn bế nàng về phòng mình, đặt nàng xuống giường, sau đó chậm rãi cởi giày cho nàng.

Hành động của hần từ đầu đến giờ bị Bạch Tổ Dao thu vào trong mắt. Từ lúc hần bế nàng dậy từ trên ghế, nàng đã tỉnh lại, chỉ là ngượng ngùng không dám lên tiếng.

Thiên Tà cởi bỏ giày của nàng, định quay người đi mang tiếp một người nữa lại, nhưng khi hần vừa nhìn lên thì thấy Bạch Tổ Dao hai mắt đã mở to, xấu hổ, ngượng ngùng, ánh mắt có một chút ngọt ngào nhìn mình. Thiên Tà thấy nàng như vậy, hần không chút do dự cúi đầu xuống hôn môi nàng. Hai tay cũng cách quần áo xoa nắn ngực nàng.

Bạch Tổ Dao bất ngờ bị hần hôn môi, nàng có một chút kinh ngạc, nhưng cũng không đẩy ra hần, mà là kịch liệt đáp lại hần. Bộ ngực bị hần vuốt ve khiến nàng có chút nóng người lên, hơi thở cũng bắt đầu gấp gáp.

Thiên Tà thấy nàng không phản kháng, mà còn đáp trả lại mình, hần cũng không khách khí nữa, bắt đầu cởi bỏ quần áo của nàng. Vài giây sau, cặp vú trắng hồng lộ ra trước mắt hần, có lẽ do hơi thở của nàng gấp gáp mà chúng cũng hơi rung động một chút.

Bạch Tổ Dao khuôn mặt đỏ bừng lên, nhưng cũng không ngăn cản hần. Thiên Tà mạnh tay xoa bóp cặp vú của nàng, Bạch Tổ Dao cắn chặt hàm răng, thân thể mềm mại có chút run rẩy, đôi mắt khép hờ. Hần nhanh chóng cởi bỏ sạch quần áo của nàng, sau đó cũng lột sạch thân mình.

Thiên Tà một tay cầm lấy Cự Long, nói:

- Tổ Dao, giúp ta ngâm lấy.

Bạch Tổ Dao kinh hoàng nhìn Cự Long trước mắt, Cự Long thô, to như cánh tay của nàng, đã gân xanh chằng chịt, điều vô dương oai trước mắt nàng. Bạch Tổ Dao có chút sợ hãi, nói:

- To.... To như vậy.... Ta có thể Sao...

Thiên Tà cười cười nhìn nàng, nói:

- Yên tâm đi... Chắc chắn một chút nữa nó sẽ khiến nàng thoải mái.

Bạch Tổ Dao nhìn hần rồi lại nhìn Cự Long, cuối cùng nàng hít sâu một hơi, mở ra cái miệng nhỏ nhắn, cố gắng ngâm lấy Cự Long của hần vào miệng. Nhưng miệng của nàng nhỏ dù có cố gắng thế nào cũng không ngâm được phần đầu Cự Long của hần vào miệng. Nhiều lần cố gắng không được, nàng bắt đầu hài lòng với thực tế, đầu lưỡi không ngừng liếm láp lấy, bàn tay cũng vuốt ve dọc theo thân Cự Long. Để nàng như một lúc, sau đó hần để nàng nằm ngửa trên giường, còn hần quỳ xuống cạnh đầu nàng, Cự Long lại tiếp tục chen vào bên trong miệng nàng. Về phần mình, Thiên Tà tách hai chân nàng ra, nhìn chăm chăm vào âm đạo hồng hồng đang không ngừng khép mở hai mép thịt, sau đó vùi đầu vào giữa hai chân nàng, lê lưỡi ra liếm âm đạo đã dâm thủy tràn lan của nàng.

Bạch Tổ Dao lúc này đã chìm sâu vào trong dục vọng nguyên thủy, âm đạo bị hần liếm mút dâm thủy ầm ầm chảy ra, mà nàng cũng há miệng ngâm lấy Cự Long của hần, tận tình phục vụ, chăm sóc.

Không lâu sau nàng hét to lên một tiếng, lần đầu tiên trong hôm nay cao trào và cũng là lần đầu tiên trong đời. Âm đạo phun ra dòng, dòng dâm thủy,

Thiên Tà hút hết chúng vào miệng mình, sau đó quay đầu lại hôn nàng, đem toàn bộ số dâm thủy thu được chuyển qua miệng nàng.

Bạch Tổ Dao lúc này đã thoải mái không nói lên lời, thấy trong miệng mình dính nước, nàng cũng không chút do dự nào nuốt xuống. Sau đó nàng nhìn Thiên Tà, nói:

- Ngươi.... Ngươi cưỡng gian ta...

Thiên Tà nghe vậy có chút giật mình, hân nhin nàng thì thấy nàng đang trêu chọc mình, miệng nhỏ còn hơi nhếch lên, mặc dù cố gắng che giấu nhưng hân vẫn có thể nhìn ra. Thiên Tà cúi xuống tiếp tục hôn môi nàng một chút, sau đó nằm xuống bên cạnh, nói:

- Tốt... Vậy ta đi ngủ một chút, sau đó tỉnh dậy đi đầu thú với Cốc chủ của nàng.

Thiên Tà nằm trên giường, ánh mắt khép lại. Bạch Tổ Dao sững sờ, nàng lúc này dục hóa đã vô cùng mạnh mẽ bùng cháy rồi, thấy hân định đi ngủ, nàng vội vàng cầm lấy Cự Long của hân, nói:

- Thiên Tà.... Nhanh chơi ta.... Nha.... Tổ Dao muốn mà....

- Không phải nói là ta cưỡng gian nàng sao. Bây giờ ta đi ngủ, không cưỡng nữa.

Thiên Tà miệng nói mà ánh mắt vẫn đóng chặt.

Bạch Tổ Dao ra sức vuốt ve Cự Long của hân, nàng đều nhanh gấp đến sắp khóc, nói:

- Không phải... Không phải cưỡng gian. Là... Là Tổ Dao đồng ý mà.

- Nhưng giờ ta mất hứng rồi. Không muốn nữa.

Thiên Tà mở mắt ra, ánh mắt như cười như không nhìn nàng.

- Nhưng Ta... Ta....

Bạch Tổ Dao cũng luống cuống không biết nói gì. Thiên Tà thấy nàng như vậy, hân phì cười một tiếng, sau đó leo lên người nàng. Sau đó không đợi nàng kịp phản ứng, Cự Long PHỐC một tiếng cắm thẳng vào bên trong âm đạo của nàng, nửa đường gặp cản trở nhưng dưới sức mạnh không thể ngăn chặn của Cự Long, bức tường mỏng manh đó nhanh chóng vỡ vụn. Bạch Tổ Dao hét thảm một tiếng, nước mắt tràn ra, chứng minh cho cảnh tượng đất đai quê nhà lần đầu bị xâm chiếm.

Thiên Tà vừa rồi có chút vội vàng mà quên mất nàng còn là xử nữ, hân lập tức ngậm lấy một bên núm vú của nàng liếm mát, một tay cũng xoa bóp vú còn lại để kích thích khoái cảm đồng thời giảm sự đau đớn của nàng.

Quả nhiên không phụ công sức hân bỏ ra, chỉ vài phút sau, Bạch Tổ Dao bị hân tận tình phục vụ khiến cho dâm tâm một lần nữa che lấp sự đau đớn. Bên trong âm đạo dâm thủy trào ra nhưng bị Cự Long to bịt kín lối ra khiến dâm thủy không thể thoát ra ngoài được, dần dần tích tụ lại bên trong khiến nàng cảm thấy khó chịu. Nàng hơi nhúc nhích hông mình một chút, sau đó nói:

- Thiên Tà.... Nhanh động... Ta cảm thấy khó chịu quá....

Thiên Tà nghe vậy, hân cũng bắt đầu chậm rãi di chuyển eo mình. Hân cũng không làm quá sức mạnh mẽ, bởi vì Bạch Tổ Dao vừa bị phá thân. Cự Long chậm rãi ra vào trong âm đạo, mỗi lần kéo ra lại mang theo dâm thủy cùng một chút máu tươi.

Bạch Tổ Dao dục hóa cực lớn, hân cứ chậm rãi như vậy khiến nàng không được thoải mái, nàng há miệng thúc giục, nói:

- Thiên Tà.... Dừng sức nha.... Ta không đau.... Không đau đâu... Mạnh mẽ mà đâm ta nha...

Thiên Tà nghe vậy hân cũng không khách khí nữa, bắt đầu dùng sức đâm chọc, tốc độ càng lúc càng thêm nhanh.

Bạch Tổ Dao lúc này đã sượng đến mức không nói ra lời, những tiếng rên rỉ dâm đẳng như tiếng la hét, miệng nhỏ mở rộng, nước rãi còn chảy ra qua khóe miệng.

Thiên Tà không để ý đến những thứ này, hân đã và đang điên cuồng mà làm nàng. Mỗi lần Cự Long rút ra gần như chỉ còn lại một chút dính vào bên trong âm đạo của nàng, sau đó lại mạnh mẽ cắm vào.

- A... A.... Thiên.... Thiên Tà.... Tổ Dao.... Ân.... A.... A.... Bị.... Bị ngươi.... A.... Làm thật thoải mái.... A.... Cự Long.... Muốn đâm đến.... Đến bụng rồi.... A..... Thoải mái.... Ân.... Tổ Dao.... A.... Thật muốn mỗi ngày.... A.... Mỗi ngày bị ngươi làm.... A..... A.....

Thiên Tà một bên mạnh mẽ cắm, một bên xoa bóp bộ ngực của nàng, nói:

- Bạch Y Tiên Từ sao. Có Tiên Từ nào dâm đẳng như thế này không. Đúng là kỹ nữ mà, ta hôm nay làm chết đồ kỹ nữ dâm đẳng như ngươi.

Bạch Tổ Dao lúc này đã chìm đắm trong dục vọng, nàng cũng không nghĩ được gì, miệng la hét, nói:

- Đúng... A.... A..... Tổ Dao..... Chính là kỹ nữ.... Ân... A..... A..... Ngươi.... Ngươi mau.... Mau... A..... Làm chết..... Tổ Dao đi..... A..... A.....

Thiên Tà thấy nàng nói vậy, hấn dường như ăn thêm xuân dược vậy, càng thêm điên cuồng mà cắn nàng.

- Tổ Dao, nàng thật dâm đẳng. Bất quá ta thích.

Bạch Tổ Dao nghe hấn nói vậy, nàng càng thêm dâm đẳng, rên rỉ

- Nam nhân.... Các ngươi không phải.... A..... A.... A.... Thích trên giường..... Dâm phụ.. . A..... A.... Sao..... Tổ Dao..... Tổ Dao chính là của ngươi.... Của ngươi.... Dâm phụ.... A..... Ta..... Ta..... A..... Chính là muốn..... Muốn bị ngươi..... A..... Mạnh mẽ.... Làm.... Chính là muốn..... A.... Dâm phụ... Nha.... A.....

Nếu không phải Thiên Tà đã thiết kế kết giới cách âm từ trước, chắc thanh âm của nàng sẽ vang vọng toàn bộ Bách Hoa Cốc.

Bạch Tổ Dao càng lúc càng thêm dâm đẳng, nếu như bị đám người hâm mộ của nàng biết chắc họ có tự sát cũng không tin nổi Tiên Từ trong lòng họ lại dâm đẳng như vậy.

Không lâu sau, Bạch Tổ Dao thét dài một tiếng, hai tay ôm chặt lấy hấn, thân hình run rẩy dữ dội

- Ta... A... A.... Không được rồi.... Aa... Tới rồi...

Thiên Tà cảm thấy âm đạo của nàng co bóp mạnh mẽ, một dòng dâm thủy nóng bỏng trào ra, tưới lên trên Cự Long của hấn. Nàng đã cao trào, nhưng hấn cũng không dừng lại, mà là nâng hai chân nàng lên, ép về phía trước, làm cho đầu gối của nàng chạm với ngực, bờ mông cao cao vênh lên, hấn tiếp tục điên cuồng đâm thọc vào âm đạo của nàng.

Bạch Tổ Dao chưa kịp hưởng thụ hết cao trào, một lớp một lớp khoái cảm lại truyền tới, khiến nàng như muốn bay vậy.

- Tổ Dao, mau nhìn.

Bạch Tổ Dao nghe vậy, nàng mở mắt ra nhìn, chỉ thấy trước mắt Cự Long đang không ngừng đâm chọc vào trong âm đạo của nàng, Cự Long thô, to đấy, mỗi lần ra vào lại khiến dâm thủy bắn tung toé. Phía xung quanh âm đạo của nàng lông đen đã ướt đầm, hai mép âm đạo đã chuyển màu từ hồng hào đến màu đỏ đậm. Không ngừng bám chặt lấy Cự Long của hấn, bị Cự Long kéo dài ra bên ngoài sau đó lại bị vùi dập vào sâu bên trong.

Nàng cứ như vậy ngây người nhìn Cự Long của hấn không ngừng xâm nhập, ra vào trong âm đạo của mình. ÔM ỚP BẠCH BẠCH thanh âm không ngừng vang lên.

Theo thời gian trôi qua, Bạch Tổ Dao lớn tiếng dâm đẳng rên rỉ, dần dần trở thành tiếng cầu xin tha thứ. Cũng không biết bị hấn đâm chọc bao nhiêu lần, nàng chỉ cảm thấy dâm thủy của mình đã chảy ướt đầm ga giường, ướt nhẹp khắp người nàng. Nàng cũng không biết bị hấn làm cao trào bao nhiêu lần, chỉ biết mình liên tục bay, bay rất cao, làm cho nàng dục tiền dục tử.

Thiên Tà bản thân cũng không biết đã làm nàng bao nhiêu lần, loại vui sướng quên thời gian này hấn chỉ ở bên cạnh Huyền Nguyệt mới có, không nghĩ tới lần này lại ở trên người Bạch Tổ Dao. Lúc này, Bạch Tổ Dao hét lên một tiếng khàn cả giọng, nàng toàn thân run lên mãnh liệt, mông to cao cao nâng lên, bên trong âm đạo một dòng dâm thủy mạnh mẽ phun ra, dường như đi tiểu tiện vậy, phun đầy trên người hấn. Nàng cứ như vậy phun gần một phút, sau đó với dừng lại, thân thể xụi lơ ngã xuống giường. Nhìn đã hôn mê bất tỉnh Bạch Tổ Dao, nhớ tới cảnh tượng vừa rồi, hấn buột miệng nói TRIỀU PHUN.....

§ ĐìnhChiếu §

(Hẹn gặp lại 500ae vào ngày mai)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Người nhà? Chị Ta? (1)

Yêu Thú Sơn Mạch nằm ở bên cạnh Huyền Nam Quốc. Từ tên gọi cũng biết vì sao lại gọi là Yêu Thú Sơn Mạch, trong Sơn Mạch yêu thú nhiều như gà, vịt nuôi ở nhà. Bình thường Yêu thú cấp một, hai đi lại như nhân loại đi chợ, vô cùng nhộn nhịp. Truyền thuyết nói sâu sâu bên trong Sơn Mạch, Yêu thú cấp ba, cấp bốn cứ cách trăm mét lại có một con. Thậm chí Yêu thú cấp năm cũng có vài chục con.

(Nhiều người quên nên ta nhắc lại một chút. Yêu thú cấp một bằng Luyện khí kỳ. Cấp hai bằng Trúc cơ kỳ, Cấp ba bằng Kết đan kỳ, bên trên cứ như vậy mà tính. Còn nữa, mỗi cấp chia làm Sơ kỳ, Trung kỳ, Hậu Kỳ, Hậu Kỳ Đình Phong.)

Lúc này, một hồ nước rộng lớn giữa Yêu Thú Sơn Mạch, một thân ảnh đang nổi lênh bênh trên mặt nước. Thân ảnh này là một người nam nhân, người nam nhân này cũng không có gì quá đặc biệt, ngoại trừ khuôn mặt cực kỳ anh tuấn, ân, cực kỳ anh tuấn.

Điều kỳ lạ là nơi đây là Yêu Thú Sơn Mạch, mà hồ nước này là hồ nước duy nhất trong Sơn Mạch này, Yêu thú rất hay ở đây uống nước, vậy mà bây giờ lại không có một con yêu thú nào lảng vảng trong khu vực hồ nước này. Thậm chí đám yêu thú sinh sống ở dưới nước cũng không thấy bóng dáng, ah chúng đang tụ tập lại một góc nhỏ bên góc hồ nước, cả đám xúm lại với nhau, thân hình run lẩy bẩy. Có lẽ thứ gì đó khiến chúng sợ hãi không dám xuất hiện, hay là cả đám đều bị ốm. Không đúng, Yêu thú cũng bị ốm sao, mà còn là ốm tập thể như vậy. Trong góc một con Thanh Dực Xà và một con Xích Huyết Xà đang quấn chặt lấy nhau, cả hai đều không ngừng run rẩy, ánh mắt chúng mang theo vô tận sợ hãi nhìn về phía thân ảnh đang lênh bênh trên mặt nước kia. Hai con yêu thú này như người trong một gia đình vậy, ôm hôn nhau thắm thiết. Mà bọn chúng nửa giờ trước còn đang liều mạng chém giết nhau, tổ tiên của chúng cũng là kẻ thù truyền kiếp. Bây giờ lại như vậy, có chút gì đó không thích hợp.

Mà trên mặt hồ người nam nhân kia đang tắm rửa, hoàn toàn không một chút nào để ý đến đám yêu thú đang co cụm trong một góc kia. Người nam nhân này chính là Thiên Tà. Không lâu trước hắn rời khỏi Bách Hoa Cốc, lần trước hắn chỉ kịp ăn Bạch Tổ Dao, rồi sau đó không có cơ hội ăn thêm ai nữa. Bạch Tổ Dao, Trương Hình Dư, Hoa Thiên Tuyết, ba người thay phiên nhau quấn chặt lấy hắn, khiến hắn không làm ăn gì được. Ngày nào cũng có đám nữ nhân leo nhéo bên tai, khiến hắn không khỏi buồn chán. Vậy là không lâu trước, hắn rời khỏi Bách Hoa Cốc, đi lung tung tìm kiếm cơ duyên (Mỹ nữ), cuối cùng cũng lưu lạc tới chỗ này. Vừa rồi vì muốn tắm rửa một chút lên tỏa ra một chút khí thế để xua đuổi yêu thú, nên đám Yêu thú kia mới bị dọa co quắp vào một góc như vậy.

- Buồn chán... Ah... Buồn chán.

Thiên Tà tự than thở một câu, sau đó ngụp lặn xuống dưới nước. Dọc đường hắn cười Lang Vương, cũng không gặp bất kỳ thứ gì cản đường. Lang Vương di chuyển tốc độ cao cộng với nó là Yêu Thú cấp Ba hậu kỳ, nên những con yêu thú khu vực bên ngoài không dám cản đường. Bởi vì quá thuận lợi cũng là một nguyên nhân khiến hắn buồn chán, một nguyên nhân khác và cũng là nguyên nhân chính, là không gặp mỹ nữ. Đi gần nửa tháng còn không gặp mỹ nữ nào, ngoại trừ đám khủng long thời thượng cô, dung mạo khiến người gặp người ghét, yêu thú gặp cũng buồn nôn ra. Ặc... Cũng không đến nỗi khủng bố như vậy, nhưng đối với thẩm mỹ quan của hắn thì chính là như vậy.

Thiên Tà lặn xuống gần mười phút, sau đó hắn ngoi đầu lên thì một màn khiến bất kỳ người nam nhân nào cũng phải mê đắm mà nhìn xuất hiện. Hắn cũng không ngoại lệ, thậm chí máu mũi còn ầm ầm chảy ra, nếu hứng cũng phải được vài chén.

Ở trên bờ, một cô gái với mái tóc đen xõa ngang vai, khuôn mặt vô cùng xinh đẹp, tuổi tác khá trẻ. Trên người mặc một bộ quần áo màu xanh lam, đôi mắt to tròn, da thịt trắng muốt như tuyết. Mà thứ trên người nàng hấp dẫn ánh mắt của hắn là bộ ngực của nàng. Đúng vậy, chính là bộ ngực. Bộ ngực nàng khá lớn, không thua kém chút nào với Tiết Tiên Tiên và Tuyết Cẩm. Trước ngực áo xanh lam như muốn rách nát khi bao bọc lấy bộ ngực lớn. Cô gái này thân hình cực kỳ mê người, phía dưới bộ ngực lớn là vòng eo thon nhỏ như eo kiến, nhưng đáng tiếc hắn không nhìn thấy mông nàng. Hai chân thon dài, thẳng tắp.

Toàn bộ những thứ trên không quan trọng, quan trọng là lúc này nàng chậm rãi cởi bỏ quần áo của mình. Thiên Tà dục hỏa lập tức bành trướng, đã khá lâu rồi hắn không chạm vào mỹ nữ.

Cô gái chậm rãi cởi bỏ quần áo của mình, mà không hề hay biết là phía dưới hồ nước một ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào mình. Theo áo xanh lam từ từ trượt xuống, chiếc yếm màu trắng xuất hiện, từ góc nhìn của Thiên Tà có thể mơ hồ thấy được hai điểm hồng hồng nhô ra trên yếm.

Thiên Tà nhìn không được ực ực nuốt nước bọt, ánh mắt nóng bỏng không hề che giấu. Mà cô gái kia không một chút nào biết có người đang dùng ánh mắt nóng bỏng, dâm tà nhìn mình. Nàng tiếp tục cởi bỏ quần dài. Chiếc quần trượt xuống dưới chân, một chiếc quần lót màu trắng hiện ra trước mắt Thiên Tà. Bởi vì là màu trắng, lên hắn có thể thấy được khu đất trồng cây cối rậm rạp, um tùm. Hắn có chút không chịu nổi cảnh tượng mê người trước mắt, dưới bụng Cự Long đã hùng dũng biến thân, về mềm nhũn, yếu đuối biến mất, thay vào đó là cứng rắn, thể mình không lồ với cơ bắp là gân xanh dâng dâng sát khí xuất hiện dưới nước.

Thiên Tà thấy nàng định tiếp tục cởi đồ, hắn vội vàng hét lên:

- Đừng cởi nữa..... Cởi nữa bản Công tử không nhịn nổi sẽ cưỡng gian ngươi.

- A aaaaa....

Cô gái đột nhiên nghe thấy tiếng người hét, ánh mắt nghi hoặc nhìn xuống hồ nước, thấy Thiên Tà đang chậm rãi bơi vào bờ, nàng hét lên một tiếng kinh hãi, sau đó vội vàng mặc quần áo vào.

Thiên Tà lên bờ, mặc quần áo chỉnh tề lại, nói:

- La hét cái gì mà la hét. Bản Công tử cũng chưa làm gì ngươi.

- Dâm... Dâm tặc. Ta giết ngươi.

Cô gái kia lúc đầu hơi kinh hoàng, sau đó thấy ánh mắt của hắn vẫn đang nhìn chằm chằm vào trước ngực mình, nhớ tới vừa rồi cởi đồ, nàng khuôn mặt đỏ lên. Trong ánh mắt chuyển từ kinh ngạc sang tức giận (thẹn quá hóa giận), sát khí lạnh lẽo bùng phát, nàng lập tức một chương oanh về phía Thiên Tà.

Thiên Tà cũng không để ý chương pháp đó chút nào, ánh mắt hắn vẫn chậm rãi quan sát từ trên xuống dưới thân hình của cô gái này. Vừa rồi hắn bị thân hình mê người của nàng mê hoặc, không để ý đến khuôn mặt của nàng lắm, giờ phút này nhìn lại mới thấy kinh diễm. Cô gái này có một khuôn mặt vô

cùng xinh đẹp, tính xảo, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, đôi mắt to tròn, lông mi cong như vẽ, một vẻ đẹp không cách nào tả xiết.

Ầm

Chưởng lực của cô gái kia trong nháy mắt oanh đến chỗ hấn, bụi đất bay tung toé ra bốn phía. Một chưởng này uy lực cũng không phải tầm thường, võ giả Kết đan cảnh sơ kỳ nếu không kịp tránh né cũng chắc chắn hai trăm phần trăm là bị đập thành vũng máu.

- Cô nàng, bản Công tử vừa rồi có ý tốt kêu nàng dừng lại, nàng không những không cảm ơn mà còn định oanh chết bản Công tử, đạo lý ở đâu vậy.

Một giọng nói từ trong trung tâm khu vực bụi đất tán loạn truyền ra, ngay sau đó một trận gió thổi qua, bụi đất hoàn toàn bay mất.

- Dâm tặc nguoi...

Cô gái xinh đẹp kia vô cùng kinh ngạc, vừa rồi nàng trong lúc tức giận oanh ra một chưởng, uy lực cũng không phải bình thường. Mà người trước mắt này lại không tổn thương chút nào, thậm chí quần áo còn không có một chút bụi bặm. Mà vừa rồi nàng cũng không cảm thấy có một chút ba động nào trong không khí, điều này nói lên hấn cũng không dùng bất kỳ công pháp nào chống cự, hay dùng thân pháp né tránh. Như vậy chỉ có hai khả năng, thứ nhất là vừa rồi nàng oanh ra một chưởng chỉ là một con cọp giấy, không có một chút lực sát thương nào. Nhưng điều này không có khả năng, vậy chỉ còn lại là tu vi của người này quá cao, cao đến mức nàng không nhìn thấu một chút sơ hở nào. Nhưng nàng cũng gạt bỏ khả năng này. Ánh mắt nhìn về phía hấn một chút, đáng người hơi gầy, khuôn mặt cực kỳ anh tuấn, trên môi một nụ cười có thể mê hoặc bất cứ cô gái nào. Ngay cả nàng cũng không nhìn được mặt hơi đỏ lên, tim đập bịch bịch.

- Cô nàng, nàng mở miệng ra là dâm tặc, dâm tặc. Bản Công tử đâu có làm gì nàng đâu mà nói bản Công tử là dâm tặc. Quần áo cũng là do nàng tự cởi, mà bản Công tử đang tắm dưới hồ từ trước, nếu là dâm tặc thì sao bản Công tử còn hô lên cho nàng dừng lại.

Cô gái kia suy nghĩ lại thấy hấn nói cũng đúng, do mình không quan sát mà tự động cởi bỏ đồ muốn tắm rửa, bây giờ bị người nhìn thấy thì có thể trách ai.

- Dâm.... Ta... Ta đi trước....

Cô gái ấp úng nói, sau đó quay người rời đi.

Người yếu lý tự nhiên phải rời đi. Mặc dù nói người mạnh làm vua nhưng nàng cũng không nghĩ mình đánh thắng được hấn.

- Hắc.... Bản Công tử không để cho nàng đi. Chưa người nào dám nói bản Công tử là dâm tặc cả, mà nàng luôn miệng nói ta là dâm tặc, bây giờ lại cứ như vậy muốn đi sao.

Thiên Tà cười cười một tiếng, sau đó thân hình lóe lên, xuất hiện bên cạnh nàng, ôm lấy nàng vào ngực.

- Nguoi...

Cô gái xinh đẹp vô cùng thẹn thùng, xấu hổ. Nhìn khuôn mặt anh tuấn chỉ cách mắt mình vài cm, lại ngửi thấy mùi nam nhân đặc trưng truyền tới, khiến nàng mê muội. Sau đó trước ngực một cảm giác tê dại truyền tới, khiến nàng không khỏi đưa mắt nhìn xuống. Lúc này trước ngực mình cặp vú đã bị hai bàn tay to lớn bắt lấy, xoa nắn. Bởi vì vừa rồi vội vàng lên nàng chỉ kịp khoác áo lên người, hai bàn tay to lúc này đã luồn qua áo, cách lớp Yếm màu trắng mà xoa bóp bộ ngực của nàng. Trước ngực bị người khác xoa bóp khiến nàng vô cùng xấu hổ, hơn nữa từ phía dưới, giữa hai chân còn có một chút nước chảy ra, nàng lúc này không biết làm gì.

- Nam Cung Tinh, con ở đó sao?

Đột nhiên trong không khí hơi rung động một chút, một tấm phù chú xuất hiện trước mắt nàng, một giọng nữ vang lên. Nàng phục hồi tinh thần lại vội vàng đẩy hấn ra, nói:

- Mẹ.... Có chuyện gì vậy?

Tấm phù chú này chính là truyền âm phù, loại cách thức truyền tin này cũng không có gì đặc biệt, từ thời cổ xưa cũng có, chỉ là bây giờ được cải tiến hơn, có thể đối thoại trực tiếp với nhau.

- Tinh nhi, Huyết Mạch cầu ở nhà phát rung động mạnh mẽ, con đang ở đâu vậy.

- Huyết Mạch cầu sao? Mẹ tìm được đệ đệ rồi sao?

- Không phải, vị trí trên Huyết Mạch cầu hiện ra là ở chỗ con. Con đang ở đâu vậy, không phải mẹ đã đưa cho con một mảnh nhỏ của Huyết Mạch cầu sao?

Giọng nói lại truyền ra từ truyền âm phù. Giọng nói này là một giọng nữ, tràn ngập vui mừng.

Thiên Tà lúc này đứng ở bên cạnh, lăm lăm:

- Hắc Hắc.... Nam Cung Tinh sao? Tên thật hay.

Nam Cung Tinh nghe vậy vội vàng lấy ra một viên đá nhỏ màu đỏ, lúc này viên đá đang tỏa sáng mạnh mẽ.

- Tinh nhi... Con đang ở đâu, tìm được đệ đệ rồi sao?

Giọng nói lại truyền tới.

Nam Cung Tinh lúc này nhìn Huyết Mạch đá, rồi cảm ứng xung quanh một chút, thấy phạm vi vài km không có người nào khác ngoài nàng và người thanh niên trước mắt này.

- Mẹ. Con đang ở Yêu Thú Sơn Mạch, có vẻ như con đã tìm thấy đệ... đệ.

Nam Cung Tinh hơi run giọng nói. Bởi vì lúc này trước ngực nàng, một đôi bàn tay to lớn lại xuất hiện, xoa bóp bộ ngực nàng.

- Thật tốt quá. Tinh nhi, con mau dẫn người về đây.

Giọng nữ cực kỳ kích động truyền tới. Có thể cũng bởi vì kích động nên cũng không có chút nào để ý đến giọng nói có phần không được tự nhiên của Nam Cung Tinh.

- D... A.... Mẹ... Con.... Con lập tức... Lập tức sẽ dẫn người về....

Nam Cung Tinh run giọng nói, nàng cảm thấy giữa hai chân mình, một bàn tay đã chạm tới, đang nhẹ nhàng ma sát.

- Tinh nhi, con làm sao vậy?

- Không sao đâu.... Có... Có thể do quá kích động... Mẹ.... Mẹ đừng lo lắng.

- Ân... Tinh nhi. Con đi đường phải cẩn thận một chút. Nhớ... Nhớ đừng để người đó lạc mất. Bằng bất cứ giá nào, cách nào cũng phải đưa người về.

- Dạ.... M.... Ừ.... Yên tâm đi....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Người Nhà? Chị Ta?

- Người..... Người mau.... Mau buông tay. Đừng như vậy.... Ta có chuyện.... Có chuyện muốn nói.

- Chuyện gì vậy?

Thiên Tà đôi tay vẫn không ngừng vuốt ve cơ thể nàng, ghé sát miệng vào tai nàng hỏi.

Nam Cung Tinh cảm nhận được khí nóng phả vào tai mình, nàng hơi run lên một chút, sau đó cắn răng nói:

- Buông.... Buông tay...

Thấy nàng cương quyết như vậy, Thiên Tà cũng chỉ có thể thả nàng ra.

Nam Cung Tinh thoát ra khỏi vòng tay của hắn, nàng chỉnh lý lại quần áo một chút, sau đó nói:

- Người tên gì? Nhà ở đâu.

- Bà Công tử Thiên Tà, không quê không quán, khắp thiên hạ là nhà. Làm sao, mỹ nữ nàng vừa ý ta.

Thiên Tà cười cười nhìn nàng, sau đó hắn đi tới bên cạnh một tảng đá rồi ngồi xuống.

Nam Cung Tinh nhìn hắn, trong mắt nàng hiện ra một chút cảm xúc phức tạp. Một lúc sau nàng đi tới tảng đá đối diện với hắn, ngồi xuống, nhìn hắn, nói:

- Người đi với ta về Nam Cung gia tộc một chuyến được không? Có một số việc cần xác minh thân thế của người.

- Không có hứng thú. Thân thế của ta thế nào ta biết rõ, không cần xác minh gì cả.

Thiên Tà cười cười nhìn nàng. Hắn lúc nhỏ cũng là con cháu của một đại gia tộc, nhưng lúc sáu tuổi thì gia tộc xảy ra biến cố. Cả tộc bị tiêu diệt, chỉ còn

mình hẳn được cha mẹ dùng mạng yểm trợ cho dễ chạy trốn. Từ lúc đó hẳn lưu lạc khắp nơi, được thu nhận vào một môn phái nhỏ, hẳn liều mạng tu luyện, ý định sau này trả thù cho tộc nhân. Nhưng năm mười sáu tuổi, môn phái đó cũng bị kẻ thù của gia tộc hẳn tiêu diệt. Lúc đó hẳn đang rèn luyện bên ngoài phái nên may mắn trốn thoát một kiếp. Sau khi trở lại thấy thảm cảnh của môn phái, hẳn càng thêm điên cuồng mà tu luyện, thế giết hết những người có ý nghĩ làm hại đến hẳn. Công sức hẳn bỏ ra cuối cùng cũng được hồi báo, năm hai mươi sáu tuổi hẳn tiêu diệt toàn bộ kẻ thù, trả được nợ máu cho gia tộc và môn phái nuôi dưỡng hẳn. Từ đó hẳn phiêu lưu khắp nơi, không gia nhập bất cứ một môn phái nào hay thế lực nào. Một mình ngao du khắp thiên hạ, giết sạch bất cứ kẻ nào đối với mình có ý đồ xấu, những kẻ phụ hẳn.

- Người có thể là người trong Nam Cung gia tộc, hơn nữa còn có thể là đệ đệ của ta, lần này người không đi cũng phải đi.

Nam Cung Tinh bản tính tiêu thư bộc phát, người thanh niên trước mắt này rất có thể là đệ đệ của nàng, người mà nàng bỏ rất nhiều công sức ra tìm kiếm. Lần này cho dù có buộc lại nàng cũng phải mang hẳn về. Nhưng có một điều nàng quên mất, nàng đánh không lại hẳn.

- Đệ đệ của nàng. Ta sao? Nàng bao nhiêu tuổi rồi. Nàng biết ta bao nhiêu tuổi sao?

Thiên Tà hài hước nhìn Nam Cung Tinh. Hẳn mặc dù lúc nhỏ cũng có tỷ tỷ, nhưng lại là lúc nhỏ rồi. Sau thảm kịch diệt tộc đó cả tộc ngoại trừ hẳn ra không một người sống sót, tỷ tỷ hẳn cũng bị giết chết trước mắt hẳn. Cho dù năm xưa tỷ tỷ hẳn không bị giết, đến giờ cũng là bao nhiêu năm rồi, nếu nàng có tu luyện cao thâm đến trình độ nào thì bây giờ cũng đã biến thành lão thái bà rồi.

Mặc dù thời gian là kẻ thù lớn nhất của mọi vật, nhưng Thiên Tà hẳn là một ngoại lệ, hẳn đã siêu thoát ra khỏi quy luật của trời đất, tự nhiên. Không có bất kỳ thứ gì có thể ảnh hưởng đến dung mạo, dáng người của hẳn.

- Có gì lại không biết. Ta Nam Cung Tinh năm nay hai mươi ba tuổi, mà người là đệ đệ của ta thì là hai mươi tuổi.

Nam Cung Tinh lập tức trả lời. Mẹ nàng nói nàng lớn hơn đệ đệ ba tuổi, như vậy thì chắc chắn đệ đệ nàng hai mươi tuổi.

- Phốc.... Ha... Ha.....

Thiên Tà cười âm lên, cô nàng này nói mình là đệ đệ nàng cũng thôi đi. Lại còn tự tin nói mình hai mươi tuổi. Dung mạo này của hẳn là dung mạo năm hai sáu tuổi, năm hẳn bước lên đỉnh phong. Bao nhiêu năm trôi qua, mặc dù không thay đổi nhưng cũng không thể giống hai mươi tuổi được. Hơn nữa nàng có hai mươi ba tuổi, nếu tính tuổi tác chắc không bằng cháu chắt chút chít của mình.

- Người... Người cười cái gì?

Nam Cung Tinh nghi hoặc nhìn hẳn, hỏi.

- Khục Khục.... Không có gì.

Thiên Tà cũng không cười nữa, hẳn đứng dậy chuẩn bị rời khỏi.

- Không cần gấp như vậy, người có thể nghỉ ngơi một chút rồi cùng ta về Nam Cung gia tộc cũng được.

Nam Cung Tinh thấy hẳn đứng dậy, nghĩ hẳn muốn cùng nàng về Nam Cung gia, lên nói.

- Mỹ nữ, bản Công tử lúc nào nói về Nam Cung gia cùng nàng.

- Vậy người...

- Không cần phí sức, bản Công tử không có hứng thú với Nam Cung gia tộc, cũng không có ý định muốn tới đó.

Thiên Tà nhìn nàng nói, sau đó quay người bước đi. Lúc đầu hẳn định ăn vị mỹ nữ Nam Cung Tinh này, nhưng nàng cũng quá lẳng nhăng rồi.

- Rốt cuộc người muốn thế nào?

Nam Cung Tinh lúc này cũng đã nổi giận, người này rõ ràng không chịu về Nam Cung gia tộc. Nếu không phải có khả năng hẳn là người trong tộc, thì có cầu xin cũng không được phép đặt chân vào trong Nam Cung gia.

- Ta nói này mỹ nữ. Thứ nhất là bản Công tử không có hứng thú gì với Nam Cung gia tộc, thứ hai bản Công tử không phải người của Nam Cung gia tộc, bản Công tử họ Thiên chứ không phải họ Nam Cung. chỉ do nàng cứ khẳng khẳng một mực nói ta là người của Nam Cung gia tộc, bản Công tử cũng muốn biết nàng dựa vào cái gì mà cứ như vậy.

Thiên Tà tâm tình lúc này cũng có chút không tốt. Mặc dù hẳn yêu thích mỹ nữ, nhưng mỹ nữ không nghe người khác nói mà cứ khẳng khẳng theo ý mình hẳn cũng không thích, thậm chí còn là chán ghét.

- Người... Người biết đây là thứ gì không?

Nam Cung Tinh giờ hòn đá nhỏ trên tay lên, nói:

- Đây là Huyết Mạch (Thổng) đá . Nói như vậy chắc người cũng biết, Huyết Mạch đá này chỉ cần nhỏ một giọt máu lên, sau đó cầm trên người, nó sẽ

phát sáng khi gặp người cùng Huyết Mạch.

Nghe một chút, nàng tiếp tục nói:

- Mà trên hòn đá này nhỏ mà của mẹ ta. Ta ra ngoài cũng chính vì tìm đệ đệ của ta. Mà nó lại phát sáng khi gặp người, người nói người có phải đệ đệ ta không. Ta có thể không tin tưởng người là đệ đệ ta sao.

Thiên Tà suy nghĩ một chút, cũng thấy nàng nói có lý, đổi lại là hấn thì hấn cũng tin tưởng như vậy. Nhưng mà, lai lịch của hấn vô cùng rõ ràng, đâu có dây mơ rễ má gì với Nam Cung gia tộc, hơn nữa hấn tuổi tác bây giờ cũng không phải là hai mươi tuổi, mà tuổi của hấn....chính hấn còn không nhớ nổi mình đã sống bao nhiêu vạn năm.

- Nam Cung Tinh, bản Công tử nhắc lại lần nữa, bản Công tử không phải người nàng cần tìm, cũng không phải người trong gia tộc của nàng. Về phần Huyết Mạch đá, có thể nó có sai lầm nào đó, trên thế giới này cũng không có thứ gì là chắc chắn một trăm phần trăm. Nhưng ta chắc chắn là mình không phải người của Nam Cung gia tộc.

- Có sai lầm hay nhầm lẫn thì chỉ cần người đi theo ta một chuyến không phải là được giải quyết sao? Người cũng không mất gì.

- Xin lỗi nhưng bản Công tử không có hứng thú và không có thời gian. Nàng có biết bên ngoài kia có bao nhiêu mỹ nữ cần bản Công tử đến cứu vớt khỏi khổ hải không.

- Người.....

Nam Cung Tinh muốn tức chết. Thiên hạ này có bao nhiêu người muốn vào Nam Cung gia tộc đều không được, người này thì tốt rồi, nàng nói lâu như vậy hấn cũng không đồng ý.

- Mỹ nữ.... Dâm tặc người.... Người không phải thích mỹ nữ sao, Nam Cung gia tộc chúng ta cũng không thiếu mỹ nữ.

- Oh. Nói nghe một chút Nam Cung gia tộc của nàng, biết đâu bản Công tử lại muốn đi.

- Nam Cung gia tộc chúng ta là một trong những gia tộc mạnh nhất trong Huyền Nam Quốc....

- Dừng. Nói về mỹ nữ đi. Bản Công tử không có hứng thú với chuyện Nam Cung gia tộc mạnh mẽ thế nào.

- Người.....

Nam Cung Tinh nổi giận, người này chỉ để ý tới mỹ nữ, không lẽ hấn không quan tâm đến những thứ khác. Đúng là dâm tặc mà.

- Không nói thì bản Công tử đi trước.

Thiên Tà nói xong định quay người bước đi. Hấn cũng không có một chút hứng thú nào với thực lực hay phạm vi thế lực, nguồn gốc của mấy gia tộc hay thế lực nào trên hàng tinh này cả. Nếu hấn muốn thì đừng nói mấy gia tộc, coi như cả Hoàng Kiều Tinh này hấn cũng diệt sạch.

- Đứng lại. Ta nói còn không được sao.

Nam Cung Tinh vội vàng gọi hấn lại. Đối với người này nàng cũng không có cách nào đối phó. Đánh thì đánh không lại, nói chuyện cũng khó nói lại, nàng bó tay, chán với hấn.

- Mỹ nữ trong Nam Cung gia tộc sao, Ta nghĩ một chút... Ân.... Có rồi, Mẹ ta Nam Cung Uyển, dì Nam Cung Ngọc.

- Có vậy thôi sao?

- Ai nói chứ. Còn có Con gái của dì ta, Nam Cung Tuyết, Nam Cung Như. Ân còn Bác ta Nam Cung Vân, Nam Cung Phụng, mấy tỷ tỷ con của hai bác nữa. Còn có bà nội Nam Cung Ngọc Sương.... Nói chung là còn rất nhiều, rất nhiều ta nhất thời kể không hết, chỉ cần người tới không phải sẽ biết. A..... Người đi đâu.

Nam Cung Tinh gần như là lôi kéo toàn bộ Nam Cung gia tộc ra nói, Thiên Tà cũng không còn hứng thú muốn nghe nữa. Không lẽ Nam Cung gia tộc toàn mỹ nữ, hấn cũng không tin có chuyện như vậy. Mỹ nữ từ khi nào nhiều như gà vậy chứ. Hấn quay đầu bước đi, mặc kệ Nam Cung Tinh vẫn còn đang vừa nghĩ vừa kể. Hấn trong đầu còn có ý nghĩ có phải mình gặp người điên.

- Dâm Tặc... Người đi chậm một chút, đợi ta với. Không phải nói nếu như Nam Cung gia tộc có nhiều mỹ nữ người sẽ đến sao.

Nam Cung Tinh vất vả lắm mới đuổi kịp hấn, nàng thở phì phò nói. Trước ngực cặp vú lớn không ngừng lắc lư, nếu như Thiên Tà nhìn thấy chắc hấn lại tiếp tục phun máu mũi.

Thiên Tà không để ý đến nàng, bước đi nhanh hơn một chút, nói:

- Đồ điên. Bản Công tử không có hứng thú.

- Dâm Tặc.... Ta là tỷ tỷ của người....
- Ta không có tỷ tỷ.
- Sao người không chịu tin chứ. Phải hay không theo ta về một chuyến không phải sẽ biết sao.
- Không có hứng thú.
-
- : "....

Thiên Tà bị Nam Cung Tinh bám sát phía sau luôn miệng lái nhai. Nếu không phải Nam Cung Tinh cũng là một mỹ nữ thì hẳn đã nhỏ bọt cho bay xác.

(Có một số bạn ib cho ta nói truyện không có logic. Ta xin nhắc nhở mọi người một lần đó là:

- Truyện ta viết nói chung và truyện Tiểu Bạch Kiềm Liệp Diễm nói riêng không cần phải có logic. Truyện do ta viết thuộc thể loại hậu cung, ngựa giống... Vậy nên vấn đề có logic hay không, không quan trọng. Quan trọng là nó chỉ có chịch... Chịch là chính, còn những thứ khác có hay không có, không quan trọng.
- Ai thích cách viết như vậy thì đọc, không thì thôi. Đừng làm đấng lòng nhau. Còn thích truyện Việt mà có logic thì vui lòng đọc Lão Hạc của Nam Cao.

P/s: Lời chia sẻ của một thằng làm thuê.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Nghỉ Tết

Hôm nay là 26 rồi ă. 500ae nghỉ tết chưa? Còn ta thì nghỉ từ hôm 20 rồi. Vì tết rồi còn đi mua sắm, dọn dẹp nhà cửa.... Nên tạm thời chưa viết được nha m.n. Ta cũng rất xin lỗi nhưng bởi vì ta thật sự quá bận rộn không thể viết tiếp trong vài ngày tết sắp tới được. Hẹn gặp lại anh em vào năm sau nha.

Chúc mọi người một năm mới vui vẻ, hạnh phúc bên gia đình và người thân. Năm mới bác nào có vợ chồng rồi thì cố gắng sinh vài bé baby mập mạp. Các bạn FA thì cố gắng tìm được một nửa kia của đời mình nha.

Ak quên nữa, năm sau mọi người tiếp tục theo dõi Tiểu Bạch Kiềm Liệp Diễm nha, hẹn gặp lại anh em vào năm sau nhé.

Happy New Yeah 2018. Đ

ĐinhChiểu

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 84: Ma Thần Dao (1)

- Xuân này hơn hẳn mấy xuân qua
- Phúc lộc đưa nhau đến từng nhà
- Vài lời chúc tân niên mới
- Vạn sự an khang vạn sự lành
- Năm mới chúc nhau sức khỏe nhiều
- Bạc tiền rủng rỉnh thoải mái tiêu

- Gia đình hạnh phúc bề bạn quý
- Thanh thần vui chơi mọi buổi chiều
- Đầu xuân năm mới chúc BÌNH AN
- Chúc luôn TUỔI TRẺ chúc AN KHANG
- Chúc sang năm mới nhiều TÀI LỘC
- Công thành danh toại chúc VINH QUANG

CHÚC MỪNG Năm MỚI CẢ NHÀ.

Hôm nay chúng ta tiếp tục công việc còn đang dang dở thôi nhỉ?. Năm mới ta cũng không biết nói gì hay làm gì nhiều cho mọi người. Nhưng ta nghĩ anh em chúng ta, những người chưa quen, sắp quen và đã quen cũng hiểu được cho sự bất tiện của nhau phải không ạ. Nói ít làm nhiều, dưới đây là chap tiếp theo. Mong mọi người tiếp tục ủng hộ ta như năm trước.

§§§ ĐìnhChiếu §§§

- Hừm... Cuối cùng cũng tới.

Thiên Tà lúc này đứng trước một cửa hang động, lăm bắm nói. Một ngày trước hắn không chịu được khả năng lái nhái luôn mồm của Nam Cung Tinh nữa, nên đã quăng nạng lại phía sau, đi trước một bước tiến vào sâu bên trong Yêu Thú Sơn Mạch. Hơn một giờ trước hắn cảm thấy có thứ gì đó khiến tim hắn đập hơi nhanh một chút, trong nháy mắt đồ Tầm Bảo Thủ cũng chút chút kêu dữ dội. Hơn một giờ tìm kiếm cuối cùng cũng tới được đây, hắn cũng vô cùng hiếu kỳ, thứ gì mà lại có thể làm cho hắn có chút kích động như vậy.

Không chút chần chừ, thân ảnh Thiên Tà lóe lên, lao vút vào bên trong. Bên trong hang động này khá kỳ lạ, càng vào bên trong càng sáng, sát khí cũng càng thêm mạnh, không có một chút nào giống với những hang động bình thường. Mỗi một bước tiến vào đều có cạm bẫy, cơ quan nguy hiểm ầm ầm xuất hiện.

Đi được vài trăm mét, Thiên Tà cũng cảm nhận được gần tới nơi thứ làm mình kích động. Nhưng lúc này một cánh cửa Ngọc cản trở đường đi của hắn, hắn quan sát cánh cửa một chút, cảm nhận được sát khí kinh khủng từ mặt sau cửa Ngọc tràn ra, đồng thời còn cảm nhận được vài cỗ khí tức mạnh mẽ khác.

Ầm

Thiên Tà dò xét kỹ hơn một chút, không thấy cửa Ngọc có bất kỳ một loại trận pháp, cấm chế nào, hắn quyết định một chương oanh mở.

Cửa Ngọc không chịu nổi một chương của hắn, vỡ nát ra, hóa thành bột mịn bay lượn trong không khí. Nhưng chỉ vài giây sau, bột mịn này cũng tán đi.

Thiên Tà đi vào bên trong, động này vô cùng rộng rãi, diện tích phải vài trăm mét. Ánh mắt hắn nhanh chóng đảo khắp hang động, cuối cùng dừng lại ở phía trung tâm hang động. Trước mắt hắn là năm cây cột đá, năm cây cột đá này được điêu khắc vô cùng tinh xảo, mỗi cây cao đến vài chục mét. Điều thu hút hắn cũng không phải những trụ đá này, mà là ở trung tâm của năm trụ đá, một thân ảnh đang lơ lửng trong không trung, nhìn kỹ một chút thì thấy thân ảnh này đang bị những sợi xích sắt quấn chặt lấy người. Chân, tay, cổ, mỗi nơi lại có một sợi xích sắt trói buộc, những sợi xích này là từ thân trụ đá mọc ra. Mà ở bên dưới thân ảnh, có một ngọn lửa màu trắng đang bùng cháy dữ dội, nhưng Thiên Tà cảm thấy xung quanh không khí không có một chút khí nóng nào tràn ra.

- Liệt Hỏa sao? Hắc Hắc.... Không nghĩ tới lại thấy người ở đây.

Thiên Tà cười nói. Hắn cũng không nghĩ tới lần này mình gặp được Liệt Hỏa - Một trong mười loại Hỏa Diễm mạnh nhất. Nếu lần này cho Ma Hòa hấp thu nó, như vậy chắc chắn Ma Hòa sẽ tiến bộ thần tốc, Thiên Vấn Thiết bị nung chảy cũng không còn là việc gì khó.

- Chủ nhân.... Ta muốn nó.... Nhanh thả ta ra.

Ma Hòa lúc này đã mãnh liệt bùng phát bên trong nháy mắt của hắn, có thể nhận biết qua âm thanh cũng thấy Ma Hòa lúc này kích động như thế nào.

- Bình tĩnh đi. Sớm muộn gì nó cũng là của ngươi.

Thiên Tà bình tĩnh nói, hắn cũng không phải không muốn nhanh chóng cho Ma Hòa hấp thu, mà là lúc này hắn đã cảm thấy có hai luồng sát khí tập trung vào thân thể hắn.

- Ra đi. Bản Công tử biết các người ẩn núp ở đây mà.

Thiên Tà cười cười nhìn về một góc bên cạnh năm cây trụ đá.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, hai thân ảnh chậm rãi hiện ra trong không khí.

- Ngươi là ai?

Một người mở miệng nói, ánh mắt vẫn không ngừng quan sát Thiên Tà. Mà Thiên Tà cũng tương tự quan sát hai người.

Hai người này đều là nữ nhân, nhìn qua thấy tuổi tác cũng không lớn lắm, tầm hai mươi tuổi (móa, hai ẻm này vài ngàn tuổi ấy chứ hai mươi gì.). Người vừa mở miệng hỏi hần là một cô gái trẻ rất xinh xắn, một thân trang phục đỏ sẫm, nhưng thu hút hần không phải là những thứ này, mà là trước ngực nàng một đôi không lồ vũ lớn. Bộ ngực này lớn vô cùng, ngay cả Tiết Tiên Tiên và Tuyết Cầm cũng không có cửa để so sánh.

Mà ở bên cạnh nàng, một cô gái khác mặc một bộ quần áo trắng tinh, xinh đẹp thì chắc chắn cũng không cần phải nói, da thịt trắng hồng, như quần áo của nàng vậy, điển hình là một Bạch Y Tiên Nữ.

- Hai vị mỹ nữ, bản Công tử giờ rất bận, không rảnh rồi trò chuyện, chém gió, với hai nàng. Tránh qua một bên đi.

Thiên Tà lúc này quả thật không có hứng thú quan sát hay làm bất cứ thứ gì với hai nàng. Tâm trạng của hần đã khóa chặt vào Liệt Hỏa. Vừa rồi thấy nơi sát khí nhắm vào hần là hai người này, hần cũng đã không có một chút nào để ý đến hai nàng nữa. Nếu như lúc này ngăn cản hần lấy Liệt Hỏa, biện pháp nhẹ không được thì giết. Đúng vậy, là giết. Mặc dù hần yêu thích mỹ nữ, nhưng không có nghĩa là sẽ không giết mỹ nữ.

- Ngươi.... Muốn chết.

Cô gái áo đỏ sẫm hét lên một tiếng, sau đó trong tay nàng xuất hiện một thanh kiếm màu xanh. Thanh kiếm này linh quang mờ mịt, nhìn qua cũng thấy không phải loại bình khí tầm thường. Cô gái mặc đồ đỏ không một chút do dự nào chém xuống một kiếm về phía Thiên Tà.

Thiên Tà nhảy qua một bên tránh né, nói:

- Đi qua một bên, ngươi đánh không lại ta. Bản Công tử có việc cần xử lý, không muốn dây dưa với nàng.

- Có chút bản lĩnh. Ngươi nghĩ tránh được một kiếm của ta là có thể lên mặt sao.

Cô gái áo đỏ một kiếm thất bại, nàng nổi giận lại chém thêm một kiếm. Một kiếm này uy lực cũng không phải bình thường, Đại Thừa cảnh bình thường nếu trực tiếp đón nhận thì hậu quả sẽ không thể nào lường trước được.

Thiên Tà cũng đã nổi giận, hồ không phát uy người khác lại coi là chó nhà, hần cũng nhìn ra cô nàng này là Đại Thừa cảnh tu vi, ở đại lục này cũng được coi là đỉnh cấp cao thủ. Nhưng ở trước mặt hần Đại Thừa cảnh con kiến cũng không bằng. Thân hình hần lóe lên, lao về phía cô gái, nắm đấm mang theo uy lực kinh thiên động địa hướng về phía bộ ngực khổng lồ của nàng oanh tới.

- Muội muội, cẩn thận.

Lúc này ở một bên khác, cô gái áo trắng hét lên, nàng cũng cảm nhận được uy lực nắm đấm này.

Cô gái áo đỏ lúc này gần như đã đứng chôn chân, nàng bị uy thế cực lớn ép cho ngất người.

Thiên Tà một quyền tới gần bộ ngực của cô gái áo đỏ, bất ngờ bàn tay duỗi ra, biến thành một trào, bắt lấy bộ ngực lớn của nàng nhẹ nhàng xoa xoa. Uy lực một quyền vừa rồi cũng vô tung vô ảnh biến mất.

- Thật lớn.... Thật mềm... Bản Công tử lần đầu gặp loại cực phẩm như vậy.

Thiên Tà vừa xoa bóp vừa nói, tay hần cảm không nổi một nửa bộ ngực của nàng, quả thật là lớn đến mức không tưởng.

- Ngươi.... Dâm tặc... Ta... Ta giết ngươi....

Cô gái áo đỏ nhanh chóng tỉnh táo lại, cảm nhận được một bàn tay to lớn đang không ngừng xoa bóp bộ ngực lớn của mình, nàng nổi giận vùng kiếm ý định chặt đứt cánh tay của hần.

Thiên Tà vội vàng nhảy về phía sau, đưa tay lên mũi người một chút, sau đó vẻ mặt say mê, nói:

- Thật thơm... Mỹ nữ, nàng dùng nước hoa gì vậy?

- Ngươi.... Dâm tặc.... Ta giết ngươi...

Cô gái mặc đồ đỏ nhìn thấy vẻ mặt dâm tiện của hần, nàng đã sớm nổi giận nay càng thêm giận hơn, ngực nàng chưa từng có một người khác giới nào chạm vào qua, không nghĩ tới lần này lại bị xoa bóp, vuốt ve như vậy.

- Đi chết đi.

Cô gái áo đỏ hung ác, sát khí đằng đằng hướng về phía Thiên Tà lao tới, không chém hần thành vài mảnh thì khó có thể hóa giải sự tức giận trong lòng

nàng. Nhưng lúc này, cô gái áo trắng vẫn đứng yên lúc này cũng lao về phía Thiên Tà.

KENG

- Bối Ngọc Nhi tỷ, tỷ làm gì.

Cô gái áo đỏ nhìn một kiếm của mình bị chặn lại, sau đó kinh ngạc nhìn người chặn kiếm của mình.

- Bối Vi Nhi, muội không thể giết hấn.

Cô gái áo trắng tên là Bối Ngọc Nhi nhìn cô gái áo đỏ Bối Vi Nhi nói.

- Ngọc Nhi tỷ, muội tại sao không được giết hấn? Tên Dâm Tặc này vừa rồi làm gì không lẽ tỷ không biết?

Bối Vi Nhi nghi ngờ hỏi, nàng lúc này đã vô cùng, vô cùng tức giận, nhưng vẫn cố gắng kìm nén lại hỏi tỷ tỷ mình.

Thiên Tà lúc này cũng vô cùng kinh ngạc, hấn cũng không nghĩ tới cô gái áo trắng này lại bảo vệ hấn, mà dường như hai người này còn là chị em.

- Hắc Hắc... Vi Nhi mỹ nữ, không phải bản Công tử chỉ sờ một chút thôi sao? Làm gì mà nàng hung dữ vậy. Thật ra cũng không thể trách bản Công tử, ai bảo chỗ đó nàng lớn như vậy, bản Công tử không kiềm chế được cũng là bình thường.

Bối Vi Nhi đang cố gắng kìm nén lại sự tức giận của mình, nhưng sau khi nghe hấn nói xong, nàng kìm không nổi nữa, khí tức toàn thân ầm ầm bộc phát.

- Dâm Tặc.... Ngươi nói lỗi do ta sao? Ta... Ta... Giết ngươi....

- Vi Nhi, muội không thể giết hấn.

Bối Ngọc Nhi lại một lần nữa ngăn cản, nói:

- Muội còn nhớ lúc trước ta đã thề sao? Nếu có nam nhân nào sờ được ngực muội, ta sẽ sống chết bảo vệ hấn, không cho muội giết hấn.

- Muội không cần biết, Tỷ mau tránh ra, hôm nay muội nhất định phải giết hấn.

Bối Vi Nhi nhớ tới lời thề lúc trước của tỷ tỷ, nhưng nghĩ tới vừa rồi bị hấn xoa xoa, vuốt ve bộ ngực, nàng không cam lòng bỏ qua như vậy. Nàng cũng biết nếu như tỷ tỷ kiên quyết bảo vệ hấn, nàng hôm nay không có khả năng giết hấn.

- Vi Nhi bỏ qua cho hấn đi, tỷ thiếu muội một món nợ được không? Ân...

Bối Ngọc Nhi nhìn Bối Vi Nhi nói. Nhưng chưa nói xong nàng đã cảm thấy trước ngực mình bị một thứ gì đó lớn xoa bóp. Nàng cúi xuống thì thấy một đôi tay đang không ngừng bóp ngực mình qua quần áo.

- A.... Ngươi... Muốn chết....

Một tiếng thét lớn trong miệng Bối Ngọc Nhi phát ra, trong cơ thể nàng sát khí cũng ầm ầm bộc phát. Thiên Tà thấy tình hình không ổn, hấn lập tức nhảy sang một bên, xoa xoa bàn tay, miệng dâm tiện, nói:

- Ngọc Nhi sao, mặc dù hơi nhỏ một chút, nhưng xúc cảm không tệ.

Bối Ngọc Nhi mặc dù là tỷ tỷ của Bối Vi Nhi, nhưng bộ ngực lại không lớn bằng một phần ba của Bối Vi Nhi. Chị ngực nhỏ, em ngực to, thật là kỳ lạ.

- Tỷ tỷ, Tỷ cũng không thể giết hấn. Lúc trước muội cũng đã thề giống tỷ.

Bối Vi Nhi lúc này lại là người nhảy ra ngăn cản Bối Ngọc Nhi.

- Vi Nhi... Tránh ra.... Hôm nay tỷ nhất định phải giết hấn... Ai cũng không ngăn cản được. Nếu muội không tránh, đừng trách tỷ không nể tình.

Bối Ngọc Nhi nhìn chằm chằm vào Bối Vi Nhi, nói.

- Tỷ tỷ không được giết hấn.

Bối Vi Nhi lúc này sự tức giận lúc trước không biết biến đâu mất, nàng cực kỳ kiên quyết chắn trước mắt Thiên Tà.

- Vậy thì đừng trách tỷ. Đánh đi, hôm nay hấn nhất định phải chết.

- Đánh thì đánh, muội cũng không sợ tỷ.

Thiên Tà nhìn hai nữ nhân đang đại chiến trước mắt, hấn cũng không còn gì để nói. Hai người này thay đổi cũng quá nhanh đi. Vừa rồi người thì muốn giết hấn, người thì bảo vệ hấn, bây giờ người muốn giết hấn lại đổi thành người bảo vệ hấn, người bảo vệ hấn lại thành người muốn giết hấn.

Thiên Tà nhìn hai thân ảnh xinh đẹp đang đại chiến trong không trung, hần lắc đầu, ánh mắt nhìn về phía Liệt Hỏa. Nếu như bình thường hần cũng vô cùng hứng thú muốn nhìn xem mỹ nữ đánh nhau một chút, nhưng bây giờ hần không có một chút hứng thú nào. Bước chân chậm rãi đi đi tới trước mặt năm cột đá, hơi vận dụng một vài thủ đoạn, thân hình lập tức xuyên qua được kết giới xung quanh cột đá.

Quan sát một chút, thì thấy phía trên ngọn lửa có một thân ảnh thon thả, yếu đuối bị xích sắt quấn chặt lấy. Mà phía dưới Liệt Hỏa dường như đang bị thân ảnh này áp chế. Nghĩ nghĩ một chút, hần hiểu ra đây là dùng chính bản thân mình phong ấn thứ khác, nhưng loại phong ấn này là một loại hy sinh chính mình để phong ấn. Một khi dùng loại phong ấn này, người thực hiện sẽ bị trói chặt với vật bị phong ấn đến chết. Nhiều năm trước hần cũng đã từng bị loại người dùng loại phong ấn này để phong ấn hần, cuối cùng hần phải dùng toàn bộ sức lực, thân chịu nội thương mới thoát ra khỏi được.

- Người trẻ tuổi... Cậu chỉ cần thả ta ra, ta sẽ nhận cậu làm chủ.

Một thanh âm trầm thấp vang lên, Thiên Tà nhìn về hướng phát ra thanh âm thì thấy ở khu vực trung tâm hỏa diễm, một bóng người từ từ được hình thành.

- Hắc... Thả ngươi. Sao bản Công tử lại phải thả ngươi.

Thiên Tà nhìn đám hỏa diễm đang từ từ ngưng tụ thành hình, nói.

- Người trẻ tuổi, cậu biết ta là ai sao? Liệt Hỏa, một trong những Hỏa Diễm mạnh nhất, không lẽ cậu không muốn có được ta, chỉ cần cậu thả ta ra, ta sẽ nhận cậu làm chủ. Đến lúc đó cậu sẽ có lợi ích thật lớn, chỉ cần có ta, cậu sẽ được xưng bá thiên hạ.

Liệt Hỏa thanh âm cực kỳ dụ hoặc vang lên, đối với miếng mồi ngon như vậy, hần tin tưởng không ai có thể từ chối.

- Xưng bá thiên hạ, bằng ngươi. Không nói đến ngươi có khả năng hay không, dù cho ngươi có thì bản Công tử cũng không có hứng thú. Ah đúng rồi, bản Công tử chắc chắn sẽ giải thoát cho ngươi khỏi trói buộc.

Thiên Tà nhìn vào trung tâm ngọn lửa, nói. Hần muốn xưng bá thiên hạ thì cũng không cần ai trợ giúp, bằng vào khả năng của hần, cho dù tàn sát toàn bộ thế giới này cũng không ai có thể ngăn cản hần.

Lúc này bên ngoài kết giới, Bối Ngọc Nhi và Bối Vi Nhi cũng đã dừng chiến, cả hai hốt hoảng lao tới bên ngoài kết giới, Bối Vi Nhi hét lên:

- Dâm Tặc... Ngươi làm sao lại vào đó. Mau ra ngoài, trong đó rất nguy hiểm.

Bối Ngọc Nhi cũng cực kỳ kinh hãi, kết giới này là do một vị Độ Kiếp kỳ cùng gần mười người Đại Thừa cảnh hợp lực bố trí, uy lực như thế nào thì không cần phải nói cũng biết. Vậy mà người này vô thanh vô tức tiến vào bên trong, không một chút nào làm ảnh hưởng đến kết giới, tu vi người này kinh khủng đến mức nào mới có thể làm được.

Thiên Tà không một chút nào để ý đến hai người, hần chậm rãi bước tới gần Liệt Hỏa.

- Ngươi... Ngươi làm gì. Mau đứng lại, ngươi muốn phá phong ấn sao, như vậy sẽ làm Liệt Hỏa thoát ra gây họa đại lục. Ngươi không được.... KENG... KENG.... KENG....

Bối Ngọc Nhi hét lên, để phong ấn Liệt Hỏa, Tiểu thư của nàng đã phải hy sinh thân mình, lấy thân phong ấn, nàng không thể để cho người khác phá hoại phong ấn, cứu Liệt Hỏa ra. Nàng bắt đầu điên cuồng công kích kết giới. Ý đồ muốn phá vỡ kết giới vào bên trong ngăn cản hần. Bối Vi Nhi thấy vậy cũng không dám do dự chút nào, hợp lực cùng tỷ tỷ mình phá bỏ kết giới. Nhưng kết giới này đâu phải hai người có thể phá bỏ. Trải qua bao nhiêu công kích, kết giới vẫn nguyên vẹn không một vết nứt.

Mà lúc này ở bên trong, Liệt Hỏa cũng đã cảm thấy sự nguy hiểm, nó cảm thấy Hỏa Diễm của mình đang không ngừng bị cắn nuốt.

- Ngươi... Ngươi đang thôn phệ hỏa diễm của ta... Không... Không thể nào, ngươi làm sao có thể.

Liệt Hỏa càng thêm bùng phát dữ dội, nó cũng không tin người trước mắt này thật sự có thể thôn phệ hần.

Thiên Tà thấy vậy, hần cười cười, nói:

- Ma Hỏa, bản Công tử dẫn ngươi tới đây, việc còn lại ngươi tự xử lý, đừng quên chút nữa phải nung chảy Thiên Văn Thiết làm dao cho bản Công tử.

- Chủ nhân yên tâm. Ta chắc chắn sẽ nung chảy đám Thiên Văn Thiết đó.

Ma Hỏa từ bên trong nhẫn chứa đồ của Thiên Tà bay ra, lúc trước nó cũng đã thử nung nấu Thiên Văn Thiết nhưng không thành. Lần này chỉ cần thôn phệ thành công Liệt Hỏa, nó chắc chắn sẽ thành công nung nấu Thiên Văn Thiết.

- Ma.... Hỏa, Di Hỏa Bằng đứng đầu Ma Hỏa.

Liệt Hỏa thanh âm run rẩy nói. Ma Hỏa, vua của tất cả các loại Hỏa, điều này nó cũng không phải là không biết.

- Liệt Hỏa, đã biết ta là Ma Hỏa, còn không mau từ bỏ chống cự, ta có thể cho ngươi một con đường sống, nếu không đừng trách ta để ngươi hoàn

toàn biến mất.

- Ma Hỏa, muốn cắn nuốt Hỏa Diễm của ta thì cứ tới. Liệt Hỏa ta dù biến mất cũng không cho ngươi sống dễ dàng.

Liệt Hỏa mặc dù biết không chơi lại Ma Hỏa, nhưng nó không cam lòng, nó tồn tại nhiều năm như vậy, làm sao có thể cam lòng để người khác cắn nuốt.

- Hừ.... Ngu xuẩn.... Đã ngươi muốn chết, ta thành toàn cho ngươi.

Ma Hỏa lơ lửng giữa không trung, hỏa diễm bùng phát, không ngừng thôn phệ lấy Liệt Hỏa.

Liệt Hỏa hỏa diễm bùng cháy dữ dội, kịch liệt chống lại Ma Hỏa.

- Ma Hỏa, ngươi đường đường là dị hỏa đứng đầu thế giới, ngươi cam lòng thuần phục với tên nhân loại kia sao.

- Ồ

Thiên Tà đang đi tới phía người bị xích sắt quăn quắt, hắn nghe thấy câu nói của Liệt Hỏa, bước chân hơi chậm lại một chút. Hắn đang đợi, đợi câu trả lời của Ma Hỏa, chỉ cần Ma Hỏa lộ ra một chút gì đó khác thường, hắn lập tức sẽ hủy diệt nó. Đòi hắn ghét những kẻ phản bội, nếu như có bất cứ thứ gì khác thường, hắn không chút do dự phán quyết tội chết. Một ý niệm lóe lên, bước chân của hắn lại bình thường trở lại, hắn hiểu ra ý của Liệt Hỏa.

Ma Hỏa nghe Liệt Hỏa nói vậy, nó lập tức lớn tiếng nói:

- Hắc Hắc.... Liệt Hỏa, chết đến nơi rồi còn muốn kích bác ly gián. Ta mặc dù thuần phục với chủ nhân, nhưng như vậy thì như thế nào.

Ma Hỏa cũng không phải là loại ngu ngốc, nó biết Liệt Hỏa nói vậy là muốn ly gián nó và Thiên Tà. Từ lúc nó đi theo Thiên Tà, lợi ích đạt được phải nói là vô cùng to lớn, hơn nữa nó cũng không có ý định muốn phản bội Thiên Tà. Coi như không bị khế ước ràng buộc, nó cũng không có một chút ý định muốn đối địch. Từ lần đầu gặp mặt, nó đã cảm nhận được Thiên Tà không phải là loại người nó có thể đánh lại được. Coi như là khi nó phát triển đến mức mạnh nhất, nó cũng không có một chút tin tưởng nào, loại cảm giác khủng bố lúc đầu gặp mặt lại hiện ra, Ma Hỏa không khỏi hơi run lên một chút.

- Ma Hỏa, đừng lằng nhằng rồi. Cần bản Công tử giúp ngươi một tay không?

Thanh âm của Thiên Tà vang lên, nếu không phải muốn Ma Hỏa tự rèn luyện mình, hắn đã nhanh chóng áp chế Liệt Hỏa, để Ma Hỏa dễ dàng hấp thu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Ma Thần Dao (2)

- Chủ nhân, không cần người phải ra tay, một mình ta là đủ.

Ma Hỏa nói, sau đó ra tăng sức ép đối với Liệt Hỏa. Nó đã phán Liệt Hỏa tử hình. Vừa rồi Liệt Hỏa đảo cho nó cái hổ to, sâu như vậy, chỉ cần Ma Hỏa nó hơi lộ ra một chút tâm tư khác thường, thì nó chắc chắn rằng không đến vài giây sau nó sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới này. Uy hiếp từ vong lúc mới gặp mặt Thiên Tà là nỗi sợ một đời của nó. Nó tin tưởng cho dù mình phát triển đến mức đỉnh cao cũng không có một chút sức chống cự nào lại người trước mắt này. Hơn nữa, từ lúc đi theo Thiên Tà, chỗ tốt nó đạt được cũng không phải là ít. Được sống sót, tài nguyên tu luyện dồi dào, ngu gì mà muốn chết.

Liệt Hỏa đã biết mình không còn đường nào khác, nó điên cuồng chống cự, gào thét, nói:

- Đã như vậy, thì chúng ta ngọc nát ngói vỡ.

Ma Hỏa khinh thường, nói:

- Ngọc nát ngói vỡ, ngươi cũng xứng.

Ma Hỏa lần nữa ra tăng sức ép. Hỏa Diễm bao phủ toàn bộ kết giới, không để cho Liệt Hỏa chỗ dung thân.

Liệt Hỏa kinh hoàng, hắn biết một khi Ma Hỏa bao vây xung quanh, nó phải chết không thể nghi ngờ.

- Ta liều mạng với ngươi.

Ầm Ầm Ầm

Liệt Hỏa gào lên mạnh mẽ, hỏa diễm mang theo uy lực kinh khủng tấn công về phía Ma Hỏa. Từng đợt từng đợt va chạm, Liệt Hỏa bằng vào liều mạng

thủ đoạn, cũng tạo ra một chút tác dụng. Ma Hỏa tốc độ bao phủ xung quanh cũng có chút chậm lại, hỏa điểm cũng có chút yếu đi.

- Hừ

Thiên Tà hừ lạnh một tiếng, một luồng uy áp khủng bố tập trung vào Liệt Hỏa. Liệt Hỏa bị uy áp áp chế, hỏa điểm cũng bắt đầu yếu đi, cuối cùng bị Ma Hỏa vây quanh, áp chế.

- Ma Hỏa, nhanh tay một chút. Đừng lãng phí thời gian.

Thiên Tà liếc Ma Hỏa, nói. Sau đó hắn tiếp tục đi tới phía người đang bị treo trên không trung.

- Dạ. Chủ nhân.

Ma Hỏa đáp ứng một tiếng, sau đó bắt đầu điên cuồng cắn nuốt Liệt Hỏa.

- Liệt Hỏa, biết tại sao Ma Hỏa ta thần phục với chủ nhân chưa. Người nghĩ trên đời này ai có thể đánh bại chủ nhân. Cho dù ta và người có phát triển đến mức mạnh nhất, cũng không đủ tạo thành một chút uy hiếp nào với chủ nhân. Một cái vung tay, chúng ta không chết cũng tàn phế. Người nghĩ người như vậy có thể chống lại sao?

- Tha Cho ta.... Tha.... Tha Cho ta.

Liệt Hỏa lúc này cũng đã nhận biết được cảm giác tử vong đang tới gần, nó thật sự sợ hãi.

- Muộn. Lúc đầu đã cho người cơ hội, là người không biết quý trọng. Chết đi.

Ma Hỏa cũng có chút hưng phấn nói. Chỉ cần nó thành công thôn phệ Liệt Hỏa, nung chảy Thiên Văn Thiết, nó biến thành khí linh, đến lúc đó có thể Hóa thành hình người. Nó vẫn luôn muốn quan sát thế giới của con người.

Một bên khác, Thiên Tà đã tới bên cạnh thân ảnh bị xích sắt quấn chặt lấy trên không trung, vung tay một cái, năm sợi xích sắt đứt đoạn, thân ảnh từ từ ngã xuống đất. Thiên Tà lại gần thì thấy thân ảnh này là một nữ nhân, hơn nữa cực kỳ xinh đẹp. Cô gái này tuổi gần hai mươi, trên thân là một bộ quần áo màu hồng nhạt, khuôn mặt vô cùng xinh đẹp. Thiên Tà không khỏi ngây người, cô gái này có thể coi là người đẹp nhất hắn từng gặp. Mái tóc đen dài, mượt mà như lụa, khuôn mặt tinh xảo vô cùng, ngũ quan thanh tú, cân đối. Cái miệng anh đào nhỏ nhắn, lông mi dài dài cong vút, da thịt trắng như tuyết, xinh đẹp không gì tả nổi. Thân hình nàng vô cùng cân đối, chỗ cần lồi thì lồi, lõm thì lõm.

Thiên Tà kim lòng không được nhẹ hôn nàng một cái.

- Ân

Nhưng chưa kịp hôn xuống, thì hắn kinh ngạc dừng lại. Nghi hoặc nói:

- Song huyết mạch, Thanh Long và Chu Tước. Hơn nữa huyết mạch còn vô cùng tinh thuần. Như vậy cũng sống sót được sao?

Song huyết mạch cũng không phải không có, mà là loại song huyết mạch của cô gái này khác biệt với những loại song huyết mạch khác. Song huyết mạch của cô gái này cực kỳ tinh thuần, dường như là của Viễn cổ Thanh Long và Chu Tước vậy. Phải biết loại huyết mạch tinh thuần như vậy rất khó tồn tại được.

- Được rồi, coi như ta và nàng có duyên đi. Giúp nàng một tay vậy.

Thiên Tà lầm bầm nói. Đồng thời cũng lấy ra một viên đan dược, cho vào miệng cô gái. Hắn biết cô gái này cũng không sống được bao lâu nữa, song huyết mạch khả năng sống sót được vô cùng thấp. Cô nàng này sống được đến bây giờ đơn giản là kỳ tích. Song huyết mạch trời sinh yếu ớt, tốc độ tu luyện chậm chạp, mỗi khi thăng cấp chắc chắn sẽ bị Tiên giới bên trên giáng xuống Thiên Kiếp mạnh nhất. Song huyết mạch đơn giản là nghịch thiên, trời ghét, Thiên địa không rung.

Về phần hắn nói cô gái này không sống được bao lâu, vì nàng dùng tu vi của chính mình để phong ấn Liệt Hỏa, đến giờ tu vi cũng đã sụt giảm mạnh mẽ, nếu hắn không cứu giúp thì nàng cũng chỉ có thể chống đỡ được vài năm nữa, nếu như không đột phá cảnh giới.

Đan dược hắn cho nàng ăn là một loại đan dược kéo dài tuổi thọ, Bách Niên Đan, có thể kéo dài tuổi thọ thêm một trăm năm. Trăm năm sau nếu như nàng không đột phá, thì cũng không thể trách ai.

Lắc lắc đầu, hắn cũng từ bỏ ý nghĩ xấu xa với nàng, song huyết mạch không phải dễ dây dưa. Một khi dính vào sẽ bị vô số phiền toái quấn thân. Mặc dù hắn không sợ, nhưng không có nghĩa là hắn nguyện ý dính vào mớ rắc rối này.

Hắn chuyển ánh mắt sang phía Ma Hỏa, Ma Hỏa lúc này cũng đã hoàn tất quá trình thôn phệ Liệt Hỏa.

Thấy Thiên Tà nhìn mình, Ma Hỏa lập tức lên tiếng, nói:

- Chủ nhân, ta đã sẵn sàng.

Thiên Tà gật gật đầu, nói:

- Ma Hỏa, lần này ta định dùng Thiên Văn Thiết luyện chế thành một cây đao, ngươi nguyện ý làm Đạo linh của ta sao.

- Chủ nhân, Ma Hỏa nguyện ý. Chúng ta bắt đầu thôi.

Ma Hỏa không chút do dự nói. Làm Đạo linh, nó cũng vô cùng chờ mong.

Thiên Tà quan sát xung quanh một chút, sau đó phát tay, cô gái xinh đẹp áo hồng kia bị đưa ra ngoài, đồng thời một kết giới mới cũng hình thành, kết giới này mạnh hơn không biết bao nhiêu lần kết giới Một lát nữa luyện khí, chắc chắn sẽ gây ra oanh động thật lớn, hắn cũng không muốn có rắc rối phát sinh.

Mà ở bên ngoài kết giới, Bối Ngọc Nhi và Bối Vi Nhi đỡ lấy cô gái áo hồng, nói:

- Tiểu thư ... Tiểu thư không sao chứ.... Tiểu thư....

- Ân....

Cô gái áo hồng chậm rãi mở mắt, có vẻ đã lâu không nhìn thấy ánh sáng, nàng dường như có chút không quen. Chớp chớp mắt vài lần, sau đó nghi hoặc nhìn Bối Vi Nhi và Bối Ngọc Nhi, hỏi:

- Vi Nhi, Ngọc Nhi, ta... Ta đang ở đâu đây.

- Tiểu thư... Người đã tỉnh, tốt quá....

Bối Ngọc Nhi và Bối Vi Nhi ôm chầm lấy cô gái áo hồng, nước mắt tràn ra.

- Được rồi, Ngọc Nhi, mau nói cho ta biết chuyện gì đã xảy ra vậy. Không phải là ta đang ở trong kết giới phong ấn Liệt Hỏa sao? Tại sao bây giờ....

- Tiểu thư.... Là như vậy....

Bối Vi Nhi lau đi nước mắt, chậm rãi kể lại mọi chuyện cho cô gái áo hồng. Bối Ngọc Nhi cũng ở một bên phụ họa.

Mà ở bên trong kết giới, Thiên Tà lấy ra Thiên Văn Thiết, ném vào bên trong trung tâm Ma Hỏa. Ma Hỏa cũng bùng cháy dữ dội, Thiên Văn Thiết từ từ chuyển biến từ màu đen kịt sang màu đỏ. Thấy Thiên Văn Thiết đổi màu, Thiên Tà cũng không dám chậm chạp, tay phải nắm chặt, từng đám từng đám gõ xuống Thiên Văn Thiết. Mà tay trái của hắn, từng giọt máu đỏ chảy ra, rơi xuống Thiên Văn Thiết, như muốn hòa thành một thể với nó.

Vài giờ đồng hồ nhanh chóng trôi qua. Trong khoảng thời gian này Thiên Tà tiêu hao có thể nói là vô cùng lớn, không chỉ thể lực mà còn cả máu trong cơ thể. Hắn đã dùng ít nhất là một lít máu để tưới lên thân Thiên Văn Thiết. Cầm lấy Đao Phôi đã thành hình, màu đen kịt trong tay, hắn ném vào bên trong Ma Hỏa, hét lớn:

- Ma Hỏa.... Cố gắng.... Thời khắc quan trọng nhất đã đến, cố lên.

- Ân.... Chủ nhân....

Ma Hỏa trả lời một tiếng, sau đó làm cho lửa nóng đến cực hạn. Nó cũng biết thành hay bại đều dựa vào lúc này.

Thời gian tiếp tục trôi qua, dưới sự thiêu đốt mạnh mẽ của Ma Hỏa, Đao Phôi màu đen đã chậm rãi chuyển thành màu đỏ, hơn nữa còn càng lúc càng thêm trong suốt như ngọc, không có một chút tạp chất nào.

Thiên Tà cắn răng, bàn tay hắn một lần nữa đưa vào bên trong Ma Hỏa, đầu ngón tay rỉ máu bắt đầu điêu khắc hoa văn lên bên trên mặt Đao Phôi. Sau khi điêu khắc hoàn thành, hắn lập tức tạo ra một khe hẹp dọc theo thân đao, sau đó hét lớn:

- Ma Hỏa... Mau... Mau đi vào.

Đội Ma Hỏa chui vào bên trong khe hẹp, Thiên Tà lại một lần nữa bịt kín khe hẹp lại

- Tiếp tục đốt, đừng dừng lại.

Thiên Tà buông tay ra khỏi Đao Phôi, hắn ngồi phịch xuống đất nghỉ ngơi một chút. Ăn vào vài viên đan dược, vừa rồi tiêu hao vô cùng lớn nhưng quá trình vẫn chưa kết thúc, vẫn còn một công đoạn cuối cùng nữa, hắn cần nhanh chóng khôi phục lại.

Nửa giờ sau, hắn nhìn về phía Ma Hỏa, nói:

- Được rồi, dừng lại đi Ma Hỏa.

- Ân.... Chủ.... Chủ nhân....

Ma Hỏa âm thanh suy yếu vang lên, lúc này nó cũng đã tiêu hao vô cùng lớn.

Thiên Tà nhìn thanh đao đỏ lừ trước mắt, hấn cắn chặt răng một cái, sau đó tiếp tục cắn nát ngón tay, làm cho máu đỏ chảy xuống Thanh Đao. Bình thường là dùng nước hoặc vài loại dung dịch đặc thù để hoàn thành bước cuối cùng này, tôi Đao . Nhưng hấn không muốn những thứ đó, hấn tiếp tục dùng máu mình tôi Đao.

Quá trình hoàn tất, Thiên Tà từ đầu đến giờ chắc chắn là đã tiêu hao một phần ba lượng máu trong cơ thể mình. Hấn vô cùng suy yếu đứng dựa vào một cây cột đá. Nuốt xuống vài viên đan dược, sau đó nhìn thanh đao vẫn đang lơ lửng trong không trung, trên miệng bất tri bất giác nở một nụ cười. Cánh tay nhẹ vẫy một cái, thanh đao lơ lửng trong không trung chậm rãi bay về phía hấn, đồng thời còn phát ra những tiếng ONG ONG .

- Đao tốt... Không uống công bản Công tử hy sinh nhiều như vậy.

Thiên Tà vung vẩy thanh đao vài lần trong không trung, nụ cười trên môi càng thêm đậm. Cây Đao này dài hơn một mét, nơi rộng nhất trên mặt Đao là hai mươi năm cm, nhỏ dần về phía hai bên. Đao hình lưỡi liềm như mặt trăng khuyết. Tay cầm là ở giữa thân đao, phần lưỡi Đao phía giữa thấp hơn phía mép ngoài một chút, hình dáng khá giống một cây Cung, khác biệt duy nhất là hai đầu nhọn hoắt và không cong ngược lại ở phần đầu, cuối Đao. Dọc theo thân đao là một hình đồ án kỳ lạ, một con vật mình hổ, cánh chim, đầu gần giống với đầu rồng, hiện ra cực kỳ rõ nét. Đồng thời thân đao còn không ngừng tỏa ra ánh sáng màu tím đỏ, cực kỳ Yêu dị.

- Gọi người là Ma Thần Đao đi. Ma Thần Đao, giết sạch Ma, Thần, cản bước chân của Bản Công tử.

Thiên Tà hơi vuốt ve thân đao, nói, Ma Thần Đao lập tức ONG ONG rung lên, thanh âm có vẻ như vô cùng đồng ý với cái tên này. Sau đó thân Đao càng thêm sáng hơn, tím đỏ màu sắc không ngừng tỏa ra bốn phía, Ma Thần Đao biến mất trong không trung. Sau đó trên cổ tay Thiên Tà hiện lên một đồ án Ma Thần Đao, ý niệm hơi động một chút, Ma Thần Đao lại xuất hiện trong tay Thiên Tà.

Nhận chủ, đúng vậy, Ma Thần Đao đã nhận Thiên Tà làm chủ. Thanh Đao này đã cùng hấn hòa thành một thể, Đao còn người còn, Đao gãy người chết.

Thiên Tà cũng không có chút sợ hãi nào, Thanh Ma Thần Đao này có Ma Hóa làm khí linh, mặc dù bây giờ Ma Hóa đang ngủ say bên trong Ma Thần Đao, nhưng sau này chỉ cần hấn tích cực tìm kiếm Hóa Diễm cho nó hấp thu, không tin nó không tỉnh lại, tiến hóa thành Đao linh thật sự. Hơn nữa hấn cũng không sợ hãi Đao gãy, Ma Thần Đao được làm từ Thiên Văn Thiết, cộng thêm rung hợp vô số máu tươi của hấn, độ cứng rắn, uy lực tuyệt đối không cần bàn cãi, hấn tin tưởng Ma Thần Đao uy lực vượt xa xa Thượng Cổ Thần khí, muốn Ma Thần Đao gãy là việc không thể, trừ khi bản thân Thiên Tà hấn chết, hoặc là cưỡng ép làm gãy Ma Thần Đao. Nhưng hai khả năng này là không thể có.

Thiên Tà phất tay thu lại kết giới, vừa bước ra ngoài thì Bối Ngọc Nhi, Bối Vi Nhi và cô gái xinh đẹp ngăn chặn trước mắt hấn. Lúc này Bối Ngọc Nhi và Bối Vi Nhi cũng đã không còn là cảnh tượng người muốn chém giết hấn, người muốn bảo vệ hấn nữa, mà là nhu thuận đứng phía sau cô gái xinh đẹp. Thiên Tà nhìn ba người, nói:

- Có chuyện gì sao?

- Phu quân.

Cô gái xinh đẹp tay nghịch ngọn tóc, nhìn hấn nhẹ giọng nói.

Thiên Tà kinh dị nhìn nàng, lại nhìn xung quanh mình, bật thốt lên:

- Phu quân? Ta? Ta nói này mỹ nữ, ta khi nào là Phu quân nàng rồi. Ta biết mình lớn lên rất anh tuấn, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, nhưng cũng không đến mức vừa gặp đã muốn gả cho ta như nàng đi.

Cô gái xinh đẹp buông tay xuống khỏi ngọn tóc, nói:

- Mộ Khuynh Thành ta lúc trước phong ấn Liệt Hỏa đã thề rằng nếu ai tiêu diệt được Liệt Hỏa, ta sẽ lấy người đó. Người tiêu diệt được Liệt Hỏa, vậy không phải là Phu quân của ta sao.

Thiên Tà quái dị nhìn nàng, hấn cũng không ngờ tới điểm phức tạp từ đâu bay xuống đầu mình. Nếu như Mộ Khuynh Thành không phải song huyết mạch, hấn chắc chắn sẽ vui mừng đến điên. Nhưng nàng lại là song huyết mạch, nguyên nhân của rất nhiều rắc rối trong tương lai, như vậy hấn vui không nổi. Thiên Tà đầu óc nhanh chóng vận chuyển, sau đó nhìn Mộ Khuynh Thành, nói:

- Ta.... Ta là người đã có gia đình, Mộ tiểu thư không cần như vậy. Chúng ta không có khả năng.

- Vậy Ta chịu thiệt một chút, Ta đồng ý làm thiếp.

Mộ Khuynh Thành không chút suy nghĩ, nói. Lời vừa ra, ở bên cạnh Bối Ngọc Nhi và Bối Vi Nhi lập tức phản đối:

- Tiểu thư, không thể. Người Thân phận cao quý, làm sao có thể làm thiếp cho hấn.

- Ngọc Nhi tỷ tỷ nói rất đúng. Tiểu thư, người không thể như vậy.

Mộ Khuynh Thành xoay người nhìn hai người, nói:

- Ngọc Nhi, Vi Nhi, ý ta đã quyết, ta chỉ muốn hoàn thành lời thề của mình, hơn nữa, làm chính thê hay làm thiếp đối với ta không có gì khác nhau.

- Ta nói này Mộ Tiểu thư. Nàng không phải muốn nam nhân đến điên rồi đó chứ. Ta đã có gia đình, hơn nữa vô cùng hạnh phúc, không nghĩ tới cười thêm thế thiếp. Nàng nếu muốn nam nhân đến như vậy thì ra ngoài kiếm những người chưa có gia đình, ta nghĩ với dung mạo của nàng thì không ít người đồng ý.

Thiên Tà trào phúng nhìn Mộ Khuynh Thành nói. Những lời này của hắn vô cùng trái với lương tâm, nhưng hắn nếu muốn nhân nhả sống qua ngày thì chỉ có thể như vậy.

- Dâm Tặc.... Người dám nói Tiểu thư nhà chúng ta như vậy... Người..

Bối Vi Nhi tức giận chỉ tay vào Thiên Tà nói, Tiểu thư nhà nàng chịu hạ mình làm thiếp vậy mà người trước mắt này còn không chịu, nàng không biết tên thanh niên trước mắt này trong đầu chứa thứ gì. Tiểu thư nhà nàng dung mạo xinh đẹp như vậy, khắp toàn thiên hạ không chắc đã tìm được người thứ hai, vậy mà hắn... Hắn....

Mộ Khuynh Thành không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn Thiên Tà.

Đối mặt với ánh mắt lạnh băng của nàng, Thiên Tà hơi lạnh sống lưng một chút, cảm giác như bị Yêu thú khủng bố nhìn chằm chằm vào mình. Tuy cảm giác như vậy, nhưng hắn không có một chút sợ hãi nào, cũng chăm chú nhìn Mộ Khuynh Thành. Nói đùa, Đường đường Tà Đế hắn không lẽ lại sợ hãi ánh mắt của một cô gái.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau một chút, cuối cùng Mộ Khuynh Thành cũng di chuyển ánh mắt sang chỗ khác, cười nói:

- Lần đầu tiên có người dám nhìn vào mắt ta. Không hổ là Phu quân của Mộ Khuynh Thành ta.

- Đồ điên...

Thiên Tà chưa kịp nói hết lời thì mắt hắn nhảy nhẹ một cái, cảm nhận được Nam Cung Tĩnh đã đuổi tới, hắn nhìn Mộ Khuynh Thành, nói:

- Mộ Đại mỹ nữ, Ta nhắc lại một lần nữa, ta không có ý định lấy nàng. Chúng ta không hợp, vậy nha. Ta đi trước.

Nói xong thân hình hắn lóe lên rồi biến mất. Khi xuất hiện lại thì đã là ở bên ngoài Yêu Thú Sơn Mạch. Thiên Tà vừa rồi cảm nhận được Nam Cung Tĩnh - cô nàng nhận định hắn là Đệ đệ của mình rồi bám theo hắn vài ngày, lại nhai luôn mồm bên tai hắn đã đuổi tới. Thiên Tà không chút suy nghĩ mà chạy chốn. Nói đùa, nếu như không nhanh chóng chạy, bị Nam Cung Tĩnh đi theo làm bám thì hắn có kiên nhẫn đến đâu thì cũng sẽ có lúc một chương đập chết nàng. Hơn nữa còn có trùm rắc rối Mộ Khuynh Thành muốn lấy hắn, Thiên Tà hắn chỉ còn một cách duy nhất là chạy.

Quả nhiên không đến một phút sau, vị trí lúc trước hắn đứng trong hang động xuất hiện một bóng người, bóng người này chính là Nam Cung Tĩnh.

Nam Cung Tĩnh quan sát xung quanh một chút, sau đó nhìn ba người Mộ Khuynh Thành, nói:

- Ba vị có thấy một người thanh niên vô cùng anh tuấn, mặc quần áo màu Tím Đỏ đi qua đây không?

Bối Vi Nhi đang định trả lời thì Mộ Khuynh Thành ngăn nàng lại, nhìn Nam Cung Tĩnh, nói:

- Chúng ta không thấy.

- Kỳ quái, vừa rồi còn cảm nhận được là ở đây. Thiên Tà, Nam Cung Tĩnh ta không tin không tìm được người.

Nam Cung Tĩnh lẩm bẩm nói, sau đó nhìn ba người Mộ Khuynh Thành:

- Làm phiền ba vị.

Nói xong thân hình lóe lên, rồi lao ra ngoài, biến mất trong hang động.

Mộ Khuynh Thành theo hướng bóng người Nam Cung Tĩnh biến mất, lẩm bẩm nói:

- Thiên Tà... Thì ra người tên là Thiên Tà.

Bối Ngọc Nhi nhìn Mộ Khuynh Thành, nói:

- Tiểu thư, chúng ta về gia tộc sao?

- Không. Chúng ta đi tìm Phu quân Thiên Tà của ta.

- Nhưng chúng ta đâu biết hắn ở đâu mà đi tìm.

Mộ Khuynh Thành mỉm cười, nói:

- Vừa rồi ta đã bôi lên áo hắn Vạn Lý Truy Tung Phấn. Mộ Khuynh Thành ta đã nhận hắn làm phu quân thì hắn chạy lên trời cũng không thoát được.

Chúng ta đi.

Mộ Khuynh Thành nói xong cũng nhanh chóng phi thân ra khỏi hang động, đuổi theo hướng Thiên Tà ở ngoài Yêu Thú Sơn Mạch. Bối Ngọc Nhi và Bối Vi Nhi cũng nhanh chóng đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Cản Yêu Thành - Huyết Ma Giáo

Cản Yêu Thành là một thành trì khá lớn, nằm bên cạnh Yêu Thú Sơn Mạch. Cản Yêu Thành, tên gọi giống như ý nghĩa, là thành trì thời cổ được xây dựng để ngăn cản Yêu Thú từ Yêu Thú Sơn Mạch xông ra ngoài làm hại con người. Nhưng bây giờ lại thành một nơi dừng chân của võ giả trước hoặc sau khi tiến vào Yêu Thú Sơn Mạch để rèn luyện, săn giết Yêu Thú.

Thiên Tà nhìn Cản Yêu Thành rộng lớn trước mắt, chỉ thấy đây là một tòa thành trì như được làm từ Bạch Ngọc. Tường thành cao lớn, xuyên thẳng vào tầng mây. Dưới ánh sáng mặt trời chiếu rọi, thành trì càng thêm tỏa ra hào quang lấp lánh. Thiên Tà cũng chỉ nhìn một chút, dù sao đối với hắn loại thành trì nguy nga, tráng lệ cỡ nào mà chưa gặp qua. Cản Yêu Thành đối với người khác là vô cùng hùng vĩ, nhưng với hắn thì cũng vẫn chỉ là một thành trì nhỏ, không đáng giá nhắc tới.

Vào trong thành, Thiên Tà cảm thấy thành trì này có một chút gì đó không đúng. Mặc dù nhìn bề ngoài vô cùng yên bình, hài hòa, nhưng đâu đó vẫn có sát khí quân quanh. Điều này nói lên Cản Yêu Thành không thanh bình như bề ngoài, chắc chắn dưới sự yên bình này là sóng, gió mãnh liệt.

Nghĩ vậy nhưng hắn cũng không có để ý, dù sao có yên bình hay không cũng chẳng liên quan gì đến hắn.

Thiên Tà đi vào một túr lâu khá lớn, hắn bây giờ cũng chưa nghĩ tới là nên đi đâu, Bãng Nguyệt cung, Bách Hoa Cốc hay Thiên Nam Học Viện.

Túr lâu này có tên là Mộng Hương Lâu, bên trong túr lâu rất náo nhiệt, võ giả tùm tùm lại bàn luận rất sôi nổi. Thiên Tà cũng tìm một chỗ rồi ngồi xuống.

- Các ngươi biết không, Huyết Ma Giáo mấy ngày nữa sẽ tổ chức một lần huyết ma đại hội.
- Huyết Ma Giáo? Chưa từng nghe nói qua.
- Người anh em, ngươi không biết Huyết Ma Giáo? Chắc ngươi lần đầu tiên đến Cản Yêu Thành
- Đúng vậy. Ta là lần đầu tiên đến đây. Huynh đệ có thể nói một chút về Huyết Ma Giáo cho ta mở rộng tầm mắt được không?
- Được rồi. Để ta nói cho ngươi nghe. Huyết Ma Giáo trước đây cũng không phải là môn phái lớn gì, nhưng vài năm gần đây phát triển vô cùng mạnh mẽ, bá chủ Cản Yêu Thành và khu vực phụ cận.
- Cản Yêu Thành là một thành trì nằm khá xa các đại môn phái, những năm gần đây Huyết Ma Giáo lợi dụng sự tranh đấu giữa các đại môn phái lớn rồi từng bước từng bước phát triển, trở thành bá chủ Cản Yêu Thành mà không có một môn phái lớn nào ngăn cản. Mà Huyết Ma Giáo cách làm việc vô cùng tàn nhẫn, điển hình cho một giáo phái Ma Đạo. Bởi vì không bị uy hiếp từ môn phái nào, nên bọn họ càng lúc càng thêm điên cuồng, thủ đoạn tàn nhẫn, giết người không ghê tay, coi mạng người như cỏ rác.
- Còn nữa, ngươi biết Huyết Ma Đại hội là gì không?
- Là gì vậy?
- Huyết Ma Đại hội chính là đại hội to lớn, quan trọng nhất của Huyết Ma Giáo hàng năm. Huyết Ma Đại hội khi tiến hành cần máu tươi của một ngàn thiếu nữ mười tám tuổi. Sau đó tạo thành Huyết trì, dùng Huyết Trì để tu luyện, nâng cao tu vi.
- Quá độc ác rồi. Huyết Ma Giáo độc ác như vậy mà không có người nào quản sao.
- Người nào dám xen vào chứ. Năm trước có một gia tộc nhỏ chống lại chúng, người biết hậu quả thế nào không? Toàn bộ gia tộc bị huyết tẩy a, đến cả gà chó cũng không tha. Đầu người bị treo lơ lửng trước cửa nhà, cảnh tượng như máu chảy thành sông.
- Huyết Ma Giáo tàn bạo như vậy, ta tin tưởng sớm muộn cũng sẽ bị trời phạt.
- Người anh em cũng quá ngây thơ rồi. Ở thế giới này thực lực là vua, trời phạt sao? Chỉ cần ngươi có thực lực, ngươi chính là trời. Như vậy còn ai dám phạt ngươi.
-

-.....

Thiên Tà ngồi một chỗ nghe đám người bàn luận, hần cũng gật gù. Đúng vậy, thế giới này chỉ cần người có thực lực, dù làm việc gian ác thế nào cũng không ai dám làm gì người. Thực lực chính là tất cả. Chỉ có người yếu mới sợ Trời phạt, thực lực mạnh chính là trời. Điều này Thiên Tà hần đã ngộ ra từ vô cùng lâu trước.

Đột nhiên, hai bóng người vọt vào bên trong tửu lâu, một người nam tử quần áo màu đỏ, người còn lại mặc đồ màu xanh. Người mặc đồ xanh có vẻ như bị người mặc đồ đỏ đuổi giết, trên người đã vết thương chi chít. Người này tầm bốn mươi tuổi, tu vi Kết đan hậu kỳ. Mà người mặc đồ đỏ đuổi sát ngay phía sau hần, tu vi Hóa thân sơ kỳ.

- Huyết Ma Giáo làm việc, những người không có liên quan mau rút.

Người áo đỏ đứng giữa cửa tửu lâu, ánh mắt quét đám người đang ngồi, lạnh lùng nói. Trên người hần cũng tỏa ra khí thế của võ giả Hóa thân cảnh.

Trong tửu lâu, đám người nghe vậy sợ hãi rời khỏi. Huyết Ma Giáo không phải là thứ bọn họ có thể chọc nổi.

- Hắc.... Người chạy a.... Chạy tiếp. Dám động vào Huyết Ma Giáo chúng ta, Mộ Vân người nói hôm nay chính là ngày chết của người có phải hay không.

Nam tử áo đỏ nhìn Nam tử áo xanh tên Mộ Vân nói, trên người sát khí không có chút che giấu nào.

- Huyết Thanh, người muốn Mộ Vân ta chết cũng không dễ dàng như vậy. Ta chết cũng không cho người sống dễ dàng.

Nam tử tên Mộ Vân nói, nhưng trong mắt hần không che giấu nổi sự tuyệt vọng. Huyết Thanh không những cảnh giới cao hơn hần, mà bây giờ hần cũng đã bị thương, muốn chống lại Huyết Thanh là việc không thể nào.

- Mộ Vân, chết đến nơi rồi mà vẫn còn mạnh miệng. Dám uy hiếp ta, Mộ Vân a Mộ Vân, lẽ ra người không phải chết, nhưng ai bảo người không chịu quy hàng Huyết Ma Giáo. Giáo chủ đã hạ lệnh, người không chết không được. Đầu người đáng giá như vậy, Huyết Ma Giáo không biết có bao nhiêu người mơ ước lấy được đầu người, không nghĩ tới Huyết Thanh ta lại có được. Chịu chết đi.

Dứt lời, Huyết Thanh tỏa ra khí thế mạnh mẽ, hướng về phía Mộ Vân, hần cũng ngưng tụ ra một chưởng ấn. Mà Mộ Vân lúc này cũng đã liều mạng, hần ngưng tụ toàn bộ khí thế toàn thân, cũng bắt đầu ngưng tụ chưởng ấn.

Hai cỗ khí thế không ngừng kéo lên, sau đó hai người hét lớn một tiếng, lao về phía nhau.

- Mộ Vân, chịu chết đi, Huyết Quyền.

- Phá Diệt Quyền.

Hai người trong nháy mắt muốn va chạm vào nhau, thì đúng lúc này, ba bóng người từ ngoài cửa tửu lâu vọt vào. Một người bắt lấy tay của Huyết Thanh, khiến cho Huyết Thanh gần như không thể động. Mà ở bên kia Mộ Vân cũng bị một người tóm lấy.

Nam tử áo đỏ Huyết Thanh thần sắc kinh khủng nhìn ba bóng người trước mắt, sau đó hần vội vàng khom đầu, cúi lưng xuống, nói:

- Ba..... Ba vị không biết tại sao lại ngăn cản tại hạ.

Bóng người vừa rời ngăn cản hần, phát ra thanh âm khàn khàn, nói:

- Người muốn giết người của Mộ gia, mà chúng ta cũng là người của Mộ gia, người nói chúng ta có lên ngăn cản không.

Cả ba bóng người này đều mặc đồ màu đen, áo choàng rộng lớn phủ toàn thân, cộng thêm giọng nói khàn khàn, nên không biết họ là Nam hay nữ, già hay trẻ.

Nghe được câu nói này, Huyết Thanh tròn tròn mắt, kinh ngạc nói:

- Mộ gia.... Các người là người của Mộ gia, làm sao có thể?

Huyết Thanh xoay người định bỏ chạy, thế nhưng tay hần vẫn bị người áo đen giữ, hần vừa xoay người lập tức tiếng RẮC RẮC vang lên, tay Huyết Thanh bị bẻ gãy.

- Người tốt nhất là ngoan ngoãn đứng yên cho ta, nếu không thì chết.

Huyết Thanh nghe thấy thanh âm lạnh lẽo của người áo đen truyền tới, khiến hần tuyệt vọng. Hần mặc dù là Hóa thân cảnh cao thủ, nhưng đối mặt với ba người áo đen này, tu vi của hần không đáng được nhắc tới. Hơn nữa bây giờ hần cũng đã nghĩ tới một chuyện, nếu những người trước mắt này thật sự là người của Mộ gia, như vậy nếu mọi chuyện không được giải quyết cẩn thận, Huyết Ma Giáo rất có thể cũng sẽ bị Mộ gia hủy diệt. Huyết Ma Giáo truy sát Mộ Vân, cũng chỉ là cách làm nhất thời, bọn nghĩ Mộ gia sẽ không để ý đến một Mộ Vân nho nhỏ, hơn nữa nếu như làm sạch sẽ, Mộ gia dù biết cũng không thể vô cớ gắn tội giết Mộ Vân lên Huyết Ma Giáo. Nhưng ba người áo đen này không giống, tu vi Hóa thân cảnh như hần không phải là con

kiến trước mắt họ, vậy họ địa vị trong Mộ gia khác biệt phải cao đến mức nào.

- Ta cũng không muốn nói nhiều, những câu ta hỏi ngươi phải thành thật trả lời. Nếu như không đúng, sai một câu ta chém ngươi một tay, một chân.

Lúc này, người mặc đồ đen đứng ở giữa vẫn im lặng từ đầu đến giờ, bước lên sờ nhẹ chiếc bàn, sau đó nói. Trong âm thanh mang theo sự lạnh lùng, sát khí không cần suy nghĩ.

Huyết Thanh vội vàng nói:

- Các vị yên tâm, ta nhất định sẽ thành thật trả lời các vị, không dám nửa câu dối trá.

- Tốt, ta có hai câu hỏi, trả lời đúng sẽ có thưởng. Câu thứ nhất, vừa rồi ngươi có thấy một người thanh niên ngồi ở đây, tuổi gần hai mươi, mặc một bộ quần áo màu tím đỏ, khuôn mặt vô cùng anh tuấn không.

- Chuyện này.... Ta.... Ta....

Huyết Thanh vô cùng kinh ngạc, không nghĩ tới bọn họ lại hỏi người.

- Làm sao, không muốn nói?

- Không... Không phải vậy. Các vị, ta không biết người các vị muốn tìm.

- Xem ra ngươi không muốn giữ lại một cánh tay, một chân.

- Không phải.... Không phải vậy. Ta nói là sự thật. Vừa rồi ta đi vào không gặp người nào như vậy, thật sự. Các ngươi tin ta đi.

- Tốt tin ngươi một lần, Bối Ngọc Nhi, Giết.

- Các ngươi.... Tại sao....

Huyết Thanh chưa kịp nói hết câu, thân thể đã bị đập thành thịt vụn.

- Tiểu thư, chúng ta mất dấu hấn rồi sao.

Người hỏi là Bối Ngọc Nhi, mà ba người này chính là Mộ Khuynh Thành, Bối Ngọc Nhi và Bối Vi Nhi. Ba người đuổi theo Thiên Tà tới đây.

- Đúng vậy. Phu quân xem ra đã phát hiện ra Vạn Lý Truy Tung Phấn. Không hổ là người Mộ Khuynh Thành ta chọn.

Người mặc đồ màu đen đứng ở giữa xoa xoa một chút phấn bụi trên ngón tay, nói. Vạn Lý Truy Tung Phấn là một loại phấn chuyên dùng cho việc theo dõi người khác, loại phấn này một khi đã dính lên người thì vô cùng khó bị phát hiện.

Vạn Lý Truy Tung Phấn có màu sắc trong suốt, không mùi không vị. Một khi đã dính vào vật gì thì vô cùng khó phát hiện cũng như xóa đi.

- Tiểu thư, chúng ta làm sao bây giờ. Tên Dâm Tặc.....

- Vi Nhi, người đó là Phu quân ta. Em nói gì vậy. Lần sau còn như vậy thì đừng trách ta.

- Vi Nhi xin lỗi tiểu thư, Vi Nhi không dám có lần sau nữa.

Người áo đen bên cạnh vội vàng cúi đầu xin lỗi. Người này chính là Bối Vi Nhi.

- Hừ.... Nghe nói ngươi là người Mộ gia.

Mộ Khuynh Thành hừ khẽ một tiếng, sau đó nhìn Mộ Vân nói.

- Tại hạ Mộ Vân, không biết ba vị danh tính là gì. Ân cứu mạng hôm nay ngày sau Mộ Vân nhất định sẽ không quên.

Mộ Vân vội vàng nói. Ba người này đến cả Huyết Thanh cùng dễ dàng giết chết, hấn cũng không dám chậm trễ, bắt kính với bất kỳ người nào.

- Không cần như vậy. Chúng ta còn có việc. Đi trước.

Mộ Khuynh Thành nói xong vất cho Mộ Vân một bình ngọc, sau đó quay người rời đi.

Mộ Vân như nhớ tới việc gì đó, hấn vội vàng lớn tiếng nói:

- Ba vị, vừa rồi các vị hỏi người mặc đồ màu tím đỏ, lúc mới vào Mộ Vân có nhìn thấy, nhưng trước khi ba vị tới vài giây, người này đột nhiên biến mất. Hư không tiêu thất.

- Đa tạ.

Ba người Mộ Khuynh Thành bỏ lại một câu sau đó biến mất.

Lúc này, cách vị trí ba người biến mất không xa, Thiên Tà cười nói:

- Hắc, may mà bản Công tử chạy nhanh. Nếu không đã bị phát hiện. Lại nói, xem ra bản Công tử thời gian này cũng quá mất cảnh giác rồi. Bị người vắt đồ vật lung tung lên người mà không biết.

Vừa rồi trong túi lâu Thiên Tà cảm giác được khí tức của ba người Mộ Khuynh Thành. Hắn lập tức rà soát thân thể, cuối cùng cũng phát hiện ra mình bị các nàng bỏ đồ vật lên người.

- Huyết Ma Giáo, Huyết Ma Đại hội, có chút thú vị.

Thiên Tà nói xong, sau đó thân hình biến mất. Vừa rồi hắn cũng đã tìm hiểu qua về vị trí của Huyết Ma Giáo.

(Buồn quá đi. AE có vẻ không hăng hái bằng năm trước. Người bình luận ít quá, như vậy ta làm gì đủ động lực để viết.)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Huyết Ma Giáo

Lúc này, một khu vực vắng người trong Huyết Ma Giáo, Một người thanh niên mặc đồ màu tím đỏ đang bị ba người mặc đồ đen vây quanh.

- Phu quân, người để Khuynh Thành tìm kiếm vất vả quá.

Một người trong số ba người mặc đồ đen nói, sau đó cũng kéo mũ của mình xuống. Một gương mặt vô cùng xinh đẹp, khuynh quốc khuynh thành hiện ra. Người này chính là Mộ Khuynh Thành, hai người áo đen khác chắc chắn cũng sẽ là Bối Ngọc Nhi và Bối Vi Nhi. Mà người thanh niên quần áo màu tím đỏ thì chính là Thiên Tà.

Thiên Tà cười khỏ nhìn ba nàng, nói:

- Ba vị mỹ nữ, chúng ta lại gặp lại. Mộ Đại mỹ nữ, bản Công tử nhắc lại, bản Công tử không phải Phu quân của nàng.

- Dâm.... Không phải. Thiên Tà, tiểu thư nhà ta chọn trúng ngươi là phúc phận không biết bao nhiêu đời của ngươi, ngươi lại còn không đồng ý sao? Hừ, lần này xem ngươi làm sao chạy chốn.

Bối Ngọc Nhi và Bối Vi Nhi cũng tháo mũ xuống. Bối Vi Nhi lao tới, ôm lấy một cánh tay của hắn, nói.

Thiên Tà cảm thấy tay mình bị hai viên đạn thịt to lớn bao vây, cảm giác mềm mại khiến hắn không tự chủ được mà nóng người lên.

- Khục.... Khục. Bản Công tử tại sao phải chạy. Các ngươi dù sao cũng không làm gì được bản Công tử.

Thiên Tà ho khan một tiếng, nói. Nhưng ánh mắt hắn vẫn len lén quan sát bộ ngực lớn của Bối Vi Nhi. Trong đầu suy nghĩ những hình ảnh dâm dăng.

- Được rồi, tại sao các người biết bản Công tử sẽ đến đây mà mai phục từ trước vậy.

Thiên Tà ánh mắt lưu luyến rời khỏi bộ ngực lớn của Bối Vi Nhi, miệng hỏi. Vấn đề này hắn cũng vô cùng thắc mắc. Vừa rồi khi hắn xâm nhập vào Huyết Ma Giáo cũng đã là trời tối, quá trình xâm nhập vô cùng thành công, không nghĩ tới đến chỗ này thì bị ba người này bao vây. Mà bị bao vây cũng là do hắn chủ quan khinh địch. Không dò xét bốn phía mà là chọn cách xâm nhập như một người bình thường, bắc thang leo tường...

Mộ Khuynh Thành mỉm cười nhìn hắn, hé miệng nói:

- Khuynh Thành biết Phu quân yêu thích mỹ nữ. Mà nơi này nghe nói có rất nhiều cô gái bị bắt tới, trong đó chắc chắn sẽ không thiếu mỹ nữ. Phu quân làm sao có thể bỏ qua, nên mai phục ở đây, không nghĩ tới Khuynh Thành đoán đúng.

- Không nghĩ tới... Không nghĩ...

Thiên Tà chưa kịp nói xong thì Mộ Khuynh Thành đã lao tới ôm lấy hắn, nói:

- Khuynh Thành không phản đối việc Phu quân đi tìm mỹ nữ. Nhưng Phu quân phải đưa Khuynh Thành đi cùng. Khuynh Thành biết việc nam nhân tam thê tứ thiếp là bình thường. Nhất là Nam nhân có bản lĩnh. Thê thiếp càng đông, chứng tỏ người Nam nhân đó bản lĩnh càng lớn, không phải sao?

Thiên Tà hơi dùng sức một chút, nhưng không đẩy được Mộ Khuynh Thành ra (Đẩy cho có thôi nha). Hắn cũng mặc kệ nàng ôm lấy mình, nói:

- Mộ Đại mỹ nữ, không phải ta đã nói là ta không phải Phu quân của nàng sao. Nàng cần gì....

Thiên Tà chưa kịp nói hết, Mộ Khuynh Thành lại cắt lời hắn:

- Khuynh Thành không biết mình làm sai chỗ nào khiến Phu quân không thích, chỉ cần Phu quân nói Khuynh Thành có chỗ nào không tốt, Khuynh Thành chắc chắn sẽ sửa. Khuynh Thành mặc dù không phải nữ nhân xinh đẹp nhất, nhưng Khuynh Thành tin tưởng trên trời đất này không có ai xinh đẹp hơn Khuynh Thành. Phu quân, xin hãy chấp nhận Khuynh Thành.

Mộ Khuynh Thành nói xong, hai tay cũng kéo đầu hắn xuống, ép vào ngực mình.

Thiên Tà đầu óc kịch liệt vận chuyển, sau vài phút, cuối cùng hắn cũng làm ra quyết định cuối cùng của mình. Nàng không phải chỉ là Song Huyết Mạch thôi sao, có phiền phức gì bản Tà Đế đỡ cho nàng không phải là được rồi sao. Cùng lắm là lại giết lên Thiên Giới một trận, làm thịt mấy thằng cháu trai gây sự đó. Suy nghĩ thông suốt, hắn cũng vọng tay qua ôm lấy nàng, nói:

- Khuynh Thành, nàng muốn ép ngạt bản Công tử sao? Bản Công tử mà chết thì nàng lại sống một mình cả đời rồi.

Mộ Khuynh Thành nghe hắn nói vậy, trong lòng cực kỳ vui mừng, nói:

- Phu quân không thích như vậy sao? Hơn nữa nếu như Phu quân mà chết, Khuynh Thành chắc chắn sẽ không sống một mình trên thế gian này.

Mộ Khuynh Thành cũng không biết, nàng tại sao lại để ý đến Thiên Tà như vậy. Ngay từ lần đầu nhìn thấy hắn, trong lòng nàng đã không kìm chế được muốn yêu hắn, gả cho hắn, thành người của hắn. Có lẽ nàng đã trúng tiếng sét tình ái.

Thiên Tà cố gắng hít mùi thơm trên cơ thể nàng, nói:

- Nàng yên tâm đi, bản Công tử cũng không dễ chết như vậy. Vừa mới thu được vài vị mỹ nữ đã chết rồi, như vậy không phải quá mất mặt sao?

- Phu quân, thơm không?

- Ân... Rất thơm..

- Khuynh Thành nói cho Phu quân biết một bí mật.

Mộ Khuynh Thành nói câu này, khuôn mặt hơi đỏ lên. Nàng nhìn về phía Bối Ngọc Nhi và Bối Vi Nhi này giờ đang quan sát hai người. Bối Ngọc Nhi nhanh chóng hiểu ý, nói:

- Tiểu thư, chúng ta đi quan sát xung quanh. Có động tĩnh gì sẽ thông báo cho Tiểu thư.

Bối Ngọc Nhi nói xong rồi kéo Bối Vi Nhi đi ra chỗ khác. Bối Vi Nhi mặc dù không hiểu gì, nhưng cũng ngoan ngoãn đi theo.

Đội hai người đi ra xa, Mộ Khuynh Thành đẩy Thiên Tà ra, sau đó hơi cắn răng một cái, kéo vạt áo sang hai bên, rồi cởi bỏ dây Yếm của mình. Yếm hồng từ từ trượt xuống dưới, một mảnh tuyết trắng hồng hiện ra.

Thiên Tà nhìn xem ngực người, bộ ngực của Mộ Khuynh Thành mặc dù không quá to lớn, nhưng vô cùng tròn trịa, căng mọng. Bên trên hai đỉnh núi tuyết là hai hạt đậu đỏ, vô cùng mê người. Đây chắc chắn là một bộ ngực đẹp nhất mà Thiên Tà từng gặp.

Mộ Khuynh Thành thấy hắn say mê, yêu thích nhìn bộ ngực của mình, trong lòng nàng vô cùng hài lòng, vui vẻ. Hai tay ôm lấy đầu hắn ép vào ngực mình, nói:

- Phu quân, mùi thơm trên người Khuynh Thành là từ.... Từ nơi này phát ra (khá kỳ lạ nhưng ta nghĩ là từ ngực, chỗ này có hơi vô lý nhưng mà đã là truyện thì chỗ nào có lý) .

Thiên Tà nghe vậy, hắn cũng cố gắng hít sâu một chút, sau đó lại hơi hít bên trên, dưới bộ ngực, nhưng những chỗ đó mặc dù cũng thơm, nhưng không nồng đậm bằng trước ngực.

Thiên Tà cảm thấy kỳ lạ, hắn tách ra khỏi ngực nàng, suy nghĩ một chút. Mộ Khuynh Thành thấy vậy, nghĩ tới hắn không thích, nàng vội vàng nói:

- Phu quân không thích mùi này sao? Vậy thì Khuynh Thành sẽ phá hủy nó.

Mộ Khuynh Thành nói xong, trong tay xuất hiện một thanh kiếm, vung tay định chém xuống ngực mình.

Thiên Tà hoảng hốt, vội vàng ngăn cản nàng, nói:

- Khuynh Thành, nàng làm gì vậy?

- Chỉ cần Phu quân không thích thứ gì, Khuynh Thành nhất định sẽ phá hủy nó, khiến nó biến mất mãi mãi. Ngay cả chỗ này cũng không ngoại lệ.

Mộ Khuynh Thành nói xong chỉ vào ngực mình. Thiên Tà vội vàng ôm lấy nàng, nói:

- Ai nói ta không thích. Ta chỉ là đang suy nghĩ xem vì sao những chỗ khác trên người nàng không thom như ngực nàng vậy. Trời đất này việc kỳ lạ thật đúng là không thiếu.

- Thật sự.... Phu quân thật sự không ghét....

- Tất nhiên, ta nói cho nàng biết. Nếu nàng đã gọi ta là Phu quân, vậy thì nàng là người của ta. Nếu nàng là người của ta thì mọi thứ trên thân thể nàng đều là của ta, ta không cho phép nàng hủy hoại bất cứ thứ gì. Trước đây ta không quan tâm, nhưng từ bây giờ ta tuyệt đối không cho phép, biết không?

Mộ Khuynh Thành nghe vậy, nước mắt không tự chủ được mà trào ra, nàng liên tục gạt đầu, nói:

- Mọi việc đều nghe theo Phu quân.

Thiên Tà cười cười xoa đầu nàng, nói:

- Đã mọi việc đều nghe theo ta thì từ bây giờ không cho phép mặc cái này nữa.

Nói xong lấy luôn chiếc Yếm hồng của nàng, giơ lên trên không trung.

Mộ Khuynh Thành vội vàng giật lại, nói:

- Chuyện này.... Như vậy.... Không được... Như vậy người khác....

- Không phải vừa rồi nàng nói mọi việc nghe theo ta sao.

Thiên Tà giả bộ giận dỗi, nói. Mộ Khuynh Thành cắn răng, nói:

- Không mặc thì không mặc. Nếu người nào khác ngoài Phu quân nhìn thấy, Khuynh Thành sẽ giết người đó. Ân..... Phu quân...

Mộ Khuynh Thành đột nhiên kêu lên một tiếng, thân thể nàng cũng hơi run lên.

Thiên Tà lúc này đã cúi xuống ngậm lấy một bên núm vú hồng hồng của nàng vào miệng liếm mát. Lâu rồi không chạm vào mỹ nữ như hân quả thật có chút không chịu nổi. Từ lúc tu luyện bộ Hồng Hoang Long Thương Ngự Nữ thì sức đề kháng của hân đối với mỹ nữ của hân càng lúc càng kém. Vài ngày không chạm vào nữ nhân là trong lòng hân khó chịu.

Mộ Khuynh Thành lúc này cũng đã vô cùng thoải mái, có thể nói là lần đầu trong đời nàng có cảm giác như vậy.

Đang lúc hai người say mê thì Bối Ngọc Nhi và Bối Vi Nhi chạy lại, nói:

- Có người đến, chúng ta mau tìm chỗ lấp.

Thiên Tà nghe vậy cũng không khỏi phải ngẩng đầu lên, ánh mắt mang theo vô tận tiếc nuối. Mộ Khuynh Thành thấy vậy, nàng nờ nụ cười, nói:

- Phu quân, chúng ta còn nhiều thời gian mà.

Thiên Tà gật gật đầu, kéo nàng đi

đến phía sau một tảng đá lớn. Mộ Khuynh Thành từ lúc thấy Bối Ngọc Nhi và Bối Vi Nhi xuất hiện đã phát áo choàng lên che phủ lấy xuân quang của mình.

Không lâu sau, vài ba bóng người đi tới chỗ mà đám người Thiên Tà đứng lúc trước, dưới ánh trăng, có thể thấy đó là một người nữ nhân, hai người nam nhân. Cả ba đều lén lút, như ăn trộm vậy. Trong ba người chỉ có nữ nhân kia là Hóa thân cảnh sơ kỳ, còn lại hai người nam nhân đều là Hóa thân cảnh hậu kỳ. Mặc dù bọn họ đều mặc đồ của Huyết Ma Giáo, nhưng dựa vào cách hành xử, đi lại, Thiên Tà đoán chắc bọn họ là gian tế, đột nhập vào Huyết Ma Giáo để cứu người. Huyết Ma Giáo đại diện sắp tới, bất nhiều thiếu nữ như vậy, chắc chắn có không ít người cảm phẫn.

Ba người quan sát kỹ càng, thấy xung quanh không có một bóng người nào khác, nữ nhân kia mở miệng nói:

- Các vị, Huyết Ma Giáo thực lực mạnh mẽ, chắc các vị cũng biết. Dựa vào ba người chúng ta căn bản không cứu được người. Không biết hai vị có kế hoạch gì không?

Một người nam nhân nói:

- Ta có một kế. Chính là chúng ta dùng kế điệu hổ ly sơn. Hai người chúng ta thu hút sự chú ý của Huyết Ma Giáo, cô nhân lúc đó tiến vào cứu người.

Nữ tử kia lập tức lắc đầu phản đối:

- Không được. Huyết Ma Giáo thực lực mạnh mẽ, dù cho hai người có dẫn dụ được vài người đi, nhưng không ai dám chắc bọn chúng có để lại những người thực lực mạnh mẽ thủ hộ không. Hơn nữa nếu dùng kế hoạch này, hai người chắc chắn sẽ chạy không thoát, mà cũng không cứu được người. Đến lúc đó không phải mất công vô ích, hy sinh oan uổng.

Nghe vậy cả hai người nam nhân đều nhú mảy. Kế hoạch này có vẻ như thật không ổn. Nữ tử tiếp tục nói:

- Chuyện này không thể hành sự lỗ mãng được. Xem ra chỉ có thể cứu người ở trong lúc bọn họ tổ chức Huyết Ma Đại hội.

Người nam nhân khác cũng gật đầu, nói:

- Đúng vậy, ta đã điều tra được Huyết Ma Đại hội có ba phần chính. Thứ nhất là toàn bộ đệ tử Huyết Ma Giáo bái tế thần linh, cầu phúc. Thứ hai là bắt đầu chém giết tất cả các thiếu nữ, lấy máu của họ để tạo thành Huyết trì. Cuối cùng là toàn bộ đệ tử nhảy xuống Huyết trì tắm rửa, tu luyện. Sau khi hoàn thành xong những việc trên thì lần đại hội này coi như hoàn thành. Như vậy chúng ta chỉ có thể cứu người ở lúc bọn họ bái tế thần linh, nếu như lúc đó thất bại, thì sẽ không còn có cơ hội nào nữa.

- Yên tâm đi. Chắc chắn sẽ thành công.

Người nam nhân vẫn im lặng từ đầu đến giờ nói. Có vẻ như hắn rất tự tin.

- Biểu đệ...

Mộ Khuynh Thành nghe thấy giọng của người nam nhân này, nàng buột miệng nói nhỏ.

Thiên Tà nghi ngờ nhìn nàng, hỏi:

- Biểu đệ của nàng sao?

- Ân... Có vẻ như hắn là Mộ Nam, con trai của Cô Cô.

Thiên Tà gật gật đầu nói:

- Vậy chúng ta có lên ra gặp bọn họ một chút không, dù sao cũng là Biểu đệ của nàng.

Mộ Khuynh Thành lắc đầu:

- Không cần, chúng ta theo dõi họ là được rồi.

- Tốt.

Thiên Tà cũng không phản đối, hắn cũng có chút hứng thú với việc cứu người của ba người kia. Dựa theo hắn cảm nhận, Huyết Ma Giáo Hóa thần cảnh không ít, mà Đại Thừa cảnh giới cũng có một người. Hắn cũng muốn xem ba người Hóa thần cảnh làm sao để cứu được người. Tuy nói lợi dụng lúc tế bái, nhưng Thiên Tà cũng không có chút tin tưởng nào về việc bọn họ có thể cứu được người, thời gian tế bái có thể là thời gian Huyết Ma Giáo buông lỏng cảnh giác, cũng có thể là thời gian bọn họ cảnh giác cao nhất, ai mà biết được.

(Không có ai bình luận, chán quá. Mọi người hăng hái lên nào. Cứ im lặng như vậy lại làm nản lòng tác giả.)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Huyết Ma Đại hội

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã là trưa ngày hôm sau, đám người Huyết Ma Giáo cũng đã tập trung đầy đủ vào cấm địa của Giáo. Thiên Tà và đám người Mộ Khuynh Thành cũng đã thành công trà trộn vào bên trong đám đệ tử Huyết Ma Giáo.

Huyết Ma Giáo đệ tử thực lực cũng không gọi là yếu hơn quá nhiều so với những môn phái lớn, người yếu nhất cũng có tu vi là Luyện khí tầng mười. Bởi vì bọn họ dùng phương pháp tu hành tà ác, huyết tính, nên người nào người nấy sát khí dày đặc, khuôn mặt nhìn vô cùng hung thần ác sát.

Đoàn người với số lượng gần hai ngàn người cũng nhanh chóng lần lượt tiến vào sâu bên trong cấm địa của Huyết Ma Giáo. Nói là cấm địa nhưng đây căn bản là một vùng đất hoang vu, không có bất kỳ một lá cây, ngọn cỏ nào. Khắp dọc đường đi chỉ có những bức họa đá, tượng đá đủ mọi hình dáng, chúng có một điểm chung là tràn đầy hung ác, những bức họa đá thì toàn là những cảnh chém giết, máu me, vô cùng tàn bạo.

Đoàn người dừng lại trước một cái hồ nước khô cạn, sau đó từng đợt từng đợt bước xuống phía dưới. Hồ nước khô cạn này chắc chắn là Huyết trì, bởi

vì bùn đất phía dưới toàn là một màu đỏ tươi của máu, hơn nữa trong không khí cũng nồng nặc mùi tanh của máu.

Đoàn người chinh tề đứng ở bên trong huyết trì, đợi vài phút thì ở giữa Huyết Trì trồi lên một Tề Đài bằng đá, kích cỡ khá lớn. Ở giữa Tề Đài có một cái lư hương to lớn, cắm ba nén hương.

Lúc này từ bên cạnh Tề Đài đi lên sáu người, trong đó có năm lão giả mặc đồ màu Đỏ rực, một người nam nhân trung niên. Người nam nhân trung niên này có thể là Huyết Ma Giáo Giáo chủ. Còn năm lão giả kia có thể là Hộ Pháp hay trưởng lão gì đó. Trong sáu người này ngoại trừ người nam nhân trung niên có tướng mạo dễ nhìn một chút ra, những người khác đều là xấu đến mức không thể xấu hơn. Nhất là một lão bà trong số năm người đó, Thiên Tà cũng không bao giờ nguyện ý muốn nhìn thấy lần thứ hai, đơn giản có thể hình dung bằng bốn chữ Không thể xấu hơn.

Lão bà có vẻ đẹp ma gợn, quỷ gập ghềnh, lúc này đi lên phía trước, nói:

- Huyết Ma Đại hội lúc này chính thức bắt đầu. Mọi người thành kính nhìn lên đài cầu nguyện.

Nói xong quay người về phía người nam nhân trung niên kia nói vài câu gì đó rồi đứng sang một bên.

Thiên Tà cũng học theo đám người, hẩn nhìn lên Tề Đài, lẩm bầm vài câu:

- Huyết Ma Vạn Tuế , Giết Hết Thiên Hạ. Hôm nay làm lễ, cầu xin Huyết Vương phù hộ cho giáo chúng tu vi nhanh tiến. Huyết Ma Giáo, Huyết nhuộm trời xanh...

Huyết Ma Giáo chủ cũng thành kính cầu nguyện, xong xuôi, hẩn quay về phía bên dưới, nói:

- Bái tề kết thúc, đưa Tề phẩm lên.

Huyết Ma Giáo chủ nói xong, phía bên phải Tề Đài, dưới mặt hồ xuất hiện một cánh cửa lớn. Theo cánh cửa mở ra, bên trong truyền ra hàng loạt những tiếng la hét, khóc lóc, cầu xin...

- Khóc... Khóc lớn tiếng lên. Đây dù sao cũng là lần cuối cùng các ngươi được khóc. không lâu nữa máu của các ngươi sẽ là linh dược tu luyện tốt nhất cho chúng ta, các ngươi không cảm thấy vinh hạnh sao?

Huyết Ma Giáo chủ lớn tiếng cười nói, phía dưới đám đệ tử cũng âm âm cười theo.

Dựa theo Thiên Tà quan sát, bên trong có ít nhất một ngàn năm trăm thiếu nữ. Huyết Ma Giáo chủ có thể tàn sát tất cả bọn họ như vậy, Thiên Tà cũng không khỏi có chút bội phục người này. Nếu đổi lại là Thiên Tà của thời gian trước, có lẽ hẩn cũng không có chút thương cảm nào, nhưng Thiên Tà bây giờ lại yêu thích mỹ nữ, cảnh tượng như vậy hẩn không đành lòng nhìn. Trong đầu đang suy nghĩ xem có nên cứu bọn họ hay không.

Huyết Ma Giáo chủ nhìn đám người phía dưới, nói:

- Trải qua lần Huyết Trì này, ta tin tưởng trong số các ngươi có không ít người đột phá một vài cảnh giới. Chỉ cần các ngươi cố gắng thêm một chút, Huyết Ma Giáo chúng ta quật khởi sẽ không phải là mơ tưởng nữa. Đến lúc đó, Huyết Ma Giáo sẽ xưng bá đại lục này.

Toàn bộ đám đệ tử kích động, nói:

- Tất cả đều do sự bồi dưỡng của Giáo chủ, nếu như chúng ta có thực lực mạnh mẽ hơn, cũng sẽ thể sống chết trung thành Huyết Ma Giáo, trung thành với Giáo chủ, cho dù nhảy vào dầu sôi lửa bỏng cũng không từ.

Thiên Tà lắc đầu, đám người này quả nhiên muốn thực lực đến điên rồi. Không lẽ bọn họ không biết hậu quả của cách tu luyện tàn độc này.

Ầm Ầm Ầm

Ngay lúc cả đám người Huyết Ma Giáo vui mừng, hoan hô, thì những tiếng nổ lớn xuất hiện, sau đó là những tiếng kêu rên thảm thiết, máu tươi văng tung toé. Ba bóng người xuất hiện, sau đó lao vào đám đệ tử Huyết Ma Giáo rồi bắt đầu chém giết. Thiên Tà lúc này đã kéo ba người Mộ Khuynh Thành sang một chỗ khuất người, yên tĩnh quan sát kịch vui. Ba bóng người kia có lẽ cũng không phải ai xa lạ, mà chính là Biểu đệ của Mộ Khuynh Thành, Mộ Nam và hai người đồng bọn.

Trên Tề Đài Huyết Ma Giáo chủ sắc mặt âm lãnh nhìn từng đệ tử ngã xuống, nhưng hẩn vẫn không có bất kỳ động tĩnh muốn xuất thủ nào.

Mà phía bên dưới, Mộ Nam được sự yểm trợ của hai tên đồng bọn, bắt đầu điên cuồng giết chóc.

- Huyết Ma Giáo người, hôm nay toàn bộ phải chết.

Ba người Mộ Nam như hổ lạc vào đàn dê vậy, tất cả những người của Huyết Ma Giáo đứng trước mắt bọn họ trong nháy mắt bị giết chết. Không lâu sau, gần như một nửa số đệ tử của Huyết Ma Giáo ngã xuống, đám đệ tử còn lại cũng bỏ chạy tán loạn. Mấy người tu vi Kết đan hậu kỳ bên phía Huyết Ma Giáo tập hợp lại, hướng về phía ba người Mộ Nam giết tới.

Dưới sự giết chóc điên cuồng của ba người Mộ Nam, Huyết Ma Giáo đệ tử kêu khóc thảm thiết, bị giết vô số. Ba người Mộ Nam thì có nữ tử tu vi là Hóa thân cảnh sơ kỳ, còn lại Mộ Nam và người nam nhân kia là Hóa thân cảnh hậu kỳ. Với tu vi như vậy, đệ tử của Huyết Ma Giáo căn bản không thể

chống đỡ được, mà mấy người Kết đàn cảnh hậu kỳ cũng đã bị thương không nhẹ.

Huyết Ma Giáo chủ cười lạnh, nói:

- Hóa thân cảnh hậu kỳ sao? Ngũ vị trưởng lão, làm phiền các vị đi giải quyết bọn chúng.

- Vâng, Giáo chủ.

Năm người trả lời một tiếng, sau đó phi thân lao tới phía ba người Mộ Nam. Năm người này thì có ba người tu vi là Hóa thân cảnh hậu kỳ, hai người tu vi Hóa thân cảnh trung kỳ, đối phó với hai người Hóa thân cảnh hậu kỳ và một người Hóa thân cảnh sơ kỳ cũng không phải là việc khó.

Đang điên cuồng chém giết, thấy năm người này lao tới phía mình, ba người Mộ Nam cũng đã từ bỏ ý nghĩ sống sót, quyết tử một phen. Ba người lúc này đã lâm vào trạng thái điên cuồng, cả ba hướng về phía năm người trưởng lão của Huyết Ma Giáo lao tới. Mộ Nam một mình đánh với hai người Hóa thân cảnh hậu kỳ, còn hai người còn lại thì đánh với một Tên Hóa thân cảnh hậu kỳ và hai tên Hóa thân cảnh trung kỳ còn lại.

Rất nhanh bởi vì số lượng áp chế, ba người Mộ Nam cũng đã bị đánh ngược về phía sau. Lau vết máu trên khóe miệng, Mộ Nam cắn răng, nói:

- Cho dù ta chết cũng phải kéo theo một cái đệm lưng.

Nói xong, Mộ Nam có vẻ là sẽ dùng đại chiêu. Nhưng lúc này ba thân ảnh lướt tới, chắn trước mắt hắn. Dùng tốc độ cực kỳ nhanh chóng xử lý hai người trưởng lão của Huyết Ma Giáo.

Ba thân ảnh này chính là Mộ Khuynh Thành, Bối Ngọc Nhi và Bối Vi Nhi. Vừa rồi thấy Mộ Nam bị trọng thương, có vẻ như sắp dùng bí thuật của Mộ tộc, Mộ Khuynh Thành liền xông ra cứu giúp. Dù sao Mộ Nam cũng là Biểu đệ của nàng, nếu không giúp đỡ thì sau này nàng làm sao còn mặt mũi để gặp cô. Bối Ngọc Nhi và Bối Vi Nhi thì cũng không cần phải nói, Mộ Khuynh Thành xông ra thì thân là tỷ nữ bọn họ làm sao có thể đứng một bên nhìn.

Bởi vì ba người đều mặc một bộ đồ màu đen che kín từ đầu xuống chân, nên Mộ Nam cũng không nhận ra ba người, hơn nữa vừa rồi thấy ba người này đơn giản xử lý hai người trưởng lão của Huyết Ma Giáo, như vậy cảnh giới chắc chắn phải cực cao. Hắn vội vàng ôm quyền, nói:

- Ba vị tiền bối, Huyết Ma Giáo những người này đều không phải là người tốt, bọn họ đều là lũ cầm thú, chết một ngàn lần cũng không rửa sạch hết tội. hy vọng ba vị ra tay giúp đỡ, tiêu diệt đám người này.

Nhưng mà Mộ Khuynh Thành căn bản không quan tâm đến hắn. Thậm chí cũng không quay lại nhìn hắn một cái, không phải là Mộ Khuynh Thành ghét bỏ Mộ Nam không muốn nhìn, mà là nàng ghét bỏ toàn bộ Mộ gia. Trong Mộ gia ngoại trừ cô cô, nói cách khác là mẹ của Mộ Nam ra, Mộ Khuynh Thành không có hảo cảm với bất cứ người nào cả, thậm chí còn có thể là hận. Còn Mộ Khuynh Thành ghét bỏ Mộ gia vì nguyên nhân gì thì lần sau sẽ nói.

Bối Ngọc Nhi và Bối Vi Nhi liếc nhìn Mộ Nam một chút, sau đó phi thân lao tới phía ba người trưởng lão khác của Huyết Ma Giáo đang đánh nhau với hai người đồng bọn của Mộ Vân.

Huyết Ma Giáo chủ thấy đột nhiên có người xuất hiện, hơn nữa còn dễ dàng giết chết trưởng lão Hóa thân cảnh hậu kỳ như vậy, hắn cũng không dám khinh suất nữa, nhìn chằm chằm vào ba người, nói:

- Các người là ai? Dám giết Huyết Ma Giáo trưởng lão.

Huyết Ma Giáo đệ tử dù bị giết vô số thì Huyết Ma Giáo chủ cũng không nói một câu, nhưng bây giờ không giống, trong chớp mắt hai vị trưởng lão bị giết, ba người còn lại cũng không khá hơn chút nào, vết thương trên người càng lúc càng nhiều. Đệ tử chết đi thì còn có thể nhanh chóng tìm kiếm được người khác, nhưng trưởng lão thì không giống như vậy.

Thấy không người trả lời, Huyết Ma Giáo chủ càng thêm điên cuồng, khuôn mặt hắn dữ tợn, sát khí ầm ầm bộc phát, lao về phía Mộ Khuynh Thành.

Thiên Tà ở một bên quan sát, Mộ Khuynh Thành lần này đột nhiên lao ra cũng nằm trong dự liệu của hắn. Lần trước nghe nói Mộ Nam là Biểu đệ của nàng, nàng không cứu mới có chút kỳ lạ. Huyết Ma Giáo chủ cảnh giới là Đại Thừa sơ kỳ, mà Mộ Khuynh Thành lẽ ra tu vi Đại Thừa cảnh hậu kỳ, nhưng lúc trước bị giam giữ do phong ấn Liệt Hỏa nên lúc này tu vi chỉ còn là Đại Thừa cảnh sơ kỳ. Thiên Tà hắn cũng không có chút lo lắng nào, mặc dù tu vi bị giam giữ, nhưng đã tu luyện đến Đại Thừa cảnh hậu kỳ, kinh nghiệm chiến đấu và một số thứ khác không phải là Đại Thừa cảnh sơ kỳ có thể bằng được.

Lúc này Bối Ngọc Nhi và Bối Vi Nhi đang chiến đấu với ba người trưởng lão của Huyết Ma Giáo, hai người đồng bọn của Mộ Nam bị đẩy ra khỏi cuộc chiến, họ chạy lại chỗ Mộ Nam, hỏi:

- Mộ Nam, bọn họ là ai vậy?

Mộ Nam lắc lắc đầu, ý nói hắn cũng không biết. Nhớ tới vừa rồi hai tên trưởng lão Hóa thân cảnh bị giải quyết nhanh chóng, gọn gàng, hắn cũng không khỏi hít sâu một hơi. Những người trước mắt này cảnh giới, à không hắn chỉ nhìn thấu tu vi của hai người đang chiến đấu với ba tên trưởng lão khác của Huyết Ma Giáo, còn người còn lại hắn hoàn toàn không biết tu vi của người này là gì. Lần này có thể thành công cứu người, diệt trừ Huyết Ma Giáo hay không, có lẽ phải dựa vào người này.

Huyết Ma Giáo chủ lúc này đứng đối diện với Mộ Khuynh Thành, hần nhếch miệng, nói:

- Mặc dù ta không biết các ngươi là ai, nhưng dám xông vào Huyết Ma Giáo chúng ta làm loạn, giết trưởng lão của chúng ta, phá hủy Huyết Ma Đại hội, các ngươi hôm nay một người cũng đừng mong chạy thoát.

Mộ Khuynh Thành thanh âm khàn khàn truyền ra:

- Bớt nhiều lời, muốn chiến thì cứ tới.

Hai người lúc này tuy chưa động thủ, nhưng khí thế đã kéo lên mức cao nhất. Mộ Khuynh Thành tiếp tục mở miệng, nói:

- Đều là Đại Thừa cảnh, để tránh làm mất thời gian, một chiêu giải quyết đi.

Mộ Khuynh Thành nói xong, Thiên Địa Linh khí không ngừng điên cuồng hướng về phía tay nài tụ lại.

Huyết Ma Giáo chủ cũng không nhiều lời, hần vận chuyển thân pháp, hướng về phía Mộ Khuynh Thành lao tới, đồng thời cũng thi triển công kích mạnh nhất của mình.

- Huyết Quyền - Huyết Nhuộm Tứ Hải.

Huyết Ma Giáo chủ hét lên một tiếng, một nắm đấm đỏ lừ từ tay hần xuất phát oanh tạc về phía Mộ Khuynh Thành. Mộ Khuynh Thành cũng không chậm trễ, cũng oanh một quyền về phía Huyết Ma Giáo chủ.

- Diệt Ma Quyền - Diệt Ma.

Hai quyền một đỏ một vàng trong nháy mắt va chạm vào nhau.

Mà ở phía xa Mộ Nam thấy Mộ Khuynh Thành đánh ra Diệt Ma Quyền, hần kinh ngạc bật thốt lên:

- Diệt Ma Quyền, Biểu tỷ..... Không đúng biểu tỷ làm sao có thể xuất hiện ở đây.

Trong ký ức của Mộ Nam, Diệt Ma Quyền chỉ có duy nhất một người biết, đó chính là Mộ Khuynh Thành. Diệt Ma Quyền là trong một lần Mộ gia bắt ngờ thu hoạch được trong một bí cảnh. Diệt Ma Quyền uy lực cực lớn, nhưng muốn tu luyện được lại vô cùng khó, trong Mộ gia chỉ có một mình Mộ Khuynh Thành luyện được. Nhưng Mộ Khuynh Thành làm sao có thể xuất hiện ở đây.

Ở một bên khác, Thiên Tà nhìn thấy Mộ Khuynh Thành thi triển Diệt Ma Quyền, hần hơi lắc đầu, lầm bầm:

- Diệt Ma Quyền sao, uy lực không tồi. Đáng tiếc Mộ Khuynh Thành chưa hiểu được tinh túy cũng như cảnh giới quá thấp, thi triển Diệt Ma Quyền chưa đạt uy lực lớn nhất. Xem ra sau này cần dạy dỗ nhiều hơn.

Dựa theo hần quan sát, Diệt Ma Quyền uy lực không có chút nào thua kém Bất Diệt Đế Quyền mà hần cho Băng Nguyệt cung. Khác biệt ở đây chỉ là cảnh giới và hiểu biết chưa đủ.

Bất quá, dù Mộ Khuynh Thành chưa phát ra được uy lực lớn nhất của Diệt Ma Quyền, nhưng đối mặt với Huyết Quyền của Huyết Ma Giáo chủ cũng vẫn là dư xài. Huyết Quyền nhanh chóng bị Diệt Ma Quyền đánh tan, mãnh liệt sóng gió đánh về phía Huyết Ma Giáo chủ. Mặc dù Huyết Ma Giáo chủ hần cũng thấy không ổn, kịch liệt tránh né, nhưng Diệt Ma Quyền vẫn đem hần oanh bay ra ngoài, một ngụm máu tươi phun ra.

Huyết Ma Giáo chủ bò dậy, lau đi máu trên khóe miệng, hần nhìn Mộ Khuynh Thành, nói:

- Không nghĩ tới ngươi lại lợi hại như vậy. Là Bản Giáo chủ khinh khí người, nhưng lúc này đây, ngươi phải chết.

Nói xong, cả người Huyết Ma Giáo chủ kịch liệt run rẩy, một cổ khí tức máu tanh từ trên người hần truyền ra. Huyết Ma Giáo chủ rít gào lên một tiếng, hai mắt hần cũng đã biến thành màu đỏ thẫm. Xung quanh hần hình thành một cái vòng xoáy màu đỏ lớn, không ngừng xoay tròn. Vài giây sau, vô số thanh âm la hét thảm thiết vang lên. Đầu tiên là từ những người thực lực thấp, vô số máu tươi trên người bọn họ phun ra, tạo thành một dòng chảy hướng về phía Huyết Ma Giáo chủ đi tới. Huyết Ma Giáo chủ đang hấp thu máu huyết của những người này. Hần hấp thu tất cả máu huyết của những người xung quanh, không cần biết họ có phải là người Huyết Ma Giáo hay không.

Những người đứng xung quanh hần đều đau đớn ngã xuống đất, máu tươi phun ra, ngay cả mấy tên Kết đan cảnh, hay những người đã bị giết trước đó cũng không ngoại lệ. Tất cả đều đau đớn gào thét, máu tươi trên người bọn họ như một dòng nước vậy, không ngừng lao ra khỏi cơ thể, hướng về phía Huyết Ma Giáo chủ chảy tới.

- Đây là quái vật gì vậy.

Bối Ngọc Nhi và Bối Vi Nhi lúc này đã kết thúc chiến đấu với ba người trưởng lão của Huyết Ma Giáo, nhìn thấy cảnh tượng này, Bối Vi Nhi không khỏi lầm bầm. Mà ở bên cạnh bọn họ, ba người Mộ Nam lúc này đã ngây người, trợn tròn mắt không biết nói gì.

Huyết Ma Giáo đệ tử từng người từng người ngã xuống, biến thành một cái xác khô. Những người chết từ lúc trước thân thể cũng càng lúc càng thêm khô quắt. Vòng xoáy biến mất, xung quanh chỉ còn lại có những xác chết khô kiệt và đám người Mộ Khuynh Thành, Mộ Nam. Ngoại trừ Mộ Khuynh

Thành ra, Đám người Mộ Nam và hơn một ngàn thiếu nữ kia được Thiên Tà âm thầm bảo vệ, nếu không số phận bây giờ cũng không khác đám xác chết nằm trên đất.

Huyết Ma Giáo chủ thân hình hiện ra, hần lúc này không khác gì với lúc trước, chỉ khác duy nhất là khí tức của hần đã tăng cao vật vã, lên tới Đại Thừa cảnh Hậu Kỳ. Hần lạnh lẽo nhìn đám người Mộ Khuynh Thành còn đứng lại trên sân, nói:

- Ép ta sử dụng bí thuật, các nguoi chết cũng có thể vinh hạnh rồi.

Hiện tại Huyết Ma Giáo chủ có thể đã đạt đến trạng thái tốt nhất, cảnh giới tăng lên tới Đại Thừa cảnh hậu kỳ, thương thế vừa rồi bị Mộ Khuynh Thành gây lên cũng đã khỏi hần. Hiện tại sức mạnh của hần so với lúc trước không phải tăng gấp mười lần thì cũng là chín lần.

Nồng nặc mùi máu, sát khí từ trên người Huyết Ma Giáo chủ phát ra. Lúc này có thể thấy hần đã phần nộ đến mức nào, khí thế, sát khí, cũng không phải là lúc trước có thể so sánh.

- Các nguoi phải chết.

Huyết Ma Giáo chủ chuẩn bị động thủ, mục tiêu đầu tiên của hần là Mộ Khuynh Thành. Nhưng lúc này Mộ Khuynh Thành bất chợt nói:

- Nguoi muốn giết ta?

Huyết Ma Giáo chủ bật cười, nói:

- Ha.... Ha.... Làm sao? Sợ hãi.... Nhưng muộn rồi. Các nguoi chắc chắn phải chết, cho dù hôm nay các nguoi mọc cánh cũng chạy không thoát.

Mộ Khuynh Thành gật gật đầu, nói:

- Ta thừa nhận bây giờ ta đánh không lại nguoi. Nhưng muốn giết ta, không dễ như vậy.

- Ô nguoi nghĩ với thực lực Đại Thừa cảnh sơ kỳ của mình mà có thể sống sót.

- Không thử làm sao biết.

Mộ Khuynh Thành đáp. Khí thế cũng bắt đầu kéo cao lên. Đang lúc những người khác đang chăm chú quan sát hai người, thì:

- Phu quân.... Hần muốn giết Khuynh Thành.

Mộ Khuynh Thành đột nhiên kêu to lên một tiếng, sau đó hướng về phía Thiên Tà lao tới, rồi ôm lấy hần, nói:

- Phu quân, người này muốn giết Khuynh Thành. Khuynh Thành đánh không lại.

Cả đám người Mộ Nam cùng Huyết Ma Giáo chủ té ngựa. Vừa rồi không phải là muốn quyết chiến một trận sao. Sao bây giờ lại. Ân... Khoan đã, Phu quân...

Đám người bắt đầu nhìn về phía người Mộ Khuynh Thành đang ôm lấy. Một người thanh niên mặc đồ tím đỏ đang đứng dựa lưng vào tảng đá. Cả đám vô cùng kinh ngạc, không ai biết người thanh niên này lúc nào xuất hiện. Từ đầu đến giờ không có một ai cảm nhận được khí tức của hần, cũng như không ai nhìn thấy hần đứng đó từ khi nào. A còn có Bối Ngọc Nhi và Bối Vi Nhi biết.

Mộ Khuynh Thành kéo mũ xuống, một gương mặt tuyệt sắc hiện ra. Mặc dù chỉ nhìn thấy nửa trên của khuôn mặt (đeo khăn che mặt nhé), nhưng chỉ cần dựa vào như vậy, không người nào dám nói khuôn mặt này không đẹp. Mộ Khuynh Thành ôm lấy hần, đầu rúc vào ngực hần, nói:

- Phu quân, chàng mau cứu Khuynh Thành nha.

Mộ Khuynh Thành mặc dù không biết Thiên Tà cảnh giới là gì, điều tra không được, hỏi hần cũng không nói. Nhưng dựa vào lúc trước hần tiêu diệt Liệt Hỏa, nàng đoán người này tu vi cao hơn nàng ít nhất là vài cảnh giới nhỏ.

Mà Thiên Tà lúc này không biết lên khóc hay nên cười. Nguyên bản hần chỉ muốn đứng một bên xem kịch, nào nghĩ tới cô nàng này....

- Phu quân không phải mới hôm qua nói nếu Khuynh Thành có rắc rối gì thì chàng sẽ giải quyết giúp sao?

Mộ Khuynh Thành đầu rụi rụi vào ngực hần, tiếp tục nói.

Thiên Tà nghĩ nghĩ, thấy hôm qua hần đúng là có nói như vậy. Hần xoa xoa đầu nàng, nói:

- Ta chỉ nói sẽ giúp nàng giải quyết rắc rối tự tìm đến, chứ không có nói giúp nàng giải quyết rắc rối mà nàng tự gây ra.

- Phu quân lừa người.

Thiên Tà cười cười, xoa xoa khuôn mặt của nàng qua lớp vải mỏng, dâm dâm nói:

- Muốn giúp cũng được. Nhưng ta có lợi ích gì không.

Mộ Khuynh Thành nhìn thấy nụ cười âm thầm của hắn, nàng làm sao không hiểu hắn muốn lợi ích là gì. Nhớ tới đêm hôm qua hai người ngủ chung trong khách sạn, toàn thân bị hắn nhìn hết, còn vuốt ve một lượt. Nếu không phải nàng tới cái ấy, có lẽ đã bị hắn ăn sạch. Khuôn mặt không khỏi đỏ lên, nói:

- Phu quân muốn gì cũng được.

Mà một chỗ khác Huyết Ma Giáo chủ quan sát hai người từ đầu đến giờ, hắn mặc dù không thấy Thiên Tà có gì khác thường. Nhưng cảm giác mạch máu người thanh niên gần như vô hại trước mắt này rất nguy hiểm, hắn cũng không dám lơ đãng hành động. Cuối cùng vì không chịu nổi hai người này yêu thương đối thoại nữa, nói:

- Hai người các ngươi đã đủ chưa.

- Đừng ồn ào, cút sang một bên.

Thiên Tà không thèm nhìn hắn, nói. Huyết Ma Giáo chủ lửa giận bùng phát. Người này cũng quá không coi hắn ra gì rồi.

- Ngươi.... Muốn chết...

Thiên Tà đi lên phía trước vài bước, nhìn hắn, nói:

- Ma tộc huyết mạch, không tệ. Bản Công tử đang có ý định thu ngươi làm người hầu, nhưng nếu ngươi còn ồn ào, thì đừng trách bản Công tử.

Thiên Tà từ đầu đã thấy Huyết Ma Giáo chủ này là Ma tộc huyết mạch. Hắn cũng có ý định thu người này làm người hầu. Ma tộc người, là loại người khát máu từ lúc sinh ra, một công cụ giết người hoàn hảo. Thiên Tà hắn cũng muốn bồi dưỡng một tên ma đầu giết người không ghê tay, chuyên giúp hắn giết người cướp nể nữ một lần.

- Mặc dù ta rất bất ngờ khi ngươi nhìn ra tay là Ma tộc huyết mạch. Nhưng ngươi đã nhìn ra, vậy thì phải chết.

Huyết Ma Giáo chủ nhìn Thiên Tà nói, sau đó hướng về phía hắn lao tới. Ma tộc huyết mạch của hắn một khi lộ ra ngoài, sẽ bị vô số người truy sát, những người trước mắt này chắc chắn phải chết.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Thu Một Người Hầu.

Huyết Ma Giáo chủ lao vút về phía Thiên Tà, tốc độ có thể nói là cực kỳ nhanh. Những người xung quanh chỉ thấy một cái bóng lướt qua trước mắt. Đám người Mộ Nam chăm chú nhìn về phía Thiên Tà, bọn họ biết lúc này tính mạng của bản thân đều phụ thuộc vào hắn, nếu như hắn thua thì những người ở đây không một ai sống sót.

Thiên Tà nhìn Huyết Ma Giáo chủ đang lao về phía mình, hắn há miệng nói:

- Đã đánh rồi sao, bản Công tử còn chưa có nói xong mà.

Nói thì chậm nhưng thực tế lại vô cùng nhanh. Huyết Ma Giáo chủ lao đến trước mặt Thiên Tà, nắm đấm dễ dàng xuyên qua thân hình của hắn, cả người Huyết Ma Giáo chủ cũng xuyên qua cơ thể hắn.

- Tàn ảnh.... Tốc độ của ngươi nhanh như vậy.

Huyết Ma Giáo chủ cũng không phải loại người không biết gì. Dễ dàng như vậy xuyên qua, chỉ có thể là xuyên qua tàn ảnh, hắn cũng không tin Thiên Tà yếu đuối như vậy. Nhưng tốc độ phải khủng bố như thế nào mới có thể trong chớp mắt tránh thoát khỏi, lại còn tạo ra tàn ảnh.

- Phía sau.

Thiên Tà thanh âm từ phía sau Huyết Ma Giáo chủ truyền đến. Huyết Ma Giáo chủ vội vàng quay lại thì OANH một tiếng, Thiên Tà vỗ vỗ đầu hắn một cái.

Vừa rồi khi nắm đấm của Huyết Ma Giáo chủ gần chạm đến người Thiên Tà, Thiên Tà đã dùng tốc độ cao né tránh, đồng thời vòng ra phía sau hắn. Một cái vỗ đầu này chỉ không phải là muốn đánh chết Huyết Ma Giáo chủ, mà chỉ là để cho Huyết Ma Giáo chủ cảm giác hơi đau đớn một chút, như kiểu mình bị người khác đùa giỡn.

Huyết Ma Giáo chủ quả nhiên bị chọc giận, hấn lại lao vút về phía Thiên Tà. Nhưng lần này cũng vậy, hấn lại chỉ xuyên qua tàn ảnh của Thiên Tà. Vài lần như vậy, Huyết Ma Giáo chủ không chịu được nữa, hấn hét lớn:

- Có bản lĩnh thì đứng lại, tốc độ cao thì tính gì.

Mỗi một lần công kích đều không thành công, ngược lại còn bị vỗ đầu, Huyết Ma Giáo chủ có cảm giác muốn thổ huyết.

- Tốt, bản Công tử không chơi tốc độ với người nữa.

Thiên Tà quay đầu lại, nhìn Huyết Ma Giáo chủ nói.

Huyết Ma Giáo chủ thấy vậy thì lạnh lùng nở nụ cười. Hấn nhanh chóng xử dụng công kích mạnh nhất của mình.

- Huyết Quyền - Huyết Nhuộm Tứ Hải.

Huyết Nhuộm Tứ Hải là công kích mạnh nhất của Huyết Ma Giáo chủ. Vừa rồi hấn cũng đã dùng qua khi đánh với Mộ Khuynh Thành. Nhưng lần này không giống, thực lực của hấn tăng cao lên uy lực của Huyết Nhuộm Tứ Hải cũng không phải lúc trước có thể so sánh.

Mà bên kia, Thiên Tà cũng oanh một quyền về phía Huyết Ma Giáo chủ. Quyền này không có chút đặc biệt nào, đơn giản chỉ là ngẫu hứng oanh ra.

Người xung quanh chỉ thấy một Quyền này của Thiên Tà không có gì đặc biệt, quá yếu..... Nhưng Huyết Ma Giáo chủ, người đối diện với Quyền này oanh tới, hấn lại cảm thấy được uy lực khủng bố của quyền này. Quả nhiên, Huyết Quyền của Huyết Ma Giáo chủ bị phá, hơn nữa một quyền tùy ý này còn oanh vào cơ thể của Huyết Ma Giáo chủ. Vừa rồi cảm thấy uy lực của quyền này, hấn cũng đã định lao người tránh né, nhưng thân thể hấn dường như bị thứ gì đè lại vậy, không thể nhúc nhích.

Ăn một quyền của Thiên Tà, Huyết Ma Giáo chủ phun ra một ngụm máu tươi, quỳ trên mặt đất.

Một màn này xảy ra làm cho đám người xung quanh trợn mắt há mồm. Mộ Khuynh Thành cũng cảm thấy khiếp sợ, nàng mặc dù nghĩ Thiên Tà rất mạnh, nhưng muốn xử lý Huyết Ma Giáo chủ cũng cần phải tốn nhiều công sức hơn, không nghĩ tới lại dễ dàng như vậy. Mộ Khuynh Thành còn như vậy, không cần nói đến đám người Mộ Nam.

- Quá yếu. Còn thủ đoạn gì thì lôi hết ra, nếu không thì đồng ý làm người hầu của bản Công tử. Đừng giả chết rồi.

Có lẽ trên khắp đại lục này cũng chỉ có một mình Thiên Tà dám nói như vậy. Huyết Ma Giáo chủ lúc này cảnh giới là Đại Thừa cảnh hậu kỳ, trên đại lục là một trong số những tồn tại đỉnh phong.

Thiên Tà đứng yên bên cạnh, nhìn chăm chăm vào đang quỳ trên mặt đất Huyết Ma Giáo chủ. Quả nhiên, Huyết Ma Giáo chủ từ từ đứng dậy.

- NgAO

Huyết Ma Giáo chủ ngẩng đầu lên, khuôn mặt đầy dữ tợn, hấn há miệng kêu lên một tiếng, phát ra thanh âm đinh tai nhức óc. Cả người hấn bị Huyết vụ bao quanh.

Đám người Mộ Nam trợn to mắt nhìn một màn này, lâm bẫm:

- Ma.... Ma tộc....

Mà ở bên khác, Thiên Tà nhìn Huyết Ma Giáo chủ, khoe miệng hấn nhếch lên một nụ cười nhạt, nói:

- Đây là trạng thái mạnh nhất của ngươi sao? Quá khiến ta thất vọng rồi.

Huyết Ma Giáo chủ gầm lên một tiếng, sau đó hướng về phía Thiên Tà lao tới. Lần này tốc độ của hấn tăng cao không ít, lực lượng cũng vậy.

Tuy vậy, Thiên Tà vẫn là nhanh hơn hấn, mạnh hơn hấn quá nhiều. Đợi lúc Huyết Ma Giáo chủ đánh gần tới, Thiên Tà khoát tay, nắm chặt lấy cổ của hấn, sau đó một quyền oanh vào người hấn.

Huyết Ma Giáo chủ bị Thiên Tà bóp chặt lấy cổ, hấn căn bản không thể làm gì được, cả người không nhúc nhích được chút nào. Cộng thêm vừa rồi bị đánh một Quyền, máu tươi trong cổ họng hấn muốn trào ra nhưng bị bóp quá chặt khiến chúng không trào ra nổi.

Thiên Tà ném Huyết Ma Giáo chủ như ném con chuột chết sang bên cạnh, nói:

- Hai lựa chọn, Chết hoặc làm người hầu cho bản Công tử.

Lúc này đám người Mộ Nam đã không dám ngẩng đầu lên. Bọn họ không nghĩ tới người thanh niên mặc đồ màu tím đỏ trước mắt này lại khủng bố như vậy. Lúc đầu nhìn như vô hại, nhưng lúc sau...

Bối Ngọc Nhi và Bối Vi Nhi cũng vô cùng kinh ngạc, ngay cả Mộ Khuynh Thành cũng không ngoại lệ. Vừa rồi Huyết Ma Giáo chủ có thể nói là ở vào thời kỳ mạnh nhất, Mộ Khuynh Thành cũng không có chút tin tưởng nào về việc mình có thể đánh bại hấn, nhưng không nghĩ tới...

Trên mặt đất Huyết Ma Giáo chủ kịch liệt ho khan vài tiếng, ánh mắt hắn nhìn về phía Thiên Tà không còn là nỗi giận, mà là khiếp sợ, sợ hãi.... Người trước mắt này quả khủng bố, hắn tin tưởng thực lực người này tuyệt đối không dưới Ma Vương. Ma Vương là người mạnh nhất trong Ma Tộc, nhưng Ma Vương cũng không thể một chiêu không chế hắn dễ dàng như vậy, người thanh niên trước mắt này rốt cuộc mạnh đến mức nào. Nếu như hắn đã vượt qua cảnh giới Đại Thừa cảnh, như vậy tại sao không phi thăng. Phải biết quy tắc của đại lục này là những người một khi đã lên đến Độ Kiếp kỳ, sẽ bị đưa ra khỏi đại lục, đến một nơi khác, Tiên giới, Ma giới.... Huyết Ma Giáo chủ hít sâu một hơi, sau đó nói:

- Ta Xích Huyết xin thề, sau này sẽ đi theo chủ nhân. Đến chết mới thôi. Nếu như trái lời thề này, trời tru đất diệt.

Huyết Ma Giáo chủ thuận phục. Đúng vậy, hắn không còn cách nào khác ngoài thần phục. Hắn cũng không muốn chết, nếu như muốn chết thì tại sao lại phải cố gắng tu luyện tăng cao cảnh giới. Hơn nữa những người có tu vi cao như hắn không phải là càng không sợ chết, mà là càng thêm sợ chết. Hắn thần phục, làm người hầu của người thanh niên trước mắt này cũng không tính là chuyện gì mất mặt. Người thanh niên trước mắt này mạnh không biết đến trình độ nào, có thể nói việc thần phục này biết đâu lại là một chuyện tốt.

- Người tên Xích Huyết? Tên không tệ, từ bây giờ đi theo bản Công tử, bản Công tử chắc chắn ngươi sẽ không phải hối tiếc.

Thiên Tà nhìn Xích Huyết, nói. Hắn cũng không nghĩ gì nhiều. Ma tộc đối với lời thề của mình vô cùng ít dùng tới, nhưng một khi đã thề thì trọn đời sẽ không làm trái lại với lời thề. Có thể nói bọn họ vô cùng tôn trọng lời thề của mình. Mà cho dù Xích Huyết hắn có vi phạm lời thề thì cũng không thể làm hại được gì cho mình, đơn giản là một bàn tay đập chết. Tại sức mạnh tuyệt đối trước mắt, mọi âm mưu, quỷ kế đều không đáng được nhắc tới, không có tác dụng gì.

- Cảm lấy, khôi phục thương thế.

Thiên Tà ném cho Xích Huyết một cái bình ngọc nhỏ rồi quay người đi về phía Mộ Khuynh Thành.

Xích Huyết cũng không khách khí, hắn nhận lấy bình ngọc, lấy ra một viên đan dược. Khi hắn nhìn thấy viên đan dược, hắn kinh ngạc nhìn theo bóng lưng của Thiên Tà, miệng lầm bầm:

- Thánh đan.... Chủ nhân rốt cuộc là người nào.

Thiên Tà nhìn Mộ Khuynh Thành, cười cười, nói:

- Khuynh Thành, Phu quân giúp nàng giải quyết rắc rối, nàng còn không mau tới cho Phu quân chút lợi ích sao?

- Phu quân....

Mộ Khuynh Thành đi tới, ôm lấy hắn.

- Khuynh Thành, hôn hôn phu quân một chút.

- Không muốn.

Mộ Khuynh Thành ngại ngùng nói.

- Hắc.... Hắc. Đã là Phu thê rồi còn ngại ngùng cái gì, hôn một chút nào.

- Không..

- Haiz... Mất nhiều công sức như vậy, bây giờ hôn một chút cũng không được. Thiệt thối chết bản Công tử rồi. Biết vậy lần sau...

Thiên Tà chưa nói xong, Mộ Khuynh Thành đã hơi nhón chân lên hôn má hắn một cái. Mặc dù cách một lớp vải mỏng nhưng Thiên Tà cũng rất thoải mái. Ai bảo xung quanh đây có nhiều bóng đèn như vậy.

(Bởi vì tác giả cũng phải đi làm ă. Nên số lượng chương không nhiều, mong mọi người thông cảm. Tác giả chỉ có thời gian rảnh rồi mới viết được thôi, chứ có phải cả ngày ở nhà ôm cái laptop đâu. Mọi người thông cảm chút nha. Cảm ơn đã theo dõi.)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Liệp Diễm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.